Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skandinavisk Folkemagazin

Undertitlen varierede, men f.eks.: Et Billedblad til nyttige Kundskabers udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Udkom hver søndag. Aargang 1-27, 1851-77.

Skanningen/affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon: https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p103904.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Th. P. C. Petersen,
Politibetjent,
Skive.
1 April 1887.
Th. P. C. Petersen

Skandinavisk
FOLKEMAGAZIN.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

Redigeret
af
O. F. Bræmer.

Tiende **1860.** Aargang.

Med 26 Lithographier og 29 Xylographier.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

Th. P. C. Petersen

S. Trier's Forlag. Berendt Möller's Steentr.

En Muse-Jagt.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 1ste Januar. **№ 1.**

Indhold: En Musejagt (med steentrykt Afbildning.) — Kronjuvelerne. — En Politiembedsmands Erindringer. — Blandinger.

En Musejagt.

Medfølgende Lithographi efter Friedlænder, som vi have kaldet „En Musejagt," fremstiller et levende Billede paa den Forvirring, en saa ubetydelig Begivenhed kan fremkalde i et Huus. Uagtet der aldeles ikke er noget Frygteligt i den hele Sag, og den voxne Part af Familien ikke allarmeres, men Skrækken indskrænker sig til Børnene, komme dog Alle paa Benene for at bekæmpe og muligen dræbe det forfærdelige Dyr, som gnaver i Osten og stikker sin haarede Snude i Flødepotten, men som idag har forvildet sig. Manden har grebet Støvleknegten, Drengen Kosten, og Konen staaer som Reserve med Ildtangen, for at Forbryderen ikke skal smutte tilbage til sine vante Regioner. Siden der er saa Mange om den lille svage og uskyldige Skabning, ville vi ønske, at den maa undgaae den truende Straf, der er den tiltænkt, og finde sit Hul, inden det frygtelige Slag rammer den.

Kronjuvelerne.

Roman.

Første Kapitel.

Et Spillehuus.

London! En kold stormende Aften i Slutningen af December. En tyk Taage indhyllede Staden og Floden. Maanen skinnede ikke, og de lange Rækker af Gadeløgter kastede neppe deres Lys i tredive Skridts Omkreds. Karether, Omnibusser, og alle andre Arter af Kjøretøier, bevægede sig langsomt og forsigtigt fremad, thi Taagen og Vinden, som trængte igjennem Aabningerne paa Løgterne og næsten blæste Flammen ud, gjorde Gaderne i London saa mørke som Karnaks og Luxors Gader i det gamle Ægypten.

Det er paa denne uhyggelige Aften at vor Historie tager sin Begyndelse.

Undertiden — et paa denne Aarstid usædvanligt Syn — foer en guul Lynstraale igjennem Mørket. Ingen vidste, hvorfra den kom, thi rundt om laa Alt indhyllet i den dybe Nat, men hvergang den var forsvunden, udbredte der sig et endnu sortere Mørke over Staden. Enhver, som kunde blive hjemme, begav sig ikke ud paa Gaderne, men der var nok endda, og Vognene, som ikke formaaede at komme frem paa de overfyldte Overgangspladser, bøiede ind i de snevre Sidegader og Stræder, for at undgaae de meest befærdede Strøg; thi over hele London var paa alle Pladser og Hovedpunkter et saadant Virvar af Mennesker, Ryttere, Kabrioletter, Karrer og Sluffer, en saadan Trængsel og en saadan Larm, som om Staden blev indtagen med Storm og Borgerne paa alle Punkter bestræbte sig for at standse deres frygtelige Fjendes Fremskridt. Det var en Aften, om hvilken man talte længe i London, ikke alene paa Grund af dens usædvanlige Mørke, men ogsaa som en Følge af de mange Mennesker, som omkom i samme.

Ikke færre end tredive Liig bleve fremdragne under Vognhjulene i hiin Rædselsaften og paafølgende Nat, og bragte til Politiets „Morgue." Naar den mageløse Taage ikke vilde været tilstrækkelig til at holde Folk hjemme, saa maatte dog den frygtelige Storm og Regn, der pidskede Gaderne, navnlig de, som laa i Nærheden af Themsen, jage Enhver i Ly, som havde Tag over Hovedet eller kunde finde et saadant. Klokken ti, to Timer før Nattens Frembrud, vare derfor Gaderne næsten tomme; kun de Husvilde, Forbryderne, Tyvene og Politibetjentene vare endnu i Bevægelse.

„Det er en fæl, sort Nat," sagde en Policeman til sin Kollega, idet de mødtes paa et Hjørne ved Floden.

„Javist," lød Svaret, „det er som om Himlen var falden ned over Hovederne paa os og havde bedækket os Alle. De, som færdes paa Floden, maa have det haardt; mangen en Barke vil gaae tilgrunde."

I dette Øieblik stødte en Mand, som gik rask forbi, haardt imod den Talendes Skulder.

„Jeg beder om Forladelse," sagde han i en Gentlemans Tone; „jeg kunde ikke see Dem."

„Den, som ikke kan see, skulde gaae lidt forsigtigere tilværks, thi ellers vil han let kunne rende Pandebrasken ind eller bringe andre Folk til at faae Arme og Been brækkede itu," brummede Betjenten. Den Fremmede, som var tæt indhyllet i en Kappe og havde trykket Hatten heelt ned over Panden, som om han vilde byde Stormen Trods, gik videre og forsvandt i Taagen, inden han havde gjort ret mange Skridt.

„Det var en Lord," sagde den Betjent, der havde lagt sin Utilfredshed for Dagen; „men netop af den Grund skal han vide hvad han gjør."

„Kjender Du ham," spurgte den Anden, idet han samtidigt hermed lyttede, som om han hørte en fjern Tone, der vakte hans pligtmæssige Opmærksomhed.

„Jeg veed blot, at det er en Greve, som man kalder Lord Inglis."

„Ah, den store Spiller; om ham har jeg hørt tale. Men hvad Fanden er der dog paafærde hist nede? Jeg hører Banden, Skjelden og Pidskehib, saavidt det forekommer mig. London er reent forrykt iaften. Men kom, vi maa dog see hvad der gaaer for sig."

„O, Sir, giv mig en halv Penny til Brød," lød en svag Barnestemme og en lille mager Haand blev udstrakt mod Politibetjenten, idet han vendte sig, for at begive sig ad den Kant, hvorfra Larmen kom.

„Brød og altid Brød! Se Du kommer afsted, Tiggertøs, for ellers skal jeg skaffe Dig Logi paa vor Station," lød det haarde Svar, som den pjaltede lille Pige modtog; men neppe havde hun fornummet disse Ord, og ved det svage Lygteskin over sit Hoved bemærket, at hun havde henvendt sig til en Policeman, førend hun udstødte et Angstskrig og flygtede i største Ilsomhed, som om hun frygtede for at blive arresteret, medens begge Politibetjentene raskt fortsatte Veien til det nærmeste Gadehjørne, hvorfra Tummelen lød.

Den lille Pige vidste ikke selv, hvor hun løb hen; hun styrtede fremad og foer paa eengang imod en høi Mand i en Kappe, der gik samme Vei, som hun tog, og for at beskytte sig imod at falde, greb hun fat i hans Overstykke. Han dreiede sig hurtigt og omfattede hendes ene Arm med det Udraab: „Er Du en Lommetyv?"

„Det er saa mørkt, Sir! Jeg kunde ikke see, og beder Dem meget om Forladelse, Sir!" svarede hun bønligt.

Han syntes at studse over Barnets blide, melodiske Stemme.

„Kom hen med til Gaslygten," sagde han. „Ah, hvad seer jeg, Du er ung og bleg, og ligesaa smuk som elendig! Du seer ikke ud til at give Dig af med Lommetyveri."

„Ak nei, Sir, Sligt kjender jeg Intet til!"

„Hvorfor løb Du da saa hurtigt og stak Din Haand i min Lomme?"

„Det var ikke med Hensigt, Sir! jeg var nærved at falde og greb for mig; jeg vilde kun holde mig oppe."

„Men hvorfor løb Du da? I en saadan Taage pleier man ikke at styrte saaledes afsted," vedblev han, idet han endnu bestandigt holdt hende ved Armen og saae hende fast ind i Ansigtet, thi hendes store Skjønhed, trods Mangelen af Farve, forbausede ham i høi Grad, medens hendes sønderrevne Klæder, blottede Hoved, af Regnen vaade og af Vinden forpjudskede Haar, samt hendes smaae, hvide Fødder, uden Sko, vakte hans Medlidenhed.

„Jeg frygtede for de to Policemen, Sir."

„Uskyldigheden behøver ikke at frygte for Politiet, Barn."

„Jeg bad den ene af dem om en halv Penny, da foer han heftigt op og truede med at ville arrestere mig. Herover blev jeg saa forskrækket, at jeg ilede bort saa hurtigt, jeg formaaede."

„Jeg kom forbi de to Mænd, og kan just ikke rose den Enes Høflighed," bemærkede Herren. „Men hvorfor betler Du i en saadan Aftenstund og beder om en halv Penny?" tilføiede han deeltagende.

„Ak, Sir, det vover jeg ikke at sige!" svarede den Lille stammende.

„Hvorledes, vover Du ikke at sige det? Kom med mig ind under denne Buegang, thi her blæser saa slemt, og sig mig det saa."

„Nei, Sir, jeg tør ikke vove det. Lad mig gaae, Sir!"

„Men af hvilken Grund anmoder Du ikke mig om en halv Penny, inden Du gaaer?"

„Fordi — fordi jeg skammer mig ved at bede en Gentleman om Noget."

„Hm, saa meget synes at være vist, at Du, med et saadant Ansigt og et saadant Sprog, ikke er nogen simpel Kones Barn! Tael, Pige, og forklar Dig for mig!"

„Nei, nei, Sir, jeg vover det ikke," udbrød hun i en klagende Tone. „De vilde spærre mig inde i Vandfængslet, dersom jeg sagde et eneste Ord. O, Sir, jeg beder Dem, lad mig gaae, thi jeg fryser, saa jeg neppe kan holde mig opreist."

„Arme Barn, jeg kan ikke lade Dig gaae paa denne Maade — jeg føler en sand og inderlig Interesse for Dig, og vilde ønske, at jeg kunde gjøre Noget for Dig. Tag dette Sølvstykke og lov mig, at Du imorgen Aften atter vil indfinde Dig under denne Buegang paa denne Tid — den slaaer netop ti. Nu har jeg noget Paatrængende at udrette her i Nærheden, saa jeg kan ikke opholde mig længer; men jeg maa gjensee Dig og erfare Alt om Dig, thi det aner mig, at Du er et stakkels Offer for Tyranni, og i saa Tilfælde skal Du finde en Ven i mig. Vil Du komme?"

„Ja, Sir, det vil jeg. De taler saa venligt, at jeg vilde opsøge Dem i den yderste Udkant af London, om det gjordes nødigt."

„Godt, mit Barn, jeg skal heller ikke skuffe Din Tillid," sagde den Fremmede. „Gaa nu, og giv Pengestykket til dem, der i denne frygtelige Aften have sendt Dig ud for at betle."

„De skikke mig ikke ud, uden naar det er koldt og regner, for de sige, at da have Folk mere Medlidenhed og give større Gaver."

„Disse beregnende Mennesker ere ikke Dine Forældre — vel?"

„Nei, jeg har hverken Fader eller Moder, Sir. Disse Folk holde mig kun."

„Og hvad give de Dig?"

„Brød, Ale og Vand, og Straa til at sove paa, og jeg giver dem Alt, hvad jeg betler sammen."

„Og har Du endnu aldrig bevæget Nogen til større Medlidenhed, end at tilkaste Dig en Penny?"

„Nei, Sir."

„Naa, gaa nu og husk paa, at Du kommer hid imorgen Aften. Hvor gammel er Du?"

„Tretten Aar, Sir."

„Og Du hedder?"

„Ida."

„Et smukt Navn, der passer godt til Dit ovale Ansigt og Dine blaae Øine. Veed Du Veien hjem?"

„Ja, Sir, skjøndt det rigtignok er meget taaget."

Han hørte neppe de sidste Ord, thi et Vindstød feiede i dette Øieblik igjennem Buegangen og havde nær revet ham med sig. Da han atter havde vundet Fodfæste, befandt han sig alene; den lille Pige var forsvunden. Han trak Kappen tættere om sig, og idet han skred rask fremad igjennem Buegangen, sagde han: „Barnet kaldte mig venlig! Hun syntes at fatte Tillid til mig, og løb ikke for mig som for Politibetjenterne. Jeg er altsaa dog ikke nogen aldeles Djævel; jeg har endnu et Hjerte, i hvilket menneskelige Følelser bevæge sig. Men jeg maa vandre fremad paa den eengang betraadte Vei, og i denne Nat maa min Skjebne afgjøres. Førend jeg mødte denne lille barfodede Betlerske, denne stakkels Skabning med den blide Stemme, vidste jeg ikke, at der endnu existerede en Streng i mit Indre, som kunde give Gjenklang. Gud være takket, at mit Hjerte ikke er bleven fuldkomment forstenet!"

I dette Øieblik befandt han sig under en Laterne, som var anbragt under en Portikus, der paa den høire Side af Buegangen førte til en Trappe, og i hvilken netop en anden Herre var traadt ind.

„Sir Paul Varney?" udbrød han i en spørgende Tone.

„Ja, Mylord," lød Svaret. „Jeg kjendte Dem ikke i første Øieblik, og maa reentud tilstaae, at jeg neppe ventede De var kommen i dette skrækkelige Veir."

„Sir Paul, dersom Skyerne havde nedsendt Ild, istedetfor Vand, og Luften var svanger med Pest istedetfor Taage, vilde jeg have holdt mit Løfte."

Den Anden svarede ikke, men smilede mørkt, idet han høfligt bukkede og gik op ad Trappen, efterat han først med en let Haandbevægelse havde indrømmet den anden Gentleman Forrangen, hvilken denne dog stolt afviste. Trappen var bred og af grønt Marmor, og Væggene, i hvis Nischer man saae Apollo og de ni Muser, var udsyldt med guldforzirede Felter. Et rosenfarvet Lys udstrømmede fra de pragtfulde argandiske Kandelabre, som vare anbragte paa Trappens Affatser, og oplyste hele Forhallen.

Da de vare komne op til første Etage, overrakte Sir Paul Varney en Dørvogter, der var klædt i sort Fløil og havde en Maske for Ansigtet, et lille Sølvkort, paa hvilket Devisen „Ruderes" var elegant indgravet. Lord Inglis kastede med en stolt Mine et lignende Adgangskort til den Maskerede, som øieblikkeligt ringede med en Sølvklokke, der stod ved Siden af ham paa et lille Bord, bedækket med et skarlagenrødt Klæde besat med Guldfryndser. I samme Nu aabnedes tvende Fløidøre, beslagne med grønt Tøi; Herrerne traadte ind, og Dørene lukkedes efter dem af en indenfor staaende Tjener, som ligeledes var klædt i Fløil og havde en rød Maske. De befandt sig nu i en høi, hvælvet Vestibule, som bares af en Kreds af doriske Søiler med Broncekapitæler, over hvilke der strakte sig en Architrav af det rigeste Billedhuggerarbeide. Gulvet i denne Vestibule var af blaat og hvidt Marmor, og hvor pragtfuldt den end var udstyret med Malerier og Skulpturer, var den dog kun Forværelset til en Sal, der i Glands ikke havde sin Lige i London. Denne dannede en stor Hal, hundrede og firsindstyve Fod lang, hundrede Fod bred og halvfjerdsindstyve Fod høi. Om Dagen oplystes den af en uhyre Kuppel af slebet Glas, og om Aftenen af tohundrede Gasflammer, anbragte i de zirligste Blomsterdannelser af Guld, Sølv og Bronce. Imellem Pillerne vare smaae Gemakker og Væggene vare prydede med Malerier, som maatte have fængslet enhver Besøgers Opmærksomhed, naar man ikke i disse Lokaler havde bekymret sig om ganske andre Ting. Langs Siderne af denne uhyre Sal stode talrige Roulette- og Pharaoborde, som, med Undtagelse af eet, netop det meest øinefaldende, vare besatte med en Mængde elegant klædte Herrer, som vare aldeles fordybede i deres Spil. Andre stode hist og her i Grupper, røg og konverserede, medens atter Andre gik op og ned i Salen, hvilket dog ikke foraarsagede mindste Støi, da Gulvet var bedækket med et tykt Teppe, og nogle Enkelte iagttoge de Spillende. Tjenerne, alle i sort Fløil, bevægede sig lydløst imellem Grupperne, og serverede dem, der ønskede en Forfriskning, med Sorbet og Iisvand. Stemmerne af de to hundrede Tilstedeværende frembragte en monoton Summen, som afbrødes af det skarpe Smæk af Kortene mod Bordene, Roulettekuglens Rullen eller Klangen af Guld- og Sølvpenge, medens undertiden et pludseligt Udraab — enten af Glæde eller Harme, overeensstemmende med Lykkens Luner — lød henover Forsamlingen. I dette stolte og glimrende Arena løslodes det menneskelige Hjertes mørkeste Lidenskaber under Masken af fornem Elegance, og flere Offre vare faldne her, end i Roms Amphitheatre under de Kamplege, som Nero fandt saa megen Behag i. Den eneste Forskjel var, at det i Rom var Dyr, som sønderrev Mennesker, medens det her var Mennesker, som sønderreve hinanden.

De tvende Gentlemens Indtrædelse i Salen syntes at fremkalde en usædvanlig Bevægelse. Kort førend de kom, havde tvende unge Mænd, ført følgende Samtalen med hinanden —

„Troer De, at Lord Inglis vil komme?" sagde den ene. „Klokken maa sikkert være over ti." Og han tog sit Jagtuhr frem, lod Kapselen springe iveiret, og saae paa det. Den Anden tog et Dameuhr, besat med Brillanter, op af Vestelommen, og svarede gabende: „Een Minut over ti."

„I Paris tilstaae vi altid tre Minuter at løbe paa," sagde Jagtuhrets Besidder, hvis store blaa Øine forraadte det sachsiske Blod.

„Hvor meget tabte Inglis forrige Nat? Som De veed, var jeg her ikke."

„Omtrent tredive tusinde Pund. Men han har en heel Uge igjennem tabt enorme Summer hver Aften."

„Og Alt til Varney?"

„Ja!"

„Sir Paul er i Sandhed den lykkeligste Mand i London. Jeg vilde ligesaa gjerne kaste mine Penge i Themsen, som spille med ham."

„Efter hvad man siger, har Lord Inglis tabt sin hele Formue til ham paa halvtredsindstyve tusinde Pund nær."

„Men det er jo reent Vanvid af ham at spille med Sir Paul!" udbrød den unge Lord med det juveelbesatte Uhr.

„Nu, han haaber at tilbagevinde sine Penge."

„Og Alt, hvad han har tilbage, vil han iaften sætte paa Spil?"

„Saaledes har jeg ladet mig fortælle. Da han iaftes tabte det sidste tusinde Pund, han havde hos sig, skal han have beskyldt Sir Varney for falskt Spil."

„Det er sandt; dog denne hverken slog ham i Ansigtet eller skjød ham ned, men sagde med den største Rolighed: ‚Mylord, jeg tilgiver Dem, thi De veed ikke, hvad De siger. Endvidere tilbyder jeg Dem Revanche imorgen Aften, og hvad De end maatte behage at sætte paa et Kort, svarer jeg det.'"

„Det var aabent og ærligt. Og han antog Tilbudet?"

„Ja, han antog det. Men Inglis sagde mig senere, at det var Resten af hans Formue, han vilde vove, og at han, hvis han tabte, var ruineret."

„Saa skulde han ikke indlade sig videre med Sir Paul; det er jo reent Galskab, thi han maa jo vide, at han taber," bemærkede den unge Lord med Jagtuhret. „Naar jeg kaster en Steen i Vandet og seer den synke, saa maa jeg sige mig selv, at alle de andre, jeg kaster, ogsaa ville synke. Det gaaer ikke stort bedre i Spil, og jeg paastaaer, at Inglis ikke er ved sine fulde Fem!"

„Man siger," hviskede den anden unge Herre, „at Inglis skal have ladet sig forlede til dette fortvivlede Spil ved Indskydelsen af en Aand —"

„Hvorledes, Eslington, De troer paa Aander!"

„Nei, men Lord Inglis troer paa dem. De veed, at han og jeg ere intime Venner, saavidt som et saadant Forhold er muligt imellem to Mænd, hvoraf den ene er sex og tyve, den anden fyrretyve eller mere, og jeg kan forsikkre Dem, at han har sagt mig, at han, ved at spille med Sir Paul, vil gjenvinde sin hele Formue, ja, at han tilsidst maa sprænge hele Banken."

„Naa, er det ikke Beviis nok paa, at han ikke er ved sine fulde Fem?"

„Tys, der kommer han, og Sir Paul følger ham lige i Hælene. Forunderligt, at de komme sammen. Alle vende sig og betragte dem. Læg Mærke til, hvor bleg Inglis er, og hvor uroligt hans Blik svæver om i Salen."

„Jeg seer det, men jeg seer ogsaa, at Sir Paul er ligesaa kold og tillidsfuld, som hans Modpart urolig. Men hvor forunderlig er dog ikke den Lighed, som finder Sted imellem disse tvende Mænd. Har De bemærket det?"

„Det er Noget, som Alle have bemærket, der have seet dem sammen," lød Svaret.

Samtalen blev afbrudt ved nogle Venners Nærmelse. Sir Paul gik lige hen til Pharaobordet, som stod afsides fra de andre, men da Ingen befandt sig ved det uden Kroupieren, syntes han at ville vente, til nogle fremragende Spillere indfandt sig. Bankholderen reiste sig og bukkede, da han saae Lord Inglis, omgiven af sine Venner, nærme sig, men da kort efter Sir Paul Varney kom anstigende, ledsaget af halvtredsindstyve Baronetter, Grever og Marquiser, lagde han sin Haand paa Hjertet og bøiede sig dybt for den lykkelige Spiller. Efter nogle Minuters Forløb stode begge Kæmperne paa deres Pladser, Kortene vare fremlagte, og Kroupieren erklærede, at Alt var parat til at begynde.

Det var en Kamp imellem tvende Mænd, som i mange Aar havde været gode Venner og som indtoge lignende Stillinger i Samfundet, thi om end ikke Sir Paul var Greve, stod han dog over en saadan paa Grund af sin Stammes Ælde og de Udmærkelser, med hvilke hans Slægt var bleven overvældet ligefra Hingists og Horstes Dage. Stolt af sin gamle, berømte Adel, havde Sir Paul afslaaet Antagelsen af et Grevskab og et Marquisat, der tilbødes ham som Belønning for en paa store Resultater rig Mission i Tyrkiet og Spanien. Desuden var Inglis's Grevesærdighed af nyere Dato, det vil sige forholdsmæssigt, thi den var for kun tre hundrede Aar siden skjenket en af hans Forfædre, en Mayor af York, der foranstaltede en stor Fest til Ære for Kong Johan, da han kom igjennem denne sin troe Stad. Disse gamle Familier i Provindserne, med deres Baronetvaaben og deres Skjoldafdelinger, der hyppigt tyde paa en Blanding med den kongelige Familie, see indtil denne Dag, hvilket de altid have gjort, foragteligt ned paa de nyere Tiders Adel. Sir Paul var uden Spørgsmaal — thi der var Ingen som stillede det i Tvivl — den smukkeste, tappreste, meest ridderlige og talentfulde Mand i Kongeriget. Selv Prinds Albert saae ham gjerne ved sit Privattaffel indtage Pladsen paa hans høire Side. Men Sir Paul havde en hæslig Feil; han var en stor Spiller, og hans Lidenskab var Pharao. Han fandt hverken Behag i Bordets Glæder eller var nogen Roué; at spille foretrak han for Alt, og da han hverken havde Kone eller Børn, tilbragte han sin meste Tid ude i Verden og havde saa megen mere Anledning til at nære sin Svaghed. Hvis han undertiden havde tabt, vilde han maaskee have gaaet forsigtigere tilværks — men han vandt altid; hvad enten han spillede med Prinds Albert, hvilket undertiden var Tilfældet efter Taflet i Windsor-Castle, eller med Mr. Albert, Prinds, Opfinderen af Windsor-Castle-Sæbe, hans nærmeste Nabo, saa var Lykken paa hans Side, hvilket tjente til i høi Grad at anspore ham.

Hvad der synes umuligt, have mange Mennesker Lyst til at udføre, og til disse hørte Lord Inglis. Pharaobordet, som nogle Øieblikke førend han og Sir Paul betraadte dette „Guldhelvede", hvilket en spansk Prinds ved sit Besøg saa betegnende havde kaldt det, stod tomt og øde, var nu omringet af en Mængde Tilskuere og forvandlet til Hovedpunktet for Fornøielsen i denne pragtfulde Hal. En saadan Bevægelse var endnu ikke sporet i Salen, siden den blev aabnet. Rundtom hørte man op at spille, for at være Vidner til Kampen imellem Goliath og David, af hvilken man lovede sig et af de interessanteste Slag, som Spillelivets Historie kunde opvise. Paa den ene Side stode

halvtredsindstyve tusinde Pund opmarscherede, og Modstanderen var rede til at svare med en lignende Styrke. Det var derfor intet Under, at den fashionable Klub i denne stormfulde, vilde og mørke Aften var besøgt af Londons fornemste Spillere, thi vi tør ikke skjule, at Rigets høieste Adel dannede Spillehallens Konger og Keisere. Ufornuende Folk kunne ikke frekventere slige pragtfulde Paladser for Havesyge og Lidenskab, og de rige Parvenuer have erhvervet sig deres Guld paa en for møisommelig Maade, til at de skulle sætte det paa et Kort. Rigets Lorder, derimod, have erholdt deres Guineer ved Arveskab, og da de hverken have kostet dem Sved eller Rynker, skille de sig ved dem med et Smil paa Læberne.

Dog, vi ville vende tilbage til den store Kamp. Lord Inglis satte halvtredsindstyve tusinde Pund i fem Titusindpundsnoter, paa Ruderes. Han havde i Dagens Løb gjort Alt, hvad han eiede, i Penge, for at opfylde det Sir Paul givne Løfte, i det Haab, at gjenvinde de to hundrede tusinde Pund, som han i Løbet af en Uge havde tabt.

„Mylord," sagde flere af hans Venner til ham, „vov ikke det Hele paa eengang. Sir Paul er ingen Spiller; Gevinsten er ham af mindre Betydning end Berømmelsen, og han vil vistnok med Fornøielse modtage en Indsats af ti tusinde Pund."

„Hvad Lord Inglis sætter, svarer jeg, om det ogsaa er dobbelt saa meget, som han allerede har besat sit Kort med," svarede Sir Paul høfligt, men med en ligegyldig Mine.

„Jeg er kommen hid for at holde halvtredsindstyve tusinde Pund mod Sir Paul Varney, og vil ikke tage en Skilling tilbage af den Sum, jeg har udsat," udbrød Lord Inglis, og med stolt Tillidsfuldhed tilføiede han — „Jeg er sikker paa at vinde!"

„Jeg haaber, at De vinder, Mylord," sagde Sir Paul med et venligt Smil, „thi jeg ønsker ikke at ruinere Deres Herlighed, saa meget mindre, som jeg ingen Brug har for Deres Penge —"

„Sir Paul Varney," faldt Lorden ham raskt i Ordet, „jeg ønsker at spille, men ikke at sladdre."

Sir Pauls Øine lynede, men han forandrede ikke en Mine, og hans Tone var ligesaa rolig og høflig som hidtil, idet han sagde: „Jeg er beredt, Mylord."

(Fortsættes.)

En Politiembedsmands Erindringer.

1.

I Bellevue House i Kommunen Wimbledon, som eiedes af David Stretton, Esq., en rig Kjøbmand, som for længe siden havde trukket sig tilbage fra Forretningerne, udbrød Ild en sildig Vinteraften. Den havde vel kun antændt Staldene, men da de laa i Nærheden af Vaaningshuset, var dette i største Fare, og da jeg tilfældigviis befandt mig ikke langt fra Stedet, ansaae jeg det for min Pligt, saa hurtigt som muligt at yde den Bistand, som den Ene skylder den Anden. Især gik mit Ønske ud paa, da jeg, som født i Yorkshire, fortræffeligt forstod mig paa at omgaaes Heste, at frelse Eierens herlige Dyr, hvilket ikke var nogen let Opgave, især med de unge Heste, som Synet af Ilden gjorde vilde, og som kun lode sig tæmme og føre ud af den brændende Stald, da det var lykkedes os at blænde dem.

Det varede ikke længe, inden vi havde faaet slukket Ilden, som Ingen tvivlede om var opstaaet derved, at en af Staldkarlene havde tabt Lygten, hvorved der var kommet Brand i noget Foder, som havde forplantet sig til de mange brændbare Ting, der fandtes samlede paa dette Sted. Da jeg var kommen til dette Resultat, og saae, at Ondskab ikke havde spillet nogen Rolle her, fandt jeg ikke min Nærværelse paa Embedsvegne nødvendig, og vilde netop fjerne mig, da jeg modtog den Anmodning fra Husets Herre, at indfinde mig hos ham.

Jeg fulgte Opfordringen, og faa Minuter efter traadte jeg ind til David Stretton, Esq. Han forekom mig som en gammel Mumie, saaledes havde Sygdom, Sorg og Anstrengelserne ved et halvhundredaarigt Forretningsliv medtaget ham. Over Ilden var han saa forskrækket, at han rystede over hele Legemet.

Han takkede mig, fordi jeg havde frelst hans Heste, og fortalte mig, at især Plagene vare hans Yndlinge, og at det vilde have været forfærdeligt for ham, dersom de vare komne noget til, ikke at tale om, dersom de vare omkomne.

Udentvivl besad den gode Mand intet Hang til Gavmildhed. Tvertimod forekom han mig temmelig karrig, thi han bød mig ikke Andet for min ydede Tjeneste, end en Mængde gode Raad. Medens jeg hørte paa dem, lod jeg mine Øine svæve omkring i Værelset, og bemærkede, foruden Husets Herre, endnu tre Personer i Nærheden af Kaminilden, nemlig to unge Herrer og Miss Clara Vignolles, Mr. Strettons Niece.

Denne Dames Ansigt var ikke smukt, thi det var koparret og Trækkene vare grove, heller ikke var hun ung længer, thi hun kunde vel være tredive Aar; men saavel i de lysebrune Øine, som i hver en Mine, udtalte der sig den meest trohjertede Aabenhed og den blideste Godmodighed, og dertil besad hun en Mund, som maatte behage i første Øieblik, og hvis Smil var i høi Grad smittende.

Jeg gjorde meget snart den Bemærkning, at Miss Vignolles var Gjenstand for den ældste af de unge Herrers Opmærksomhed og Ærbødighed. Denne Herre blev kaldet Mr. Morny. Paa Grund af hans Navn ansaae jeg ham for en Franskmand, og som en Følge af hans mægtige Overskjæg, for en Militair; thi dengang var Knebelsbarter ikke saa almindelige blandt Civilister som nu. Ydermere hørte jeg, at hans Fornavn var Achilles, og formodede, at man med et saa heroisk Navn ikke ret vel kunde være noget Ringere end en tapper Kriger. Forøvrigt var Mr. Achilles Morny en høi smukt voxen Mand, hvis Ansigts Regelmæssighed der Intet var at udsætte paa. Hans Hudfarve spillede noget i det Brune, og hans mørke Øine vare meget ildfulde; ja, jeg troede endogsaa at bemærke, at det ikke var nogen himmelsk Ild, som lyste ud af dem.

Mr. Mark Stretton, den yngre af de to Mænd, var en Neveu af Mr. David Stretton. Efter hans Ydre at dømme, var han ganske det Modsatte af Mr. Achilles Morny, og man erkjendte i ham ved første Øiekast Englænderen. Hans Teint var ligesaa fiint som hans Kousines, Miss Clara Vignolles, hans Øine, saavelsom hans Haar, vare ligesaa lysebrune som hendes, og om det var Væxten og hele Omridset af den zirlige Skikkelse, dannede de en ligesaa kras Modsætning til førstnævnte Herres, som hans Nedslagenhed og Tilbageholdenhed kontrasterede skarpt med Mornys fast udprægede Kraft og Livsfylde.

Da hans Onkel nævnede mit Navn, saae han op og mønstrede mit Ansigt; dog snart slog han Øinene ned, og en svag Rødme gled for et Øieblik over hans blege Kinder.

Dersom jeg havde befundet mig her under Udøvelsen af min Embedsstilling, og været i Begreb med at søge Oplysning om et Tilfælde, hvori Mr. Mark Stretton var indviklet, vilde jeg have været istand til at give denne Forlegenhed en vis Udtydning og sikkert skjenket den en dybere Interesse, men under de forhaandenværende Omstændigheder vakte den for Øieblikket kun en flygtig Nysgjerrighed, der snart under Forretningernes Mængde vilde have forsvundet af min Hukommelse, naar Erindringen om det hele Optrin hos Mr. David Stretton ikke en Tid efter var bleven opfrisket ved en Begivenhed, som jeg strax vil meddele, efterat have nævnet, at Mr. Achilles Morny ikke værdigede mig et Blik, medens jeg opholdt mig i Værelset — en Omstændighed, som dengang maaskee saarede mig, men hvilken jeg senere var meget glad over.

Efter Forløbet af fem eller sex Maaneder gik jeg en Dag igjennem Half-More-Street. Paa engang blev min Opmærksomhed henvendt paa en heftig Ordvexel i første Etage af Huset Nr. 11. Striden blev bestandig heftigere, og denne vilde Larm bevægede mig til at blive staaende. Snart ledsagedes Ordene af Gjerning, og Ruderne styrtede ned paa Gaden, fulgte af en Mængde Porcellainsskaar, som gjorde et forfærdeligt Spektakel mod Steenbroen. Da denne Ladning faldt ned tæt ved en forbigaaende Kone, er det en Selvfølge, at denne med en skjærende Stemme, saa høit hun kunde, gav sig til at skrige: „Mordere! Mordere!"

Denne Omstændighed gav mig Ret til at gribe ind i Sagen, og jeg bankede voldsomt paa Husdøren, hvilken ogsaa ufortøvet blev aabnet af Husets Eierinde, Mrs. Parkins, Enken efter en Marineofficier. Jeg vidste at denne Kone, som kun nød en høist ringe Pension, søgte at forbedre sine Indkomster ved at udleie meublerede Værelser. Da Fredsforstyrrerne vare Leiere hos hende, bad jeg hende om at forklare mig hvem disse vare og Aarsagen til Striden.

„Første Etage," sagde hun, „bliver beboet af et Par unge Folk. Konen er tilbøielig til Skinsyge, og synes nu, da hun har sin Mand mistænkt for at staae i Forhold til en Miss Vignolles, at have fundet for godt at give sin Harme Luft paa denne ligesaa rædsomme som larmende Maade."

„Vignolles, Vignolles," afbrød jeg hende, idet jeg tænkte mig om, thi dette Navn forekom mig bekjendt.

„Ja, Miss Vignolles er det, som har tiltrukket sig Mrs. Mornys Opmærksomhed."

„Morny! Vignolles;" Nu stod det Hele klart for mig, Branden, Mr. David Stretton, og Personerne, som jeg havde truffet omkring Kaminilden, og jeg bad Mrs. Parkins at vedblive med sin Beretning.

„Mr. Morny," fortsatte hun, „havde klædt sig paa til Middag, og i den Vest, han havde aflagt, glemt en Billet fra Miss Vignolles, hvilken var kommen hans Kone for øie. Saa meget har jeg forstaaet af deres Skjænderi, og De kan nok tænke, at jeg har gjort Alt for at

berolige hende, især da det gik saa vidt, at Larmen forplantedes til Gaden ved de udslagne Ruder og det udkastede Porcellain."

Jeg vidste ikke selv, hvad jeg skulde gjøre, og om Loven var paa min Side, naar jeg blandede mig i denne Sag; men paa eengang veg enhver Tvivl herom, da jeg hørte Raabet: „Hjelp — man myrder mig!"

Nu besluttede jeg at overbevise mig om Kampens Beskaffenhed og hvorvidt der var nogen Grund til at udstøde dette frygtelige Raab. Jeg forlod den zittrende Mrs. Parkins og sprang opad Trappen. Larmen var lige heftig og forhindrede de Stridende fra at bemærke min Indtrædelse. Hvad jeg saae, var ikke Andet, end at de stredes om den skjebnesvangre Billet, som Konen holdt saa fast indesluttet i sin Haand, at Manden forgjeves anstrængte sig for at fravriste hende den.

Da jeg havde overseet Situationen og overbeviist mig om, at Damen ikke truedes af nogen Livsfare, vilde jeg atter trække mig tilbage; men Manden gjorde i det samme en Bevægelse, der tillod mig at see hans Ansigt i et Speil, som hængte paa Væggen, og jeg gjenkjendte strax Mr. Strettons Gjest i Bellevue House, Mr. Achilles Morny.

I dette Øieblik var det lykkedes ham at erobre Billetten. Medens han trak dybt efter Veiret, saae han sig om i Værelset, og idet han opdagede min Nærværelse, spurgte han stolt —

„Hvem er De, min Herre, og hvad giver Dem Ret til at trænge ind i anden Mands Bolig?"

„Jeg er Politiagent, og da jeg hørte, her blev raabt om Hjelp, og at Nogen truedes med at blive myrdet, holdt jeg det for min Pligt at skride ind, for muligen at forhindre en Forbrydelse."

„Hvorledes, De er Politiagent?" raabte Konen. „Min Gud, saa kunde De jo aldrig komme mere beleiligt! Lad mig sige Dem, at denne Mand er en Skurk, et Uhyre; i Besiddelse af een Kone, vil han ægte en Anden!"

Jeg betragtede nøiere den unge Dame, som var overordentlig smuk, men inden jeg kunde svare, skreg Mr. Achilles Morny med Tordenstemme: „Stille!" og idet han greb hende ved Armen for at slynge hende hen paa Sophaen, naaede hun ikke denne, men styrtede omkuld paa Gulvet.

Han stirrede i nogle Sekunder paa hende med et Blik, der funklede af Had og Ondskab, og derpaa sagde han med knusende Vægt: „Ikke et Ord, eller Du skal dyrt komme til at angre det!"

Frygten overvandt Raseriet, hun brød ud i Taarer, lod sig løfte op og satte sig paa Sophaen. Nu vendte Mr. Morny sig imod mig, og efterat have maalt mig med et stolt og mørkt Øiekast, sagde han —

„Dersom De ikke gaaer, kaster jeg Dem paa Døren!"

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Amerikaner spurgte en gammel Herre, om han havde seet General Washington. „Jeg egentligt ikke," svarede den Adspurgte ganske roligt, „men min Fader har fortalt, at han kjendte en Mand, der havde sagt ham, at en gammel Ven af ham havde en Onkel, der ofte havde yttret sig om, at hans Oldefader paa Mødrenesiden havde tjent i et Infanteriregiment, hvorved der stod en gammel Sergeant, som erklærede, at hans Fader engang havde seet General Washington ved Frokostbordet i sit Telt."

En hypochondrisk Mand sagde en Dag til sin Læge: „Jeg behøver Dem ikke mere, Hr. Doktor; jeg har kjøbt mig en Receptbog, og vil selv foreskrive mig min Medicin." — „Meget vel," svarede Lægen, „jeg har da kun at anbefale Dem stor Forsigtighed, thi en Trykfeil vil kunne koste Dem Livet."

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 8de Januar. **№ 2.**

Indhold: Kronjuvelerne. (Fortsættelse.) — Jagt i Høilandene (med xylographeret Afbildning.) — Den hollandske Kirmesse (med 2 xylographerede Afbildninger.) — En Politiembedsmands Erindringer (Fortsættelse.)

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Spillet begyndte nu og fulgtes med den meest spændte Opmærksomhed af de Omkringstaaende. Dog, vi ville ikke følge denne Scene i dens Enkeltheder, ved at tage Beretningerne om Væddeløb og store Skakpartier til Mønster; vi ville indskrænke os til Resultatet og med faa Ord tilkjendegive, at Sir Paul Varney vandt. Neppe havde den første Kroupiers følesløse Stemme forkyndt dette Udfald af Kampen, førend Alles Blikke faldt paa Lord Inglis. Deeltagelse og Nysgjerrighed blandede sig i deres Miner, og selv den Ligegyldigste ønskede at see, hvorledes den Mand forholdt sig, som ikke alene tabte halvtredsindstyve tusinde Pund paa eet Kort, men som derved blev til en Betler. Udtrykket i Greven af Conybeares Ansigt lønnede deres grusomme Nysgjerrighed: Bleg som en af de Marmorstøtter, der stode omkring i Nischerne, og ligesaa ubevægelig som de, stod Lord Inglis, Greve af Conybeare, foran Bordet. Hans Øine vare med en vild, uhyggelig Stirren fæstede paa Banknoterne, som ikke længer vare hans; Læberne vare sammenpressede og blaae; hans Hænder vare knyttede, og der var i det Hele taget foregaaet en saadan Forandring med hans Ansigt, at han ikke lignede sig selv; det var, som om han med Et var bleven tyve Aar ældre. Ved Synet af dette skrækkelige Aasyn reiste der sig et almindeligt Udraab, og medens nogle Forhærdede vendte sig bort med en spottende Bemærkning, og Andre med et ligegyldigt henkastet „saadan en vanvittig Nar fortjener ingen bedre Skjebne," atter begave sig til deres Borde for at fortsætte det afbrudte Spil, var der dog ogsaa Nogle, som besad Følelse nok til ikke saa pludseligt at forlade den haardt trufne Lord, men som indbyrdes imellem hinanden udtrykte deres Beklagelse over hans mageløse Uheld lige over for Sir Paul. Dog, ogsaa disse fjernede sig efterhaanden, og kun to eller tre Amateurer bleve staaende ved det skjebnesvangre Pharaobord og det ulykkelige Offer, som det havde gjort til Tigger, ligesom om de ventede at see Slutningen paa Tragedien, thi den Ene mumlede til den Anden: „Han vil sikkert brænde sig en Kugle for Panden" eller „han vil udentvivl gjøre det af med sig selv ved en Dosis Gift — see, han griber allerede i Lommen, det er aabenbart, at han har forberedt sig paa det Værste." Ifølge denne Anskuelse ventede de tre fashionable unge Mænd med en sygelig Begjerlighed paa at blive Vidner til en af disse gyselige Begivenheder, som kun altfor hyppigt finde Sted under saadanne Omstændigheder. Men Lord Inglis af Conybeare hverken talte eller bevægede sig fra det Sted, hvorpaa han stod, da hans frygtelige Tab ramte ham. Han saae ud som et staaende Liig. Een Ven var imidlertid bleven ved hans Side, og det var den unge Adelsmand med Jagtuhret. Han lagde blidt sin Haand paa den ulykkelige Lords Arm, og med dæmpet Stemme sagde han —

„Min kjere Conybeare, tag Dem ikke den Sag saa nær til Hjerte; De veed jo, at Lykken

er omskiftelig, og navnlig Spillelykken i høi Grad upaalidelig."

Lorden vendte sig om til Siden og fæstede sit stive Blik, fra hvilket al fornuftig Bevidsthed var forsvunden, paa den Talende.

„Hvem er De?" spurgte han med huul Stemme.

„Deres Ven, Gilbert Beresford — De kjender mig jo nok."

„Ak nei, jeg kjender Dem ikke; der er kun eet Ansigt, som viser sig tydeligt for mig, og det er Paul Varneys," svarede Lorden mørk. „Denne Mand er min onde Engel, og han forfølger mig med sin triumpherende Mine."

„Lad os forlade dette Sted, Lord Inglis. Kom med mig."

„Nei, jeg gaaer ikke hverken med Dem eller nogen Anden — jeg troer Ingen mere i Verden. Paul Varney har taget mine Penge og gjort mig til en Betler, og De, Sir, tragter efter min Sjel."

Lord Gilbert saae sig om for at bemærke, om Sir Paul Varney havde hørt disse Ord fulde af Smerte og dyb Bitterhed; men nei, han havde ikke et Blik tilovers for sit Offer. Baronetten gik op og ned i Salen, omgivet af en Skare Smigrere, som med servil Hyldest kaldte ham Pharaobordets Konge, og Seierherren, som kun tænkte paa sin Berømmelse, hengav sig ganske til det Indtryk, der beherskede ham. —

Andet Kapitel.

Redningen.

„Ruineret og tilintetgjort, vanæret og fortabt!" vare de Ord, som trængte sig over Lord Conybeares Læber, da han atter stod i den dunkle Buegang, som førte fra Gaden til Spillehuset. De, som havde villet følge ham, vare viste tilbage med en streng Mine og en kort Haandbevægelse. Den kolde Tavshed, han havde iagttaget, og under hvilken han skjulte Stormen i sit Indre, var bristet som Iisfladen for Havets Bølgegang, da han befandt sig ene paa den mørke Gade. „Ruineret for stedse!" gjentog han. „I en eneste Time gjort til Betler! Ha, Forbandelsen falde fra den mørke Himmel paa denne bedrageriske Varneys Hoved! O, hvor skrækkeligt! Mit Barn — min arme, ædle, stolte Isabella! Hvorledes er det muligt, at jeg kan træde Dig forøie og sige Dig, at jeg for hele Livet har forstyrret Dine Forhaabninger og Din Lykke? Nei, jeg har kun Fortvivlelsen tilbage: den Æresgjeld, som paahviler mig, stirrer mig ind i Ansigtet med Haan og Spot, og siger mig, at Fængslet i Newgate venter mig, og med dette en uudslettelig Vanære! O, at det Mørke, som i dette Øieblik omgiver mig og den halve Klode, maatte evigt vedvare! O, at Tidens Hjul, som dreier sig, for at frembringe Morgen, maatte standse i sin Gang! Ha, den Dag imorgen vil ikke finde mig blandt de Levendes Tal! Alt, Alt er fortabt; jeg har kun Eet tilbage, og det er Magten til at gjøre Ende paa det Liv, jeg har brugt saa slet, og det maa skee inden Mørket fortrænges af Lyset, saa at man kan læse Skjendselsmærket paa min Pande. Ha, jeg beleer Dig, stolte Morgen! Min Villiekraft, som sætter mig istand til at døe, hæver mig over Verden og gjør, at jeg kan spotte dens Rædsler."

Medens Lorden talte, gestikulerede han heftigt med Armene og skred rask fremad. Hans Gang, Mine og Bevægelser tydede paa Fortvivlelse. Han havde indhyllet sit Ansigt i Kappens Folder, og gik med bøiet Hoved. Paa eengang følte han sig standset ved et svagt Ryk. Forstyrret i sin mørke Grublen, saae han sig om, og bemærkede den lille Pige, han havde talt med, inden han betraadte det Helvede, der havde skabt hans Kval.

„Hvorledes, Du allerede her?" udbrød han fort.

„De sagde jo selv, Sir, at jeg skulde komme igjen," svarede hun.

„Men ikke iaften."

„Ikke; jeg troede, at det var iaften, og ventede derfor paa, at De skulde komme."

„Men hvorfor gjorde Du det?" spurgte han i en blidere Tone, da han saae den Lille zittre og hørte hendes bløde, kummerfulde Stemme, som gjennemtrængte hans Hjerte.

„De var saa venlig imod mig, Sir, og da De paalagde mig at komme igjen, og lovede, at De vilde hjelpe mig, saa meente jeg, at det var bedst jeg blev her og oppebiede Deres Komme."

Lorden havde standset sin raske Gang et Øieblik og søgte vildt i sine Lommer. Endelig fandt han et Guldstykke og idet han stak hende det i Haanden, sagde han: „Tag dette, og kjøb Dig, hvad Du behøver; det er Alt, hvad jeg har tilbage. Gaa, og lad mig i Ro!"

„O, Sir, hvor lykkelig er jeg ikke!" udbrød den lille Pige med Liv.

„Hm, i saa Fald vilde jeg ønske, at jeg var i Dit Sted. Men gaa nu — og dog — nei, bliv!"

Barnet, som allerede havde fjernet sig nogle Skridt, traadte tøvende nærmere, medens hun ivrigt pressede Haanden sammen om Guldstykket, som om hun frygtede for, at han angrede sin

altfor store Gavmildhed og vilde fordre det tilbage. De stode i dette Øieblik under Lygten paa Hjørnet af en smal Gade, som førte til Themsen. Klokken paa en Kirke i Nærheden slog tre Kvarteer til Tolv. Lord Inglis foer sammen. „Hvad jeg har at gjøre, maa ikke forhales," sagde han ved sig selv, idet han rev et Blad ud af sin Tegnebog, og nedskrev nogle Linier paa det med en Blyant.

„Veed Du, hvor St. Jamesstreet er?" spurgte han den stakkels Skabning, hvem den kolde Vind foer igjennem Haaret og de Pjalter, som bedækkede hendes skjelvende Legeme. „Saa vidt jeg erindrer, sagde Du, at Du boede i Nærheden af samme."

„Ja, Sir."

„Bring denne Seddel til det femte Huus fra Hjørnet henimod Paladset. Dørhammeren har Form af et Løvehoved og er af Bronce, og over Døren, som er af Eeg, staaer Nr. 22. Dersom Du vil vise Dig taknemmelig for hvad jeg har givet Dig, saa vil Du søge, til Du finder Stedet, og der afgive dette Papir. Dog, Du maa ikke aflevere det til Andre end min Datter, hende spørger Du efter, og i hendes Hænder overgiver Du det. Vil Du udrette dette Ærinde for mig?"

„Ja, Sir, De kan forlade Dem paa mig."

„Godt, saa gaa og lev vel!"

Han greb hendes lille kolde Haand, trykkede den fast, og sagde, idet han rastt fjernede sig —

„Det var sidste Gang, at jeg holdt et Menneskes Haand i min; det sidste Baand, som binder mig til Menneskeheden, er brudt. Kom nu, kolde Død! Din Omarmelse skal være mig velkommen!"

Han ilede ned ad den smalle Gade, som førte til Floden, hvis mørke Flade rullede huult hen under Londonnerbroen, til hvilken han var kommen, uden at vide det. Hist og her brændte et Lys paa en Bark eller et Skibsdæk; men man hørte ikke Lyden af en eneste Stemme. Dyb Stilhed herskede over Themsen, paa hvilken en Mængde Handelsskibe vuggede sig med en eensformig Bevægelse. Faa Minuter efter stod han midt paa Broen. Idet han lænede sig over Brystværnet, saae han ned i den sorte Strøm, hvori en enkelt Stjerne, hvis Skin trængte igjennem Taagen, afspeilede sig.

„Dette Dyb skal altsaa være min Grav; under denne mørke Flade kan jeg undfly den Dag imorgen og alle fremtidige Dage! Det staaer i min Magt at trodse Skjebnen og unddrage mig de Scener, som true mig, hvis jeg bliver ilive. Alt er fortabt; jeg har kun Døden tilbage! Denne Befrielsesgave modtog jeg af min Skabers Haand; idet Herren satte os i denne lave Verden, med alle dens Rænker og Fristelser, tilstod han os Magten til at forlade den, naar vi ville. Og dog, er det Ret at bruge denne Magt? Skal jeg, en Orm i Støvet, afgjøre det store Spørgsmaal, naar jeg skal afslutte min Forbindelse med Tiden og indtræde i Evigheden? Jeg føler, at jeg handler urigtigt i at gjøre mig til Herre over det Liv, som jeg ikke har givet mig selv; jeg veed, at det er en Forbrydelse mod Gud og mod min Udødelighed; men ak, det svage Menneske vil hellere give sig i Guds end i Menneskenes Hænder — han vil heller fremtræde for sin naadige Skaber, end for sit ødelagte Barn og sine rasende Skyldnere! — Saa løse sig da den store Hemmelighed, hvortil ingen Grublen leverer Nøglen! Om et Øieblik vil jeg være klogere end den hele Verden, som jeg lader tilbage, for at famle videre i Mørket under haarde Kampe."

Han saae sig sky omkring, og da han iagttog, at han var alene, viklede han sig tættere ind i sin Kappe og styrtede sig hovedkulds ud i Floden.

„Hjelp! Hjelp!" lød en Barnestemme i vilde Toner. „Hurtig Hjelp!"

„Hvad er der paafærde?" spurgte Brovægteren, som, ledsaget af to Policemen, kom ilende henimod det Sted, hvor den Raabende stod paa Brystværnet og pegede ned i Vandet.

„En Gentleman er styrtet i Floden," svarede den unge Pige, som Lord Conybeare nylig havde forladt, og som, for at erfare Navnet paa den Dame, hun skulde levere Sedlen til, var løbet efter ham, og netop naaet ham paa faa Skridt nær, da han forsvandt i Bølgerne. Alt kom i Bevægelse: Allarmklokken, som ved saadanne Leiligheder sættes i Bevægelse, begyndte at udsende sine jamrende Toner, og fra en Dokke i Nærheden skjød faa Øieblikke efter Menneskevenneselskabets Redningsbaad frem, for at anstille Undersøgelser. En Vægter paa Kuppelen over Dokken havde i samme Nu, som Klokken lød, antændt et Blaalys, der belyste den hele Scene i en vid Omkreds. Dette stærke Blus varede vel ikke ret længe, men medens det brændte, bemærkede de, som saae ned fra Broen, en anden Baad, som skjød frem under Buen, derpaa standsede, og halede — tilsyneladende et Liig — op af Vandet.

„Han er frelst! — De have ham! — Hvem kan det være?" lød det imellem dem, som i en Hast havde forsamlet sig paa Broen. Medens de talte, udsluktes Blaalyset i Themsens

dunkle Bølger, og Scenen, der havde været belyst som af Dagens Klarhed, hensank i det dybeste Mørke.

Menneskevenneselskabets Baad trak sig tilbage til sin Liggeplads, saasnart den hørte, at det fremmede Fartøi havde bjerget den, der var styrtet i Vandet. Efter faa Minuters Forløb var Alt saa stille, som førend Begivenheden fandt Sted, og man hørte kun de lette Trin af Eva — thi ogsaa saaledes kaldtes hun — idet hun ilede henad Broen til sit Hjem, medens hun tænkte over, hvorfor vel den gode Gentleman havde villet drukne sig, og glædede sig over, at han var bleven frelst.

(Fortsættes.)

Jagt i Høilandene.

Det er bekjendt nok, at det større Vildt, saasom Hjorte, Raadyr og Vildsviin, er i Aftagende, paa Grund af dets altfor store Udryddelse, og at man, nemlig paa Fladland, med Undtagelse af Fjærvildt, kun træffer paa Harer, Ræve og Grævlinger. Fordelagtigere er derimod Jagten i Bjergskovene, hvor Øxen gaaer mere skaansomt tilværks. Det skotske Høiland vedbliver saaledes at være et sandt Festterrain for Jagtelskere. Ifølge den rige Vildtstand, findes ogsaa her dygtigere Jægere, end i noget andet Land, og selv Jægerdrengene ere saa fortræffeligt udprægede Typer, at de i høi Grad vække Reisendes Interesse. Hvad er en Jæger uden sin Dreng med de velafrettede Hunde, og sin Øvelse i med en tilspidset Stav at nedlægge Harer, Kaniner, ja selv Høns? At færdes i det Frie er hans høieste Fryd; han kjender alle Smuthuller, alle Fif; han veed, hvor han skal udsætte sine Doner, saa at de give et godt Bytte, hvor Harer og Kaniner have deres Leie og Grævlingen sin Gang. Hundene ere hans Kammerater, med dem deler han sit tarvelige Maaltid; de forstaae hans mindste Vink, ere ligesaa kloge som han, og synes at fryde sig ligesaa meget som han, naar der gives Signal til at tumle sig i den friske Natur.

En Jægerdreng med sine Hunde.

Den hollandske Kirmesse.

Kirmessen er Hollændernes Karneval; enhver Stad og Landsby har sin Kirmesse, der sædvanligviis feires om Sommeren og varer i flere Dage. Paa Torvet, der danner Festens Middelpunkt, trænge Folkesværmene sig imellem hinanden. Liniedandsere, Kunstberidere og Jongleurs vise deres halsbrækkende Kunster; Charlataner, saasom Taskenspillere, Kvaksalvere, Tandudtrækkere og Bajazzer lade deres Stentorstemmer lyde fra Stilladserne, og deres indbydende Rotomantader forsamle snart det skuelystne Publikum omkring sig. Lange Rækker af Træboder og Telte med Faner og store Udhængsskilter omgive Pladsen og strække sig langt ind i de tilstødende Hovedgader. I Teltene bliver sunget, drukket og dandset, og med den uharmoniske Jubel blander sig Lirekassernes øresønderrivende Toner og Brølene af Menageribodernes vilde Dyr. Atmosphæren er svanger med Dunsten af de fede Spiser, som tilberedes og nydes under aaben Himmel, og det er en Selvfølge, at Geneverdunsten ikke mangler. Det Eleganteste og meest Originale ved de hollandske Kirmesser ere de smaae Træhuse, theatralsk udpyntede med Lysekroner, Speile, Porcellainsvaser, bemalede Husgeraadsgjenstande og store Kobberplader med mange ægrunde Fordybninger, foran hvilke man seer en festligt smykket Kone paa en lille Skammel. Under Pladerne flammer en rask Ild, og med underfuld Færdighed kaster hun den flydende Deig i Fordybningerne, hvor de i et Nu forvandles til hvad de kalde „Broedertjes," som fremstilles til Salg. Ved Siderne ere smaae Kabinetter, afdeelte ved røde og hvide Forhæng, og her bliver Konens runde Kager og de Vafler, som udgaae fra Mandens lille Ovn, serverede af smukke Friserinder i deres henrivende Dragter, og nydte med Liqueur eller Punsch. Festen vedvarer sædvanligviis en Uge,

Hollandske Dragter.

og Løverdagaften naae Udsvævelserne deres høieste Punkt. Denne vilde Færden, disse natlige Dandse, denne Syngen og Jublen til den tidlige Morgenstund, denne Sværmen af Koner og Piger, der saa selsomt kontrasterer med deres ellers rolige Liv, denne Skamløshed, som Natten dækker med sit Slør, alt dette lader os fæste Tro til de vilde Billeder af Brauwer og Jan Steen. Kirmesserne ere imidlertid i Forfald; kun i Friesland opretholdes de.

En Politiembedsmands Erindringer.

(Fortsættelse.)

„Saa længe Damen ikke erklærer, at hun troer at være uden Fare for enhver voldsom Behandling af Dem, gaaer jeg ikke af Pletten," svarede jeg. „Det kunde maaskee endogsaa være, at jeg fandt mig beføiet til at lade Dem bringe til nærmeste Politistation."

„Hvorledes?" udbrød han, og indtog en truende Stilling, „De, fordømte engelske Hund, vil føre mig for Politiretten!"

„Frygter De noget yderligere Angreb paa Deres Person, Madame?" spurgte jeg, uden at værdige Mr. Morny mindste Hensyn.

„Nei, nei, min Herre!" hulkede hun. „Det var en lille ægteskabelig Tvist, der ved min grændseløse Heftighed antog et saa farligt Udseende. Jeg havde Uret; det var uklogt af mig at skrige saaledes. Modtag min hjerteligste Tak for Deres Bistand, Sir, og hav den Godhed at fjerne Dem."

„Ja, og det paa Øieblikket," raabte Mr. Morny med flammende Øine. „Jeg skal vise Dem Vei!" tilføiede han.

Med disse Ord sprang han ind paa mig, aabenbart i den Hensigt, at styrte mig ned ad Trappen, der var strax ved Døren, som jeg allerede havde aabnet, men han havde taget feil af sin Mand og blev paa det Ubehageligste overrasket, da jeg forekom hans Hensigt og med et vel anbragt Slag strakte ham henad Gulvet.

Leende steg jeg ned ad Trappen, ved hvis Fod jeg traf Mrs. Parkins, som ventede paa mig og spurgte, hvorledes hun skulde forholde sig med sine Leiere.

„De skal skille Dem ved dem, saa hurtigt som muligt," svarede jeg, og underrettede mig derpaa om, hvorledes det egentligt forholdt sig med dette Ægtepar, og om der ofte forefaldt saadanne voldsomme Optrin.

„De have kun boet her i sex Uger," svarede Mrs. Parkins, „og i denne Tid har jeg ofte hørt dem trættes, men en saadan Scene, som idag, har jeg dog ikke været Vidne til."

Da jeg gik, maatte jeg formeligt bane mig Vei igjennem den Mængde af Nysgjerrige, som havde samlet sig udenfor, og som kun var afholdt fra at trænge ind i Huset, ved den Forsigtighed af Mrs. Parkins, at aflaase Gadedøren.

Det er en Selvfølge, at jeg længe tænkte over det Forefaldne, og at jeg kom paa den Formodning, at den skinsyge Dame ikke var Mr. Mornys Kone, men kun hans Elskerinde, samt at den smukke Franskmand haabede at vinde Mr. Strettons Niece og ægte den rige Arving, om forøvrigt ikke det hele Forhold, til hvilket der hentydedes, kun bestod i et skinsygt Fruentimmers Indbildning. Miss Vignolles vilde i første Tilfælde være mere at beklage end i sidste, men jeg kunde Intet gjøre for at afvende denne Ulykke.

I længere Tid hørte jeg ikke noget til Morny, men at han troede sig krænket i sin personlige Værdighed, saae jeg deraf, at han gjorde et Forsøg paa at hevne sig.

Det hændtes nemlig en Aften, da jeg gik igjennem Jamesstreet, at han kom ud fra Klubben i Crockfords House. Jeg kjendte ham ikke, men han havde seet mig ved Skinnet af en Gasløgte og strax været paa det Rene med, hvem jeg var. Uagtet han var temmelig beruset, slap han sin Ledsagers Arm og styrtede over imod mig med begge Hænder stemte imod Siderne, aabenbart i den Hensigt, at berede mig et lignende Nederlag som det, jeg havde beredt ham. Det var unegteligt, at det maatte have været saare ubehageligt for ham at blive kastet i Gulvet for en Dames Øine, men det vilde ikke været mindre ubehageligt for mig, dersom han havde opnaaet at faae Revanche, da det havde regnet hele Dagen, og Gaden var et sandt Morads.

Lykkeligviis strandede hans Hensigt. I det Øieblik, da jeg saae hvem det var, der kom styrtende imod mig, gjorde jeg et raskt Spring til Siden, hvilket havde tilfølge, at han, istedetfor at berede mig et Slambad, fik det selv, og det tilgavns, thi han formeligt rutschede henad den skidne Gade, efterat være faldet saa lang han var, i en saadan Fart kom han, og fuldkomment saa ondskabsfuldt var det, at han, under Bestræbelsen for at komme op igjen, geraadede i en heel Pøl af Skarn, som var feiet sammen for at kjøres bort.

Dette Syn var ligesaa latterligt som Ud-

bruddet af hans Vrede, og det kunde ikke feile, at han fandt et applauderende Publikum. Dette fordoblede hans Raseri, og vilde vist udartet til et sandt Vanvid, naar ikke Mr. Mark Stretton, hvem jeg ikke strax havde bemærket, ved Hjelp af Portneren i Klubhuset havde faaet ham ind i samme. Jeg gik videre, men var ikke kommen ret langt, førend jeg indhentedes af den unge Mand.

„Mr. Waters," sagde han, „som det synes ere De og Mr. Morny ikke synderligt gode Venner. Tør jeg gjøre Dem det Spørgsmaal, hvorfra Deres Bekjendtskab til ham skriver sig, og hvad der har foranlediget det Fjendskab, som aabenbart finder Sted imellem Dem og ham?"

„Mit Bekjendtskab til Mr. Morny er meget overfladisk," svarede jeg, „og sandsynligviis hader han mig, fordi jeg leilighedsviis kom til at overvære en nedværdigende Scene imellem ham og hans Kone."

„Det forstaaer jeg ikke — Morny er ikke gift, og har altsaa ingen Kone."

„Er han ikke gift?" spurgte jeg, overrasket over at være kommen Sandheden saa nær.

„Nei, det er ikke saa vel, jeg skulde ret ønske at han var det. Formodentig har De anseet Adele St. Ange, en smuk Brunette paa omtrent tredive Aar, for hans Kone."

„Den Dame, jeg taler om, er ganske rigtigt en smuk Brunette, men hun er ikke tredive Aar gammel."

„Adele St. Ange har vidst at konservere sig, og seer meget yngre ud end hun er," forsikkrede Mr. Mark.

Jeg modsagde ham ikke, thi jeg kunde ikke strides med ham om en Dames Alder, som jeg ikke kjendte nøiere, og vi gik i nogen Tid tavse ved Siden af hinanden.

Pludseligt saae han mig forskende ind i Ansigtet, og, som det syntes, tilfreds med denne Mønstring, udbrød han —

„Mr. Waters, De staaer i Ry for at være en ligesaa intelligent som uforfærdet Embedsmand —"

„Maaskee har jeg nogle Gange været saa lykkelig at kunne udrette Noget," afbrød jeg ham, „men der gives ogsaa Tilfælde, da det, trods al anvendt Møie, ikke har været mig mulig at løse min Opgave. Dog, hvad ønsker De, jeg skal udrette for Dem?"

„Jeg behøver en skarpsindig og bestemt Mands Tjeneste — og dog —" han holdt inde — „jeg veed ikke bestemt, hvor vidt Skarpsindighed, Erfaring og Mod ville kunne hjelpe mig."

„Lad høre," sagde jeg.

„Endnu ikke; thi i et saa afskyeligt Veir falder det ikke behageligt at tale om saadanne Sager; jeg vil derfor tillade mig en anden Gang at henvende mig til Dem."

Med disse Ord forsvandt han. Gaden blev kun oplyst paa en meget slet Maade af nogle søvnige Lygter, men selv dette Halvmørke syntes det, han havde at betroe mig, ikke at kunne taale.

Jeg kan ikke negte, at de forenede Omstændigheder i Forbindelse med Mr. Marks mærkelige Hemmelighedsfuldhed i længere Tid beskjeftigede mine Tanker. Jeg følte mig overbeviist om, at denne Achilles Morny havde lokket den unge Mark Stretton i sit Net, men jeg kunde ikke udgrunde, hvori Faldstrikken bestod. Det faldt mig ind, om Sagen kunde dreie sig om Spillehistorier, og at Mr. Mark var bleven bedraget eller udplyndret af ham, men i saa Fald behøvede han jo ikke min Hjelp. Derpaa tænkte jeg paa Miß Clara Vignolles, som de maaskee begge beilede til, siden Mark havde yttret det Ønske, at Morny var gift; men forholdt det sig saaledes, behøvede han mig heller ikke, og desuden var jo Mark fem Aar yngre end sin Kousine, og en Pige paa tredive Aar, koparret og overhovedet ingen Skjønhed, pleier sædvanligviis ikke i den Grad at opflamme unge Mænd, at de begaae Forbrydelser eller, med nogen Rimelighed, kunde trænge til min Bistand.

Dette kunde Sagen altsaa ikke dreie sig om. Dersom det lykkedes Morny, at bedaare Miß Vignolles, bortsende det Fruentimmer, han var traadt i Berørelse med, og slutte et Ægteskab, saa bar denne Gjerning Forbandelsen i sig selv, og for den unge Dame gaves der ingen Udsigt til Lykke, men meget mere til Anger og Selvbebreidelse.

Alt dette var kun Gjentagelsen af en Hverdagshistorie: Skurkestreger paa Mandens Side, og Daarskab, samt altfor stor Tillid, paa Fruentimmerets. Mr. Mark Stretton lod ikke høre fra sig, for at forlange min Hjelp, og jeg havde aldeles glemt samtlige Personer i den forefaldne Episode, da min Opmærksomhed paany vaktes ved en Artikel i Morgenbladet, som var taget af Felix Farleys Bristoljournal, og lød som følger:

„Sørgelig Begivenhed. Vi beklage at maatte anmelde, at Mr. David Stretton, Eieren af Bellevue House i Wimbledon ved London, som i nogen Tid har opholdt sig i Clifton paa Grund af sin Helbredstilstand, er omkommet ved et ulykkeligt Tilfælde. Den gamle Herre havde nemlig, efter et Øienvidnes Udsagn, besteget Klipperne, som strække sig ud over Avonfloden, forsinket sig imellem disse, og bleven

overrasket af Mørket, thi medens han betragtede Aftenrøden paa den modsatte Side over Skoven, og maaskee hensank i Beundring over det smukke og selsomme Syn, har han ikke tænkt paa, at det var Aften, og at han paa eengang vilde være omgivet af en dyb Skumring. I ethvert Tilfælde maa han være kommet for yderligt til Kanten af en af Klipperne, hvilket dog ikke absolut maatte medføre at han styrtede i Afgrunden, men desværre gik det Stykke løs, hvorpaa han befandt sig, og han fulgte det i Dybet. Den Eneste, som hørte hans Raab om Hjelp, var en Franskmand, ved Navn Achilles Morny, men han naaede først til Stedet, da Katastrophen var forbi. Man overgav Liget til Eedsretten, og dens Erklæring lyder paa „tilfældig Dødsmaade." Den Hedengangnes store Formue vil tilfalde hans Neveu, Mr. Mark Stretton, og hans Niece, Miss Vignolles."

Denne Beretning satte mig i den meest levende Bevægelse. Der opsteg Tvivl hos mig, om Sagen forholdt sig saaledes, som den her var fremstillet, thi da Mornys Navn nævnedes i Artiklen, lod der sig slutte en Medvirkning fra hans Side. Jeg søgte derfor hurtigt hen til den Part af Sagen, som gav Oplysning om alle Enkeltheder ved Retsforhandlingen, og saae af samme, at der, foruden Achilles Morny, gaves endnu et andet Vidne, som var bleven underkastet Forhør. Dette Vidne hed Mr. Leonard Layton, og havde edelig bekræftet Sandheden af det Udsagn, at han ikke blot havde hørt eet, men flere Skrig fra det Sted, hvor man betegnede, at Ulykken var skeet; at han strax havde begivet sig i den Retning, hvorfra de løde, men at Mørket havde forhindret ham i at orientere sig, hvorfor han havde begivet sig paa Hjemveien, da han indsaae, ikke at kunne yde nogen Bistand.

Dette Vidne havde ikke fremkaldt nogen Opposition; kun een af de Eedsvorne havde bemærket: „Hvorledes er det muligt, at den Forulykkede, efter den Enes Udsagn iagttog den nedgaaende Sol, og efter den Andens maatte være omgivet af et dybt og uigjennemtrængeligt Mørke?"

Naturligviis havde dette været en Opfordring til Morny, enten at bekræfte det andet Vidnes Ord, eller modsige dem; men han havde ikke gjort nogen af Delene. Derimod havde han erklæret, at han, som en intim Ven af den Afdøde, følte sig saa rystet og angreben, at han ikke var istand til at mindes, hvad han havde sagt, hvorpaa Koroneren henviste til Protokollen med den Bemærkning: „Mr. Morny sagde ikke, det var lyst, men at det skumrede." — Rettens Herrer vare tilfredse hermed, og Kjendelsen lød eenstemmig: „Tilfældig Dødsmaade."

Jeg fandt det Hele ganske mærkværdigt, men hvad kunde jeg gjøre derved? I Løbet af den følgende Uge modtog jeg et Brev, som var skrevet i største Hast. Det var fra Mr. Mark Stretton, og indeholdt en Anmodning om, strax at skikke ham Bud til Bellevue House, om han den næste Dag kunde træffe mig alene, da han ønskede mit Raad i et Privatanliggende. Jeg svarede ham ufortøvet, at jeg vilde træffe sammen med ham i Tavernen „Ræven" paa Kingslandroad, og bad ham indfinde sig der om Natten Klokken to og spørge efter Charles Smith, hvorpaa man vilde anvise ham et bestemt Værelse.

Da jeg paa den fastsatte Tid naaede Gjestgiverstedet, var min Klient endnu ikke ankommen; men jeg havde neppe ventet ti Minutter, førend en Leievogn kom rullende, som gjorde Holdt udenfor, og Mr. Mark traadte strax efter ind i Værelset. Men hvilken Forandring var der ikke foregaaet med ham! Jeg havde nær ikke gjenkjendt ham! Hans Ansigt var saa hvidt, som en kalket Væg, dertil var han i en feberagtig Tilstand og i hans Øine brændte en unaturlig Ild.

(Fortsættes.)

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg"**, 3die Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker **S. Trier**, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

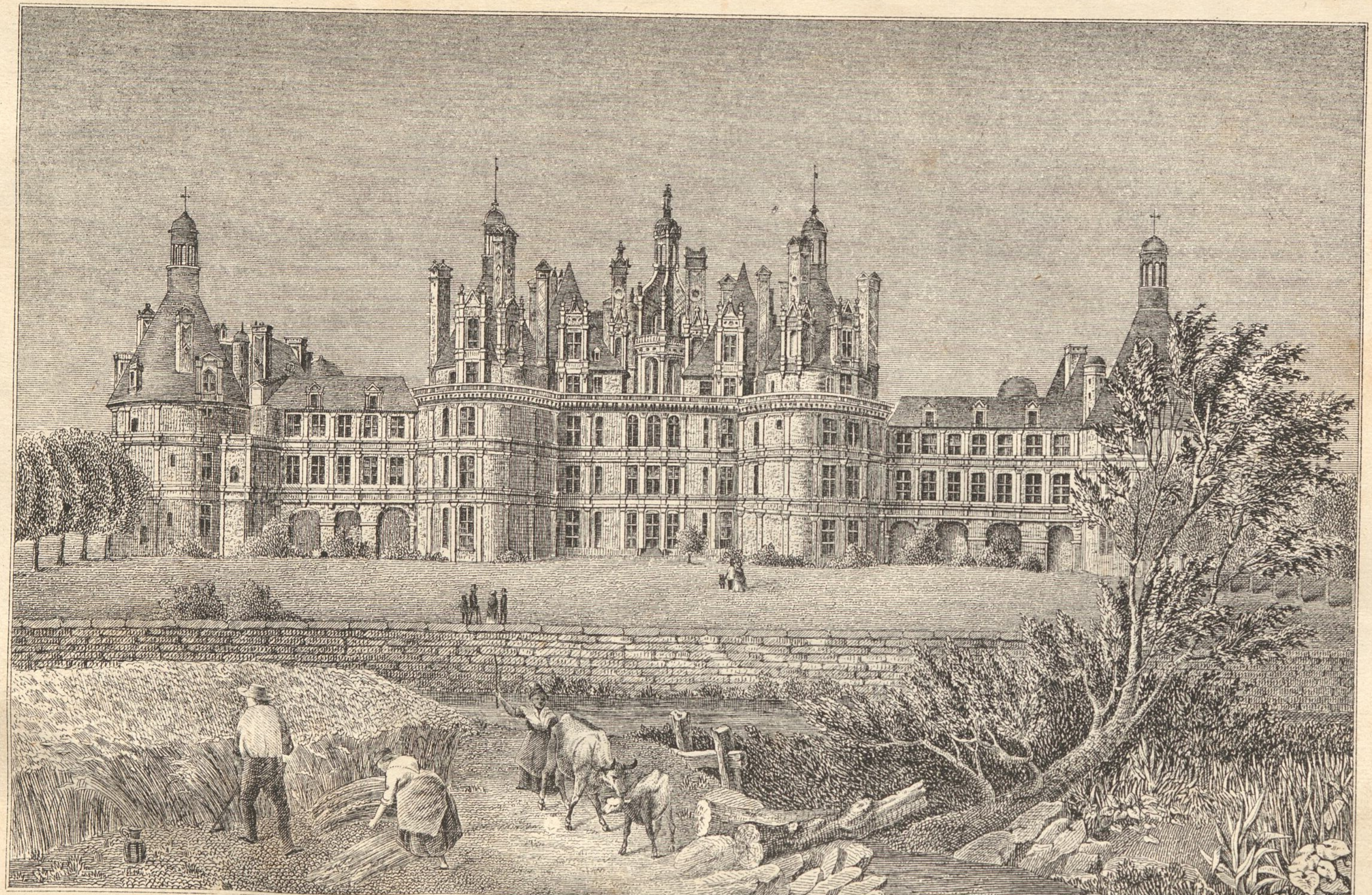

S. Triers Forlag

C. Ferslow & Cos lith. Etabl

SLOTTET CHAMBORD.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 15de Januar. **№ 3.**

Indhold: Slottet Chambord (med steentrykt Prospect.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — En Politiembedsmands Erindringer (Fortsættelse.) — Blandinger.

Slottet Chambord.

Blandt de franske Bygningsmindesmærker fra den ældre Tid, indtager Slottet Chambord, ved Blois i Cher-Loire-Departement, hvoraf vi levere en Afbildning, en særdeles fremragende Plads. Grundmurene hidrøre endnu tildeels fra det gamle Jagtslot Chambost eller Chamboury, som Greverne af Blois lode opføre midt i en romantisk Skov. Senere forstyrret, lod Frantz den Første det i Aarene fra 1523—1533 opbygge paany efter en langt smagfuldere Plan, for her at hengive sig til Livets Nydelser. Da Slottet, som opbyggedes i en reen gothisk Stil, var færdigt, blev det Skuepladsen for en Mængde Fester. Dets 440 Sale og Gemakker opfyldtes med Musikens liflige Toner, Bægerklang og talrige Gjesters Jubel. Den for 1200 Heste indrettede Marstal fremviste ligesaa mange Gangere af de ædleste Racer, og i den til en zirlig Park forvandlede Skov hørtes en sagte Hvisken af fortryllende Læber at blande sig med Philomeles søde Triller. Alle Frankrigs Konger, lige til Ludvig den Femtende, efterlignede Opfinderen af alle disse berusende Herligheder, mod hvilke de senere Fester i Marly kun vare en svag Afglands. Den saa „høit elskede" Ludvig den Femtende skjenkede Slottet Chambord til Marschallen af Sachsen, som her indkvarterede to Uhlanregimenter. Efter at den raae Krigshelt var død, vexlede Slottet ofte Besidder. Snart var det Domaine, snart Privatgods, indtil det endelig kjøbtes af et legitimistisk Selskab, som forærede det til Karl den Tiendes Sønnesøn, Hertugen af Bordeaux, der antog Titel efter det under sit Exil, og lod sig kalde Greve af Chambord. Louis Napoleon har efterlignet sin Onkel og konfiskeret Slottet til sin Gunst.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Vi føre nu vore Læsere til en gammel Bygning, halvt af Steen, halvt af sværtede Egeplanker, som ligger ved Themsens Bred, en halv Fjerdingvei ovenfor Londonnerbroen. Den udgjorde et af de faa tilbageværende Huse fra Dronning Elisabeths Tid, havde dengang været et Palads, der beboedes af en af de fornemme Herrer ved hendes Hof, og bar da hine Dages Præg paa sin Besidders Værdighed og høie Stilling. Men Huse have deres Historie, deres Glandsperiode og deres Affældighedstilstand, ligesom deres Eiere, og den Bygning, vi tale om, var, efter mangeslags selsomme Erfaringer, og efter at have været Vidne til megen Pragt og mange Forbrydelser i sine Haller, paa den Tid, vor Historie foregaaer, sunket ned til en Art Kneipe eller et Vertshuus for Skippere og Matroser, som færdedes paa Floden. Hertil var det ogsaa ganske fortræffeligt egnet, idet Husets andet Stokværk var bygget ud over

Vandet, saa at et stort Antal Baade kunde søge ind under det som et beskjærmende Tag, medens der imellem Søilerne, som bare Udbygningen, var en Nedgang til Kjelderen af dette omfangsrige Huus, hvis Front vendte ud til en snæver, smudsig Gyde, der dannedes af en Labyrinth af gamle Huse, som strakte sig ned til Floden.

Da „Sækken" — under dette Navn var Vertshuset bekjendt — var tilgængeligt baade fra Gyden og Floden, saa havde det, som Følge heraf, to Slags Gjester: Kabkudske og Baadsfolk. Huset stod i et slet Rygte og havde et meget fordægtigt Udseende, med sine sorte, næsten altid tillukkede Skodder, sine mørke Mure, og Vertens velbekjendte Karakteer — han var en løsladt Forbryder, som havde udstaaet sin Straf — og de Galgenphysiognomier, som jevnlig beleirede Døren, retfærdiggjorde ikke mindre det ilde Renomee, hvori „Sækken" stod. Politiet holdt et vaagent Øie med Huset, og der hentedes flere Fugle til Fængselsburene fra dette Syndens Smuthul, end fra noget andet i Hjertet af London.

Vi beklage, at være satte i den Nødvendighed, at maatte føre Læserne ind paa dette Sted; men Tilskueren, der vil see et Skuespil, maa lade sig gefalde, nu at hensættes i en Røvers Hule, nu i en Konges Palads, snart i Armodens Bolig, snart i Bedrageriets smudsige Hule. Vi ville fremstille hiin mørke Kneipe, kaldet „Sækken," uden videre Undskyldning.

Det var Midnat — den Nat, da vor Fortælling har taget sin Begyndelse. Skjenkestuen blev svagt oplyst af en massiv Skibslampe, som hængte i en Jernkjede over et firkantet, sort og fedtet Bord. Langsmed Væggene stode Træbænke, og hist og her en Træstol under et af de tilgittrede Vinduer. Væggene vare tavlede og over den høie Kamin, i hvilken der flagrede en mat Kulild, saae man et pragtfuldt Vaabenrelief, fulde tre hundrede Aar gammelt, som viste de ædle Essexers Insignier, thi Huset havde eengang tilhørt denne stolte Familie, og ved en fordreiet Udtale af „Essexhouse," som det kaldtes paa Dronning Elisabeths Tid, havde det faaet sin nærværende Benævnelse.

Vertshuset havde et stille Udseende, og Verten havde af særegne Grunde tillukket Dørene en halv Time tidligere end sædvanligt. Men uagtet dette, havde han dog ikke viist alle Gjesterne bort. Under Jernlampen sad en Mand, hvis Ydre egnede sig til at fængsle Opmærksomheden. Han var høi, havde brede Skuldre, et svært, kantet Hoved og et kort Haar, som havde været sort, men nu begyndte at blive graat. Hans Ansigtstræk bare Præg af Dristighed og Overmod, men tillige af Udholdenhed, og i hans Øine lynede en uhyggelig Ild. Denne ingenlunde tiltrækkende Person havde kun een Arm; det tomme Ærme paa hans Skibsjakke var stukket ind paa Brystet. Som det syntes, rugede han over en eller anden mørk Plan, thi Munden omsluttede fast Spidsen paa den lille Pibe, hvoraf han røg, og Blikket var stift fæstet paa Bordet. Foran ham laae en Pistol af svært Kaliber, som han nøie havde undersøgt, inden han faldt i Tanker, og med hvilken han syntes at være meget tilfreds. Ved Siden af Kaminen sad Verten, der, efter et velbekjendt Kapitel i hans Livshistorie, blev kaldet Botanybaypaul — et Navn, som han snarere syntes at være stolt af, end at skamme sig ved. Der laae i dette Navn et tydeligt Beviis for, at han havde været ude i Verden og samlet sig Erfaringer, der, vel anvendte, ikke gjorde det til nogen let Sag paany at fange den gamle Fugl, og omendskjøndt Paul stedse var beredt til at staae mindre kløgtige Spidsbuber bi med sine Raad, og selv at taale, at man under hans Tag lagde Planer til at træde Loven under Fødder, var han dog forsigtig nok til at indrette sig saaledes, at han stod udenfor Alt, hvad der kunde bringe Folk i Forlegenhed. „Jeg har eengang seet den bengalske Tiger," vare de Ord, han bestandigt førte i Munden, „og forlanger ikke oftere at komme i dens Selskab."

Paul var i gode Omstændigheder, og lagde sig daglig Penge op, for at have Noget at tage til, om der skulde komme smalle Tider; desuden havde han siden sin Hjemkomst fra Østen lagt sig betydeligt ud og faaet en dobbelt Hage. Han sad nu ved Kaminen i en høi Lænestol af Egetræ, som han paastod, at John Falstaff ofte havde udhvilet sig i, og saaledes ogsaa Prinds Henrik. Han røg ikke Tobak, thi han sagde, at hans Mave ikke kunde taale det, men en Kande Ale hvilede paa hans runde Knæ, fast omsluttet af de tykke, svære Hænder. Naar man saae Paul med sit røde Ansigt i denne magelige Stilling, der tydede paa Ro og Fred med sig selv, skulde man neppe have troet, at hans Vams dækkede en Deporterts skurkagtige Hjerte, og at der under det nedhængende Pandehaar, som han tog sig vel iagt for at stryge tilside, stod et ildrødt „R", som et gloende Jern havde efterladt. Medens han tilsyneladende saae ind i Kullene, holdt han skjaalent Øie med sin eenarmede Gjest. Pludseligt løftede denne Hovedet iveiret, da en huul Snurren i det gammeldags Uhr tilkjendegav, at Hammeren

hævede sig til Slag, og endnu førend det tolvte var faldet, og havde forkyndt Midnat, udbrød han —

„Allerede tolv, og han er ikke kommen endnu! Dersom han nu viste sig som en feig Skurk og udeblev —?"

„Vist ikke, Kapitain," svarede Paul med Eftertryk, „det Blod, der flyder i hans Aarer, har ikke noget med Frygt at gjøre; jeg kjender Racen for godt. Nei, Tingen er, at Natten er saa sort som en Ravnevinge, og at man ikke kan komme saa hurtigt afsted som man maatte ønske."

„Netop en Nat for et Vovestykke, som vort," brummede Kapitainen.

„Der vil gjøre Eders Lykke, saavelsom hans, Kapitain," istemmede Botanybaypaul med et bredt Grin.

„Hm, ja, hvis det lykkes; men jeg siger endnu engang, det er et fortvivlet Vovestykke," sagde den Enarmede idet han reiste sig og betragtede Paul.

„Den, som ikke vover, ikke vinder," udbrød Paul, og tog et mægtigt Drag af Kanden. „Imidlertid er dette vist, at naar jeg har faaet min Part af Byttet, er det min Beslutning at trække mig tilbage fra Forretningerne og opslaa min Bolig et eller andet Sted paa Landet, hvor jeg i Naturens Skjød kan tilbringe et fromt og stille Liv. Jeg maa i denne Anledning bemærke, at jeg har en Samvittighed," tilføiede han og nikkede nogle Gange eftertænksomt med Hovedet. „Mange Folk troe, at en Deporteret ikke har nogen anden Ende paa Visen end at fare derhen, hvor Djævlen regjerer, men de feile, gjøre de, og det groveligen. Lad mig først faae Fingre i de fem tusinde Pund, der ville komme til at udgjøre min Part, og jeg skal blive saa ærbar en Mand, som nogen Degn i Landet, thi naar jeg først har faaet Nok, saa er der ikke mere nogen Fristelse til for mig i denne Verden. Nok er Nok, Kapitain, og vi maae tænke paa den yderste Dag."

„Hvad I dog kunde have strevet for en fortræffelig Katechismus, Botany, naar I tidligere havde grebet til Theologien," svarede Kapitainen, idet et haanligt Smil gik over hans haarde Ansigt og gjorde hans forbryderiske Træk endnu afskyeligere. „Men tys, er det ikke Aareslag, jeg hører? Jo vist, der er min Baad; jeg kjender den paa Lyden, hvormed den skjærer igjennem Vandet."

Medens han talede, aabnede han en Dør, som førte ud til Galleriet under Udbygningen, og Lampen, som udgjød sit Lys over Floden, viste en stor Baad med sex Mand, der nærmede sig i fuld Fart, og derpaa ved en rask Dreining lagde til ved Trappen.

„Alt i Orden?" spurgte Kapitainen, idet han traadte hen til den Mand, der var sprungen iland fra Baaden.

„Alt i Orden, Kapitain," svarede denne med en ung Mands klare og bestemte Tone, men dog noget dæmpet, som om han ikke ønskede at blive hørt længere borte end nødvendigt.

„Træd indenfor," vedblev Kapitainen, „men lad imidlertid Folkene hvile paa Aarerne og holde sig i Skyggen, thi Vagtbaaden farer frem og tilbage, og er, hvor man mindst venter den. Har De Kisten?"

„Ja, Sir," svarede den unge Mand, idet han traadte ind i Vertshuset med Kapitainen; „den staaer under Agtersædet."

„Og Alle ere velbevæbnede?"

„Hver Mand har to Pistoler og en Kniv, ligesom jeg selv." Med disse Ord aabnede han sin store blaae Jakke, hvorved Skydevaabnene og en kort glimrende Dolk kom tilsyne.

„De drikker vel en Kande Ale, George?" sagde Verten i Sækken, idet han gik hen til den brede Skjenk og fyldte en Kande. „Det er en raa Nat paa Vandet, saa det kan nok gjøres nødigt at have noget Andet under Jakken, end det kolde Jern."

„Javist, det er baade koldt og mørkt, hvilket dog ikke er det Værste, men Taagen var nys saa tæt, at man ikke kunde see en Baadslængde fra sig. Dog, Vinden stryger rask opad Floden og vil nok fordrive den saa vidt, at vi kunne finde Vei til Tower."

„Tys, Væggene have Øren; nævn intet Navn og intet Sted," sagde Kapitainen, idet han lagde den Haand, han havde tilbage, paa den Andens Skulder. „Taagen maa forøvrigt gjerne blive ved, thi vi behøve intet Lys for at udføre vort Øiemed: ere vi først i Midten af Strømmen, saa er Fartøiet let at styre. Altsaa, jo tykkere Taage, desto bedre."

„Javel," mumlede Verten, „en god Londonnertaage er som en Kappe, der dækker, hvad man fører i Skjoldet."

„Ti Minutter over tolv," sagde Kapitainen, og saae atter paa sit Uhr; „det vilde være paa Tiden, at han kom."

I dette Øieblik hørte man en Lyd, som om en Haandfuld Sand blev kastet mod et af Vinduerne ud til Gyden. Paul stod op, og gik rask hen til Døren.

„Det er ham," tilføiede den Eenarmede, „men vær dog sikker i Eders Sag, inden I aabner Døren, Paul."

„Oppe eller nede?" spurgte Verten med

undertrykt Stemme igjennem den sprukne Vinduesrude.

„Rede," lød Svaret i en ligesaa forsigtig Tone.

„Det er vor Mand," erklærede Paul med Bestemthed, og i næste Øieblik var den svære Kjede gjort los og Skodden skudt tilbage. To Mænd traadte ind, begge tilhyllede til Øinene, den ene i en Kappe, den anden i et tykt Shawl; de maatte bukke sig under den løse Kjede paa Døren, som ikke mere end netop var aabnet, for at indlade dem, og strax blev lukket og stænget efter dem. Den Første tog ikke sin bredskyggede Hat, som var trykket dybt ned i Panden, af Hovedet, eller det uldne Tørklæde fra Ansigtet, førend han havde kastet et raskt og forskende Blik omkring i Stuen. Herved beroliget, lagde han tillige sin graae Kappe, der var bleven tung af den natlige Fugtighed, og viste sig nu som en elegant og smukt bygget ung Mand paa høist sex og tyve Aar. Hans Træk havde et fast og afgjørende Præg i Forbindelse med hiin Blanding af Stolthed og Forvovenhed, Selvbevidsthed og Nedladenhed, der er egen for det engelske Aristokrati. Hans Ansigt var ualmindeligt smukt, men blegt som Marmor. Lidenskaber af alle Arter maatte have raset i denne Mands Hjerte fra den tidligste Ungdom af. Kapitainen og Paul førte Haanden til Panden med en underdanig Mine, der dog ikke var ganske fremmed for Fortrolighed. Den unge Baadfører syntes hverken at kjende hans Rang eller Navn, thi han behandlede ham uden mindste Hensyn. Hans Ledsager med Schawlet lige til Øinene, en kort og tyk Person, blev staaende i Baggrunden.

„Det glæder mig at finde Dem her, Kapitain," sagde den Fremmede, idet han tiltalte den Eenarmede i en vis Tone, der vidnede om fornem Fødsel og fiin Dannelse. „Som jeg seer," tilføiede han, efterat have fremtaget et svært Gulduhr, „er jeg kommen nogle Minuter for seent —"

„Nu, det er god Tid endnu, Mylord, og der er Intet forspildt," udbrød Kapitainen med en Mine, som om han ønskede at slaae ind paa en fortrolig Tone, dog uden at vide, hvorledes han skulde frigjøre sig for den Respekt, han var vant til at vise den stolte, blege Adelmand, der tilkastede ham et Blik, som afviste enhver yderligere Tilnærmelse. Men hvorfor udsatte denne unge Mand sig for den Fare, der var forbunden med at staae i Berørelse med to saa skurkagtige Mennesker som Kapitainen og Paul, ja, vi kunne gjerne sige med tre, thi den unge Baadfører saae snarere ud som en fræk Bukanier, end som en ærlig Matros? Selv han, som var traadt ind med Adelsmanden, saae ud som en, der var skaaret ned fra Galgen, saavidt man kunde skjønne af hans svulmne Pande, tykke Næse, og de Pantherøine, som lynede frem under Læderskyggen paa hans høie Pelshue. Midt iblandt disse, dem alle overlegen i Skikkelse og Holdning, stod den unge Lord. Et foragteligt Smil fløi over hans Træk; dog, denne Følelse var saa flygtig, at den neppe klart kom ham til Bevidsthed.

„Som jeg seer, har De bragt Deres Mand med, Mylord," sagde Verten med et Vink til Pantheren.

„Javist," lød Svaret, „og naar I og Eders have gjort, hvad der tilkommer dem, saa kunne vi lægge Haand paa Værket. Er Baaden parat?"

„Ja, den venter ved Trappen med sex Mand paa Aarerne," svarede Kapitainen, idet han tog sin lange Pistol og stak den i sit brede, sorte Belte. „George," tilføiede han, „klar til at sætte af."

Nogle Minuter efter stødte den sorte Chaluppe med Kapitainen, den unge Adelsmand og hans Ledsager fra Broen, der selv om Dagen var saa skjult under Udbygningen, at en Baad kunde løbe et temmeligt Stykke ud i Strømmen, uden at blive bemærket fra Husene paa begge Sider af den gamle Kneipe. Aldrig frembød en Røverhule et saa passende og sikkert Skjulested, som denne Skurkerede, i hvis Midte Botanybaypaul sad i sin Bæv som en fed Edderkop. Da Baaden lydløst var gledet ud i Strømmen, fulgte han den i nogle Sekunder med Øinene, og da den forsvandt i Skumringen, lukkede han langsomt og forsigtigt sine Døre, idet han mumlede ved sig selv: „Et lystig Togt, mine Herrer! Denne Nat vil gjøre os alle ligesaa rige som Lordmayoren, eller bringe os til at dingle. Dog, jeg for min Part holder mig udenfor Legen; jeg er kun en Ven af disse Herrer, uskyldig som en Engel. Hm, ja, jeg er en gammel Fugl, som man ikke fanger ved at strøe den Salt paa Halen. Hvad det dog er for en kostbar Karl, denne unge Mylord! Jeg troer ikke, at Noget kan skrække ham tilbage, naar det gjelder Penge. Det er ikke ret mange Aar siden, at han forlod Børnestuen, og han udkaster allerede Planer, som den meest durkdrevne Kjeltring. Han betaler mig godt, fordi jeg aabner ham mit Huus, og han har lovet mig endnu mere, naar jeg holder reen Mund. Mærkeligt er det, at der ikke findes mindste Gran af Frygt i hans Blod. Hans Forfædre maa have været sande Djævle, og det er mere

end rimeligt, at de have mistet deres Knap paa Blokken i Tower. Derfor er ogsaa Tower ham Noget skyldig, og det kan være sandt nok, naar han siger, at hans Fader med sit Blod har betalt for det, som han vil hente der i denne Nat. Himlen være med dem og sende dem velbeholdne tilbage! Skeer dette, vil jeg med mine fem tusinde Pund blive en ærlig Mand, sige Farvel til alle falske Drikkevarer og mistænkelige Karakterer, trække mig tilbage fra Verden, kjøbe mig et Riddergods, drikke min Portviin, og døe af Gigt eller Podagra som en Hertug."

Efterat Dørene vare lukkede og Vinduerne undersøgte, skjenkede han sig endnu en Kande Ale, og derpaa traadte han ind i et Sideværelse, som i gamle Dage havde været Greven af Essex's Privatkabinet, og i hvilket Papyns Evelin, Karl den Første og Karl den Anden, ja, som Nogle paastode, endogsaa Shakespeare, med et eller andet Medlem af denne ophøiede Familie, havde havt Konferenzer. Paul udstrakte sig i en Lænestol i et Hjørne af Gemakket, efterat han først havde ladet Haanden glide ind under Hynderne, for at forvisse sig om, at Pengene, han den Dag havde taget ind, saavelsom de dobbeltløbede spanske Pistoler vare paa deres Plads.

Baaden, i hvilken det natlige Selskab, som vi have seet forlade „Sækken," gled nedad Strømmen, var ikke kommen ret langt, førend en tyk Taage, som trak opad Floden, indhyllede den i en næsten uigjennemtrængelig Dunkelhed. Den Ene kunde ikke see den Anden, og da det tillige var Flod, blev Farten med hvert Øieblik farligere, da man nu og da stødte mod de forbifarende Fartøier.

„Dette Mørke er dog større, end man kunde ønske det," brummede den unge Adelsmand i en utaalmodig Tone. „Paa denne Maade naae vi ikke Maalet førend Morgenstunden." Da de endeligt kunde gjennemskue Taagen saavidt, at det sparsomme Lys fra de enkelte Stjerner, som bleve synlige, kunde tjene dem til Veiledning, bemærkede de til deres store Skræk, at de befandt sig i Nærheden af Westminster Abbedi, en Retning, ganske modsat den, de først havde taget. Det gjeldte nu om, at hale ud, for at bøde paa Feiltagelsen, og snart havde man Londonnerbroen isigte. Baaden, som skjød rask ind under de mægtige Buer, var netop kommen igjennem paa den anden Side, da en dunkel Skikkelse styrtede ned i Vandet ved Siden af den, medens et vildt Skrig lød oppe fra Broen.

„Det er et Menneske!" raabte den unge Adelsmand hastigt og bøiede sig ud over Relingen. „Standser Baaden, og haler den Ulykkelige op af Vandet; jeg har ham ved Haaret."

To af Folkene vare ham behjelpelige med at faae Lord Conybeare, thi ham var det, op i Baaden, og det skete saa hastigt og behændigt, at denne neppe var bleven standset i sin Fart, saa meget mindre, som den stærke Strøm førte Fartøiet og den stakkels Lord Inglis fremad i samme Retning.

„Haler ud, Manne," lød nu Baadførerens Ordre med dæmpet Stemme, og i næste Øieblik foer den lette Chaluppe igjennem Vandet med en Piils Hastighed.

(Fortsættes.)

En Politiembedsmands Erindringer.

(Fortsættelse.)

Da jeg saae, at han behøvede Noget at styrke sig paa, skjød jeg mit endnu urørte Glas Grog hen til ham. Uden at sige et Ord, greb han det med zittrende Haand og tømte det i eet Drag. Den stærke Drik oplivede hans Nerver, og med en hæs Stemme sagde han, idet han greb en Stol og satte sig tæt ved mig —

„Jeg er i en frygtelig Klemme, Mr. Waters! Vil De staae mig bi?"

„Berolige Dem," svarede jeg. „Naar De vil underrette mig om Enkelthederne ved Deres Tilfælde, og det, De forlanger af mig, er begrundet i Redelighed, saa vil jeg yde Dem al den Hjelp, jeg er istand til."

„Ha, De frygter for at stilles blot," udbrød han. „Nu, jeg formodede noget Saadant. Men lige meget. De skal erfare Alt, thi i værste Tilfælde kan det kun fremskynde den uundgaaelige Katastrophe. De har vel læst i Aviserne, hvad der er skeet —?" tilføiede han neppe hørligt og skjelvede. Han syntes ikke at have Kraft til at tale videre; hans Øine fyldtes med Taarer.

„De mener sandsynligviis, om jeg i Bladene havde læst Anmeldelsen om Deres ærede Onkels Død?"

Han nikkede bekræftende.

„Ja, den har jeg læst, og dannet mig min egen Mening om Liigskuerettens Udtalelse."

„Og denne Mening er — ja, den maa være — at Kjendelsen er feilagtig, og at min Onkel er bleven skjendigt myrdet."

„De gaaer for vidt," svarede jeg beroligende,

„dog inden jeg kan meddele Dem min motiverede Anskuelse af Sagen, maa jeg tillade mig det Spørgsmaal, om Mr. Morny stræber efter Miss Vignolles Haand, og om denne Stræben efter at faae hende til Kone stred mod Deres Onkels Ønske, og i saa Tilfælde mod den Aand, hvori hans Testament var affattet?"

„Jeg vil meddele Dem Alt, Mr. Waters," sagde Mark Stretton, „og De vil være istand til at kaste et dybere Blik i Forholdene, end jeg. Den taabelige og forblændede Klara forlovede sig allerede for nogle Maaneder siden med Morny, men først for fire Dage siden sattes min Onkel i Kundskab derom, og han erklærede fast og bestemt i Mornys Nærværelse, at han aldrig vilde give sit Samtykke til denne Forbindelse, og at dersom Clara desuagtet paastod at ville holde sit ham givne Ord, vilde han forandre sit Testament, og hun skulde ikke faae en Skilling efter ham."

„Men naar der har fundet et saadant Optrin Sted imellem dem, hvorledes kan man saa forstaae, at Deres Onkel og Morny hiin Aften, da Ulykken skete, kan have spadseret sammen?" spurgte jeg spændt.

„Tingen forholder sig aldeles ikke saaledes; det er en løgnagtig Paastand, at Morny har fulgtes med ham. Ifølge den Kundskab, jeg har til min Onkels Karakteer, veed jeg med Bestemthed, at dette ikke kan have været muligt; langt snarere troer jeg, at Morny har sneget sig bagefter ham, afventet det gunstige Øieblik, da han har kunnet kaste sig over ham, udtømt hans faa Kræfter under den paafølgende Kamp, og derpaa styrtet ham ned fra Klippen, hvorfra da Layton kan have hørt hans Skrig."

„Hvor sandsynligt alt dette end kan være, er det dog aabenbart nok, at Morny ikke derfor behøver at være skyldig i Deres Onkels Død; Alt, hvad De formoder, beviser Intet. Men jeg kan ikke fatte, hvorfor De ikke for Retten modsagde den Paastand af Morny, at han og Mr. Stretton indtil dennes sidste Øieblik havde staaet i et intimt og venskabeligt Forhold til hinanden."

„Jeg vovede det ikke," svarede den unge Mand, hvis Nervesvækkelse var vendt tilbage med en forhøiet Grad, der bragte ham til at gyse, som om han rystedes af en heftig Feber.

Jeg betragtede ham forskende, og han vedblev —

„Egentligt skulde jeg ikke endnu afsløre Dem den hele Sandhed, men lad komme, hvad der vil — Fangenskab og Skjendsel, ja, maaskee endogsaa en vanærende Død. Dette er bedre, end at Clara Vignolles ægter sin kjerlige Onkels Morder, og gjør sig skyldig i en Synd, som ikke kan Andet end styrte hende i den frygteligste Ulykke."

„Det forstaaer jeg ikke, Mr. Mark," bemærkede jeg. „Hvorledes kan De trues af Skam og en vanærende Død, naar De har den Formodning, at Deres Onkel er bleven Offeret for en Snigmorder? Er det Morny, der har udtalt en saa frygtelig Straffedom over Dem?"

„Ja," stammede det unge Menneske med en konvulsivisk Bevægelse; „mit Liv er i hans Haand, og han kan bringe mig i Galgen, som jeg ogsaa har fortjent, om end ikke efter Guddommens Love, da min Gjerning ikke var forsætlig."

Jeg saae forskrækket paa ham, og i en vild Tone udbrød han —

„Stir ikke saa forfærdet paa mig; hør først en aaben Tilstaaelse, inden De fordømmer mig."

„Det vil jeg, og jeg beder Dem at tale saa tydeligt og bestemt som muligt, for at jeg kan see klart i Tingen."

„Jeg skal bestræbe mig for at undgaae Alt, hvad der kan fremkalde Forvirring," sagde han, og fortsatte i en roligere Tone: „Som De veed, var min afdøde Onkel ikke gift. Min Kousine og jeg skulde arve hans store Formue, og det var hans Yndlingsønske, at vi skulde ægte hinanden, for at hans Efterladenskab ikke skulde blive deelt, men vi følte begge stor Utilbøielighed til at rette os efter dette Arrangement. Jeg forelskede mig i en ung Dame, der Intet eiede, uden et dybt og ædelt Sind og et henrivende Ydre; men disse Egenskaber skattede jeg høiere end Penge, thi jeg var ung, og kjendte ikke Fordelene ved at være i Besiddelse af Rigdom."

„Deres Onkel var imidlertid ikke af samme Mening, og gjorde Forestillinger over Kjerlighedens Flygtighed."

„De feiler, Mr. Waters; min Onkel havde blot udtalt et Ønske, der var ikke Tale om nogen Tvang. Han havde endogsaa den største Agtelse for den Dame, som jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde seet, og han gav mig det Løfte, ikke at have noget imod min Forbindelse med hende, naar vor Kjerlighed, efter en Fraværelse af tolv Maaneder, i hvilket Tidsrum jeg skulde gjøre en Reise til Nordamerika, og især opholde mig i Newyork, var lige inderlig. I Newyork havde jeg vigtige Forretninger at besørge. Munter og vel fornøiet afseilede jeg fra Liverpool med det amerikanske Linieskib Napoleon, og efter en lykkelig Overfart naaede jeg velbeholden Maalet for min Bestemmelse. I Løbet af fem eller sex Maaneder besørgede jeg de mig anbetroede Forretninger, men da de vare temmeligt forviklede,

maatte jeg vente paa nye Instruktioner fra England, og den ulykkelige Lediggang, som nu paafulgte, bragte mig til at gjøre Bekjendtskab med denne mægtige Stads glimrende Spillehelveder. Her var det, at jeg lærte Morny at kjende. Han fortalte mig, at han var af en fornem belgisk Familie, men som var uden Formue, og at han var kommen til Amerika for at opsøge Slægtninge, som under Ludvig den Femtende vare udvandrede til Kanada. Om han fandt dem, eller han med sit elegante fremtrædende Væsen ikke passede til deres fordringsløse Forhold, veed jeg ikke, men derimod har jeg en til Vished grændsende Formodning om, at han i den store Verdensstad gjorde sig al mulig Umage for at laane Penge paa deres Navn. Forsøget syntes imidlertid at være aldeles mislykket, og nu bestræbte han sig for at gjøre sin Lykke ved Spillebordet. Men forgjeves, han tabte, og skjøndt jeg ikke kunde tvivle om, at han besad adskillige Færdigheder, var han dog ikke de snue Yankeer voxen. Jeg havde derimod vundet betydelige Summer, og han benyttede denne Omstændighed til at laane en Deel af min Gevinst under det Foregivende, at han vilde vende tilbage til Brüssel med Adele St. Ange, som jeg ansaae for hans Kone."

„Og De laante ham Pengene?"

„Ja, thi jeg troede ham og ansaae ham for en redelig Mand."

„Morny bortspillede altsaa Pengene, istedetfor at anvende dem til Reisen?"

„Ganske rigtigt, og han syntes endogsaa at spille endnu lidenskabeligere, ja, som om han tog sin Tilflugt til Bedrageri."

„Spillere af Profession ere ikke meget samvittighedsfulde i Valget af Midler til at naae deres Diemed," bemærkede jeg.

„Men desuagtet syntes han, ligesom de fleste af hine Spillere, ikke at bringe Noget ud af sine fortvivlede Bestræbelser."

Mark Stretton tog en Slurk af den Grog, jeg imidlertid havde lavet, og vedblev:

„Endeligt syntes Morny at være kommen til den Overbeviisning, at Spillehusene i Newyork ene besøgtes af de meest forslagne Spillere, og at her Intet var at udrette for ham; derimod antog han, at Beboerne i de fjerne Landstrækningers store Havnestæder, vilde være lettere at bedaare, og han besluttede sig derfor til at gaae til Montreal, hvorfra han, som han sagde til mig, vilde reise til Europa. Da jeg endnu stedse ikke havde modtaget nogen Efterretning fra England, og, som en Følge heraf, vedvarende var fordømt til Uvirksomhed, gav jeg efter for hans indstændige Anmodninger, at ledsage ham til Kuebek, dog ikke uden en Følelse af, at jeg handlede uklogt, hvorfor jeg ogsaa forandrede Navn, og kaldte mig Matthew Skinner, ved hvilken Forandring jeg bibeholdt Forbogstaverne i mit virkelige Navn, at de kunde svare til dem, der fandtes paa mit Lintøi."

Mr. Mark gjorde her en Pause. Fortsættelsen af Meddelelsen syntes at koste ham Anstrængelse; imidlertid vedblev han efter nogle Minuters Ophold —

„For Morny angav jeg som Grund til min Navneforandring, at jeg ikke ønskede, min Onkel skulde erfare, at jeg, istedetfor at arbeide i hans Interesse, hengav mig til Adspredelser i Kanada, og han var fuldkommen tilfreds med denne Erklæring og gjorde ikke mindste Indvending. I det bedste Lune af Verden afreiste vi, og i samme Stemning ankom vi til Montreal; men da jeg her følte mig tiltrukket af Landskabets maleriske Karakteer, fornam jeg ikke noget til den utaalelige Kjedsomhed, der i Newyork havde drevet mig til at søge Spillehusene, og jeg erklærede, at jeg vilde besee Omegnen, istedetfor at tilbringe Timerne ved det grønne Bord. Men jeg frygter for, at jeg trætter Dem med alle disse Enkeltheder," tilføiede han.

„Aldeles ikke, Sir," svarede jeg. „Fortæl Deres Historie, som det behager Dem, kun lad den være nøiagtig."

„Da jeg ikke vilde spille i Montreal, besluttede Morny at reise videre til Kuebek, hvorfra han vilde indskibe sig til Antwerpen, og vi brøde op. Ankommen til Kuebek, søgte jeg at adsprede mig paa bedste Maade, ved at gjøre mig bekjendt med Staden og dens Omgivelser; men efter Forløbet af tre Uger, og da vor Afreise endnu stedse forhaledes, kunde jeg ikke længer udholde et Liv, som ikke havde det mindste Opvækkende ved sig. Jeg betraadte Kuebeks Spillehuse, og denne Dumhed, eller elendige Svaghed, har jeg at takke for, at jeg blev Slave af en Mand, som jeg hader og foragter, og som er bleven min stakkels Onkels Morder!" tilføiede han lidenskabeligt.

Jeg forholdt mig rolig, for at give Mr. Mark Tid til at overvinde sin Bevægelse. Inden ret længe fortsatte han:

„Spilleværelset, i hvilket Morny havde indført mig, laa i første Etage af Hotel Le Coq i den nedre Deel af Staden, men saa tæt ved Havnen, at en Balkon, der løb langsmed Etagen, strakte sig ud over Vandet og ydede en vid Udsigt over St. Lorentzfloden. Denne Balkon var Spillernes Yndlingsopholdssted;

naar Veiret var godt, røg de deres Cigar her i Mellempauserne, og forfriskede sig efter Spillets Sindsbevægelser.

„Hotellets Besøgere hørte størstedeels til Kjøbmandsstanden af anden og tredie Klasse; men der indfandt sig ogsaa Skibskapitainer og Rhedere, og Indsatsen var, efter de der gjeldende Love, stedse moderat.

„Som en anseet Gjest gjaldt her en vis Aimé Bontemps, Søn af en Skibseier, en smækker ung Mand, lille og af et meget heftigt Temperament, og derfor let tilbøielig til Strid. Allerede ved ubetydelige Tab kunde han komme i en saadan Vrede, at han fornærmede Folk, og Ingen var mere parat, end han, til at udjevne Striden med Tungen, men endogsaa med skarpere Vaaben, hvorfor man ogsaa kun ugjerne indlod sig i Spil med ham.

„En Søndagaften — jeg havde dengang saa aldeles glemt min Hjemstavns Sæder, at at jeg ikke tænkte paa at afholde mig fra Forlystelser paa denne Dag, hvilket jeg havde været vant til i England — gik jeg, efterat have nydt et betydeligt Kvantum Viin, hen i Spillehuset, og ankom netop der, ligesom Morny og en anden Franskmand, hvis Navn, som jeg senere erfarede, var Leroux, havde tabt betydelige Summer i Spil til Aimé Bontemps. De Tabende befandt sig altsaa ikke i det bedste Lune, hvorimod den Vindende var særdeles oprømt og overmodig, og opfordrede mig i en haanlig Tone til at tage Revanche for mine Venner.

„Jeg befandt mig netop i den Stemning, hvori man modtager en saadan Udfordring, og satte tyve Dollars paa et Kort, idet jeg holdt paa Rødt. Det var et sandt Hazardspil, i hvilket man kunde tabe en Formue, og dette syntes Bontemps ogsaa at betænke, thi han tøvede med at modtage mit Forslag. Men endelig besluttede han sig dog til at svare de tyve Dollars, og jeg vandt.

Vi spillede nu videre. Den Omstændighed, at jeg var beruset, syntes at berolige ham, idet han beregnede, at selv med den meest blinde Lykke maatte Fordelen blive paa den koldblodige Spillers Side. Men han tog feil; jeg vandt uafladeligt, og den lidenskabelige Stemning steg til et sandt Vanvid, især da vi tømte den ene Flaske Viin efter den anden.

Saaledes bleve vi ved, indtil det blev saa silde, at Lysene bleve slukkede, og den indtrædende Nat tvang os til at flytte Bordet ud paa Balkonen og spille videre ved den klare Belysning af den prægtige kanadiske Maane og de glimrende Stjerner. Morny og Leroux saae til, og Spillet syntes i den Grad at fængsle deres Interesse, at de neppe rørte sig af Pletten. Efter Forløbet af to Timer havde jeg ikke alene gjenvundet alle de Penge, Morny og Leroux havde tabt, men ogsaa den Sum, Bontemps havde bragt med i Spillehuset, foruden at han var mig over hundrede Pund skyldig. Men desuagtet blev Spillet fortsat, og Udraabene: ‚Sort, Rødt; Rødt, Sort, blandede sig med hans græsselige Forbandelser eller afbrødes ved min vanvittige Latter. Saaledes bleve vi ved at rase, indtil han skyldte mig tre hundrede Pund; da sprang han op, og idet han stirrede paa mig med et Hyæneblik, skreg han: ‚De maa have sluttet Forbund med Djævlen, ellers forstaaer jeg mig ikke paa Dem!"

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Hvad er dette?" spurgte en lille Dreng, som lagde sig efter Vittigheder, idet han greb sig om Hovedet og peb med Munden. Ingen vidste det. — „Nu, saa faaer jeg vel at sige Eder det: hverken mere eller mindre end et Pibehoved."

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

// Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 22de Januar. № 4.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — En Pidskeduel i Kordofan (med xylographeret Afbildning.) — En Politiembedsmands Erindringer (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kronjuvelerne.
(Fortsættelse.)

Tredie Kapitel.
Lordens Datter.

Vi tillade os at føre Læseren til en gammel Bygning, ikke langt fra St. Jamespaladset, i et Kvarteer af London, hvor der endnu stedse boer en Deel af det engelske Aristokrati i de fra deres Forfædre arvede Paladser, der stamme fra Henrik den Ottendes Tider. Bygningen var opført af graa Kvadersteen, som hist og her vare forvittrede, og Stilen i den brede og lave Facade fremstillede hine gothiske Former, som laane en Privatbolig Udseendet af et Slot. Grevekronen over Portalen vidnede om, at det var Bolig for en Rigets Pair.

I dette Huus levede Greven af Conybeare med sin eneste Datter, Lady Isabella, efterat hans Kone for tre Aar tilbage var bleven bisat i Kirkehvelvingen i Conybeare Fort, Lord Inglis's Stamgods. Denne aristokratiske Bolig forlod Lorden hiin Aften, der aabner vort første Kapitel, for at begive sig til Spillesalen og saaledes efterkomme Sir Paul Varneys Udfordring. Vi ville betræde det Huus, han havde forladt, inden den gamle Tjener lukker Døren, og begive os til det inderste Værelse i første Etage. Vi gaae igjennem en elegant Hall, smykket med en Række Portraiter af berømte Forfædre, der oplyses af Voxkjerter, som bæres af Broncestatuer, anbragte i Nischerne. Ved Enden af Hallen er en stor Egetræsdør, over hvilken man seer alleslags Vaaben; den staaer halvt aaben og vi gaae igjennem den og betræde et dunkelt Værelse, hvis tavlede Vægge og Loft, som ere rigt forgyldte, give det et oldtidsagtigt Præg. Gardinerne for de smalle, høie Vinduer ere af de sværeste og rigeste Stoffer, brune af Farve og gjennemvævede med Guld. Meublerne lade slutte til, at Værelset halvt er Bibliothek, halvt en Salon, i hvilken Husets Beboere pleie at tilbringe deres Hviletimer. Gulvet er af Marmormosaik og tildeels bedækket med rige persiske Tæpper, for at beskytte Fødderne mod Marmorets Kulde.

Solen var allerede gaaet ned, og Skumringen, i Forbindelse med Taagen, som vi tidligere beskrev, hængte over London. Men trods dette havde Lorden begivet sig til Spillehuset, og var bleven en Betler. Vi ville nu henvende Opmærksomheden paa hans Datter. Ved Lyset af en pompejansk Lampe med fire Blus, som var fyldt med duftende Olie, see vi hende med eftertænksom Mine og bøiet Hoved langsomt skride op og ned ad Gulvet, medens en Skygge af Sorg hvilede paa hendes Pande og hendes udtryksfulde Øine vare omslørede og uden den sædvanlige Livfuldhed. Hendes Fjed vare lette, hendes Holdning ædel og utvungen, og der var en beundringsværdig Ynde udbredt over hendes hele Person. De dunkle Øienbryn vare smukt formede, Ansigtets fine, men fuldt udviklede, Træk tydede paa Aand, og Haarets snarere brunette end blonde Farve tjente til at forhøie hendes Skjønhed og fremhæve det Karakteristiske i Ansigtets Form.

Pludseligt blev hun staaende og saae op, da en Dør blev aabnet og en ung Pige, klædt i Fløiel à la Bayadere, medens blaa Baand flagrede ned til begge Sider, traadte ind i Værelset.

„Har Mylady ringet?" spurgte hun.

„Nei. Er min Fader gaaet ud?"

„Ja, Mylady. Hans Herlighed paalagde mig at sige Dem, at han ikke vilde komme hjem i Nat."

„Men hvad kan der dog feile min stakkels Fader?" sagde hun ved sig selv med en saa hviskende Stemme, at Pigen Intet kunde høre. „I den sidste Tid er han bleven aldeles forandret; idag har han endogsaa forbudt mig at betræde sine Værelser, da jeg, af Frygt for, at han var syg, vilde see til ham, og nu forlader han Huset og sender mig Bud med min Kammerpige, at han ikke kommer hjem i Nat. — Jeg er meget bange for, Betty," vendte hun sig mod den unge Pige, „at en svær Byrde tynger paa hans Sjel."

„Ak, ja, Mylady!"

„Hvorledes saae han ud?"

„Som Døden, Miss Isabella; som et Spøgelse!"

„Tys, Betty, tael med Beskedenhed, naar Du taler om Din Herre," sagde Miss Isabella med rolig Værdighed.

„Det var ikke min Hensigt at saare Dem," svarede Betty i en undskyldende Tone, og tilføiede ved sig selv: „Mylord er saa mørk som en Ugle, og Mylady saa alvorlig som en Methodist. Jeg gad dog nok vide, hvad der egentlig kan være Aarsag hertil. En fornem Dame med to Tilbedere synes jeg maatte have al Grund til at være lykkelig, naar jeg i min Stilling næsten ikke kan lade være at synge den hele Dag."

„Betty," sagde Mylady, som havde staaet i dybe Tanker, „naar Lord Harry Neagle kommer, saa er jeg ikke tilstede."

„Hvorledes, Mylady!" udbrød Kammerjomfruen, og hendes smukke blaae Øine aabnede sig vidt af Forbauselse; „og jeg, som troede, at De vilde ægte ham!"

„Tys, og tilkjendegiv ikke Dine Tanker for lydeligt. Hvad denne unge Mand end har været for mig, vil jeg ikke see ham mere."

„Saa skyder han sig en Kugle igjennem Hovedet," skreg Betty gysende. „En saa smuk Gentleman, med et saa venligt Smil, saa smukke Tænder, og som aldrig seer mig, uden at skjenke mig en Krone —"

„Stille, Betty," sagde den unge Dame venligt; „Du veed, hvad jeg har sagt, og Du holder Dig det efterretteligt."

„Som De befaler, Mylady. Skal jeg ogsaa afvise Sir Villiers Courtney?"

Lady Isabellas blege Kinder overgjødes med en dyb Rødme, og idet hun rasft vendte sig mod Kammerpigen sagde hun —

„Hvorfor gjør Du dette Spørgsmaal? — Han kommer jo saa sjeldent."

„Han tør altsaa komme? —"

„Nu, ja, jeg har ingen Grund til at afvise ham — han var min afdøde Broders Ven. Men tys, der lød to Slag paa Gadedøren og jeg frygter meget for, at det er Lord Neagle."

„Hvis dette er Tilfældet, hvad skal jeg saa sige?" sagde Betty med Haanden paa Dørgrebet.

„Lad William bede ham undskylde mig, jeg kan ikke tage imod ham," svarede Lady Isabella og blegnede.

„Godt," raabte Betty og lo, „naar Mylady befaler det, ville vi lade ham gaae den Vei, hvorfra han er kommen," og i et Nu var hun forsvunden. Da hun naaede Forhallen, var der allerede lukket op for Lorden, som netop overrakte William sit Kort og lavede sig til at gaae videre.

„Bliv hvor De er, Mylord," raabte Betty; „Mylady har frabedt sig Deres Besøg."

„Virkelig," svarede Lord Neagle, den samme Gentleman, som vi nogle Timer senere saae i Vertshuset „Sækken," som han forlod med den enarmede Kapitain i den sexaarede Chaluppe. Medens han talte, slog han sig med sin Handske paa Kinden, og skjøndt han var bleven bleg af Vrede, sagde han med et Smil: „Siig Mylady, at jeg ikke kan gaae, uden at have talt med hende; jeg skal kun et Øieblik falde hende til Besvær."

„Jeg vover det ikke, Mylord; hendes Ordre var saa bestemt, at der ikke kan være Tale om Andet end at adlyde den."

„Naa, saa det mener Du, mit Barn," svarede Lorden. „Lad mig sige Dig, at jeg ikke er tilbøielig til Underkastelse, og at jeg venter, at Du opfører Dig som en fornuftig Pige. Se her, tag denne Guinee, og forsvind i en Hast, og her, William, har Du to Guineer, men vov ikke at sætte Dig imod min Villie; thi jeg maa absolut tale et Par Minuter med Lady Isabella."

Betty, som paa Grund af sit nære Bryllup, ikke var istand til at tilbagevise Penge, og som allerede ved Lordens Ædelmodighed havde samlet sig en artig Skilling, forsvandt øieblikkeligt, idet hun kastede et sky Blik tilbage paa den unge Lord, som fulgte hende lige i Hælene, medens Tjeneren, bestyrtet over Lordens Kjækhed,

og dog glad over Guldet, dandsede omkring ham og tilhviskede ham: „For Himlens Skyld, Mylord, gjør det ikke — det koster mig min Tjeneste." Men paa samme Tid styrtede han forbi ham, og idet han aabnede Døren til Værelset, raabte han, medens han lod som han holdt Lorden tilbage: „Han trænger ind, Mylady! jeg kan ikke forhindre det —"

„Hvem trænger ind?" spurgte Lady Isabella overrasket, men hun kom ikke til at yttre mere, thi i samme Nu stod den kjekke unge Mand for hende.

„Hvad skal denne upassende Paatrængenhed sige, Mylord?" spurgte hun med et Lynblik fra sine dunkle Øine, som bragte Tjeneren til at fly.

Lord Neagle bevægede sig ikke af Stedet, men med en Mine, der syntes at bede om Tilgivelse for hans Opførsel, ventede han paa, hvad hun videre vilde sige.

„Besøget selv, min Herre, er, efter vor sidste Samtale i dette Værelse, en Fornærmelse imod mig," tilføiede hun, „og jeg begriber ikke, hvorledes jeg skal opfatte en Fremgangsmaade, som strider imod alle Regler for Sømmelighed og god Opdragelse."

Lord Neagle bukkede, som om han ventede at høre endnu mere, og var beredt til at vente, til hun havde udtalt. Dette overraskede og oprørte hende. Hun vendte sig stolt fra ham, som om hun vilde forlade Værelset, men med Et syntes hun at betænke sig og blev.

„Lady Isabella, Deres Vrede klæder Dem fortræffeligt," sagde Lorden med en udfordrende Rolighed, „og jeg glæder mig over, at have været Anledningen til, at Deres Skjønhed har viist sig i sit fuldeste Lys. Jeg har hørt, at Vredesenglene skulle være henrivende Skabninger, men jeg seer, at den fortørnede Evadatter kan maale sig med dem."

„Mylord," udbrød hun med zittrende Stemme og i en saaret Tone —

„Tilgiv mig, Lady Isabella," raabte han bønfaldende og kastede sig for hendes Fødder. „Hvorledes, De fælder Taarer! Er jeg da et saadant Uhyre, at jeg virkelig har kunnet forvolde Dem Smerte?"

„Det er Skammens og Vredens Taarer over, at De troer at have Ret til at spotte mig med koldt Hjerte, fordi jeg eengang var svag nok til at skjenke Dem min Kjerlighed."

„Ja, Lady Isabella, det er sandt, at De eengang skjenkede mig Deres Kjerlighed, men det er ligesaa sandt, at der ikke findes Spor af den tilbage i Deres Hjerte," svarede Lorden med dybtbevæget Stemme og et sørgmodigt Blik. „I hine lykkelige Dage opvarmedes mit hele Indre af det Lys og den Varme, som udgik fra Deres Øines Straaler, Deres søde Smil og kjerlige Ord, men nu er jeg stedse omgivet af Nat og Kulde, thi De har unddraget mig baade Lys og Varme."

„Staa op, Mylord, knæl ikke for mig, og, fremfor Alt, tael ikke om den forbigangne Tid. Vi vare dengang unge og uerfarne, nu have vi lært Meget, som har havt en omvexlende Indflydelse tilfølge, idetmindste hos mig. Jeg gyser, naar jeg tænker paa den Scene, som fandt Sted i sidste Uge, og jeg paalægger Dem at gaae, Mylord."

„Ikke forend De har hørt mig," sagde Lorden, idet han reiste sig og foldede Armene over Brystet, medens han, rolig og bleg, betragtede hende med et koldt Blik. Hendes hele Væsen udtrykte Frygt, og det læstes tydeligt paa hendes urolige Ansigt, at hun nærede Ønsket om at undfly hans Nærværelse, men trods dette, følte hun sig som lænket til det Sted, hvorpaa hun stod.

„Jeg vil ikke gjentage Scenen fra sidste Onsdag, Lady Isabella," vedblev han; „jeg er ene kommen hid i den Hensigt at forsvare mig og at forlange Ophævelsen af den Dom, De har udtalt. Jeg elsker Dem endnu stedse med den samme Varme. Deres Billede er indgravet i mit Hjerte, og Intet uden Dødens Haand kan udslette det. Ja, Lady Isabella, jeg vil evigt elske Dem."

„Nok, Mylord, nok!" udbrød den unge Dame, og veg et Skridt tilbage med en afværgende Haandbevægelse.

„Hør mig," sagde Lorden paany med indtrængende Stemme. „Naar den dømte Forbryder skal bøde for sin mørke Daad, forunder Øvrigheden, Retfærdighedens Udøvere, ham endnu paa Skafottet at tale. Ene denne Forrettighed er det, at jeg anholder om. For tre Aar siden mødte jeg Dem med Flinten over Skulderen paa en ensom Spadseregang i Loch Lomonds mørke Skove, hvor De havde forvildet Dem, og jeg førte Dem som en fra Paradiset nedstegen Engel til en Faarehyrdes Hytte, hvilken vi kun med stor Besværlighed naaede ved Nattens Indbrud. Her bevogtede jeg Dem den hele Nat, medens De sov trygt af Udmattelse, og den næste Morgen førte jeg Dem tilbage til Deres Fader, Deres Venner, hvis Fortvivlelse forvandledes til lydelige Glædesudraab, og da De bedækkede min Pande med Kys og takkede mig med taarefyldte Øine, da følte jeg, at Deres fine Haand maatte blive min."

„Det er forbi, Mylord," svarede Lady

Isabella med stor Anstrængelse, idet hun forgjeves bestræbte sig for at vedligeholde sin Kulde. Den unge Dame aandede tungt, og Blodet steg og faldt i hendes Ansigts udtryksfulde Thermometer, eftersom hendes Hjerte følte sig mere eller mindre fuldt. Man saae tydeligt, at medens hun hørte paa ham med Modstræben, skjenkede hun dog i enkelte Momenter hans Ord et venligt Gehør. Hun var i høieste Grad fortørnet over hans Opførsel, og dog vilde hun ikke følt sig tilfreds, om han pludseligt havde holdt inde.

(Fortsættes.)

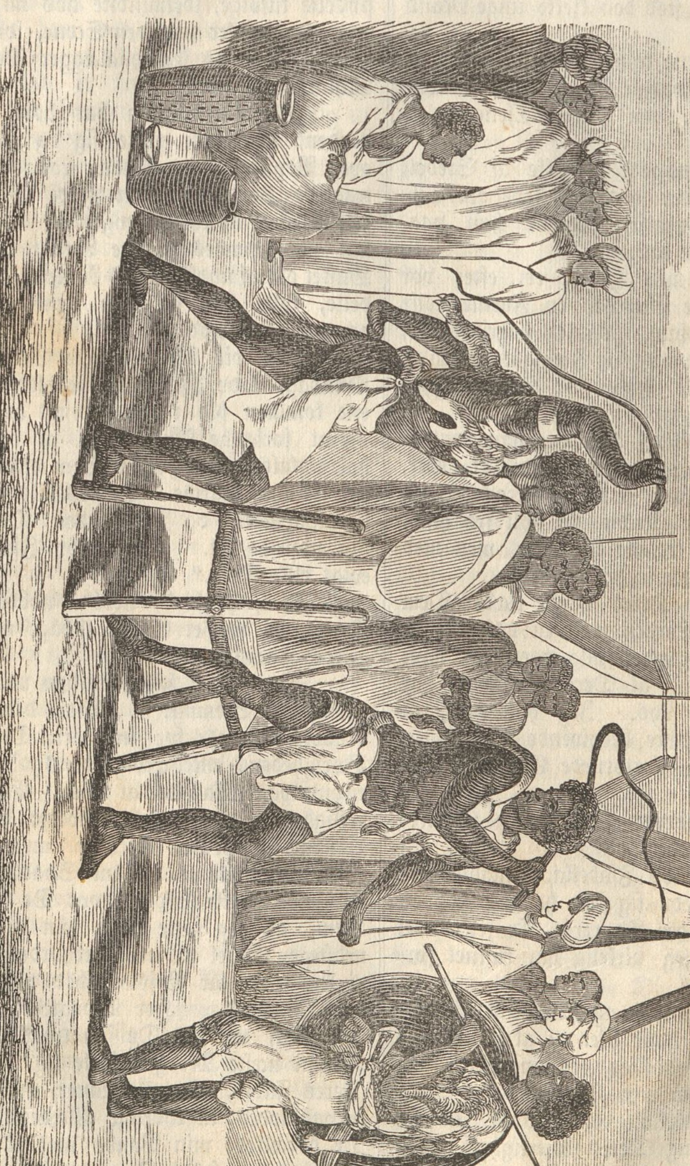

En Pidskeduel.

En Pidskeduel i Kordofan.

Landskabet Kordofan, imellem Nilengene og Darfur i Afrikas Indre, hvilket tidligere hørte til Sennaar, har siden 1824 tabt sin Uafhængighed til Ægypten og danner en Deel af det tyrkiske Nubien. I den nordlige Deel af Landet er en Savanne, som i Regntiden bedækkes med yppig Plantevegetation og i hvis Midte El-Obeid med 20,000 Indvaanere er beliggende, og her har en stor Deel Muhamedanere nedsat sig, der leve som Kvæghyrder, Guld- og Elphenbeenshandlere, og have bevaret deres egne Sæder og Skikke; men mere fjernt fra det tyrkiske Nubien i Bara og Kordofan, træffer man Negerstikkene i deres fulde Oprindelighed, og her er det at Pidskedueller meget hyppigt forefalde.

Naar to Negere finde sig foranledigede til at slaaes, forsamles deres Venner og Slægtninge og træffe de meget simple Foranstaltninger til Kampen. Paa et frit Rum opstilles en Gjenstand, som kaldes en Angareb (se Afbildningen). Paa hver Side af denne stille de Kæmpende sig, med et Læderskjørt eller Forklæde bundet om Livet, Skindet af en Myrebjørn over Skuldrene, og i den høire Haand en stærk Pidsk, dannet af sammenflettede Strimler af en Dyrehud. De Nærværende slaae en vid Kreds om Duellanterne, og en fuldt bevæbnet Kampdommer, der stedse vælges blandt de meest anseete Negere, giver Tegn til Kampens Begyndelse. Pidskene svinges, og begge vise deres Behændighed i at afparere Slagene. Den eneste Regel er, at man ikke maa slaae efter Hovedet; derimod bliver Bryst og Lænder, Skuldre, Arme og Been frygteligt hudflettede og Blodet flyder snart i Strømme. De Omkringstaaende iagttage den dybeste Tavshed, og man hører ikke nogen anden Lyd end de tunge Slag af den blodige Svøbe. Kampen endes i samme Øieblik, da en af dem af Udmattelse eller paa Grund af et mere end almindeligt vel anbragt Slag, lader Pidsken falde. Strax rækker Seierherren den Overvundne Haanden, Tilskuerne vaske deres Saar, og under Nydelsen af Merissa, en berusende Drik, ender Tvekampen paa en fredelig og forsonlig Maade.

En Politiembedsmands Erindringer.

(Fortsættelse.)

„En lydelig Latter var mit eneste Svar, og roligt blandede jeg Kortene paany. Dette var for meget for et saa heftigt Temperament. ‚Fordømte Bedrager,' raabte han vildt, ‚Du har spillet falsk, lumpne Nidding, og stjaalet mine Penge!' og efter dette Udbrud gav han mig et Ørefigen.

„Kun en saadan Fornærmelse var fornøden, for at bringe mig ud af mig selv. Med et Skrig, som et tirret Rovdyr, kastede jeg mig over ham og gav ham ubarmhjerligt det ene Slag voldsommere end det andet, derpaa greb jeg ham om Halsen, for at kvæle ham, thi jeg var ham langt overlegen i Kræfter, og af Frygt for, at mit Offer skulde undslippe mig, inden jeg behørigt havde tugtet det, greb jeg ham om Livet, og kastede ham over Balkonens Rækværk ned i Floden. Udmattet og aandeløs stirrede jeg efter ham, og saae ham forsvinde fra Overfladen. I samme Nu kom jeg til Bevidsthed om den gruelige Gjerning, jeg havde udøvet, og jeg fornam den Kval, der griber Morderen, som gjerne atter vil bringe sit Offer tillive, men ikke formaaer det. Denne lammende Følelse ovenpaa de sidste Timers frygtelige Ophidselse, berøvede mig Besindelsen. Jeg sank sammen, blev baaret bort i en afmægtig Tilstand, og kom til mig selv under en Delirium, i hvilken min Phantasi deels fremkaldte Forgangenhedens Skrækkebilleder, deels forvildede sig i, hvad Fremtiden vilde medføre; en rædsom Tilværelse, der varede i syv eller otte Timer. Endelig bragtes jeg til Bevidsthed ved den heftige Skumplen i en lukket Vogn. Jeg slog Øinene op og bemærkede den Dame, som jeg holdt for at være Mornys Kone, og de første Ord, hun udtalte, stillede mig pludseligt den sidste Nats forfærdelige Begivenhed forøie.

„Med bankende Hjerte og angstfuldt Sind forhørte jeg mig om min voldsomme Opførsel, og hun meddeelte mig, at Bontemps Liig først to Timer efter var funden af Fiskerne, som havde bragt det til Land, at Morny og Leroux havde baaret mig bort fra Spillesalen, og at det ved Vertens Bistand var lykkedes dem at skjule mig saa længe, til de havde faaet en lukket Vogn, der skulde bringe mig over Kanadas Grændser. Nu vare vi allerede fire Mile borte fra Kuebek, og da jeg var bekjendt under Navnet Matthew Skinner og anseet for en Amerikaner, havde Morny, som, for ikke at vække Mistanke, var bleven tilbage i Kuebek, næret Haab om, at jeg

ved hans Foranstaltning let vilde kunne bringes i Sikkerhed. Morny havde tillige været af den Mening, at vi, saa hurtigt som muligt, maatte indskibe os til England. Damen underrettede mig tillige om, at de Penge, som vare blevne liggende paa Spillebordet, vare tagne i Beslag af Morny, for dermed at underkjøbe Verten og Leroux og bestride Omkostningerne ved min hemmelige Flugt.

„Vi naaede lykkeligt Newyork, og efter Forløbet af ti Dage indtraf Morny hos os, og medbragte en Anmeldelse af det Forefaldne, udstedt af Senatet i Kuebek, hvormed fulgte et Signalement af Matthew Skinner, der af Vidnerne Achilles Morny og Antoine Leroux var betegnet som Aimé Bontemps Morder. Dette værdifulde Aktstykke var udskaaret af en Avis, som jeg gjerne ville forelægge dem i sin Heelhed, dersom jeg var i Besiddelse af den," sluttede Mr. Mark, „men det er jeg ikke; derimod har jeg den benævnte Artikel, som er udskaaret af samme, og som jeg beder, at De vil gjøre Dem bekjendt med."

Med disse Ord fremtog han den, og jeg gjennemlæste den med voxende Uro. Efter de tre Mænds Vidnesbyrd forekom Gjerningen mig næsten som et forsætligt Mord, og jeg gjorde ham opmærksom derpaa; men han svarede med Bestemthed —

„Det Hele gik nøiagtigt saaledes for sig, som jeg har forklaret Dem, Mr. Waters, og omendskjøndt Morny paastaaer, at han har afgivet sit Udsagn saaledes, som det mindst kunde skade mig, er det dog en afgjort Sag, at han har løiet."

„Ved min Erfaring har jeg erhvervet mig et temmeligt sikkert Blik og en ikke ringe Menneskekundskab," bemærkede jeg. „Ikke let tager jeg feil af Sandhedens Stemme og en falsk Forklaring, og jeg vil derfor sige Dem, Mr. Mark, at jeg har en Fornemmelse af, at De ikke kan være skyldig. Dersom jeg ikke havde denne Overbeviisning, vilde jeg være underkastet den smertelige Pligt, at overgive Dem i Rettens Hænder, thi da den tragiske Begivenhed har fundet Sted i Kanada, altsaa i en britisk Besiddelse, er De ogsaa hjemfalden vore Love."

„Jeg har aldrig skuffet mig med Hensyn til den Fare, i hvilken jeg befandt mig paa engelsk Grund," sagde Mr. Mark med en svag, zittrende Stemme. „Men lad mig fremsætte et Spørgsmaal: Troer De, at jeg vilde blive dømt for forsætligt Mord, dersom jeg frivilligt stillede mig for Retten i Kuebek og Vidnerne holdt fast ved de Udsagn, som den offentlige Artikel giver et Referat af?"

„Uden Tvivl," svarede jeg, „og dog — magna est veritas — mig forekommer det, som om de mørke Skyer omkredses af en Sølvrand."

„For Guds Skyld, indgyd mig intet falsk Haab!" udbrød Mr. Mark med en nerveus Heftighed. „Er Dom og Død ikke min Lod for det morderiske Angreb paa Bontemps? Tael, Mr. Waters! — Hvorfor stirrer De saa selsomt paa denne ulykkelige Artikel?"

Jeg gav intet Svar. En Mistanke, eller rettere, Anelsen om noget Mistænkeligt, gjorde sig gjeldende hos mig, men jeg turde ikke røbe den, og spurgte blot —

„Kan De nævne mig Navnet paa den Avis, i hvilken denne Artikel har staaet?"

„Kuebeks Tidende."

„Af hvilken Datum?"

„Ulykken tildrog sig den fjortende August forrige Aar, og Anmeldelsen maa altsaa skrive sig fra Dagen eller nogle Dage efter den stakkels Bontemps Død. Dog, hvorfor spørger De om Noget, som ikke synes at kunne have mindste Betydning for Sagen?"

„Derpaa bliver jeg Dem Svar skyldig," sagde jeg. „Men hvorfor bragte Morny Dem kun denne Artikel og ikke den hele Avis?"

„Jeg erindrer ikke, om jeg har erfaret Grunden dertil; men, endnu engang, Sir, hvorfor spørger De herom?"

„Rolig, rolig, jeg kan endnu ikke udtale mig frit om mine Bevæggrunde dertil, thi det er meget muligt, at jeg feiler, idet jeg hengiver mig til et Glimt af Haab. Men lad os gaae videre. Betræffende Miss Vignolles, da har hun udentvivl en særdeles god Mening om Mr. Achilles Morny?"

„Javist, vore Anskuelser om ham ere meget forskjellige, thi han har forstaaet, fra Begyndelsen af sit Bekjendtskab med hende, at indtage hende med sin fade Smiger, og senere lært at beherske hende saa aldeles, at det slet ikke forundrer mig at høre Tale om en hemmelig Formæling, thi offentligt vilde den have vakt for megen Opsigt og for stor Misbilligelse, da min Onkel neppe endnu er kold under det blodige Liiglagen."

„Siden De kom tilbage fra Amerika, har Morny vel ganske artigt udplyndret Dem?" spurgte jeg, for bedre at gjennemskue denne Herres planmæssige Fremgangsmaade.

„Uhyre! Dog, han har ikke ladet sig nøie hermed, men i det Hele taget behandlet mig som en Slave."

„Endnu Et: Har De gjort den unge Dame, som De nævnte, til Deres Fortrolige i denne Sag?"

„Nei; jeg har ikke engang seet hende siden min Tilbagekomst," svarede Mr. Mark med et smerteligt Suk, „thi hvad skulde det nyttet til, at jeg, en Morder, som er hjemfalden Loven, havde søgt at nære Tilbøieligheden hos en Pige, der, om kort eller lang Tid, dog maatte erfare, at hun elskede en Uværdig. Det er bedre, hun troer, at jeg har forladt hende; bedre, hun forgjeves længes efter mig, end at hun skulde trykkes til Jorden af den Skjendsel, som maa ramme mig."

Jeg gav intet Svar, og han vedblev med en lidenskabelig Iver:

„Fra nu af vil jeg bryde mine Lænker, hvad det end skal koste. Jeg vil ikke længer være Mornys Træl, ikke længere bære paa en Hemmelighed, som fortærer min Kraft og forvirrer min Aand. Clara skal ikke være denne Niddings Offer; hun maa frelses, saavidt det er muligt. Og naar jeg overveier Alt, hvad mister jeg saa i værste Tilfælde? Et elendigt Liv — nogle faa marterfulde Aar."

„Hvad De der siger, lyder ret godt for Øret, Mr. Stretton, men Vanskeligheden ligger i Udførelsen. Lad De for Øieblikket Sagen hvile, og foretag Intet, førend De atter har talt med mig. Vent mig imorgen, eller, lad mig see, hellere iaften Klokken syv, maaskee har jeg da Noget at sige Dem!"

„Godt, Mr. Waters, jeg vil spise til Middag her, og vente Deres Tilbagekomst."

Efter denne Aftale begav jeg mig bort i den Hensigt at anstille Efterforskninger om den Avis, hvoraf Artiklen skuldé være et Brudstykke. Jo mere jeg tænkte over denne Gjenstand, desto mere vækkedes min Mistanke om, at det ikke hængte rigtigt sammen med denne Artikel, thi for det Første havde jeg bemærket, at Randene paa det udskaarne Stykke vare saa frie for ethvert Spor af Tryk fra den sidehørende Spalte, som de neppe kunde været, hvis Stykket havde været skilt fra Arket med en Sax eller en Kniv; og dette fandt jeg ikke alene paa den Side, hvor Anmeldelsen stod, men ogsaa paa den anden, som indeholdt Efterretninger af blandet Beskaffenhed. Denne Kjendsgjerning og den Omstændighed, at Morny ikke havde medbragt den hele Avis, hvilket han dog kunde have gjort uden nogensomhelst Fare eller Ubekvemmelighed, berettigede mig til den Mening, at Morny havde ladet dette Stykke trykke alene i det Øiemed, at indjage Mark Stretton Frygt og gjøre ham til et villieløst Redskab for sine Planer.

Sagen var meget pikant for en intelligent Politiembedsmand, og selv i det Tilfælde, at jeg ikke havde nogen Fordeel deraf, besluttede jeg at hellige mig den med al Iver, og, fremfor Alt, forskaffe mig de amerikanske Aviser, thi om jeg ogsaa opfordrede Stretton til at lade Morny vise sig den virkelige Arrestbefaling, vilde dette ikke nytte til Noget, da denne ligesaa godt kunde være falsk som Artiklen.

Jeg traadte ind i Klubbens Læseværelse, hvorfra jeg netop saae Morny komme ud, og forlangte hele Aargangen af Kuebektidenden. Den bragtes mig, men der manglede netop de Nummere, som maatte have indeholdt Beretningen om den ulykkelige Spillehuusaffaire. Paa min Forespørgsel efter dem, svarede Budet, at det ikke vilde være ham muligt at skaffe dem tilveie, da de vare stjaalne af En eller Anden.

Dette bragte mig til at studse. Der var ingen Tvivl om, at Morny var Tyven, og da han havde bortprakticeret Bladene, var det at antage, at deres Indhold ikke har stemmet overeens med det, han havde præsenteret Mr. Stretton. Ligeledes bemærkede jeg meget snart, at Tidendens Tryk var heelt forskjellig fra den Artikels, som skulde være skaaret ud af samme. Jeg forlangte nu Aviserne fra Montreal, men her manglede de samme Nummere. Newyorkeravisen var der ogsaa, men den indeholdt Intet om det Forefaldne. Nu lod jeg mig bringe de franske Blade, som udkomme i Kuebek, men ogsaa her manglede de Nummere, jeg søgte.

Nu blev min Mistanke til Vished; jeg besluttede strax at sætte mig i Bevægelse for at faae de bortstjaalne Aviser, og at forskrive dem fra Kuebek, dersom jeg ikke kunde faae dem i London. Vistnok vilde derved medgaae en temmelig lang Tid, mindst tre Maaneder, men hvad gjorde det? Den eneste Omstændighed fraregnet, at det imidlertid kunde skee, som Stretton saa meget frygtede, nemlig, at Morny skulde ægte Niecen til den Mand, mod hvem han, ifølge hans Mistanke, havde forsyndet sig saa haardt, kom det ikke an paa Hurtighed, og dette var mere end rimeligt, thi den trediveaarige langtfra smukke Jomfru var aabenbart i den Grad forelsket i den elegante, smukke Mand, at hun vilde være døv for alle Forestillinger, og maaskee selv da ikke afstaae fra sit Forehavende, naar hun hørte, hvorledes Morny havde handlet imod hendes Kousin, thi sikkert var den listige Morny allerede fattet paa at gjøre hende begribeligt, at dette havde været den eneste Maade, hvorpaa han havde været istand til at rive ham ud af hans vilde Levemaade.

Da jeg atter traf sammen med Mr. Mark

Stretton, sagde jeg ham, at hans Sag ikke stod saa slemt, som han havde troet.

Han rakte mig Haanden, som jeg trykkede med Varme, idet jeg gav ham den Forsikkring, at den smalle Rand paa den mørke Sky allerede var bleven bredere og havde faaet en klarere Glands. Et mat Smil var hans eneste Svar, og jeg tilføiede —

„Fremfor Alt maa jeg bede Dem vaage over Miss Vignolles, og meddele mig det Ringeste, der foregaaer, hende vedkommende, dersom De ønsker at jeg skal føre den Sag, De har lagt i mine Hænder, til noget lykkeligt Maal. Dernæst maa De undersøge, om der er noget Tegn forhaanden, som tilkjendegiver, at dette Ægteskab snart skal finde Sted."

Mr. Mark lovede at gjøre Alt, hvad jeg forlangte, og forsikkrede, at han skjenkede mig sin uindskrænkede Tillid, og med et lettet Hjerte forlod han Stedet for vor Sammenkomst.

Mine Efterforskninger om de manglende Aviser vare uden Følger, og jeg saae mig derfor tvungen til at skrive til Kuebek.

Kort Tid efter aflagde jeg Mrs. Parkins et Besøg, og paa min Erkyndigelse om hendes utaalelige Leiere erfarede jeg, at hun endnu ikke var bleven dem kvit, omendskjøndt hun havde sagt dem deres Logi op, da hun havde erfaret, at de ikke vare Ægtefolk, hvilket man havde forsikkret hende. Om hun ganske nøie holdt sig til Sandheden, vil jeg lade uberørt. Da hun fik en meget god Leie, var det vel muligt, at hun udtalte sig saaledes, for selv at gjelde for meget moralsk. Da de endnu boede hos hende, faldt det mig ind, at hun maaskee kunde give Oplysning om mangen Hemmelighed, naar det blot lykkedes mig at gribe den rette Tone for at aflokke hende den. Naturligviis forsøgte jeg mit Muligste, ved at indvikle hende i en lang Samtale, og en af hendes Yttringer fraperede mig saaledes, at jeg i samme saae et nyt Vink, som jeg kunde benytte.

Mrs. Parkins fortalte mig nemlig, at Morny og Adele, kort førend de indlogerede sig hos hende, foretog en Reise til Skotland, hvor de havde gjeldt for Ægtefolk. Da jeg vidste, at ifølge Skotlands Love et Ægteskab uden præstelig Velsignelse er bindende, saa vidste jeg ogsaa, at et saadant her maatte være til Hinder for en retmæssig Formæling, og støttende mig hertil, besluttede jeg, at opnaae Beviser paa, at de vare Mand og Kone, og i dette Øiemed indviede jeg Mrs. Parkins i mine Planer og gav hende de fornødne Instruktioner.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Hvilken Lighed er der imellem Ild og Vand? — De ere fortræffelige Tjenere, men forfærdelige Herrer.

I Omegnen af Ispasan, Persiens gamle Hovedstad, findes en stor Mærkværdighed i Bygningskunsten, nemlig, det saakaldte Horntaarn. Der er hverken brugt Træ, Steen eller Jern til dets Opførelse, men kun Hovederne og Benene af vilde Geder. Dette Bygningsmateriale hidrører fra en eneste Jagt, som anstilledes af en persisk Konge, og hvori over 100,000 Jagtelskere deeltoge. Taarnet har en betydelig Høide, og Hovederne af Gederne ere placerede saaledes, at Spidserne af Hornene rage frem fra øverst til nederst.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg"**, 4de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

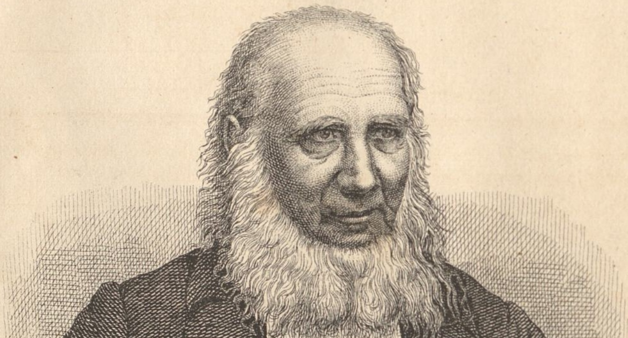

N. F. S. GRUNDTVIG.

S. Triers Forlag.

C. Ferslew & Co's lith. Etabl.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 29de Januar. **№ 5.**

Indhold: Nicolai Frederik Severin Grundtvig (med steentrykt Portrait.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — En Politiembedsmands Erindringer (Fortsættelse.)

Nicolai Frederik Severin Grundtvig,

Danmarks berømte Digter, Theolog og Historiker, er født den 8de September 1783. I sit niende Aar kom han i Huset hos Præsten Laurits Feld i Tyregod i Jylland, og efter hvad der fortælles, morede han sig i denne Hedeegn med de jydske Bønder, Bierne, Hvidtfelds Krønike, Holbergs Kirkehistorie, hans Komedier og Niels Klim, samt Tusinde og een Nat. Femten Aar gammel sattes han i Aarhuus Skole, og den Kjedsomhed, han her følte, søgte han at forjage ved at gjøre Vers og læse i Holger Danskes Krønike og Suhms Bog om Odin. Aar 1800 blev han Student, og 1803 theologisk Kandidat. Kun to Erindringer fra Studenteraarene tillægger han sær Betydning i sin aandelige Udvikling: Bekjendtskabet med Bornholmeren P. Skougaard, der gjorde ham bekjendt med Vedels Oversættelse af Saxe, Clausens af Snorre og Sandvigs Udgave af Edda, samt den virkelige Tilværelse af en islandsk Bogskat fra Middelalderen, og de Forelæsninger, han hørte af Henrik Steffens. 1805 blev han Huslærer paa Egelykke paa Lolland, beliggende i en romantisk skjøn Egn. Opholdet her regner han for sit Livs sande Vaartid; han levede her i aandelig Omgang med Shakespeare, Goethe, Schiller, Fichte, Steffens og Schelling. Den nyere Romantiks poetiske Verden aabnede sig for hans Aand, men især udøvede Oehlenschläger en mægtig Indflydelse paa ham, og navnlig ved sin „Vaulundurs Saga.“ Selv fremtraadte han kort efter med nogle Afhandlinger, mærkelige ved Eiendommelighed i Anskuelser og Sprogform „Om Sangene i Edda“ og „Om Asalæren.“ Vi ville her nævne Digterens tidligere Arbeider: „Maskeradeballet i Danmark, et Syn;“ „Recensioner over Baggesens Riimbreve og Eventyr;“ „Nordens Mythologi eller Udsigt over Eddalæren;“ „Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord“ og „Optrin af Nordens Kæmpeliv.“

I Efteraaret 1808 blev Grundtvig Alumnus paa Valkendorfs Kollegium, hvilket han dog kun var i noget over to Aar, da hans ved overdrevne Studier svækkede Helbred, saavelsom eget indre Kald og Venners Raad, bevægede ham til at forlade Kjøbenhavn og overtage Embedet som personel Kapellan hos Faderen, der var Præst i Udby ved Vordingborg, men som døde to Aar efter. Under sit Ophold her skrev han „Kort Begreb af Verdenskrønniken,“ 1812, og samme Aar udgav han sin Prædiken: „Hvorfor kaldes vi Lutheraner?“ Hans lyriske Produktioner fra denne Tid udkom under Titel af Kvædlinger eller Smaakvad.

I de følgende Aar beskjeftigede Grundtvig sig især med historiske og sproglige Studier, vedkommende det gamle Norden og Fædrelandet. Hans Oversættelser af Saxe og Snorre udkom fra 1818—1823. Nogle Lærde have meent, at han „uheldigviis“ har oversat disse to Nordens største Historieskrivere i en Sprogform, der ikke gjøre dem til Folkebøger i Danmark og Norge, men dette afviser Grundtvig i Fortalen til anden Udgave af Saxe, 1855.

I Aaret 1821 blev han Sognepræst i Præstø. Da han ønskede at virke i en større

Kreds, blev han, allerede 1822, udnævnt til residerende Kapellan paa Kristianshavn, hvilket Embede han dog fire Aar efter nedlagde, som Følge af en Rettergang, der hidrørte fra hans Angreb paa Professor Clausens Værk om Katholicismen og Protestantismen; efter de Anskuelser, han ansaae for rigtige, kunde han ikke tjene i samme Statskirke som Clausen. Følgen af Processen var en Censur, som først blev hævet 1838. Nu udgav han i Forening med Dr. Rudelbach „Theologisk Maanedsskrift," 13 Bind, og lod trykke en Deel af sine Prædikener under Titel af „Kristelig Søndagsbog," 3 Bind; nogle Aar tidligere havde han udgivet sine „Bibelske Prædikener efter Tidens Tarv og Leilighed." Som geistlig Taler havde han vundet meget Bifald, og derved opnaaede han Opfyldelsen af sit Ønske, at prædike i Frederiks Kirke paa Kristianshavn til Aftensang for en fri Forsamling. Denne Virksomhed varede fra 1832 til 1839, da han blev Præst ved Vartou Hospital. Hans religieuse Retning er streng orthodox; hans Tilhørerkreds har altid været stor. Under sine theologiske Studier tilsidesatte han ikke de sproglige og historiske; tvertimod beskjeftigede han sig ivrigt med Angelsaxisk, som han tidligere havde lagt sig efter, og allerede 1820 udgivet en fri Oversættelse af „Bjowulfs Drapa," et gothisk Heltedigt. For at kunne benytte de angelsaxiske Sprogmindesmærker i de engelske Archiver og Bibliotheker, foretog han med kongelig Understøttelse i Aarene 1829—31 Reiser til England, hvor han kom i Berørelse med de faa engelske Lærde, som paa hiin Tid havde grundige Kundskaber i deres Lands gamle Tungemaal. I 1832 udgav han en aldeles omarbeidet Udgave af sin „Nordens Mythologi eller Sindbilledsprog." Denne høist interessante og ideerige Bog, der røber Forfatterens poetiske Fortrolighed med Stoffet, er skrevet i den ironiskkomiske Stil, som allerede længe havde været fremherskende i hans Skrifter. Stor i Aanden, som han er, er han dog maaskee størst som lyrisk Digter. Hans „Sangværk til den danske Kirke" er en ypperlig Samling af deels originale deels omarbeidede Psalmer, og i denne Henseende bærer Grundtvig Palmen for alle andre Digtere; endvidere er han Forfatter af adskillige herlige Romancer, saasom „Kong Svend og Bisp Vilhelm," „Mester Ole Vind," „Villemoes," og flere. Af hans andre lyriske Digte maa især nævnes „Modersmaalet." Som Medlem af Rigsforsamlingen har han ofte til rette Tid talt et Alvorsord, og har stedse været en djærv Talsmand for den danske Nationalitet, ligesom han ved sine Skrifter mægtigt har virket for den nordiske Idee.

Hans ægte nordiske Aand, hans lyriske Digte og mangfoldige andre literaire Fortjenester ville sikkre ham et udødeligt Navn.

Endnu er Skjalden ung i Aand og stærk af Legeme, skjøndt han snart er fire Snese Aar. Foden er let, og i Øiet flammer en Lue, som forkynder Sjelens stærke Liv.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

„Det er sandt, Alt er forbi," gjentog Lord Neagle, „og jeg er ulykkelig," tilføiede han med en let Dadel, medens hans kolde, rolige Blik endnu stedse hvilede paa hende. „Da jeg i hiin Nat vaagede over Dem, betragtede jeg Dem ved Maanens klare Straaler. O, hvilken underfuld Glands var der ikke udbredt over Deres Aasyn. Mit Hjerte bøiede sig for Dem, og indtil dette Øieblik har det været Deres Eiendom. Men dette skal nu være forbi, og Alt skal være forglemt. Aar henrandt, i hvilke vi kun levede for hinanden. Deres ædle Fader negtede ikke sit Samtykke til vor Forbindelse, og for et Aar tilbage lagde vi Haand i Haand og svore hinanden gjensidig Troskab. Men hvorledes har De holdt Deres Eed, Isabella?"

„Mylord, jeg tør ikke længer høre paa Dem," svarede Lady Isabella fast. „De kjender min Beslutning, De kjender de Grunde, ifølge hvilke jeg ønskede at ophæve den paatænkte Forbindelse. Nutiden har brudt med Fortiden; dette Blad maa udrives af vort Livs Historie."

„Gaa ikke, Lady Isabella, men hør endnu et Ord," udbrød Lord Neagle. „Jeg kjender Deres Grnnde, men jeg forkaster dem. De hørte, at jeg havde tabt min Formue i Spil, at jeg i Frankrig havde dræbt en Mand i en Duel, at jeg havde brudt mit givne Løfte til Datteren af en Geistlig paa Landet, men De har negtet mig alt Forsvar, og saa megen Retfærdighed turde jeg dog billigviis kunne gjøre Regning paa. Lad mig blot med faa Ord sige Dem, at hvad jeg tabte i Spil, har jeg atter gjenvundet i Spil; hvad min Duel angaaer, da var den uundgaaelig og efter alle Regler —"

„Tie!" afbrød hun ham, „jeg vil ikke høre Mere!"

„Jeg tilsværger Dem, at jeg var i min gode Ret, og dersom Mændene paa Grund af deres Dueller skulde afvises af Damerne, vilde der kun blive faa Ægteskaber; Deres Fader har ikke forsmaaet mig, fordi jeg hævdede min Ære. Hvad nu endelig den unge Pige angaaer —"

„Nok, Mylord," sagde hun fast, „De kan ikke vaske Dem reen, og lad mig sige Dem frit og uden Omsvøb: Jeg afskyer Deres Karakteer. Jeg elskede Dem, fordi jeg troede Dem, og ansaae Dem for respektabel og hæderlig, men da jeg fik Øinene op, lukkede mit Hjerte sig. Jeg kan ikke betroe min Lykke til en saa karakteerløs Mand. Jeg hader Dem ikke, men jeg føler Medlidenhed med Dem. Farvel, Mylord! Nu, da vi tilfulde forstaae hinanden, kan De ikke have noget at anføre som Undskyldning for Deres Paatrængenhed, og jeg maa derfor bede Dem befrie mig for Deres Nærværelse. Dersom De føler Dem krænket, saa tænk De paa, hvad jeg har gjennemgaaet, hvad jeg har lidt; tænk paa mit dybt saarede Hjerte, da jeg opdagede, at den Mand, som jeg saae op til med Agtelse, var en Duellant og en Libertiner."

Efter disse Ord, som hun udtalte i den høieste Bevægelse, var Lady Isabella netop i Begreb med at forlade Værelset, da Lorden sprang henimod hende, greb hendes Arm med den ene Haand, og med den anden svingede en lynende Stilet mod hendes Bryst.

„Stolte, overmodige Pige!" udstødte han med huul Røst, „bliver Du ikke min, skal Du aldrig komme til at tilhøre nogen Anden."

Hans Øine skjøde Flammer og Hevnen malede sig i hvert et Træk. Den Maade, hvorpaa han omfattede hendes smukke, hvide Arm som med en Jernklo, røbede Vanvid, og Haanden, som holdt Dolken hævet til Stød, var beredt til at adlyde den forvirrede Villiekraft. Hun saae, at hun truedes af en brat Død, og i en bedende Tone sagde hun —

„Myrd mig ikke, Mylord! for Guds Skyld, myrd mig ikke!"

„Saa sværg, at De vil tilhøre mig, at De vil ægte mig!"

„Nei, saa vil jeg hellere døe!"

„Nu vel, saa døe da!"

Han vilde netop støde til, da der undslap hende et Glædesskrig, og Morderens Arm blev greben af en Haand, der var ligesaa stærk som den, der omfattede hendes Arm. Dolken fløi henad Gulvet, og Lorden tumlede tilbage med et forvildet Aasyn.

„O, Sir Villiers," raabte Lady Isabella, „det er Himlen, som har sendt Dem til min Frelse."

„Hvad er dette for et Menneske, som overfalder Dem paa Stimandsviis?" spurgte hendes Befrier, idet han greb Lord Neagle i Brystet og holdt ham fra sig, medens han saae ham ind i Ansigtet.

„Slip ham, Sir Villiers, jeg er nu sikker og har Intet mere at frygte — han er en Gentleman."

„En Gentleman!" gjentog Sir Villiers Courtney foragteligt, „nei, Mylady, det er han ikke; kald ham ved sit rette Navn: han er en italiensk Bandit, en nedrig, feig Morder; thi var der et Gran af Følelse i hans Bryst, havde han ikke kunnet hæve sin Haand mod en Kvinde. For Deres Skyld, Lady Isabella, slipper jeg ham."

Lord Neagle var et Øieblik saa forvirret over hvad der var skeet, at han af Skam og Harme ikke kunde faae et Ord over de sammenpressede Læber. Først da Sir Villiers slap hans Arm, fik han sin Fatning tilbage, og idet han hævede sig stolt og trodsigt iveiret, sagde han med stærk Stemme —

„Min Lykke synes idag at være mig imod, men den skifter nok Sind og tilsmiler mig paany, og da slaaer Hevnens Time. Her er mit Kort, og negter De at kæmpe med mig, og give mig Opreisning for Deres Indblanden i mine Sager og for hvad Deres uforskammede Tunge har vovet at fremføre, saa sværger jeg Dem til, at jeg tager Deres Liv hvor jeg træffer Dem."

„Hvorledes — Lord Neagle" raabte Baronetten, da han havde kastet et Blik paa Kortet. „Nu, jeg har hørt Dem omtale, og har nu ikke længer nogen Grund til at forbauses over Deres Opførsel, thi hvad kunde man vel vente Andet af Dem. Ja, Lady Isabella, nu indrømmer jeg, at Himlen har sendt mig til Deres Frelse, thi De vilde sikkert være falden for denne Uslings Haand, dersom jeg ikke var kommen. Gaa, Sir," vendte han sig mod Lorden; „jeg behøver ikke at spørge, hvorfor De vilde myrde denne Dame. Da jeg fandt Dørene aabne og hørte Stemmer, ilede jeg hid. Jeg bankede paa, men man har ikke hørt mig; min uanmeldte Indtrædelse maa imidlertid finde sin Undskyldning deri, at jeg hørte de Ord, som forkyndte, hvad der truede med at skee."

„Den Almægtige være takket, fordi De ikke betænkte Dem, thi saa havde det været for seent," svarede Lady Isabella, som, overvældet af den skrækkelige Scene, var sunket ned paa Sophaen med foldede Hænder. „De er min

Frelser, og saaledes berettiget til at vide Grunden til Lord Neagles blodige Hensigt, og skjøndt jeg neppe er istand til at udtale den, vil jeg dog bekæmpe min Uvillie derfor. Saa viid da, Sir Villiers Courtney, at Lord Neagle og jeg have været bestemte for hinanden — at jeg havde lovet ham min Haand."

Baronetten saae forbauset fra den Ene til den Anden.

„Men i rette Tid erfarede jeg, at jeg havde skjenket min Kjerlighed til en Uværdig, og jeg erklærede ham, aldrig at ville tilhøre ham. Desuagtet har han gjort Krav paa min Haand. Trods mit Forbud, trængte han ind til mig, for at lade mig vælge imellem ham og Døden — og jeg valgte Døden, som ogsaa vilde ramt mig, naar ikke Forsynet i sin Barmhjertighed havde sendt Dem til min Bistand."

„Lord Neagle," sagde Baronetten, og vendte sig imod denne, „Deres Stand kan ikke fritage Dem for den Vanære, at De har forspildt ethvert retskaffent Menneskes Agtelse. Jeg kjender Deres Karakteer, og jeg erklærer, at enhver Dame, der har handlet saaledes som Lady Isabella Conybeare, maa findes retfærdiggjort selv for den strengeste Domstol. Her er Deres Kort, Sir!" tilføiede han stolt, og kastede det for hans Fødder. „En Mand, der til sine øvrige Forbrydelser endnu vilde føie den, at snigmyrde en uskyldig Pige, fordi hun ikke vil besmitte sin Karakteer ved at indgaae en Forbindelse med ham, fortjener ikke at nævnes som en Mand af Ære, og en saadan tilstaaer jeg ingen Opreisning, thi der er Intet, som kan afvaske den Plet, der hviler paa ham. Vil De tragte mig efter Livet, fordi jeg ikke kan nedværdige mig til at møde Dem, nu vel, saa er det jo kun en Fortsættelse af Deres Stimandslevnet, og jeg faaer at beskytte mig saa godt jeg kan mod Dem, som mod enhver anden Morder. Og nu bort herfra!"

Sir Villiers, som var en høi, bydende Skikkelse, pegede paa Døren med et Udtryk, som ikke taalte nogen Modsigelse. Lord Neagle kæmpede en haard Kamp og søgte at maale sin Fjende med en trodsig og foragtelig Mine, men han formaaede ikke at udholde det af Vrede flammende Blik, som denne fæstede paa ham, hvilket var saa meget mere uimodstaaeligt, som Lorden ikke alene havde hørt Sir Villiers omtale som en af de meest ridderlige Gentlemen, men tillige som en dristig Soldat, der havde gjort sig berømt ved sin Tapperhed under Krigen i Ostindien. Det Ene med det Andet lammede i dette piinlige Dieblik den ellers mere end forvovne og uforfærdede Lords Kraft til at handle, og bleg som Døden tumlede han ud af Døren.

Fjerde Kapitel.

Den lukkede Gade.

Da Lord Neagle kom ned i Forhallen, styrtede han som en Rasende henimod den gamle Tjener, som atter havde ladet sig tilsyne, og bibragte ham et Slag i Ansigtet, idet han skreg: „Elendige Skurk, det er Din Skjødesløshed, jeg har at takke for den Ydmygelse, jeg har lidt!" Idet Tjeneren tog sig til de blodige Læber, vilde han fremstamme en Undskyldning, men den heftige unge Mand vilde Intet høre. Med en vild Ed styrtede han ud paa Gaden, kastede sig i en Vogn, som ventede paa ham, og foer afsted alt hvad Hestene kunde løbe, uden Hensyn til, om han i Taagen blev paakjørt eller paakjørte Andre, eller om han i sin vilde Fart rev Folk omkuld og sønderlemmede dem.

Efterat Vognen var faret igjennem en Mængde Gader, bøiede den ind i en vinkelformig Gjennemkjørsel, til hvilken der stødte flere smalle Stræder fra Westminsterabbediet, som kaster sin Skygge over Stadens elendigste og farligste Kvarterer.

Ved Indgangen til en af disse Gader kaldet Guy Fawkes Lane, forlod Lord Neagle Vognen, og efterat have betalt Kudsken, ventede han, til han var kjørt bort. Derpaa indhyllede han sig tættere i sin Kappe, som han havde trukket op over Ansigtet, og ilede nu saa hurtigt afsted, som Mørket vilde tillade. Hist og her kastede en Lygte sit svage Skin over hans Vei, men det gjorde saa godt som ingen Nytte. Endeligt kom han til Hjørnet af en lukket Gade, hvis ene Side dannedes af den høie Muur omkring en Kirkegaard, som havde været aflukket siden Pestens Tid, da den overfyldtes med Liig.

„Hvor her er afskyeligt," mumlede han, da en tung Luft, svanger med tunge Dunster, slog ham saaledes imøde, at den truede med at standse Aandedrættet. „Men naar en Gentleman behøver Menneskehedens Udskud for en kort Tid, saa maa han søge dem op i deres Huler. Her maa jeg være paa rette Sted, Opgivelsen var klar, og jeg har tydeligt indpræget mig den i Hukommelsen. Men man maa være paa sin Post i denne Afkrog. Det er godt, at jeg har min Pistol hos mig; min Dolk har jeg desværre mistet. Fordømte Vaaben, som ikke hevnede mig, og tredobbelt fordømte Haand, der holdt mig tilbage derfra!

Saasnart denne Toweraffaire er forbi, maa Sir Villiers staae mig til Regnskab for sin ukaldede Mellemkomst. Jeg tvivler ikke om, at Isabella i ham vil finde en Tilbeder, men det skal ikke være for lang Tid, og dog," tilføiede han ironisk, idet han med Haanden greb om Pistolen, medens han gik langs med Muren, „var det maaskee bedst at vente, til han rigtig er fangen i hendes Net. Naar jeg har passeret Kirkegaarden, er det den sidste Dør tilvenstre. Se her er Huset, hvis andet Stokværk rager ud over det første. Nu, Harry Neagle, gjelder det at bruge sin Forstand, for at finde sig tilrette."

Med disse Ord steg han op ad tre Steentrin, som vare blevne hule af mange Generationers Fodtrin. En Art af Balkon hævede sig over Indgangen og kastede en dyb Skygge paa Døren. Famlende sig for, fandt han en Jernhammer, og idet han netop hævede den, lod han den sagte falde. Dette Signal var tilstrækkeligt. Strax efter hørte man Skridt indenfor; Kjeder og Skodder raslede, et lille Skydevindue blev rykket tilside, og Ansigtet af en Person, som kastede et sky Blik ud af det, kom tilsyne.

„Hvad vil De?" spurgte Manden indenfor.

„Tower!" svarede Lorden.

„Krone?"

„Juveler."

„Rigtig, Mylord."

„Tys, ingen Mylord her. Det glæder mig, at jeg har fundet det rette Sted, og at De er her, Hinchcliff," hviskede Lord Neagle, da Døren langsomt blev aabnet for at indlade ham, og derpaa atter lukket og stænget.

Manden, som var bleven benævnet Hinchcliff, fremtog nu en tændt Lygte, som han, forend han lukkede op, havde skjult i en Kiste, og førte Lorden igjennem en øde Gang og to ubeboede Værelser, som vare meget lave, og i hvilke der mødte en kvalm Dunst, som tydede paa, at de længe havde været tillukkede.

„Dette Huus er et afskyeligt Hul, Hinchcliff," sagde Lord Neagle med en uhyggelig Følelse.

„Det er sandt, men det er sikkert, hvilket er Hovedsagen. Denne gamle Rede er i de sidste tyve Aar bleven hjemsøgt af Spøgelser, og da alle Leiere bestandigt dreves ud af det af Djævlen eller hans Medhjelpere, saa maa Verten lade det staae ledigt, om det forøvrigt har nogen Vert, thi jeg har endnu ikke seet nogen. Tag Dem iagt her, Sir, for her er slibrigt," tilføiede han.

„Hjemsøgt af Aander!" mumlede Lorden, idet en uvilkaarlig Gysen gjennemfoer ham og han betoges af en Frygt, som han ikke selv vidste Grunden til.

De stege bestandigt nedad, og kom snart til en hvelvet Gang, som endte med en bred Jerndør. Da de vare komne hertil, standsede Lorden pludseligt, som om han betænkte sig paa at gaae videre.

Den Anden saae spørgende paa ham, idet han løftede Lygten iveiret.

„Naar jeg ikke kjendte Dem saa godt, Hinchcliff," sagde den unge Adelsmand, idet han lagde Haanden paa sin Ledsagers Arm, „saa gik jeg ikke videre."

„Vi have kun faa Skridt endnu," svarede Hinchcliff og aabnede Døren, som stod paaklem, og de traadte nu ind i et stort, firkantet Rum med Steenvægge og Steengulv. I dette befandt sig tvende Bænke, et raat Egebord og en Kasse; men man saae ikke saa meget som et Vindue eller et Gitter, gjennem hvilket der kunde komme Lys eller Luft.

„Dette er mit Palads, Mylord, og jeg byder Dem velkommen," sagde Hinchcliff, den samme korte, bredskuldrede, fyrretyveaarige Mand med Pantherøinene, som ankom til Vertshuset „Sækken" med Lorden. „Sæt Dem, Mylord, og gjør Dem det bekvemt."

Lorden satte sig paa den ene Bænk og saae sig speidende omkring, for at forvisse sig om, at Ingen stod i Skjul i den Dunkelhed, som herskede rundtom.

„Deres Palads er en fordømt sort Hule," sagde han, medens hans Haand bestandigt omfattede Kolben af Pistolen, som han bar under Kappen. „Jeg tør sværge paa, at det har været en Grav."

„Det er meget muligt, at det i gamle Dage har været et Sovekammer for fine Folk," svarede Hinchcliff; „men baade Kisterne og Ligene ere forlængst blevne til Støv. Hvad mig angaaer, Mylord, saa frygter jeg ikke de Døde. Den hele runde Jordklode er jo en Grav, der skjuler Legemerne af de Hensovede ligefra Adam til denne Dag. I dette Øieblik frygter jeg mere en dygtig Konstabel end en heel Hær af Beenrade."

„Ophold mig ikke længere her end nødvendigt er, Hinchcliff," sagde Lorden mørk; „jeg fryser saaledes, at Tænderne klappre i Munden paa mig. Dette afskyelige Sted er vist lige under Kirken."

„Ganske rigtigt, Mylord, og netop derfor er det saa meget desto sikkrere. Men nu vil jeg vise Dem mit Arbeide i den sidste Uge."

„Jeg haaber, at vi kunne stole paa det —"

„Det haaber jeg ogsaa," svarede Hinchcliff, og idet han trak Kassen hen til sig og aabnede den, fremtog han et Bundt Nøgler af en usædvanlig Massivitet og Størrelse. Lorden greb det, undersøgte opmærksomt hver enkelt Nøgle, og idet han gav det tilbage, sagde han —

„Jeg forstaaer mig selvfølgelig ikke paa, hvorvidt disse Redskaber ville føre til Maalet: Alt beroer paa Dem, Hinchcliff, og jeg sætter min fulde Tillid til Deres Dygtighed og Lokalkundskab."

„Frygt ikke, Mylord," udbrød Hinchcliff med et Blik, som bragte hans Øine til at skyde Straaler, „disse Nøgler ville aabne os alle de Døre i Tower, som findes imellem den yderste Indgang ved Floden og det Gemak, hvori Juvelerne opbevares. Jeg har ikke omsonst i syv Aar været Dørvogter i den gamle Steenkolos; vær overbeviist om, Mylord, at jeg sætter min Hevn høiere end Alverdens Guld og Ædelstene — den Uret, som vederfaredes mig inden de mørke Mure, kan jeg ikke tilgive saa længe jeg lever. Dog det, at jeg lukker op for Dem, er kun Halvdelen af min Hevn; den øvrige Halvdeel følger efter, naar den, som krænkede mig, eengang kommer paa min Vei. Hevn, Mylord, Hevn, er en Balsom for et saaret Hjerte!"

„Jeg troer Dem, Hinchcliff," svarede Lord Neagle med sammenpræssede Læber ved Tanken paa Sir Villiers og Lady Isabella. „Ogsaa jeg vil, haaber jeg, komme til at smage, hvor sød den er. Hvor mange Nøgler ere der?"

„Syv, Mylord, og de ere tunge, thi de veie ligesaa mange Pund."

„Kan De skaffe Kassen ned til Baaden?"

„Ja, den skal være der i rette Tid; men jeg har endnu adskillige Folk at tale med, for at bringe Alt i Orden."

„Og Kapitain Foy?"

„Vil ikke mangle; vi kunne trygt stole paa, at finde ham i „Sækken" naar Klokken er tolv."

„Det Hele er altsaa i Orden, og jeg træffer Dem, Hinchcliff, paa Hjørnet af Themsstreet og Queensdock Klokken tre Kvarteer til Tolv."

„Deres Herlighed vil altsaa ikke blive her?"

„Nei, selv om jeg ikke havde mere at udrette inden Timen slaaer, thi jeg laae ligesaa gjerne i min egen Grav, som jeg sidder i denne. Det forekommer mig her, som om uhyggelige Lyde, rædsomme Blikke, snigende Skikkelser og flagrende Lamper omgive mig paa alle Sider, og det er ikke behageligt for Folk med Phantasie. Dog, dette er kun Spilfægteri. Jeg er nu overbeviist om, at jeg kan stole paa Dem i enhver Henseende, Hinchcliff. De færdige Nøgler overtyde mig om, at Foretagendet idetmindste er tilstrækkeligt forberedt."

„Og da det er kommet saa vidt, vil det ogsaa lykkes, naar der ikke findes feige Uslinge eller Forrædere iblandt os, og det have vi ingen Grund til at befrygte."

(Fortsættes.)

En Politiembedsmands Erindringer.

(Fortsættelse.)

Jeg haabede nemlig, at Mrs. Parkins, ved at vise Adele St. Ange en gammel Avis, som jeg lovede at sende hende, og hvori der fandtes en Bekjendtgjørelse om, at Loven i Skotland anerkjendte vilde Ægteskabers Gyldighed, skulde kunne formaae hende til at gjøre sin Ret gjeldende, thi skete dette, var Miss Vignolles muligen frelst. Dog, der hengik fem eller sex Uger, og jeg mærkede ikke til nogen Virksomhed fra Adeles Side, hvilket begyndte at forurolige mig, da jeg fik en Billet fra Mr. Mark, som ønskede at tale med mig i Skotland-Yard.

Til den anførte Tid efterkom jeg hans Anmodning, og vi havde en lang Samtale, i hvilken han meddeelte mig, at Dagen til Mornys og Miss Vignolles Bryllup var bestemt, og at det skulde finde Sted i Løbet af Ugen, uagtet han havde gjort Alt, for at afholde hende derfra.

„Min Kousine er urokkelig i sin Beslutning," tilføiede han; „hun vil ikke bryde det Ord, hun eengang har givet. For at frelse hende, selv med Fare for mit Liv, vilde jeg trodse Morny og demaskere hans hele Levnet, men da det kom til Stykket manglede jeg Mod dertil, som De har al Grund til at smile over, thi det var kun et jammerligt Resultat af saa høitravende Ord."

„Jeg kan meget godt tænke mig, Mr. Mark, at det maa være noget mere end almindeligt Skrækkeligt for en Mand af Ære, at nedsættes og beskjæmmes i Verdens Øine," svarede jeg roligt, „og desuden hører det jo eengang til de menneskelige Svagheder, selv at klamre sig til den elendigste Tilværelse. Dog, et Spørgsmaal, inden jeg glemmer det: ledsagede Adele St. Ange Mr. Morny paa hans Reise til Skotland?"

„Ja, ganske vist. Men hvorfor dette nye Spørgsmaal?"

„Istedetfor at svare Dem, maa jeg komme med endnu en Forespørgsel: „Hvor skal Vielsen finde Sted?"

„I Bellevu House og med speciel Tilladelse af Konsistorium."

Denne Efterretning var mig meget ubehagelig, og for at finde en anden Udvei, spurgte jeg paany —

„Har Miss Vignolles undertiden modtaget Breve fra Morny?"

„Ja, og det endogsaa meget ofte."

„Skulde det være muligt for Dem at skaffe mig nogen af dem?"

„Det troer jeg ikke, vil falde mig vanskeligt."

„Saa gjør det, saasnart De kan, og tag saa mange som muligt, thi hvad jeg forgjeves søger i det ene, kan jeg muligen finde i det andet. Samtidigt med dette Forlangende, beder jeg Dem ikke at tabe Modet. De kan være forvisset om, at jeg vil udtømme alle til min Raadighed staaende Hjelpekilder, for at tjene Dem."

Mr. Mark fjernede sig, og allerede Dagen efter fik jeg en heel Pakke Breve. Da jeg gjennemlæste dem, følte jeg mig ganske forbauset over, at et saa falskt og hjerteløst Menneske, som denne Achilles Morny, kunde fremhykle den meest glødende Lidenskabelighed og den agtelsesfuldeste Ømhed. Hvad jeg søgte, fandt jeg ikke, nemlig, Tilstaaelsen af hans Forhold til Adele og en Udtalelse over hendes Person i nedsættende Udtryk. Det kunde altsaa ikke nytte, at jeg lod disse Breve komme hende for Øie, og derved bragte hende til i sit skinsyge Raseri at foretage Skridt til at forhindre Ceremoniens Fuldbyrdelse, thi dette vilde hun gjøre alligevel, om Morny ikke havde søgt at tilfredsstille hende, da hun umuligt kunde være uvidende om, hvad der forestod.

Desuagtet stak jeg dog to af disse Breve til mig, for at forsøge, om det glødende Sprog, hvori de vare affattede til en Medbeilerinde, vilde gjøre noget Indtryk paa hende, og begav mig til Mrs. Parkins, som sagde mig, at Adele St. Ange havde tilstaaet hende, at Morny ikke alene betragtede hende som sin Kone, men endogsaa for Vidner havde anerkjendt hende som saadan, og i Glasgow forestillet hende for flere høitstaaende Personer.

„Og desuagtet vil han ægte Miss Vignolles!" havde Mrs. Parkins bemærket.

Adele St. Ange svarede ikke herpaa, og Mrs. Parkins havde tilføiet:

„Men naar De har Vidner, hvorfor vil De da finde Dem i en saadan Behandling? De behøver jo blot at gjøre Deres Ret gjeldende."

Adele var gaaet ind paa, at hun vilde bevise, hun var hans Kone, og derved forhindre ham i at ægte Miss Vignolles, men idetsamme lode Mornys lydelige Trin paa Trappen sig høre. Adele afbrød sin Samtale med Mrs. Parkins og denne trak sig ilsomt tilbage. Hun var neppe kommen ned, førend hun hørte en heftig Ordvexel, som dog snart standsede og ledsagedes af en hviskende Samtale. Til sædvanlig Tid forlod Morny Huset, og neppe var han borte, saa kaldte Lyden af Klokken Mrs. Parkins ovenpaa til Adele St. Ange, som sad ganske rolig ved Deserten. Overmod og Skadefryd lynede ud af hendes Øine, idet hun sagde —

„Min bedste Mrs. Parkins, jeg maa tilstaae Dem, at jeg endnu stedse elsker Achilles Morny med den største Ømhed, og af denne Grund er det mig ikke muligt at staae iveien for hans Lykke. Dertil kommer, at han er altfor klog og snu, til at han ikke skulde kjende den latterlige skotske Lov og kompromittere sig ved, at lade Nogen mærke, at han betragtede mig som sin retmæssige Ægtefælle. Nei, der er Intet for mig at gjøre, det indseer jeg vel. Jeg har ikke Magt til at forhindre ham i at ægte Miss Vignolles, og omendskjøndt jeg derved bliver meget ulykkelig, maa jeg dog opgive ham, og jeg kommer samtidigt hermed til at forlade Dem, Mrs. Parkins, da De vel sagtens vil føle en altfor retfærdig Uvillie, naar vi, Achilles og jeg, endnu blive sammen."

„Han har altsaa Deres Indvilligelse —?"

„Nu ja, hvad skulde jeg gjøre? Han bliver meget rig og kan altsaa give mig en betydelig Pengesum, med hvilken jeg begiver mig til Brüssel og etablere mig som Modehandlerinde."

„Men det er dog endnu et Spørgsmaal, om ikke Mornys tilkommende Kone betinger sig selv at bestyre sin Formue."

„Nei, nei, derom kan der ikke være Tale!" udbrød Adele St. Ange. „Han er hendes Gud, hun tilbeder ham, og hendes store Formue er vist det Første, hun lægger for hans Fødder. Stakkels Taabe!" tilføiede hun med en spottende Latter.

„De troer altsaa, at Miss Vignolles bliver ulykkelig?"

„Nei, det just ikke," sagde hun med et pludseligt Alvor, som om hun kom i Tanke om at have yttret sig lidt for flygtigt. „Jeg lo blot over, at et Fruentimmer i hendes Alder overgiver sin hele Rigdom i en Andens Hænder. Og dog maa jeg sige, at det maaskee kan

lede til hendes Lykke, naar hun betroer ham Alt; under enhver Omstændighed passer han bedre til at forvalte en Formue, end hun, og der er ingen Tvivl om, at han vil behandle hende med Agtelse og Godhed."

„Men nu hendes Kousin, Mr. Mark Stretton, hvad siger han?"

„Hvad skulde han vel sige, Mrs. Parkins?" bemærkede Adele St. Ange med et spodsk Udtryk. „Han er saa aldeles afhængig af Morny, at man ikke kan regne ham for stort Andet end hans Slave. Men dette, min gode Mrs. Parkins, er en Sag, som vi ikke ville tale videre om."

„Men er det da ogsaa ganske vist, at Mr. Mark har ladet sig bringe i en saadan Stilling?"

„Ja, ganske vist. Men vi ville ikke dømme for strengt om nogen af Parterne," henkastede hun med en Mine, der skulde røbe Medlidenhed, men hvilken forjoges ved den Haan og Triumph, som lyste ud af hendes Øine, idet hun tilføiede: „Morny vil nok være god imod sin Kone, som jeg nylig sagde, og jeg tør tilføie, at han ganske vist vil vise sig overbærende imod sin Ven. Men nu have vi sladdret nok om disse Ting. Vi ville forlade Deres Huus Onsdag Morgen, og for at De kan berolige Dem med Hensyn til den skotske Historie, saa vil jeg kun sige Dem, at dette blot var en Opfindelse af mig. Farvel, Mrs. Parkins!"

Mrs. Parkins forlod bestyrtet Værelset, og efter at have meldt mig alt dette, sagde hun:

„Jeg er overbeviist om, at den stakkels Miß Vignolles bereder sig selv en meget ulykkelig Fremtid."

Som jeg senere erfarede, havde Adele virkeligt gjort Brug af mit Vink igjennem Mrs. Parkins og Avisartiklen om det skotske Ægteskab. Hun havde staaet fast paa, at betragte sin Forbindelse med Morny som retskraftig, uagtet jeg tvivler paa, at denne Lov gjelder for Udlændinge, som kun for en kort Tid opholde sig i Landet. Men Morny havde naturligviis været beredt paa dette, som paa saa meget Andet, og de vare blevne enige om, for at komme i Besiddelse af Clara Vignolles Formue, ganske roligt at stilles ad, og derpaa, efterat Morny havde gjort hele sin Kones Eiendom til sin, at afreise til Kontinentet, hvilket Morny yderligere fandt sig beføiet til, for at undgaae den Straf, der rammer dem, som leve i Bigami. Den ulykkelige Clara blev da forladt, skuffet og bedraget, og Adele blev betragtet som den retmæssige Kone, medens Morny vedvarende kunde udøve sin hemmelighedsfulde Magt over Mr. Mark. Dette er omtrent det Resultat, man havde lovet sig af sine rænkefulde Planer og det afsluttede Forbund.

Da Mrs. Parkins sattes istand til at gjennemskue Sagen i sin Heelhed, slog hun Hænderne sammen, og udbrød forfærdet: „Og De vil ikke være istand til at forstyrre en saa afskyelig Komplot?"

„Jeg tvivler om, at det vil blive mig muligt, da Tiden er saa knap, men imidlertid vil jeg dog gjøre, hvad der staaer i min Magt, og jeg beder Dem imidlertid nøie at underrette mig om Alt, hvad der gaaer for sig hos Deres Logerende."

Det var en sørgelig Vending, denne Sag havde taget, men jeg turde ikke lade mig nedtrykke af den. Tvertimod var det nødvendigt, at mit Mod voxede med Vanskelighederne, da min Deeltagelse for Mr. Mark og Miß Vignolles bestandig tiltog, og det var mit hjerteligste Ønske at befrie dem for de Snarer, hvori de vare indviklede.

Efter lang Overveielse, og da jeg, trods den Iver, hvormed jeg belyste Sagen fra alle Sider, ikke opdagede nogen Udvei, besluttede jeg mig til, at tale med en gammel snue Advokat, som jeg meget godt kjendte, og som havde fundet ud af de meest forviklede Problemer; maaskee kunde han give mig et godt Vink og sige mig, hvor vidt jeg som Politiembedsmand turde gaae i denne Sag.

(Fortsættes.)

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Aske Ryg,"** 2 Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker **S. Trier**, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 5te Februar. **№ 6.**

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Vilhelm den Tavse (med xylographeret Afbildning.) — En Politiembedsmands Erindringer (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Lord Neagle svarede ikke paa denne Bemærkning, men reiste sig, trak Kappen sammen om sig og skred henimod Døren. Paa eengang udstødte han et høit Skrig, og foer, bleg af Forfærdelse, tilbage med et Spring. Foran ham, belyst af Skinnet fra Lygten, stod et Skelet med udstrakte Arme.

„Hvad i Himlens Navn er dette?" raabte han. —

„Slet ikke Andet end min Dørvogter," svarede Hinchcliff og loe; „han er egentlig stillet paa denne Post, for at afskrække Politiet eller hvem andre, der muligen maatte have faaet Nys om mit Smuthul og vilde søge mig."

„Ha, det er altsaa hverken mere eller mindre end et almindeligt Skelet?" sagde Lorden og tvang sig til at smile.

„Nei, Mylord, kun et Skelet. Jeg fandt det her og har befæstiget det saaledes ved Døren, at hvis den tilfældigviis skulde staae aaben, springer den ilaas, naar Nogen rører ved Beenraden, og denne bliver udenfor og præsenterer sig for den uvelkomne Besøger. Men jeg beder Deres Herlighed tilgive, at jeg ikke underrettede Dem om denne Mekanik, som jeg er saa vant til, at jeg ikke skjenker den mindste Tanke."

„Lad os blot komme bort," sagde Lorden, „jeg har faaet nok af dette ubehagelige Opholdssted."

Hinchcliff tog sin Lygte, og idet han skjød Skelettet tilside, lod han Lorden træde ud af Kammeret og førte ham tilbage ad den Vei, de vare komne. Den unge Mand følte sit Sind betydeligt lettet, da han naaede den ydre Dør, som Hinchcliff ikke aabnede, førend han igjennem Skydevinduet havde seet sig forsigtigt om til alle Sider.

„Passagen er fri, Mylord!" sagde han. „Klokken tre Kvarteer til Tolv skal jeg være paa Hjørnet af Themsstreet og Queensdock."

„Jeg ogsaa."

„Men De har glemt at betale mig den betingede Gave for Nøglerne, Mylord."

„Fuldkommen sandt. Det var ti Guineer, og her ere de. Disse og de hundrede Pund, som De sidste Uge fik forud, vil overbevise Dem om, at jeg betragter Sagen som ramme Alvor og vil holde mit Løfte."

„Nu, ja, Mylord, det er en Selvfølge, men i værste Fald saa mister De kun to hundrede Pund, det er det Hele, og jeg kan let finde en Anden, som vil dele halvt med mig."

„Jeg har altfor meget Penge nødige, til at tabe dem saa let og afvise, hvad der venter os, naar vort Foretagende krones med Held. Ha, det fordømte Skelet! Jeg veed ikke, hvorledes jeg har det, men Blodet stivner i mine Aarer, naar jeg tænker paa det."

Man skiltes nu ad, den Ene for saa hurtigt som muligt at komme bort fra et Sted, der var meget farligt for ethvert velklædt Individ, og den Anden for at vende tilbage til sin Hule. Da Hinchcliff slog den sidste Skodde for Døren, mumlede han ved sig selv: „Jeg vidste nok, at

han vilde komme. Sagen er, at han er paa Knæerne, ligesom saa mangen anden ung Pair, der er i Kløerne paa Jøder og Grækere, og jeg vidste ogsaa, at naar jeg havde ham her alene og kunde vise ham Nøglerne, vilde han rykke ud med Pengene."

Da han var kommen tilbage til sit hvelvede Kammer, bevæbnede han sig, tog en Sømandsjakke over de andre Klæder, satte en Pelshue paa Hovedet, svøbte Nøgleknippet ind i en blaa ulden Pose, for at hindre dem fra at klirre, og bandt dem ved sit Læderbelte. Derpaa tog han den tomme Kasse af mørkt Nøddetræ, som var forsynet med fire Laase og stærkt beslaaet med Jern, under Armen, greb sin Lygte og skred hen til den forreste Deel af Rummet, hvor han aabnede en forborgen Dør, som førte ham i den modsatte Retning af den, i hvilken han havde lukket Lord Neagle ud. En lang Steentrappe bragte ham op fra Dybet; den strakte sig hen under Kirken, og paa begge Sider vare hele Rækker af Begravelser. Men denne Nærværelse af Dødens Trophæer gjorde aldeles ikke noget Indtryk paa ham, han syntes at være saa vant til Synet af dem, at han passerede dem forbi, uden engang at skjenke dem en Tanke. Trappen endte ved Indgangen til et stort Gravkammer, hvor der stod flere Rækker Blykister. En lille Dør gav efter for den Nøgle, han havde i Beredskab, og nu steg han op ad en snæver Trappe, som førte til en Egedør, hvilken han ligeledes aabnede, og hvorigjennem han traadte ind i Kirkens Sakristi. Rundt om ham herskede det dybeste Mørke, som det svage Skin af Lygten ikke formaaede at gjennemtrænge, men han var aabenbart opfyldt af sine egne Tanker, thi han saae hverken tilhøire eller tilvenstre.

Med Kassen under Armen, skred han roligt igjennem Kirkens Hovedgang til en Sidedør, som han ogsaa havde Nøgle til, og som førte ud til et snævert Stræde, hvorfra der kun var faa Skridt til den dumpt brusende Themsflod.

Vi ville nu lade ham fortsætte sin Vei igjennem et Virvar af Gader og Gyder, og følge Lord Harry Neagle, som, efter at have forladt Hinchcliff, rettede sin Gang til en gammel rig Jøde i Lombardstreet. Men inden vi træde ind til Salamiel, saaledes hed han, ville vi kaste et Blik paa den unge Mand, som allerede i en saa høi Grad har tiltrukket sig Læserens Opmærksomhed.

Af Naturen udrustet med et smukt Udvortes og en glimrende Underholdningsevne, af fornem Fødsel og Herre til store Besiddelser, lovede Lord Neagle, da han naaede sit et og tyvende Aar, at blive en Ære og en Pryd for Pairskabet, men Tilbøieligheden til Adspredelser og Udsvævelser bragte ham i meget kort Tid saa vidt, at han saae Halvdelen af sin Formue i den rige Jøde Salamiels Hænder. Det vilde Liv, Lorden førte som Mindreaarig, tiltog endnu mere, da han blev Mand, og endeligt formaaede hverken Rang eller hans Families Anseelse at beskjærme ham mod Lovens Haand. Faa Uger førend vor Historie tager sin Begyndelse, havde han hensiddet i Gjeldsfængslet. Han havde søgt at holde denne Kjendsgjerning skjult for Lady Isabella, med hvem han havde forlovet sig, inden det kom saa vidt med ham. Det var lykkedes ham at flygte bort fra Gjeldsfængslet og komme til Frankrig, hvor han ikke havde opholdt sig i fem Dage, førend han i en Duel dræbte en ung irsk Officier, der havde hørt tale om hans Troskabsbrud mod Datteren af den Geistlige i Conybeare og vægret sig ved at omgaaes ham. For at undgaae Rettens Efterstræbelser vendte han under en Forklædning tilbage til London, tildeels ogsaa ledet af sin Lidenskab for Isabella, idet han brændte af Længsel efter at see hende og ønskede personligt at erfare, om hun kjendte hans Levnet, og, hvis dette var Tilfældet, om hun elskede ham endnu.

Kjerlighed er blind, siger man, men det brødefulde Sind er det i en endnu høiere Grad. Resultatet af hans Sammenkomst med den unge Dame er klart nok fremstillet i den Samtale, som ved hans senere Besøg, da han mod hendes Villie trængte sig ind til hende, fandt Sted imellem dem. Vidende om Alt, følte Lady Isabella sig betagen baade af Bestyrtelse og Vrede, da han, den af tvende Lande Udstødte, vovede at fremstille sig for hende med en Mine, som om Intet var skeet, og hun befalede ham strax at forlade hende og at betragte Forholdet imellem dem som brudt for stedse. Lord Neagle adlød og gik, idet han i sit Indre svoer hende Hevn. Imidlertid befandt han sig i en meget vanskelig Stilling. Af Frygt for Gjeldsfængslet vovede han ikke at vise sig offentligt; han gik derfor omkring, indsvøbt i sin Kappe paa en Maade, som tjente til at gjøre ham ukjendelig, og grundede paa Planer, som kunde lede til Opreisning af hans forstyrrede Affairer. At betroe sig til Nogen, vovede han ikke, da han truedes af Forræderi paa alle Sider. Da han indsaae Nødvendigheden af for Øieblikket at opgive den Verden, hvortil han hidtil havde hørt, opsøgte han sig en Bolig i et afsidesliggende Vertshuus, hvor han leiede et enligt Værelse, efterat han hos en Marschandiser havde forklædt sig som fransk Matros. Søvnløs laae han paa sin raa Seng og tænkte med Harme paa

Isabella; han fattede den ene Beslutning efter den anden, men forkastede dem ligesaa hurtigt. Hvad skulde han gribe til? Han kunde dog ikke evigt holde sig skjult, og ligesaalidt kunde han tilfredsstille sine Kreditorer. Medens hans Tvivlraadighed steg med hvert Øieblik, hørte han paa engang Skridt nærme sig Døren til hans Værelse. Da han var sig sin Brøde bevidst, og maatte vide, at han eftersporedes som Flygtning, var hans første Tanke, at det var Politiet, som havde opdaget hans Opholdssted og søgte ham. Han sprang op, og med Selvopholdelsens Instinkt styrtede han ind i et lille Aflukke ved Siden af Værelset, hvilket han netop fik Tid til at lukke af, da Døren til Gangen blev aabnet, og tvende Mænd traadte ind, hvoraf den ene havde et tændt Lys i Haanden. Gjennem en Sprække paa Døren saae Lord Neagle, at den, der bar Lyset, lignede en Sømand, medens den Anden var klædt som en simpel Borger. Sømanden satte Lyset fra sig paa et lille Bord, og saae sig omkring til alle Sider.

„Han sagde dog, at her laae En paa Sengen," brummede denne, en høi, svær Skikkelse med et brunladent Ansigt, en stor Ørnenæse, rødt Skjæg og et mørkt Blik, hvilket Alt i Forening røbede et haardt og raat Væsen.

„Han har vel sovet ud og er gaaet sin Vei, thi vi ere jo alene," svarede den mindre af disse to temmeligt uhyggelige Personer, der ikke var nogen Anden end Hinchcliff.

„Nu, meget muligt," yttrede Sømanden, „men det er dog bedst at være sikker i sin Sag." Med disse Ord tog han Lyset og saae ind under Sengen; derpaa traadte han hen til Døren for Aflukket, men han kunde ikke faae den op.

„Lukket af," brummede han, og syntes rolig. „Nu, Kammerat, frem med hvad Du har at sige, men stød ikke for stærk i Raaberen, for Væggene have Øren."

„Det glæder mig, Stenie, at jeg traf Dig iaften," sagde Hinchcliff, „thi en gammel Ven er bedre end en ny, og betræffende Dig, da veed jeg, at jeg kan stole paa Dig."

„Det kan Du, John Hinchcliff."

„Du har altsaa pløiet Søen i syv Aar, uden at gjøre Din Lykke? Sandt at sige, kjendte jeg Dig neppe igjen, saa rød er Du bleven i Ansigtet; kun paa Din slingrende Gang mærkede jeg, at det var Dig. Men for at tale om andre Ting, da maa jeg sige, at jeg har havt det bedre paa Landjorden end Du paa Havet, og jeg havde Intet at klage over, medens jeg røgtede mit Kald som Dørvogter i Tower. Min Løn blev mig hver Maaned udbetalt i klingende Guld, og jeg havde to smukke Værelser til Bolig for mig og min Datter. Du husker jo nok den lille Kathrine, Stenie?" tilføiede Hinchcliff med blød Stemme.

„Ja, meget godt; det var en nydelig lille blaaøiet Tøs med guullokket Haar, et fiint Ansigt og en Stemme som en Fugl."

„Ja, saaledes var hun. Dog, Stenie, Du er ikke Fader og kan derfor ikke fatte, hvor høit jeg elskede Barnet, som hængte ved mig med Ømhed og Kjerlighed. Hun var mit eneste Selskab, og under det ensomme Liv i Tower, var hun min lille Huusholderske og min stadige Glæde. Saaledes gik Tiden og hun naaede sit syttende Aar. Da vilde Ulykken, at een af de unge Officierer i Tower fattede Tilbøielighed for hende og snakkede for det uerfarne Barn, indtil hun, som hidtil havde været Alt for mig, flygtede bort med ham. Da han vendte tilbage, loe han mig ud og sagde, at han vidste Intet om hende. Hvad kunde jeg gjøre? Jeg følte mig fristet til at slaae ham til Jorden, men jeg havde intet Vaaben ved Haanden. Imidlertid besluttede jeg efter denne Sorg ikke at blive længer i Tower, men inden jeg endnu havde forlangt min Afsked, fik jeg den, fordi jeg havde fornærmet en Officier, thi Du indseer nok, Stenie, at jeg ikke havde været synderlig fiin mod den Hanekylling."

„Og hvor er Dit Barn nu?"

„Det har jeg indtil dette Øieblik ikke kunnet opdage, og Kummeren derover piner mig dybt i Sjelen," sagde Hinchcliff med en mørk og tankefuld Stirren, som om han vilde falde i Tanker. Men pludseligt rev han sig ud af sine Grublerier, og idet han foer med Haanden over den lave Pande, udbrød han — „Jeg har det Haab, at jeg nok engang finder min Datter, og skulde det ikke skee, saa faaer det være, men den Hevn, jeg brænder efter at udøve over Tower og Alt, hvad det indeslutter, lader mig ikke Ro hverken Dag eller Nat."

„Hvor længe er det siden at Du fik Din Afsked?"

„To Maaneder. I denne Tid har jeg lagt min Plan til at hevne mig, og jeg regner paa Din Bistand for at udføre den."

„Hvad gaaer den ud paa, John Hinchcliff? Her har Du min Haand — jeg er Din med Liv og Sjel."

„Saa hør, Stenie: Jeg vil trænge ind i Tower og røve Kronjuvelerne," svarede Hinchcliff med dæmpet Stemme.

„Ved Holyroods Kors, det er ingen ilde Plan," udbrød Stenie og blev endnu rødere i Hovedet end han allerede var.

„Og det er en Plan," istemmede Hinchcliff med et Lynblik, „som gjør sin Mand rig. Men der skal Penge til at udføre den; jeg maa have en rund Sum af hundrede Pund, for at faae Nøglerne gjorte, og dertil maa jeg have en Baad, Klæder, Masker, og mange andre Ting."

„Nu, og Du er ikke ved Mønt, John?"

„Nei, for Dieblikket eier jeg ikke tre Pund; Alt, hvad jeg havde, har jeg sat til, for at finde mit stakkels Barn, og lykkes det mig engang, skal hun blive den rigeste Kone i alle tre Kongeriger. Naar jeg blot vidste en Gentleman, som vilde gaae ind paa vor Plan og rykke ud med de hundrede Pund; thi det er en let Sag at komme til Kronjuvelerne med den Kundskab, jeg har til Stedet, hvor de bevares, og Veien til samme. Men hvad er dette?" tilføiede han forbauset, da idetsamme Døren til Indelukket blev aabnet og Lord Neagle traadte ind. Med et Sæt som et vildt Dyr, sprang Hinchcliff henimod ham og satte ham en Pistol for Brystet, idet han raabte: „Har Du luret, saa er Du dødsens!" Stenie var ogsaa sprunget op, og havde grebet en Stol, for at slaae ham til Jorden. Dog, disse truende Bevægelser gjorde ingen Indvirkning paa den unge Herre; han stod ubevægelig midt imellem de to Mænd, og uden at forraade mindste Frygt, sagde han: „Jeg har hørt hvert et Ord, dog, jeg vil ikke alene bevare Eders Plan, men ogsaa deeltage i dens Udførelse. Hvad de hundrede Pund angaaer, da skal jeg forstrække Eder med denne Sum i den Nat, da I ere beredte til Eventyret."

„Hvem er De?" spurgte Hinchcliff.

„Den Gentleman, som De trænger til," svarede Lord Neagle.

Hinchcliff betragtede hans Sømandsdragt og de fine Hænder, og bemærkede: „De bærer en Forklædning."

„Det er sandt, thi jeg er i stor Forlegenhed, og fordi jeg har Brug for Penge, slaaer jeg mig paa Eders Parti."

„Det er altsammen godt nok," brummede Hinchcliff; „men hvorledes borger De os for at De ikke er en Spion?"

Lord Neagle hviskede ham nogle Ord i Øret.

„Naar det hænger saadan sammen, saa sætter jeg min Lid til Dem; forøvrigt er De i min Magt, ligesom jeg i Deres."

Lorden nikkede. Nu blev Forretningen, som den tidligere Dørvogter i Tower kaldte den, optaget paany, og efter Forløbet af en Time, vor Operationsplanen bestemt. Lord Neagle forpligtede sig til den næste Dag at skaffe hundrede Pund tilveie, og Hinchcliff hurtigst muligt at tilveiebringe et dobbelt Sæt Nøgler til Tower, da han havde taget Aftryk af de fornødne Nøglekamme, inden han fratraadte Tjenesten. Det var bleven langt ud paa Natten, da Trekløveret brød op. I næste Kapitel ville vi faae at see, hvorledes Lord Neagle skaffede de hundrede Pund, hvormed han skulde forstrække Hinchcliff.

(Fortsættes.)

Vilhelm den Tavse.

Vilhelm af Oranien, med Tilnavn den Tavse, Greverne Egmonts og Hoorns Ven, det hollandske Folks Ven, hvis Dyder det endnu beundrende seer op til, blev født i Dillenburg 1533, opdraget i den katholske Lære, og udnævnt til Statholder i Provindserne Holland, Seeland og Utrecht. Philip den Anden af Spanien, hos hvem de skinsyge Spaniere havde søgt at gjøre ham mistænkt som Ophavsmand til de nederlandske Uroligheder, sendte sin Bøddel, Hertugen af Elba, med en Hær af spanske og italienske Tropper til Nederlandene. Nu stillede Vilhelm sig med Greverne Egmont og Hoorn i Spidsen for Geuserne. Han var ingen begeistret Helt, som forstod at opflamme et Folk til Uafhængighed; men han besad en gjennemtrængende Forstand, en urokkelig Villiekraft, en høi Retsfølelse og en ubrødelig Tavshed i vigtige Ting — Egenskaber, som gjorde ham til en stor Statsmand. I Begyndelsen kunde han Intet udrette mod Philips Stivsindethed. Imidlertid vidste han at undgaae Hertugen af Alba, idet han trak sig tilbage til Dillinburg; men samtidigt hermed begyndte denne sit blodige Værk i Nederlandene med at lade Egmond, Hoorn og atten ansete Adelsmænd arrestere og i Juni 1568 henrette i Brüssel. De, som havde taget Flugten, og deriblandt Vilhelm og hans Broder, bleve indstevnede for Blodraadet, og da de udebleve, erklærede fredløse, medens hans trettenaarige Søn, der studerede i Løven, blev grebet af Alba og ført som Gidsel til Madrid. Vilhelm bekjendte sig nu aabent til den protestantiske Lære, og, understøttet af Tydsklands protestantiske Fyrster, greb han til Vaaben mod Spanien. Forgjeves trængte han frem mod Maastricht, hvorpaa han gik til Paris, forbandt sig med Coligny, som raadede ham til at udruste

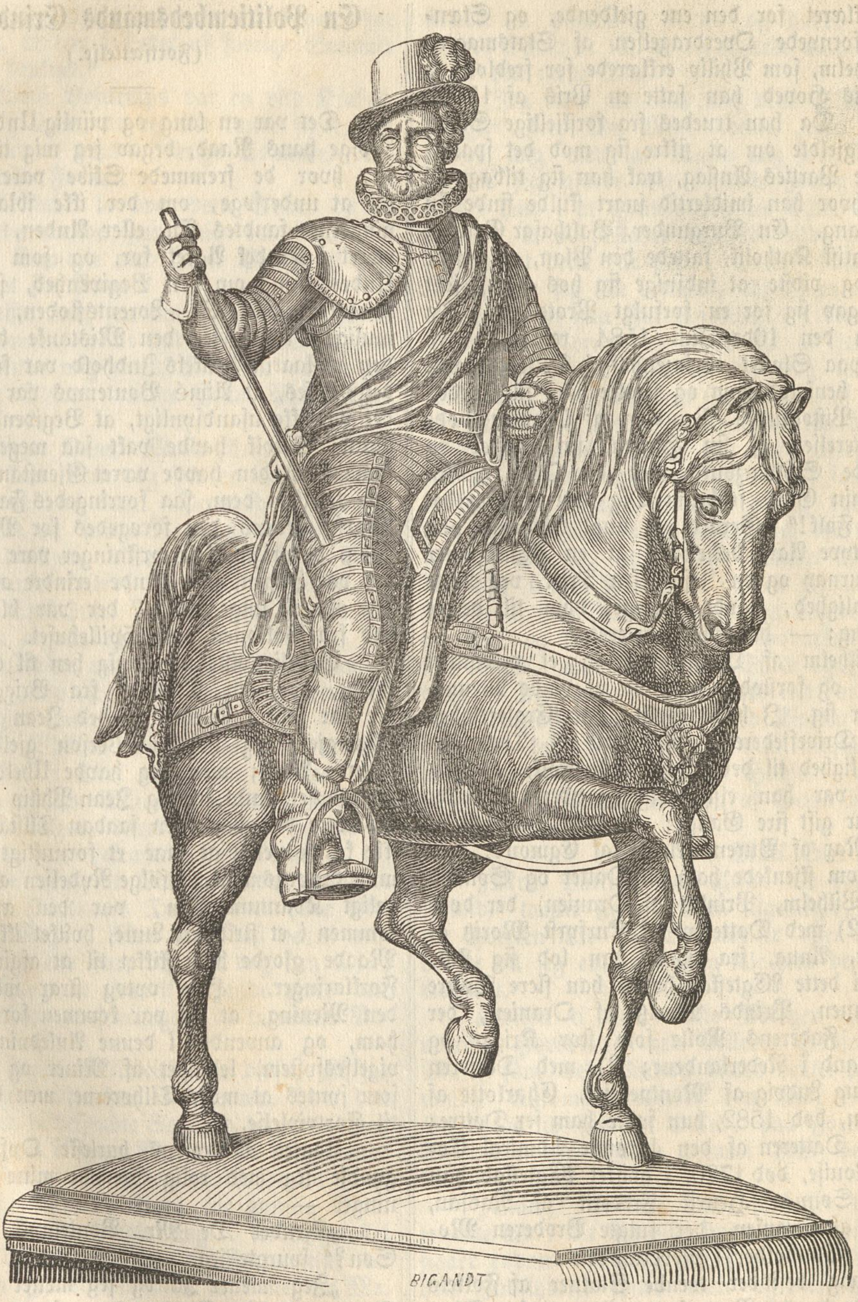

Vilhelm den Tavses Rytterstatue af Grev Nieuwerkerke.

Kapere mod Spanien. Da Elbas Tyranni tog til, reiste flere Stæder sig for Vilhelm af Oranien i Holland, Seeland, Overyssel og Geldern, og endeligt lykkedes det ham at forene syv Provindser til en Republik, i Spidsen for hvilken han, uden Ret som Statholder, vidste at holde sig ved sit Mod og sin Skarpsindighed. Krigen rasede imidlertid uafbrudt mod Nederlandene. Forholdene konsoliderede sig dog bestandigt mere og mere, den reformeerte Religion

blev erklæret for den ene gjeldende, og Stænderne fornyede Overdragelsen af Statsmagten til Vilhelm, som Philip erklærede for fredløs og paa hvis Hoved han satte en Pris af 15000 Daler. Da han truedes fra forskjellige Sider, og det gjeldte om at sikkre sig mod det spansk-katholske Parties Anslag, trak han sig tilbage til Delft, hvor han imidlertid snart skulde finde sin Undergang. En Burgunder, Balthasar Gerard, en fanatisk Katholik, fattede den Plan, at myrde ham, og vidste at indsnige sig hos ham, idet han udgav sig for en forfulgt Protestant. Da Vilhelm den 10de Juli 1584 reiste sig fra Taflet paa Slottet Prinzenhof i Delft, traadte Gerard henimod ham og strakte ham til Jorden med et Pistolskud. Prindsen af Oranien døde i Nærværelsen af sin Hustru, sin Søster og Grevinde Schwarzburg med de Ord: „Min Gud, min Gud, forbarm Dig over mig og det stakkels Folk!" Gerard, et ungt Menneske paa to og tyve Aar, bekjendte, at en Fransiskaner fra Tournay og en Jesuit fra Trier, ved Løfte om Salighed, havde bevæget ham til denne Handling; — han blev parteret.

Vilhelm af Oranien besad et veldannet Legeme, og forstod den Kunst at vinde Menneskene for sig. I hans Politik var Ærgjerrighed mindre Drivefjederen, end Had til Tyranniet og Kjerlighed til det nederlandske Folk. I Privatlivet var han elskværdig og yderst gavmild. Han var gift fire Gange: 1) med Datteren af Grev Max af Buren, Anna af Egmond, død 1558, som skjenkede ham en Datter og Sønnen Philip Vilhelm, Prinds af Oranien, der døde ung; 2) med Datteren af Kurfyrst Moritz af Sachsen, Anna, fra hvem han lod sig skille 1575; i dette Ægteskab havde han flere Døttre og Sønnen, Prinds Moritz af Oranien, der fortsatte Faderens Rolle som stor Kriger og Statsmand i Nederlandene; 3) med Datteren af Hertug Ludvig af Montpensier, Charlotte af Bourbon, død 1582, hun fødte ham sex Døttre; 4) med Datteren af den berømte Admiral Coligny, Louise, død 1720, i hvilket Ægteskab han havde Sønnen Henrik Frederik af Nassau, Prinds af Oranien, der fulgte Broderen Moritz som Statholder i Nederlandene.

Haag besidder tvende Statuer af Folkets store Mand: en Rytterstatue lige overfor Slottet, og en staaende. Vor Afbildning fremstiller en tredie af Nieuwerkerke, der ligeledes er bestemt for Haag.

En Politiembedsmands Erindringer.

(Fortsættelse.)

Det var en lang og piinlig Underhandling. Ifølge hans Raad, begav jeg mig til de Pladser, hvor de fremmede Skibe vare beliggende, for at undersøge, om der ikke iblandt Besætningerne fandtes En eller Anden, som havde været i Kuebek Aaret før, og som kunde give Underretning om den Begivenhed, som da var forefaldet paa St. Lorentsfloden, saa at jeg muligen kunde see den Mistanke bekræftet, at den udskaarne Artikels Indhold var falsk. Kunde det bevises, at Aimé Bontemps var levende, og det var ikke usandsynligt, at Begivenheden netop blandt Søfolk havde vakt saa megen Opmærksomhed, at den havde været Gjenstand for Samtale imellem dem, saa forringedes Faren for Mr. Mark, medens den forøgedes for Mr. Morny. Dog, de ivrigste Efterforskninger vare frugtesløse; der var Ingen, som kunde erindre at have hørt tale om en ung Mand, der var bleven styrtet ned fra Balkonen paa Spillehuset.

Endelig viste man mig hen til en Skipperkneipe, hvor en Matros fra Briggen Maria, der var født i Kuebek og hed Jean Philip, var Stamgjest, og hvilken Person gjeldte for en levende Avis; men jeg havde Uheld med mig. Vertshuset fandt jeg og Jean Philip ogsaa, men desværre var han i en saadan Tilstand, at jeg ikke kunde vente at faae et fornuftigt Svar paa mine Spørgsmaal. Ifølge Nydelsen af et umaadeligt Kvantum Gin, var den ærede Herre kommen i et stridbart Lune, hvilket ikke i mindste Maade gjorde ham skikket til at afgive fredelige Forklaringer. Han optog strax mit Besøg i den Mening, at jeg var kommen for at pumpe ham, og anvendte i denne Anledning et Undvigelsessystem, ledsaget af Miner og Gebærder, som syntes at more Tilhørerne, men bragte mig til Fortvivlelse.

Uagtet Matrosens burleske Opførsel, begyndte jeg med rolig Stemme mine Efterforskninger —

„Kjender De Mr. Bontemps og hans Søn?" spurgte jeg.

„Jeg mener Ja og jeg mener Nei!" lød Svaret. „Mr. Bontemps og hans Søn, altsaa. Naa, og hvad saa mere?"

„Hvad jeg især ønskede at vide, er, om Sønnen, ved Navn Aimé, endnu er ilive."

„Naa, saa det ønskede De. Nu, er han ikke ilive, saa maa han være død; begge Dele kan han ikke ret godt være efter vort Natursystem."

„Jeg vilde blot vide, om det Rygte har bekræftet sig, at han i Løbet af forrige Sommer skulde være druknet."

„Da Aimé Bontemps var en vild Krabat, saa skulde jeg mene, at det ikke kunde skade, om han, istedetfor at drukne forrige Sommer, blev hængt til næste Foraar."

Hele Selskabet lo over dette Svar, og en af de Tilstedeværende gav mig det Raad at opsætte min Samtale med Jean Philip, til han havde udsovet sin Ruus.

Jeg reiste mig fra den Stol, man havde været saa opmærksom at byde mig, besluttet paa atter at indfinde mig næste Morgen, og da jeg vilde forlade Stuen, raabte Jean Philip efter mig —

„Jeg siger Dem, Mosiø Angiver, at jeg har gjennemskuet Dem, og der er ingen Oplysninger at hente hos mig. Derimod spørger jeg Dem, om De vil holde Noget paa, om Aimé Bontemps druknede eller blot fik sig et Bad, da denne Yankee kastede ham ned i Floden fra Balkonen i Spillehuset Le Coq, for saa er jeg parat og her er min Haand."

„Jeg indlader mig aldrig paa Væddemaal," svarede jeg, „men jeg skal have den Fornøielse at komme igjen imorgen."

I Jean Philips Nærværelse var der ikke bleven nævnet et Ord om nogen Yankee eller om Le Coq, og den Maade, hvormed han yttrede sig om Sagen, røbede, at han kjendte til Begivenheden, samt bekræftede den Mening, jeg allerede havde fattet, at Morny havde opdigtet Historien om Bontemps Død, for at have Mr. Mark i sin Magt. Men hvor fast denne min Overbeviisning end var, var det dog kun min, og jeg indsaae, at jeg ikke kunde gjøre den gjeldende, uden at forelægge de fornødne Beviser.

I det Haab, at tilveiebringe disse, gik jeg næste Morgen atter hen i Tavernen, hvor den med Alt saa velbekjendte Sømand logerede, men erfarede her, at Briggen Maria, den foregaaende Dag, to Timer efter at jeg havde forladt Jean Philip, var stukket i Søen for gunstig Vind. Dette nye Uheld bragte mig i en meget slet Stemning, der næsten steg til Fortvivlelse, da jeg ved min Hjemkomst fandt en Billet fra Mr. Mark, som underretede mig om, at Alt, hvad vi kunde gjøre for at frelse hans Kousine, vilde komme for silde, da Morny, hvilket han havde erfaret ved en Hentydning til denne Sag, var bekjendt med, at vi havde til Hensigt, ved Hjelp af den skotske Lov, at forhindre hans Ægteskab med Miss Vignolles, af hvilken Grund han stræbte at paaskynde dette, og havde erholdt hendes Samtykke til, at det allerede maatte finde Sted den næste Dag.

„Jeg vilde modsætte mig dette Skridt med Magt," skrev Mr. Mark videre, „men Morny truede mig med at angive mig som Morder, dersom jeg gjorde det mindste Forsøg paa at hindre ham i at gjennemføre sin Villie, og erklærede, at Ægteskabet ligefuldt vilde gaae for sig, efterat dette var skeet. Denne sidste Forsikring kan jeg ikke betvivle, thi Clara trænger ligesaa meget paa Fuldbyrdelsen af deres Forening som Morny, og synes ikke at kjende nogen anden Frygt, end at det dog tilsidst vil lykkes mig at tilintetgjøre Opfyldelsen af hendes længselsfuldeste Ønske, og saaledes kan hun udtrykke sig, uagtet Morny har været uforskammet nok til at medbringe Adele St Ange for at bekræfte hans Udsagn, at han aldrig har staaet i et saadant Forhold til hende, som der var antydet. Da jeg altsaa har maattet indsee det Unyttige i min Modstand og en frivillig Tilstaaelse af min Brøde, saa har jeg opgivet baade det Ene og det Andet. Jeg modarbeider ham ikke længer, men sætter min Tillid og Fortrøstning til Dem alene. Den mere end fordømmelige Ceremoni skal finde Sted Klokken elleve; hvis De kan udrette Noget, saa indfind Dem inden denne Tid i Bellevue House. Skjøndt uden Haab, ventes De dog af Deres hengivne og forbundne

Mark Stretton."

„Mrs. Parkins har altsaa ikke holdt reen Mund," tænkte jeg. „Men ligemeget, nu er der hverken Tid til Bebreidelser eller Klager; hellere vil jeg endnu engang tale med den gamle Advokat."

Klokken ti den næste Morgen stod jeg udenfor Hoveddøren ved Bellevue House. Mr. Mark, som ved Vinduet havde ventet paa min mulige Ankomst, aabnede den strax for mig. Han saae ud som et Billede paa Fortvivlelse; Selvbebreidelser havde berøvet ham det sidste Glimt af Ro.

„Clara," hviskede han, saasnart vi vare traadte ind i det Værelse, hvortil han førte mig, staaer endnu bestandigt fast paa at ægte Morny, hvis Indflydelse synes mere og mere at befæstes, ja, jeg er endogsaa overbeviist om, at hun, endnu mere end han, som jeg ogsaa tilskrev Dem, driver paa at faae Baandet knyttet, forat jeg ikke skal kunne stille nogen Hindring iveien derfor."

Inden jeg kunde svare, raabte han: „Se, der ere de?"

Jeg traadte hen til Vinduet og bemærkede en med fire Heste forspændt Vogn, i hvilken Achilles Morny sad med Adele St. Ange.

„Hvorledes!" udbrød jeg uvilkaarligt, „besidder han virkelig den Frækhed at føre dette Fruentimmer hid paa denne Dag."

„Han har bedt Klara om Tilladelse dertil, og som Grund angivet Frygten for, at Vielsen skulde blive standset under det Paaskud, at han allerede var gift, hvilket ikke kunde skee, naar Adele var nærværende, thi Ingen kunde, bedre end hun, som han paastaaer, modsige denne ligesaa falske Beskyldning, som nedrige Bagvaskelse."

„Ah! Morny er en klog Mand, der forstaaer at sikkre sig mod alle Fælder."

„Men desuagtet synes De at nære et Slags Haab om, at der endnu kan gjøres Noget; jeg seer det lyse ud af Deres Øine."

„De har Ret!" svarede jeg. „Jeg nærer det Haab, at Modet og den retfærdige Sag skal seire; men jeg er ingenlunde overbeviist derom."

Mr. Marks Ansigt udtrykte, at han oplivedes ved mine Ord, og med et venligt Smiil sagde han:

„Jeg befinder mig i samme Tilfælde som Walter Scotts Ivanho. Han vidste, at hans Sag var retfærdig, og han var fast besluttet paa at gjøre sin Skyldighed, da han indskrev sit Navn i Templetowns Tourneerliste; dertil vidste han, at det ikke var nogen let Sag, at kaste en saa frygtelig Modstander, som Brian du Bois Gilbert af Sadlen, men desuagtet haabede han."

„Jeg er moralsk overbeviist om, at Retten er paa min Side," erklærede jeg, „og bestemt paa, at gjøre den meest alvorlige Modstand, men for at være nogenlunde sikker paa et godt Udfald, maa mit Angreb skee saa pludseligt, at det næsten ligner et Overfald, og for at det endnu bedre kan lykkes, saa maa De skjule mig i det Værelse, hvor Vielsen skal finde Sted, for at jeg, saasnart den Geistligt har talt de første Ord, kan styrte frem, som om jeg vilde bryde en virkelig Landse med ham."

Mr. Mark stirrede paa mig med store Øine, som om han vilde udgrunde, om jeg ikke var beruset, eller, om jeg i det Hele taget, var ved mine fem Sandser; men forøvrigt gjorde han ingen Indvending, men førte mig ind i Salen, hvor Parret skulde forenes.

(Sluttes.)

Blandinger.

Vore Forfædre langt tilbage i Tiden spiste paa de bare Træborde. Endelig fandt man paa, at betrække dem med Læder, og tilsidst opfandt man, hvad der var reenligst, Duge af Lærred og Damast.

Det var en gammel Skik, at naar en Ridder havde paadraget sig en Skamplet, blev Dugen ved hans Plads høitideligt sønderskaaret af Vaabenherolden, og Tallerkenen lagt med Bunden iveiret; han maatte da udslette sin Skam eller bevise, at man havde gjort ham Uret. Knive og Skeer ere meget gamle Opfindelser, hvorimod Gafler høre til en senere Tid — formodentlig fordi Naturens Gaffel er saa bekvem. Istedetfor Tallerkener, benyttede man i Begyndelsen af et Slags civiliseret Liv Brødskiver, derpaa gjorde man dem af Træ, saa af brændt Leer, og tilsidst af alle Metalarter.

„Naa, kjere Hr. Ven, har De isinde at foretage en lille Forlystelsesreise iaar ligesom ifjor?" spurgtes en Mand, der var, hvad man kalder, en flot Kavalier. „Nei," svarede han, „jeg bliver i Staden, og har isinde at forfriske mig lidt, ved at sende min Kone paa Landet."

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** 11½ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 5te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & Co's lith. Etabl.

Tyrkiske Möller.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 12te Februar. **№ 7.**

Indhold: Tyrkiske Møller (med steentrykt Afbildning.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — En Politiembedsmands Erindringer (Slutning.) — Blandinger.

Tyrkiske Møller.

De tyrkiske Vandmøller ere lige maleriske, hvad enten de ere beliggende i Dalene ved Brussa, hvor Bækkene fra Olympen sætte Hjulene igang, paa Mundanias skovrige Sletter eller i det fjerne bjergrige Belgrad. Skjønt byggede Akvædukter lede Vandet fra Bjergene til Møllerne. Store Trægrupper af Plataner og Cypresser omgive de faste Mure, der ere smykkede med Kupler, aabne Gallerier eller Altaner, ligesom paa Sicilien. I Møllerne males tyrkisk Hvede og forfærdiges Papir, og Eierne af disse ere almindeligviis velstaaende Folk, hos hvem den Reisende kan vente at finde en gjestfri Modtagelse.

Den medfølgende Afbildning, der fremstiller et venligt Landskab, skriver sig fra et Staalstik efter et Maleri af A. Geyer.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Femte Kapitel.

Salamiels Huus.

Inden vi følge den sexaarede Baad ned af Themsen, ville vi see Resultatet af Lord Neagles Besøg hos Salamiel hiin Aften, da han forlod Hinchcliff, efterat have gjort Bekjendtskab med hans høist uhyggelige Bolig. Stadigt iagttagende den Forsigtighed ikke at kjendes af Nogen, skred han raskt igjennem de taagede Gader, og naaede endeligt Lombardstreet, hiint Kvarteer, hvilket Londonnerjøderne, som bekjendt nok, have beboet i flere Aarhundreder. Efterat han var kommen forbi flere Døre, blev han staaende udenfor den forfaldne Portal paa et gammelt sammensunket Huus, hvis Kjelder var halvt begravet under Steenbroen. Røg og Smuds havde gjort Træet, hvoraf det bestod, saa sort som Jern og næsten ligesaa haardt. Det andet Stokværk ragede efter maurisk Maade ud over det første, og dannede et Slags Tag over Fortoget. Formen af Husets Front med dets høie og brede Vinduer og disses svære Rammer, gav det selv i sin elendige Tilstand en Anseelse, der lod formode, at det muligen var opført af en fra sit Fædreland forviist spansk Grande. I Tidens Løb var det kommen til at tilhøre den for sin Rigdom bekjendte Salamiel, der var en Støtte for alle unge Arvinger, navnligt af Adel, som gjerne vilde nyde deres tilkommende Arvepart, inden de vare komne i Besiddelse af den. Paa denne Maade var det skeet, at Salamiel havde faaet retmæssige Fordringer paa de skjønneste Godser i England. Hans Pengesæk syntes at være uudtømmelig. Hvor Sikkerheden var tilstrækkelig, der tøvede han aldrig med at punge ud; Studenterne i Oxford, ligesom enhver anden Ødeland i Kongeriget, kunde faae saa mange Penge, som han var istand til at give Borgen for.

Inden vi lade Lord Neagle træde ind, ville vi tage os den Frihed, som Ingen kan berøve os, at skride foran. En stor Port bliver aabnet for os af en hæslig Mohr med graat Skjæg, og idet den falder til efter os, gaaer den ilaas. Mohren bærer sin Hjemstands Dragt, og paa hans Fingre glindse Ringe af Sølv og Guld. Han fører os ind i en stor brolagt Gaard, som ved sit Øde og sin Tomhed gjør et uhyggeligt Indtryk. Naar Afrikaneren Ebo, efterat han nøie har betragtet os, er tilfreds med vort Ydre, og har faaet at vide hvad vi ville, aabner han en Dør, og beder os gaae foran. Vi betræde nu en dunkel og slibrig Trappe, og kommer ad denne til en Art Vestibule med et tilgittret Vindue, der lader det svage Lys søge ind igjennem et Forhæng af Spindevæve. Til denne Vestibule støder imidlertid, til vor ikke ringe Forundring, en pragtfuld Korridor med indlagte Vægge. Dog, i Salamiels Helligdom, et lille Gemak, tør ikke Enhver indtræde, men kun de Udvalgte blandt hans Kunder og Venner. I dette Gemak staaer et Bord og tvende Stole, og ved Siden af den ene af disse en Jernkiste, samt nogle gamle og smudsige Regnskabsbøger. Den Indtrædende vil finde Pengeudlaaneren siddende ved Bordet, beredt til at tjene ham. Væggene i dette Gemak ere prydede med Malerier af de første Mestere; dog seer man ingen af dem fremstille Noget, som kan have mindste Hentydning til det nye Testamentes Historie. En ung Page, klædt i sort Fløiel med Guldbræmmer, og hvis skjønne Lokker falde frit nedover Skuldrene, aabner Døren, og vi staae for den gamle Jøde, hvis ædle Ansigtstræk betegne hans rene, ublandede Herkomst fra Stamfaderen Abraham. Salamiel sidder i en Lænestol betrukket med Ruslæder. En persisk Kaftan indhyller hans Legeme og en pragtfuld Turban slynger sig om hans høie Pande, medens et sort kruset Skjæg falder ned paa hans Bryst. Omendskjøndt han allerede har naaet Alderen imellem halvtreds og tredsindstyve Aar, tyder dog hans hele Udseende paa den kraftige, livsfriske Mand.

I det Øieblik, da vi skildre ham og hans Omgivelse, har han en stor hebraisk Bog liggende opslaaet foran sig paa en Læsepult. Pagen nærmede sig ham, og idet han bøiede sig ned over hans Skulder, for at see i den Bog, hvori den Gamle læste, kunde man ikke undgaae at bemærke en paafaldende Lighed imellem dem. Men denne var ganske naturlig, thi den smukke halvvoxne Yngling, som vi ansaae for en Page, var den rige Salamiels Søn.

„Fader," sagde han, „hvad er det Du læser?"

„Jeg læser om Elias, min Søn," lød Svaret.

„Var Elias ikke en Fyrste?"

„Nei — en Prophet. Du burde bedre erindre Dig vor Nations store Mænd, Israel. Læs og lad mig høre, hvilke Fremskridt Du har gjort i det hebraiske Sprog."

Den unge Israel læste med klar Stemme og et lyst, forstandigt Blik Prophetens Ord i Grundsproget, og de vare begge snart saa fordybede i de hellige Sandheder og deres Fortolkninger, at de ikke lagde Mærke til, at Døren sagte aabnedes og en ung Pige med ædle Træk og det fulde Præg af orientalsk Skjønhed traadte ind i Gemakket.

I hendes herlige Gestalt, hendes klare, straalende Øine og bløde Former forenede sig al den Skjønhed og Elskværdighed, som udmærkede saa mange af hendes Folks Heltinder. De rige Gevandter, som omsluttede hendes ranke Skikkelse, vare af det herligste Stof, og hendes sorte Haar sluttede sig i bølgende Lokker om hendes hvide Hals.

Den smukke Pige skred hen til Faderen, og syntes at ville lytte til hans Forklaring af Prophetens Ord, da man pludseligt hørte Klangen af en lille Klokke. Den Gamle reiste sig og sagde: „Se, hvem det er, der ringer, Israel." Pagen — thi en saadans Tjeneste udførte den unge Israelit i Faderens Huus, naar Gjester skulle modtages — forlod Gemakket, og idet han strax efter vendte tilbage, meldte han Lord Neagle. Neppe var hans Navn nævnet, saa stod han allerede selv for Salamiel. Kettura, saaledes hed den unge Pige, hørte ikke saasnart hvem der blev meldt, forend et Udtryk af Forbauselse og Misfornøielse viste sig paa hendes Ansigt. Hun vilde ilsomt forlade Værelset, men den unge Adelsmand, som havde været fri nok til at træde ind, inden han blev modtaget, hindrede hende deri.

„Hvorledes," udbrød Lorden i en halvt nedladende, halvt galant Tone, „flyer De min Nærværelse, skjønne Kettura? Lad mig sige Dem, at dersom Judith blot har været en Fjerdepart saa smuk, som De, vil man ikke kunne undres over, at den fortryllede Holofernes mistede sit Hoved."

Den unge Piges Pande formørkedes, og hun vendte sig bort, som om denne Spøg af Lord Neagle oprørte hende, thi hun vidste vel, at han ikke vilde have vovet at tale saaledes til en Pige af høiere Fødsel. I et Tidsrum af fem Aar havde den unge Adelsmand altid været vel modtaget af den rige Israelit, thi allerede saa længe havde han trængt til hans Penge, for at kunne tilfredsstille sine Udsvævelser, men

først i de fire sidste Maaneder havde han i den Grad vundet Salamiels Gunst, at han havde turdet trænge ind i hans Huses Helligdom. Tidligere var han, ligesom alle andre Gentlemen, bleven modtaget i den Gamles Forretningsværelse, og han blev derfor ikke lidet forundret over, da han en Dag indfandt sig, for at modtage de sidste ti tusinde Pund, som han laante paa Resten af sine ubeheftede Besiddelser, at blive indbuden til Aften, og, da han kom, at blive indført i Salamiels pragtfulde Modtagelsesværelse. Men var han end forundret over den Glands, som omgav bam, og den isandhed kongelige Maade, hvorpaa han blev beværtet, naaede hans Overraskelse og Henrykkelse dog først sit Høidepunkt, da den henrivende Kettura traadte ind og tog Plads ved Bordet, forestillet af Faderen som hans Datter. Uagtet hans Kjerlighed til Lady Isabella, kunde han ikke andet end føle Indtrykket af den skjønne Jødindes høie Elskværdighed, og den letsindige Adelsmand, som fulgte alle de Tilskyndelser, der reiste sig i hans ustadige Hjerte, gjorde hende til Gjenstand for sin varmeste Beundring. Fra denne Aften var Lord Neagle en flittig Gjest i Salamiels Huus, og han deelte sine Aftener imellem Isabella og den henrivende Kettura. Men de Penge, hvormed han forstrakkes i saa rigeligt Maal, vare snart tabte i Spil. Da han ingen yderligere Hjelpekilder havde, og han, kastet i Fængsel af sine Kreditorer, flygtede fra dette til Frankrig, hengik der længere Tid, hvori Kettura ikke saae ham, og derved, som ogsaa ved Kundskaben om hans udsvævende Levnet, udslettedes det Spor af Tilbøielighed for ham, som havde begyndt at udvikle sig i hendes rene, unge Hjerte.

Da han gav Hinchcliff og Stenie det Løfte, at skaffe de hundrede Pund, haabede han, at Salamiel vilde laane ham dem paa Tro og Love, thi nogen anden Sikkerhed havde han ikke. Den følgende Dag begav han sig altsaa til ham og traf ham i hans Forretningsværelse. Den gamle Israelit, som havde hørt tale om hans Flugt, blev aldeles ikke forbauset over at see ham træde ind til sig i en Forklædning og det halve Ansigt skjult af et falsk Skjæg. Da han hørte, hvad han vilde, sagde han i en kold Tone —

„Jeg er ganske til Tjeneste, Mylord! Hvilken Sikkerhed har De at byde?"

„Aldeles ingen," svarede Lord Neagle i en beklagende Tone, men som dog var mere flygtig end alvorlig. „Alle mine Besiddelser ere i Deres Haand; det, som er bleven min Deel, er en Skare graadige Kreditorer, som ville mig tillivs, hvorfor jeg maa gjøre Alt, for at undgaae dem."

Da Lordens ellers saa stolte Blik efter denne Tilstaaelse mødte Pengeudlaanerens, slog han det uvilkaarligt til Jorden med en Følelse af Skamfuldhed.

„Lad mig sige Dem, Mylord, at jeg ikke laaner Penge ud uden tilstrækkelig Sikkerhed," sagde Salamiel.

„Gjelder da vort mangeaarige Venskab for aldeles Intet hos Dem, Salamiel?" spurgte Lorden i en underkastende Tone den Mand, som han, i Besiddelse af sine Eiendomme og Herligheder, vilde have traadt under Fødder.

„Jeg har ingen Venner, Mylord, undtagen iblandt mit eget Følk," svarede Israeliten med rolig Værdighed. „Saa længe De kunde byde mig Garanti for hvad De forlangte, stod min Kasse Dem aaben. Dette er min Forretning, og den fortsætter jeg stadigt — men at have Venner blandt Gentlemen, saavidt strækker min Ærgjerrighed sig ikke."

„Vil De fornærme mig, ubønhørlige Mand?" udbrød Lorden, halvt i Spøg. „Har De intet Hjerte, og er Deres eneste Tanke kun Guld og atter Guld?"

„Henvend Dem til Deres kristne Venner, Mylord, og lad mig i Fred," sagde Salamiel; „de ville sikkert laane Dem Penge uden Sikkerhed. Den Kristne har et blødt Hjerte, og hans Lovbøger foreskriver ham Mildhed mod hans Medmennesker. Imidlertid skal De dog ikke beskylde mig for at være ubønhørlig. Siig med eet Ord, naar De vil tilbagebetale det, De vil laane."

„Vent et Øieblik," svarede Lorden, idet hans Ansigt opklaredes af et glad Haab, medens han beregnede, hvor lang Tid der kunde hengaae med at gjøre Ranet i Tower i klingende Mønt. Endelig udbrød han: „Om ti Dage skal jeg betale dem Pengene tilbage, Salamiel."

„Godt, idag om ti Dage venter jeg Dem — her er hundrede Pund." Med disse Ord aabnede han Pengekassen og optalte Beløbet i skinnende spanske Guldstykker. Lordens Øine funklede, da han havde Guldet i sin Haand. „Siig nu ikke, Mylord," tilføiede Salamiel, „at en Jødes Hjerte er haardere end en Kristens. Vi Israeliter maa vide at sikkre os; vi staae forladte i Verden, og have Intet uden os selv at stole paa. Hvem hjelper os til de Penge, som vi paa Tro og Love laane en Kristen? Det Menneske er ikke født, og vil aldrig blive det!"

Lorden svarede ikke et Ord paa disse Be-

mærkninger; da han havde taget Pengene til sig, gjentog han sit Løvte, at tilbagebetale dem paa den bestemte Dag, og ilede bort.

Endnu samme Dag overgav han Hinchcliff de hundrede Pund, han paa en saa ydmygende Maade var kommen i Besiddelse af. Indtil sit næste Besøg hos Lady Isabella, som fandt Sted otte Dage efter, og Gangen til den lukkede Gade, hvor han begav sig hen for at tage de forfærdigede Nøgler i Øiesyn, holdt han sig skjult i det afsidesliggende Vertshuus, hvori han havde beluret Samtalen imellem Hinchcliff og Stenie.

Inden vi oplyse Udfaldet af Expeditionen til Tower, ville vi meddele Lord Neagles sidste Besøg hos Salamiel, efterat han havde forladt Hinchcliff og givet Løfte om at træffe sammen med ham.

Efter de gjensidige Hilsener, der fra Ketturas Side bleve besvarede med Kulde, vendte han sig mod Faderen og sagde med et beskedent Alvor —

„Vil De tillade mig, Sir, at tale et Ord med Deres Datter?"

„Hun vil tillade Dem det, Mylord, formoder jeg," svarede Salamiel med et noget tankefuldt Blik.

„Men kun i min Faders Nærværelse," tilføiede Kettura med megen Tilbageholdenhed.

„Hun er saa iskold som en skjærende Nordenvind," tænkte han ved sig selv, „men jeg maa søge at forvandle den barske Boreas til en Zephyrluftning, thi dersom Affairen i Tower mislykkes, maa jeg dog have een Streng i Beredskab for min Bue; lykkes Planen, nu, saa sønderriver jeg den, og der er ingen Skade skeet."

Medens disse Tanker foer igjennem hans Sjel, lod han, som om han overveiede, hvorledes han vilde begynde, og derpaa udbrød han i en let henkastet Tone, som dog ikke manglede en vis fortrolig Inderlighed —

„Nu, Kettura, naar De ikke vil indrømme mig en Samtale under fire Øine, saa maa jeg udtale mig for sex, hvilket jeg forøvrigt ikke har det Mindste imod."

Salamiel saae forundret paa den unge Lord, og Datteren forraadte den Bevægelse, der foregik i hendes Indre, ved en let Sammentrækning af de smukke Øienbryn.

„De veed, skjønne Kettura," vedblev han, „hvilken Rang, jeg indtager i Verden, og hvilket Navn, jeg bærer — at jeg er Greve og staaer paa samme Trin, som Landets første Mænd."

Han holdt et Øieblik inde, som om han frygtede for, at hans Præliminarier ikke bleve vurderede efter hans Beregning, hvorom han heller ikke kom til nogen Vished, thi Ketturas eneste Svar var et let Nik med det smukke bøiede Hoved, der bragte ham til at mumle ved sig selv: „Stolt som en Dronning, men det finder sig nok." Derpaa vendte han sig mod Faderen og vedblev: „Hvad Dem angaaer, Salamiel, da kjender De mine Omstændigheder og veed, at min Formue er stærkt angreben, men De veed ogsaa, at adskillige Aars Ophold i Udlandet atter vil sætte mig istand til at leve overeensstemmende med min Stand."

Salamiels Ansigt bevægede sig ikke.

Nu fortsatte Lorden Samtalen til den unge Pige: „Hvad jeg haaber, at De har anet, skjønne Kettura, er, at jeg har elsket Dem, siden den første Aften, jeg saae Deres elskelige Billede. O, betragt mig ikke saa stolt og fremmed ved denne Tilstaaelse! Deres Ynde saavelsom Deres Dyder have fængslet mig langt stærkere, end jeg har villet tilstaae for mig selv, og jeg er kommen hid, for at tilbyde Dem mit Hjerte, min Haand og min Titel. Vil De være min Hustru? Vil De dele min Rang og optræde i Verden som Grevinde Neagle?"

Den unge Jødindes vexlende Rødmen og Blegnen røbede den dybe Bevægelse, som gik igjennem hendes Sjel, medens hendes fulde, klare Øine lynede af Stolthed og Glæde.

Vi have antydet, at Kettura foragtede den unge Lord paa Grund af hans flygtige Levnet, men ikke, at hun var ude af Stand til at elske ham, thi hun havde tvertimod havt en Følelse af det Modsatte, om den end var sygnet hen under de stedfindende Forhold. Lord Neagle var netop i Besiddelse af det Trylleri i Ord og Blik, naar han gjorde Brug deraf, som tilvendte ham hendes Hjerte, men da hun antog det for umuligt, at hans Tilstaaelse kunde være oprigtig meent, og at det derfor var hendes Pligt at bevare sit Hjerte, gjorde hun Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at lægge Baand paa sine Følelser. Dog, denne instinktmæssige Forsigtighed var hun ikke istand til at vedligeholde. Hendes hele indre Væsen traadte op imod Tvivl og Beregning, og idet hun et Øieblik betragtede ham med en forskende Mine, sænkede hun Øinene forvirret, uden at det var hende muligt, at fremstamme noget Svar.

„Er det Deres fulde Alvor, Lord Neagle, eller spotter De kun mit Barn, idet det behager Dem at byde hende Deres Haand?" sagde Salamiel med Fasthed.

„Hvad jeg har sagt, var aabent og ærligt meent," svarede Lorden. „Jeg har udtalt mit Hjertes dybe Følelse og venter kun paa Svar. Min Formue er angreben, men ikke min Ær

og Rang. For den Sum, De maatte finde det passende at give Deres Datter i Medgift, vil jeg dele min Anseelse med Dem. At jeg elsker hende har jeg udtalt, og jeg veed, at hun troer det. Hvo kunde see denne elskelige Kvinde, uden at lægge sit Hjerte for hendes Fødder."

Kettura, som, trods sin Uskyldighed, var sig sin Skjønhed bevidst, rødmede dybt og stod med bankende Hjerte og halvt aabne Læber, neppe vovende at udtale de Ord, som hun saa gjerne ønskede skulde naae til hans Øre, og da den kloge Salamiel bemærkede, hvad der bevægede sig i hendes Indre, reiste han sig, og forlod langsomt Værelset. Lord Neagle var nu ene med den unge Pige, og idet han traadte hende et Skridt nærmere, udbrød han med Varme —

„Forjag al Tvivl af Deres Hjerte, min elskede Kettura; den er aldeles uberettiget lige overfor Deres Skjønhed og ubeskrivelige Elskværdighed. Kun mine fortvivlede Formuesomstændigheder have hindret mig fra tidligere at lade Dem frit og aabent læse i mit Hjerte; men dets Følelser ere mægtigere, end Alt, og det var mig ikke muligt længere at modstaae deres Paavirkning."

Han tog hendes Haand, som hun ikke unddrog ham, og vedblev:

„Siig, at De ikke afviser mig, at jeg ikke er Dem aldeles ligegyldig!"

„Mylord," svarede Kettura med et Barns Frimodighed, „naar jeg sagde, at De var mig ligegyldig, vilde jeg tale Usandhed; men jeg har lært mit Hjerte at undertrykke dets Følelser, jeg har søgt at opfylde det med Kulde imod Dem, ja at hade Dem. Dog nu, da De giver mig Grund til at antage, at min Mistillid imod Dem var uretfærdig, nu vil jeg være aaben imod Dem og tilstaae, at jeg har Dem meget kjer; og dog, Mylord."

„Kun ingen Bebreidelser, min elskede Kettura; det vilde smerte mig altfor meget —"

„Jeg vilde kun udtale, at Damerne af Deres Stand ikke ville anerkjende Salamiels Datter, at de ville ansee hende for ringere end dem selv, og jeg vilde saaledes, trods at jeg var Deres Gemalinde og en Lords Kone, blive tilsidesat og foragtet, formedelst min jødiske Herkomst."

„Nei, Kettura, troe ikke det," svarede den letsindige Lord, skjøndt overbeviist om Sandheden af disse Ord; „Deres Ungdom og Skjønhed ville bringe hele Verden for Deres Fødder, og af Beundring vil man glemme alt Andet. Desuden forudsætter jeg, at naar vi ere blevne formælede, vil Deres Fader forlade London og beboe en eller anden pragtfuld Villa, hvor Alle beundre hans Rigdom, uden at spørge om hans Herkomst, ja, hans Popularitet i Forbindelse med min Anseelse, vil endogsaa let kunne skaffe ham et tilstrækkeligt Stemmeantal til et Parlamentsvalg."

Dog, vi ville ikke forlænge denne uværdige Scene af en Aristokrat, som i sin ophøiede Storhed glemte baade Ære og Moralitet, og, ved at nedlade sig til Rænker, kastede en Plet paa sin Stand, hvilken ethvert andet Menneske, om end nok saa lavt stillet, naar det er ufordærvet, vilde betragte som uafvaskelig, men vi ville lade det være nok med at sige, at den smukke og elegante Lord Harry Neagle to Timer efter forlod Salamiels Bolig som den elskværdige Ketturas Forlovede. Salamiel indsaae med eet Blik Fordelene ved en saadan Forbindelse, ikke alene for sin Datter, men for sit Folk. Han var ærgjerrig og havde i Stilhed gjort meget for Udvidelsen af de jødiske Privilegier; han var en Ven af den store politiske Israelit, der allerede havde Foden paa Underhusets Tærskel, og han tragtede efter at kunne være sit Folks Velgjører: kunde han end ikke beherske dem som Konge i Judæa, kunde han dog være deres Forsvarer i Exilet.

Inden Lord Neagle forlod Salamiels Huus, blev der opsat et Dokument, ifølge hvilket han, naar han ægtede Kettura, skulde tilbageerholde sine Besiddelser ubeheftede og have en Medgivt af hundrede tusinde Pund, hvorimod Lorden forpligtede sig til at anvende sin hele Indflydelse til Gunst for den Gamles ærgjerrige Hensigter. Efterat disse Præliminarier vare tagne og beseglede, ilede Lord Neagle til det natlige Stevnemøde med hurtige Skridt, da han frygtede for at komme for silde. Efter Aftale traf han Hinchcliff paa Hjørnet af Themse- og Queensstreet, hvor han ventede paa ham med nogen Utaalmodighed.

„De kommer silde, Mylord," brummede han med dæmpet Stemme.

„Ja vist, en Forretning af stor Vigtighed opholdt mig nogle Minuter over Tiden," svarede Lorden afvisende. „Lad mig forøvrigt sige Dem, Hinchcliff, at jeg næsten kunde have Lyst til at opgive det hele Eventyr. Jeg veed et andet Middel, hvorved jeg kan blive rig — jeg sælger min Frihed til en Jøde."

„Det vilde være en stor Daarskab," sagde Hinchcliff foragteligt. „Denne Nat vil gjøre os rige, uden at berøve os vor Frihed. Afsted, Mylord, vi komme ellers altfor seent til at fore-

tage Noget i Nat, og enhver Opsættelse duer ikke. Alt er beredt! Her ere Nøglerne — lad os ile!"

„Nu vel, lad gaae," raabte den unge Lord. „Mislykkes Affairen, saa har jeg dog een Udvei tilbage; lykkes den, saa er jeg fri!" — Mærkeligt nok, han tænkte ikke paa, hvad han ligeledes var, en — Tyv!

Nogle Minuter efter bankede de paa Vinduet til „Sœkken," som de forlode kort efter i Kapitain Goys Fartøi, for at udstrække deres Hænder efter Kronens Juveler.

Syvende Kapitel.

Det natlige Eventyr.

Efterat Lord Inglis var bleven trukket op af Vandet og lagt i Baaden, foer denne nedad Strømmen for de kraftige Aaretag. I flere Minuter herskede den dybeste Tavshed. Endeligt sagde Lorden, idet han pegede paa den livløse Skikkelse, som laa udstrakt ved hans Fødder: „Hvem er det vel, at vi have fisket op?"

„Det maa Bøddelen vide, som han formodentlig er løbet fra," svarede Kapitain Foy med en Forbandelse. „Under enhver Omstændighed er han en Passageer, paa hvem Hinchcliff og jeg ikke havde gjort Regning. Og nu dette fordømte Blaalys, der paa eengang fremstillede os for hele Verden som paa en Præsenteerbakke! Havde det skullet være saa, kunde det meget let have forraadt os for Flodpolitiet, thi siden Kornloven gik igjennem, betragtes ethvert Fartøi, som passerer denne Vei, som fordægtigt."

„Der kan dog ikke være nogen Fare for at blive tagne, medens saa mange Skibe til alle Tider farer op og ned ad Floden," bemærkede Lord Neagle.

„Hvem veed det," brummede den Eenarmede; „i Spanien saavelsom paa Seinen har ethvert Skib ved Nattetid at afgive Parole."

„Nu, hvert Land sin Skik; vi have det friere i England," svarede Lorden.

Kapitain Foy var i en idelig Uro, med Hensyn til den Ulykkelige, de havde fisket op af Vandet.

„Hinchcliff," sagde han, „Du har en Blændlygte, lad os engang see hvad det er for et Slags Menneske, vi have faaet at plages med. Efter min Mening, have vi været altfor uforsigtige i vor Tale med en Fremmed ombord, om hvem vi ikke engang vide, om han er sort eller hvid. Dog, det kan ikke hjelpe at prate om den Ting nu. Kun dette vil jeg sige, at dersom han viser sig mukken og vil spille Forræder, saa maa han ud igjen, hvor kjedeligt det end kan være for et Menneske at drukne to Gange, thi jeg har ingen Ro paa mig ved Tanken om, at Andre, end de Indviede, skulle have Nys om Ting, som man ikke kan fortalle hver Mand."

Hinchcliff aabnede forsigtigt Lygten, for ikke at tildrage sig Flodpolitiets Opmærksomhed, og holdt den tæt ned til Ansigtet af Greven, der havde hævet sig paa den ene Albue og saae sig vildt omkring.

„Hvor er jeg?" raabte han i en gribende Tone, medens han stirrede paa de fremmede Ansigter, som vare oplyste af det røde Skin fra Laternen. „Er dette Styx, og er Du Uhyret Charon? Mærkeligt, saa er dog Mythologien ingen Fabel."

„Hvad er det han vaaser om?" spurgte den enarmede Kapitain.

„Han troer han er i Underverdenen," svarede Lord Neagle, som tog sin Tilflugt til sine klassiske Erindringer.

„Og at vi ere Djævle!" tilføiede Hinchcliff med et kort Udbrud af Latter.

„Uden Tvivl," faldt Lorden ham i Ordet. „Men jeg veed ikke selv, det forekommer mig, at jeg kjender denne Stemme. Hold Lygten nærmere til — saa! Saa sandt jeg lever, det er jo —"

„Hvem er det?" raabte Flere i Munden paa hinanden. Men Lorden havde pludseligt afbrudt sig selv, da han i det blege, magre Ansigt, som fremstillede sig for ham, gjenkjendte Lord Conybeare, Lady Isabellas Fader, thi han ansaae det for meest passende, ikke at nævne hans Navn, og desuden havde han en uklar Følelse af, at det kunde være ham til Nytte, dersom han holdt det hemmeligt. Men for at give de Ord, der vare undslupne ham, nogen Slags rimelig Betydning, vedblev han: „Jeg vilde kun bemærke, at det aabenbart er en Mand, som har været kjed af Livet og søgt at stille sig ved det."

„Ganske rigtigt," meente Kapitainen, „dersom han ikke uforvarende er styrtet ned, hvilket da ogsaa lader sig tænke. Dog, ligemeget, enten han er bleven vaad paa den ene eller den anden Maade, vist er det, at vaad er han, og at det vigtigste Spørgsmaal er, hvad vi skulle gjøre ved ham, thi han er min Sjel En for mange."

(Fortsættes.)

En Politiembedsmands Erindringer.

(Slutning.)

Da jeg ikke kunde finde noget Skjulested, og hastige Skridt, som nærmede sig, tvang mig til at tage en hurtig Beslutning, sprang jeg bagved et lille Orgel, indtil Forstyrrelsen var forbi. Dette skete ogsaa snart, thi det var blot en Pige, som kom for at sige Mr. Mark, at hans Kousine ønskede at tale med ham inden hun forlod sit Værelse.

Da jeg ikke saae noget bedre Sted at holde mig usynlig paa, blev jeg hvor jeg var, og trøstede mig med, at mine Fødder saa temmeligt vilde skjules ved de tvende lyrelignende Pedaler paa Orgelet.

Viseren paa Uhret syntes slet ikke at bevæge sig; det var en piinlig Time jeg tilbragte med at vente paa det afgjørende Øieblik. Endelig slog Klokken elleve, og nogle Minuter efter fyldtes Salen med Bryllupsgjester, som toge Plads paa de fremsatte Stole. Umiddelbart derpaa kom ogsaa Brudeparret. I det sidste afgjørende Moment forlod Modet og Tilliden Clara, og hun begyndte at hulke, medens Angsten malede sig i hendes Træk. Morny bøiede sig henimod hende, og bad hende i en alvorlig, skjøndt øm Tone, om at fatte sig, men hans Ord syntes ikke at gjøre den tilsigtede Virkning. I dette Øieblik traadte den Geistlige, en ærværdig Olding, ind med Klokkeren.

Selskabet reiste sig. Han hilste til begge Sider, befalede at lade Dørene staae aabne, og da Brudeparret, paa et Vink af Klokkeren, var traadt hen for ham, hævede han Hænderne, for at begynde.

„Behag at opsætte denne Vielse," sagde jeg, idet jeg pludseligt traadte frem, „jeg er her fra Politiburauet for at forlange Brudgommen, Achilles Morny, udleveret."

Bestyrtelsen var almindelig; den Ene saae paa den Anden, og Ingen vovede at tale. Den Geistlige var den Eneste, som ikke kom ud af Fatning. Med rolig Værdighed sagde han —

„Jeg maa bede Dem, min Herre, at forklare Dem tydeligere. Er Mr. Morny under retslig Forfølgelse?" Men inden jeg kunde komme til at svare, foer Morny, som nu havde gjenkjendt mig, henimod mig med de Ord —

„Ah, nu seer jeg, hvem det er, som vover at hindre Fuldbyrdelsen, det er denne Skurk Waters, som paastaaer, at jeg ifølge de skotske Love allerede er gift. Men jeg protesterer herimod, saavelsom imod hans Ret til at standse Vielsen. Adele," tilføiede han, og traadte hen til denne, som holdt sig i beskeden Afstand for sig selv, „vil Du give Din Erklæring og gjøre denne Mr. Waters Paastand til Usandhed."

Dog, jeg lod, som jeg slet ikke forstod hvad han tilsigtede, greb ham ved Kraven, og sagde i en bestemt Tone: „Dersom De vover at røre Dem, paalægger jeg Dem Haandjern!" Med disse Ord tog jeg et Par saadanne frem, og Synet af dem bragte ham til Tavshed. Da jeg havde bragt ham til at forholde sig rolig, vedblev jeg med forstærket Stemme:

„Jeg arresterer Dem, Achilles Morny, paa Grund af den forræderiske Fremgangsmaade, ved hvilken De har afpresset Mr. Mark Stretton flere tusinde Pund, idet De har truet ham med at ville anklage ham for en Livsforbrydelse!"

Han vilde ytre Noget, men formaaede det ikke; hans Ansigt var liigblegt, han rystede, og slog Øinene til Jorden for det Blik, jeg fæstede paa ham.

„Denne Trusel, Achilles Morny," fortsatte jeg, „har De understøttet ved en falsk Artikel, som De har paastaaet at have skaaret ud af en amerikansk Avis — —"

Ved disse Ord begyndte han at ville gjøre sig fri for mit Greb, hvorpaa jeg i en kold Tone bemærkede; „Nu, De tvinger mig til, at være haardere imod Dem, end jeg egentlig ønskede," og efter en kort Kamp, lykkedes det mig at paalægge ham Haandjernene. Derpaa gjentog jeg: „De understøttede Deres Trusel med en falsk Artikel, som De paastod at have skaaret ud af en amerikansk Avis, og dette gjorde De — læg vel Mærke til mine Ord — dette gjorde De, siger jeg, uagtet De vidste, at Aimé Bontemps ikke alene var ilive, men befandt sig i bedste Velgaaende. Nu veed De, hvorfor De bliver arresteret — kom!"

Med disse Ord stødte jeg ham henimod Døren med en langt voldsommere Heftighed, end fornødent gjordes; men det laa i min Plan at forknytte ham, og min List var lykkedes.

Med en næsten umenneskelig Kraft rev han sig løs fra mig og ilede tilbage i Salen, og idet han kastede sig for Fødderne af Miss Vignolles, der, saavelsom Mr. Mark, syntes aldeles forstenet, skreg han: „Barmhjertighed, Clara! Jeg sværger Dem, ved Alt, hvad der er mig helligt, at det var min faste Beslutning, saasnart Vielsen var endt, at meddele Mark Stretton, at Aimé Bontemps lever og ikke kom til mindste Skade hiin Nat —"

„Denne Tilstaaelse er tilfredsstillende for alle Parter, Achilles Morny," faldt jeg ham i

Ordet, „og til Belønning for Deres Oprigtighed, vil jeg befrie Dem for Haandjernene, som aldeles ikke klæde en Brudgom."

„Hvorledes," udbrød han med et vildt Øiekast, „De vidste alsaa ikke, at — at —?"

„Nei; ikke førend De var saa god at tilstaae det, havde jeg Vished om, at Artiklen var falsk, skjøndt jeg formodede det, som De nok indseer, og uden Deres aabne Bekjendelse, vilde vi neppe kunde holdt Dem to Timer i Politibureauet, om jeg havde ført Dem derhen, hvorom jeg meget tvivler. Men nu stiller Sagen sig ganske anderledes. De har sparet os megen Møie, Achilles Morny, og De vil ikke længe komme til at vente paa Deres Dom. Dog, her er ikke Stedet til at udtale os yderligere om denne smudsige Historie; jeg frygter for, at vi altfor længe have faldet de Tilstedeværende til Besvær. Behag at følge mig!"

Det Udbrud af Raseri, til hvilket Morny hengav sig, var skrækkeligt at være Vidne til, og for Miss Vignolles maatte det være ligesaa beskæmmende som rystende, hvorfor jeg gjorde kort Proces og førte ham bort, skjøndt ikke uden Modstand fra hans Side, men hvilken jeg dog forstod at overvinde.

Da han den næste Dag blev fremstillet for Retten og Sagen kom for, havde Mr. Marks Sagfører kun rettet sin Anklage mod de Afpresninger af Penge, han havde gjort den unge Stretton til Gjenstand for, men ikke berørt det tilsigtede Forræderi imod Miss Vignolles, paa hvilken Maade det blev muligt at skaane hende og at kunne antage det Tilbud om Kaution, som Morny gjorde.

Det maa synes underligt for Enhver, der ikke har havt Leilighed til at kaste et Blik bag Koulisserne paa et Polititheater, at efter Tilbudet om Kaution, blev Processen aldeles undertrykt, og at der fandtes Folk, som tilbøde at stille den fornødne Sum, hvilke syntes at være Achilles Morny fuldkomment fremmede. Dette var den korteste og maaskee ogsaa den bedste Maade, at tage Tingen paa, og Morny forlod øieblikkeligt England, hvad allerede for Claras Skyld syntes at være ønskværdigt.

Mark Stretton havde lidt meget, men det var kun en retfærdig Straf for hans Letsindighed og Overilelse. Nu aandede han atter frit, da hans Hjerte ikke længer sammensnøredes af en evig Angst og Kval; han havde faaet en alvorlig Lære, der bar gode Frugter i hans Fremtid.

Hvad den i Clifton begaaede Forbrydelse angik, da kunde der ikke foretages noget Skridt mod Morny, thi ethvert Beviis manglede, og muligen var ogsaa det Hele kun begrundet i Indbildning hos Mr. Mark, der mistænkte Morny, fordi han nærede Uvillie mod ham. Dog, hvavde han virkelig gjort sig skyldig i denne rædsomme Gjerning, saa maae vi trøste os ved, at skjøndt intet menneskeligt Øie var Vidne til den mørke Daad, kunde den dog ikke skjules for den Alvidende, som taler disse Ord i den hellige Skrift: „Hevnen er min, jeg vil gjengjelde."

Blandinger.

„Veed I intet Middel til at forhindre mine Høns fra at flyve over Hegnet ind i Haven?" spurgte en Bonde sin Nabo. „Aa, det kan vel ikke være saa farligt at finde paa det," lød Svaret, og idet han gjorde sig tyk af Vigtighed, tilføiede han: „Man kan jo bare lave nogle Huller i Hegnet, saa gaae de sku nok den Vei."

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 19de Februar. **№ 8.**

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — I en tyrkisk Bod (med xylographeret Afbildning.) — Aurora af Königsmark.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

„Jeg vil tale med ham, naar han kommer til sin fulde Samling," bemærkede Lord Neagle, og idet han bøiede sig ned til Grevens Øre, hviskede han: „Mylord!"

„Hvad er der? Hvem er De, som atter har gjengivet mig Livet? Kjender De mig?"

„Ja, De er Lord Conybeare."

„Og De — hvem er De?"

Lorden hævede Ansigtet, for at kunne see den Anden, men denne undgik det, ved at bøie sig tilbage.

„Deres Ven, Mylord. Jeg glæder mig over, at det netop forundtes **mig**, at frelse Dem. Det var et skrækkeligt Fald —"

„Et Fald, ja vist, ja, det var det," stammede Lord Conybeare, idet han søgte at fatte sig, „et meget skrækkeligt Fald. Men jeg har handlet urigtigt — det var et Øieblikš Forvirring, som berøvede mig al Besindelse. O, min stakkels, stakkels Isabella!"

„Mylord, jeg vil bevare Deres Hemmelighed — Ingen skal blive vidende om Noget —"

„Hvilken Hemmelighed?"

„Deres Forsøg paa, at tage Dem selv afdage," bemærkede Lord Neagle dristigt.

„Jeg takker Dem, unge Mand, hvem De saa end er. Ja, det er sandt, jeg vilde berøve mig Livet, men jeg fortryder min Gjerning, thi den vilde have dræbt mit elskede Barn."

Han bedækkede Ansigtet med sine Hænder, idet han udstødte disse Ord, mere ved sig selv, end lydelige for Andre, og hvilken Marter gjennemtrængtes han ikke af samtidigt hermed ved Tanken om at skulle fremtræde for sin Datters Øine som en ruineret Mand.

„De kan nok finde Opreisning for Deres Tab, Mylord," sagde Lord Neagle, „Penge tabes og vindes; Lykken vexler; vil det ikke gaae paa een Maade, saa tager man det paa en anden."

„Hvoraf veed De, Sir —?"

„De har i Nat tabt alle Deres Penge i Spil; Sir Paul Barney var lykkeligere end De, Mylord."

Greven greb den Talende om Armen og sagde: „Hvo er De — tael — siig mig det!" og det lykkedes ham at betragte Lord Neagle temmeligt nær. Men deels tillod Mørket og Taagen ham ikke at see, hvem han havde for sig, og deels havde Lorden, da han steg i Baaden, ombunden et stort falsk Skjæg, hvilket, i Forbindelse med den grove Sømandstrøie, gjorde ham aldeles ukjendelig.

„Berolige Dem, Mylord," tilhviskede han den urolige Greve, „Ingen uden mig i dette Fartøi kjender Deres Navn og Rang. Naar De vil undgaae al Ubehagelighed, saa forhold Dem aldeles stille, og jeg skal senere søge Leilighed til at tale nærmere med Dem."

„Vi nærme os Tower," sagde Kapitainen med undertrykt Stemme; „hvad skulle vi foretage os med denne Mand?"

„Han vil forbinde sig med os," svarede Lord Neagle sagte.

„Hvem er han?“

„Min Ven.“

„Vi kunne altsaa stole paa ham?“

„Som paa Eder selv.“

„Men han vil naturligviis have sin Andeel af Gevinsten.“

„Han deler med mig og ikke med nogen Anden.“

„Nu, som De vil, Mylord, men jeg meente ellers at vi vare dem, vi skulde være efter Aftale.“

„Denne vil jeg endnu have med.“

„Godt, godt, Mylord, Deres Hals er Dem ligesaa kostbar, som min er mig.“

Taagen var for en Deel trukket bort; hist og her saae man en Stjerne trænge frem igjennem Skyerne. Ved Flodbredden hørte man den første Larm af Torvefolkene, og idetsamme slog Klokken tre paa St. Katharinataarnet.

„Om en Time begynder Dagen at dæmre,“ bemærkede Lord Neagle.

„Javist, vi have ikke et Øieblik at spilde,“ svarede Hinchcliff. „Fremad, Manne; er Arbeidet end suurt, saa kommer den søde Hvile ovenpaa.“

Baaden fløi afsted med tiltagende Hurtighed, og De nærmede sig raskt Maalet. I dette Øieblik begyndte Taagen atter at bølge op og ned over Floden, og efter faa Minuters Forløb vare de indhyllede i det dybeste Mørke.

„Intet kunde være mere beleiligt,“ mumlede Hinchcliff. „Men inden vi lægge til, saa lad os tale et Par Ord med hinanden. Først og Fremmest, hvem er denne Mand?“ og med disse Ord lagde han sin tunge Haand paa Skulderen af Greven, som sad sammensunken paa Mellemtoften, rystende af Kulde i den gjennemblødte Tilstand, hvori han var. „Vi maae kjende vore Folk, og kunne ikke tage noget Hensyn, hvor det gjelder om at sikkre sig selv.“

„Jeg indestaaer for hans Tavshed,“ sagde Lord Neagle.

„Det er ikke nok; han aner allerede, at vi ere ude paa et farligt Eventyr,“ brummede Kapitain Foy. „Efter min Mening maa han bindes, saa han ikke kan komme af Stedet. Om han ogsaa er Deres Ven, Herre, troer jeg ham dog ikke.“

„Det er ligemeget, hvad I gjøre med mig,“ sagde Grev Conybeare, der pludseligt havde løftet Hovedet iveiret og opfanget enkelte Ord af Samtalen. „Jeg kan tænke mig, at det er min Person, I tale om; jeg er Eder iveien. Nu vel, I kunne jo snart blive mig kvit. Jeg ønsker ikke at bindes, men foretrækker at blive kastet overbord — et Nu, og jeg er, hvor jeg nys var, i Forglemmelsens Rige. Liv eller Død — mig lige meget!“

„Han taler som et fortvivlet Menneske,“ sagde Hinchcliff.

„Det er en Mand, som vi kunne bruge,“ bemærkede Lord Neagle raskt. „Mine Venner, lader mig i al Hemmelighed tale et Ord med ham; jeg indestaaer for, at I ville blive fornøiede med hans Svar.“

„Gjør, som De vil, Mylord,“ svarede Kapitainen, „vi ønske blot at assurere os saa godt, vi kunne.“

„Mylord,“ tilhviskede den unge Adelsmand Greven af Conybeare, „jeg veed, at det var Deres fortvivlede Stilling, der bragte Dem paa Tanken om Selvmord, som den eneste Udvei. Forsynet sendte mig til Deres Redning. Dog, jeg veed ogsaa, at De har Grund til at ønske at blive ilive. Deres skjønne Datter —“

„Hvo er De, gjentager jeg?“ udbrød Greven. „Var det Indbildning, eller hørte jeg rigtigt: Det forekom mig, som om der var En, der kaldte Dem Mylord?“

„De hørte rigtigt. Ogsaa jeg er en Adelsmand i fortvivlede Formuesomstændigheder. Dog, De behøver ikke at vide mit Navn for Øieblikket; det er nok, naar jeg siger, at jeg kjender Dem ganske nøie og havde Kundskab om Deres aftalte Møde iaftes med Paul Varney. Ved Midnatstid, ligesom vi kom under Londonnerbroen, saae jeg, at De styrtede Dem i Floden, og det lykkedes mig, at faae Dem op i vort Fartøi. Hvad er det Hele? Intet er lettere at fatte. De vovede Alt, hvad De eiede, og tabte det, hvoraf fremgaaer den mørke Skizze, at De er en ruineret Mand og Deres elskværdige Datter en Betlerske.“

Et dybt Suk fra Grevens forpiinte Bryst besvarede denne listige Slutning, som skulde bane Vei til at faae Isabellas hidtil hæderlige men kun altfor letsindige Fader til at deeltage i en forbryderisk Handling, der stillede ham paa samme Fod som den, hun saa haanligt havde foragtet og forkastet.

„Nu, Mylord,“ vedblev Lord Neagle, „min Formue er i ligesaa forstyrrede Omstændigheder, som Deres. Naar vi Mænd af Aristokratiet ikke have Penge, saa har Livet ikke længer noget Værd for os. Da jeg imidlertid ikke har nogen Smag for Vandet i Themsen, hvilket jeg aldrig har hørt Nogen rose, men jeg derimod har en brændende Begjerlighed efter at opreise, hvad jeg i Letsindighed har nedrevet, saa har jeg forbundet mig med disse ærlige Fyre, for at lette Dronningen — Gud

velsigne hendes Majestæt! — for en Deel af hendes Byrder og Sorger, idet vi have besluttet at bringe Kronjuvelerne bort fra Tower, hvor de opbevares, og hvor man har saa megen Umage med at passe paa dem. Som De vil indsee, Lord Inglis, er det en reen Menneskekjerlighedshandling."

„Hvorledes skal jeg forstaae det Hele?"

„Ganske simpelt saaledes, Lord Inglis, at vi befinde os paa en natlig Expedition, for at stjæle Juvelerne ud af Taarnet. Dette er Sagen i al Korthed."

„Er det muligt, at det gjelder et Indbrud i Tower?"

„Ja, hverken mere eller mindre. Vil De slutte Dem til os og dele Byttet med os, Mylord?"

„Er jeg da en Tyv eller en Røver?"

„Endnu ikke; men hvorledes det end stiller sig, er det dog bedre at røve end at myrde."

„Jeg har aldrig myrdet Nogen."

„Ingen, uden Dem selv, Mylord, thi at De befinder Dem ilive, er ikke Deres Skyld, men aldeles imod Deres Beregning. Men lad os ikke strides derom. Et Menneske, der begaaer et Selvmord, fordi han har tabt sine Penge, vil ogsaa røve og stjæle, for atter at komme til Penge, naar Leilighed gives. Det er min Morallov, og naar Deres Herlighed slutter sig til os, saa kan De dele min Gevinst. Den Sum, som kan udbringes af Affairen, er ret klækkelig. Jeg veed, at vi paa et vist Sted, der aabner sig paa vor Befaling, kunne lægge Haanden paa syv Millioner Pund Sterling. Ingen Konge i Verden vilde kunne modstaae en saadan Fristelse. At bestjæle Dronningen er et offentligt Tyveri, men hvad kalder man det, naar man med Vaabenmagt jager en gammel Herskerfamilie bort, og bemægtiger sig et Land, man ikke har mindste Ret til. At lade Tusinder af Mennesker ombringe i Krigen, er berømmeligt; at dræbe et eneste i Fredstid, er Mord og Forbrydelse. Ydermere er der aldeles ingen Fare forbunden med vort Foretagende."

„Hvorledes, ingen Fare forbunden med en saa halsbrækkende Gjerning?"

„Nei, thi Alt er saa godt organiseret, at Udfaldet er vist."

„Paa hvilken Maade vil De komme ind i Tower?"

Dette Spørgsmaal var nok; Lord Neagle følte, at han var deres Mand.

„Vi have falske Nøgler, ligesaa nøiagtige, som de ægte, efter hvilke de ere gjorte. Men mine Venner blive utaalmodige over vor lange Underhandling. Vil De slutte Dem til os, naar De faaer Halvparten af min Andeel?"

„Planen kan altsaa ikke mislykkes?"

„Nei."

„Frister, hvo er Du?"

„Giver Navnet Guldet eller Juvelerne et høiere Værd? Vær Een af Vore, og imorgen vil De, istedetfor at ligge som et Liig paa Bunden af Themsen, og efterlade en stakkels Datter, som i sin Armod ikke veed, hvorhen hun skal vende sig, kunne træde over Tærskelen paa Deres Huus som en rig Mand og med den gamle Anseelse."

„Det er nok — jeg er Eders!"

Lord Neagle vendte sig nu om til sine Forbundsfæller og tilkjendegav Dem Grevens Beslutning.

„Godt, det være saa," svarede Hinchcliff; „men lad ham først sværge Eeden, inden vi optage ham iblandt os."

En Eed, altfor frygtelig, til at vi skulle gjentage den, foresagdes den halvt sandsesløse Mand, som mekanisk gjentog den, neppe anende dens frygtelige Følger.

Der blev nu givet Signal til den dybeste Stilhed, og kort efter gled Baaden hen ved Trappen, som førte til Towers Indgang. Klokken slog idetsamme et Kvarteer til Fire. Tid og Omstændigheder vare særdeles gunstige til Foretagendets Udførelse; thi den hele Bygning laae indhyllet i en tæt Taage.

Saasnart Chaluppen laa stille, reiste Hinchcliff og Lord Neagle sig, og stak deres Vaaben i Beltet. Det var besluttet, at de skulde være de Første, som betraadte Perronen, og medens de gik langsmed denne, skulde Baaden roes hen under Brobuen i Nærheden, og Kapitain Foy og den unge Mand George, hans Neveu, blive paa Kaien, for at vente paa dem, der udførte Hovedrollen, og, naar de kom, hjelpe dem med at bringe Byttet ombord. Tower var kun slet bevogtet, da man stolede mere paa Slaaer og Laase end paa Øine og Øren. Naar man var forsynet med Nøgler, kom det kun an paa Dristighed; at skuffe Vagten medførte mindre Vanskelighed. For desto bedre at kunne orientere sig, havde Lord Neagle for to Dage siden, forklædt som Amerikaner, besøgt Tower, og, blandt andre Mærkværdigheder, ogsaa ladet sig forevise Juvelerne. Med et fast Blik havde han indskjærpet sig sammes Antal og hvor de vare placerede i det faste Taarnkammer.

Hinchcliff havde forsynet sig med en rød Blændlygte, nøiagtigt som dem, der brugtes i det Indre af Tower, men i det Øieblik, da de

to Mænd sagte snege sig frem paa Brystværnet omkring Muren, var den lukket; han havde ydermere iført sig en Dragt, aldeles liig den, som bares af Dørvogterne i Tower. Dertil havde han anlagt et stort Skjæg og Briller med blaae Glas, som han havde taget paa, for at ligne en gammel Portier i den indre Loge, og i Egenskab af denne uhindret at kunne bevæge sig frem og tilbage.

„Nu, Mylord, maa De holde Dem fast ved mig," sagde Hinchcliff, idet han forlod Muren og traadte ned paa det øverste Trin af Trappen til Hovedindgangen, som var lukket indvendig med Skodder, hvorfor de maatte snige sig hen til en lille Dør, hvorigjennem den almindelige Indgang var, og hvortil Hinchcliff havde Nøglen i Beredskab — den gik langsomt op, og de traadte ind i den steenbelagte Gang, som førte til en ny Dør, der ligeledes aabnedes, skjøndt ikke uden nogen Anstrængelse.

„Den fordømte Dør knagede mere, end jeg kunde ønsket," hviskede Hinchcliff. „Vi maae skjule os et Øieblik, for at komme paa det Rene med, om Nogen har hørt det."

Dette var virkeligt Tilfældet, thi en af de Vagthavende traadte ud fra en Sidedør med en rød Lygte i Haanden, og saae sig om; men de havde skjult sig bagved en fremspringende Pille, og da han Intet bemærkede, trak han sig atter tilbage og lukkede Døren efter sig, thi Natten var kold. Hinchcliff berørte i næste Nu sin Ledsager, og de skrede videre, indtil de kom til en lang Trapperække, som førte til en Vestibule. Lydløst stege de op af de mange Trin, og her gjeldte det at bruge al mulig Forsigtighed, thi sædvanligviis var der placeret en Vagt paa den øverste Afsats. Imidlertid saae de ingen, og skrede derfor videre igjennem en lang Korridor, ved Enden af hvilken Hinchcliff blev staaende og lyttede udenfor en Dør, som laae halvt skjult under en Bue.

„Denne Gjennemgang fører til Rustkammeret," hviskede Towers gamle og med Omstændighederne inden disse Mure fortrolige Dørvogter. „Det er den hemmelige Vei, gjennem hvilken de Vagthavende gaae ud og ind, og som passer bedre for vort Øiemed end Hovedindgangen. Ere vi først derinde, saa er meget vundet, thi det forkorter Veien og formindsker Faren betydeligt."

Disse Ord mumlede Hinchcliff halvt ved sig selv, medens han anvendte den eftergjorte Nøgle, som gjorde sin Skyldighed. I næste Nu stode de i Towers Rustkammer, og først her aabnede Hinchcliff Lygten, efterat han hidtil havde famlet sig frem, veiledet af sit nøie Kjendskab til Lokalet. Ilende hurtigt forbi disse uhyggelige Skikkelser af bevæbnede Riddere, som i Belysningen antoge et truende og spøgelseagtigt Udseende, traadte de ind i et lille hvælvet Kammer og fra dette i et andet. Nu befandt de sig i Forværelset til Kronjuveelgemakket. Den eneste Dør, som adskilte Røverne fra den Skat, de eftertragtede, var netop ifærd med at give efter for Hinchcliffs behændige Haand, da en Vagt, som var posteret her, stod for ham.

„Ah, er det Eder, gamle Marham," sagde han, og dreiede den røde Løgte, Hinchcliff bar, saaledes, at den klart belyste Slutterens Ansigt.

„Nu ja, der kom saadan en Uro over mig, thi det forekom mig, som jeg hørte en fremmed og underlig Larm, hvorfor jeg ansaae det for min Pligt at see mig lidt om," svarede Hinchcliff, idet han efterlignede den snøvlende Tone, hvori den gamle Mand talte, hvis Rolle han spillede.

„Gaae tilsengs," sagde den Vagthavende; „jeg tør holde, hvad det skal være, paa, at I enten gaaer i Drømme eller i Barndommen. Siig mig engang, om I nu virkelig hørte en underlig Larm, hvad saa? Hvem frygter I for, Gamle?"

„For Røvere!"

„Røvere? Ja det var den rette Snak! Om ogsaa Nogen var saa næsvis at komme indenfor, hvorledes skulde han saa bære sig ad med at komme ud igjen. Ikke engang Jack Steppard vilde kunne komme igjennem disse syv Jerndøre, langt mindre tilbage. Som jeg siger, Gamle, I drømmer! Gaa tilsengs, Fader Markham, det tjener Eder bedst."

„Jeg vil dog først gjøre en lille Runde endnu," brummede Hinchcliff.

„Og hvem er det I har med?"

„En af Dørvogterne, som jeg lod ledsage mig, af Frygt for Røverne."

Derpaa tilhviskede han Lord Reagle: „Denne Soldat er en resolvert Krabat, som blander sig i Alt. Jeg ventede ikke at finde nogen Vagt her. Han er os iveien! Der er Fare forhaanden — hvad skulle vi gjøre?"

(Fortsættes.)

I en tyrkisk Bod.

Af Dr. K. Koch.

Under mit Ophold i Smyrna besøgte jeg naturligviis ofte Bazarerne for alle de forskjellige

En tyrkisk Kjøbmand.

Folkeslag, som samles her, for paa denne Maade, ved umiddelbar Beskuelse, at lære deres Sæder og Skikke at kjende. Der er en væsentlig Forskjel paa disse Nationaliteter. Den tyrkiske Kjøbmand synes at staae paa et bedre Trin end de Øvrige. Han sladdrer ikke som Perseren, han praler ikke som Grækeren, og spiller ikke den Ligegyldige eller Fornemme som Armenianeren. Han sidder i olympisk Ro paa sin Matte i Midten af sin Bod, opfører ingen Slags

Rolle, anstrænger sig ikke for at bringe Nogen til at kjøbe, bærer ingen Maske, men viser sig som han er. Han bedrager Ingen, og bliver ikke fortrydelig, naar en Kunde stundom gjør ham hele Timers Uleilighed og tilsidst gaaer sin Vei, uden at kjøbe for en Skilling.

Af denne Grund foretrak jeg at gjøre mine Indkjøb hos Tyrkerne. De gjeldte meest Fornøielsesgjenstande, som jeg kjøbte, for senere at opbevare til Erindring om fjerne Steder og Lande. Saaledes vilde jeg blandt Andet i Smyrna kjøbe et Teppe af den Slags, som man kun forfærdiger i Anotolien, og som man nu søger at efterligne i Europa, navnlig i Schmiedeberg i Schlesien. I denne Hensigt erkyndigede jeg mig hos en Ven, en Kjøbmand, om et Sted, hvor jeg kunde finde et saadant Teppe, men jeg vilde have et ægte asiatisk, ikke et, som maaskee var fabrikeret i England eller Tydskland af disse Landes Materiale, thi dem gives der en Mængde af i Handelen, fordi de ere billigere end dem, der forfærdiges paa Stedet. De indførte blive naturligviis fabrikerede paa Maskine, medens de indenlandske væves med Hænderne. Min Ven viste mig hen til en Tyrk, og medgav mig en af sine Kommissær, en Græker, der baade talte tyrkisk og italiensk, og som skulde være min Tolk, idet jeg betjente mig af det sidste Sprog.

Vi gjennemvandrede kun nogle af de utallige smaae og snevre Kryds- og Tværgader, som findes i denne Stad, og stode snart, ikke langt fra den store Moskee, foran en aaben Bod, saaledes som de sædvanligviis ere i Orienten. Man træder nemlig igjennem en lav Port ind i en foran ganske aaben kubisk Hal, hvis Gulv ligger nogle Fod høiere end Gaden, og som om Natten bliver tillukket foroven og forneden med store Skodder. Den øvre Halvdeel kan hæves udefter, saa at den, støttet af Jernstænger, danner et Tag, som beskytter mod Sol og Regn, medens den nedre Halvdeel nedlades vertikalt som Bedækning af Muren. Langs Væggene ligge Varerne tilskue, og Midterrummet af den lille Hal er tomt. Her er udbredt en stor Matte af Palmeblade, og paa denne sidder Kjøbmanden fra Morgen til Aften, undtagen naar der kommer Kjøbere, og ryger af sin Schibuk, medens han nyder sine ti eller tolv Kopper Kaffe i Dagens Løb.

Den Kjøbmand, jeg søgte og fandt, var en gammel Mand med et sølvhvidt Skjæg og et blegt men ædelt Ansigt. Han sad naturligviis og røg af sin Schibuk. Min Ledsager underrettede ham om, hvad jeg ønskede, og han nikkede med Hovedet. Men man afslutter ikke en Handel i Tyrkiet saaledes som andre Steder; først maatte jeg ryge en Pibe og drikke en Kop Kaffe, og medens dette gik for sig, udspurgte Kjøbmanden mig med den elskværdigste Høflighed om mine Forældre, mine Sødskende, min Reise, og mange andre Ting, saa at der hengik over en Time, inden jeg kunde formaae ham til at komme frem med de Tepper, hvoraf jeg vilde vælge eet. Efter den Maade, hvorpaa han erkyndigede sig om min Familie, skulde man troet, at han havde kjendt den i mange Aar. Saaledes sagde han uden Indledning:

„Hvorledes gaaer det Din Fader?"

„Han er død for længe siden."

„Det gjør mig ondt. Han maa have været en dygtig Mand, thi man kjender en Fader paa hans Børn."

Jeg takkede ham for hans gode Mening om mig, og han vedblev:

„Levede Du i samme Stad som han?"

„Nei, jeg forlod tidligt Hjemmet."

„Han var dog ikke ene, da han døde? Hvem var hos ham?"

„Min Moder og mine Søstre."

Da jeg nævnede min Moder, bukkede den Gamle høfligt.

„Og hvorledes gaaer det Dine Brødre?"

„Jeg har kun een, og ham gaaer det godt."

„Og Dine Børn?" — Nu vare vi ved den tredie Generation.

„Jeg har hverken Kone eller Børn."

Jeg kom uvilkaarligt til at tænke paa Europa og Amerika. Hvor vidt vilde en Kjøbmand komme der, naar han skulde forhøre sig om enhver Kundes Slægtregister og traktere ham med Tobak og Kaffe? „Tiden er Penge," siger Amerikaneren, og det er en uafviselig Sandhed.

Endeligt var jeg kommen saa vidt, at jeg havde valgt det Teppe, jeg vilde have; men nu gjeldte det, at komme ud af Prisen. Han forlangte fem hundrede Pjastre for det, og saa meget vilde jeg ikke give. Da jeg af Erfaring vidste, at man altid forlangte langt mere end man solgte det for, bød jeg ham fire hundrede og halvtredsindstyve Pjastre, i Guld fire og en halv Napoleonsd'or, men han rystede paa Hovedet, og nu maatte der atter ryges en Pibe og drikkes en Kop Kaffe. Altimellem sagde han: „Du er min Ven, og Du skal have Teppet for fire hundrede og firsindstyve Pjastre." Men jeg blev fast ved min Beslutning, dog uden at kunne komme til noget afgjørende Resultat. Omsider sagde min Ledsager paa Italiensk: „Giv ham fire og en halv Napoleonsd'or, han tager dem nok." Jeg gjorde det, og efter at Kjøb-

manden havde betragtet Guldet i nogen Tid, sagde han: „Det er for lidt, men Du er min Ven,“ og han rakte mig Teppet.

Da Handelen omsider var sluttet, og jeg tog Afsked, rakte han mig venligt Haanden med de Ord: „Du vil blive tilfreds,“ og jeg blev det, thi Teppet var af en udmærket Skjønhed og Finhed.

Aurora af Königsmark.

Historisk Skizze.

Paa Slottet Moritzburg saaes Kurfyrst August, med Tilnavn den Stærke, skjødesløst henstrakt paa en fløielsbetrukken Ottoman. Man bemærkede let, at Herskeren var i slet Lune, thi han hvilede den furede Pande i den flade Haand, og de venlige Kjertegn af hans Yndlingsvindspiller, som stod forundret ved Siden af ham, lønnedes med en ublid Tilbageviisning. Da aabnedes langsomt Døren til Kabinettet og General Flemming, Kurfyrstens Kammerherre og Fortrolige, traadte ind.

„Hvorfor forstyrrer De mig, Flemming?“ spurgte Kurfyrsten fortrædelig og reiste sig op af sin hvilende Stilling. „Naar jeg behøver et Dieblikѕ Ro, kan jeg gjøre sikker Regning paa, at jeg enten bliver forstyrret af Dem eller af et Bud fra Kurfyrstinde Eberhardine.“

„Deres Durchlauchtighed maa naadigst tilgive, naar jeg, af Høflighed mod tvende ligesaa høitstillede som skjønne Damer, vover at inkommodere Dem. I Forværelset befinde sig nemlig Grevinderne Löwenhaupt og Königsmark, tvende Søstre til den fra Kongen af Hannovers Hof forsvundne General, der endnu fungerer i Deres Durchlauchtigheds Armeeliste.

Kurfyrsten havde forladt Sophaen og gik tankefuld frem og tilbage i Kabinettet. Pludselig standsede han og sagde med en mørk Mine: „De maa spørge Grevinde Platen, hun maa være bedst underrettet om, hvor General Königsmark blev bragt hen. Isandhed, Taalmodigheden har sin Grændse! Nu forlanger man endogsaa, at jeg skal være behjelpelig med at opsøge bortløbne Soldater. Disse Königsmarks have næsten et halvt Aar plaget mig med Bønner om min Bistand, og nu sender de endogsaa en kvindelig Deputation, for at lægge mig paa Pinebænken. Hvad skal jeg gjøre, Flemming?“

„Stæde Damerne til Audients, Deres Durchlauchtighed,“ svarede Kammerherren, og med en betegnende Mine tilføiede han: „Jeg er overbeviist om, at min ophøiede Herre ikke vil undlade at skjenke den smukke Brandenburgerinde sin naadige Gunst.“

„Disse tvende Grevinder synes at have gjort et særdeles fordeelagtigt Indtryk paa Dem, Hr. Kammerherre,“ bemærkede Kurfyrsten, hvis Pande begyndte at glattes, „og jeg kan tilvisse ikke modstaae Deres Anskuelse af Sagen. Blæs til Angreb, General, og lad dem træde ind.“

Døren aabnedes, og tvende høie Damer, indhyllede i Sørgedragter, traadte ind. Kurfyrsten skred dem livligt imøde og ledsagede dem til Ottomanen, medens han selv tog Plads paa en Stol. Et Vink gav Grev Flemming Befaling at blive tilstede.

„Deres Durchlauchtigheds naadige Modtagelse lader mig haabe en ligesaa naadig Opfattelse af min Bøn,“ begyndte Grevinde Löwenhaupt. „Alle skriftlige Ansøgninger til den sachsiske Regjering om at interessere sig for vor Broder Philips Skjebne, have været forgjeves, omendskjøndt han er sachsisk General, og af denne Grund have vi, hans Søstre, anseet det for vor søsterlige Pligt, umiddelbart at henvende os til en Monarch, hvis Galanteri og Høihjertethed er bekjendt over hele Europa. Deres Durchlauchtighed vil visselig ikke afvise de sørgende Søstre.“

„Tro ikke, Fru Grevinde, at jeg, efter General Königsmarks Forsvinden, har været uvirksom,“ svarede Kurfyrsten, „men Sagen stiller sig desværre saaledes: alle de Efterretninger, jeg har været istand til at indhente, give det Resultat, at den forvovne Kavalier har staaet i en Kjerlighedsforstaaelse til Prindsesse Sophie Dorthea, og at han, da han vilde flygte med hende, er bleven saaret.“

„I dette Tilfælde er han sikkert begravet i et eller andet Fængsel og imødeseer en skrækkelig Død!“ udbrød Aurora von Königsmark. „O, Deres Durchlauchtighed, ingen Anden end den fjendige Grevinde Platen har styrtet den Ulykkelige i Fordærvelse. Naar den glorrige Kurfyrste af Sachsen — naar De, høie Herre,“ tilføiede hun i en blødere Tone — „vilde tilstille det hannoveranske Hof et afgjørende Spørgsmaal, saa vilde den sørgelige Hemmelighed snart være løst.“

Ved disse Ord af den unge Grevinde fæstede Kurfyrst August sine Dine med et gjennemtrængende Blik paa den Talende, og rødmede. Halvsløret, som hørte til Datidens Hofdragt, havde hun slaaet tilbage, og han mødte et Par Dine, hvis Udtryk gjorde en ube-

skrivelig Virkning paa ham. Hun var skjøn! Det halvt smertelige Smil, som bragte hendes rosenfarvede Læber til at vise en snehvid Perlerad af Tænder tilskue, og den livlige Rødme, som Sindsbevægelsen havde fremkaldt paa hendes Kinder, satte Kurfyrsten i en saadan Henrykkelse, at han neppe kunde tilkæmpe sig den fornødne Rolighed til at fortsætte Samtalen, og General Flemming, som saae Alt, smilede med en Tilfredshed, som viste, at det Regnestykke, han havde opsat, og hvoraf han lovede sig sin Fordeel, vilde komme ud med det rette Facit.

„Selv om det fremsatte Ønske ikke var bleven udtalt af saa fortryllende Læber, som Deres, Grevinde af Königsmark," sagde August, „vilde det ligefuldt være en Pligt for Kurfyrsten af Sachsen at erkyndige sig om en af sine Generalers Skjebne, hvilket ogsaa er skeet, skjøndt uden Held. Imidlertid maa jeg erklære, at den Forsvundnes Familie ikke maa hengive sig til for dristige Forhaabninger, da den ulykkelige Greve, efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, synes at være falden som Offer for en Intrigue."

„Gud gjengjelde Deres Durchlauchtighed den naadige Bistand, De tilsiger os," hviskede Aurora, idet hun foldede de smaae med gjennembrudte Silkehandsker bedækkede Hænder.

Et Blik af Kurfyrsten traf Auroras Idvine, og hun rødmede dybt. Han hørte neppe, at ogsaa Grevinde Löwenhaupt udbrød i Taksigelser, hvilke Kammerherren, som bemærkede, hvor fængslet hans Herre var, modtoge paa hans Vegne, med de trøsteligste Forsikkringer om, at der skulde blive gjort Alt, for at erholde Vished om hendes Broders Skjebne.

Audientsen havde næsten varet en Time, da Damerne reiste sig. Kurfyrsten var med største Beredvillighed gaaet ind paa, hvad de havde udtalt som Deres Ønske, og befalede Grev Flemming ufortøvet at lade Udenrigsministeren kalde til Moritzburg. Dog samtidigt hermed udtrykte han Haabet om, at de tvende Sollicitantinder vilde tage Ophold i Dresden, indtil man var kommen efter den hannoveranske Hemmelighed betræffende General Königsmark.

Da Kurfyrsten havde ledsaget Damerne ud i Forværelset, og de havde anbefalet sig, vendte han tilbage til sit Gemak med sin Kammerherre, som først efter en Times Forløb forlod det med en kostbar Brillantring paa Fingeren og et haanligt Smil paa Læberne.

Medens Kurfyrsten gjorde Alt, for at bringe Familien Königsmark Underretning om den Forsvundne, hvilket dog ikke lykkedes, overstraalede Aurora Dresdens berømte Krands af kvindelige Skjønheder ved sin Personligheds overordentlige Ynde og sine udmærkede Aandsgaver, og man følte sig snart overbeviist om, at den durchlauchtige Herre smægtede i hendes fortryllende Lænker. Men med Alvor og Bestemthed afviste Aurora enhver om Tilnærmelse af Kurfyrsten. Kun altfor vel kjendte hun de slappe Sæder ved det daværende Hof til at vide, at Kvindens Dyd kun her gjeldte for en latterlig Grille. Den strenge Opdragelse, hun havde modtaget af en ædel Moder, Datteren af den svenske Feltmarschal Wrangel, havde indgivet hende et bedre Begreb om Kvindeværd, som yderligere bestyrkedes ved hendes ældre Søsters, Grevinde Löwenhaupts, huslige Lykke. Imidlertid syntes den skjønne Aurora ikke at finde Mishag i den unge ridderlige Monarks Hyldest, og omsværmet af samtlige Kavalierer, der allerede prisede sig lykkelige ved et Blik af hendes underskjønne Øine, følte hun sig ved Hoffet som den herskende Dronning, thi Kurfyrsten var jo hendes første Slave, og den blide Eberhardine, hans Gemalinde, holdt sig altid fjernet fra Festlighedernes Larm.

(Sluttes.)

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1860 erholde gratis **„Fra Provindsen,"** $11\frac{1}{2}$ Ark cpl., samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 6te Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker **S. Trier**, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag C. Ferslew & Co. lith. Etabl.

Den nye Tjenestepige.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 26de Februar. № 9.

Indhold: Ægteskabelige Sorger og Glæder (med steentrykt Scene.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Aurora af Königsmark (Slutning.)

Ægteskabelige Sorger og Glæder.

(Hermed Lithographiet: „Den nye Tjenestepige," efter de Bruycker.)

Gaardbesidder Jeremias Fuchs i Stättelbeck, Foged, Skoleforstander og Kirkeværge, kunde smigre sig med at staae godt anskreven hos sin Foresatte „Hr. Landraaden," og at turde kalde Præsten, Hr. Wohlgemuth, en jovialsk gammel Mand, der holdt meget af at drikke Bockbier og spise Klumper, sin gode Ven. Dog, trods alt dette, var Jeremias ikke saa pletfri som hans berømte Navner, Propheten i Israel. Man kunde hverken sige, at han spillede, drak over Tørsten eller var trættekjer, men desuagtet opstod der gjerne en Mumlen imellem Folk, naar Hr. Fuchs med værdig Embedsmine gik igjennem Landsbyen, hvilket betegnede, at han ikke havde reent Brød i sin Pose, og isandhed, naar man betragtede hans listige Physiognomi skulde man have ondt ved at troe, at han var, hvad han gjerne vilde synes: et Billede paa Fromhed; selv hans Venskab til Præsten formaaede ikke at laane ham denne Nimbus.

Jeremias Fuchs var ni og halvtredsindstyve Aar, altsaa altfor gammel, til at være istand til at blive forelsket eller begaae andre dumme Streger, og dog endnu for ung, til at kunne tilegne sig Oldingens rette Værdighed. Allerede i to og tredive Aar havde han været Medlem af den hellige Ægtestand, der dog ikke var forekommet ham som det Paradis, Poeterne skildre, thi han havde aldrig havt Børn, og ligefra Hvedebrødsugen vare hans Dage ved hans Kone Barbaras Side henrundne i hverdagsmæssig og tør Ensformighed, uagtet denne var en brav og fornuftig Kone, som stedse havde gjort Alt for at der skulde groe Blomster paa deres Ægteskabssti, men uden noget varigt Resultat. Bevidstheden om, at hun var sin Mand aldeles ligegyldig, gjorde vel et smerteligt Indtryk paa hende, men ikke destomindre helligede hun sig stadigt til sine Pligters Opfyldelse, var troe og opmærksom mod sin Ægtefælle, og blev omsider saa uundværlig for ham i det daglige Liv, at deres Ægteskab henrandt i al Fred og Ro. Først efter to og tredive Aars Forløb skulde denne Tilstand føleligt blive forstyrret.

De ærbare Landsbybeboere i Stättelbeck, navnligt de unge Piger og Karle, vilde i nogen Tid have bemærket, at den strenge Hr. Foged aldrig var ivrigere i Opfyldelsen af sit Embede, end naar der var et smukt Pigebarn indviklet i Affairen, og at han, naar der skulde fæstes en ny Pige, lod sig det være særligt magtpaaliggende, at hun var af et godt Udseende.

Hans Kone havde aldrig tidligere havt Exempel paa, at han brød sig det Mindste om denne Husaffaire, som han stedse havde overladt til hendes gode Smag og praktiske Blik, og det kunde derfor ikke undgaae at forundre hende, at han nu paa sine gamle Dage blandede sig i denne Sag; dog var hun langtfra at tilskrive dette nogen slet Hensigt, saa meget mindre, som hun aldrig opdagede Noget, der kunde saare hendes Følelser som Hustru. Men hvorledes det end var, syntes Landsbyens Beboere at vide

Mere end hun, hvilket deels skrev sig fra, hvad Piger, som havde tjent ham, fandt for godt at fortælle, og deels af uklare Rygter, støttede paa Formodninger og løs Sladder, der trives bedre end den villigste Vært; ja, det gik saa vidt, at man formeligt snissede paa en spottende Maade, naar man saae ham omgive sig med den latterlige Værdighed, han var altfor tilbøielig til at bære tilskue.

Ved Mikkelsdagstid fæstede Jeremias Fuchs en attenaarig Pige, fattig og forældreløs, men saa elskværdig, at man almindeligviis kaldte hende den smukke Grethe. Den unge Pige var forlovet med en rask Knøs, ved Navn Henrik, som var Forstbetjent hos Førsteren paa Riddergodset Stättelbeck, og som vilde ægte hende, naar han havde bragt det til selv at opnaae en Førstertjeneste, indtil hvilken Tid han iøvrigt stræbte at samle til et lille Udstyr, medens de begge glædede sig til at naae det Maal, der fremstillede sig for dem som den høieste Lykke.

Uagtet Grethe ikke var fremmed for de fordægtige Rygter, som vare i Omløb om Fogden, bestemte hun sig dog til at modtage Tjenesten i hans Huus, da Lønnen var god og hun følte sig overbeviist om, at hun, om det skulde gjøres nødigt, var stærk nok til at værge for sig. Hun tiltraadte altsaa sin Plads, og var særdeles fornøiet med Husmoderen, som hun jo især havde med at gjøre. Saaledes kom Efteraaret, da der Intet var at udrette paa Marken. Grethe beskjeftigede sig altsaa med at spinde, og nu skulde hun erfare, at de omløbende Rygter om hendes Husbond ikke vare uden Grund. Saa ofte der gaves Leilighed dertil, bestormede den gamle hæslige Hykler hende med al Slags Kjerlighedspassiar, og en Dag, da hans Kone var gaaet ud i Haven, for at nedplukke nogle sildigt modne Frugter, viste han sig især paatrængende. Han sagde hende en heel Deel om hendes Skjønhed og hans Følelser for hende, der, som han udtrykte sig, passede sammen som Marzipan til den søde Honning. Den smukke Grethe søgte saa godt som muligt at løse sin dobbelt svære Opgave, nemlig at tage Sagen fra den latterlige Side, for ikke at opirre den gamle Isegrim, og samtidigt hermed at holde ham inden de passende Grændser. Men Hr. Fuchs blev stedse dristigere, og gjorde endelig et voldsomt Forsøg paa at ville kysse hende. I dette Dieblik viste Konen sig i Døren; en Anelse, hun ikke kunde gjøre sig selv Rede for, havde drevet hende ind, og da hun saae sin falske Ægtefælles Opførsel, udstødte hun et halvt Skrig, der bragte den lige værdige Foged, Skoleforstander, Kirkeværge og Ægtemand saa aldeles ud af Koncepterne, at han nær var tumlet baglænds om paa Gulvet. Barbara betragtede ham med store Øine, og han, der var for feig til ærligt at møde den Bebreidelse, som udtalte sig af samme, begik den Nedrighed at vælte hele Skylden over paa Grethe, som han ikke kunde have været i Fred for. Han havde kun villet stille hende paa en Prøve, og hun syntes forfængelig nok til at laane Øre baade til Peer og Paul. Da vendte Barbaras Vrede sig imod den unge Pige, som hun havde havt saa god en Mening om, og omendskjøndt denne grædende bevidnede sin Uskyldighed, blev hun dog jaget paa Døren, især paa Foranstaltning af den strenge Hr. Fuchs, der ikke bar sit Navn forgjeves, for at han derved deels kunde hevne sig paa hende, deels rense sig selv.

Med Taarer i Øinene begav den ulykkelige Pige, som nu ikke havde Tag over Hovedet, sig til Førsterboligen, for at beklage sig for sin Henrik. Paa Veien mødte hun Willibald, Henriks bedste Ven fra Drengeaarene. Da han saae, hvor bevæget hun var, spurgte han hende ud, og da hun havde meddeelt ham den vanærende Fornærmelse, der var tilføiet hende, ledsagede han hende til Førsterboligen, hvor Henrik, ved at høre, hvad Talen var om, blev saa rasende, at han ufortøvet vilde ile hen til Fogden og skyde ham en Kugle for Panden, hvilket dog den mere besindige Willibald forhindrede. Fuchs skulde have en mindre streng, men desuagtet følelig Tugtelse, mere for sin skjendige Opførsel mod den uskyldige Piges Rygte, end paa Grund af hans Elskovsgjæggeri. Med en forstilt Haand tilskrev Willibald ham et Brev i Grethes Navn, hvori hun beklagede sig over, at Ingen vilde vide Noget af hende, siden hun havde mistet sit gode Navn og Rygte, hvorfor hun saae sig nødt til at tage sin Tilflugt til ham, og bad ham den følgende Dag, da det var Kirmesse, at indfinde sig i Kroen Klokken fire, hvor han da vilde træffe hende i en vis lille Havestue, men for en Sikkerheds Skyld var det bedst at han tog Fruentimmerklæder paa.

Hovedet løb rundt paa den gamle Jeremias Fuchs; det var mere end rimeligt, under de antydede Omstændigheder, at Grethe saae sig nødt til at krybe til Korset, for at have en Existence, og han vilde da ogsaa nok gjøre for hende, hvad han kunde. Uagtet det noget Ydmygende i at klæde sig som Fruentimmer, lod han sig det dog gefalde, skjøndt det kostede ham endeel Vanskelighed at faae de behørige Klædningsstykker først transporterede ud af Barbaras Skuffer, og derpaa ud bag et Hegn i Nærheden,

hvor han kunde iføre sig dem. Imidlertid gik det dog, og til den bestemte Tid betraadte han Havestuen. Men ak, hvilken Skuffelse — istedetfor den skjønne Grethe, blev han i et Nu omringet af sex eller syv Bonderknøse, som stormede frem fra alle Hjørner og Kroge, og gave sig til at svinge ham rundt, medens de rev Fruentimmerhuen af det skaldede Hoved og trak ham udenfor, saa alle Tilstedeværende kunde see ham og spotte ham; derpaa gave de ham hver en Øse Vand over Hovedet, for at afkjøle ham, og nu lode de ham gaae.

Dybt beskjemmet vandrede den ellers saa stolte Hr. Fuchs til sit Hjem, hvor han hverken mødte Overbærelse eller Medlidenhed. Imidlertid tjente den hele kaade Opførsel baade af den Gamle og de Unge til at ødelægge hans Husfred, hans Velstand og hans Anseelse, samt til at berede ham en sørgelig Alderdom. De Bestillinger, hvoraf han havde været saa stolt, bleve ham berøvede; hans Kone lod sig paa en Broders Raad skille fra ham; de utallige Spotterier, han idelig var udsat for, bragte ham til over Hals og Hoved at sælge sin Eiendom for Spotpriis, blot for at komme bort, og efterat han havde betalt, hvor han skyldte Noget, forlod han Byen i en næsten forarmet Tilstand.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Uden at sige et Ord, sprang Lorden ind paa Soldaten, greb ham saa voldsomt om Halsen, at han ikke kunde raabe om Hjelp, og kastede ham til Jorden. Da Hinchcliff saae dette, styrtede han sig over den Faldne, og inden faa Minuter var han kneblet og bundet saa forsvarligt, at han ikke kunde røre en Lem eller give en Lyd fra sig. Da dette var skeet, dreiede de den stakkels Synder med Ansigtet mod Væggen, saa han Intet kunde see. Øieblikket efter stode de i Juveelgemakket — Skatten laa for dem. Men istedetfor at give sin Glæde tilkjende, udstødte Hinchcliff et dæmpet Skrig af Forbauselse og Harme.

„Hvad er dette?" mumlede han med hæs Stemme, „Kronen er her ikke!"

„Jeg burde have tænkt mig det," svarede Lorden, „thi imorgen vil Dronningen høitideligt modtage Kongen af Preussen, og Kronen er afhentet, for at bæres af hende ved denne Leilighed. Men i de Juveler, som ere tilbage, er der Rigdom nok for os."

„Meget sandt, men jeg gad dog fordømt gjerne havt Kronen med," brummede Hinchcliff, og hans Pantherøine lyste med en afskyelig Glands.

„Det er bedre som det er," meente Lorden; „vi have nu lettere ved at transportere Fangsten."

Uden at tøve længere, bemægtigede de sig fire Kasser med Ædelstene, som befandt sig under et tillukket Jerngitter, men hvortil Hinchcliff havde Nøgle ligesom til Dørene, stak dem i en Lædersæk, som de havde medtaget fra Baaden i dette Øiemed, og tiltraadte Tilbageveien. Endeligt, skjøndt ikke uden adskillige Farer for at blive røbede, og ofte nødte til at holde sig skjulte i flere Minuter, naaede de den sidste Dør, og strax efter den ventende Baad.

„Naa?" spurgte den enarmede Kapitain, da de havde besteget denne.

„Alt i Orden," svarede Hinchcliff, idet han stoppede Sækken ned i Kassen under Agtersædet og lukkede for den.

„Saa haler ud, Manne!" lød den barske Befaling, og Chaluppen var neppe sat i Bevægelse, førend den med en flyvende Fart foer igjennem Vandet. Da det begyndte at grye ad Dag, lagde den til paa Siden af en slank Brigantine, som holdt det gaaende en halv Miil fra Tower, og neppe var Kassen bragt ombord og Baaden taget ind, førend den flinke Seiler forsvandt i Morgendæmringen.

Ottende Kapitel.

Rose.

Vi henlægge nu Scenen for vor Fortælling fra den levende Stad til den ensomme Landsby Conybeare-Ford, nogle Mile fra London. Veien, som løb igjennem den, var paa begge Sider beskygget af ærværdige Egetræer, hvis Grene spredte sig vidt til alle Sider, og som syntes at være gamle nok til at kunne have laant en eller anden normannisk Erobrer, der paa en varm Sommerdag havde søgt Hvile her, baade Skygge og Kjølighed. Landsbyen, med sine lave Huse, bar et mere end almindeligt gammeldags Præg, hvorimod det gamle Slot, i hvilket Lady Isabella var født, havde modtaget en saadan Modernisering, at det mere lignede et Palads end en Adelsmands Landsæde. De gamle Steentaarne vare nedrevne og erstattede af en pragtfuld Marmorfacade, og Borggraven var opfyldt og omskabt til et Parkanlæg, der adskilte den aristokratiske Bolig fra den stille skyggefulde Landsby, som bar Navn efter Slottet.

Udenfor Parkanlæget var en stor Eng, som almindeligviis oplivedes af legende Børn og græssende Kreaturer, og paa den anden Side af denne, omtrent midt i Landsbyen, laa Kroen, som bar Lord Conybeares Vaaben til Skildt, og som i umindelige Tider havde været vidt og bredt berømt for de forskjellige Verters smukke Døttre. I de Dage, da vor Fortælling foregaaer, kunde Døttrene i Conybearevaabnet endogsaa rose sig af at staae over den tidligere Tids skjønneste Rivalinder. Ligeover for Kroen var Landsbybrønden, over hvilken der stod at læse med store Bogstaver: „Af denne Brønd drak Lady Gree, da hun var tørstig."

Om Aftenen førend den Nat, der var saa skjebnesvanger for Herren til dette Slot og denne Landsby, stod en skjøn Pige ved hiin Brønd, og ventede taalmodigt, indtil Rækken kom til hende at faae Vand. Aftensolens Glød gav hendes rige dunkle Haar den herligste Glands og forøgede den milde Varme i hendes lysebrune Øine. Hun var smuk og ung, endnu ikke atten Aar; hendes Ansigt havde et klogt velgjørende Udtryk, og over hendes hele Væsen var udbredt en elskværdig Beskedenhed, som gjorde hende fortryllende. En efter Anden forlode Brønden, og kun to bleve tilbage, som sladdrede om de Nyheder, der vare trængte hid fra Staden, da en ung Mand, ikke klædt som Landboer, men i en pyntelig Matrosdragt, nærmede sig Brønden. Da han saae den unge Pige, hvis Navn var Rose, rødmede og smilede han og hilste hende paa en bekjendt Maade.

„Godaften, Robert Murray," svarede Rose, men uden at rødme og i en Tone, der noksom tilkjendegav, at han var hende aldeles ligegyldig.

„Skal jeg fylde Eders Krukke?" spurgte han.

„Nei Tak, jeg har ingen Hast," sagde hun.

„Jovist, Rose, I skal ikke vente," udbrød han. „Gaa bort, Mary," vedblev han til en gammel Kone, som holdt meget af at passiare, og hvis Krukke var fuld for længe siden; „lad ikke Andre vente uden Grund."

„Hvem er Du, siden Du tillader Dig at føre et saa frit Sprog?" spurgte den Tiltalte med et stivt Blik. „Vær høflig mod gamle Folk, min Søn. Jeg veed nok, at al Din Tjenstagtighed kun gaaer ud paa at faae et Smil af dette smukke Ansigt, og at Du vil vise mig bort, for at bringe Dit Galanteri mod Pigebarnet tiltorvs; men tag Dig iagt, at Du ikke snarere bringer hende til at rynke Panden, end til at see venligt, thi naar Din Faders Søn tænker paa at ægte Rose Wild, saa frygter jeg for, at han spænder sin Bue altfor høit."

Den unge Mand saae vredt hen for sig, og med et forskende Blik paa Pigen, sagde han —

„Agt ikke paa hvad hun siger, Rose; hun kan ikke lide mig!"

Rose svarede Intet, men traadte nærmere hen til Brønden, og da den pyntelige Sømand absolut vilde hjelpe hende, og derved kom til at trænge den gamle Mary tilside, vendte denne sig imod ham med et Lynblik, og idet hun i en advarende Tone med skjærende Stemme udstødte et skarpt „Robert Murray!" traadte han som lammet tilbage og vovede ikke at hæve Blikket til hende.

Det var en smuk Knøs, og han var eneste Søn af Fogden i Byen, hvorfor han altsaa i Fødsel var lige med Rose, men han gav sig Mine af at være bedre end de andre af Landsbyens Beboere, og var den Eneste, der vovede at gjøre Fordring paa den smukke Piges Haand. Rose hverken hadede eller elskede ham; hun brød sig slet ikke om ham, medens den Følelse, han nærede for hende, tiltog hver Dag i lidenskabelig Heftighed. Den aabne, umiskjendelige Ligegyldighed, hvormed hun opførte sig lige overfor ham, beskyttede hende for en Erklæring fra hans Side. Han var tre og tyve Aar gammel, og de tvende sidste Aar havde han tilbragt tilsøes, men nu, medens Skibet, hvortil han hørte, lossede og ladede, tilbragte han Tiden i Hjemmet, og søgte at vinde den skjønne Roses Hjerte.

„I er meget uvenlig imod mig, Rose Wild," sagde han, da hun vilde forlade Brønden for at begive sig hjem. Hun bar Vandkruset paa den flade Haand, hvilken Stilling laante hendes hele Væsen en saadan Ynde og Elskværdighed, at Kjerligheden i den heftige Robert Murrays Hjerte flammede iveiret med en uimodstaaelig Magt og en stærk Trang til at give sig Luft. Han fulgte hende med en Uro, som bragte hans Aasyn til at lue.

„Rose," udbrød han pludseligt, „I veed, at jeg elsker Eder, og I behandler mig med Skjødesløshed, men lad mig ligefrem sige Eder, at jeg ikke holder af at blive tilsidesat, og at naar Nogen gjør det, betaler jeg med lige Mønt."

Hun svarede ikke paa hans Bemærkning, men hendes Læber krusede sig til et foragteligt Smil.

„Naa, hvad siger I?" spurgte han, og vilde stille sig iveien for hende.

„Jeg siger, at I skal gjøre Plads for mig, Robert Murray, saa jeg kan komme frem, uden at spilde Vandet," yttrede hun koldt.

„Jeg seer det — I hader mig!" udbrød han vildt.

„Hold inde med Eders dumme Snak, eller jeg bliver vred," sagde den unge Pige med en utaalmodig Bevægelse.

„I elsker en Anden —"

„Ligemeget, I har hverken Ret til at spørge mig herom, eller til at opholde mig."

„Jo," skreg han, „jeg har Ret dertil — jeg har Ret til at spørge Eder, thi ogsaa jeg elsker Eder."

„Her er ikke Stedet til saadan Tale," sagde Rose kort, og da Robert ikke længer spærrede hende Veien, skred hun rask hen mod Kroen. Da hun kun havde en Snees Skridt tilbage, sagde han:

„Et Ord, Rose, inden jeg forlader Eder. Vil I møde mig iaften Klokken ni under Kongeegen?"

„Nei," svarede hun bestemt.

„I vil ikke?"

„Nei, siger jeg endnu engang. Gaa, og lad mig i Fred."

Roberts Ansigt blev mørkt af Vrede, hans Hænder knyttede sig, og han syntes i Begreb med at ville slaae hende. Rose blegnede, og med et Skrig foer hun tilbage for det voldsomme Menneske. I samme Øieblik kom en Mand, som havde megen Lighed med en Konstabel, hurtigt til, og idet han lagde sin Haand tungt paa Robert Murrays Skulder, sagde han: „Elendige Karl, vil Du slaae denne unge Pige!" og med disse Ord svingede han ham saa heftigt rundt, at han tumlede til Jorden. I Faldet rullede hans Hat henad Veien, og ud af denne et rødt og hvidt Baand, der betegnede ham som hørende til en Bande Oprørere, der samme Dag havde stillet sig til Modværge mod Dronningens Tropper. Da Konstablen saae Baandet, greb han den unge Mand, som øieblikkeligt var sprungen op, fast ved Kraven, og idet han rev en Pistol frem, raabte han: „Nu gjenkjender jeg Dit Skurkeansigt; Du er en Oprører, og jeg arresterer Dig baade som en Forstyrrer af den offentlige Ro, og som en Voldsmand!"

Robert Murray gjorde en fortvivlet Modstand, men uden Nytte. Konstablen tilkaldte en anden Mand, af et kæmpemæssigt Ydre, som havde opholdt sig i Nærheden, og befalede ham at bringe Arrestanten i Sikkerhed.

Forbauset havde Rose været Vidne til denne Scene. Da Robert førtes bort, nærmede hun sig forlegen Konstablen og sagde: „De vil dog ikke føre ham i Fængsel; jeg er vis paa, at det ikke var hans Hensigt at tilføie mig noget Ondt."

„Men jeg er overbeviist om det Modsatte," svarede Rettens Tjener. „Desforuden er han en forvoven Krabat, som, saa ung han end er, staaer i Spidsen for en Bande ligesindede Mennesker; tvende Gange har jeg seet ham fyre sin Pistol af paa Rettens Folk, og det skal komme ham dyrt at staae."

Den rolige og afgjørende Tone, hvori disse Ord udtaltes, syntes ikke at tillade nogen yderligere Bemærkning, og Rose, som hilste Konstablen til Afsked, da hun traadte henimod Døren til sit Hjem, blev ganske forundret over det selsomme spørgende Blik, den Fremmede tilkastede hende.

Niende Kapitel.

Eva Marie, den lille Betlerske.

Vi ere endnu ikke færdige med den Nat, hvori Juveeltyveriet foregik; vi maae atter vende tilbage til den og begive os til en snever Gade, som fører tæt forbi St. Gils Mure til Londons dunkleste Smuthuller. Blandt de mange forrøgede og forfaldne Huse, som støttede sig til hinanden, for ikke aldeles at synke i Grus, var der eet, endnu jammerligere af Udseende, end de andre, skjøndt man neppe skulde ansee det for muligt, naar man ikke havde havt Syn for Sagen. Over den lave Dør fremragede et Shakespearehoved, efter hvilket det kaldtes. Beboerne i dette Huus, om det forøvrigt fortjente et saadant Navn, da det mere lignede en Ruin, betalte ingen Leie, thi de affordredes aldrig nogen, og Ingen uden Rotter og Muus gjorde dem Opholdet under dette Tag stridigt. Gadedøren stod aaben, og den kolde Vind susede gjennem Forstuen, hvorfra en elendig Trappe førte op til de ligesaa elendige Lokaler. Overalt herskede Stilhed, kun i det øverste Stokværk lød Stemmer, og det ikke af den behageligste Art. Man hørte en kvindelig Røst give sig Luft i de heftigste Toner, og en blid Barnestemme, som søgte at forsvare sig. Den stormende Scene fandt Sted paa et usselt Tagkammer, hvor et Straaleie, et ledeløst Bord og nogle vaklende Rester af Stole udgjorde hele Bohavet, og nogle Potter og Skaar Kjøkkentøiet, medens et Brædt var stillet for Vinduet, hvori der ingen Ruder fandtes. En Leerlampe med stinkende Tran belyste det usle Hul saa godt den kunde, men i Krogene herskede en uhyggelig Skumring, og naar Flammen sattes i Bevægelse af et Lufttræk, sneg der sig ligesom mørke Skygger henover de smudsige Vægge.

(Fortsættes.)

Aurora af Königsmark.

(Slutning.)

Det var i Høsten i Aaret 1695, at Hoffets meest udmærkede Kavalierer og Damer samledes i Moritzburg til en Jagt, som skulde sluttes med en saakaldt Fête champêtre eller landlig Fest, ved hvilken enhver Tvang pleiede at ophøre og Kurfyrsten ikke tog en djærv Spøg ilde op, selv om den berørte hans egen Person. Blandt de Indbudne befandt sig naturligviis ogsaa Kjernen ved alle Festligheder, Aurora von Königsmark, som Kurfyrsten nu elskede med sin hele Lidenskabelighed, der endmere forøgedes ved den kolde Sædelighed, som den fortryllende Grevinde lagde for Dagen lige overfor den unge ildfulde Fyrste.

Paa lette Gangere ilede Jagtselskabet ad Skoven til, og snart tonede Hornene, hvis lystige Klang blandedes med Hundenes Halsen og enkelte Skud. Aurora red en prægtig Zelter, som Kurfyrsten havde foræret hende, og at denne befandt sig ved hendes Side, var Noget, som Enhver ansaae for en Selvfølge. Dog, Jagten syntes ikke idag at have nogen Interesse for ham; hans hele Opmærksomhed var henvendt paa hans skjønne Ledsagerinde, der, tvertimod Sædvane, var hensunken i en dyb Sørgmodighed, som om hun anede en nær forestaaende Fare, hun ikke kunde undgaae. Medens den fortryllende Grevinde Königsmark pleiede fuld af Spøg og Munterhed at følge Jagttoget over Grøvt og Hegn, var hun idag i en saa tungsindig Stemning, at hun neppe yttrede et Ord, men tankefuld lod sin prægtige Zelter følge Kurfyrstens Jagthest, der, utaalmodig over sin Rytters tæmmende Haand, brusede frem med krummet Hals.

Efter nogle Timers Jagt lød et Halloi igjennem Skoven, hvilket betegnede, at Hundene havde gjort et Bytte af mere end almindelig Betydning. Denne Gang var det et mægtigt Vildsviin, som først efter lang Kamp bragtes i en saa udmattet Tilstand, at man kunde give det Banesaaret. Kurfyrsten, som allerede længe havde været kjed af Jagten, gav nu Signal til, at den skulde ophøre, og at Selskabet skulde begive sig til det almindelige Forsamlingssted, hvor der var sørget for de fornødne Forfriskninger. Dette var en stor Græsplaine, omgivet af gamle Elmetræer. Pyntelige Pager ventede her paa det fornemme Jagtselskab, og selv Kurfyrstens Hofnar, Monsieur Frölich, havde indfundet sig, men istedetfor at afgive Billedet paa Lystighed, sad han med et mørkt Ansigt under et affældigt Træ, aabenbart hensunken i dybe Tanker.

Snart forkyndte en støiende Latter, at en Kavalkade af Herrer og Damer nærmede sig. Uagtet hverken Kurfyrsten eller Grevinde Königsmark befandt sig imellem disse, stege de dog af og, benyttende den herskende Etikuette, leirede de sig i Græsset og indtoge de Forfriskninger, som bødes omkring. Grevinde von Beichling var den eneste, som satte sig i nogen Afstand fra det øvrige Selskab under en skyggefuld Bøg, hvor General Flemming strax efter tog Plads ved hendes Side, og, medens han syntes at underholde sig med hende om vigtige og hemmelighedsfulde Ting, bestandigt holdt Udkig til alle Sider. At denne Speiden angik Kurfyrsten, var let at ane. Endeligt ankom denne med Grevinde Aurora, og idet han gav Selskabet et Vink, at det ikke maatte lade sig forstyrre, sprang han af Hesten. Ingen vovede at byde Grevinden sin Hjelp ved Afstigningen, thi man kjendte Kurfyrstens skinsyge Karakteer. Pagen greb Zelterens Tøile, og idet Monarken kastede sin Jægerhat i Græsset, omslyngede han Auroras smækkre Liv og løftede hende som en Fjær af Sadlen. Snart indfandt Efternølerne sig, og den landlige Fest var i fuld Gang.

Det herlige Veir, den muntre Underholdning, og vel ogsaa nogle Glas skummende Viin, adspredte snart Auroras mørke Anelser, og snart hørte man hendes klokkerene Stemme, som fortryllede ethvert Hjerte, blande sig i Samtalen. Grevinde Beichling, hvem Aurora skjenkede en næsten barnlig Tillidsfuldhed, som den ældste Dame i Selskabet, repræsenterede Husmoderen, og da Kurfyrsten smilende havde opgivet sin Ret som Vert, arrangerede den gamle Komtesse ved Hjelp af sine unge og elskværdige Niecer, Anna von Osterhausen og Martha von Lindenau de meest underholdende Lege og Dandse, hvilke sidste opførtes efter den Musik, som Fyrstens lille Livmohr frembragte ved at slaae paa sin Tambourin. Munterheden tiltog, og Champagnerpropperne knaldede raskt; bag Buskene glødede den nedgaaende Sol, og i Østen steg den blege Maane iveiret som en Skygge. Da følte Aurora pludseligt sin Skulder let berørt, og da hun saae sig om, bemærkede hun den lille Hofdverg.

„Ah, see der, Monsieur Frölich," udbrød Grevinden.

Dvergen kastede et betegnende Blik til Grevinde Beichling, som netop skjar en Ananas istykker.

„Drik ikke mere Champagner," hviskede han.

„Og hvorfor ikke, min lille Ven?" spurgte Aurora.

Dvergen vovede ikke at svare, thi Kurfyrsten vendte sig netop til Grevinden og rakte hende et Glas, som Kammerherre Flemming havde fyldt med den skummende Drik.

„Nu de sædvanlige tre Slutningstoaster," raabte denne, „og jeg haaber, at Ingen vil forglemme, hvad Guderne forlange, at enhver af dem vises Hyldest med et fuldt Glas. Den første Skaal gjelder Kurfyrsten, vor naadige Herre!"

Glassene mødtes og bleve tømte og atter fyldte.

„Nu et Leve for Damerne, som repræsentere Englene paa Jorden!"

„Kast Vinen bort," hviskede Dvergen til Aurora med en urolig Mine.

„Dette Glas maa De tømme, mit skjønne Barn, naar De ikke vil udsætte Dem for Gudernes Vrede," udbrød Grevinde Beichling, hvis Kinder allerede glødede af den nydte Druesaft, og — Aurora adlød.

„Og nu det sidste Leve, som gjelder Englegaven Kjerlighed!" raabte Flemming og hævede sit Glas.

Dvergen havde stillet sig ligeoverfor Grevinde von Königsmark bag en tyk Kavalier, og advarede hende ved Blik og Gebærder, men Skjebnen var opfyldt. Aurora tømte, ligesom alle de Øvrige, det tredie Glas, hvilket man i hine Tider ikke betragtede som nogen Ukvindelighed, og nu raabte man paa Hestene. Alle svang sig i Sadlen. Da Kurfyrsten hjalp Aurora med at stige tilhest, følte han, hvorledes hendes Hjerte bankede, og idet hun flygtigt bøiede sig ned til ham, glødede et Kys paa hans Læber. I rask Trav ilede Selskabet til Moritzburg.

Ikke længe efter Ankomsten til samme, udbredte sig den dybeste Stilhed over det vidtløftige Jagtslot. Kun Fontainernes rislende, søvndyssende Lyd blandede sig med Nattergalens klagende Sang fra de duftende Hække.

* * *

Auroras Skjebne var opfyldt. Tre Glas af denne Giftbrygning dannede Broen fra Ære og Dyd til Skam og Skjendsel, efter Moralitetens Love. Fra den Dag af, at Festen fandt Sted, var Grevinde Königsmark Kurfyrstens Elskerinde. Den 28de October 1696 nedkom hun i Goslar med en Søn, den senere saa berømte Marschal af Sachsen, som Faderen, til Erindring om de første lykkelige Dage efter Jagten, gav Navnet Moritz. Men snart udslukkedes Kjerligheden til Aurora, for at søge andre opgaaende Skjønhedsstjerner, og ledsaget af Hoffet og Folkets Agtelse — et mærkeligt Tidens Tegn — forlod Grevinden Dresden, for i Quedlinburg at indtage en Stilling i det fyrstelige Stiftskapitel som Abbedissens Medhjelperske og Efterfølgerske, og to Aar efter blev hun udnævnt til Provstinde. Uagtet hendes Forhold til Kurfyrsten var ophørt, vidste hun dog at bevare hans Agtelse og Venskab, som efter vor Tids Maalestok ikke syntes at være af mindste Værd. Hendes Skjønhed, Forstand, kvindelige Ynde, Vittighed og interessante Underholdning erhvervede hende hele Europas Beundring, og Voltaire kaldte hende med Rette to Aarhundreders meest berømte Dame. Hendes Aand var imidlertid altfor livlig, til at hun kunde slaae sig til Ro indenfor et Klosters Mure. Hun holdt meget af at reise og skifte Opholdssted, og var derfor snart i Dresden, snart i Hamburg, Leipzig, Breslau eller andre Steder. Hendes meest bekjendte Reise var den, som hun paa Kurfyrstens, da Kong August den Andens, Opfordring foretog til Kurland i Aaret 1702, for at knytte Fredsunderhandlinger med den svenske Konge, Karl den Tolvte, en Plan, der strandede paa dennes Grovhed, idet han ikke engang tilstedede hende Audients, men som dog tjente til at forøge hendes Berømmelse. Under et bevæget Livs forskjellige Omvexlinger og under ødelagte Formuesomstændigheder forlod hun Verden med det Haab, at see sin Søn, der var valgt til Hertug i Kurland, indført i de europæiske Regenters Række. Efter langvarige Lidelser døde hun den 16de Februar 1728 i Quedlinburg af Vattersot, og hendes Liig blev bisat i den derværende Stiftskirke.

* * *

For nogle Aar siden reiste jeg med den franske Maler Rour til Nedreharzen. Lykkeligt havde vi passeret de skrækkelige Sletter imellem Leipzig og Magdeburg, og rullede nu igjennem den henrivende Dal til Quedlinburg. Snart laae Staden for os med sine Stridstaarne og spidsgavlede Huse, det ægte Billede paa en af Middelalderens Rigsstæder, over hvilken den Klippe rager iveiret, som bærer Keiser Henrik Fuglefængers urgamle Stiftskloster, i hvilket hans Been hviler.

Vi bleve enige om at besee det. Da vi stege op ad den steile Vei, som førte til samme, bemærkede jeg oppe ved Porten en gammel Dame af en saadan Korpulance, at hun idetmindste veiede sine tre hundrede Pund. Hun stod meget taalmodigt og ventede paa os med

sit Nøgleknippe i Haanden, thi til hende var Helligdommen betroet. Endelig havde vi da beseiret alle Vanskeligheder, og anførte af den ligesaa venlige som trivelige Portnerske, betraadte vi først det ærværdige Rum, hvor Keiser Henrik hviler med sin Mathilde og den lille Hund Quedl, dernæst det, hvor man i nyere Tid har fundet Skelettet af en indmuret Nonne, og efter dette en sand Hamsterhule, hvori en Biskop i tre Aar havde vansmægtet som Fange. Da vi vare færdige med disse Rariteter, gav vor massive Cicerone os et hemmelighedsfuldt Vink. Vi gjennemskrede Kirken, en Falddør blev aabnet, og vi stege ned i det Gravkapel, hvor Aurora von Königsmark sover den lange Søvn til Dommedagsbasunen lyder. Det var et lyst, næsten venligt Gemak, prydet med Auroras Portrait, en meget middelmaadig Kopi, paa hvilken Kostumet erindrede om Bürgers Molly.

Her, omgiven af en Stilhed, som næsten aldrig afbrødes, slumrede den livfulde Kvinde, som Naturen havde udstyret med et Overmaal af aandelige Evner og legemlige Yndigheder, hun, som Voltaire kaldte to Aarhundreders meest berømte kvindelige Væsen. Neppe atten Aar gammel, forstod hun allerede det svenske, engelske, franske, tydske og italienske Sprog, læste de gamle Klassikere i Originalsprogene, var Digterinde, Tonekunstnerinde, Komponistinde og Malerinde, og forbandt med alle disse Egenskaber det fineste Vid og de meest fortryllende Underholdningsgaver. Matronen gjorde Mine til, ved Hjelp af en Soldat, som ledsagede os, at aabne Kisten. Da jeg bemærkede dette, bankede mit Hjerte voldsomt. — Hvad var der vel bleven tilbage af den engleskjønne Grevinde von Königsmark?

Laaget blev taget af, og en kold Gysen gjennemfoer mit Hjerte. For mig laa en Mumieskikkelse, indhyllet i blaat Fløil; over Brystet hvilede de foldede Knokkelhænder, som eengang havde fortryllet Kurfyrst August. Under en halvt hensmuldret Silkehue saaes et tykt, ravnsort Haar; af de straalende, blændende Øine var der ikke Spor tilbage, man saae kun dybe, smudsige Huler. Næsen var sammenskrumpet — der var næsten Intet tilbage af den — og de hentørrede Læber viste tvende Rader fremstaaende Tænder.

Stum og ubevægelig stirrede jeg paa det rædselsfulde Syn, medens den tykke Portnerske vraltede omkring Kisten og fortalte, at Fremviisningen af dette Liig i Aarets Løb indbragte saa meget, at man kunde kjøbe et Riddergods derfor.

Paa eengang forekom det mig, som om jeg hørte et dumpt Suk. Nour havde Intet hørt, og maaskee var det ogsaa kun den surrende Lyd af en opskræmmet Flagermuus.

Kistelaaget blev lagt paa, og vi forlode Gravhvælvingen. Uvilkaarligt kom det mig i Tanke, at af alle de omvexlende Skjebner, der havde mødt Aurora von Königsmark i Livet, vilde ingen have været haardere og bittrere end Forudvidenheden om, at hun efter sin Død, som en hæslig Mumie, skulde blive fremviist for Penge. Det er Synd mod den Pietet, vi skylde de Døde. I næsten et Aarhundrede tjener Liget af Moderen til Marschallen af Sachsen til Gjenstand for Nysgjerrighed, ja vel endogsaa til Berørelse af Enhver, som vil give otte Groschen derfor. Det var at ønske, at der snart maatte blive gjort en Ende paa en saadan Skandale!

Mennesket er ikke berettiget til at aflure den Døde sine Hemmeligheder. Man overlade Graven, hvad den tilhører.

Otto Moser.

☞ Da Tilgangen af Abonnenter fra Nytaar 1860 har været saa stor, at Oplaget af **„Fra Provindsen"** ($11\frac{1}{2}$ Ark), er medgaaet, erholde de ny fremdeles tiltrædende Abonnenter gratis:

Ualmindelige Forbrydelser.

Et Udvalg efter tredie Oplag af den tydske Samling: Nachtseiten der Gesellschaft, eine Gallerie merkwürdiger Verbrechen und Rechtsfälle, $19\frac{1}{2}$ Ark, samt det Udkomne af **„Asker Ryg,"** 2 Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 4de Marts. № 10.

Indhold: Jan Steen (med xylographeret Scene.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Blandinger.

Det lystige Par, af Jan Steen.

Jan Steen.

Maleren Jan Steen er endnu stedse en levende Person i Holland, saa længe det end er siden at han døde. Med sit altid smilende Ansigt vandrer han over Torvet, besøger Vertshusene og kommer selv i Børnestuerne, hvor alle de Smaa kjende deres Jan Steen og vide, hvilken Fugl han har været. Jeg er ingen Maler og veed derfor ikke, hvilken Grad af Letfærdighed der kan forenes med det udøvende Kunsttalent, men naar jeg dømmer efter hvad jeg har læst om Adrian Brauer, der sjeldent var ædru, og som efter et reent Landstrygerliv optoges i Antwerpens Hospital, saa maa jeg antage, at en Hollænder kan gaae temmeligt vidt. Mig forekommer hverken Mængden eller Arten af de jansteenske Billeder at være uforenelig med det Levnet, han førte; Mængden ikke, thi man veed, at han malede for at leve, og Arten ikke, thi man veed, at fra den ene Side ere overmaade mange af hans Malerier lette Skizzer, omendskjøndt mesterligt udførte, og fra den anden Side ere næsten alle hans Arbeider humoristiske, ja, af en tilbunds fidel Natur. Han malede hellere Bagere og Kvaksalvere, end Grushobe og Borgemestere, hellere Scener af sit eget Husliv, end af fornemt Selskab. Naar man betragter hans Portrait, som hænger i Museet i Amsterdam, seer man strax, at han har været en munter Fyr og taget sig mangen Taar over Tørsten. Historiske Billeder, Helte, Konger og hellige Mænd tiltalte ham ikke. Blev der bestilt Noget hos ham af den Slags, eller han selv engang fik Lyst til at prøve sig i slige Genre, saa frembragte han de latterligste Parodier. Hvad han henkastede paa Lærredet, maatte man lee eller smile ad. Jan Steen levede nogen Tid i Delft, men længst i Leiden, hvor han ogsaa døde. Hans Lærer var van Goyen, hvis Datter han ægtede. Efter hans Faders Død, arvede han dennes Huus, og skal i dette have indrettet et Herberg eller rettere en Skjenkestue. Han hængte en Krands over Døren og fremsatte Viin og Øl, som hans gode Venner tømte under stormende Lystighed, men glemte at betale. Som hans fornemste Venner nævnes Frants Mieris, Ari de Vois, Jan Lievensze og nogle andre af den hollandske Malerskoles Prydelser, thi der gaves dengang i Leiden og hele Holland ligesaa mange og flere berømte Malere, end der nu gives Dørsmørere. Disse Kunder besøgte ham baade ved Dag og og ved Nat, thi han lukkede aldrig sin Gadedør af, til Tegn paa sin rolige Samvittighed. Naar Ankre og Flasker vare tømte, saa tog han sin Krands ind og satte sig ivrigt til at arbeide, og naar han saa havde et Par Stykker færdige, befalede han sin ældste Søn Kees at bringe dem hen til Viinhandler og Brygger, som da paany forsynede hans Kjelder, og nu kom Krandsen atter tilsyne, og med den Gjesterne, som ikke svigtede ham, saalænge der var en Draabe i Huset. Maleren Jan Lievensze, fortæller Karl van Maaeder, tordnede engang en sildig Aften løs paa Jan Steens Kastel, og da Døren efter gammel Sædvane ikke var lukket ilaas, løftede han Klinken og skred uden videre ind i Huset. „Hvem der?" raabte Jan Steen, som ved Larmen foer op af Søvne, og Jan Lievenze, der havde taget vel Meget til sig, svarede med tyk Tunge: „Det er mig, kjere Broder; jeg bringer nogle lækkre Sager, fede som Brunschwige Mumme og delikate som Kjødet paa en ung Fasan." — „Ere de stegte eller kogte?" spurgte Jan Steen, og Jan Lievensze svarede: „De ere hverken det Ene eller det Andet, Du store Konge i den leende Verden, thi de ere raae, men jeg har studeret Kogekunsten ved adskillige Hoffer, og derfor beder jeg Dig at staae op og gjøre Ild paa, og Du skal see, hvad jeg formaaer at udrette." Den skikkelige Jan stod op, tændte Lampen og vækkede sin førstefødte Søn Kees med den Befaling, hurtigt at komme paa Benene og tænde Fyr an, thi nu havde man Andet at bestille end at sove. Kees var ikke nogen ulydig Søn, og altsaa adlød han sin Fader. Men da det var kommet hertil, manglede de tvende Kunstnere endnu Meget i deres jordiske Lykke, og blandt de mindst nødvendige Ting tvende, som for dem vare de allernødvendigste: Viin og Tobak. Jan Steen paatog sig nu sin hele faderlige Anseelse og befalede Drengen Kees, uden at agte paa hans sure Ansigt: „Løb hen til Viinhandler Goskens og sig ham, om han endnu engang — og det skal være den sidste — vil overlade mig et Par Kander Viin, som han kan forlade sig paa, at jeg rigeligt skal betale ham med min Pensel. Har Du faaet Vinen, saa opholder Du Dig ikke, men springer hen til Geertje van der Laan, og beder ham endelig bevise mig den Tjeneste at borge mig for et Par Styver Tobaksblade og nogle korte Piber; sig ham, at Din Fader, Jan Steen, vil skatte ham høit for en saadan særdeles Venskabstjeneste og ved enhver forekommende Leilighed give ham Beviser derpaa." Medens Drengen udrettede sine vigtige Ærinder, var Jan Lievensze ikke ledig. Han fremtog to Kyllinger, som han bestrøede med Salt og Peber og derpaa lagde paa Risten, som han

havde havt Umage med at grave ud af en Mængde Tørvesmul paa Skorstenen, dernæst lavede han en Sauce af Smør, Peber, Sennep og Eddike, og i en Hast var Maaltidet tilberedt. Da Kyllingerne sattes paa Bordet, vare de sorte udvendig, og vist neppe gjennemstegte indvendig; men trods dette, forsvandt de med en saa rivende Fart af Fadet, at da Kees kom tilbage baade med Viin og Tobak, fandt han kun halvandet Hoved til sig. Nu bleve Piberne stoppede og Bægerne fyldte, og medens man dampede og drak, faldt Samtalen paa den herlige Malerkunst, thi saa løs Jan Steen end var i sit Levnet, saa fast var han i sin Kunst, og det var en sand Fornøielse at høre ham udbrede sig over den. Saaledes henrandt Natten, og de vare lystige og vel tilmode, og da Morgenen brød frem, foretoge de en Spadseretour, for at forfriske sig i den rene Luft.

Vi give dette Træk af Maleren Jan Steens uregelmæssige Liv som hans bedste Karakteristik, og tilføie Billedet „det lystige Par", for at fremstille den Genre, hvori han var Mester. Jan Steen blev født 1636 og døde 1689.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Et Mandfolk og et Fruentimmer, begge gamle og indhyllede i modbydelige Pjalter, sadde ved Bordet, og havde et Krus Ale staaende imellem sig, af hvilket de skiftedes til at drikke, idet de med et gjennemborende Blik holdt Øie med hinanden, for at den, hvis Tour det var at gribe Kruset, ikke tog for stor en Slurk. Det svage Skin af Lampen faldt paa deres Ansigter, som vare gjennemfurede af Lidenskaber, Nød og Elendighed og havde et dødningeagtigt Udseende, medens de tillige bare Præg af Ondskab og Nedrighed. Disse to elendige Skabninger vare Broder og Søster. For tredive Aar siden vare de flygtede fra Frankrig, deres Fødeland, for at undgaae Lovens straffende Arm, som de havde fremkaldt over deres Hoved ved den skrækkelige og umenneskelige Gjerning, at bortrydde deres Fader ved Gift, for tidligere at komme i Besiddelse af Arven efter ham. Dengang vare de unge, Broderen tyve og Søsteren atten Aar, og begge bekjendte for deres Skjønhed, men med et Mord paa Samvittigheden forsvandt snart det sidste Spor af denne under det vilde Levnet, hvortil de hengave sig, for at bedøve den evige Manen, som opfyldte dem med en Sjeleangst, hvis Kvaler uafladeligt hjemsøgte dem. Den blodbesudlede Arvepart var snart henveiret og den vækkede Retfærdighed søgte dem overalt. Uden Midler til en hurtig Flugt, vandrede de om Natten og skjulte sig om Dagen, indtil de naaede Kanalen, hvor det lykkedes dem at røve en fattig Fiskers Baad og ved Hjelp af denne at naae England. Forbrydelser bleve deres eneste Udvei til Livets Ophold, og de kunde ikke mangle Dristighed til at udmærke sig paa denne Bane, efterat have myrdet en Fader, thi hvor ubetydelige vare ikke alle andre Misgjerninger i Sammenligning med den første store Bedrift. Det vilde være umuligt at opregne alle de Afskyeligheder, dette Sødskendepar begik; men den sidste af Betydning var dog den skrækkeligste: De stjal et smukt Drengebarn i en Have i London, tog det hjem med i deres Hule, og udbrændte dets smukke blaae Øine med et gloende Jern, for at leve af den Medlidenhed, som dets Blindhed maatte opvække i Gader og Stræder. Dog, allerede efter saa Maaneders Forløb forbarmede Himlen sig over det ulykkelige Barn og tog det til sig. Med djævelsk Harme over, at en Plan var mislykkedes, som havde viist sig saa fordeelagtig, bragte det skjændige Sødskendepar det lille Liig hen i den Have, hvor de havde stjaalet den blomstrende, livsfroe Dreng, og lagde det paa den Bænk, fra hvilken han i sin Uskyldighed havde smilet til dem, der myrdede hans unge Liv.

Dog, vi vende tilbage til Shakespearehovedet. I det elendige Kammer befandt sig endnu en tredie Skabning, en lille Pige paa tretten Aar, hvis fine, blege Ansigt, der nu bar Spor af Hunger og alt andet Ondt, tilkjendegav, at hun maatte have været et smukt og elskværdigt Barn, da hun var lykkelig og havde det godt. Med et ængsteligt og kummerfuldt Blik betragtede hun det uhyggelige Syn, hun havde forøie. Den stakkels Lille var barfodet, og hendes Klædning sønderrevet paa mange Steder, saa at de nøgne Skuldre kom tilsyne; men paa de fiintformede Lemmer og de smaae Hænder var det tydeligt at erkjende, at hun stammede fra en Slægt og hørte hjemme i en Kreds, som Intet havde tilfælles med dette Forbryderpar, til hvilket hun var knyttet, men som hun i Et og Alt var saa ulig. Dersom disse Mennesker vare blevne opfordrede til at erklære, hvis Barn hun var, vilde de kun have været istand til at berette, at hun var eneste Barn af en Fremmed, som ved Ulykker var styrtet i Elendighed og for ti Aar siden havde søgt Ly

i Shakespearehovedet. Da han talte Fransk, havde Broderen og Søsteren taget ham og hans lille Datter ind til sig. Tre Dage efter døde han, uden at have givet nogen Oplysning om, hvem han var. Paa hans Bryst havde de opdaget et Guldetui, i hvilket de fandt Resten af hans Formue, som de beholdt tilligemed det smukke Barn, hvilket de ved grusom Haardhed gjorde til en Slave af deres Villie.

Ved en Snor, som hængte ned fra Loftet bagved den hæslige Kvinde, var den lille Eva heiset saaledes iveiret ved begge Tommelfingre, at hun mere hængte end stod. I denne ulykkelige Stilling hengav hun sig med Taalmodighed, skjøndt Smerterne afpræssede hende en stille Klage. Det gamle Kvindemenneske vendte sig imod hende og sagde i en snærrende Tone —

„Ja, pib kun, min Kylling; jeg er vis paa, at Du næste Gang sørger for at bringe flere Penge hjem, end idag."

„Ja," faldt Broderen hende i Ordet, og truede Barnet med knyttet Haand, „dersom Du ikke griber Dig an, og bringer Folk til at rykke ud med Mønt, saa skal jeg dreie Halsen om paa Dig!"

Den stakkels Eva var saa vant til Trusler og Mishandlinger, naar hun ikke ved sit Betleri kunde tilfredsstille disse Umennesker, at hun slet ikke syntes at høre, hvad de sagde. Udmattet af Kulde og Nød lukkede hun Øinene, og trods sin piinlige Stilling faldt hun hen i en Slummer, medens de to forhærdede Skabninger, som levede af dette Barns Betleri, men ikke havde mindste Medlidenhed med dets Lidelser, paa eengang grebe efter Ølkruset. Imidlertid lykkedes det Søsteren at bemægtige sig det og føre det til Munden.

„Fordømte Kvinde, Du tømmer det ud tilbunds!" skreg Broderen og greb fat i Kruset, for at rive det til sig.

„Slip det, eller jeg slaaer Dig det i Hovedet," brølede Søsteren vildt, og da han ikke slap, men vedblev at kæmpe, for at faae, hvad der kunde være tilbage, bed hun ham i Fingrene og spyttede ham i Ansigtet. Rasende greb han hende i det graae, tjavsede Haar, og slog hendes Hoved tre Gange haardt mod Bordet. Men hun holdt bestandigt Kruset fast med begge Hænder og søgte imellem hvert Slag at bringe det til Munden. Da han mærkede, at han Intet kunde udrette, sprang han op og kastede hende til Jorden. For at gribe for sig, maatte hun slippe Kruset, som faldt paa Gulvet og gik istykker, og idet hun med sin hele Vægt styrtede ned paa Skaarene, trængte et af disse ind i hendes venstre Side. Hun udstødte et frygteligt Skrig og blev liggende, og strax efter fløb Blodet henad Gulvet. Broderens Ansigt antog i dette Øieblik et Udtryk af Vildhed, som ikke lader sig beskrive; han søgte overalt et Vaaben, hvormed han kunde hevne sig, fordi hun havde foranlediget, at Kruset var bleven slaaet istykker og den Rest Øl, der var tilbage, spildt, thi det, der fløb henad Gulvet, ansaae han ikke for Blod, men for Ale, og han forbandede hende, fordi det var gaaet tabt. Men Simon, saaledes hed denne nedrige Person, var saa fattig, at han ikke engang eiede en Kniv, og det var godt, thi ellers havde han brugt den. Pludseligt foer han hen og løsgjorde Evas Tommelfingre, og idet han bibragte hende et Slag i Ryggen, brølede han: „Afsted med Dig, Djævleunge, og vender Du ikke tilbage med et nyt Krus fyldt med skummende Ale, saa er Du dødsens!"

Den stakkels Pige foer ud af Døren og ud af Huset, og sneg sig igjennem de øde Gader. Hun vandrede rystende af Kulde fremad, og efterat hun havde udstrakt Haanden mod Mange, uden at faae Noget, var det, at hun i Taagen stødte paa Policemændene, og idet hun flygtede for dem, kom til at løbe mod Greven af Conybeare. Vi vide, at hun ventede paa hans Tilbagekomst fra Spillehallen og at hun saae ham styrte sig i Floden. Hun udstødte et høit Skrig, og var fortvivlet over et saadant Skridt af den, der nylig havde talt saa venligt til hende, ja endogsaa givet hende et Guldstykke.

„Var det Din Fader, som kastede sig i Floden?" spurgte Brovægteren.

„Nei, Sir."

„Hvem var det? Du maa vide det, thi jeg saae Dig sammen med ham."

„Ja, men jeg fulgte ham kun, og han var saa god imod mig."

„Du er altsaa en Betlerske?"

„Ak ja, jeg kjender ingen anden Maade at erhverve Noget paa."

„Se her, tag det," sagde han. „Min Datter stak mig det i Lommen, da jeg gik hjemme fra, men jeg kan hjelpe mig uden det."

Med disse Ord rakte han hende et Stykke Brød, som hun modtog med Taknemmelighed, og derpaa ilede hun hjemad, for at bringe den umenneskelige Pleiefader Lordens rige Gave.

Den lille Eva havde snart naaet Shakespearehovedet og steg op ad Trappen med et let Hjerte, thi hun medbragte jo Penge. Da hun traadte ind i Kammeret, herskede der en dyb Stilhed. Begge Uhyrerne sov — Søsteren endnu stedse liggende paa Gulvet, svømmende i sit Blod. Eva blev bleg og skjelvede ved Synet af Pleiemoderens frygtelige stive og fortrukne

Ansigt, medens hun dog uvilkaarligt gjennemtrængtes af den trøstelige Tanke, at hendes Plageaand maaske ikke mere vilde vaagne til Liv.

Simon, som sad med Armene støttede mod Bordet og Hovedet imellem Hænderne, foer op, da Eva traadte ind. Som et forvildet Menneske foer han sig med Haanden over Panden, og da han fik Øie paa Søsteren, udstødte han et frygteligt Skrig.

„Er hun død!" stammede han og rystede over hele Legemet.

„Jeg frygter for det," svarede Eva.

„Hvem har dræbt hende?"

„Et af de skarpe Skaar, som sikkert er trængt ind i Legemet paa hende og har bibragt hende et farligt Saar."

Simon stirrede paa Søsterens Liig; der overløb ham en kold Gysen ved Tanken om, hvilket Liv fuldt af Forbrydelser, de havde henlevet med hinanden. „Død! død! død!" udstødte han med klangløs Stemme og slog sig for Panden.

Tre Mænd sadde og spillede Kort i et Værelse nedenunder. Den ene saae med Forbauselse elleve røde Hjerter paa sit Es, istedetfor eet, og i samme Øieblik faldt der en Draabe Blod paa hans Haand.

„Blod! Blod!" raabte de alle i Munden paa hinanden og saae iveiret, hvor den ene Draabe efter den anden dannede sig under Loftet; „et Mord!" tilføiede de og styrtede ovenpaa, for at see, hvad vi allerede have skildret.

Politiet blev hentet og Simon arresteret. Da man saae sig om efter den lille Eva Marie, som man ligeledes vilde have med, for at give Forklaring for Retten, var hun forsvunden.

Tiende Kapitel.

Fængslet.

Vi vende nu atter tilbage til den hemmelige Towerexpedition, og hvad der yderligere staaer i Forbindelse med den.

Brigantinen fortsatte sin Seilads igjennem Kanalen; Veiret var smukt, og de første frembrydende Straaler af den opgaaende Sol, som dog endnu ikke var synlig, adspredte Taagedunsterne og lovede en klar Morgenstund.

„Inden vi vide af det, er det høilys Dag," sagde Lord Neagle, idet han henvendte sig til Kapitainen og Hinchcliff, og derpaa betragtede Greven af Conybeare, som stod tæt ved ham indhyllet i sin Kappe, thi Luften var skarp.

„Ja," svarede den tidligere Slutter, og kastede et fortrædeligt Blik efter de forsvindende Skyer i Østen, „Affairen medtog i det Hele taget altfor lang Tid. Inden vi faae Sagerne bragte til Harolds Head, vil Solen allerede have staaet en Time paa Himlen, og skulde vi have den onde Lykke med os, kunne vi gjerne faae en Portion nysgjerrige Toldrotter paa Halsen, endskjøndt her ikke vilde findes Noget for disse Herrers fine Næser."

„Vi kunne ikke være forsigtige nok," bemærkede Lord Neagle. „Om nogle Timer vil Tyveriet i Tower være bekjendt i London, og skulde Nogen bemærke, at vi landsatte en Kiste i Harolds Head, og dette skulde komme for Vedkommendes Øren, hvilket vistnok vilde skee ligesaa sikkert, som at en af os vilde være saa heldige at blive kjendt, saa staver man sig frem til Resten, og vi ere om en Hals."

„Den, der er mest ilde faren, og mest udsat for at blive nappet, er mig," svarede Kapitain Foy mørkt; „thi jeg kan ikke putte Fartøiet i Lommen og skjule det under falske Klæder. Inden jeg kommer Kanalen ud og naaer Kysten af Frankrig, kan jeg være expederet, og dette er min faste Mening, at dersom vi ikke kunne lande førend Solen staaer paa Himlen, saa bør det ikke skee den hele Dag."

„Jeg anseer det for nødvendigt, at Juvelerne komme fraborde saa hurtigt som muligt," mumlede Hinchcliff, „thi vi kunne let blive betragtede med mistænkelige Øine og underkastet en Visitation; dertil var det vel ikke umuligt, at En eller Anden af Skibsmandskabet kunde faae den Idee at berige sig ved at forraade os."

„Matroserne vide ikke, at der er foregaaet noget Tyveri," faldt Kapitainen ham i Ordet; „de antage, at vi have hentet vore egne Sager, som befandtes iland paa en af Dokkerne omkring det gamle Slot. Men komme de iland og faae at høre, hvad der i Nat er foregaaet i Tower, saa ville de naturligviis ikke lukke Forstandskisten til for hvad der har været i Kisten under Agtersædet, og saa maatte det være Engle, dersom de ikke stødte i Fløiten, for at dandse paa vor Bekostning."

„I kjende mig ikke," tog nu Lord Inglis Ordet, efterat han hidtil havde forholdt sig taus og lyttet saa opmærksomt til, som hans mørke Stemning tillod ham, „men da jeg er Medvider i hvad der er skeet, og ved min Eed knyttet ligesaa fast til den hele Affaire, som om jeg havde udført den personlig, saa vilde det kun anstaae mig slet, at anstille mig som fremmed i Eders Kreds. Tærningen er kastet — jeg kan ikke synke dybere. Som jeg sagde: I kjende mig ikke, men det gjøres heller ikke nødigt. Hvad jeg vilde sige, er dette, at jeg er istand til at raade Bod paa den mislige Stilling,

hvori vi muligen befinde os. Det staaer nemlig i min Magt at anvise Eder et sikkert Sted for Juvelerne. Kun en Halvmiilsvei herfra ligger Landsbyen Conybeare-Ford. Grevens Slot ligger ganske nær ved Floden, og det er ubeboet. Det er mig bekjendt, at en bedækket Gang fører fra Flodbredden til en af Slottets underjordiske Hvælvinger. Vi kunne selv med denne lette Brise komme ind i Floden inden Solen har mere end forjaget Nattetaagen. Bring Kisten ned i Baaden og landsæt den, og jeg skal vise Eder en hemmelig Vei til et Sted, hvor Skatten kan opbevares, indtil I have fundet Manden, som vil forvandle den til Guldstykker."

„Bringes fraborde maa den," sagde Lord Neagle. „For Tiden maae vi forholde os ganske rolige, thi ethvert Forsøg paa i Øieblikket at forvandle Juvelerne til Penge, vilde udsætte os for Opdagelse. Alt, hvad vi trænge til, er et sikkert Skjul for Skatten, og den kunne vi finde i Harolds Head, tre franske Mile længere nede. Det er en gammel Ruin, i hvilken der boer en Fisker, som Hinchcliff har posteret der — en Fætter af ham, troer jeg."

„Javist," faldt Hinchcliff ham i Ordet, „og der vil Skatten være saa sikker som i Banken."

„Nu, det kommer blot an paa at tage en afgjørende Beslutning, og faae den udført i muligste Hurtighed," bemærkede Lord Neagle, „thi det gjelder om at være i London saa betids, at vi ikke udsætte os for at paadrage os mindste Skin af Mistanke."

„Min Mening er," bemærkede Kapitain Foy paa sin tvære Maade, „at jo længere I ere borte fra London, desto sikkrere ere Eders Hoveder. Skulde man fatte Mistanke til Eder, saa nytter det ikke at paastaae, at I ei have forladt London den hele Nat, thi I kunne ikke tilveiebringe noget antageligt Beviis derfor. Holder Eder blot borte fra London, og det vil tjene Eder bedst. Men hvad var det den fremmede Herres Forslag gik ud paa? Jeg hørte ikke saa nøie hvad han sagde."

„Jeg tilbød, at skaffe et Skjulested for Skatten her i Nærheden," svarede Lorden af Conybeare.

„Meget vel, men ikke for den Part af samme, som tilkommer mig. Selv med Fare for at blive greben i Besiddelse af den, forlanger jeg den udleveret, thi jeg har altid hørt, at man kan stole mere paa sig selv end paa Andre, og desuden er jeg overbeviist om at kunne omsætte, hvad mig tilkommer, i klingende Mønt, saasnart jeg naaer Spanien. — Hvad Resten angaaer, da kunne I gjøre med den, hvad I behage; jo før, jeg kommer af med den, desto kjerere."

Efter en kort Raadslagning gik de alle ned i Kahytten, og efterat have udvalgt de værdifulde Stene, som den enarmede Kapitain helst vilde have, nemlig tre Diamanter og syv Perler, der udgjorde en Værdi af ikke mindre end tyve tusinde Pund Sterling, nedlagde de Resten i Kisten, som bragtes ned i Baaden, ledsaget af Hinchcliff og de tvende Lorder. To Mand beordredes til at roe den i Land, og saasnart dette var skeet, vendte de tilbage til Brigantinen, som satte alle Seil til og styrede ud mod Themsens Munding.

Da de tre Personer, som vare landsatte, befandt sig ene med den Part af de stjaalne Juveler, som tilkom dem, opfordrede Lorden af Conybeare dem til at følge sig. Uagtet Hinchcliff knurrede, bekvemmede han sig dog til at efterkomme Lord Neagles Anmodning om at bære Kisten, og nu gik det fremad igjennem et tæt Krat, som førte dem til en Gitterdør, der var skjult bag en frodig Væg af Slyngplanter. Lorden satte sin Fod paa en flad Steen, der ikke var synlig for nogen Uindviet, og Døren dreiede sig langsom paa sine Hængsler og aabnede sig udefter.

„Hemmelighedsfuld som en Grav," sagde Lord Neagle, idet han saae ind i den mørke Fordybning, som gabede ham imøde.

„Det er en Grav, og her lugter af Liig," brummede Hinchcliff, og satte Kisten paa Jorden. „Jeg kjender denne Lugt saa nøie, at jeg aldrig tager feil af den."

Greven af Conybeare gav intet Svar paa disse Bemærkninger, men yttrede blot, at man maatte være forsigtig ved Nedstigningen, da Trappen sikkert var slibrig.

De stege nedad en Mængde fugtige Trin, der endelig førte dem til et Rum, som kun syntes at være af ringe Omfang. Da her var aldeles mørkt, tændte Hinchcliff sin medbragte Lygte, og nu saae de, at de befandt sig i et Slags Gemak, tolv Fod i Gjennemsnit, og saa fugtigt, at Gulvet stod under Vand.

„Dette Sted var tidligere et Fængsel, og har sin sørgelige Historie," sagde Lorden. „Ved Siden af er et andet Rum, som vist har været brugt til samme Øiemed, idetmindste veed jeg, at een af mine Forfædre fandt et Skelet derinde."

„Ah, De er altsaa ogsaa en Lord!" udbrød Hinchcliff med et haanligt Griin. „Nu, jeg kan rose mig af at have gjort fælles Sag med fornemme Folk i denne Nat."

Lorden af Conybeare var ærgerlig over, at han, uden at ville det, havde blottet sig for dette Menneske. At Lord Neagle, som Forklædningen gjorde ukjendelig, vidste hvem han var,

foruroligede ham ikke saa meget, thi hvorledes det end forholdt sig med ham, havde han erklæret sig for en Adelsmand, derimod foruroligede det ham, at han havde været uforsigtig nok til at røbe sin Stilling for en Person, der kunde forraade ham og bringe ham under Øxen. Hans Øine funklede ved denne Tanke og hans Hænder knyttede sig uvilkaarligt, men denne indre Opbrusen varede kun et Øieblik. Efter at han med Magt havde bragt sit Sind til Ro, sagde han stolt: „Jeg ønsker ikke, at Nogen tillader sig Slutninger om min Person, thi det vedkommer Ingen hvem jeg er; desuden har jeg Intet yttret, som i nogen Maade berettiger dertil."

„Jovist har De, Mylord!" sagde Hinchcliff med uforskammet Trods — „De har yttret Nok til, at jeg kjender Dem fra Top til Taa, uden at behøve at slutte mig hverken til det Ene eller det Andet. De er Lord Inglis, Greve af Conybeare, og jeg har hørt Dem nævne som en af Londons største Spillere. Naturligviis styrtede De Dem i Vandet, fordi De havde tabt den sidste Skilling, og da De ikke naaede det himmelske Paradis, men maatte finde Dem i at vende tilbage til den jordiske Elendighed, ansaae De det for bedst, at benytte det heldige Tilfælde, som De var dumpet ind i, og forbinde Dem med os, for at have Noget at leve af, eller rettere, for atter at kunne træde op som den rige, fornemme Herre. Saaledes forholder det sig med Deres Historie, det vil jeg døe paa, og der er Intet at sige om den Ting, uden Alt hvad berømmeligt kan være. Naar vor Skat er gjort i Mønt, vil jeg ogsaa være en stor Herre; jeg vil kjøbe mig et Grevskab, og vi tre fine Mænd ville udgjøre et smukt Kløverblad."

„Hvad skal al den taabelige Sladder til, Hinchcliff?" sagde Lord Neagle. „Naar denne Herre vil være ukjendt, saa har han vel Lov dertil. Ingen Bemærkninger, men bring Kisten ind i Rummet, hvor den skal bevares for det Første."

Med en dæmpet Forbandelse, slæbte Hinchcliff Kisten ind i det vaade Rum. „Idag er det mig, som maa spille op, og Lorderne, som dandse," mumlede han ved sig selv, „men de skulle komme til at dandse efter en anden Pibe, og da er det en Anden, som spiller op. De ville finde Tonen fordømt falsk, men dandse maa de, enten de ville eller ikke."

En huul Klukken ledsagede denne Trusel, og han satte sig paa Kisten, som for at vente paa, at man aabnede Indgangen til det Siderum, hvori den skulde bringes ind. Lord Inglis havde skarpe Øren, og han havde godt forstaaet den uheldvarslende Hentydning. Imidlertid lod han sig ikke mærke med Noget, men skred rolig hen til den ene Side, hvor han trykkede paa Muren, hvilket havde tilfølge, at en Steen paa en Mands Høide dreiede sig halvt omkring og viste en Fordybning paa fire Fod i Omkreds, der var udhugget i en fast Klippe.

„Kom og hjelp mig, Mylord, thi jeg kan ikke ene faae Kisten ned i det Hul," sagde Hinchcliff, som var kommen i et mørkt og bittert Lune over at maatte spille den Underordnede i en Affaire, hvor han var Hovedmanden. „Fordømt være Deres fine Hænder, naar de ikke due til at give en Mand en Haandsrækning!"

„Jeg skal yde al den Hjelp, der er fornøden," sagde Lord Inglis og sprang til. „Gaa ned og tag mod Kisten, jeg kan ene bringe den hen til Døren."

Hinchcliff adlød; Kisten blev bragt hen til Hulens Aabning, og han tog imod den.

„Træk den længere tilbage i Fordybningen — saa — bliv nu staaende!"

Idet Lord Conybearr gav denne Befaling, som han udtalte i en saa høi og bestemt Tone, at Lord Neagle studsede, trykkede han sine Hænder og Knæer fast mod Muren, og Granitmassen dreiede sig med en uimodstaaelig Magt, og indelukkede Hinchcliff, der udstødte et vildt Skrig, som i en Grav. Da den sluttede hermetisk i sin Fure, blev det øieblikkeligt stille bagved den.

„Hvad har De gjort, Lord Inglis?" raabte Lord Neagle med Forfærdelse.

„Bragt en Tunge til Taushed, der vilde have forraadt os," lød Conybeares kolde Svar.

„Har De isinde at lade ham omkomme?"

„Han vil aldrig mere see Solens Lys!"

„Men det er jo skrækkeligt —!"

„Ikke saa skrækkeligt, som at blive hængt i Tyburn. Dette Menneske vilde have bragt os i Galgen, medens han frelste sig selv ved Flugt til en anden Verdensdeel, thi han maatte vide, at vi, eengang anklagede, ikke vilde frigjøre os ved en Løgn. Jeg hørte de Trusler, han mumlende udstødte. Hverken De eller jeg ville mere kunne have nogen Nytte af denne gemene Kjeltring, medens han ilive vilde være en stadig Kilde for os til Frygt for en Opdagelse. Nu er Hemmeligheden kun vor; Kapitainen vogter sig nok for at gjøre noget Skridt, der kan bringe os — og ham selv — i Ulykke, thi han var kun et leiet Redskab, der betragter sit Udbytte som en god Fragt."

„De har Ret — lad ham fare heden," sagde Lord Neagle med en Mine, som røbede, at han følte sig betrygget ved en Andens Misgjerning, og ikke deelte noget Ansvar med ham.

„Men har Fordybningen ingen Udgang?" tilføiede han ængstelig.

„Ikke det jeg veed," svarede Lord Inglis. „Kan han sprænge Klippevægge med de bare Hænder, da vil han kunne befrie sig."

„Han er altsaa fortabt! Nu, han vil være en sikker Vagt ved vor Skat; hans Aand vil omsvæve den som et beskjærmende Pantser."

„Hans Aand!" gjentog Lorden af Conybeare med Foragt. „Jeg frygter Mennesker, Sir, men ikke Aander," tilføiede han, idet han steg opad den slibrige Trappe; „ja, jeg frygter Menneskene mere end selve Djævlen. Det er Menneskene, der forvandler Jorden til et Helvede for den halve Menneskehed. Det var Frygten for mine Kreditorer, der tvang mig til at styrte mig i Themsen. Jeg vilde hellere møde Satan og hans Svende, end Mennesker, som ere mine Fjender. Dette Menneske, denne Hinchcliff, som De kaldte ham, vil ikke være istand til at blive min Bøddel; var han bleven ilive, vilde han bleven det. Og nu," vedblev han, idet han pludseligt sprang igjennem en Dør, som førte til Haven, „siig mig nu, hvem De er. Jeg er i Deres Magt, som De i min; De kjender mig, og jeg bør kjende Dem. Jeg kunde have lukket denne Dør for Dem, som jeg lukkede Steendøren for Deres usle Ledsager, men De har frelst mit Liv og jeg er ikke utaknemmelig."

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Kone med en skarp Tunge kom i det Tilfælde at bruge den saa saarende, at hun blev stævnet for Retten. Efter at Sagen var afgjort, langtfra til hendes Tilfredshed, sagde Dommeren i en advarende Tone: „Hold Deres Tunge fremtidigt indenfor Tænderne, at den ikke oftere bringer Dem i Forlegenhed." — „Hvorledes, De raader mig jo stik imod Loven," sagde Konen bidsk; „veed De ikke, Hr. Dommer, at man ikke maa bære skjulte Vaaben."

Da Dr. Johnsen tilbød Mrs. Porter sin Haand, sagde han: „Forinden De svarer, maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg Intet eier, og at en Onkel af mig er bleven hængt." — „Siger ikke Noget, Sir," svarede Mrs. Porter, „jeg eier heller ikke Noget, og skjøndt ingen af mine Slægtninge ere blevne hængte, er der dog mange iblandt dem, som fortjente det."

Der gives mange Maader at spekulere paa. Saaledes fortælles der, at en ung ugift Kjøbmand, som ingen Handel havde, lagde en Annonce af følgende Indhold i sit Boutiksvindue: „Eieren af dette Etablissement ønsker at indgaae Ægteskab med en brav Pige eller en ung Enke." Fra denne Dag af fik han en levende Handel, men om han fik sig en Kone, derom taler Historien ikke.

En Læge gik en Dag i en fortrolig Samtale med en Ven. Pludseligt sagde han: „Lad os dreie om Hjørnet, thi der kommer en smuk, ung Kone, som jeg ikke ønsker at møde. Jeg havde hendes Mand i Kuur" — „Ah, jeg forstaaer Dig," bemærkede Vennen, „og Du var saa uheldig at sende ham derhen, hvorfra man ikke vender tilbage." — „Nei," svarede Lægen, „man haabede det, men det skete ikke."

☞ Da Tilgangen af Abonnenter fra Nytaar 1860 har været saa stor, at Oplaget af **„Fra Provindsen"** ($11\frac{1}{2}$ Ark), er medgaaet, erholde de nye fremdeles tiltrædende Abonnenter gratis:

Ualmindelige Forbrydelser.

Et Udvalg efter tredie Oplag af den tydske Samling: Nachtseiten der Gesellschaft, eine Gallerie merkwürdiger Verbrechen und Rechtsfälle, $19\frac{1}{2}$ Ark, samt det Udkomne af **„Asker Ryg."**

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 7de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

C. Ferslew & Cos lith. Etabl.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 11te Marts. № 11.

Indhold: Carl Edvard Rotwitt (med steentrykt Portrait.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Folkets Stemme.

Carl Edvard Rotwitt.

En brat Død bortrev den 8de Februar 1860 om Aftenen Kl. 10½ Konseilspræsident Carl Edvard Rotwitt, hvis Portrait følger med dette Nr. Født i Hillerød den 2den Marts 1812, var han endnu ikke 48 Aar, da hans Livstraad brast. Tidlig Student, og juridisk Kandidat i sit 22de Aar, fik han allerede 1838 Bestalling som virkelig Underretsprokurator i Thisted, i hvilken Stilling han erhvervede sig Alles Tillid og Agtelse. I 1842 beskikkedes han til Høiesteretsadvokat, og blev som saadan anseet for en ligesaa dygtig som hæderlig Mand, og i December 1855 til Amtmand i Frederiksborg Amt. Hans politiske Optræden under Kristian den Ottende var ikke af liberal Natur, men senere forandrede han Anskuelser og i 1848 var han en af Formændene for Demokraterne eller „Hippodrommændene;" siden 1849, da han fik Sæde i Folkethinget, er han til alle de følgende Rigsdage bleven valgt i Frederiksborg Amts 5te Kreds. Uagtet han sluttede sig til Bondevennerne, har han dog ikke været noget fast Medlem af Partiet eller optraadt som dets Fører. Efter den anden Opløsning i 1853 — i hvilket Aar han blev Ridder af Dannebrog, og Aaret efter Justitsraad — valgtes han til Folkethingets Formand. Bondevennerne havde sat hans Valg igjennem, thi de betragtede ham som deres bedste Støtte, men hos alle Andre vakte det Spot og Harme; men hans praktiske Dygtighed kunde ikke andet end vinde almindelig Anerkjendelse, den bittre Harme forvandledes til Agtelse og Velvillie, og han beklædte uafbrudt sin Plads i Thinget indtil den 2den December 1859, da han, efterat det hallske Ministerium var afgaaet, efterkom Kongens Opfordring og, efter forskjellige Besværligheder, dannede et nyt Ministerium, der dog udsattes for haarde Angreb. Imidlertid lykkedes det ham i denne ophøiede Stilling, ligesom i alle de andre, han havde virket i, at bekæmpe sine Modstandere ved sin Dygtighed og sin aabne, jevne Færd, saavelsom ved det Maadehold, hvormed han brugte den Magt, der ikke alene i Egenskab af Konseilspræsident i sit Ministerium, men som Justitsminister og midlertidig holsteensk Minister, stod til hans Raadighed at bringe i Anvendelse, og med hver en Dag, der gik, vandt han større Anerkjendelse, større Agtelse og Tillidsfuldhed.

Men hans Dages Tal skulde pludseligt afsluttes. Den 8de Februar havde han, som sædvanligt, indtaget sit Sæde i Rigsdagen, dernæst med de øvrige Ministre været tiltaffels hos Kongen, og endelig overværet en Konferents paa Kristianshavn hos Indenrigsministeren. Klokken ti begav han sig herfra til Hotel Royal, hvor han boede, ledsaget af Udenrigsministeren og Finantsministeren. I Hotellets Port sagde han Farvel til Udenrigsministeren med et kraftigt Haandtryk, men neppe var han, fulgt af Finantsministeren, gaaet nogle faa Trin op ad Trappen, førend han med Et sank i Knæ, uden at kunne reise sig igjen. Nogle Ord, han yttrede om et voldsomt Stød, han pludseligt havde fornummet, ligesom ogsaa det stærke Udbrud af Transpiration,

der paafulgte, gjør det sandsynligt, at han har været overanstrengt, deels af Dagens Forretninger, deels af Gangen fra Kristianshavn. Han blev baaret op paa sit Værelse, men kort efter var han ikke mere.

Et Menneske kun pløie kan og plante, saae —
Det gjorde Du, med Iver og med Ære;
Vorherre sørge vil for Kjerne og for Straa,
Og skjøndt Du gik, vil Høsten Frugt Dig bære!

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Lord Neagle, som havde været noget tilbage, foer ud af Døren i det Frie og drog sin Dolk, medens han betragtede Lorden af Conybeare med et halvt venligt, halvt ængsteligt Blik.

„De har erklæret, at De er en Adelsmand, og De veed, at jeg ogsaa er det, skjøndt i mine egne Øine en vanæret Adelsmand," tog Lord Inglis paany Ordet, „og jeg antager, at De istedetfor at drage Deres Dolk, maa ansee det for bedst, at vi ingen Hemmeligheder have for hinanden. Dog, De behøver ikke at sige mig, hvem De er; jeg kjender Dem godt nok — Deres Stemme og Dagslyset have røbet Dem — De er Lord Henry Neagle."

„Det er jeg, Mylord," svarede den unge Adelsmand med et Buk.

„Eengang ved tilfældige Omstændigheder, min Datters Forlovede, men afviist paa Grund af Deres letfærdige Levnet," tilføiede Lord Inglis med Eftertryk.

„Ganske sandt; men lad mig sige Dem, Mylord, at det vistnok ikke tilkommer Dem at gjøre mig til Skive for Deres Irettesættelser. Har jeg været letsindig, saa har De troligt været min Ligemand, ved at bortspille hele Deres Formue, og senest ved, som en frelst Selvmorder, at deeltage i et Tyveri."

„Det er nok — lad os ikke gjøre hinanden gjensidige Bebreidelser; at vi begge ere slette Adelsmænd og usle Mennesker, kan jeg bevidne hvor det skal være," udbrød Lord Inglis med bitter Ironi og en kold Latter. „Saaledes som Sagerne stille sig, Lord Neagle, maae vi være Venner."

„Nei, Mylord, ikke nu, men vi kunne maaskee blive det i dette Ords bedre Betydning," svarede Lord Neagle; „fordi man har forseet sig i Verden, er det ikke umuligt at gjenvinde sin Ære. For Øieblikket har jeg kun Tanke for, at komme tilbage til London. Da vi forstaae hinanden, har den Ene ikke Noget at frygte af den Anden; vor gjensidige Sikkerhed afhænger af os selv; et Brud fra een af Siderne, vil have Begges Undergang tilfølge."

„Ganske sandt," yttrede Lord Inglis koldt, og slog Døren i til den underjordiske Hule, hvori han havde indespærret et Menneske, idet han dømte ham til Døden; derpaa tilføiede han med Heftighed —

„Elsker De endnu Isabella?"

„Jeg elskede hende — men det er forbi; hun har forsmaaet mig, og hendes Haan har kjølnet mit Hjerte. For Øieblikket gjelder det forøvrigt kun om, at komme til Penge. Jeg har en Ven, en Jøde, som jeg uden Fare kan betroe mig til. Saasnart jeg naaer London, vil jeg begive mig til ham, for at han kan tage Skatten i Øiesyn og erklære, hvad han vil laane paa den."

„Paa den hele?"

„Nei, jeg vil udtage de Juveler, som jeg nu vil gjøre i Penge; de største og kostbareste vil jeg opbevare for Kontinentet."

„Det er af den største Vigtighed, at jeg endnu i Dag kommer i Besiddelse af halvfjerdsindstyve tusinde Pund," sagde Lord Inglis i en afgjørende Tone.

„Det er umuligt, Mylord!"

„Intet er umuligt. Jeg maatte hellere være omkommen i Floden eller ei have deeltaget i det stedfundne Tyveri, naar jeg ikke uforrovet kan komme i Besiddelse af Gevinsten derved, thi det var Angesten for Synet af Dagen med dens Forpligtelser, der drev mig til Selvmord. De Rigdomme, der tilfældigviis ere faldne i min Lod, kunne ikke gjøre mig lykkelige, naar de ikke kunne tjene til at frelse min ydre Ære. Hvad er den ringeste Værdi af det, vi have at dele?"

„Omtrent en halv Million til hver," svarede Lord Neagle. „Saaledes sagde idetmindste Hinchcliff, og han kjendte nøie Stenenes Værd, thi han har i flere Aar været Dørvogter i Tower, og har ofte hørt hvad de vurderes til."

„Regner De ham med, som bevogter Skatten," spurgte Lord Inglis med et stivt, tankefuldt Blik. —

„Nei — ham havde jeg forglemt; vi ville altsaa hver faae en Halvdeel mere."

„Jeg frygter for, at det vil falde vanskeligt at faae dem gjorte i Penge," bemærkede Greven af Conybeare.

„Ad almindelige Veie, vil det baade være vanskeligt og farligt," sagde Lord Neagle. „Men

jeg skal være Dem behjelpelig, Mylord — dog paa een Betingelse."

„Og hvilken?"

„At De giver mig Deres Datter til Gemalinde."

„Og De elsker hende ikke mere — har De ikke selv erklæret det?"

„Det bliver min Sag; jeg ønsker desuagtet at ægte hende."

„Nei, dette skal ikke skee! Naar jeg faaer, hvad der tilkommer mig efter vor Overeenskomst, kan jeg betale min Gjeld og leve overeensstemmende med min Stand. Denne lille Affaire i mit Liv bliver en Hemmelighed for Verden. Min Anseelse, som vedligeholdes, vil aabne min Datter et Parti med en af Rigets første Pairer, og det er ikke mere end passende. Med eet Ord, De forlanger en for høi Pris; jeg maa bede Dem nævne en anden."

„Jeg forstaaer Dem, Mylord," svarede Lord Neagle blussende, men dog med et Smil, „jeg er en altfor stor Skurk, til at kunne tragte efter Deres Datters Haand, da De jo vil leve overeensstemmende med Deres Stand af de gyldne Frugter, som vort Tyveri har indbragt. Nu, ligemeget, enten hun bliver min eller ikke: jeg vil ikke engang have hende. Som et Bevis paa min Ædelmodighed og Hengivenhed for Dem, Lord Inglis, vil jeg endnu i denne Morgenstund opsøge den Mand, der forhaabentligt vil kunne udrette Noget."

„Jeg takker Dem, Lord Neagle, og er Dem meget forbunden for Deres velvillige Sindelag," sagde Conybeare, men uden at tage nogen Notice af hans Ord, vedblev Lord Neagle —

„Jeg havde forøvrigt meent at benytte Hinchcliff som Mellemhandler, for selv at have saa lidt med Sagen at gjøre som muligt, dog er det bedre, at vi ere blevne denne Nidding kvit, thi man vilde ikke med Sikkerhed kunnet stole paa ham. Troer De, at han har udaandet?" tilføiede han med en vis Skyhed.

„Nei, endnu ikke; der udfordres nogle Timer, inden al Luften i det snævre Rum er fortæret."

„Men det er aldeles nødvendigt at jeg kan komme til Juvelerne, naar jeg har bragt Manden, som skal laane paa dem, herud. Der vil vel hengaae fem Timer med at tage til London og her tilbage, og hvor finder jeg saa Dem?"

„Hos min Datter, som jeg maa berolige saa hurtigt som muligt. Et Barn, som jeg traf paa Gaden, kort førend jeg kastede mig i Floden, sendte jeg til hende med nogle Linier, hvori jeg sagde hende, at jeg vilde tage mig afdage og at hun var en Betlerske. De vil finde mig i St. Jamesstreet."

„Jeg tager ikke feil af Stedet, Mylord," yttrede Lord Neagle koldt; „iaftes var jeg nærved at blive sparket ud af det — viist ud af det, blev jeg — af Sir Villiers Courtney, som Lady Isabella syntes at vise megen Gunst."

„Var han hos min Datter?" spurgte Lord Inglis hurtigt.

„Ja, og jeg maa sige, at han opførte sig, som om han kunde været Herre i Huset."

Isabellas Fader gav intet Svar paa denne Bemærkning, men et selsomt Udtryk viste sig paa hans Ansigt.

„Men for at komme tilbage til vor Forretning," vedblev Lord Neagle; „da seer jeg ingen anden Maade at gaae frem paa, end at vi udtage Juveler til et Beløb af to hundrede tusinde Pund, og bringe dem ind i Deres Bibliothek, hvor jeg vil føre Jøden ind ved min Ankomst med ham fra London."

„Men han maa ikke vide, hvor han befinder sig; han maa føres hid med tilbundne Øine."

„Derfor skal jeg sørge, omendskjøndt det neppe er nødvendigt, thi det vil være hans egen Fordeel at bevare den Hemmelighed, han muligen nok vil have en Anelse om."

„Efter nøiere Overveielse har jeg besluttet foreløbig at tilskrive min Datter et Par Ord," sagde Lord Conybeare; „følg mig ind i Bibliotheket, det skal snart være gjort. Denne Vei, om De behager. Her seer lidt uordentligt ud, da jeg ikke har været her i nogle Uger, det vil sige, siden den Dag, da jeg pantsatte Slottet, for at dække anden Gjeld, som generede mig meget, og for at faae Midler til at kunne møde med i Spillehallen."

En gammel Portner, som var det eneste menneskelige Væsen i Bygningen, kom i dette Øieblik tilsyne og aabnede Døren til Bibliotheket for Husets Herre, som adspredt traadte ind. Medens denne skrev til sin Datter, gik Lord Neagle ligegyldig op og ned i det kolde, uhyggelige Værelse og betragtede de fyldte Egetræesreoler, som bedækkede Væggene. Det var et Bibliothek i gammeldags Stil, saaledes som det Sir Walter Raleigh paa sin Tid havde paa sit Herresæde, og udentvivl af stor Værdi.

Lord Conybeares Billet til Datteren bestod kun af faa Linier:

„Mit Barn," skrev han; „jeg er ilive og „befinder mig vel; dette til Din Beroligelse, „hvis Du har erfaret Noget, som har opfyldt „Dit Sind med Sorg og Bekymring. Lad det „være nok, at sige Dig, at mine Formuesom„stændigheder atter ere ophjulpne, at jeg kan

„tilfredsstille mine Kreditorer og sikkre Dig, hvad „der tilkommer Dig efter Din Moder. Endnu „iaften kommer jeg til London, og jeg skal da „mundtligt udtale mig for Dig.

„Din stedse hengivne Fader,
„Hugh Inglis af Conybeare."

Da Billetten var afsendt, vendte Conybeare sig til Lord Neagle og sagde:

„Medens De tager til London, skal jeg hente Juvelerne og bringe dem ind i Forværelset, hvor Forhandlingen med Jøden maa finde Sted, thi han maa ikke bringes i Berørelse med nogen Lokalitet, hvoraf han, snu som den Slags Folk ere, vil kunne slutte sig til med hvem han har at gjøre. Indtil De kommer tilbage, skal jeg have Alt i Orden; iil og kom snart. De gjør bedst i at lade en Baad bringe Dem hertil, og landsætte Dem et Stykke fra Landsbyen, da dette vil vække mindre Opsigt end en Postbefordring."

Lord Neagle gik ind paa Alt, tog Afsked, leiede en Vogn i Landsbyen og ankom til London i en Fart. Det var ikke alene for Greven af Conybeares Skyld, at han var saa ivrig for at sælge eller laane paa den ranede Skat; det gjeldte navnlig Omsorgen for hans egen Sikkerhed, da han havde besluttet at forlade England, inden Rygtet om Tyveriet i Tower var bleven altfor udbredt.

Da Klokken var ni, dreiede han ind i Leadenhallstreet, hvor de fleste israelitiske Vexelerer boe, og forsvandt i et af de nærmeste Huse.

Ellevte Kapitel.

Mordet.

Vi vende nu tilbage til Lady Isabella, som befandt sig i en høist beklagelsesværdig Tilstand, da Lord Neagle havde forladt hende, efterat have lagt sin hele nedrige Karakteer for Dagen. Havde hun eengang følt Kjerlighed til denne letfærdige og forbryderiske Adelsmand, saa kunde hun nu kun tænke paa ham med Foragt, thi hvilken Usling maatte ikke den Mand være, som vilde dræbe en værgeløs Kvinde. Hvad Sir Villiers Courtney angik, da var han i enhver Henseende hendes Kjerlighed værdig. Medens hendes Forhold til Lord Neagle bestod, havde han som hendes Beundrer ventet med rolig Udholdenhed, overbeviist om, at en saa høisindet, stoltfølende Pige som Lady Isabella umuligt kunde vedblive at føle Tilbøielighed for en Person som Lord Neagle, der med hver Dag blev mere berygtet. Udfaldet bekræftede hans Anskuelse, og vi see ham nu efterstræbende den Haand, Lord Neagle ikke længer havde nogen Fordring paa.

Da Lord Neagle var gaaet, indtraadte i nogle Dieblikke en piinlig Tavshed. Lady Isabella syntes at føle, hvad der foregik i hans Sjel, og hvert Dieblik ventede hun en Erklæring om hans Kjerlighed, som hun allerede længe havde anet. Det var en aabenbar Sag, at der i et saadant Dieblik ikke kunde være Tale om nogen almindelig Underholdning, men at han, saasnart han aabnede Læberne, kun havde eet Thema at gjøre til Gjenstand for sine Ord. Sir Villiers følte det samme. Han befandt sig paa Afgjørelsespunktet; det nærværende Dieblik maatte begrunde hans Lykke, eller for stedse tilintetgjøre den. Pludseligt skred han hen til hende. Hun sad med bøiet Hoved og nedslagne Dine, hendes Hjerte bankede af stolt Glæde og zittrede paa samme Tid af søde Forhaabninger, thi af alle Mænd var den tappre, den høihjertede Sir Villiers Courtney hendes Hjertes Valg, og dog havde den smertelige Erfaring, hun havde gjort, vakt en Sygelighed i hendes ungdommelige Sind, der nedtrykkede hende dybt.

„Efter en Scene, som den nys forefaldne, kan det vel neppe betragtes som det rette Moment til at tale om, hvad der ligger mit Hjerte nærmest," sagde han, „men jeg kom hid i dette Diemed — og jeg kan ikke fjerne mig uden at have sagt Dem, hvad jeg føler for Deres Person. At jeg ikke aabnede mig for Dem, hidrørte fra mit Kjendskab til, at et Forbindtlighedsforhold havde foranlediget et Forhold af en anden Natur, ifølge hvilket De var bestemt til at blive Lord Neagles Gemalinde, men som — jeg siger, til Deres Lykke — ikke bestaaer mere. Om jeg har dømt rigtigt, eller jeg har ladet min Egenkjerlighed forblænde mig, skal jeg ikke fordriste mig til at afgjøre med Bestemthed, imidlertid bedrager jeg mig ikke, naar jeg erklærer, at det er Noget i mit Indre som lader mig føle, at De ikke vil være aldeles ubønhørlig, hvis jeg bad Dem modtage min Haand og mit Hjerte."

„De vil ikke ansee mig for vankelmodig, Sir Villiers, fordi jeg ikke i dette Dieblik kan udtale mig som jeg gjerne vilde," svarede Lady Isabella rødmende; „vær imidlertid forvisset om, at jeg skatter Deres hæderlige Tilbud og at det baade trøster og styrker mig til at overvinde den Smerte, som en ublid Skjebne gjorde mig til Offer for. Mit Hjerte er saaret, og maa have Tid til at blive sig selv. Dog, det er ikke denne Grund alene, som bringer mig til at bede Dem bære over med en stakkels ung Pige; jeg

har ogsaa en anden Grund til, ikke at lukke Øiet for Pligtens Bud for at see hen til mine Ønskers Maal, men som jeg maa fortie. Det er muligt, at hvad jeg frygter, ikke skeer, men jeg kan ikke besvare Deres Opfordring, førend jeg kjender det Resultat, hvorfor jeg zittrer. Lad os for Øieblikket være Venner, Sir Villiers, med Tiden kunne vi muligt blive Mere for hinanden, og vær overbeviist om, at jeg ikke opstiller denne Betingelse uden den høieste Nødvendighed."

Sir Villiers stod hensunken i dybe Tanker og betragtede den forlegne unge Dame med et vemodigt Udtryk.

„Jeg vil ikke søge at overtale Dem til at følge Deres Hjertes Følelser uden Hensyn til nogetsomhelst Andet end disse," svarede han. „Men er De hjemsøgt af Kummer, saa hav Tillid til mig som til en Broder, om De ikke vil give mig noget dyrebarere Navn, og lad mig være Deres Raadgiver og Støtte."

Den unge Baronet talte i en ærefrygtsfuld Tone og hans stolte Blik straalede af Ømhed og Oprigtighed.

„Ikke nu, ikke nu," udbrød Lady Isabella i en bønlig Tone; „muligen rammes jeg slet ikke af det Slag, jeg aner; det kan være, Sir, at barnlig Frygtsomhed har ladet mig føre mig selv bag Lyset. Men jeg lover Dem, Sir Villiers, at dersom jeg skulde trænge til Raad, skal jeg visselig ikke henvende mig til nogen Anden, end Dem, hvis Hengivenhed og Deeltagelse jeg veed, at jeg tør stole paa."

„Det kan De, dyrebare Lady Isabella, og jeg takker Dem ret hjerteligt for disse Ord. Da De ikke troer at burde gjøre mig saa betids til Deres Fortrolige, at den Sorg, De frygter for at rammes af, muligviis kunde afvendes, saa lov mig, at De, om den skulde naae Dem, ikke tøver med at kalde mig til Dem og lægge Størsteparten af Byrden paa mine Skuldre; saaledes deelt, vil den ventelig kunne bæres, uden at trykke Dem i Støvet."

Bleg rakte hun ham Haanden, som for at bekræfte sit Tilsagn, men for tillige at minde ham om at afbryde denne Samtale. Han forstod hende, og idet han trykkede den til sine Læber, fæstede han endnu et kjerlighedsfuldt Blik paa hendes bevægede Aasyn og førte hende hen til Pianoet, for at give hende Leilighed til at fatte sig og gjenvinde sin Rolighed. Senere meddeelte han hende Et og Andet, for at adsprede hende, og endelig spurgte han: „Har De hørt tale om det Eventyr, som Lorderne Eslington og Gilbert de Beresford have oplevet i Paris for nogle Uger tilbage?"

Læserne vil erindre, at det var disse to Herrer, som i Spillesalen viste Interesse for Lord Conybeare, men hvis Deeltagelse han afviste.

„Jeg har ikke hørt Andet om Eslington og Beresford, end at de føre et ligesaa vildt Liv, som de fleste andre af Landets unge Adelsmænd," svarede Lady Isabella.

„Jeg indrømmer, at Ungdom og Uerfarenhed løber temmeligt stærkt af med dem, men i ingen Henseende handle de mod Ære og Selvagtelse, hvilket desværre er Tilfældet med saa mange Andre af de bedste Familiers yngre Medlemmer i vor Tid. Dersom det ikke maatte stride for meget mod Deres Tilbøielighed at høre paa den, skal jeg fortælle Dem en ganske særegen Begivenhed."

Lady Isabella tilkjendegav ved en let Bøining med Hovedet, at hun var villig til at høre ham, og han vedblev —

„En Aften kjørte de i Theatret, og vare netop stegne ud af Vognen, da en ung, og, som der tilføies, underskjøn Pige i hvid Natdragt, barfodet og med udslaaet Haar, kom ilende hen til dem, lagde en af sine smaae Hænder paa Hvers Arm, og bønfaldt dem om at bringe hende hjem, idet hun fortalte, at hun var Søvngængerske — at hun maatte have forladt sine Forældres Bolig i en ubevidst Tilstand — at hun ikke vidste hvor hun befandt sig. Beresford, der er i Besiddelse af større Rolighed end Eslington, vilde lade en Kab bringe hende til sit Hjem, men denne, som er ligesaa romantisk som godmodig, paastod, selv at ville ledsage hende til Rue Castiglione, hvor hun boede. ‚Naturligviis,' sagde Beresford, da han fortalte mig Begivenheden, ‚kunde jeg ikke ret vel gjøre Modsigelser, thi Pigen var overordentlig skjøn, hendes Væsen et Ideal af Elskværdighed, og dertil befandt hun sig i den største Angest. Jeg indvilligede altsaa i at følge Eslington, som løftede den skjelvende Pige ind i Vognen, og vi foer afsted til Rue Castiglione. Paa Veien fortalte hun i det meest velklingende Fransk, at hendes Fader var Officier i den keiserlige Garde, at hun ofte havde gaaet isøvne, men aldrig forladt Hjemmet, at hun sædvanligviis brændte Natlampe og at hendes Kammerpige laa i hendes Værelse for at holde Øie med hende, men at denne var taget til Versailles, for at besøge sin syge Fader, og at hun saaledes havde været overladt til sig selv og var gaaet meget tidligt tilsengs."

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

Kriminalhistorie af Temme.

At fare vild i Tusmørke midt paa en Hede i en vildtfremmed Egn, og ikke vide, om man, for atter at komme paa rette Vei, skal gaae tilhøire eller tilvenstre, fremad eller tilbage, samt uden Haab om at træffe Nogen, som kan sige En det, er virkeligt ikke nogen behagelig Situation for en Reisende.

Jeg var i denne Stilling. Allerede for en halv Time siden var jeg kjørt ind i Heden, og endnu var der ingen Ende at opdage paa den nøgne Flade, hvor der kun sparsomt voxede nogle Urter hist og her, og saaes enkelte Træer eller rettere Buske, af et alt andet end frodigt Udseende. Dog desto friere var Terrainet at orientere sig i, men uden Nytte, thi her fandtes ingen befaren Vei. Der gaves i det Hele taget ingen Landeveie i denne Egn, ad hvilke man kunde komme til bestemte Steder; det gik altsammen efter Mærker af forskjellig Art, men som for den Uindviede ikke havde mindste Betydning. Man saae ikke Andet end Spor, som løb paakryds og paatvers imellem hinanden over Heden, og som hidrørte fra den Kjørsel efter Tørv eller Brænde, som et Par Gange om Aaret foretoges af de Bønder, som boede i Nærheden af samme.

„Gid den Onde havde denne vildsomme Hedestrækning, Herre!" udbrød min Kudsk harmelig.

„Komme vi derved videre?" spurgte jeg.

„Nei, det gjøre vi jo rigtignok ikke, men det letter dog altid Sindet at give det Luft, skjøndt rigtignok ikke for ret lang Tid."

Jeg havde foretaget en Embedsreise, og var paa Hjemveien. Om Morgenen var jeg kjørt over Heden uden mindste Vanskelighed, men nu vare vi eengang komne i en gal Retning, og det var os ikke muligt at opdage den rette. Min Kudsk svoer paa, at vi paa Udreisen vare komne ad en heel anden Kant, og jeg kunde ikke andet end indrømme ham Rigtigheden af denne Paastand; men med alt dette kom vi ikke videre.

„Og saa skal det da ogsaa stille sig saa reent forkeert, at her ikke skal komme et eneste kristent Menneske, som kunde vise os tilrette," brummede han.

„Ja, ikke sandt, ikke engang saa meget som en stakkels Gnom."

„En Gnom, Herre; her omkring boe ikke andre Folk end Bønder."

„Jeg taler ikke om Folk, men om Jordaander."

Ved dette Ord spidsede Kudsken Øren og saae sig sky omkring, da idetsamme et Vindpust strøg henover Heden og førte nogle visne Blade med sig med en forunderlig Raslen.

„Herre," stammede Karlen, „tael ikke om Spøgelser paa et Sted som dette."

„Veed Du med Vished, at Jordaander ere Spøgelser?" spurgte jeg.

„Hele Verden veed det."

„Forholder det sig saaledes, saa ville vi hellere tale om den lange Hedemand med Syvmilestøvlerne."

„Ak, Herre, lad det dog fare —

„Dette skrækkelige Væsen, som, uagtet han muligen er sine syv Mile borte i dette Øieblik, i det næste kan staae her inden man veed af det —"

„Ak, Herre, for Guds Skyld — —!"

„Og vise En den rette Vei."

„Hilledød, hvor Herren kan indjage En Skræk —"

„Men det følger af sig selv, at han ligesaa godt kan finde paa at dreie En Øinene om i Nakken, saafremt han er i Humeur dertil."

„Uh, nu holder jeg det ikke ud længer," stønnede Kudsken og rystede paa alle Lemmer.

„Hvad gaaer der af Dig? Er han allerede kommen?"

Han svarede ikke, men pegede, bleg som et Liig, hen til en Række Grantræer i Nærheden, som bevægedes hid og did af Vinden. Jeg saae hen i den antydede Retning, og blev glad tilmode.

„Fortræffeligt!" udbrød jeg. „Nu ere vi jo paa eengang ude af al vor Nød — han kan vise os den rette Vei."

„De vil dog ikke gaae hen til ham, Herre?"

„Hvorfor ikke?"

„Dette Menneske, eller hvad det er for et Væsen, viste sig saa pludseligt midt paa Heden, uden at vi tidligere havde seet saa meget som en Skygge af ham, at man næsten skulde troe, han var steget op ad Jorden. Hvorledes seer han vel ud, Herre, for jeg har ikke Mod til at fæste Øinene paa ham?"

„Han seer ud som andre Mennesker, og at han er et ærligt Menneske, har jeg erfaret idag."

„Hvorledes, Herren kjender ham?"

„Jeg har havt Amtsforretninger med ham."

Kudsken aandede atter frit. Jeg vilde gaae hen til Manden, som jeg havde seet imellem Grantræerne, men paa eengang studsede jeg."

„Hvad Fanden er det?" udbrød jeg.

Atter blegnede Karlen, og gjorde et langt Skridt, for at komme hen til mig.

„Saa var det dog en Aand, Herre," hviskede han neppe hørligt.

„Snak, jeg saae jo tydeligt, at det var et Menneske."

„Nytter ikke, Herre; de onde Aander kunne paatage sig alleslags Skikkelser."

Vist var det, at jeg imellem Træerne havde seet et Menneske, en lille gammel Mand i en graae Kofte og med en graae Pelshue paa Hovedet, og i denne Person gjenkjendt, eller troet at gjenkjende, en Bonde, med hvem jeg for faa Timer siden havde havt en heel Deel at gjøre paa Embedsvegne; men da jeg vilde begive mig hen til ham, var han pludseligt forsvunden, ja, ligesaa pludseligt, som han for en Minut siden var dukket op midt paa Heden. Jeg maatte indrømme, at dette var et høist paafaldende Tilfælde. Grantræerne stode saa vidt fra hinanden og vare saa tynde, at det ikke var muligt for Nogen at skjule sig bag dem, forøvrigt havde vi den nøgne Hede for os til alle Sider, og dog kunde vi ikke opdage Spor af ham. Kudsken, som troede paa smaae Underjordiske og lange Hedemænd med Syvmilestøvler, kunde nok føle sig rystet ved den lille Bondes underfulde Forsvinden.

Jeg besluttede at ile hen til Træerne og foretage en nøiagtig Undersøgelse, for om der muligen skulde findes en Busk eller en Fordybning, som kunde tjene til Skjul, men Karlen, som neppe kunde holde sig paa Benene, bad mig for Guds Skyld ikke at styrte os i en Ulykke.

„Men jeg kan dog ikke fornegte min Forstand; hvad jeg saae, var hverken Mere eller Mindre end en Mand, og det gjelder for os at finde den rette Vei."

„Er De kjørt vild?" spurgte en fremmed Stemme bagved mig.

Karlen foer langt bort, og jeg vendte mig overrasket om. En høi, svær Mand stod for mig. Han bar Egnens sædvanlige Dragt, og kunde vel være henved tredive Aar. Omendskjøndt han havde et godt Udseende, laae der dog noget Afskrækkende i hans Træk, hvilket jeg bemærkede, trods Skumringen. Eller feilede jeg? Var det maaskee Overraskelsen — den pludselige Fremtrædelse paa den ensomme Hede, hvor mit Blik Intet havde kunnet opdage? Jeg kunde ikke gjøre mig Rede derfor, men Manden gjorde et uhyggeligt Indtryk paa mig, og det var mig ubegribeligt, hvorledes det kunde være, at jeg havde seet en lille Mand og nu havde en stor for mig.

„Ja," svarede jeg; „vi kunne ikke finde ud af Heden."

„Hvor kommer De fra?"

Jeg nævnte ham Stedet. Det var en Landsby, i hvilken jeg havde holdt en Forsamling.

„Og hvor skal De hen?"

Ogsaa dette sagde jeg ham; det var til den Stad, hvori Kriminalretten, som jeg forestod, havde sit Sæde.

Et Dieblik forekom det mig, som om der var Noget som slog ham. Imidlertid vedblev han kold og rolig, idet han pegede mod Vest: „De skal kjøre i Retning af hine høie Egetræer, som De endnu kan skimte igjennem Skumringen. Bagved Dem kommer De ud af Heden."

Med disse Ord vendte han sig bort, og fjernede sig. Jeg tilraabte ham min Tak, som han besvarede, ved at løfte paa Huen, uden at vende sig om, og gik videre.

„Gud være lovet!" stønnede Kudsken, idet han vendte tilbage. Ogsaa jeg syntes at aande lettere. Den Fremmede havde været forekommende, han havde bragt mig ud af en stor Forlegenhed, og om det end var skeet paa en noget kort Maade, havde han dog viist mig al Høflighed; men den mørke Aand, der talte ud af hans Aasyn, havde nu eengang angrebet mig som en uhyggelig Dæmon, jeg ikke kunde ryste af mig. Ydermere havde jeg bestemt seet ham studse, da jeg nævnte Staden, hvortil jeg skulde, og det forekom mig, som om han derpaa havde betragtet mig med et selsomt lurende og mistænkeligt Blik. Med alt dette var jeg dog glad over, at vi nu vidste den rette Vei.

Jeg steg ind i Vognen, som jeg havde forladt, da vi ikke vidste hverken ud eller ind, og befalede Kudsken at kjøre til.

„Skulle vi tage den Vei, dette Menneske anviste os?" spurgte han.

„Ja, hvorfor ikke?"

„Ak, Herre, fordi han ganske vist, om han ikke var et Spøgelse, hører til den farlige Bande, som huserer i denne Egn."

„En Bande?"

„Ja, Herre, og De veed bedre Besked med den Ting, end jeg."

I en vis Henseende kunde han have Ret, men vi kunde ikke blive hvor vi vare, og da jeg paany havde befalet ham, at kjøre til, satte han endelig Hestene i Bevægelse.

Veien førte os tæt forbi Grantræerne, mellem hvilke jeg havde seet den lille Bonde dukke op for strax at forsvinde. Jeg bøiede mig ud af Vognen, for nøie at betragte Stedet, og paa eengang var han lige ved Siden af mig. Dersom Manden ikke var en Hedeaand, saa

maatte der være en Fordybning, hvori han havde været skjult.

„Godaften, Herre,“ sagde han venligt.

Kudsken var nær faldet ned af Vognen af Skræk; thi han hørte Stemmen, men havde ikke seet Manden. Det var virkelig den lille gamle Bonde, som havde mødt med i Forsamlingen.

„Er jeg paa den rette Vei til at slippe ud af Heden?“ spurgte jeg.

„Ja, Herre; han viste Dem den rette Vei.“

Han sagde disse Ord i en saa eiendommelig Tone, at jeg godt mærkede, han lagde Noget i dem, som ikke angik Svaret.

„Hvad mener I?“ udbrød jeg.

Han lo i Skjægget og derpaa yttrede han: „Herren har nok gjort Reisen omsonst idag.“

„Nu ja, Udbyttet har ikke været stort.“

„Hm, hverken det Ene eller det Andet vilde være fornødent, naar han der ikke var. Har Herren seet rigtigt paa det Menneske?“

„Hvilket Menneske?“

„Manden, som viste Dem den rette Vei.“

„I kjender ham?“

„Hvem kjender ikke ham?“

„Hvem er han da?“

Han betænkte sig et Øieblik, og derpaa sagde han —

„Dersom Herren vilde være saa god at stige ud af Vognen, saa kunde vi følge efter den, for naar jeg skal sige Sandhed, har jeg et Par Ord at tale med Dem om under fire Øine.“

Jeg efterkom hans Anmodning, og vi gik langsomt bagefter Vognen over Heden.

Men førend jeg gaaer videre, maa jeg først fortælle, hvorledes de Forhold vare beskafne, under hvilke jeg befandt mig. Fra en fjern Provinds var jeg nylig bleven forflyttet til en Kriminalret, hvis Chef jeg var. Strax ved min Ankomst fandt jeg, at der var et vist Røre igang i mit Distrikt, hvis Yderpunkt stødte til Landsgrændsen og udgjorde en fjerntliggende, ensom Egn, der ikke havde Samkvem med Naboegnene, en af disse ved sin naturlige Beliggenhed forborgne Kroge, som aldrig besøges af Fremmede, og hvis Beboere sjeldent lade sig see udenfor deres Enemærker. Jordbunden var høist forskjellig: frugtbart Agerland, Skov og Hede afvexlede med hinanden, og Følgen var, at nogle af Beboerne vare velhavende, medens andre vare fattige, alt efter Terrainets Beskaffenhed. De bleve skildrede for meget godmodige, men man hørte ogsaa, at de stode en heel Deel tilbage for Kulturens Fremskridt. Dog, maaskee var det netop herfra, at deres Godmodighed hidrørte; idetmindste syntes dette at kunne være en sandsynlig Grund for, at man i Mands Minde ikke havde hørt tale om Forbrydelser i denne fjerne Afkrog af Landet. Men paa eengang var det bleven anderledes. I Løbet af det sidste halve Aar var der forekommet hyppige Tyverier, snart hist, snart her, snart betydelige, snart ringe, snart med en utrolig Dristighed, snart med en overordentlig List og Snuhed; men aldrig var der bleven opdaget ringeste Spor af Gjerningsmanden. Tyven eller Tyvene havde almindeligviis indfundet sig om Natten, dog Ingen havde hørt eller seet Nogen; at de vare bestjaalne, sagde dem, at de havde havt uventet Besøg, men forresten vidste de Intet, ikke engang om det var En eller Flere, der udøvede disse Forbrydelser, og endnu mindre, hvor man skulde søge, for at finde Ophavsmændene til noget saa Uhørt, som at berøve Andre deres Eiendom, hvilket man aldrig havde hørt var skeet før.

(Fortsættes.)

☞ Da Tilgangen af Abonnenter fra Nytaar 1860 har været saa stor, at Oplaget af **„Fra Provindsen“** ($11\frac{1}{2}$ Ark), er medgaaet, erholde de nye fremdeles tiltrædende Abonnenter gratis:

Ualmindelige Forbrydelser.

Et Udvalg efter tredie Oplag af den tydske Samling: Nachtseiten der Gesellschaft, eine Gallerie merkwürdiger Verbrechen und Rechtsfälle, $19\frac{1}{2}$ Ark, samt det Udkomne af **„Asker Ryg.“**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 18de Marts. **№ 12.**

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende (med xylographeret Afbildning.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

„Da de ankom til den unge Dames Hjem," vedblev Sir Villiers, som glædede sig over, at Lady Isabella hørte paa ham med Opmærksomhed, „fremtog denne en Nøgle, hvormed hun aabnede Gadedøren, idet hun bad dem følge hende op til hendes Fader, for at han kunde bevidne dem sin Taknemmelighed for den Artighed, de havde udviist mod hans Datter. Eslington var strax villig til at ledsage hende, men Beresford blev i Vognen. Dog, jeg foretrækker at gjengive Resten af Historien med Eslingtons egne Ord: ‚Ved Skinnet af en Trappelampe stege vi op til tredie Etage, hvor hun førte mig igjennem et langt oplyst Galleri. Hendes smaae hvide Fødder glindsede i Lampeskinnet, det lette Gevandt røbede hendes Figurs skjønne Proportioner, og naar jeg hertil lægger hendes henrivende Træk og sireneagtige Stemme, vil vist Ingen undres over, at jeg følte mig fortryllet og længtes efter at see, hvor en saa yndig Fugl havde sin Rede. Pludseligt standsede hun udenfor en Dør, og, besynderligt nok, ogsaa til denne havde hun Nøglen. Hun aabnede Døren, og vi befandt os i et Forværelse, indenfor hvilket var et skjønt, oplyst Gemak, hvori hun bad mig træde ind, idet hun gik foran; men neppe havde jeg fulgt hendes Opfordring, førend hun sneg sig bagved mig, og i samme Øieblik blev Døren lukket til — jeg hørte Nøglen gjentagne Gange blive dreiet om i Laasen — og hun forsvandt med en kold Latter. Et Øieblik var jeg saa overrasket, at jeg blev staaende ganske raadvild, men det Selsomme ved den hele Begivenhed bragte mig paa Tanken om Fare, og jeg forsøgte at aabne Døren, men omsonst. Jeg saae mig om i Værelset og overveiede, hvorledes jeg kunde undkomme, men kom snart til det Resultat, at det laae udenfor Mulighedens Grændse. Gemakket, hvori jeg var bleven indelukket, var fem og tyve Fod bredt og ligesaa dybt, altsaa af en betydelig Størrelse; det var rigt meubleret; Tapeterne omgivne med forgyldte Lister og Gulvet belagt med et smukt Tæppe. Paa den modsatte Side af Vinduerne, tilvenstre fra den Dør, jeg var kommen ind af, stod en Seng med sammentrukne Gardiner. Der var endnu tvende andre Døre, men begge fast tillukkede. Paa en Stol ved Sengen laa adskillige Klædningsstykker; paa et Bord stod en Hat, og paa Gulvet et Par Sko, alt saaledes adspredt og henkastet, som sædvanligt, naar man kommer hjem og i en Hast klæder sig af for at kaste sig i Sengen og søge Hvile. „I denne Seng er Nogen," sagde jeg til mig selv; „alle disse Klædningsstykker vidne derom." Jeg nærmede mig den langsomt, men Frygten for et Overfald, afholdt mig fra at trække Forhænget tilside. Medens jeg ideligt tænkte paa min Frelse, saae jeg til Vinduerne, for om muligt herfra at kunne tilkalde Nogle, og skred lydløst over Gulvet, for at aabne et af dem; men de vare ligesaa nagelfast lukkede som Dørene. Da jeg atter fjernede mig fra dem, stødte min Fod mod en Gjenstand, som laa paa Gulvet, og

som gav en klirrende Lyd. Jeg bukkede mig, og tog den op; det var en Dolk. Ved Skinnet af tre Voxlys, som brændte paa Kaminen, saae jeg, at den blanke Klinge var plettet af friskt Blod. En Gysen gjennemfoer mig, og jeg følte mit Hjerte standse. Hvad skulde alt dette sige? Det var aabenbart, at den unge skjønne Pige havde bedraget mig, men i hvilken Hensigt? Det var ligesaa tydeligt, at Nogen var bleven myrdet her, og maaskee var jeg udseet til at blive det næste Offer. Paa eengang hørte jeg Lyden af en Stemme nede paa Gaden; det var en Kvindes Stemme, og jeg turde svoret paa, at det var hendes, som ved sin Skjønhed havde lokket mig til at følge sig, og derpaa lukket mig inde. Hvad hun raabte, kunde jeg ikke høre; Afstanden var for stor og de lukkede Vinduer dæmpede Lyden. Paa eengang fik jeg den Tanke, at tilraabe Lord Beresford om Hjelp. Jeg slog et Par Ruder ud, og baade paa Fransk og Engelsk raabte jeg: „Mord! Mord! — Hjelp! Hjelp!" Til min store Beroligelse hørte jeg Stemmer svare nedenfra: „Man raaber Mord," lød det; jeg hørte tydeligt disse Ord. „Jeg vil blive befriet, og ikke døe for Morderhaand," sagde jeg til mig selv. Det forundrede mig imidlertid, at mine Raab ikke havde foranlediget noget Skridt af den Person, som jeg antog, maatte befinde sig i Sengen. Jeg gik atter hen til denne, og da jeg ikke fornam mindste Lyd, antog jeg, at min Mistanke var ugrundet, og idet jeg, for at være beredt til at møde, hvad der kunde skee, hævede Dolken til Stød med den høire Haand, rev jeg Sengeomhænget tilside med den venstre. Men med hvilken Forfærdelse veg jeg ikke tilbage, da jeg saae en myrdet Mand udstrakt paa de hvide Lagner. Hans nøgne Bryst fremviste en halv Snees gabende Saar, af hvilke Blodet endnu kvældede frem. Jeg udstødte uvilkaarligt et Skrig af Rædsel og stod et Øieblik som naglet til Stedet ved dette skrækkelige Syn. I samme Moment hørte jeg en stærk Larm udenfor Døren, den blev revet op med Magt, og jeg fik neppe Tid til at trække Forhænget til, førend en Mængde Folk styrtede ind i Værelset. Da man fik Øie paa mig, udstødte de alle et frygteligt Skrig, og med Ordet „Skjændige Snigmorder!" beredte de sig til at styrte ind paa mig for at gribe mig. Pludseligt stod Sagens hele Sammenhæng klart for mine Øine. Hiin Pige, eller en Person, som stod i Forhold til hende, havde begaaet Mordet, og for at paabyrde en Anden denne Forbrydelse, var hun gaaet ud og søgt sit Offer. Jeg havde en Følelse af, at dersom jeg lod mig tage tilfange, var det ude med mig: et fransk Fængsel og Guillotinen ventede mig, thi Beviset paa min Skyldighed var aabenbart, da jeg var fundet ved Sengen med den blodige Dolk i Haanden. Til al Lykke kom Beresford ogsaa op; han havde frygtet for min Sikkerhed, da han hørte Mordraabet, som den unge Pige havde udstødt af alle Kræfter, idet hun var styrtet ud paa Gaden, og havde givet de Tilstrømmende Underretning om, hvor de kunde finde Morderen. Jeg tilraabte ham paa Engelsk hvorledes det var gaaet mig, og han forstod mig strax. Da han var en modig Mand og udmærket i Boxen, havde han i et Øieblik gjort Plads og var kommen hen ved Siden af mig, og nu boxede vi os igjennem, for at naae Udgangen. Det var en fortvivlet Kamp, men den lykkedes. Vi stormede nedad Trappen, naaede vor Vogn og fløi afsted med en Fart, der gjorde enhver Forfølgelse tilfods til ingen Nytte. Efterat vi havde gjort en betydelig Omvei igjennem en Mængde Gader, for ikke at blive efterspored, naaede vi lykkeligt vort Hotel. Den næste Morgen var hele Paris i Bevægelse. Den Myrdede var en rig Adelsmand, fortaltes der, som ikke havde været gift. Den Maade, hvorpaa Morderen — dermed meente man mig — var bleven opdaget ved, at en Grisette havde gjort Larm — hvorledes han var bleven truffen ved sit Offers Leie med den bloddrivende Dolk i Haanden — hvorledes hans Medskyldige var stødt til ham, og de i Forening ved Hjelp af Dolke og Pistoler havde banet sig Vei til Gaden, kastet sig i den Vogn, som ventede dem, og var rullet afsted med alle den myrdede Adelsmands Penge, dette var Emnet i enhver Kaffé over hele Paris. Samme Dag forlode vi Staden ad forskjellige Veie,' sluttede Eslington, og de takkede deres gode Stjerne, da de havde Foden paa Paketbaaden til Dower. Politidirekteuren havde udlovet en Sum af titusinde Franks for Paagribelsen af Morderen, som der var al Grund til at formode var en Englænder."

Her endte Sir Villiers den stedfundne Begivenhed, som Lady Isabella havde hørt paa med megen Opmærksomhed.

„Et saadant Eventyr kan man kun opleve i Paris," bemærkede hun. „Og de tvende unge Mænd, ere de nu her?"

„Ja, jeg har for nogle Timer siden talt med dem i Klubben, og nu ere de formodentligt hvor de holde meest af at være, nemlig i Defrettis Spillehaller."

Lady Isabella gjøs ved at høre dette Sted nævne, og hun blev saa bleg som et Marmorbillede. Sir Villiers bemærkede det, og med øm Deeltagelse sagde han —

„De befinder Dem ikke vel. Jeg frygter for, at min Beretning om de unge Lorders Affaire har gjort et for ubehageligt Indtryk paa Dem."

„Ak nei, Sir, det var Noget, som ligger mig nærmere, der bragte mig til at fare sammen. De nævnte et berømt Spillehuus, og skjøndt jeg nylig ikke kunde bekvemme mig til at gjøre Dem til min Fortrolige, føler jeg mig nu uimodstaaeligt tilskyndet til at betroe Dem, at jeg, med Hensyn til dette, zittrer for min Fader. Ogsaa han besøger flittigt dette Sted, og i hans Værelse fandt jeg idag en Notat, som sagde mig, at Sir Paul havde opfordret ham til at give Møde —"

„Hvorledes, er Talen om en Tvekamp?" udbrød Baronetten.

„Nei, men om et Spilleparti, hvor Indsatsen er halvtredsindstyve tusinde Pund. Jeg veed, at han har tabt store Summer, og jeg frygter for — —"

„Betroe Dem til mig, dyrebare Lady Isabella; jeg vil hjelpe Dem at bære Deres Sorger, af hvilken Beskaffenhed de end ere."

„De skal erfare Alt, Sir Villiers, og jeg stoler trygt paa Deres Tavshed. Min Fader har ikke alene pantsat sit Slot i Conybeare-Ford, for at dække sine Tab, men han har tillige solgt sine Godser i Herfordshire. Min Fader har Intet meddeelt mig derom; thi hans Kjerlighed til mig tillader ham ikke, at betroe mig sin mørke Stilling; jeg har selv opdaget Alt derved, at han optegner enhver Ting, paa Grund af sin slette Hukommelse. Idag har han den hele Dag været i stor Uro. Da Mørket faldt paa, gik han ud, og jeg er overbeviist om, at han begav sig til Spillehallen hos Defretti, naturligviis for at gjenvinde Alt, hvad han havde tabt, men jeg er overbeviist om, at det Modsatte har været Tilfældet. Han var gaaet, uden at jeg vidste af det, og var Lord Neagle ikke kommen, havde jeg sikkert ladet mig forlede til at ile efter ham, til at søge ham i Spillehallen, og søgt at frelse ham fra Undergang. Imidlertid kom De, Sir Villiers, og traf mig i en Situation, som kun var istand til at bringe min Fortvivlelse til det Høieste. Alt forhindrede mig i at foretage noget Skridt, og efter nøiere Overveielse er jeg kommen til det Resultat, at mine Bestræbelser vel heller ikke havde baaret nogen Frugt, men kun udsat mig for Omtale. Har han tabt de halvtredsindstyve tusinde Pund, saa er han — saa ere vi, Betlere, og jeg kan ikke frigjøre mig for den Tanke, at dette haarde Slag vil rammes af et andet, som vil knuse mit Hjerte og banlyse min Fred og min Glæde for hele Livet. Dog intet videre herom; der lever et Forsyn, og jeg overgiver mig i den Albarmhjertiges Varetægt! De indseer nu, hvorfor jeg ikke kunde besvare Deres for mig saa hæderlige Tilbud, at modtage Deres Haand; jeg maatte først kjende min Skjebne, og dersom De endnu har mindste Godhed for mig, saa iil og skaf mig Visshed, der aldrig vil berede mig saa stor en Kval som den, hvoraf jeg nu hjemsøges."

„Og da?"

„O, Sir Villiers — hvad skal jeg svare? Kan den, som maaskee er en Betlerske, modtage Deres Haand?"

„Og da?" gjentog han.

„Da er jeg Deres, hvis De er modig nok til at ægte den forarmede Pige."

Sir Villiers trykkede hendes Haand til sine Læber, og idet han blidt dadlede hende, fordi hun ikke strax havde skjenket ham sin Fortrolighed, forlod han hastigt Værelset, for at søge Lorden af Conybeare hos Defretti.

Tolvte Kapitel.

Hæftelsen.

Sir Villiers ilede med raske Skridt igjennem Gaderne, for saa hurtigt som muligt at naae Maalet for sin Vandring. Det naturlige Ønske, om muligt endnu at frelse Lorden af Conybeare for Ruin, forbundet med Haabet om, at afvende det haarde Slag, som truede med at ramme hans elskede Isabella, bevingede hans Fjed, og han løb næsten, da han naaede Strandkvarteret.

Endeligt stod han udenfor Spillehuset, der var saa vel bekjendt af alle Londons Fornemme. Klokken var over tolv. Sir Villiers havde ofte besøgt dette Sted, ikke for at spille, thi herfor havde han ingen Interesse, men for at træffe gode Venner, og vi maa tilføie, at det ikke ansaaes for noget Bevis paa Letsindighed, selv for en Gentleman af høieste Rang, at besøge disse for de Fleste saa fordærvelige Spillehelveder. Folket i England udtaler sig saaledes: „Adelen kan gaae hvor den vil, og gjøre hvad den finder Behag i. Naar Spil er tilladeligt i Dronningens Palads og hos Prindsen i Windsor, hvem vil da løfte Fingeren mod en Baronet eller Greve, naar han spiller, selv om det er under den farlige Defrettis Tag."

Sir Villiers maatte opgive sit Navn, for at faae Adgang. Den Første, hans Øine faldt paa, var Lord Eslington, som slentrede omkring med sit Gulduhr i Haanden, for at afvente ny Underholdning.

„Hvorledes, Kapitain Villiers," sagde han

smilende og trak Øirnbrynene iveiret. „Hvem skulde have troet saa seent at see Dem, der er et Mønster paa en 'dydig Undersaat', som de gamle Adelige og de unge Damer kalde Dem og Deres Lige."

„Naar De havde været noget strengere af Moralitet, end De er, Mylord," svarede Sir Villiers halvt spøgende, „vilde De ikke for tre Uger siden kommen den franske Guillotine saa nær."

„Nok, Sir Villiers," svarede Eslington, og blev ganske forvirret. „De berører der en meget ubehagelig Affaire, som jeg, trods Alt, hvad jeg gjør, ikke kan faae ud af Tankerne. Lad mig sige Dem, at jeg aldeles ikke føler mig sikker her i London; alene hurtige Skridt bagved mig, jager mig alt Blodet fra Hjertet til Hovedet."

I dette Øieblik kom Lord Beresford til. Han havde hørt de sidste Ord, og idet han rakte Kapitainen Haanden, sagde han: „Jeg beder Dem, berør ikke denne Sag oftere; det er en Gjenstand, med Hensyn til hvilken vi ere noget ømfindtlige, og jeg frygter meget for, at vi have været altfor uforsigtige ved at omtale den saa frit paa Restaurationer og Kaffehuse. Dersom tilfældigviis en forklædt fransk Politiofficiant havde været tilstede, og han virkelig faldt paa at troe, at vi havde Deel i dette skrækkelige Mord, kunde det forvoldt os de største Ubehageligheder."

„Jeg kan ikke troe, at en fransk Politiofficiant vilde vove at foretage noget imod Dem her i London, Mylord," bemærkede Sir Villiers.

„Det skal De ikke sige," svarede Lorden. „Der gives Spioner overalt, og det vilde være en let Sag at overfalde os paa Gaden, putte os i en Sæk, ligesom man gjør ved de utroe tyrkiske Fruentimmer, og om ikke kaste os i Søen, saa dog i al Bekvemmelighed føre os til Frankrig. Det franske Politi vil sikkert ikke hvile, førend det er kommen paa det Rene med, hvem den Mand var, som fandtes i den Myrdedes Værelse med Dolken i Haanden, og hvem hans Medskyldige var, som hjalp ham med at slaae sig igjennem."

(Fortsættes.)

Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende.

Jeg meddeler Dig herved en Skizze af Batavia, som neppe kan nævnes i det dannede Europa, uden at Phantasien opfyldes af Tanken om Sumpe, Hospitaler, Liighuse, Typhus, den gule Feber, Kolera og andre Rædsler.

Den 13de om Morgenen toge vi iland og bestege en Vogn, som vi iforveien havde bestilt, for at kjøre til det indiske Hotel. Men hvorledes skal jeg skildre det første Indtryk, som denne, alle Nationers Vesperede, gjorde paa mig? Tvivlende greb jeg mig flere Gange til Hovedet for at komme paa det Rene med, om alt det, som omgav mig, var Virkelighed, eller en forvirret Drøm, denne Atmosphære, disse aldrig anede Billeder og aldrig anede Toner! Trykkende Hede, store Magaziner, snevre Gader, Kjøretøier af alle tænkelige Arter, Kinesere og Malayer, gamle Steenhuse og tropiske Haver, en Brusen og en Summen, en Løben og en Brummen, omgav mig paa alle Sider og bragte mit Hoved til at svimle. Endnu havde jeg aldrig følt mig saa skrækkeligt tilmode ved at betræde et fremmed Sted.

Ved Stadens Anlæggelse af Hollænderne i den første Halvdeel af det syttende Aarhundrede, har disses Frønatur atter gjort sig gjeldende. Ved Øens Nordkyst valgte man en Plads, hvis Grund udgjorde et sandt Morads, og gjennem hvilken den lille Jacatraflod kun langsomt sniger sig. Den gamle Stad har et Omfang af fire Mile og bliver i en ret Vinkel gjennemskaaret af snorlige Gader. Om denne ældre Deel har en utallig Mængde Forstæder samlet sig, der alle ere vidtløftigt byggede, og som med deres Haver udspinde sig mange Mile i alle Retninger, saa at man neppe veed, naar man forlader Staden og befinde sig paa Landet. Fra Havnen kom vi først forbi en lang Række kolossale Magaziner, og disse varede til vi naaede Stadsporten, hvorfra vi kunde see det pragtfulde Raadhuus, den skjønneste og meest storartede Bygning i Batavia. Gaderne ere smalle, gjennemskaarne af Kanaler, hvori Vandet kun langsomt baner sig Vei, og paa begge Sider ere beplantede med Træer. De hjemligste Landsteder, opførte under stolte, skyggefulde Palmer og aabne til alle Sider, vexle med store Bygninger, smaae Boder og prægtige Magaziner. Europæere, i elegante Kabrioletter, forspændte med smaae Heste og med malayisk Tjenerskab, rulle henad Kaierne, medens man paa Kanalerne see de svært ladede forunderlige Baade, som faldes Pruner, langsomt slæbes frem.

Kulis, malayiske Lastdragere, bære deres Byrder i en over Skuldrene lagt Stok; hvidklædte Negere ryge deres Manilla; til Toppen ragede Kinesere sidde i deres Boder eller vakle hen til deres Huse, medens de beskytte deres

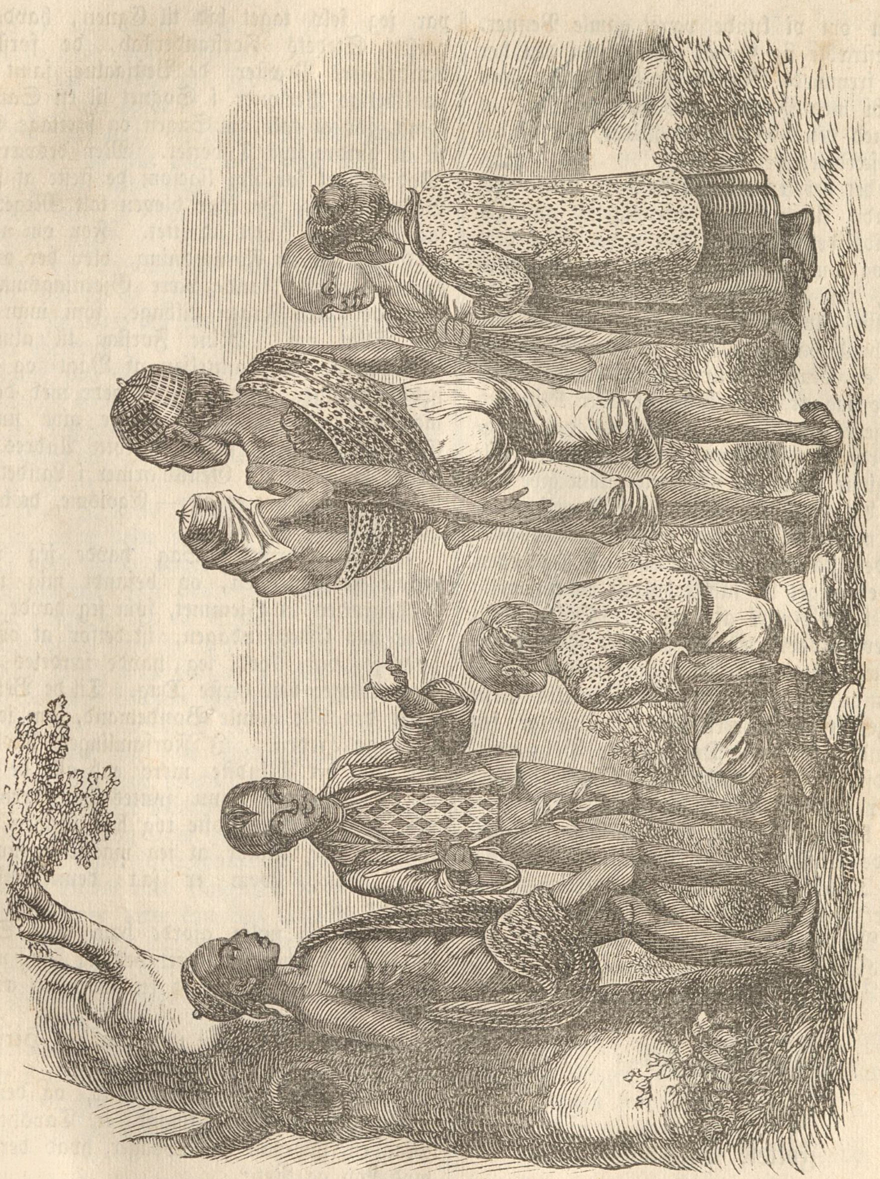

Javanesiske Børn.

glatte, runde Ansigter mod Solen med en brun Papirsskjerm. Og alle disse Mennesker tale, raabe og skrige imellem hinanden i de meest forskjellige Tungemaal.

Vi, tilligemed vor Ven Cordes, logerede meget godt i det indiske Hotel. Enhver betaler maanedlig hundrede Gylden, hvilket er meget billigt paa et Sted, hvor Rigdom og Luxus, saaledes som her, er drevet til den høieste Spidse. Kort efter vor Ankomst beordrede vi en Chaise, for at melde os hos vore Foresatte, afgive nogle Anbefalingsskrivelser og opsøge Bekjendtere. At foretage slige Forretninger tilfods, falder neppe nogen Europæer ind her, fordi Staden et anlagt saa vidtløftigt, at der medgaaer altfor megen Tid, og man desuden heller ikke kan holde det ud for Hede. For en Tour, ligemeget om den varer fem Minuter eller sex Timer, betaler man tre Gylden. Vognen er aaben paa alle Sider, med et let Tag; de zirlige smaae Heste gaae meget godt, og de malayiske Kudske forstaae fortræffeligt at styre dem igjennem dette umaadelige Virvar af Gader.

Overalt bleve vi modtagne paa det Hjerte-

ligste, som om vi kunde været gamle Venner. Enhver bestræbte sig for at indvie os i den her herskende fremmede Maade at leve paa, samt staae os bi med Raad og Daad, og vise os Staden med dens Mærkværdigheder, saa vi befandt os særdeles behageligt.

Om det herværende Klima end ikke er det pestaandende Uhyre, der ufravigelig opsluger enhver hvidhudet Europæer, der vover sig i dets Nærhed, og som hvilket man bestræber sig for at skildre det, tør den Fremmede dog ingenlunde vedblive sin tilvante Levemaade, dersom han vil gjøre hvad han kan, for at opretholde sin Sundhed og Kraft. Allerede de ydre Indretninger ere saa praktisk tilpassede efter Klimatet, at man meget snart forsoner sig med den rigtignok overordentlige Varme. Saaledes ere alle Huse omgivne af aabne Gallerier, som give Adgang for Luften til de mod alle Sider liggende Værelser, medens man samtidigt hermed beskytter sig mod den stærktglødende Sol ved Jalousier, hvorved der meget let kan erholdes en behagelig Kjølighed i det Indre af Husene. Ogsaa hertil svarende er Inddelingen af Dagen, Klædedragten og Næringsmidlerne, og saa eiendommelige de end kunne synes at være, ere de ikke alene nødvendige, men i høieste Grad gavnlige for den hollandske Natur. Der gjelder Bekvemmelighed stedse som den første Lov, ja, der bliver formeligt pralet med den.

Her kan Hollænderens Sands for Magelighed finde sin høieste Tilfredshed, thi her giver man den Tøilen til den største Yderlighed, og som Noget, der bør være, og jeg tør nok paastaae, at Mynheer paa Java er mere Hollænder end i sit Hjem.

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Den hele Egn var naturligviis i stor Uro. I Forbindelse med Eiendomsusikkerhed fremtraadte det Hemmelighedsfulde og Uhyggelige i det Mørke, som indhyllede Forbrydelsen og Forbryderen. Tyverierne vedbleve efter min Ankomst, og det paahvilede mig saaledes som en Sag af afgjørende Vigtighed at komme paa Spor efter Gjerningsmændene, for at ikke den Tanke, at Sligt ustraffet kunde gaae for sig, skulde have en demoraliserende Indflydelse. I dette Øiemed var jeg selv taget hid til Egnen, havde indvarslet Stedets Forstanderskab, de forskjellige Landsbyers Præster, de Bestjaalne, samt nogle paalidelige Personer i Sognet til en Sammenkomst, for at tale om Sagen og foretage Skridt til at hindre nye Tyverier. Men desværre var Mødet gaaet for sig, ligesom de fleste af samme Beskaffenhed. Der var bleven talt Meget, men saa godt som Intet udrettet. For om muligen at komme til en Formodning, blev der opstillet, hvem der ikke kunde være Gjerningsmændene, men der blev Ingen tilbage, som man kunde sige Sligt om. Mine Forslag til almindelig Samvirken, til Dannelsen af Vagt- og Sikkerhedsforeninger, bleve imødegaaede med den Bemærkning, at man ikke kunde give sin egen Eiendom til Pris, for at beskytte Andres; man havde jo Politi og Gensd'armer i Landet. Ja, Politi, Gensd'armer og — Egoisme, de betvinge hinanden indbyrdes!

Med uforrettet Sag havde jeg maattet opløse Forsamlingen, og befandt mig nu paa Tilbageveien til Hjemmet, som jeg havde forladt seent paa Eftermiddagen, istedetfor at overnatte hvor jeg var, fordi jeg havde særdeles mange Forretninger den næste Dag. Til de Bestjaalne hørte den lille gamle Bondemand, som jeg atter traf paa Heden. I Forsamlingen havde han ikke vidst det Mindste mere end alle de Andre, og det var Intet; nu syntes han derimod at vide Noget, idetmindste tog han Sagen paa en saa høitidelig Maade, at jeg maatte formode det.

„Naa, hvem er saa denne Mand?" spurgte jeg.

Da jeg nylig gjorde ham dette Spørgsmaal, havde han smaaleet ved sig selv, men nu betragtede han mig med en aabenbart ængstelig Mine.

„Kan jeg forlade mig paa, at Herren ikke vil forraade mig?" hviskede han.

„Nu, jeg er Embedsmand, og den første Pligt for en Embedsmand er Taushed med Maaden, hvorpaa han opdager, hvad der strider mod Lov og Ret."

„Herren maa ikke tage mig det ilde op, at jeg er lidt ængstelig for at tale. Enhver er sig selv nærmest, som man siger, og der gives mange slette Mennesker i Verden, som man har Grund til at frygte. At Herren ikke vilde faae Noget at vide under Forsamlingen, havde jeg forudseet, thi hvem vilde sige, hvad han vidste, naar alle disse Folk hørte derpaa?"

Der fik jeg saa megen Livsviisdom, og det ret fra Folkets Midte. Jeg har aldrig forglemt den lille gamle Bondes Ord; de have ofte tjent mig til Nytte.

„Der var altsaa Mange i Forsamlingen, som kunde have fortalt Noget?“ yttrede jeg.

„Ja, det tør jeg nok sige.“

„Og I vel ogsaa?“

Den mistroiske, forsigtige Mand studsede, og idet han saae stift paa mig, sagde han —

„Jeg har Intet sagt, Herre!“

„Nei, men I vilde sige Noget.“

„Vilde jeg?“

„Ja, om den Mand, som nylig viste mig den rette Vei ud af Heden.“

„Ja, ja, men jeg kan dog vel trygt forlade mig paa Herren?“

„Som paa Evangeliet.“

Endelig havde han overvundet sin Frygt.

„Jeg paastaaer,“ sagde han, skjøndt med dæmpet Stemme, „at det Menneske, vi tale om, ikke er til at stole paa.“

„Mener I, hvad Tyverierne angaae?“

„Ja, netop dette var det, jeg meente.“

„I veed altsaa noget Nøiere om ham?“

„Saamænd! For omtrent et Aar siden kom han paa eengang her til Egnen. I det første halve Aar holdt han sig rolig, thi det gjeldte at gjøre Folk sikkre; men derpaa gik det løs.“

„Hvorledes fik han Fodfæste her?“

„Hist ved Grændsen var en Bondegaard tilsalg, en smuk og god Eiendom; den kjøbte han, og der har han senere boet.“

„Jeg seer intet Mistænkeligt i denne Sag.“

„Aa nei; dog maa jeg bemærke, at han betalte baade Gaard, Inventarium og Besætning ud paa eet Brædt med klingende Mønt.“

„Godt, men dette kan kun tjene til at stille ham paa et endnu mindre mistænkeligt Trin.“

„Er det saa, Herre? Han bragte mange Penge hid med sig, skjøndt han kun er en simpel Bonde. Hvorledes var han kommen til en saadan Formue? Og dersom han havde erhvervet sig den paa en ærlig Maade, hvorfor blev han da ikke hvor han var, men kjøbte sig en Eiendom netop i denne Afkrog, hvor intet Menneske kommer?“

Heri laae allerede mere Logik. „Og saa nær ved Grændsen,“ havde den lille Bonde kunnet tilføie.

„Hvorfra kom han hid?“ spurgte jeg.

„Det veed Ingen Besked med, Herre.“

„Han maa dog have legitimeret sig, navnlig for Politiet.“

„Han havde de bedste Papirer, og altsaa var den Ting i Orden.“

„Hvad kaldes han?“

„Han kalder sig Heiman fra Amerika, og der vil han ogsaa være født. Hans Fader, som stammede fra det sydlige Tydskland, var udvandret i sin Ungdom, og det skal forholde sig paa en lignende Maade med hans Kone.“

„Ah, han er gift?“

„Javist. Da han kom her til Egnen, medbragte han en Kone og et lille Barn, og endnu eet har hun født ham her, for omtrent et halvt Aar siden. Med Konen er det ogsaa saadan sin egen Sag.“

„Hvorledes det? Er han ikke god imod hende?“

„Jo, tvertimod, Herre, han bærer hende paa Hænderne. Han selv skyer ikke noget Arbeide, om det er nok saa strængt, men hans Kone maa ikke dyppe en Finger i koldt Vand, saa øm er han om hende. Men man maa da ogsaa sige, at hun er baade ung og smuk.“

„Og hvorledes er Konen mod Manden?“

„Ganske som han er mod hende; de ere eet Hjerte og een Sjel, og det veed hele Menigheden. Men forøvrigt skal det gaae saa underligt til imellem dem.“

„Hvad mener I?“

„Jeg veed ikke selv hvorledes jeg skal udtrykke mig, Herre, men de Folk, som have havt Leilighed til at see dem sammen, mene, de ikke ere som andre Mennesker at være hos, thi de ere saa stille i deres Venlighed imod hinanden, at man ordentlig føler sig ganske bedrøvet stemt ved at være Vidne dertil.“

Alt dette kunde vistnok synes at være Meddelelser, der vækkede Interesse, men heller ikke Andet. Konen var ung og smuk, ogsaa Manden var af et godt Udseende, paa sin uhyggelige Mine nær, og disse to Ægtefolk levede sammen, som alle Ægtefolk burde leve! — Var det Noget for Kriminalretten? — Bah, den havde Andet at bestille, end at forfølge Kjerligheds-historier.

„Hvorfor troer De ikke denne Mand, som ikke gjør Noget, hvorfor man kan dadle ham?“

„Ingen troer ham, Herre.“

„Men af hvilke Grunde?“

„Det veed jeg ikke; man kjender Intet om ham.“

„Saa meget mindre tør man forudsætte noget Ondt om ham.“

„Nu, det er Altsammen meget godt, Herre, men har man da, førend han bosatte sig her, nogensinde hørt tale om Tyverier i denne Egn?“

„Selv dette er ingen Grund til at stille ham i slet Rygte.“

„Men hvem skulde da have begaaet dem, naar det ikke er ham? Vi Andre kjende hinanden fra Barnsbeen af, og kunne stole paa hinanden.“

„Men desuagtet kan der være en hemmelig

Forbryder iblandt Eder. Har I ikke Grændsen i Nærheden, saavelsom han?"

„Den lille Bonde rystede paa Hovedet; som om han ikke kunde overtale sig til at opgive sin Mening.

„Nei, nei, Herre; for os er Grændsen en ligegyldig Ting. Og nu kommer hertil, hvad jeg nylig spurgte om: Har Herren seet rigtigt paa Manden?"

„Ja, og jeg fandt at han var en smuk Mand."

„Besynderligt! I Bibelen staaer talt om et Kainsmærke, og et saadant har han paa sit Ansigt."

„Jeg saae Intet, som i mindste Maade var mig paafaldende."

„Det ægte Kainsmærke, Herre, er ikke Noget, som man kan pege paa og sige, der sidder det. Gud har lagt det i Menneskets Aasyn, saa meget seer man, men heller ikke mere."

Den gamle Bonde havde atter Ret, men jeg tog mig vel iagt for at indrømme det. Havde jeg ikke selv erkjendt dette Kainsmærke i hans Ansigtsudtryk, der havde gjort et saa uhyggeligt Indtryk paa mig? Var ikke Kudsken bleven ganske forfærdet ved Synet af ham?

„Naar det Menneske ikke har en Forbrydelse paa sin Sjel," vedblev Bonden, „saa gives der ingen Forbrydere mere i Verden."

„Og dog," maatte jeg bemærke, „har I endnu ikke kunnet sige et eneste Ord til Bevis paa Eders Paastand."

Han blev ivrig, og i sin Iver fremkom han med en Omstændighed, som, om den just ikke berettigede til nogen Mistanke om en Forbrydelse, dog stillede den Fremmede i et stedse mere hemmelighedsfuldt Lys.

„Hvorfor," raabte han, „fæster dette Menneske aldrig Folk her fra Egnen? Alle hans Karle og Piger ere fra den anden Side af Grændsen."

Det var ikke dette, som især vakte min Opmærksomhed, omendskjøndt det var besynderligt nok, men endnu ivrigere vedblev han: „Hvorfor taler han altid med sin Kone i et fremmed Sprog, som ingen Andre forstaae? Og hvorfor tale de kun i dette Kaudervelsk, naar de antage, at der er Ingen som hører dem, medens de bruge vort Sprog, naar de tale med deres smaae Børn?"

I disse Bemærkninger laa saa megen Sandhed, at jeg uvilkaarligt studsede.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Da den russiske Gesandt, Hr. von Kurakin, besøgte Fængslet St. Lazare i Paris, holdt han netop sin Guldbaase i Haanden, da han betraadte den Deel af samme, hvori de for Tyveri domfældte Fruentimmer vare indesluttede. Pludseligt saae han en ung Pige falde i Afmagt, og da hun var kommen til sig selv, og adspurgtes om, hvad der havde gjort en saa voldsom Virkning paa hende, svarede hun: „Det var Synet af Guldbaasen. At see en saadan, og ikke at kunne tage den, er en sand Sjelekval!"

☞ Da Tilgangen af Abonnenter fra Nytaar 1860 har været saa stor, at Oplaget af **„Fra Provindsen"** ($11\frac{1}{2}$ Ark), er medgaaet, erholde de nye fremdeles tiltrædende Abonnenter gratis:

Ualmindelige Forbrydelser.

Et Udvalg efter tredie Oplag af den tydske Samling: Nachtseiten der Gesellschaft, eine Gallerie merkwürdiger Verbrechen und Rechtsfälle, $19\frac{1}{2}$ Ark, samt det Udkomne af **„Asker Ryg."**

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 8de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

C. Fersløw & Co. lith. Etabl.

Rovet.

// Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 25de Marts. № 13.

Indhold: Hr. Jocko (med Steentrykt Afbildning.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende (Fortsættelse.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Hr. Jocko.

En Fabel.

(Hermed Lithographiet: „Rovet" efter Leutemann.)

Hr. Jocko var et lille Væsen, som tankefuld spadserede om i en Palmelund. „Det er virkelig besynderligt," sagde han ved sig selv, „at trods al min Klogskab, falder det mig slet ikke ind at foretage mig noget Nyttigt. Inden ret længe, er jeg en Mand, og indtil nu har jeg ikke lært et eneste Kunststykke, saaledes som ethvert andet Dyr i Skoven, hvilket dog i Sandhed, mildest talt, er latterligt! Se hist paa Magnolietræet, der strækker et Egern sine Lemmer, springer omkring som en Fugl og vugger sig frem og tilbage. Det maa jeg ogsaa kunne gjøre," tilføiede han, og gjorde et vældigt Spring, men uden at naae det Maal, han havde sat sig, thi han manglede Flyvehuden paa Benene. En Dag, da han gik og ærgrede sig over sig selv, kom der et Menneske gaaende igjennem Skoven. Dette Menneske, en Mand, var barbenet, men i den ene Haand bar han et Par store og i den anden Haand et Par smaae Støvler. Paa eengang standsede han, satte sig ned, og trak de store Støvler paa, men de smaae lod han staae.

Neppe havde han fjernet sig, saa kom Hr. Jocko løbende, betragtede dem med Fornøielse og raabte: „Fra nu af vil jeg kunne vinde et Navn! Jeg vil iføre mig disse Støvler, og Ingen vil vove at kæmpe med mig!" Men neppe havde han faaet Støvlerne paa, saa mærker han, at han ikke kan komme af Stedet, og inden han kan faae dem af igjen, har Mennesket, som var skjult i Nærheden, taget ham tilfange. Hr. Jocko bliver bragt til en ung smuk Dame, som bærer et yndigt Barn paa sine Arme. Han blev indkvarteret som en Greve, prydet med en blank Kjæde, foret med Nødder og Æbler, og der blev opreist en Stang til ham, paa hvilken han kunde tage Motion. Dog, det gamle Hovmod piinte stadigt den uforbederlige Abe. Han vil og maa gjøre sig bemærket og vise, at han forstaaer andre Ting, end at sidde paa en Stang og gabe. I en Kurv i Nærheden laa tre blinde Hundehvalpe, som han neppe fik Øie paa, førend han snappede den ene og bar den op paa Stangen som et Barn, for at efterligne sin Frue. Men det kom Hr. Jocko dyrt at staae. Først kom Hundehvalpens Moder, og forlangte sit Barn tilbage med en vedholdende Gjøen, som satte ham i stor Angest, og derpaa kom en forbittret Tjener løbende, som greb Tyven ved Kraven og bankede ham gudsjammerligt. Siden Jocko havde forseet sig saa grovelig, vilde man ikke have ham længer, og han blev overladt til en Tusindkunstner, som ved Hunger og Prygl lærte ham at dandse paa Linie. Paa denne Maade blev han en Kunstner af første Sort, bar en bræmmet Kjole og en galloneret Hat, og høstede stormende Bifald for sine Produktioner. Men trods dette maatte han ofte taale drøie Skjeldsord. „Den dumme Abe!" hed det, og det ærgrede ham i hans Sjels Inderste. „Det er mig, som tjener hvad min Herre lever af; jeg er meget klogere end han, og desuagtet skal jeg høre, at man kalder

mig den 'dumme Abe!' Men jeg veed nok, hvoraf det kommer, jeg maa see at blive mere liig et Menneske, og da vil man skjenke mig den Ære og Hæder, som bliver andre Kunstnere tildeel. Min Herre barberer sig hver Dag for at faae et glat Ansigt, og det maa jeg ogsaa gjøre." Som tænkt saa gjort. Han fremtager sin Herres Barbeertøi, sæber sig ind, skraber raskt til med den skarpe Kniv, og skjærer Halsen over paa sig.

Moral: Kun den, som besidder Aand og Kraft, kan svinge sig op til et Punkt, paa hvilket han høster Berømmelse; Efteraberen rammes af Spot og Elendighed.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Sir Villiers hørte imidlertid kun til med halv Opmærksomhed. Hans Tanker vare henvendte paa andre Ting, som krydsede hans Hoved, og hans Øine søgte Lorden af Conybeare i den pragtfulde Sal. Han vilde ikke ligefrem spørge om ham, da det var vel bekjendt, at han nærede mere end almindelige Følelser for Grevens skjønne Datter, og han bævede for den Tanke, at give de unge Lorder Anledning til noget Spotteord.

„De synes at søge Nogen," bemærkede Lord Eslington; „kan jeg være Dem behjelpelig?" Sir Villiers forsikkrede, at han ikke søgte nogen særegen Person; han saae sig blot om i Lokalet, for om han skulde faae Øie paa en eller anden Bekjendt.

I dette Øieblik nærmede Sir Paul Varneys høie Skikkelse sig, omringet af et halvt Dusin Snyltegjester af unge Lorder. Da Sir Villiers fik Øie paa ham, steg Blodet ham til Hovedet, og hans smukke Øine viste et blandet Udtryk af Vrede og Foragt. Det var første Gang disse to Gentlemen traf sammen, siden de, for sex Maaneder tilbage, havde seet hinanden ved en Duel i Brüssel. Sir Paul havde spillet med en ung Ven af Kapitain Villiers, der beskyldte ham for uærligt Spil. Sir Paul fordrede ham ud paa Pistoler. Kapitain Villiers var sin Vens Sekundant. Da de befandt sig paa Pladsen ligeoverfor hinanden, gav Sir Paul Ild en Sekund førend Signalet, hvilket havde tilfølge, at Kapitainen skjød ham Pistolen ud af Haanden, for at straffe ham for en Handling, hvis Bevæggrund var let at gjætte, medens han paa samme Tid erklærede ham for en Morder.

Sir Villiers lod Selskabet passere; Sir Paul tog ingen Notice af ham, men det var dog tydeligt nok, at han havde seet ham.

„Sir Paul gaaer hundrede tusinde Pund rigere bort, end da han kom," yttrede Lord Eslington, da han havde fjernet sig. „Han vandt Halvparten fra den stakkels Conybeare, og de øvrige fra Forskjellige, som han senere har lettet for store Summer."

„Den Mand maa staae i Pagt med Djævlen; han er en sand Mephistopheles," udbrød Lord Beresford. „Alle Folk sige, at han er en hæderlig Mand og hans Spil dristigt men ærligt, og jeg paastaaer, at Ingen kan forstaae Muligheden af en saa stadig Lykke, som den, der ledsager hans Spil. Enten er han en Bedrager, eller Djævlen er med i Spillet."

„Tys!" udbrød Eslington, „denne Yttring kunde kommet til at koste Dem Deres Liv, hvis en af disse Personer, som for Madingens Skyld altid hænge ved ham og synge hans Roes, havde hørt den."

„Jeg frygter hverken Sir Paul eller nogen Anden," svarede Beresford roligt.

„Lorden af Conybeare tabte altsaa?" udbrød Sir Villiers.

„Ja, halvtredsindstyve tusinde Pund."

„En meget betydelig Sum at blive af med i et saa flygtigt Tidsrum. Hvor er hans Herlighed?"

„Han er gaaet for en Time siden."

„Hvorhen og med hvem?"

„Han gik ene, og i en meget bevæget Sindsstemning. Vi forsøgte at berolige ham, og jeg tilbød mig, at ledsage ham, men han frabad sig det i en Tone, der ikke tillod at gjentage mit Tilbud. Det er et saa meget tungere Tab, han har lidt, som man siger, at han efter det er at betragte som en ruineret Mand. Man mumler ydermere om, at Sir Paul har alle hans Godser i Pant. Det var ligesom et Trylleri, der tvang ham til uafladeligt at spille med denne Mand; uagtet han bestandigt tabte, søgte han ham dog paany."

„Mærkeligt!" yttrede Kapitain Villiers halvt ved sig selv. „Men jeg vil anbefale mig, Mylords, for at søge Lord Conybeare, som høiligen maa trænge til et Medmenneskes Bistand."

Sir Villiers fjernede sig, for at begive sig til St. Jamesstreet og komme til Kundskab om Muligheden af, at den ruinerede Mand havde begivet sig til sit Hjem, og strax efter forlode

de tvende unge Adelsmænd ogsaa Spillesalen. Det var over Midnat, da de traadte ud af Huset og skrede henimod den lukkede Vogn, som ventede dem i den bedækkede Gang. Ligesom de vare stegne ind, og den vilde sætte sig i Bevægelse, sprang fire Mænd frem under de dunkle Buer. To af dem stillede sig bag paa Vognen, og een ved hver Dør, gjennem hvis aabne Vinduer de holdt de bestyrtede Lorder hver en Pistol for Hovedet, med den Befaling at holde og ikke gjøre mindste Larm.

„Paris og Mordhistorien," tilhviskede Lord Beresford sin Ven; „det er en Arrestation."

„Vi overgive os, mine Herrer, men paa den Betingelse, at De giver Deres Pistolmundinge en mere sømmelig Retning," udbrød Lord Eslington med en fortvivlet Munterhed; „De kunde tilfældigviis komme til at trykke løs, og hvad havde De saa for al Deres Uleilighed?"

„Stille," bød den Mand, som havde befalet dem at holde, og idetsamme aabnede de Bevæbnede hver sin Dør, og toge sig den Frihed at sætte sig ind i Vognen. Den ene af de tvende Personer, som stode bag paa, gav Kudsken Ordre til, han skulde kjøre til, og i samme Øieblik rullede Vognen afsted. Efter Forløbet af et godt Kvarteer holdt den ved Flodbredden, hvor Fangerne bragtes i en Baad. Netop som de satte sig paa Agtersædet, med en bevæbnet Franskmand paa hver Side, blev hele Atmosphæren pludseligt oplyst af en blaae Flamme. Uagtet de vare mere end en halv Fjerdingvei fra Londonnerbroen, blev det dog klar Dag omkring dem. Det var ved dette Lys, man søgte den, der havde styrtet sig i Themsen, men til hvis Frelse Redningsbaaden ikke blev nødvendig.

„Fordømt, hvad er det?" raabte Anføreren for Franskmændene, idet han sprang op. „Vi ere opdagede! Hurtigt Aarerne i Vandet og bringer os ud i Strømmen."

I næste Nu var det mørkt, som før. Ved det flygtige Skin af Blaalyset havde Lorderne bemærket, at deres Bortførere vare maskerede, og ikke alene bevæbnede med Pistoler, men ogsaa med den franske Kaarde, som Parisergensd'armerne bære ved Udøvelsen af de farlige Pligter, som paahvile dem, og de følte, at Mænd, som vare komne til London for at bemægtige sig høitstaaende Personer, og havde udført det med en saadan Energi, ikke vare til at spadse med, og Følgen af denne Anskuelse var, at de i enhver Henseende underkastede sig deres Skjebne med Taalmodighed.

Saasnart de vare komne ud i Floden, styredes Baaden forbi Landsbyen Conybeare-Ford, hvor Lord Inglis, Lord Neagle og Hinchcliff nogle Timer senere landede med deres Skat, og efterat den havde fortsat sin Vei endnu en halv Time, gav Expeditionens Anfører Befaling til at tage Aarerne ind, og saae sig skarpt omkring, som om han søgte det Skib, der skulde bringe dem til Frankrig.

„Vi ere ikke komne langt nok ned ad Strømmen," sagde Anføreren. „Aarerne i Vandet, og haler ud med skarpt Udkig."

Efter at der atter var trukket paa Aarerne i ti eller tolv Minuter, blev der atter givet Befaling til at holde inde. Man anstillede de nøiagtigste Undersøgelser, men den Goelette, man stræbte efter at faae Øie paa, var intetsteds at opdage. Taagen forsvandt efterhaanden for Morgenluften, og det første Daggry viste sig paa den østlige Himmel.

„Der maa være Noget, som har bragt Goeletten til at skifte Ankergrund, thi her laae den," sagde en af Mændene, „eller om den skulde være bleven opdaget og taget i Beslag."

„Det er bedst, at vi fortsætte vor Fart, selv om vi i denne Baad skulde tilbagelægge hele Veien til Frankrig," yttrede en Anden, en ung og mager Mand, men som talte med stor Bestemthed.

Baaden fortsatte nu sin raske Fart nedad Strømmen. Pludseligt blev den anraabt paa Fransk, og efter nogle Minuters Speiden opdagede man tre Personer svømmende paa et Spær.

„Er det Dem, Kapitain?" lød Tilraabet.

„Det er Jaques!" raabte den af Franskmændene, der var optraadt som Anfører for de Andre, og reiste sig i Baaden. „Styr hen til ham. Halloi, der, hvorledes ere I komne i denne Tilstand? Hvor er Goeletten?"

„En Deel af den ligger paa Bunden af Floden og en Deel af den flyder omkring, hvor Strømmen fører den hen," svarede Manden. „Men tag os blot ombord, Hr. Kapitain, saa skal jeg fortælle Alt. Har De faaet Fuglene?"

Kapitainen, som han benævnedes, gav et bekræftende Tegn, og derpaa bleve Folkene tagne ombord. Da Jaques, Føreren af Goeletten, var kommen tilsæde i Baaden, gav han følgende Forklaring: „Da Hr. Kapitainen var gaaet fraborde med Deres Ledsagere, og vi havde stukket Ankeret fra os og var svaiet op for Strømmen med Bredsiden mod Flodgangen, saae vi paa eengang igjennem Taagen en mørk Masse i nogen Afstand, og bemærkede snart, at det var en svær Brigantine, som satte ned paa os med en stærk Fart. Vi gave Signal, men enten man ikke hørte det, eller ikke tog nogen Notice af det, nok, hun kom med alle Klude til,

og rendte paa os med en saadan Voldsomhed, at vi kort efter sank, medens den ubeskadiget fortsatte sin Gang. Det Eneste, vi hørte, var en Forbandelse af Kapitainen, fordi vi laa ham iveien."

„Gid den maa vende sig imod ham selv!" udbrød Franskmanden vildt. „Hvad have vi nu at gjøre?" Efter et Øiebliks Betænkning tilføiede han: „Haler ud paa Aarerne og lad os see at indhente denne plumpe Engelskmand, som ikke bryder sig om at agte Andres Eiendom. Vinden lægger sig mere og mere, og paa samme Tid, som vi revser den Overmodige, komme vi i Besiddelse af et Fartøi, som kan føre os tilbage til Frankrig."

Han gav nu Befaling til at uddele Viin blandt Mandskabet, og efterat denne Forfriskning var indtaget, satte man Kours efter Brigantinen.

Ingen talte, men Alle speidede. Saaledes hengik over en Time, i hvilken Solen var staaet op og det var bleven aldeles stille. Endelig havde de passeret det sidste Skib, som laae for Anker paa Floden, og kort efter opdagede de i det Fjerne et stort Skib, som ikke syntes at kunne komme videre.

„Se!" raabte Kapitainen, idet han med udstrakt Haand henvendte Ordet til Jaques, „er det Fartøi hist, som man netop kan see, Brigantinen?"

„Ja," svarede Jaques, „det er hende lys levende."

„Saa er den vor," vedblev Kapitainen. „Haler ud med al Kraft og agt hverken Træthed eller Anstrængelse; naar vi have sat Foden paa Dækket af det engelske Skib, faae enhver af Eder en Napoleonsd'or."

Disse Ord bleve modtagne med et lydeligt Hurra, og Baaden skjar igjennem Vandet med forøget Hurtighed.

Havde der før været stille i Fartøiet, saa blev der nu Røre. Franskmændene aftoge deres Masker, thi nu gjeldte det ikke længer om, at tage slige Hensyn, som i Land, og de fængslede Lorder saae, at det var Mænd af et dristigt Udseende. Kapitainen var en Mand paa fyrretyve Aar, med sort Haar, lynende Øine, mørk Hudfarve og et stort Skjæg, og man læste Mod og Bestemthed i hans mandige Træk. Hans Næstkommanderende var en Yngling paa neppe tyve Aar, med et paafaldende blegt Ansigt. Hans Blik var rastløst, og om de smalle Læber viste sig et Træk, som røbede Blodtørstighed; forøvrigt var der Noget i hans Væsen, som tilkjendegav en Elegance, der ikke fandtes hos de Andre. „Han seer ud," tænkte Eslington, idet han vendte Øinene fra ham, „som om der boer et Rovdyrs Natur i ham, og som han er fremmed for alle bedre menneskelige Følelser." Denne Herre havde specielt overtaget Fangernes Bevogtning, og han røgtede sit Kald med en saadan Udholdenhed, at han ikke et Øieblik vendte Mundingen af sin Pistol fra dem, men holdt sig stadigt rede til at brænde løs ved mindste Anledning fra deres Side.

Da man var halet et godt Stykke ind paa Brigantinen, udtalte Kapitainen sig om Maaden, paa hvilken man maatte gaae frem, og som skulde skee ved et uventet Overfald. Han henvendte flere Gange Ordet til den Næstkommanderende, men denne svarede kun med et Nik, medens han neppe kastede et Blik paa Brigantinen, som var Gjenstanden for en saa almindelig Opmærksomhed. At tage den, var ikke usandsynligt. Baaden indeholdt nitten Mand, som bestode af lutter Kjernekarle, Franske eller Jerseymænd, med Undtagelse af to, der saae ud som engelske Smuglere eller noget endnu værre — Mænd, paa hvis Ansigter Ondskab og Nedrighed stod skrevet med en Jernpen, dyppet i Blod. Det var disse to Personer, som havde taget Plads bag paa Vognen, og som ikke havde yttret et Ord, siden de betraadte Baaden, medens Roergængerne vare muntre unge Mennesker, som spøgede og loe, og ret lagde det Sømanden eiendommelige muntre Sind for Dagen.

I nogle Øieblikke var Brigantinen, hvilken vi erindre os som den værdige Kapitain Foys Skib, forsvundet bag en Landtunge; men Baaden kom atter snart i Nærheden af den, og man beredte sig til at borde den midt under det Straalehav, som Solen kastede over alle Gjenstande.

Trettende Kapitel.

De Elskende.

Vi maae forlade Brigantinen og Franskmændene, som ville erobre den, og følge Sir Villiers, der ilede fra Defrettis Salon til St. Jamesstreet for at erfare, om Lord Conybeare var vendt tilbage til sit Hjem. Efter en ængstelig og ilsom Gang, ankom han henved Klokken tre om Morgenen til Huset, som han fandt aabent, og Tjenerskabet i en bestyrtet Tilstand forsamlet i Forhallen.

„Hvad er her paafærde?" udbrød han. „Hvor er Lady Isabella?" Han anede kun lidet den skrækkelige Efterretning, han skulde erfare.

„Hun er borte, Sir Villiers," raabte Portneren og vred sine Hænder. „Mylord er ogsaa borte, og vi ere Alle ruinerede."

„Lady Isabella borte!" gjentog Sir Villiers og blegnede. „Betty, forklar De mig hvorledes det Hele hænger sammen; De synes dog endnu at have bevaret Sands og Samling," tilraabte han Kammerpigen. „Siig mig med faa Ord hvad her er foregaaet, og hvor Deres Lady er?"

„Hun ilede til Floden," svarede Betty. „Den forfærdelige Efterretning, hun modtog, kunde hun ikke bære."

„Hvilken Efterretning?"

„At hendes Fader havde taget sig afdage — druknet sig."

„Er det virkelig saa?" udbrød han gysende, da han hørte sin Frygt bekræftet. „Og hvoraf veed man det?"

„En lille Pige bragte nylig denne Seddel, som siger Alt."

„Lad mig see," sagde han, og ved Skinnet af Lampen læste han de to Linier, som Lord Inglis havde skrevet og overgivet Eva til Besørgelse næste Morgen, men som denne foretog sig at besørge om Natten, efterat hun var flygtet fra Shakespearehovedet, hvortil hun aldrig vilde vende tilbage, opfyldt af Haabet om, at hun, istedetfor at vandre om i Gaderne, vilde blive forundt et Natteleie der, hvor hun afleverede Sedlen.

„Det er dog besynderligt," sagde Kapitain Villiers efterat have gjennemlæst Billetten. „Skulde han ogsaa virkelig have druknet sig?"

„Barnet fortalte, at det havde seet ham springe fra Londonnerbroen ned i Themsen."

„Hvor er dette Barn?"

„Lady Isabella tog det med sig."

„Og hvor gik Deres Lady hen?"

„Til Floden. Hun tog den lille Pige med, for at hun kunde vise hende Stedet, hvor Ulykken fandt Sted."

„Hvorledes forlod hun Huset?"

„Tilfods."

„Tilfods?"

„Ja," sagde Portneren, „og hun løb saa hurtigt, hun kunde. Jeg raabte efter hende, og spurgte, om jeg ikke skulde give Ordre til at der spændtes for, men hun svarede — ‚Vi have ikke mere hverken Vogn eller Heste.'"

„Stakkels Isabella, Sorgen vil dræbe hende! Hvilken pludselig og skrækkelige Efterretning, og skrevet af en Fader, som tænker paa at tage sig afdage, efterat have bragt Fordærvelse og Elendighed over sin ædle Datter!"

Disse Betragtninger udgik fra Sir Villiers Tanker, medens hans Sind var opfyldt med Medlidenhed og Indignation. Efterat han nøie havde ladet sig forklare, hvilken Vei, hun var taget, kastede han sig i en Cap og fulgte efter hende, men al hans Søgen var frugtesløs. Ved Londonnerbroen hørte han det bekræftet, at en Mand havde styrtet sig i Floden den foregaaende Aften, dog med det Tilføiende, at han skulde være bleven optagen af en Baad, men levende eller død, vidste man ikke. Efter to Timers forgjeves Undersøgelse langs med Floden, vendte han tilbage til St. Jamesstreet.

„Deres Lady?" spurgte han tøvende — „er hun kommen tilbage?"

„Ak nei, Sir Villiers, og Gud veed, om hun nogensinde mere betræder dette Huus, om hun vender hjem igjen!"

„Hvad mener De, Betty?" udbrød Kapitainen forvirret.

„O, jeg veed det ikke selv — men jeg er saa betagen af Frygt, saa ubeskrivelig angest for, at Fortvivlelsen skal have ledet hende til at foretage et ligesaa frygteligt Skridt, som hendes Fader."

„Min Gud, tael ikke saaledes!" udbrød Sir Villiers. „Lady Isabella har Intet at bebreide sig, og naar hun først faaer fattet sig, vil hun forstaae at bære sin Sorg og finde sig med Taalmodighed i det Uundgaaelige."

(Fortsættes.)

Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende.

(Fortsættelse.)

For at undgaae den gamle Stads usunde Luft, leve alle Europæere paa Landet i de smagfuldeste Boliger med Verandaer, omgivne af de yndigste Haver. I Staden boe kun Malayer og Kinesere; Europæerne have kun deres Kontoirer, Magaziner og offentlige Bygninger der. Om Morgenen Klokken sex staaer man op, og nyder en Kop Thee. Klædedragten bestaaer næsten udelukkende af hvidt Tøi, og er syet saa vid og bekvem, som muligt. Klokken ni kjører man til sit Forretningslokale. Paa denne Tid bliver Staden, som indtil nu har ligget ligesom i en magnetisk Søvn, ligesom ved et Trylleslag vakt til den meest levende Virksomhed. Klokken tolv spises Frokost, som bestaaer af Riis med Kajennepeber, Høns og Æg. Naar Forretningerne tillade det, holder man Siesta under den varmeste Tid paa Dagen til henved fire, da man kjører hjem og tager et Bad, enten i sin egen Bolig, eller i de offentlige meget elegante og bekvemt indrettede Badehuse. Klokken henved

sex indtages Dagens Hovedmaaltid, der er tilberedt efter hollandsk Kogekunst. Den Mængde søde og saftige Frugter, som pryde Taffelet, gjøre et høist behageligt Indtryk paa den Fremmede; imidlertid maa man være maadeholden med at nyde dem. De sundeste iblandt dem er Pisangen og Bananen, og forekommer ogsaa hyppigst. Disse Frugter ere særdeles velsmagende, og hvor ofte man end nyder dem, bliver man ikke kjed af dem.

Efter Bordet begynder Promenaden. De brillanteste Ekvipager, mange forspændte med fire Heste, rulle da henad Veien. Den skjønne Verden viser sig i sin høieste Pynt. Ryttere jage omkring i alle Retninger, og Fodgængere slentre mageligt om, nydende deres Manillacigar. Paa Promenaden udfolder den i Indien over alt Arbeide ophøiede Hollænder sin fulde Luxus, der bærer han sin raffineerte Magelighed tilskue, medens han stolt seer ned paa alle andre Nationer. Overhovedet træffer man ingen Europæer i Batavia som egentlig Arbeidsmand; han ryger sin Cigar, skriver et Forretningsbrev og efterseer sine Handelsbøger, og det er hans Dagværk. Haandværkere, Daglønnere, Tjenere, kort, alle arbeidende Klasser, bestaae af Malayer og Kinesere. Den indiske Hollænders Uvirksomhed betegnes ikke ilde ved den Anekdote: „Han er en stor Ynder af at snuse, og det generer ham ikke, thi han holder en Malay, som efter hver en Priis, han tager, maa nyse for ham.“ For en Fremmed bliver det høist komisk at være Vidne til den evige Raaben paa Api (Ild) i de offentlige Sale; thi lader en Hollænder sin Cigar gaae ud, tænder han den ikke, selv om der staaer et brændende Lys ved hans Albue eller et Fyrtøi lige ved hans Haand; nei, han raaber „Api! Api!“ og den malayiske Kelner kommer strax ilende med en Fidibus, om han er nok saa beskjeftiget.

I de kjølige Aftentimer modtager og aflægger man Besøg. De fleste Familier have en bestemt Aften om Ugen, da de altid ere tilstede, og paa hvilken der da er forsamlet et lille Selskab hos Dem. Jeg er næsten aldrig hjemme nogen Aften, saa mange staaende Indbydelser har jeg modtaget. Ogsaa større Selskaber og Baller finde jevnligt Sted. Nylig havde jeg den Ære at være indbuden til et Bal hos Generalgouverneuren. Forsamlingen var glimrende; det funklede af Ædelstene, hvor man vendte Øiet hen, thi Alle kappes om at overgaae hinanden i Pragt og glimrende Tjenerskab. Generalgouverneuren, der paa Java regjerer som en langt større Enehersker, end Kongen af Holland i sit Land, staaer i overordentlig Anseelse. Han er i enhver Henseende Øens Konge og Herre, og det er neppe nogen unødvendig Forsigtighed af den hollandske Regjering, at den ikke betroer Nogen denne Stilling længer end fem Aar.

(Sluttes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

„Men hvad er det da for et Sprog, De tale i?“ spurgte jeg.

„Det veed hverken jeg eller nogen Anden. Her boe Folk i Egnen, som have gjort Felttogene med, og været baade i Frankrig, Holland og Belgien, og havt Samkvem med Franskmænd, Englændere, ja, selv Spaniere, men de have aldrig hørt det Tungemaal, hvori den Fremmede taler til sin Kone.“

Jeg spurgte ham, om han ikke formaaede at gjentage et Par Ord af dette fremmede Sprog; men han var ikke istand dertil. At den Fremmede talte Tydsk som sit Modersmaal, havde jeg selv hørt.

„Hvorledes taler Konen det tydske Sprog?“ spurgte jeg videre.

„Som om hun altid havde talt det.“

Disse Efterretninger vare virkeligt paafaldende. Manden og Konen talte det Tydske som deres Modersmaal, og dog brugte de et fremmed Sprog imellem sig selv indbyrdes. Det lod sig tænke, at dette og ikke hiint var deres Hjemstands Tungemaal, og at de ikke brugte det, naar en Tredie var tilstede, lod formode, at de havde Grund til at fornegte det, saa meget mere, som de ikke oplærte Børnene i det, hvori der endogsaa laa noget Unaturligt. Kun i de Lyde, som Moderen fra Barn af har lært at gjøre sig forstaaelig i, føler hun Trang til, at udtrykke sig for sine Børn. I et fremmed Sprog kan hun ikke fuldkomment lade sin Kjerlighed til dem glide over Tungen i Ord, der udtrykke, hvad hun føler; det er stedse, som om der ligger noget Koldt i disse laante Udtryk. Den mistænkte Mands Kone, denne Moder, maatte altsaa fornegte de hjemlige Toner, og i Moderkjerlighedens sødeste Øieblikke ængstelig være paa sin Post, for ikke at frembringe nogen Lyd, der kunde fæste sig i Barnets Hukommelse og blive til Forræder imod hende. Hvilken Grund forelaae vel her, som kunde fordre et saadant Offer? Hvilke eiendommelige, gaadefulde Forhold?

Under denne Samtale vare vi komne til en Sidevei, ad hvilken den lille gamle Bonde skulde. Endnu engang maatte jeg love ham med Haand og Mund, at være tavs.

„Det vilde ikke komme det Menneske an paa et Mord, naar han erfarede, at jeg blot har talt med Herren; jeg turde ikke engang lade ham see, at jeg var her paa Heden i Nærheden af Dem, og derfor skjulte jeg mig, da jeg saae ham komme. Herren maa sige, hvad De vil, men denne Mand bærer nu eengang sit Kainsmærke, alle Folk her omkring holder ham for den, der har udøvet de mange Tyverier, og hvad Folket siger, det er han, thi Folkets Stemme er Guds Stemme."

Med disse Ord løftede han paa sin Hue og gik. Jeg steg atter ind i min Vogn og kjørte videre.

Den lille gamle Mands Meddelelser havde sat mig i en besynderlig Uro. Var jeg virkelig paa Spor efter den saa meget eftersøgte farlige, forvovne og listige Tyv? Menneskets Udseende var fordægtigt nok, og hvad Bonden havde fortalt, kunde give Anledning til en heel Deel Mistanke. Men meest af Alt beskjeftigede mine Tanker sig med det fremmede, ubekjendte Sprog og Omhuen for at skjule Anvendelsen af samme.

I flere Aar, for længere Tid siden, havde jeg været i Litthauen, ligeledes som Kriminaldommer. Det litthauiske Sprog er af en ganske eiendommelig Beskaffenhed, og ikke beslægtet med nogetsomhelst andet levende Sprog. Af alle endnu bestaaende Tungemaal, er dette det, som nærmest hidrører fra Sanskrit. Kun en lille Folkestamme taler det, og denne boer i Preussens Thule og i en af de meest eensomtliggende Provindser i Rusland. Fremmede, som besøge disse Landsdele, lære sjeldent Sproget, og udenfor dem, kjender man det slet ikke; det er selv eiendommeligt ved sit Navn. Jeg tænkte paa hiin Tid, da jeg levede der, og ifølge min Stilling maatte lægge mig efter denne selsomme Mundart, og for mine Erindringer opdukkede en Masse Billeder, som jeg forlængst troede at have forglemt.

Men naar Menneskenes Tanker svæve ud i det Fjerne, saa lægge de ikke Mærke til, hvad der er dem nærmest at have Tanken og Øiet henvendt paa, og saaledes gik det mig og min Kudsk, som nok ogsaa havde lullet sig ind i Erindringernes Verden. Paa eengang udstødte han et Brøl og en Eed og fløi fra Bukken, og i næste Nu laa jeg ved Siden af ham. Vognens ene For- og Baghjul vare komne op paa en Jordvold, der adskilte Veien fra en temmelig bred Vandgrøvt. Kudsken havde ikke bemærket den; han maatte have sovet, skjøndt han senere benegtede det. Jeg havde ikke agtet paa den, fordi jeg var hensunken i mine Betragtninger. Jordvolden havde været for høi, og Vognen var væltet.

„Det er en Lykke, Herre," mumlede Kudsken, „at Vognen faldt til den Side; havde den faldet til den anden, vilde vi være blevne slyngede ud i Vandgraven."

„Pokker komme i den Lykke!" udbrød jeg fortrædelig.

Han havde forstuvet et Been, jeg en Arm; paa Vognen var brækket et Hjul, og rundt om os havde vi den mørke, kolde Hede.

Mørket var nu faldet saa stærk paa, at vi ikke engang kunde see den høie Gruppe Træer, ved hvilken vi skulde komme ud af Heden. At vi endnu var paa den store nøgne Flade, kun det var os klart. Hvad skulde vi nu tage os til? Jeg kom først paa Benene, og derpaa hjalp jeg Kudsken op, men han med sit lamme Been, og jeg med min lamme Arm, kunde ikke faae Vognen op, og om vi end kunde, hvad hjalp det til, da det ene Hjul var sønderbrudt?

„Gid Pokker havde disse fordømte Veie!" brummede Kudsken. Jeg havde stor Lyst til at stemme i med, men med Banden udretter man Intet under slige Omstændigheder, og jeg lod det derfor fare.

Paa eengang fornam jeg lette Skridt paa Heden. De kom [illegible] nærmere, men syntes tvertimod at fjerne sig [illegible]aa den anden Side af Jordvolden og Graven. Uagtet jeg anstrængte mine Øine, saae jeg I[illegible]en. Hvem kunde vel i dette Øieblik passere forbi os, ja næsten snige sig bort og lade os tilbage i vor hjelpeløse Stilling? Selv om det var Hedemanden med Syvmilestøvlerne, vilde han dog vel komme hen til os, om ikke af anden Grund end Nysgjerrighed. Nu, jeg maatte gjøre, hvad jeg kunde, for at komme ud af min piinlige Situation.

„Heida!" raabte jeg saa høit jeg formaaede. „Kom hid, gode Ven, og hjelp os ud af vor Nød!"

Et Øieblik endnu troede jeg at høre de lette flygtige Skridt ile videre; derpaa standsede de, og strax efter fornam jeg tydeligt, at de nærmede sig til os.

„Hvem er det? Har De havt et Uheld?" lød det paa eengang, og paa Stemmen kjendte jeg Manden, som havde viist os den rette Vei, og som den lille gamle Bonde, ifølge den almindelige Folkeovertro, stemplede som en Forbryder og tillagde de mange Tyverier, der vare udøvede i Omegnen. Han saae fuldt saa mørk ud, som tidligere, og skjøndt ikke lurende, saa

dog ligesaa mistænksom. Der laa en saa besynderlig Tilfredsstillelse i de mørke, uhyggelige Træk, da han bemærkede min forstuvede Arm og Kudskens ditto Been, at jeg følte mig ganske ilde ved hans Nærværelse. Hvor besværligt det end var for den stakkels Karl, hinkede han dog hen ved Siden af mig, og det forekom mig næsten som om jeg hørte Tænderne klappre i Munden paa ham.

Den Fremmede besaae Vognen, som laa paa den ene Side.

„I kan vel ikke hjelpe mig med at faae den op?" henvendte han Ordet til Kudsken, som paa eengang ganske jammerligt gav sig til at hyle over sit Been.

Jeg tilbød mig at hjelpe til, saa godt jeg kunde, men han afslog det med den Bemærkning: „Jeg troer ikke, det gjøres fornødent," og i næste Nu havde han den opreist, hvortil der udfordredes baade Kraft og Vane til at haandtere saadanne Gjenstande. „Det venstre Forhjul er itu," sagde han derpaa. „Har De et Reb i Vognen?"

„Der findes et i Kassen under Bukken," stammede Kudsken.

Manden havde allerede aabnet Kassen, taget Rebet, som laa i samme, og faa Minuter efter var Hjulet saa taaleligt sammenbundet.

„Saa, Herre," sagde han, „nu kan Vognen vel nok rulle videre, men det maa gaae langsomt, indtil vi kom[illegible]r til et Huus, hvor vi da atter maa see til[illegible]."

„Er her et Huus [illegible]rheden?" spurgte jeg.

„Ja, en lille F[illegible]vei herfra."

„Kan De føre os[illegible]en?"

„Ja, hvorfor ikke.[illegible]"

„Men hvorledes bærer vi os ad med Kudsken?"

„Jeg tænker nok, at Vognen kan bære ham, for gaae kan han vel ikke."

Vi hjalpes ad med at løfte Kudsken ind i Vognen, og derpaa tog den Fremmede Tøilerne og Pidsken og satte Hestene igang.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Blandt det mere end Selsomme, ja næsten Utrolige, falder følgende Meddelelse af en fransk Reisende, Leon Gatayes: I det keiserlige Musikkonservatorium i St. Petersborg bliver, som bekjendt, fattige Børn paa Statens Bekostning dannede til Dandsere, Sangere, Skuespillere og Musikere. Ved Valget sees der ikke stort paa Talentet; Tilfældet raader. Blandt de Børn, der oplærtes for Orkesteret, var en Dreng ved Navn Iwan. Da han er gaaet Nodeklassen igjennem, avancerer han til den Klasse, hvor han skal lære at behandle sit Instrument. Iwan var blandt dem, som skulde lære Klarinet, men Tilfældet vil, at der, ved Anskaffelsen af det fornødne Antal Klarinetter, rekvireres een for faa, og Tilfældet vil ydermere, at det bliver Iwan, som ingen Klarinet faaer. Medens de andre Elever undervises, staaer han stiv som en Pind og bestiller Intet. Læreren erfarer Grunden, forhører sig om Klarinetten til Iwan, men bliver kort afviist af Direktøren, som ikke vil vide af, at der mangler nogen, hvorfor han altsaa lader Sagen beroe, for ikke at komme i Unaade. Saaledes hengaaer otte Aar, den bestemte Læretid, og Iwan bliver udnævnt til anden Klarinettist i Theatrets Orkester. Her finder han vel sin Pult, sin Stol, men atter ingen Klarinet, da Instrumentet skal overleveres af Konservatoriet tilligemed Musikeren. Nu begynder en meget behagelig Tid for Iwan, thi han har ikke Andet at bestille, end møde paa sin Plads og bivaane Operaen. Efter Forløbet af sex Aar bliver han forfremmet til første Klarinettist, fordi Touren er til ham, og efter at han i denne Stilling har virket ligesaa ivrigt, som i den tidligere, bliver han afskediget med 4000 Papirrubler. Om Sligt kunde skee i Rusland ifølge en vis systematisk Gang, under hvilken Enhver sørger for sig, er ikke godt at vide; men man kan rolig paastaae, at det ikke kunde skee i noget andet Land.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 1ste April. № 14.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende (med xylographeret Afbildning — Slutning.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.)

Kronjuvelerne.
(Fortsættelse.)

I dette Dieblik kom en vaklende, tilsløret Skikkelse henimod Trappen. Betty fik ikke saasnart Øie paa den Kommende, førend hun styrtede imod hende med det Udraab: „Det er Lady Isabella — min stakkels dyrebare Lady!"

Den unge Dames Klædedragt var smudsig og i Uorden, og hun var saa udmattet, at hun neppe kunde holde sig opreist. I et Dieblik var Sir Villiers ved hendes Side for at understøtte hende, og med Bettys Hjelp bragtes hun til sit Værelse, hvor hun med et smerteligt Suk sank ned paa Sophaen. Da hun slog Sløret tilbage, og Sir Villiers saae hendes blege, lidelsesfulde Ansigt, blev han saa bevæget, at han neppe kunde tilbageholde sine Taarer.

„Forlad De os, Betty," sagde han, „eller rettere, send en af Folkene efter Husets Læge."

„Jeg vil selv gaae, Sir Villiers," svarede hun, „thi her er ikke en eneste af Folkene tilbage. Ligesom Røvere, kastede de sig over Sølvtøiet. Enhver tog, hvad han fandt meest Behag i, for at gjøre sig betalt for den resterende Løn, og dermed gik de hver sin Vei, efterat have truet med at ombringe mig, hvis jeg gjorde mindste Larm."

„Det er saaledes den menneskelige Natur viser sig, naar Djævlen aabenbarer sig i den," udbrød den unge Adelsmand oprørt. „Men lad os ikke tale om disse Uslinge. Jeg vil selv hente Lægen, bring De imidlertid nogle oplivende Midler, thi hun synes bevidstløs af Sindsbevægelse og Udmattelse — hun har lidt Mere, end hendes Kræfter have kunnet bære."

„Hav Tak for Deres Omhu, Sir Villiers," sagde Lady Isabella med svag Stemme, „jeg befinder mig nu lidt bedre. Bliv De hos mig — De er saa god, saa deeltagende! Der behøves ikke at tilkaldes nogen Læge; det Værste er overstaaet."

Og saaledes var det. Faa Minuter efter, var hun stærk nok til at kunne sidde opreist, og idet hun lænede sit Hoved til Bettys Bryst, hensank hun i stille Graad. Sir Villiers knælede ved hendes Side, og medens han ømt trykkede hendes Haand, søgte han at trøste hendes Sind og styrke hendes Mod.

„Jeg beder Dem, dyrebareste Isabella, ikke at lade Dem overvælde af Deres Smerte," sagde han. „Maaskee er Deres Fader frelst."

„Nei, o nei, jeg tør ikke haabe," svarede hun hulkende. „Da jeg kom til Broen — hvorledes, veed jeg ikke selv — hørte jeg den lille Piges Fortælling bekræftet. Jeg saae det Sted, hvorfra han havde gjort det forfærdelige Spring, jeg saae den brusende og rullende Flod, hvortil han i sin Fortvivlelse havde overgivet sig, og jeg følte det Umulige i, at dette skumle Dyb skulde have ladet sig fravriste sit Bytte."

„Og desuagtet kan det være skeet; jeg opgiver ikke Haabet derom."

„Vilde han i saa Fald ikke være vendt tilbage?" udbrød hun i en klagende Tone. „Mange Timer ere henrundne, siden han foretog det skrækkelige Skridt; dersom han var kommet derfra

med Livet, vilde hans første Gang have været til hans eneste Barn, thi han elskede mig, Sir Villiers, han elskede mig inderligt!"

De sidste Ord udtalte hun med en saa dyb Bevægelse, at hendes Legeme skjelvede og hun kun opretholdtes ved den Arm, hvormed Betty omslyngede hende.

Efter en smertelig Pause søgte Sir Villiers at udforske, hvor hun havde været i den lange Tid, hun var fraværende. Endelig svarede hun —

„Jeg søgte min Faders Liig langsmed Kysten, fra Værft til Værft, men forgjeves. En Mængde Mennesker lo ad mig og spottede mig; de sagde, at jeg maatte være afsindig, og jeg frygtede næsten for at jeg var det. Men nu er jeg rolig og fattet; Ulykken har ramt mig haardt, men med Guds Bistand vil jeg formaae at bære dens Tilskikkelse, uden at synke under. Og dog — dog, hvor skal jeg søge hen, jeg som ikke mere har noget Hjem!" og hun bedækkede Ansigtet med Hænderne, for at skjule den Taarestrøm, som atter vædede hendes blege Kinder.

„Tael ikke saaledes, dyrebare Isabella," udbrød Sir Villiers med ubeskrivelig Ømhed. „Alt, hvad jeg eier, skal tilhøre Dem; mit Hjem skal være Deres Hjem, og min Moder skal være Deres Moder. Det vil være den lykkeligste Dag i mit Liv, naar De indtræder som Herskerinde i mit Huus."

„Sir Villiers," sagde hun med fast Stemme og betragtede ham med et aabent, men dybt bedrøvet Blik, „dette kan aldrig skee. En saadan Lykke blomstrer ikke for mig. Hvad er jeg nu? En Selvmorders ulykkelige Datter, som maa skjule sig for Verden og i Ensomhed erhverve sit Brød ved sine Hænders Gjerning."

„Tael dog ikke saaledes, min dyrebare Isabella," udbrød Baronetten, „dette er virkelig et bittert Sprog for min hengivne Kjerlighed, og jeg vilde være utrøstelig derover, dersom jeg kunde troe, at det var Deres urokkelige Beslutning at afvise den Haand, der rækkes Dem uden noget Hensyn til ydre Omstændigheder, for at følge Indskydelsen af en Følelse, som, nærmere betragtet, vil vise sig falsk i sit Ophav som i sine Virkninger, med eet Ord, som en falsk Stolthed, der kun synes at fordre de Offre, som i Øieblikkets Smerte bydes den."

„O, troe ikke, at jeg lader mig lede af nogen anden Paavirkning, end hvad der saa tydeligt fremstiller sig for mig som min Pligt. Lad mig sige Dem uden mindste Sky, hvad der stiller sig for mit Blik, og De vil ikke dømme mig saa strengt — lad mig sige Dem, at jeg betragter mig som et Individ, ved hvis Navn der klæber en Skamplet, som ikke lader sig afvaske — en Plet, som jeg bør gjøre Alt for at hindre, at ikke Andre fordunkles af, ved at komme i Berørelse med den. Jeg vil forsøge at bære min Skam i afsondret Ensomhed; for Verdens Øine vilde den bringe mig til at sænke Blikket, for aldrig mere at hæve det."

„Tiden vil mildne dette med Mere," bemærkede Sir Villiers, „for Øieblikket ville vi lade Teppet falde for al denne Sorg og Elendighed. Kun dette Endnu," vedblev han, „jeg kan ikke forlade Dem, uden De giver mig Ret til at beskytte Dem. Det er mig ikke ubekjendt, at De besidder Mod og Standhaftighed til at udføre den Plan, som De finder overeensstemmende med Pligtens Fordring, men min Livserfaring, som er større end Deres, min dyrebare Isabella, siger mig, at Forsøget paa Udførelsen af samme, vil blive Deres Undergang, thi De er ikke opdraget til, og har ikke gjennemgaaet en saadan Skole, at De vil kunne færdes paa egen Haand i denne grusomme Verden. Sæt Dem derfor ikke imod min Bestræbelse for at være Dem Alt, hvad jeg formaaer — lad Intet stille sig imellem vore Hjerter — klyng Dem til mig, og jeg skal beskjerme Dem mod hvad der saa uforskyldt har rammet Dem — mod Armod og Fortvivlelse."

„Kapitain Villiers, mit Hjerte strømmer over af Taknemmelighed for Dem og Beundring over Deres Høimodighed, men jeg føler mig ikke istand til — idetmindste ikke nu — at undergive mig Deres Beskyttelse; thi jeg maatte foragte mig selv, dersom jeg af Angest for Mangel og Forsmædelse bragte Dem og Deres dyrebare Moder til at miste noget af den Anseelse, de hidtil i en saa høi Grad have nydt. Dette er min bestemte Anskuelse af Sagen, saaledes som den for Øieblikket fremstiller sig for mig. Og nu, Sir Villiers, beder jeg Dem lade mig være ene med min Kammerpige, som er mig tro og hengiven."

„Men hvad vil De gribe til, Lady Isabella?" spurgte Baronetten.

„Overlade Alt til min Faders Skyldnere."

„Og De, hvor vil De begive Dem hen?"

„Tilgiv mig, men det kan jeg ikke sige Dem; det er ikke nødvendigt at De erfarer det — thi De bør og skal glemme mig!"

Disse Ord bleve udtalte med en tiltvungen Rolighed, som kostede den unge Dame en haard Kamp, og gjorde hendes Ansigt hvidere end Marmor. Sir Villiers bemærkede den stærke Bevægelse i hendes Indre og agtede den. Han greb hendes Haand, som han førte til sine

Læber, og modiggjort ved Alvorsfuldheden i den foreliggaaende Adskillelse, trykkede han sine Læber paa hendes Pande; hun vilde sunket afmægtig til Jorden, hvis han ikke havde forhindret det. Da hun atter syntes at komme til sig selv, overgav han hende til Betty, idet han tilhviskede denne: „Af Dem vil jeg erfare, hvorhen Deres Lady begiver sig. Forlad hende ikke, men vaag over hende, og jeg skal rigeligt belønne Dem derfor. Saasnart hun har fundet et Tilflugtssted, meddeler De mig det i al Stilhed; — for Øieblikket maa man lade hende følge sit eget Ønske. Husk paa, Betty, at Deres Belønning retter sig efter Deres Iver og Velvillie."

Den unge Piges Øine funklede, og hun tilkastede Baronetten et Blik, som sagde, at hun vilde gjøre Alt for at vinde hans Bevaagenhed og hvad dermed maatte tilflyde hende.

Efterat Sir Villiers i nogen Tid havde tabt sig i Beskuelse af den skjønne, blege Kvinde, som var hans Ideal, bøiede han sig ned til hende, og da hun under sin Gjenvaagnen vilde tale, tillukkede han hendes Mund med et ømt Kys og forlod Værelset. Først da han kom ned paa Gaden, erindrede han, at han havde forglemt at spørge, hvad der var bleven af den lille Pige, som havde ledsaget Lady Isabella til Londonnerbroen; men nu at vende tilbage, fandt han ikke passende. Havde han gjort det, vilde han strax have kunnet blive bekjendt med Indholdet af den Billet, Lorden af Conybeare tilskrev sin Datter fra Conybeare-Ford, thi faa Minutter efter hans Bortgang, indløb den.

Trettende Kapitel.

Skotten og Paul.

Da Solen, Morgenen efter den titomtalte skjebnesvangre Nat, oplyste den rummelige Skjenkestue i Vertshuset „Sækken", faldt dens første Straaler paa det røde Ansigt af en sovende Mand, som laa udstrakt paa en Træbænk ved Væggen. Døren til Gaden var endnu lukket, omendskjøndt Verten, Botanybaypaul, med en fortrædelig Mine, som en Mand gjerne sætter op, naar han er kommen seent tilsengs og maa staae op igjen, uden at have opnaaet nogen ordentlig Søvn, allerede havde taget Skodderne fra ud til Vandsiden, hvorved Solen havde faaet Adgang til den mørke Hule.

„En klar Morgen efter en saa taaget Nat," mumlede hen ved sig selv, og derpaa gik han lige hen til den Sovende, og ruskede heftigt i ham. —

„Op, Steenie, jeg maa nu aabne for mine Gjester," sagde han. „Hele London er paa Benene, og den skjønne Sol staaer paa Himlen, ligesom vi pleiede at see den i Australien, grangivelig som en Klump smeltet Guld."

Paul vedblev at ruske i ham, og Steenie maatte endelig bekvemme sig til at reise sig, men det skete med en Bevægelse, som om han havde Bly i Lemmerne, og hans Øine vare saa matte, at han halvt famlede for sig."

„Hvad Fanden gaaer der af Dig, Steenie?" udbrød Paul og saae forundret paa ham. „Du kom hid i Nat, saa fuld som en Allike, og Du synes at være det endnu. Hm, fem Timers Søvn kunde gjøre en Konge ædru, langt snarere saadan en Fugl, som Du, der er vant til at sove med det ene Øie paaklem."

Steenie, Hinchcliffs Kammerat, en stærk, koparret Mand med rødt Haar og buskede Bakkenbarter, saae sig noget forstyrret omkring i Stuen, og derpaa sagde han — „Er det Dag?"

„Ja, høilys Dag, med Din Tilladelse," svarede Verten.

„Ha, ha, nu husker jeg det Hele — man gik til Forretningen uden mig."

„Ja, det gjorde man, og man spurgte ikke engang om Dig."

„Godt, jeg var En for mange for dem," mumlede han imellem Tænderne; „de have handlet paa egen Haand, og det vil jeg ogsaa."

„Tag en Morgenslurk, Steenie, at Du kan faae Hovedet klaret, og indsee, hvad der kan tjene Dig til Fordeel," yttrede Paul. „I den Tilstand, Du var i Nat, kunde Du dog ikke taget med."

„Det troer jeg nok, for Skurken Hinchcliff havde kommet Noget i min Aftengrog, som, trods alt hvad jeg stred imod, overvandt mig. Da jeg kom til mig selv, var jeg saa fortumlet i Hovedet, at jeg neppe kunde holde mig paa Benene. Han var borte, og jeg ragede og tumlede hid —"

„Javist, for at vække mig med en Larm som Dommedagsbasunen," brummede Paul. „Jeg maatte enten lukke Dig ind eller skyde Dig ned, og da jeg valgte det Første, var Du neppe kommen over Tærskelen, forend Du kastede Dig paa Bænken og sov som et Pompetræ."

„Nu, det var den fordømte Sovedrik, som betog mig baade Mæle og Tanke, og som jeg endnu kan føle Virkningen af, saa jeg skal svare for, at den har været krabat. Men nu nok om det, Paul Botany. Saa Røverne toge altsaa afsted uden mig. Naa, jeg kan tænke mig, at Hinchcliff har fattet Mistroe til mig, fordi vi kom til at vexle et Par skarpe Ord om Delingen af Byttet. Men han skal komme til at fortryde den Spads, det skal han."

„Du vil altsaa spille Forræder?"

„Ja, det vil jeg, og jeg tænker det skal indbringe ligesaa Meget, som jeg er bleven bedraget for."

„Endnu mere," sagde Paul, og idet han udtalte disse Ord, fløi der et Udtryk over hans Ansigt, hvilket Skotten ikke saae, men som ikke varslede noget Godt. Efterat have stillet et skummende Glas Ale hen for ham, gav han sig ifærd med at skyde Skaaderne fra Døren tilgaden, og idet han med et rask Sæt rev den tilbage, tumlede en lille Pige, som havde siddet og sovet udenfor paa Trinet med Ryggen op mod samme, ind for hans Fødder.

„Hvad er dette?" udbrød han ganske overrasket. „Hun er ganske fortumlet i Hovedet af den voldsomme Maade, hvorpaa hun gjorde sin Indtrædelse her. Stakkels Skabning, hun er bleg, men har et smukt lille Ansigt. Kom til Dig selv, mit Barn, jeg skal ingen Fortræd gjøre Dig."

Den lille Eva, thi hende var det, havde fæstet sine store, klare Øine med et saa frygtsomt Udtryk paa Paul, at den gamle Synders Hjerte følte sig ganske rørt derved.

„Kom kun nærmere og vær ikke bange," vedblev Verten. „Du fryser, og er vist ogsaa dygtigt sulten, men jeg skal mætte Dig, for Mad og Drikke mangler det ikke paa."

Da Eva var staaet op, syntes hun i første Øieblik i Tvivl om hun skulde flygte eller blive, men hans venlige Tale gav hende Mod, og hun tog med en beskeden Mine Plads paa Bænken ved Døren, idet hun trak sine smaae nøgne Fødder op under den fattige, forrevne Kjole, som næsten udgjorde hendes eneste Klædningsstykke.

Vi maae her meddele, at efterat hun havde forladt Londonnerbroen med Lady Isabella, var denne pludseligt kommen hende afsyne. Hun havde forgjeves søgt hende, og da hun ikke vidste, hvor hun skulde søge Tilflugt, havde hun begivet sig langs med Floden, indtil hun ved Daggry var kommen ind i den Gyde, hvor „Sækken" var beliggende, og hvor hun var sovet ind paa Trinet udenfor Døren.

Paul betragtede hende i nogle Øieblikke med en grundende Mine. Han saae strax paa hendes fine Former, at hun, trods den elendige Tilstand, hvori hun befandt sig, ikke hørte til den simple Hob, og uden at gjøre sig Rede derfor, følte han Medlidenhed med hendes Hjelpeløshed, hvilket just ikke var nogen Følelse, der gjorde sig gjeldende hos ham til Hverdagsbrug.

„Se Dig for, og giv Dig ikke af med andre Folks Yngel," mumlede Steenie, der ikke saae Andet i hende end en barbenet Tiggertøs, af hvilke der gaves saa mange i den store Stad, at man var færdig at falde over dem.

„Snak, en god Gjerning tynger aldrig i Vægtskaalen," sagde Paul; „hun skal have en god Frokost, og saa kan man altid tænke nøiere over Sagen."

„Se Dig for, Paul, siger jeg endnu engang," yttrede Steenie, idet han gav ham et Vink og derpaa tømte sit Glas; „slige Frugter stamme fra et Træ, hvis Marv er mere bitter end sød."

„Snak, Steenie, jeg vil, hvad jeg vil. Dette Barn har eengang kjendt bedre Dage, og fortjener Medlidenhed."

„Nuvel, Du kan jo forvandle Dit Huus til et Asyl, om Du behager, hvad kommer det mig ved, men vær vis paa, at Du da fylder det med værre Utøi, end Rotter og Muus. Godmorgen."

„Et Ord, inden Du gaaer," sagde Paul og tog ham tilside. „Jeg vil raade Dig til at holde Tand for Tunge betræffende det, som Du veed nok, om det forresten er lykkedes. Dersom Du forraader visse Folk, saa koster det Dit Liv."

„Hvem vil tage det?" spurgte Skotten med haanlig Trods.

„Jeg!"

Dette Ord blev udtalt i en saa rolig og fast Tone, at Steenie blev ganske bleg.

(Fortsættes.)

Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende.

(Slutning.)

En Aften besøgte jeg den herværende Opera, hvilket ingenlunde er nogen billig Fornøielse, da Adgangsbilletten til enhver Plads uden Forskjel betales med ti Gylden for hver Forestilling. Tilskuerpladsen bestaaer kun af en stor Sal, hvor man kan tage Sæde aldeles efter Behag. Der blev opført en lille fransk Opera, og den blev givet meget ordentligt; der fandtes ret gode Stemmer blandt Sangerne.

Hidtil har jeg kun fortalt Dig om den finere Verden, som udelukkende bestaaer af Europæere, og som med Stolthed skue ned paa det øvrige Folk, hvilket dog giver den Fremmede Stof til langt flere interessante Betragtninger,

og i Antal er meget større, da Europæerne kun udgjøre en Tiendedeel af Batavias Befolkning.

Malayerne danne den fremherskende Nation i Staden, og udgjøre den egentlige Arbeidsklasse, Tjenerskabet og tildeels Militairet. Mørke af Hudfarve, bære de sædvanligviis kun et Par brogede Buxer og et broget Stykke Tøi turbanagtigt viklet om Hovedet; sjeldent seer man dem med en Trøie eller Jakke. Slavisk underdanige mod alle Europæere, lade de sig bruge til enhver Tjeneste.

Deres Sprog, som klinger barbarisk nok, er overordentligt vanskeligt at lære og besidder mange Eiendommeligheder. Saaledes har det ikke nogen særegen Form for Flertallet, hvilket de udtrykke derved, at de kort og hurtigt gjentage Navnet to Gange efter hinanden. Saaledes hedder det selsomt nok: „orang“ Menneske; „orang-orang,“ Mennesker. Ved den fremmede Kultur, de ideligt befinde sig i Berørelse med, har der indsneget sig især mange engelske og hollandske Udtryk i deres Sprog.

Araberne er der ikke videre at sige om. De ere høie og magre Skikkelser, iførte lange Klæder, vide Beenklæder og Turban; men derimod ere de til Toppen ragede Kinesere Gjenstand for alle Fremmedes Interesse og Opmærksomhed. Fra den tidligste Barndom have disse fabelagtige Figurer foregjøglet vor Phantasie, og vi have seet dem paa Kasser og Krukker, paa Jalousier og Vifter. Detaillehandelen er næsten udelukkende i Kinesernes Hænder; ligefra de vidtløftigste, rigeste Magaziner, fulde af de kostbareste Stoffer, og ned til de mindste Kræmmerboder, ere de i deres Besiddelse. Overalt seer man dem skomagerere og skræderere, hamre, veie, regne og maale, Alt med utrættelig Flid, medfødt Talent og en Handelsaand, som er umiskjendelig. Du kan finde Alt hos dem, og byder Du for en Vare Sjettedelen af den Pris, der

En Regents Livvagt og javanesiske Dandserinder.

forlanges, saa faaer Du den, og Du er endda bleven bedraget. Omendskjøndt de tør boe rundt om i Staden, hvor de selv ville, er der dog eet Kvarteer, i hvilket der udelukkende kun boe Kinesere. Dog, om denne sammenstuvede Færden imellem hinanden, kan Du ikke gjøre Dig noget Begreb, om jeg ogsaa vilde søge at skildre Dig den med den største Nøiagtighed. I smaae, snevre og smudsige Gader sammenhobe sig de samme Haandteringer og Varesorter, saaledes, at man i een Gade seer lutter Skomagere, i en anden lutter Fyrværkere, i en tredie kun Specerihandlere. Tæt behængte med farvede Papirslamper, kliner den ene Bod sig op til den anden, og der er en ligesaa stor Ensformighed i Kinesernes Summen og Brummen, som i deres Klædedragt. Glat racerede indtil Haartoppen, med en hvid mangekantet Hat paa Hovedet, samt en lys kort Kjole og lyse Beenklæder, samt en Solskjærm af broget Papir i Haanden, prise de ufortrødent deres Varer for de Forbigaaende, medens de smaae skjeve Øine ere i en stadig Bevægelse. Kun sjeldent seer man en kinesisk Fruentimmerskikkelse med hendes forstuvede Lemmer, hvorfor de have truffet den praktiske Indretning, at der paa Taget af ethvert Huus, i hvilket der findes en ægteskabslysten Frøken, er opstillet en omvendt Potte. Forunderligt er det, at den kinesiske Spekulationsaand ikke finder paa at udstille en ny Potte, naar den, der pryder Taget, allerede har staaet der saalænge, at Blomsten, som venter paa at blive plantet i en anden Jordbund, begynder at visne. Jeg har seet mange saadanne Potter, og det er ikke sjeldent, at en Kaktus, eller en lignende frodigt voxende Plante, har taget den i Beslag som Huus og Hjem.

Samtlige Kinesere staae under et Overhoved, som fører Titel af „Kinesernes Major", og nyder meget store Indtægter.

Saavidt, som beskrevet, lærte jeg Batavia at kjende i den korte Tid, jeg opholdt mig i denne Stad. Generalgouverneuren stillede os til Kulturdirekteurens Disposition, og det er sandsynligt, at han i Februar skikker os til Rembang, for at sætte os ind i de derværende Forstforhold. Fra Rembang vil Du altsaa næste Gang høre fra mig, og jeg beder Dig hertil at adressere Dine Breve poste restante.

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Inden ret længe havde vi naaet den Gruppe Træer, der var os betegnet som det Punkt, hvor man kom ud af Heden, og vi befandt os paa en befaren Vei, som førte igjennem Mark og Skov. Jeg troede at erindre, at vi om Morgenen vare komne denne Vei, men paa samme Tid huskede jeg ogsaa, at Egnen havde viist sig fuldkommen menneskétom, og at jeg vidt og bredt ikke havde bemærket noget Huus.

Da vi havde kjørt et Kvarteerstid, spurgte jeg: „Komme vi snart til et Huus?"

„Om ti Minuter, Herre," lød Svaret. „Det gaaer kun langsomt."

„Ligger det ved Landeveien?"

„Ikke lige ved Landeveien, men dog kun en fem Minuters Kjørsel derfra. Vi dreie ret strax nedad den Vei, som fører til samme."

„Hvem tilhører det?"

„Mig, Herre."

Der foer en Gysen igjennem mig ved disse Ord. Vi skulde tage Ophold i Huset hos dette mørke, uhyggelige Menneske, som hele Egnen ansaae for den farligste Tyv! Jeg skulde en bælmørk Nat begive mig ind i en Røverhule i en vild fremmed Egn, jeg med min lamme Arm, Kudsken med sit lamme Been, begge uden Vaaben, og ikke istand til at gjøre Modstand! Dette var dog virkelig for galt! Der var intet Menneske i Verden, som havde Anelse om, at vi begave os ind i denne Hule, og hvis vi forsvandt derinde, hvis vi aldrig mere saae Dagens Lys, vilde man ikke have mindste Spor, der kunde lede til at udfinde, hvor vi vare blevne af. Skulde vi virkeligt lade det komme an paa, om en saadan Skjebne skulde møde os? Frivilligt gaae i Fælden, og blive der med det samme? Nu, var der stillet os noget Valg? Og dog, kunde der egentlig være nogen Fare paafærde. Var han den frygtede Forbryder, som han havde Ord for at være, saa vare vi i hans Magt og han kunde gjøre med os, hvad han fandt for godt; men var hans Medmenneskers ildevarslende Dom om ham uretfærdig, kunde vi roligt begive os ind i hans Huus. Og hvad skulde han forøvrigt kunne gjøre os? I det ene Dieblik fandt jeg min Frygt latterlig, i det næste vendte min Mistænksomhed tilbage.

„Vil De kunne sætte min Vogn istand?" spurgte jeg ham.

„Jeg antager det."

„Boer De i en Landsby?"

„Nei, jeg boer ene her; — der er ikke et eneste Huus i Nærheden."

Det forekom mig, som om han i en vis Hensigt tilføiede de sidste Ord, skjøndt jeg havde fremsat mit Spørgsmaal i en aldeles ligegyldig Tone, da jeg ikke vilde have, at han skulde gjennemskue mig.

„Jeg har temmeligt Hastværk, og skulde være hjemme endnu iaften," vedblev jeg, „men deraf bliver altsaa Intet. Kan jeg, under de stedfindende Omstændigheder, faae Nattely hos Dem."

„Ja gjerne, naar Herren vil tage tiltakke."

Han havde bestandig svaret i en høflig Tone, men saa kort som muligt, og jeg syntes, ved hvert Ord, han sagde, at see hans mørke, afskrækkende Mine.

I dette Øieblik bøiede han af fra Landeveien, og vi nærmede os et tæt Krat, gjennem hvilket Sideveien førte. Efterat dette var passeret, kom vi ud paa aaben Mark, og jeg saae i nogen Afstand et Par dunkle Gjenstande hæve sig iveiret. Den Fremmede kjørte Vognen hen mod disse, og snart bemærkede jeg, at det var Bygninger, omgivne af et Gjerde, bevoxet med Piletræer. Var dette Røverens Hule? Da vi kom nærmere, opdagede jeg tydeligt Omridsene af et større Bondehuus med de dertil hørende lavere Sidebygninger. I Westphalen finder man meest saadanne enkelt liggende afsluttede Bøndergaarde, og navnligt var det Tilfældet i denne Egn.

„Dette er Deres Gaard?" spurgte jeg.

„Ja, Herre."

„Og Deres Navn er?"

Den lille Bonde havde sagt mig, at han hed Heiman, men dette turde jeg ikke lade mig mærke med.

„Heiman," sagde han.

Vi kjørte igjennem en Port og holdt stille. I Gaarden var mørkt, og i Huset saae jeg ikke nogetsteds Lys. Men trods den dybe Skumring kunde jeg godt bemærke, at der herskede Orden rundt omkring, og at Bygningerne vare i god Stand; med en Røverhule havde Gaarden slet ingen Lighed.

Heiman knaldede med Pidsken, for at tilkjendegive sin Hjemkomst.

„Det er allerede seent," bemærkede han; „mine Folk ere vistnok gaaet til Hvile, for de skulle op igjen til deres Arbeide Klokken tre."

Jeg havde kort før seet paa mit Uhr, og det viste ni, hvilket ikke var meget seent efter min Mening, da vi befandt os i August Maaned.

Strax efter Knaldet, blev Husdøren aabnet, og en Karl traadte ud med en tændt Lygte i Haanden. Mennesket saae ordentligt ud, kun noget søvnig, men det kom man strax paa det Rene med, at han ikke var nogen Bandit.

„Er min Kone allerede gaaet til Ro?" spurgte Heiman.

„Nei, hun er inde hos Børnene."

„Hold Hestene."

Karlen stillede sig foran dem, og hans Husbond henvendte sig til mig med de Ord: „Maa jeg bede Dem træde indenfor, Herre, medens jeg efterseer, om jeg ikke skulde have et Hjul, som kan passe til Deres Vogn."

„Men naar De nu Intet finder?"

„Nu, saa maa De finde Dem i at blive her i Nat, thi med tre Hjul kan De ikke kjøre. Imorgen tidlig, saasnart vi ere staaet op, skal jeg sende Bud til Hjulmanden, som boer en Fjerdingvei herfra."

„Kunde jeg ikke hellere strax begive mig til Hjulmanden med Vognen, saa godt det lader sig gjøre, saa er den Tid vundet?"

„Som De vil, Herre. Men i Nat kan Manden ikke sætte Deres Vogn istand. Han har arbeidet den hele Dag, og, ligesom vi andre, skal han ogsaa op Klokken tre, saa han begjerer den Hvile, hvortil han saa haardt er trængende. Men — ganske som De vil, Herre."

Han talte saa aabent og ærligt, og hans Ansigt, som var fuldt belyst af Skinnet fra Lygten, forekom mig ikke længer saa mørkt og hemmelighedsfuldt, som tidligere. Alt omkring mig saae saa ordentligt og umistænksomt ud, at jeg havde al Grund til at berolige mig. Desuden var det jo muligt, at han fandt et Hjul, saa at jeg kunde fortsætte min Vei om et Kvarteerstid. Jeg følte, at jeg havde forraadt en latterlig Frygt, da jeg uden væsentlig Grund yttrede mig om at forlade hans Huus for at tage til Hjulmanden, og jeg skammede mig næsten derover. Det var i det Hele taget et taabeligt Indfald af mig, thi min stakkels Kudsk gav sig uafladeligt inde i Vognen af Smerte i sit Been, saa jeg kunde ikke gjøre noget Fornuftigere, end at blive, hvor jeg var, og dertil besluttede jeg mig, hvilket jeg tilkjendegav ham.

„Godt, Herre," sagde han, „saa vil jeg lade Hestene bringe i Stalden og Vognen i Skuret."

Med disse Ord gik han hen til Vognen, og løftede Karlen med Lethed ud af samme.

„Naar Du gnider Din Fod dygtigt ind i Brændeviin," sagde han, „saa vil den være bedre imorgen, især da den faaer Nattero, som den trænger til." Derpaa vendte han sig imod mig og tilføiede: „Vil Herren ikke tage sine Sager ud af Vognen?"

Han talte og handlede med en saa naturlig Ro, at jeg maatte dadle mig selv for den Mistanke, som, trods Alt, hvad jeg hørte og saae, vedblev at dukke op i mit Indre.

„Folkets Stemme er dog ikke altid Guds Stemme," tænkte jeg ved mig selv.

Jeg havde Intet i Vognen uden mine Akter, og dem tog jeg til mig. Husherren førte mig nu ind i et rummeligt Kjøkken, der tillige syntes at tjene til Dagligstue, idetmindste var det forsynet med et Bord og Stole, hvilket var aldeles overeensstemmende med Skik og Brug paa Landet over hele Westphalen.

„Jeg maa bede Dem foreløbig tage Plads her," sagde Heiman. „Vor Stue er tillige vort Sovekammer, og der er min Kone med Børnene. Det er nu eengang saaledes beskaffent med Bekvemmelighed blandt Bønder."

Han gik ind i Stuen ved Siden af, og jeg hørte ham tale. En Fruentimmerstemme svarede ham, men hvad de sagde, kunde jeg ikke forstaae, kun forekom det mig, at de talte Tydsk.

Et Øieblik efter kom han tilbage med et stort Glas Brændeviin, hvormed han indgned Kudskens Been, hvis Forstuving ikke var af større Betydenhed, end at han rimeligviis vilde kunne træde paa Foden næste Dag, skjøndt den kunde være smertelig nok. Medens han var beskjeftiget hermed og jeg var ham behjelpelig, blev Døren til Stuen aabnet, og da jeg saae op, bemærkede jeg, at et Fruentimmer traadte ud i Kjøkkenet, men hun vendte hurtigt Ryggen til, saa jeg ikke fik hendes Ansigt at see; derimod bemærkede jeg, at hun var høi og slank. Hun gik ud igjennem en Sidedør, og strax efter forlod Heiman os ogsaa.

„Han er dog intet Hedespøgelse," mumlede Kudsken, som følte sig meget vel tilmode, især da han havde overbeviist sig om, at hans Fod ikke havde taget nogen Skade, der var forbunden med Fare. Hvad der nemlig foruroligede mig, kunde ikke have nogen Indflydelse paa ham, thi han havde ikke hørt min Samtale med den lille gamle Bonde.

Efter omtrent ti Minuters Forløb kom Heiman tilbage.

„Det har truffet sig saa heldigt, at vi have fundet et gammelt Hjul, som passer til Deres Vogn, Herre," sagde han. „Det skal blot slaaes sammen, da Tørken har gjort det lidt leddeløst, men Karlen er isærd dermed, saa dette vil snart være bestilt."

Nu gik han ud af den Dør, igjennem hvilken Konen havde forladt Kjøkkenet, men kom strax tilbage. Konen fulgte bag efter Manden, hvorved hun beskyggedes af ham, og uden at hilse eller blot see hen til mig, gik hun hurtigt ind i Stuen.

Skete det uden Hensigt eller med Hensigt, og, i sidste Tilfælde, da af hvilken Grund? Vel kunde jeg ikke negte, at jeg ofte hos Bønderfruentimmer havde bemærket en lignende Skyhed for Fremmede, men desuagtet var hendes Opførsel mig paafaldende, navnlig naar jeg satte den i Forbindelse med, hvad den gamle Bonde havde fortalt mig. Imidlertid havde jeg, trods hendes Bestræbelse for ikke at sees, opfanget et Glimt af den unge Kones Ansigt: det var blegt, men jeg troede at have bemærket fine og regelmæssige Træk. Da hun var forsvundet, vendte Heiman sig til mig med de Ord —

„Førend om en Timestid kan De ikke komme afsted, og her i Kjøkkenet kan De ikke blive. Min Kone har indrettet et Værelse til Dem, og dersom De ønsker det, skal jeg følge Dem derhen, hvor De vil have det bekvemmere end her."

Disse Ord truede atter med at give mig et Stik i Hjertet, men jeg turde ikke lade mig mærke med Noget, der kunde have Skin af Frygt, og jeg fulgte ham.

(Fortsættes.)

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 9de Ark.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Asker Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & Co's lith. Etabl.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 8de April. № 15.

Indhold: Kongl. Skuespiller Nicolai Peter Nielsen (med steentrykt Portrait.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kongl. Skuespiller Nicolai Peter Nielsen,

Professor, R. af D. og D. M., Vasaridder og decoreret med den franske Helenemedaille.

Vi ledsage dette Nummer med et Portrait af denne udmærkede Kunstner, hvem Naturen havde udstyret saa ødselt, at han i samme Grad besad legemlig Skjønhed som han var aandeligt begavet, som i en lang Række af Aar befandt sig paa et Punkt, der satte Publikum istand til at beundre hans sjeldne Talenter, og som endnu i sit fem og tredsindstyvende Aar besad Kraft og Ungdommelighed, som om Tiden neppe havde berørt ham, da han uventet reves bort den 13de Marts 1860.

N. P. Nielsen var født 1795 paa Frederiksborg Slot, hvor hans Fader var Stutmester. Da han yttrede Lyst til den militaire Bane, blev han 1808 Kadet og 1811 Sekondlieutenant ved det ridende Artilleri; og da dette 1817 gik ind, kom han til at ligge i Garnison paa Kronborg. Dengang vare private Skuespil meget yndede; der var neppe en By uden den havde sin „Dramatik". Ogsaa blandt Officiererne paa Kronborg var der oprettet et dramatisk Selskab, som spillede paa Slottet, og her fik Nielsen Leilighed til at øve sit usædvanlige Talent. I Begyndelsen udførte han kun komiske Roller, hvilket maa have hidrørt fra, at hverken han selv eller Andre have havt nogen Idee om den Retning, hvori hans Naturgaver vare meest glimrende. Men et saa sprudlende Væld kunde ikke blive ubemærket, det tilkjendegav sig efterhaanden paa mangfoldige Maader, og han kom mere og mere paa det Rene med, hvad der egentligt var hans Kald i Livet. 1819 blev han Premierlieutenant, i August 1820 tog han sin Afsked, og allerede i September optraadte han første Gang paa det kgl. Theater i sin berømte Rolle som Axel i „Axel og Valborg". Hans to andre Debutroller vare Figaro i Lystspillet „Barberen i Sevilla" og Kapitain Harcourt i „De fire Formyndere", og det viste sig snart, at hans Kunsttalent ikke bestod i at fornegte sin Personlighed — den maatte han bevæge sig i med fuld Frihed, men da henrev han ogsaa Tilskuerne til Forbauselse, hvad enten han optraadte som Elsker eller i sine Helteroller i Tragedierne. Efter Rosings Bortgang havde Elskerrollerne været givne med større Smagfuldhed end Varme. Deres Fremstillere, den ældre Foersom og Liebe, nøde vel som talentfulde og flittige Akteurer Publikums Yndest, men hvad de præsterede, manglede Kraft til at henrive. Da Nielsen fremtraadte med sin friske, sprudlende Begeistring, sin stærke, let bevægelige Følelse, sit rene, klangfulde og omfangsrige Organ og sin skjønne Diktion, der, lige herlig i Kraftens og Blødhedens Tone, syntes at indaande Rhytmerne Liv og Sjel, vakte han en ubeskrivelig Begeistring. Hvo mindes ham ikke som „Erik den Syvende" i Sørgespillet af samme Navn, „Antonio" i Correggio, „Valdemar" i Svend Grathe, „Hagbart" i Hagbart og Signe, „Hamlet", „Harald" i Væringerne, „Romeo" i Romeo og Julie, „Einar Tampeskjelver" i Hakon Jarl, „Ulfeld" i Dina, „Tordenskjold",

„Macbeth" og mange flere. I Forening med Ryge var han uundværlig for Tragedien, der, ved disse tvende Storkunstnere, opnaaede en Fuldendthed i Udførelsen, som vil være i varigt Minde. Da Publikums Sands for denne Skuespilart tabte sig, maatte Nielsen, som ikke længer var ung, søge sig et andet Fag, og det fandt han i de ældre Kavalier- og Anstands-roller, blandt hvilke vi blot ville nævne hans „Balingbroke" i Et Glas Vand og „Raymond" i Badet i Djeppe. Ogsaa i Tydskland, Sverrig og Norge, hvor han har givet Gjesteroller, vandt han stor Anseelse. Som Forfatter har han skrevet det kjøbenhavnske Skydeselskabs Historie, samt oversat adskillige Stykker for Theatret; han besad tillige megen musikalsk Dannelse, og optraadte i sin Tid i Sangpartier som Greven i „Figaros Giftermaal." Han var to Gange gift; første Gang med den begavede Skuespillerinde Madame Ring, og senere med Skuespillerinden Madame Wexschal, den berømte Anna Nielsen.

Nys bevægede han sig mellem os med Smil paa Læberne, nu ere de stivnede, disse Læber, der tolkede Modersmaalet med en saa vidunderlig Klangfuldhed og et saa mageløst Mesterskab. Hans Tab er uerstatteligt!

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

I dette Øieblik traadte en tyk Mand, indhyllet i en grov svær Kavai og med en Pidsk i Haanden, ind i Stuen.

„Godmorgen, Sampson," sagde Paul, som om Intet var forefaldet. „Hvorledes gaaer det paa Torvet idag?"

„Slet nok, for Folk have saa travlt med at tale om det store Tyveri, at de ikke give sig Tid til at kjøbe."

„Hvilket store Tyveri?"

„Har I ikke hørt tale om det?"

„Nei, ikke et Ord."

Steenie, som netop vilde forlade Stuen, standsede og vexlede et Blik med Verten.

„Hele London er i Bevægelse derover," vedblev Sampson. „Det hedder sig, at alle de kostbare Stene, som opbevaredes i Tower, ere bortstjaalne inat."

Medens han talte, kom en Dreng løbende med en heel Taske fuld af Blade.

„Nøiagtig Beretning om det store Tyveri, som i Nat er begaaet i Tower," skreg han. „Alle Dronningens Juveler ere stjaalne! Kun sex Pence!"

Paul kjøbte sig et Blad, og efterat Sampson havde sat sig ved et Bord og faaet et Glas Ale, læste han:

„Et uhørt frækt Tyveri! Kronjuvelerne stjaalne!"

„* Politiet blev ved Daggry underrettet om, at der ved Midnatstid var skeet Indbrud i Tower og at de værdifuldeste Juveler vare bortstjaalne. Skildvagten, som var bleven overrumplet af Tyvene, der havde bundet og kneblet ham, og som blev funden, da han skulde afløses, har erklæret, at det er udøvet af to stærkt bevæbnede, forklædte Mænd, som vare forsynede med falske Nøgler. Efter hvad man kan spore, ere de trængte ind igjennem Døren ved Flodbredden. Nu, da Tyveriet er bleven bekjendt, ville Folk ombord i de nærliggende Skibe kunne erindre, at de henved Klokken tre have seet en stærkbemandet Baad sætte ud fra Broen ved Tower og tage Retning nedad Floden. Politiet er overalt i Virksomhed. Der er udskikket Fartøier langs med begge Themsbredderne, og Fregatten „Nemesis", som har Station i Floden, har erholdt Befaling til at anholde og undersøge alle Skibe og Baade, da det neppe er rimeligt, at Tyvene have søgt et Skjul for deres Bytte i selve London. Politichefen har udlovet en Belønning af tyve tusinde Pund til Opdageren, og det er sandsynligt, at denne Sum vil blive forhøiet, saasnart Regjeringen er bleven sat i Kundskab om det dristigste og mærkværdigste Ran, som har fundet Sted i vor Tid."

„* Vi have nylig erfaret det Rygte, at Lord Inglis, Greve af Conybeare, ved Midnat har taget sig afdage, ved at kaste sig i Floden ved Londonnerbroen. Hans Herlighed har lidt enorme Tab i Spil hos Defretti, og skal ved en eneste Indsats have tabt Resten af sin i Sandhed fyrstelige Formue, der dog, ved hans ulykkelige Lidenskab for Spil, var bleven betydelig formindsket. Titelen uddøer med ham, da han ikke efterlader sig mandlige Slægtninge."

„Tilstrækkelige Nyheder for een Nat," meente Paul. „Altsaa, det er lykkedes dem at udføre denne dristige Streg!" hviskede han til Steenie. „Vær nu tavs, og Du skal faae Din Deel af Udbyttet, trods Du ikke har været med at fiske det. Jeg maa sige, at Du er bedre faren end Hinchcliff, for Du er ikke udsat for Noget, saaledes som han. Jeg vil da haabe, at de ere komne vel fra Expeditionen" —

„Ja vel, saaledes, at vi aldrig mere høre noget fra dem, og blive udleete ovenikjøbet."

„Nei, nei, det vove de ikke; de vide, at de ere i vor Magt, og de vide ogsaa, at, hvad min Person angaaer, vilde jeg ikke lade dem i Fred, i hvilket Land under Solen de end opsloge deres Telt, førend den engelske Lov havde viist dem en passende Skyldighed og ladet Bødelen byde dem til Bryllup. Nei, Steenie, og endnu engang nei, de gjøre sig ikke Paul Botany til Fjende. Vi faae nok vor Part af Guldet, naar vi blot forholde os rolige og ikke vise Utaalmodighed. Din skotske Menneskeforstand maa kunne sige Dig det."

Steenie nikkede, og forlod Vertshuset. Pauls Øine fulgte ham med et forskende, mistroisk Blik.

„Jeg stoler ikke paa dette Menneske," mumlede Paul. „Hans Hevnfølelse mod Hinchcliff, og Visheden om, ved Angivelsen at faae de udlovede tyve tusinde Pund, dette gjør ham upaalidelig, og jeg maa derfor have et vaagent Øie med ham. Bolt!" tilføiede han med en skarp Stemme.

En stor brun Bulbider af et løveagtigt Udseende kom frem fra den halvmaaneformige Skjenkestue indenfor, strakte sine store Lemmer og saae saa fornuftigt paa sin Herre, som om den vilde spørge: „Hvad vil Du?"

Paul førte Dyret hen til den Plads paa Bænken, hvor Steenie havde siddet, derpaa pegede han paa det Sted ved Døren, hvor Skotten havde staaet. Hunden besnusede begge Steder og søgte derpaa sin Herres Øine.

„Følg ham," sagde han; „kom snart tilbage og siig mig hvor han er."

Efter det Blik at dømme, hvormed Dyret modtog denne Befaling, skulde man troe, at det havde forstaaet hvert Ord, og dette var saa. Paul aabnede Døren, og Hunden foer afsted i den Retning, Skotten havde taget. Paul iagttog den, indtil han saae, at den havde indhentet Steenie, hvis Spor den besnusede, og som den derpaa fulgte i nogle Skridts Afstand. Endelig forsvandt de begge for hans Blik, og Paul vendte tilbage til sin Stue og den lille Pige, som nu atter var Gjenstand for hans hele Opmærksomhed.

„Følg mig, mit Barn, saa skal jeg dække op for Dig," sagde Paul venligt og førte hende ind i den lille Sidestue. Her stode adskillige Smaaborde, paa hvilke der endnu vare Spor af Ølkruse fra den forrige Dag. Ved et af disse Borde bød han hende tage Plads, og nu bragte han hende en god Portion Skinke og Brød, samt en Kande Ale, idet han yttrede: „Jeg har havt en Husholderske, men hun har forladt mig."

Eva spiste med en Begjerlighed, som røbede, at hun i lang Tid ikke havde faaet Noget at leve af, og medens hun tog den ene Mundfuld efter den anden, og nedslugte den med en Hast, som om hun frygtede for, at den atter kunde blive hende frareven, holdt hun bestandigt Øie med Paul, som om hun ikke kunde fæste Lid til, at hans Godgjørenhed og Venlighed imod hende var uden en eller anden hemmelig Bevæggrund.

„Giv Dig Tid, Eva, Du behøver ikke at sluge saa forfærdeligt i Dig, for Du skal baade faae Middagsmad og Aftensmad," sagde han. „For nogle Aar tilbage havde jeg en lille Pige, som Du; hun var ikke saa smuk, men ligemeget, hendes Øine vare ligesaa klare som Dine og hendes Haar havde samme Farve som Dit. Det er for hendes Skyld, at jeg har fattet Godhed for Dig; da jeg saae Dig, kom jeg til at tænke paa hende, og følte mig ganske bevæget."

„Hvad hed hun?" spurgte Eva.

„Hun hed Marie."

„Det er ogsaa mit Navn."

„Men Du sagde jo, at Du hed Eva!"

„Ja, Sir; men jeg hedder ogsaa Marie — Eva Marie."

„Det er smukt, men det lyder noget fremmed og katholsk."

„Og hvor er denne lille Datter nu?" spurgte Eva, lykkelig over at man viste hende saa megen Opmærksomhed og talte saa venligt til hende.

„Hun er død for tre Aar siden," sagde Paul med en bedrøvelig Gebærde. „Jeg skal fortælle Dig om den lille Pige, thi jeg holdt meget af hende, og om jeg end ikke elsker andre Mennesker, saa elskede jeg dog mit Barn."

Den gamle Synders Stemme zittrede ved disse Ord, og han faldt i Tanker.

„Ja, ja, jeg vil fortælle Dig om hende," vedblev han efter nogen Tid, „thi det vil gjøre mig godt, og maaskee, naar Du hører hvorledes hun havde det, Du da kan beslutte Dig til at erstatte mig hende og blive min lille Datter."

„Hvorledes, Sir, være Deres Datter?" udbrød Eva.

„Ja, mit Barn, min egen kjere Datter, der skal have det som Blommen i et Æg."

„Og have et Hjem?"

„Ja, naturligviis, lille Eva Marie; hvorledes ellers?"

„Og et Sted, hvor jeg kan søge mit Leie og tilbringe Natten i uforstyrret Ro?"

„Ja, for Pokker!"

„Samt saa meget Skinke og Brød, som jeg kan spise?"

„Nu, troer Du, at jeg ladet mit Barn lide Nød?" sagde Paul. „Du skal faae langt bedre Retter end Skinke, lille Eva; Du skal leve som en Prindsesse."

„Men disse stakkels pjaltede Klæder — hvor kan jeg være Deres Datter, Sir, i denne elendige Dragt?"

„Du skal faae en anden, Eva."

„O, De er altfor god imod mig arme forladte og hjelpeløse Barn!" udbrød Eva med en Oprigtighed og Ømhed, der bragte Taarer i et Par Øine, som i mange Aar ikke havde kjendt til at vædes.

Femtende Kapitel.

Den Deporteredes Datter.

Efterat Paul Botanybay havde seet ud af Døren, for at bemærke, om Nogen gjorde Fordring paa hans Tjeneste, men seet, at dette ikke var Tilfældet, vendte han tilbage til Eva, hvis lille Hoved løb rundt af den uventede Forandring, der var foregaaet i hendes Stilling.

„Du spurgte mig om min Marie, som Du i Dag har bragt mig til at tænke paa," sagde han, efterat have taget Plads, „og det er ikke mere end billigt, at Du hører Noget om Din Familie, siden Du fremtidig skal være min Datter. Du maa da vide, at jeg for nogle Aar siden var gift og en lykkelig Husfader. Jeg havde en Kone, som elskede mig inderligt, og maaskee fortjente jeg det, thi jeg var ikke dengang saaledes som jeg senere blev. Nok, vi vare meget lykkelige og boede i Conybeare-Ford, et Par Miilsvei fra London. Der gives en Tid, mit Barn, selv for den sletteste Mand, da han endnu ikke er kommen til at støde Loven for Hovedet, og derfor kan freidigt see tilhøire og tilvenstre, og saaledes var det dengang med mig; men det forandrede sig inden ret længe, jeg kom i slet Selskab, blev forledet til Tyveri, og uden at jeg egentligt vilde det, til at begaae en Handling, der betragtedes som Mord. Sagen var nemlig den, lille Eva, at jeg i en Haandevending kom til at skyde paa en Konstabel og saarede ham slemt. Det var en Selvfølge, at jeg fik frit Logement indenfor Bolt og Jern, hvor jeg havde Tid til at tænke over Et og Andet. Dette Tilfælde knuste min Kones Hjerte. Hun besøgte mig i Fængslet med min lille Marie, og det var tungt for mig, at betragte min før saa glade, nu saa nedslagne Kone, hvem jeg havde berøvet sin hele Lykke i Livet, og det uskyldige Barn, hvis Fader var en Forbryder. Der maa dog, med Alt, hvad der var passeret, have været noget Godt ved mig, thi min Kone elskede mig ligesaa høit, som da jeg var en retskaffen Mand, og det maatte der dog være en Grund for. Endeligt faldt min Dom, der lød paa Transportation for Indbrud og Mord, omendskjøndt Konstablen ikke døde, men dette brød Loven sig ikke om — man dømte mig til ti Aars Fraværelse fra Hjemmet, som fine Folk udtrykke sig. Skjøndt dette var en lang Tid, kan jeg dog forsikkre Dig, at min Dom ikke faldt saa tungt paa mit Sind, som Afskeden fra min Kone og mit Barn, hvilken jeg aldrig har kunnet glemme. Men nok herom: jeg, og Mange med mig, førtes ombord i et Skib, der bragte os til Botanybay i Australien. Men nu skal Du blot høre, hvor høit min Kone elskede mig. Hun følte, at hun ikke kunde leve uden mig, og saa stjal hun en kostbar Ring fra en Dame, blot for ogsaa at blive transporteret og komme over til mig."

„Hun stjal!" gjentog Eva uvilkaarligt med en let Gysen.

„Javist, men blot af den Grund, som jeg siger, og den var ædel nok, skulde jeg troe," vedblev Paul. „Ringen tilhørte Lady Margarethe Conybeare, som nu er død og borte, og hvis Gemal inat har gjort det af med sig selv, ved at styrte sig i Floden."

Eva skiftede Farve, men sagde Intet.

„Hans Herlighed var tidligere min Herre, og han har faaet en sørgelig Ende," fortsatte Paul, „men jeg maa sige, at det var ikke mere, end jeg havde ventet, thi hans Fader skjød sig af Tungsindighed, og man fortæller, at hans Bedstefader kastede sig over sit eget Sværd, efter at han i Nederlandene havde havt den Ulykke at tabe et Slag, saa at gaae ud af Verden paa en saa brat Maade, var altsaa Noget, der laa i Familien. Som sagt, min stakkels Kone stjal en Ring fra Mylady, og blev ganske rigtigt deporteret, som hun havde gjort Regning paa. Men hun naaede ikke over til mig," mumlede Paul med dump Stemme — „hun døde underveis og blev begravet i det dybe Hav. Men i Himlen har hun sikkert faaet sin Løn for den store Kjerlighed, hun viste imod sin Mand, og at hun ventede den, lod hun mig sige, idet hun tillige sendte mig mange kjerlige Hilsener fra sit Dødsleie. Det var en smertelig Time for mig, da jeg erfarede, hvad hun havde gjort, for at komme til mig, og at jeg aldrig mere skulde see hende, men der var Intet ved den Ting at gjøre, og saa trøstede jeg mig med, at dersom der gives Engle i Himlen, maatte hun være een af dem."

„Og Deres Datter, Sir, den lille Marie?"

sagde Eva, som interesserede sig for den, hvis Plads hun skulde indtage.

„Hun naaede heel og holden til mig, og jeg følte en inderlig Glæde, da jeg trykkede hende i mine Arme. Hun var kun to Aar gammel, men smuk som en Blomst, og frisk og frodig, som denne, naar den staaer i Flor. Jeg var ganske forgabet i det lille Væsen, thi hun var sin Moders udtrykte Billede, og jeg vaagede med den største Omhu over min lille Skat. I ni Aar kom hun ikke fra min Side, jeg elskede Intet uden hende, og det var hende, som bevarede de faa gode Følelser, der fandtes i mit Indre. Jeg var Hyrde paa Australiens Bjerge, og hun hjalp mig med at vogte Kvæget. Saavidt jeg formaaede, søgte jeg ved Kjerlighed og Omhu at afsone den Uret, jeg havde begaaet mod hendes Moder, og jeg befandt mig vel derved, thi det lettede mit Sind."

„Og Marie, elskede hun Dem, Sir?"

„Ja, mit Barn, thi hun vidste ikke, at hendes Fader var en Forbryder, om hun forøvrigt havde nogen Forstand derpaa. Da hun voxede til, gjeldte det om, at give hende en Slags Opdragelse. Jeg fik Bøger til hende af Overopsynsmanden, og idet jeg underviste hende, lærte jeg selv Noget, thi min Ungdom havde været meget forsømt, men jeg kunde kun daarligt følge med, thi da hun var fyldt ni Aar, vidste hun meget mere end jeg."

„De holder meget af at tale om Deres Marie," yttrede Eva.

„Ja, siden Synet af Dig har aabnet mit Hjerte, har jeg en Fornemmelse, som om jeg aldrig vilde blive træt deraf. Tidligere har jeg aldrig nævnet hendes Navn for Nogen, thi jeg omgaaes Ingen, som vilde forstaae mig. Men lad mig nu fortælle videre. Da min Straffetid var omme, kom jeg tilbage til London, og min Datter fulgte mig. Det gjeldte om, at vælge en Haandtering, for jeg var stadig under Opsyn, og hvorledes det nu gik eller ikke gik, lykkedes det mig at aabne dette Vertshuus. Da jeg havde naaet saa vidt, bestræbte jeg mig for at blive en ærlig Mand, men en tilbagevendt Forbryder gjelder altid for en Skurk, og jeg havde derfor kun liden Opmuntring til at vandre frem paa den rette Vei, imidlertid holdt jeg mig dog paa den, saalænge jeg havde mit Barn, men saa kom Skjebnen og bankede paa min Dør med sin Jernhammer, og det blev sygt og døde!"

Der opstod en lang Pause, under hvilken Paul stirrede paa Gulvet med et stivt Blik, medens Eva betragtede ham med Medlidenhed.

„Hun døde!" gjentog han endelig med et mørkt Udtryk, idet han strøg sig med Haanden over Ansigtet, „og siden har jeg fundet mig saa ene og forladt. Hun var syg i tre Uger. Da jeg saae, at der var Fare paafærde, bad jeg til Gud — om der gives nogen saadan. Jeg knælede ved hendes Leie, og bønfaldt ham om at frelse mit Barn, jeg lovede at tjene ham, og være en brav Mand alle mine Dage, hvis han vilde bevare min dyrebare Datters Liv. Men nei, Himlen var haard som Jern og mit Hjerte blev til Steen. O, hvor anraabte jeg ikke om at beholde det dyrebare Væsen; mine Bønner vare som Lyn imellem Erts og Granit — de trængte igjennem dette Loft, men de indlodes ikke hist oppe. Nei, nei, hun døde, den Sjel, og dermed var det forbi med mine Anraabelser og mine gode Forsætter. Siden den Tid har jeg ikke ganske været, saaledes som jeg burde, mit kjere Barn; men nu føler jeg, at jeg atter vil kunne være det, siden jeg har seet Dit Ansigt. Du har atter bragt mig den Hedengangne i Erindring, thi i Dine Øine hvile hendes Blik, og dersom hun havde levet, vilde hun nu været i Din Alder."

„O," sagde Eva, „hvor jeg er glad over, at jeg kom og satte mig paa dette Huses Trappe, siden Synet af mig har havt en saadan Virkning paa Dem, Sir, og De vil gjøre mig til Deres Datter, og befrie mig fra den Elendighed, jeg hidtil har været udsat for."

Paul saae længe paa hende, tog derpaa hendes lille magre Haand imellem begge sine svære Hænder, og sagde med bevæget Stemme: „Ja, Du skal være min Datter, og med Dig ved min Side, vil jeg være beskjærmet imod at lade mig lede til det Onde. Men siden Du nu har et Hjem her, saa lad mig vise Dig min afsjelede Marie, hvis Plads Du har indtaget og hvis Dont Du skal røgte."

„Har De det døde Barn her?" udbrød Eva forskrækket — „her i Huset?"

„Ja," svarede Paul med et smerteligt Udtryk, der bragte hans raa Stemme til at skjelve — „ja, her i Huset. Kom og see, og vær ikke frygtsom, Du skal erholde Vidnesbyrd om min Kjerlighed til den Afdøde." Med disse Ord reiste han sig, gav hende Haanden og førte hende ind i et lille Værelset, som var meget net indrettet, med hvide Gardiner, Vaser paa Kaminen, en lille Reol fuld af Børnebøger og med utallige andre Beviser paa, at dette havde været den lille bortgangne Maries Helligdom.

„Alt er saaledes her, som hun selv har ordnet det," fortsatte Paul. „Hun var min lille Husholderske, og Ingen uden hende rørte sin Haand til Noget herinde. Se, her er hen-

des Bøger, og her hendes Kanarifugl, som jeg selv har passet siden hun forlod den. Paa denne Knage seer Du hendes Hat og Shawl, som hun selv har hængt op paa deres Plads. Jeg har opbevaret mange visne Blomster, som hendes Haand har pyntet Stuen med, og jeg vilde ikke skille mig ved dem for aldrig det. Dette er hendes Seng, hvori hun har slumret mangen engang, og denne lille Blomst paa Hovedpuden har hun selv syet."

„Hvad det dog er for et nydeligt lille Værelse!" udbrød Eva med Henrykkelse.

„Ja, ikke sandt!" svarede Paul og saae sig omkring, hensunken i Erindringer. „For mig er det saa helligt som en Kirke," tilføiede han med stille Ærefrygt. Derpaa aabnede han en Dør ligeoverfor den, de vare komne ind af, trak et Forhæng tilside, og et stort Kabinet kom tilsyne. Til Evas største Forbauselse saae hun, at det var oplyst. Først bemærkede hun ikke Andet end Blomster, Drapperier, Krandse og en forgyldt Sengehimmel, men paa eengang greb Paul hendes Haand, og med en neppe hørlig Stemme hviskede han: „Her sover mit Barn den lange Søvn, see, der ligger hun," og Eva saae med en Blanding af hellig Skyhed og Nysgjerrighed hen for sig, og hendes Øine faldt paa Liget af et ti Aars gammelt Barn. Det lille Ansigt var som modelleret i Vox, og saae eiendommeligt smukt ud i Døden; de smaae hvide Hænder vare sammenlagte over Brystet, og en frisk Blomsterkrands omgav Hovedet. Hun var iført en Dragt af hvidt Atlask, prydet med blaa og røde Bouketter, og Synet af det blege, slumrende Væsen var paa eengang skjønt og rørende.

Eva stirrede med tavs Forundring paa hvad der fremstillede sig for hende, og derpaa saae hun op til Paul med en spørgende Mine, som om hun vilde sige: „Hvor kan hun være død i saa lang Tid, og dog see saaledes ud?" Han forstod hende og med dæmpet Stemme svarede han: „Jeg har balsameret hende; — en Høvding i Australien lærte mig denne Kunst. Hun ligner en Voxfigur, men det er hendes elskelige Træk, som ikke ere det mindste vanzirede; kun Munden er lukket for stedse, og Øinene see mig ikke mere."

„Hun ligner en Engel," sagde Eva med tilbageholdt Aandedræt, som om hun frygtede for at forstyrre den Slumrendes blide Ro.

„Ja, Du har Ret," sukkede Paul, „og en Engel var hun paa Jorden, som hun nu er det i Himlen. — Jeg vil ikke love Dig mere, end jeg kan holde, Eva," tilføiede han efter en Pause: „jeg vil være en Fader for Dig, og gjøre Dig alt det Gode, jeg kan, men i mit Hjerte kan Du ikke faae nogen Plads i den Betydning, jeg tager det, thi det tilhører udelukkende min Kone og mit Barn. Du vil gjøre mit Huus mindre øde for mig; thi med Dig kan jeg tale om Alt, og Du kan læse for mig i de mange smukke Bøger, som min lille Datter har efterladt sig. Men jeg har endnu ikke spurgt Dig om Dine Forældre og hvor Du hører til — —"

Paul saae ganske ængstelig og forvirret ud, da han gjorde dette Spørgsmaal, thi det var hidtil slet ikke faldet ham ind, at hun kunde staae i Forbindelse med Nogen; men han blev snart beroliget, da den lille Eva rystede paa Hovedet og sagde i en nedslagen Tone: „Jeg har hverken Fader eller Moder, og et Hjem, i dette Ords kjerlige og omhuesfulde Betydning, mindes jeg aldrig at have kjendt."

„Godt," udbrød Paul, og nikkede tilfreds med Hovedet, „det er maaskee bedst saaledes."

Derpaa tog han venligt hendes Haand og sagde ved sig selv: „Hun har sendt hende til mig, for at trøste og forbedre mig, og jeg vil bestræbe mig for at drage Nytte af hendes himmelske Omhu," og idet han henvendte Ordet til Eva, tilføiede han: „Du har nu seet mit døde Barn og hvor sødt hun hviler."

„Brænde disse Lys bestandigt ved Hovedet og Fødderne af den lille Engel?" spurgte Eva, og saae sig endnu engang omkring.

„Ja," svarede han, „de blive regelmæssigt fornyede."

„Og Blomsterne?"

„Ombyttes hver Morgen med friske."

„O, hvor maa De ikke have elsket Deres Barn, Sir!" udbrød Eva, for hvem al denne Omsorg var noget saa Forunderligt, hvilket hun aldrig havde kjendt til.

Han svarede ikke, men bøiede sig ned og kyssede det smukke døde Barn paa Kinden, og da han reiste sig igjen, saae hun, at han havde Taarer i Øinene. Han førte hende nu ud af sit lille selsomme Gravkapel, og lukkede Døren til det med en saa stille Ærbødighed, som om det havde været en Helligdom; — og var det ikke det for ham?"

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Igjennem den Dør, han var kommen ind af med sin Kone, traadte vi ud i en rummelig Lade. Strax tilvenstre i denne var en smal Trappe, som vi stege op af til et Værelse, lille og lavt, men i høieste Grad reenligt og net meubleret. Det var aabenbart, at det var Familiens Stadsestue. Der var ogsaa en Seng, og denne var ny opredt. Dette kunde synes paafaldende, og der var Noget, som sagde mig, at jeg kun burde opholde mig her saa kort, som muligt.

Det var tydeligt, at Husherren bemærkede det Blik, hvormed jeg betragtede den nyopredte Seng.

„Min Kone har gjort det i den Mening, at De dog muligen vilde tilbringe Natten her," sagde han. Der var intet Besynderligt i denne Bemærkning; hun vidste maaskee dengang ikke, at hendes Mand havde fundet et Hjul, som passede til Vognen, og maatte altsaa antage, at jeg overnattede.

Han forlod mig, men strax efter vendte han tilbage.

„Jeg bringer Dem en lille Forfriskning; men jeg sagde Dem iforveien, at De maatte tage tiltakke."

Han bragte Brød, Smør, Skinke, samt en Flaske med Vand. „Jeg begriber," tilføiede han, „at De ikke drikker Brændeviin, og jeg har ikke Andet end Brændeviin og Vand." Med disse Ord fjernede han sig.

Alt, hvad han satte for mig, var saa propert og indbydende, at jeg uvilkaarligt følte mig opfordret til at tage for mig af Anretningen. Jeg var længe ene, og begyndte for Alvor at længes efter at komme afsted, siden det kunde lade sig gjøre. Endeligt, da mit Uhr viste halv elleve, kom han tilbage, og i en fortrædelig Tone sagde han —

„At komme bort iaften, er der ikke længer Udsigt til; Karlen, som skulde slaae Hjulet sammen, slog det itu; han bar sig ubehændigt ad. De maa altsaa finde Dem i at blive her i Nat. Saasnart vi ere staaet op, skikker jeg det itubrukne Hjul til Hjulmanden, og allerede Klokken fem kan De komme afsted."

Havde Karlen virkelig været saa ubehændig, eller var det blot et Paaskud? Urimelig Snak, saa behøvede han jo slet ikke at have talt om, at han havde fundet noget Hjul. Det faldt mig ind at spørge om Kudsken, da jeg dog nok kunde lide at have ham i Nærheden, men dette skulde heller ikke kunne lade sig gjøre. „Til Deres Kudsk have vi redt et Leie i et Kammer ved Kjøkkenet," svarede Husherren; derpaa spurgte han, om der ellers var Noget, jeg ønskede, bød mig Godnat, og gik.

Det var en smuk lille Stue, hvori jeg befandt mig; Alt var saa venligt og indbydende, selv Sengen med de rene, hvide Lagner. Men jeg var tillige Gjest hos et Menneske, hvem hele Egnen stemplede som en Forbryder og som bar Kainsmærket i det mørke, uhyggelige Ansigt. Jeg befandt mig ene under et gjestevenligt Tag eller i en Røverhule. Jeg havde vel min Kudsk i Huset, men han vidste ikke hvor han skulde finde mig, ligesaa lidt som jeg, hvor jeg skulde finde ham, og foruden os to vidste Ingen i hele Verden hvor vi vare, med Undtagelse af dem, i hvis Hænder vi vare geraadede, saa at, dersom vi forsvandt, vilde man neppe ane, hvor man skulde søge os.

Men var jeg ikke en stor Daare, at jeg kunde falde paa saadanne Tanker? Hvad havde jeg seet eller hørt, som kunde vække Mistanke, og af hvilken Grund skulde man vel lægge an paa at begaae en Forbrydelse imod mig, som ikke førte Noget med mig, der kunde friste dertil? Det Eneste af Værdi, jeg havde, var mit Uhr og nogle faa Reisepenge, og dette maatte han vide, da han naturligviis hos Kudsken havde erkyndiget sig om hvem jeg var og kunde sige sig selv, at Embedsmænd paa Embedsreiser ikke føre Kostbarheder eller store Summer med sig. Altsaa, for et saa tvivlsomt Udbytte, skulde han begaae to Mord, og Vognen og Hestene kunde kun tjene til at forraade ham? Nei, dette grændsede virkelig til det Latterlige, og jeg besluttede derfor ganske roligt at begive mig til Hvile. Dog saae jeg mig først omkring i det lille Værelse, thi Forsigtighed kan aldrig skade, endvidere søgte jeg at orientere mig med Hensyn til dets Beliggenhed. Saavidt jeg kunde bemærke, vendte det ud til en lille Have bagved Huset. Det havde kun eet Vindue, men tvende Døre. Gjennem den ene var jeg kommen ind, og da den havde en Slaa forinden, skjød jeg den for. Den anden førte ind til et Kammer, som lignede den lille Stue, hvori jeg befandt mig, men som var tomt paa et Par Kufferter og Smaakasser nær. Det havde eet Fag Vinduer, men ingen Udgangsdør; ikke destomindre lukkede jeg den, som førte ind til mig, og da den ligeledes havde en Slaa, lod jeg den ikke ubenyttet. Saaledes betrygget, lagde jeg mig tilsengs og slukkede Lyset.

Jeg hvilede behageligt, da jeg var meget

træt. Omkring mig herskede den dybeste Stilhed, og efterat have tænkt over Dagens Fataliteter og gabet et Par Gange, faldt jeg isøvn.

Hvor længe jeg havde sovet, veed jeg ikke; men pludseligt vækkedes jeg af en Larm. Jeg foer uvilkaarligt op i Sengen og lyttede. Der var Nogen ved min Dør, det vil sige den, som førte til Trappen og Laden. Man arbeidede paa at faae Laasen op, og jeg hørte tydeligt, at man prøvede forskjellige Nøgler. Naturligviis kunde dette ikke skee i nogen anden Hensigt, end for at skaffe sig Indgang, men dette forhindredes ved den forskudte Slaa, og jeg kunde saaledes med al Rolighed lytte videre. Det forgjeves Forsøg paa at aabne Døren fortsattes i nogen Tid; men foruden denne Vrikken og Dreien i Laasen, hørte jeg Intet, hverken Hvisken eller Puslen, hvoraf jeg sluttede, at der ikke var mere end een Person udenfor.

Men hvem var denne ene Person? Var det min Vert, det fordægtige Menneske med Kainsmærket? Skulde jeg springe ud af Sengen og saaledes lade ham høre, at jeg var vaagen, eller skulde jeg stille afvente, hvad der vilde skee, og, hvis Nøden fordrede det, rive Vinduet op og raabe om Hjelp?

Hjelp? Af hvem skulde jeg vente Hjelp her?

Vaaben førte jeg ikke hos mig, ikke engang en Stok eller en Pennekniv. Mit eneste Forsvarsmiddel var en af Stolene, som fandtes i Stuen.

Medens jeg grundede over, hvad jeg skulde gjøre, var det blevet stille; jeg hørte Intet mere — ikke en Lyd. Mennesket, som havde tiltænkt mig sit Besøg, maatte atter have fjernet sig. Men hvor sagte maatte dette ikke være skeet, siden jeg under min anstrængte Lytten ikke havde fornummet den ringeste Lyd af et Skridt!

Havde det Hele muligen været en Drøm? Nei, jeg sad endnu opret i Sengen, og i denne Stilling havde jeg tydeligt hørt den ikke behagelige Dreien i Laasen med en Nøgle eller en Dirk. Det var endnu bælmørk Nat. Jeg lod mit Uhr repetere; det slog tolv. Der bevægede sig ikke det Mindste i hele Huset, og udenfor samme heller ikke. Jeg spurgte mig selv om jeg skulde staae op, for at holde mig vaagen, eller blive liggende, og resikere at falde isøvn, medens jeg muligen endnu var udsat for Indbrud? Beslutningen var snart tagen — da Alt omkring mig var roligt og vedblev at være det, saa kunde jeg ikke have nogen Anledning til at gjøre Forstyrrelse i Huset, saa meget mindre, som en aldeles ubetydelig Grund kunde have foranlediget Bestræbelsen for at komme ind i det Værelse, hvor jeg overnattede. Den næste Morgen maatte opklare, hvad der i saa Henseende lod sig opklare.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Som en ædel Grund til Sparsomhed, fortælles Følgende. I Marseille levede en Olding ved Navn Gugot, der havde samlet sig Rigdom, saavel ved sin Flid, som ved sin Enhver bekjendte Sparsommelighed, der gik saa vidt, at han ofte negtede sig det Fornødne, hvorfor Pøbelen skreg efter ham paa Gaden, spottede ham og kaldte ham en Gnier. Da han var død, erfarede Mange med Skamfuldhed Indholdet af hans Testament, der lød: „Fra min Ungdom af har jeg iagttaget, at de Fattige i Marseille ofte have lidt Nød af Mangel paa godt Vand, da de maatte kjøbe det dyrt, og jeg har derfor i mine mange Leveaar sammensparet en Kapital, der vil forskaffe dem det uden Betaling, idet Alt, hvad jeg efterlader mig, skal anvendes til en Vandledning, saa at de stakkels Trængende idetmindste altid kunne stille deres Tørst om de end ikke kunne stille deres Hunger.“

Paa et Bal bad en Herre en af Tjenerne om at bringe sin Kone et Glas Limonade. Denne havde ikke nøie lagt Mærke til den betegnede Dame, og bragte Limonaden til hendes Naboerske. Da Ægtemanden saae dette, ilede han hen til sin Kone og søgte ved en paatagen Hoste at gjøre hende opmærksom paa Misforstaaelsen. „Hvorfor hoster Du?“ spurgte hun, og ærgerlig svarede han: „Limonaden er kommen i den forkeerte Hals.“

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 15de April. № 16.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Peter den Store i Troizaklosteret (med xylographeret Scene.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.)

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Efterat Paul havde forsynet Eva med nogle Billeder, som hun kunde more sig med, og hvis Beskuelse i Forbindelse med den behagelige Fornemmelse af den vidunderlige Forandring, der var foregaaet i hendes Stilling, satte hende i en tryg og lykkelig Stemning, traadte han ind i Skjenkestuen, hvor der havde indfundet sig adskillige Gjester, som knurrede over hans Fraværelse og forlangte forskjellige Drikkevarer. Men af flere Grunde var Paul aldeles ikke oplagt til idag at tage sig af sin sædvanlige Forretning, og han bad derfor en tilstedeværende Ven om at forestaae Skjenken, og begav sig atter ind i Sideværelset, endnu dybt bevæget af den foregaaende Scene. Hvem skulde have tænkt, at denne Botanybaypaul, dette Menneske, som havde anvendt Mordvaaben mod sin Næste, under sit mørke Ydre kunde dølge saa megen Følelse? Han traadte hen til Eva, der med stor Opmærksomhed betragtede et Billede, som fremstillede et engelsk Landsæde med en stor Park. Det Hele var omgivet af en Muur, og en Vindebro førte over den brede Slotsgrav. En Sø med en Baad dannede Forgrunden, i nogen Afstand saae man et Kirketaarn med fire Spir, og i Baggrunden hævede sig en Række bjerglignende Høie. Eva var saa aldeles hensunken i Beskuelsen af al denne Herlighed, at hun ikke havde bemærket hans Indtrædelse.

„Jeg kan fortælle Dig Noget, som vil glæde Dig endnu mere, end at see paa dette Slot," sagde Paul; „jeg har nemlig sendt en Dreng hen efter en Syjomfru, som skal forsyne Dig med passende Klæder og hvad Du ellers kan behøve. Men fortæl mig imidlertid Dit Levnet, som jeg længes meget efter at høre, for at jeg kan komme paa det Rene med, hvad Slags Folk jeg har med at gjøre, om Nogen tilfældigt skulde opspore Dig og fordre Dig tilbage."

„O, Sir, nu forstaaer jeg Dem, men desværre kan jeg kun fortælle Dem noget meget Sørgeligt," svarede Eva. „Jeg har en Idee om, at jeg ikke altid har havt det saa jammerligt, som hos Simons, men jeg veed Intet med en saadan Vished, at jeg kan forklare Noget derom."

„Hvo er Simon?" spurgte Paul.

„Thereses Broder."

„Men saa Therese da?"

„Et grusomt Fruentimmer, fransk af Fødsel, men som nu er død."

Det stakkels Barn gjøs ved Erindringen om den Scene, hun havde været Vidne til imellem de skrækkelige Sødskende.

„Hvorledes døde hun?"

„Hun omkom derved, at hun, under en Strid med Broderen, styrtede til Jorden med et Krus i Haanden, som sloges itu, og hvoraf et skarpt Stykke trængte ind i den ene Side paa hende."

„Og naar skete det?"

„Igaar."

„Saa Du levede hos disse Mennesker?"

„Ja, og maatte skaffe Føden til dem, for de mishandlede mig, naar jeg kom hjem og ikke havde faaet tigget saa meget sammen, som de forlangte."

„Og Simon, hvor blev han af, da han havde foranlediget Søsterens Død?"

„Han blev ført i Fængsel, og jeg havde da ikke mere noget Sted at tye til," sukkede Eva. „Skjebnen førte mig hid til Deres Tærskel, Sir, og De viste Barmhjertighed imod mig."

„Nu ja, Barn, og det vil jeg gjøre, saalænge jeg lever," svarede Paul og tørrede sine Øine med Bagen af Haanden. „Saa disse Simons behandlede Dig saa slet?"

„Ja, Sir, de skabte mig hver Dag nye Lidelser."

„Hvor boede de?"

„I et Huus, som hedder Shakespearehovedet."

„I et af Londons værste Kvarterer," mumlede Paul ved sig selv. „Men hvorledes kom Du til disse afskyelige Mennesker."

„Jeg veed det næsten ikke selv, Sir, dog troer jeg, det skete saaledes, at min Fader døde i det skrækkelige Huus i stor Elendighed, og saa beholdt de mig, for at jeg kunde ernære dem."

„Jeg hører, at der er noget Fremmed i Din Udtale; hvem var Din Fader?"

„En fransk Emigrant, Sir?"

„Du er altsaa fransk af Fødsel?"

„Jeg veed det ikke, men jeg formoder det. Saameget mindes jeg kun, at min Fader bragte mig hid fra Paris, men hvor gammel jeg var, kan jeg ikke gjøre Rede for, samt at jeg eengang har levet paa et Sted, hvor der var grønne Marker og syngende Fugle, og hvor jeg var meget lykkelig."

„Hvad var det den Mand hed, som Du talte om?"

„Simon, Herre."

„Javist, ham maa jeg tale med; sandsynligviis finder jeg ham nok i Newgate. Men der kommer Syjomfruen, som jeg har skikket Bud efter, og jeg vil derfor gaae ud i Skjenkestuen." Her var en heel Mængde forsamlede, og Talen var naturligviis om de bortstjaalne Kronjuveler, en Streg, hvis lykkelige Udfald de snarere beundrede end beklagede, idet de roste den Dristighed, de kjække Tyve havde lagt for Dagen.

Underholdningen faldt ogsaa paa Lorden af Conybeares Selvmord, og en af de Tilstedeværende bemærkede, at hans Efterladenskab kun lidt vilde forslaae til at dække al hans Gjeld med, og at det var en Selvfølge, at hans Datter vilde blive jaget paa Døren i hendet eget Fædrenehuus for at tigge sig frem i Verden.

„Ikke saa længe jeg har Tag over Hovedet," sagde Paul i en afgjørende Tone. „Hendes Fader har været min Faders Godsherre, i min Ungdom var jeg i Tjeneste hos Mylord, og til min Død skal Mylady have en Ven i mig, om hun vil tillade mig at være det."

„Nu godt," udbrød en Anden, „Taknemmelighed bør man ikke sige noget Ondt om, men forøvrigt skulde jeg ikke have Noget imod, at see hele Landets Adel springe i Themsen eller gaae og betle for Hvermands Dør."

Denne Stemning mødte almindelig Anerkjendelse, og man levnede ikke de ædle Pairer og Lorder Ære for en Skilling.

Sextende Kapitel.

Den unge israelitiske Bankeur.

Vi ville ledsage Lord Neagle ind til Jøden Josaphat, ved hvis Dør vi sidst forlode ham. Denne Israelits Huus var endnu elegantere end Salamiels, men ligesom denne skjulte han den indre Pragt ved ydre Simpelhed. Josaphat havde en Søn ved Navn Absalon, en ung Mand af ædel Karakteer og streng Lydighed. Denne unge Hebræer havde et mere engelsk end jødisk Væsen, og blev høit elsket af Faderen, som var en meget rig Mand, der dog ansaaes for at staae tilbage for Salamiel, som indtog den øverste Rang blandt disse Guldmagnater. Lord Neagle passerede igjennem en lille Bod, opfyldt med al Slags Skramleri og brugte Klædningsstykker, og da han spurgte efter Josaphat, blev han ført ind i en stor pragtfuld Gaard, belagt med Marmorfliser og prydet med et Springvand, omgivet af Træer. En høi Mand med et værdigt Udseende og et venligt Smil, som oplivede hans magre men smukke Ansigt, reiste sig fra et Sæde ved Springvandet, rakte Lorden Haanden, og sagde med velklingende Stemme i det franske Sprog —

„Velkommen, Mylord. Jeg har ikke seet Dem længe, og begyndte halvt at frygte for, at De følte Dem fornærmet, fordi jeg, sidst vi saaes, ikke kunde efterkomme Deres Ønske. De undskylder, at jeg taler Fransk, men det Engelske falder mig saa vanskeligt. Dersom det ikke er Dem for kjøligt her, vil jeg bede Dem tage Plads."

Lord Neagle tog Plads.

„Hvormed kan jeg tjene Dem, Mylord?" sagde Josaphat.

Istedetfor at svare, spurgte Lorden: „Er

Deres Søn tilstede? Det var egentligt ham, jeg ønskede at tale med."

„Hjemme er han; men han bereder sig til den Høitidelighed, som idag skal finde Sted i Synagogen, idet han og tolv andre unge Mennesker, hvoriblandt ogsaa Salamiels Søn Israel, skulle optages i Mændenes Række."

„Jeg ansaae Dem og Salamiel for Rivaler og troede, at dette var Grunden til, at han negter Deres Søn sin Datter Kettura. Sidst, jeg var her, traf jeg Absalon meget bedrøvet over Salamiels Afslag, og feiler jeg ikke, tog De Dem ogsaa denne Sag meget nær."

Josaphat smilede stille hen for sig, og derpaa sagde han: „Det gaaer os, som de Kristne — i Forretninger ere vi Rivaler, men ellers ere vi Brødre. Hvad hans Afslag angaaer," tilføiede han med pludselig Alvor, „da kjender jeg neppe Grunden dertil, men det er ganske sandt naar De siger, at jeg har taget mig det nær for min Søns Skyld, thi Kettura og han have elsket hinanden fra Børn af."

Lord Neagle hensank et Dieblik i dybe Tanker; det gjeldte om, at gaae forsigtigt tilværks med hvad der laa ham paa Hjertet, og han kunde neppe haabe at opnaae det forønskede Resultat ad den ligefremme Forretningsvei. Han maatte indlede Sagen igjennem Sønnen og have denne paa sin Side, for at bringe det til i saa kort en Tid at erholde en saa betydelig Sum, som den han attraaede. Paa eengang reiste han sig, og med et vist betydningsfuldt Eftertryk sagde han: „Rabbi, jeg maa tale et Ord med den unge Absalon."

„Meget gjerne; jeg skal strax sende ham herhid," svarede Josaphat, og gik ind i en pragtfuld Bygning, som omgaves af et Galleri, der bares af en dobbelt Søilerække. Kort efter viste den unge Israelit sig. Lord Neagle gik ham et Skridt imøde og rakte ham smilende Haanden.

„Et Ord i al Fortrolighed," sagde han, idet han lagde sin Arm i hans og førte ham hen under Træerne.

Absalon var et sandt Mønster paa Skjønhed; hans Øine vare store og ildfulde og deres mandelagtige Form gav dem et ægte orientalsk Udtryk; hvert Træk i hans Ansigt røbede et ædelt og godmodigt Væsen, og naar han aabnede de friske Læber, som syntes saa beredte til at smile, kom en Række Tænder tilskue, der lignede de skjønneste Perler. Saavel i hans Holdning som i hans Dragt viste sig en ualmindelig Elegance, og hans fiintformede Hænder vare prydede med kostbare Ringe.

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Mylord'" svarede den unge Mand med en let Bøining.

„Jeg ønsker at tale med Dem om Noget, som ligger Deres Hjerte nær," vedblev Lorden.

En fiin Rødme gled over Absalons ungdommelige Aasyn, og han saae spørgende paa Lorden.

„Jeg har nylig seet Salamiels skjønne Datter," tilføiede denne.

„Jeg misunder Dem denne Lykke, som De ikke sætter nogen Pris paa, medens den er negtet mig, som vilde skatte den saa høit," sagde Absalon med et let Suk. „Og hvor og naar, om jeg tør være saa fri at spørge?"

„Iaftes i hendes Faders Huus. Hun er saa smuk, som altid, og jeg veed, at hun elsker Dem."

„Jeg haaber det, men mit Haab skjenker mig ingen Trøst. Hun vil aldrig blive min, Mylord."

„Jeg har Grund til at antage det Modsatte; idetmindste seer jeg ikke nogen Umulighed i, at Deres Haab kan gaae i Opfyldelse, og jeg vil interessere mig for Dem af al min Evne. Naturligviis forlanger jeg en Gjentjeneste —"

„Og hvilken?" spurgte Absalon. „Jeg indseer virkelig ikke, Mylord, hvorledes jeg skulde være istand til at tjene Dem."

„Da er det dog ganske simpelt," sagde Lord Neagle med et Smil. „De vil allerede have fattet, at Talen er om Penge. Min Anmodning til Dem er, at De skal bevæge Deres Fader til at forstrække mig med et betydeligt Laan."

„Naar det er i hans Interesse, behøver De ikke min Medvirkning," svarede den unge Israelit afværgende.

„I Almindelighed vel ikke, men jeg gjentager, at Talen er om en meget betydelig Sum. Jeg behøver to hundrede tusinde Pund inden to Timer."

Absalon betragtede Lorden med et stivt Blik. —

„Er det Deres fulde Alvor?" spurgte han.

„Ja, mit fulde Alvor, men jeg kan stille ham Sikkerhed i Juveler af den dobbelte Værdi."

„Det er mange Penge, Mylord."

„Ganske sandt, og det er derfor jeg udbeder mig Deres Raad og Deres Indflydelse," sagde Lorden med en stolt Betoning. „Jeg veed, at De er Associe i hans Privatbank, og har saaledes et Ord at sige; De kan altsaa arrangere denne Sag for mig, naar De vil, hvorimod jeg maatte frygte, at han, naar De havde Noget derimod, vilde gjøre Indvendinger imod at indlade sig paa et saa stort Forskud —"

„Paa ingen Maade, Mylord, naar Deres Sikkerhed er antagelig," sagde Absalon; „hans

Kasse staaer til Deres som til enhver Andens Tjeneste. Men hvis jeg ikke feiler, har De endnu Noget at sige mig, som ikke angaaer Deres Forretning —"

„Ganske rigtigt, og jeg vil ikke skjule Dem det, min unge Ven," faldt Lord Neagle ham i Ordet. „Rygtet siger, at Salamiel har negtet Dem sin Datters Haand, fordi den Formue, De besidder, er en Trediedeel ringere end hans Datters."

„Vore Fædre ere lige rige," svarede Absalon undvigende.

„Derom taler jeg ikke; men om den skjønne Ketturas Privatformue, som hun har arvet efter sin Moder og sin Onkel. Det er denne, som er en Trediedeel større end Deres."

„Meget sandt," svarede den unge Mand med en let Rødmen, „og derfor gjorde min Fader mig til Kompagnon i sin Forretning."

„Dette vil ikke nytte Deres Sag; Davids stolte Descendent vil alligevel negte Dem sin Datter, og det ganske simpelt af den Grund, fordi De da kun har Halvdelen af Deres Faders Formue ivente."

Den unge Mand sukkede; han trykkede Haanden imod Panden, og udbrød i en sørgmodig Tone: „Jeg indseer kun altfor vel, at der ikke er noget Haab for mig. Jeg vil miste Kettura, naar ikke et Under gjør mig ligesaa rig som hende."

„Og maaskee det selv da ikke vilde lykkes Dem at erholde hendes Haand," bemærkede Lorden med en hemmelighedsfuld Betoning.

„Og hvad skulde der da være til Hinder?" udbrød den unge Absalon hastigt.

„Veed De da ikke, at Salamiel er en ærgjerrig Mand, som hverken sparer Indflydelse eller Penge for at komme ind i Parlamentet, og som haaber at kunne sætte sit Valg igjennem, hvis det overhovedet bliver til Lov, at Jøderne indrømmes Adgang til Underhuset? Og endnu mere, han ønsker, at hans Datter indtræder i Englands stolte Døttres høie Rang, af hvilken Grund han attraaer, at see hende gift med en Lord?"

Absalon blev bleg af Forbauselse, og hans Øine sprudede Flammer.

„Kan dette ogsaa være sandt?" udbrød han heftigt.

„Ja, Intet er sandere," vedblev Lord Neagle, som nu havde bragt Talen til det rette Vendepunkt; „Salamiels Ærgjerrighed overgaaer alle andre Følelser i hans Sjel. Som Jøde formaaer han Intet, men er han forbundet med et fornemt Huus, har han Magt, Rang og en Stilling i Selskabet. De behøver blot at erindre Dem d'Israeli!"

„Hvilken Lord har han Haab om at faae til Svigersøn?"

„Den, som staaer for Dem."

„Dem, Mylord!" skreg Absalon og veg tilbage.

„Ja, unge Mand; det staaer i min Magt, at ægte den skjønne Kettura, som De elsker saa høit, hvad Dag det skal være. Dog, betragt mig ikke med en saa mørk Mine. Pigen er rig, hvorimod min Formue, som De veed, er stærkt medtaget, saa der er Meget som frister mig til at tilfredsstille Faderens Ærgjerrighed og komme mine forfaldne Finantser til Undsætning med Datterens Rigdom. Imidlertid kan jeg ikke negte, at jeg hellere vilde ordne mine Sager paa en anden Maade, naar De kan arrangere det for mig; i modsat Fald nødes jeg til at opfylde den Overeenskomst, jeg har indgaaet med Salamiel. Jeg skal og maa have den Sum, jeg har nævnet Dem, endnu i Formiddag, og jeg kan stille Sikkerhed for den, saa hvad jeg forlanger, er kun en mere end almindelig Expedition, og for denne tilbyder jeg Dem, ikke alene at opgive mit Løfte til Salamiel, at ægte hans Datter, men at hjelpe Dem til at hjemføre hende som Deres Brud. Hvad siger De? Kan og vil De efterkomme mit Forlangende?"

„O, Mylord, min Fader vil gjøre Alt for min Lykke," svarede Absalon.

„Godt, saa lad os opsøge ham, og gjøre ham bekjendt med hvorledes Sagen stiller sig og paa hvilken Betingelse jeg ene kan afstaae fra at ægte den skjønne Kettura."

(Fortsættes.)

Peter den Store i Troizaklosteret.

Peter den Store, Skaberen af Ruslands Storhed og en af de største Herskernaturer, som nogensinde har existeret, var det ældste Barn af Zar Alexeis andet Ægteskab med Natalia Kirillowna, en Datter af Bojaren Narischkin. Da hans ældre Broder, Feodor den Tredie, døde tidligt, skulde Peter, der var den eneste af Alexeis Sønner, som var sund paa Sjel og Legeme, kun ti Aar gammel bestige Tronen under sin Moders Regentskab, men hans Halvsøster Sophie, en Dame, i Besiddelse af megen

Peter den Store i Troizaklosteret.

Aand og Karakteer, vidste at tilintetgjøre denne Plan. Ved Hjelp af en Opstand bragte hun det til, at Peters ældre Halvbroder, Iwan, som var noget sindssvag, blev udnævnt til Zar tilligemed Peter, og at Hovedindflydelsen i Regjeringsanliggenderne tilfaldt hende. Medens Sophie lagde an paa at fortrænge begge Brødrene og tilrane sig Enemagten, uddannede den unge Zar Peter sig til sit store Kald. Dygtige fremmede Lærere underviste ham i Mathematik og Krigsvæsen, og samtidigt hermed skabte han sig Omgivelser og Tilhængere, som han kunde stole paa. Hans Søster, Regentinden, vedblev imidlertid at lede Forretningerne efter sit Sind, og havde uafladeligt sin Omhu henvendt paa at holde sin opadstræbende Broder fra Tronen. I Januar 1689 ægtede Peter Eudoxia Feodorowna Lapuchin, et Giftermaal, hans kloge Moder havde indledet og som skaffede ham et betydeligt Parti imellem Rigets store Familier, hvorved han blev istand til at træde aabent op mod Søsterens Anmasselser. Sophie indsaae sin

farlige Stilling, fik en Deel af Strelitzerne paa sit Parti, og Planen var, at de skulde overfalde den unge Zar i Preobraschensk og myrde ham. Det var kun med Nød og Neppe at det lykkedes Peter og hans Moder at flygte til Klosteret i Troiza, hvor de stillede sig ved Alteret, og hvor Natalia beskjærmede sin Søn mod de fremstormende Strelitzer. I det Dieblik, da en af de meest rasende blandt Oprørerne hævede sit Vaaben mod den unge Fyrste, pegede Natalia med et bydende Blik til Altertavlen, og en anden fremstormende Strelitzer raabte idetsamme: „Holdt Broder, ikke her ved Alterets Fod, han vil dog ikke undgaae os!" Men der kom Hjelp i rette Tid, og Peter undgik Morderne. Hans Tilhængere ankom med en betydelig Styrke, Oprørerne bleve straffede og Sophie forviist til et Kloster.

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Med denne Tanke lagde jeg mig ned og faldt snart i Søvn. Jeg maa endogsaa have sovet meget haardt, thi da jeg vaagnede, forekom det mig, som om jeg havde hørt en ny Larm, men dog uden at have nogen klar Bevidsthed derom, hvoraf jeg sluttede, at Søvnen maatte have overvældet mig i den Grad, at jeg, ifærd med at vækkes ved Et eller Andet, var sovet hen igjen. Jeg laa netop og blundede, da jeg pludseligt blev vækket ved en stærk Banken paa min Dør. Jeg foer op i Sengen — det var lys Dag.

„Er De vaagen?" lød Vertens Stemme udenfor Døren.

„Ja," svarede jeg. „Er der Noget paafærde?"

„Jeg frygter det; men vil De ikke have den Godhed at staae op og aabne Døren."

„Strax," sagde jeg, og uden at fatte hvad han kunde mene med sit: ‚jeg frygter det', sprang jeg ud af Sengen og iførte mig i Hast de nødvendigste Klædningsstykker. Midt i min Travlhed saae jeg paa mit Uhr. Klokken var halv fem, der var altsaa ikke noget Paafaldende i, at Manden havde vækket mig, men den Maade, hvorpaa det var skeet, undrede mig. Dog, der var ingen Tid til Reflektioner. Saa hurtigt som muligt aabnede jeg Døren, og han traadte hastigt ind. Det var aabenbart, at han havde Noget paa Hjertet, thi hans Udseende var meget uroligt.

„Tag mig ikke ilde op, at jeg vækkede Dem," sagde han.

„Paa ingen Maade," svarede jeg; „det er Tid for mig til at komme videre. Er min Vogn istand?"

„Ja, Herre, Alt er i Orden."

Medens vi vexlede disse Ord, saae han sig omkring i Stuen med en vis Ængstelse. Derpaa gik han hen til Døren, som førte til det indenfor værende Kammer, besaae den nøie, skjød Slaaen tilbage og traadte ind. Jeg troede, at han vilde hente Et eller Andet i en af de Kufferter, som fandtes der, og agtede ikke videre paa ham, men klædte mig fuldstændigt paa, for at komme afsted. Paa eengang kom han tilbage med et bestyrtet Ansigt.

„Har De Intet hørt i Nat?" spurgte han ivrigt.

„Jo, der var Nogen ved Døren."

„Ved hvilken Dør?"

„Den, som fører ud til Trappen. Man anvendte Nøgler, for at komme ind, men da jeg havde slaaet Slaaen for, lykkedes det ikke."

„Men har De Intet hørt inde i Kammeret? Foregik der Intet, som forstyrrede Dem?"

„Nei, — og dog forekommer det mig, som om jeg i Drømme har hørt Noget, men som ikke bragte mig til at vaagne saa fuldstændigt, at jeg kan gjøre Rede derfor. Men er der forefaldet Noget i hiint Kammer?"

Han betænkte sig, som var han i Tvivl om han skulde betroe mig, hvad der satte hans Indre i et saadant Oprør, men med Et udbrød han —

„De bør vide det, Herre, men intet andet Menneske tør erfare det, og jeg beder Dem om, at De lader det være en Hemmelighed."

Han var i en saa stor Bevægelse, at jeg følte mig ganske forundret derover.

„Saa tael dog," udbrød jeg. „Hvad er det, der sætter Dem i denne piinlige Stemning?"

„Hverken mere eller mindre, end at jeg er bleven skjendigt bestjaalet!"

„Hvorledes? — Hvor?"

„I hiint Kammer." Han pegede paa Døren til det.

„Er det muligt? Næsten umiddelbart ved Siden af min Seng!"

„Ja, og er det ikke en mageløs Frækhed?"

„Jo, det lader sig ikke negte. Hvad har man frastjaalet Dem? Er det Meget?"

„Saa Meget, at jeg er en ruineret Mand, og det er haardt — meget haardt!"

„Meddeel mig Alt, og der skal blive an-

vendt ethvert Middel, der staaer til min Raadighed, for at skaffe Dem Deres frastjaalne Eiendom tilbage."

Det var slet ikke faldet mig ind at tvivle om Sandheden af hans Paastand. Hans hele Udseende saavelsom hans Opførsel, var ganske saaledes, som den er naturlig hos en Mand, der pludseligt opdager, at han har lidt et stort Tab, og ikke kan afholde sig fra at blive bestyrtet derover. Jeg havde jo dertil om Natten tydeligt hørt Bestræbelsen for at trænge ind, den ene Gang med aabne Øine og fuldkommen vaagen, den anden Gang under Søvnens tyngende Paavirkning, men dog med en Fornemmelse af, at det ikke var nogen Drøm, men den nøgne Virkelighed.

Heiman forklarede: „Jeg og mine Folk vare som sædvanligt staaet op i Morges Klokken tre. De havde taget fat paa deres Dagarbeide i Huset og i Gaarden, og een af Karlene havde jeg sendt til Hjulmanden med det itubrukne Hjul. Da han for et godt Kvarteer siden vendte tilbage med det, vilde jeg see, om De var vaagen eller opstaaet, og i dette Øiemed gik jeg ud i Haven bagved Huset, til hvilken Vinduet her vender ud. Dette var lukket, men Kammervinduet ved Siden af stod aabent. Dette var mig i høi Grad paafaldende, og da jeg traadte nærmere, opdagede jeg Fodspor i Jorden. En stor Angest greb mig, thi i den ene Kuffert befandt sig min hele sammensparede Formue — tre hundrede Frederiksd'ore, som jeg ved min Ankomst fra Amerika indvexlede i Hamborg. Jeg ilede tilbage, for at komme til Vished, om jeg eiede dem endnu, eller de vare mig berøvede, og jeg traadte ind i Laden for at begive mig herop og vække Dem, da jeg ikke kunde komme ind i Kammeret, uden igjennem dette Værelse. Men ligesom jeg traadte ind i Laden bemærkede jeg en usædvanlig Lysning under den store Port, som fører ud i det Frie, og da jeg kom nærmere, saae jeg, at der var gravet en saa stor Aabning ned i Jorden, at et Menneske meget godt kunde komme igjennem. Disse Tegn paa Indbrud fra to Sider forvirrede mig Noget, men nu var der kun Et at gjøre, og det var at faae Dem op, saa jeg kunde komme til at see med egne Øine, hvad der var hændet mig. Nu har jeg seet: Kufferten fandt jeg aaben og Pengene borte."

Dette var hans Meddelelse, og den var i enhver Henseende begrundet i Sandsynlighed og stemmede overeens med hvad jeg selv havde hørt om Natten; jeg var Kriminaldommer nok til uden Besværlighed at kunne see Gangen i hele den begaaede Forbrydelse. Tyven, som, paa en eller anden Maade, var kommen til Kundskab om, at Summen befandt sig i Kammeret, havde fundet Indstigningen udenfra for farlig, og maaskee heller ikke, ifølge den Plan, han havde lagt, været forsynet med de fornødne Hjelpemidler. Derimod havde hans Hensigt været, at bane sig Vei ind i Huset under Ladeporten, for igjennem min Stue at komme ind i Kammeret. Min Nærværelse i Huset havde han neppe havt nogen Anelse om, idetmindste ikke, at jeg var indlogeret, hvor han skulde passere, hvilket ogsaa viste sig af, at han søgte Adgang til Stuen med falske Nøgler. Da Slaaen hindrede ham i at komme ind, skjøndt hvad det var, har han vel ikke kunnet gjøre sig nogen Forestilling om, da den Formodning, at der var Nogen ved Siden af Kammeret, ellers upaatvivleligt maatte have bragt ham til at opgive hele Foretagendet, har han dog maattet bekvemme sig til at gaae igjennem Vinduet, og Udførelsen var kun lykkedes altfor vel.

Tilligemed den Bestjaalne undersøgte jeg Kammeret. Vinduet og Kufferten stode endnu aabne. Spor af Vold var intetsteds at opdage — man maatte altsaa være kommen i Besiddelse af Pengene ved en Dirk eller en falsk Nøgle. Maaden, hvorpaa man havde faaet Vinduet op, var mig i Begyndelsen en Gaade; thi det havde været lukket med to Kroge, som holdt det fast og tæt til; men ved nøiere Undersøgelse viste det sig, at der udenfra, imellem Vinduesrammen og Korset, var indstukket et Instrument, hvormed det havde været muligt at faae Krogene op. Naar dette var skeet, blev det en let Sag at faae Vinduet op; men det Instrument, med hvilket dette var bevirket, maatte have været overordentligt tyndt og i lige Grad stærkt; sandsynligviis et ualmindelig tyndsleben men fast Knivsblad, hvorpaa ogsaa de neppe mærkelige Spor i Træet tydede.

Efter denne Besigtigelse stege vi ned, for at tage Hullet under Ladeporten i Øiesyn. Det var, som Heiman havde beskrevet, stort nok, til at et Menneske bekvemt kunde komme igjennem. Men desuagtet opstod der paa eengang Tvivl hos mig. Jeg kan ikke sige, hvad der foranledigede den; men da den eengang var der, meente jeg nok at blive mig dens Grunde bevidst.

Tyveriet var begaaet med stor Dristighed og haardnakket Udholdenhed, men ogsaa med stor Forsigtighed og kun af een Person, der maatte vide god Besked i Huset, og navnlig kjende saavel dettes Indretning, som at der var Penge, og hvor de bevaredes. Men en saadan Tyv maatte ogsaa have havt Kundskab om min Nærværelse i Huset og i Stuen ovenpaa, og

det var utvivlsomt at han under disse Omstændigheder vilde have opsat sit Forehavende til en anden Gang. Desuden, hvorledes kom Heiman til at gjemme en saa betydelig Sum oppe paa et ubevogtet Kammer, istedetfor nedenunder i sit Soveværelse, og endelig, hvorfor havde han forlangt, at jeg ikke maatte tale til Nogen om det Indbrud, der havde fundet Sted hos ham? Var der ikke al Grund til at antage, at den hele Tyvehistorie var en Opdigtelse af ham, at han selv havde bevirket Sporene udenfor Vinduet?

Det var, naar jeg lagde det Ene sammen med det Andet, maaskee ikke engang synderligt vanskeligt at efterspore hvorfor han havde spillet denne Komedie. Heiman, den foregivne Bestjaalne, havde i et forbryderisk Øiemed været ved min Dør, men uden at naae sin Hensigt. Han kunde, ja, han maatte sige sig selv, at jeg havde hørt denne Dreien og Vrikken i Laasen, og at den ikke kunde Andet end have vækket min Mistanke. For nu at lede denne hen i en anden Retning, havde han fundet paa at bestjæle sig selv. Vel var hans Opførsel saa aaben og naturlig, at den bar Præg af den reneste Bevidsthed, men kunde man sætte Lid til, at det ikke var Forstillelse? Dersom han virkelig var den frække og listige Tyv, hele Egnen ansaae ham for at være, kunde han da udfinde et bedre Middel til paa eengang og for stedse at afvise den mod ham herskende Mistanke, som han neppe kunde være uvidende om, end ved saagodtsom at lade mig være baade Øie- og Ørevidne til et mod ham med stor Dristighed og List udøvet Tyveri? Uden at jeg behøvede at tillægge ham Hensigten af nogen Forbrydelse mod min Person, kunde dette alene forklare, hvorfor han havde ført mig i sit Huus og sørget for at beholde mig Natten over. Imidlertid turde jeg ikke lade mig mærke med min Tvivl. Kun den forsigtigste Fremgangsmaade kunde lede til at komme efter Sandheden, hvis min Formodning var rigtig; enhver Afvigelse vilde derimod bringe ham til at være paa sin Post og vanskeliggjøre eller aldeles tilintetgjøre mine Bestræbelser. Dog Et maatte jeg ligefrem spørge ham om, for ikke ved al for stor Tilbageholdenhed fra min Side at vække hans Mistænksomhed.

„De bad mig om at holde Tyveriet hemmeligt," sagde jeg —

„Ja," afbrød han mig, „og jeg beder Dem endnu derom."

„Veed De, hvem jeg er?"

„Ja, Herre, Deres Kudsk har sagt mig det — De er Kriminaldirekteur."

„Saa veed De ogsaa, at jeg ifølge min Embedsstilling skal see at opdage Forbrydelser, men ikke skjule dem."

„Ganske sandt, Herre, men min Bøn gaaer kun ud paa, at De ikke i otte Dage vil foretage noget Skridt for at komme efter Gjerningsmanden."

„Kan De angive mig Grunden til Deres Anmodning?"

Han betænkte sig. Derpaa sagde han: „Jeg har en Formodning om, hvem Tyven er, der har bestjaalet mig saavelsom begaaet alle de andre Tyverier i Egnen; hvad der er skeet her i Nat, har paa eengang bragt mig til en Slags Vished. I Aftes paa Heden, da De havde Uheldet med Deres Vogn og jeg vilde ile forbi Dem, var jeg paa Spor efter En —" Han brød pludseligt af, og derpaa tilføiede han: „Jeg tør ikke forklare mig nøiere, men saa meget vil jeg dog sige, at kun jeg alene kan opdage og overbevise Tyven og saaledes gjenerholde min Eiendom — enhver Anden vil fordærve Alt, og især Politiet, hvis det offentlig træder i Virksomhed. Tro mig paa mit Ord, Herre, og lad mig handle alene — kun i otte Dage. Jeg er en ruineret Mand, hvis jeg ikke atter faaer mine Penge, som Ingen kan skaffe mig uden jeg selv, derom er jeg overbeviist. Mine Folk vide ikke, hvad her er foregaaet, og skulle heller ikke erfare det."

(Fortsættes.)

☞ Med dette Nr. følger **„Aster Ryg,"** 10de Ark.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Aster Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker **S. Trier**, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag. C Ferslew & Cos lith Etabl.

DEN SKINSYGE.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 22de April. № 17.

Indhold: Den Skinsyge (med steentrykt Scene.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Den Skinsyge.

Af Bräutigam.

Originalen tilhører en Hr. Payne, som vi maae ansee for en Kunstkjender. Vi tvivle meget om, at alle Piger, selv ikke de skyldige medregnede, saa taalmodigt ville modtage en Straffeprædiken af sin skinsyge Elsker, som den vort Billede fremstiller. Dog, en Brudgom maa bedst vide Besked dermed. Bondepigens Galan ryger paa Svalen roligt sin Pibe, og fremmumler sandsynligviis ved sig selv Schleiermachers Definition af hvad han saae: „Eifersucht ist eine Leidenschaft, die mit Eifer sucht, was Leiden schafft."

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

De traadte ind i det Værelse, hvortil den rige Mand havde begivet sig, og hvor de fandt ham beskjeftiget med at gjennemsee adskillige Skyldbøger, i hvilke der ikke alene vare Lorder, men ogsaa Ladies noterede. Han saae spørgende op og fæstede Blikket paa Lord Neagle.

„Jeg er kommen hid," tog denne Ordet, „for at lade Dem vide, at et stort Antal Ædelstene, til en Værdi af en halv Million, befinder sig i min Besiddelse, og for at anmode Dem om at tage disse i Øiesyn og derpaa uden Opsættelse forstrække mig med et Laan paa samme til et Beløb af to hundrede tusinde Pund."

Josaphats Øine lyste ved denne Efterretning af en selsom Ild; to Gange gjentog han: „Ædelstene, Ædelstene," og derpaa tilføiede han: Fra Kontinentet?"

„Ja," svarede Lord Neagle efter nogen Tøven.

„To hundrede tusinde Pund?"

„Ja, hverken Mere eller Mindre."

„En stor Sum; meget stor Sum. Maaskee er det en eller anden Fyrste, som er kommen i Forlegenhed —?"

„Ja, netop, men De har kun med mig at gjøre, Josaphat, jeg har lovet at arrangere Alt for ham. Dog, Tiden gaaer. Vil De følge med mig?"

„For at see Juvelerne?"

„Ja. Jeg har en Vogn for Døren, saa vi kunne strax tage afsted."

„Hvorhen? Have vi langt at kjøre? Man maa dog vide lidt Besked med Sagen."

„Ikke ret langt; Trekvarteers Kjørsel bringer os til Maalet," svarede Lord Neagle. „Men af visse Grunde ønsker jeg ikke De skal kjende Stedet, hvortil jeg fører Dem, og De maa derfor finde Dem i, at De bringes did og forlader det igjen med tilbundne Øine."

„Herpaa indlader jeg mig ikke," erklærede Josaphat; „en saadan Forholdsregel tyder paa Noget, som jeg ikke kan have med at gjøre."

„O, Du tager sikkert Feil, det er blot en

Forsigtighed, der bringes i Anvendelse, for at forhindre enhver Kompromittering af det laanende Huus," sagde Absalon. „Forøvrigt, Du maa tage afsted, thi det ligger i min Interesse — eller vil Du ikke, saa lad mig."

„Hvorledes er det muligt, at dette kan være af anden Interesse for Dig end for mig?" spurgte Josaphat forundret. „Forklar Dig, min Søn."

Den unge Mand tog Faderen tilside, og med en let Rødme hviskede han ham længe i Øret. Efter nogen Tøven, sagde Josaphat: „Jeg følger Dem, Mylord, men ikke med tilbundne Øine."

„Vil De da sværge ved Propheterne og Alt, hvad der er Dem helligt, at De ikke for Nogen vil røbe, hvor jeg fører Dem hen?" sagde Lorden.

„Dertil er jeg villig," lød Svaret, „thi jeg tør ikke modtage Ædelstenene som Pant, medmindre Alt befindes at være paa reen Fod."

Jødens Begjerlighed var større end Mandens Tvivl, og Hemmelighed ved en Handel var ikke saa sjelden, at man skulde afvise Leiligheden til at erhverve sig store Rigdomme, fordi der klæbede lidt ved Sagen, som man ikke ønskede bestinnet af Dagens Lys.

Faa Minuter efter sadde Lord Neagle og Josaphat i Vognen. Da de rullede igjennem Gaderne, ramtes pludseligt Lordens Øre af en Udraaber, som faldbød en Beretning om „Juveeltyveriet i Tower." Blodet steg ham til Hovedet, og han lod strax Vinduerne gaae ned, idet han foregav, at han fandt Luften for kold. Derpaa kastede han et stjaalent Blik til Josaphat, men bemærkede til sin store Beroligelse, at at han ikke viste mindste Tegn til at have hørt Noget, men sad hensunken i dybe Tanker. Kudsken havde faaet Ordre til at haste, og en halv Time efter ankom de til Slottet.

Syttende Kapitel.

Juveelhandleren.

Klokken var henved ti, da Lorden af Conybeare, som utaalmodig havde ventet Lord Neagles Ankomst, saae Vognen gjøre Holdt udenfor. Ved Synet af Josaphat, som han godt kjendte, gled der et tilfreds Smil over hans Ansigt, men pludseligt bed han sig i Læberne og blev blodrød, da han bemærkede, at han ikke var bunden for Øinene. Lord Neagle, som strax indsaae Grunden til hans Uro, tog ham afsides, efterat han havde ført Josaphat ind i Bibliotheket, og forklarede ham i en Hast, Alt, hvad der var passeret mellem ham og Josaphat, at denne havde svoret ikke at røbe, hvor han var bleven ført hen for at tage Stenene i Øiesyn, og at Tilfældet havde føiet det saaledes, at Laanet skete til en Fyrste, hvis Mellemhandlere de vare. Disse Meddelelser beroligede Lorden, og han spurgte hurtigt: „Vil han forstrække os med den omtalte Sum?"

„Ja, men han ønsker først at see Juvelerne. Har De bragt dem hid?"

„Nei, endnu ikke, men det skal skee i et Øieblik, thi der fører en hemmelig Trappe fra mit Kabinet til Hvelvingen."

„Fortræffeligt! Vil De hente dem, eller skal jeg?"

„Jeg vil selv bringe Ædelstenene hid?"

„Hvilket er mig særdeles kjert, thi det vilde ikke være mig behageligt at tage Skatten fra den blege Vogter. Men skynd Dem, Mylord, thi hele London er i Bevægelse over hvad der er skeet i Nat, Meddelelser derom udraabes i alle Gader, og det var et mærkeligt Tilfælde, at Josaphat ikke hørte det, thi han vilde da strax have anet Uraad og ikke indladt sig med os. Men gaae nu, jeg vil imidlertid holde vor Mand med Selskab."

„Jeg gaaer!" udbrød Lord Inglis, og fjernede sig.

Denne Samtale holdtes i den ene Ende af det store Værelse, medens Josaphat ventede i den anden. Israelitens Øine hvilede tankefuldt paa Floden, som strømmede forbi i nogen Afstand.

„De forlader vist ikke ret ofte London," sagde Lord Neagle, for at indlede en Samtale.

„Nei, ikke ofte; det er ti Aar siden at jeg sidst var her," svarede Josaphat.

„Her?"

„Ja, Mylord, for ti Aar siden befandt jeg min her i dette selvsamme Værelse, hvori vi nu ere. Dengang levede den gamle Greve af Conybeare endnu."

„Saa De har kjendt ham?" spurgte Lord Neagle lidt forlegen, da han indsaae, at al Forstillelse var til ingen Nytte, og at Israeliten ligesaa godt vidste hvor han var, som om han befandt sig i sit Hjem.

„Ja, meget godt, Mylord. Jeg blev kaldet hid i en Forretning, ligesom idag. Greven var kommen i Strid med en Broder om et Landsæde, og skulde bruge Penge. Jeg laante ham femten tusinde Pund, som han betalte mig tilbage, inden han tog Livet af sig selv. Det skulde glæde mig, om jeg kunde tjene Sønnen, den nuværende Greve, som jeg bemærker er indviet i Forretningen."

Disse Ord bleve udtalte i en rolig og tilsyneladende oprigtig Tone.

„De kjender altsaa Lorden af Conybeare?"

„Ja, og om ikke paa Andet, saa paa den Blodsteen, han bærer paa sin venstre Haand, og som Faderen bar før ham."

Lord Neagle gik ind i Kabinettet for at lytte. Kort efter kom Lord Inglis, men med et blegt og forstyrret Udseende.

„I Himlens Navn, hvad er der paafærde?" hviskede Lord Neagle med dæmpet Stemme. „Har De mødt den Dødes Gjenfærd?"

„Nei," stammede Greven af Conybeare, „hverken hans Gjenfærd eller ham selv: han er borte?"

„Hvorledes — han er flygtet og ilive?"

„Ja!"

„Det letter en Steen fra mit Hjerte, thi denne Deel af Sagen anstod mig slet ikke," yttrede Lord Neagle. „Jeg forudsætter da, at han har ladet Skatten blive tilbage?"

„Paa nogle faa Diamanter nær," svarede Lord Inglis, medens han udtømte Indholdet af den Kasse, han havde bragt, paa et Bord, bedækket med et grønt Klæde.

Lord Neagle var et Øieblik hensunket i Tanker. Hinchcliffs Flugt gjorde ved nøiere Eftertanke et uhyggeligt Indtryk paa ham, thi han kunde kun betragte ham som sin Fjende, og det en grusom Fjende, og skjøndt han i første Øieblik havde glædet sig over, at han var undgaaet Døden, maatte han dog i næste Moment sige sig selv, at det let kunde blive paa hans eget Livs Bekostning.

„Men hvorledes har det været muligt for dette Menneske at undkomme?" udbrød han, som om han følte Trang til at gjøre sig saa fortrolig med denne Sag som muligt; „begge Døre var jo lukkede."

„Han maa have faaet Bistand udenfra," sagde Lord Inglis, der ligeledes var bleven meget tankefuld, „og dog fatter jeg ikke paa hvilken Maade, da Ingen er bekjendt med Hemmeligheden ved at aabne Hvelvingen og selve Steenkammeret, uden jeg. Dog, vi ville ikke tænke derpaa for Øieblikket, da vi have Ting for, som ere os af større Vigtighed."

„Fuldkommen sandt, Mylord," istemmede Lord Neagle og paatog sig en munter Mine, idet det var tydeligt at han søgte at forjage sin Uro; „han har ladet os Rigdomme nok tilbage, og den stakkels Slyngel maa naturligviis, for at frelse Livet, i al Hast rømme Landet med hvad han har faaet."

Troede han det virkeligt, eller var det blot en falsk Trøst?

Lord Inglis svarede ikke paa denne Bemærkning. Efterat Døre og Vinduer vare lukkede og Forhængene trukket for, blev der antændt en Mængde Lys, for at hæve de kostbare Stenes rige Spil, som Lorden udbredte paa det grønne Klæde. En saadan Kaskade af Juveler, en saadan ødsel Fremstilling af Diamanter, Rubiner, Saphirer, Onyxer, Beryller, Sardonyxer, Chrysapraser og Perler havde ikke nogen Israelits Blik hvilet paa siden Kong Salomons Dage. Josaphats Øine syntes at sluge denne overvættes Glands; han gned uvilkaarligt sine Hænder, og hensank derpaa i en tavs Beskuelse. De tvende Lorder vare ogsaa grebne af dette glimrende Syn, thi de havde endnu ikke havt Leilighed til at betragte det Rov, de havde været med at hente ud fra Hjertet af Tower.

„Den Fyrste, som eier disse Stene, maa være meget rig," sagde Josaphat. „Dog, jeg siger ikke dette for at erfare hans Navn; det er mig nok, naar jeg blot faaer overbeviist mig om, at disse Stene ere ægte, hvorom jeg dog ikke har nogen Grund til at tvivle. Imidlertid vil jeg dog undersøge dem."

Prøven var snart anstillet; Juvelerne vare feilfrie og ægte, og Josaphat vendte sig mod Lord Neagle med det Udbrud: „Mylord, dette er en stor Skat. De ønsker to hundrede tusinde Pund?"

„Ja, men endnu idag," svarede Lord Inglis. „Behag at udvælge de Juveler, hvilke De anseer fornødne som tilstrækkeligt Pant for Forskuddet."

Josaphat efterkom Opfordringen, og sagde: „Kan det arrangeres saaledes, at jeg udbetaler Halvdelen idag og den anden Halvdeel imorgen?"

„For mig gjerne," sagde Lord Inglis, og idet han derpaa vendte sig til Lord Neagle, tilføiede han i en hviskende Tone: „hvis jeg kan faae fiirsindstyve tusinde Pund af dem, der udbetales idag?"

„De kan tage den hele Sum," svarede denne; „jeg venter til imorgen."

„Saa er jeg sikker paa at kunne ordne mine Sager i rette Tid."

Da Forretningen var tilendebragt saavidt stege de i den ventende Vogn og kjørte til London. Lord Inglis ledsagede Josaphat hjem, for at modtage de hundrede tusinde Pund, og Lord Neagle blandede sig imellem Mængden i Gaderne. Pludseligt var det som Blodet stivnede i hans Aarer, da han saae et Ansigt, som han syntes at kjende, og som hæftede et stivt Blik paa ham. Forvirret banede han sig Vei i Trængslen for at naae en Bod i Nærheden, hvor han kunde ombytte sin Forklædning med

en ny, men neppe havde han naaet denne, førend der var Nogen, som bankede ham paa Skulderen og idetsamme hviskede ham i Øret: „Det er mig, Mylord — jeg vil have min Part af Byttet —"

„Tys, Steenie; vil Du see mig i Galgen?" spurgte den unge Lord med en Blanding af Skræk og Harme.

„Ja, Mylord, det er min ufravigelige Beslutning, hvis man prøver paa at unddrage mig, hvad der med Rette tilkommer mig."

„Kom herhen, og lad os tale sammen," udbrød Lorden hastigt, idet han gav ham et Vink om at følge sig hen i et afsides Hjørne. „Hvad har Du at sige?"

„Ligefrem dette, at jeg er bleven skjendigt behandlet, Mylord," svarede Skotten med et mørkt, truende Blik, „og at jeg vil hevne mig. Jeg har læst Bladet, som faldbydes paa Gaderne, og jeg veed, hvad jeg har at gjøre."

„Javist, for at styrte Dig selv i Ulykke," sagde Lord Neagle foragteligt. „Men ligemeget, det er ikke mere end billigt, at Du faaer Din Andeel. Se her, tag disse fem Diamanter, denne Perle og denne Bracelet, der have en Værdi af mindst fem tusinde Pund."

Steenie stak Ædelstenene til sig og var strax efter forsvunden. Lorden traadte nu frem, valgte sig en Dragt som tydsk Udvandrer, og begav sig hen i et afsides Kvarteer, for at nyde nogle Forfriskninger og nogen Hvile. Inden han vidste af det, befandt han sig udenfor Lord Conybeares Huus i St. Jamesstreet; i sin mørke Tankefuldhed havde han ikke mærket, hvilken Vei han havde taget. Udenfor samme holdt en Frugthandlerske, og han kjøbte nogle Appelsiner, for at faae Leilighed til at knytte en Samtale med hende.

„Naa," sagde han, medens han undersøgte Frugterne, „er det saa sandt, at Greven deroppe er død?"

„Ja, Gud bedre os, det forholder sig nok saa, at den stakkels Lord har taget sig selv afdage," sukkede den skikkelige Kone; „idetmindste er Rettens Folk derinde for at tage sig af Tingene, som der nok ikke var den bedste Orden i. Forøvrigt lider jeg stort Tab ved den kjere Herres Bortgang fra denne Verden, for han kjøbte ofte af mig, betalte raisonabelt, og vilde aldrig have Smaapenge tilbage."

„Hvad er der bleven af Datteren?"

„Den ulykkelige unge Dame forlod Huset da Konstablerne kom."

„Og hvor begav hun sig hen — hvilken Vei, mener jeg," spurgte han hastigt.

Konen pegede nedad Gaden, som førte til Floden.

„Saa maa hun sikkert være flygtet, og dette forklarer igjen, at hun ikke har erfaret, at hendes Fader er ilive," mumlede Lorden ved sig selv, medens han ilede hen til den nærmeste Holdeplads, kastede sig i en Kab og tog Veien til Conybeare, hvor han var vis paa at finde hende.

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Han talte saa sandt og overbevisende, at jeg næsten maatte gjøre mig Bebreidelser over min Mistænksomhed imod ham, og jeg lovede ham at holde Tyveriet hemmeligt i otte Dage og ikke foretage mindste Skridt i Sagen førend efter den Tids Forløb. Som Tingene forholdt sig, kunde jeg efter al Sandsynlighed godt gjøre dette, uden videre skadelige Følger, hvorimod det vilde være en Samvittighedssag, uden Kjendsgjerninger, som kunde understøtte min Mistanke, at tage Forholdsregler, der kunde bidrage til at Heiman ikke fik sin Formue tilbage.

Jeg havde imidlertid Et at gjøre, som ikke maatte forsømmes, og det var at undersøge Fodsporene under Vinduet, hvilke Heiman havde talt om, da de om otte Dage kunde være udslettede af Regn eller tilfældigt. Muligviis kunde disse være af stor Betydning senere, og jeg gik derfor ned i Haven, for at besee dem. Jeg fandt dem ganske rigtigt, men indsaae strax, at jeg ikke kunde drage nogen Nytte af det Virvar, de frembøde. Nogen var gaaet hen over Stedet, og Tyven, eller hvem det ellers havde været, havde aabenbart søgt at udslette dem saa vidt muligt, saa man ikke kunde komme til nogen klar Vished om deres Form, Længde eller Brede. Jeg opgav imidlertid ikke Sagen for det, men fulgte dem, saa godt det lod sig gjøre, hvilket dog havde sin store Vanskelighed, da de, svage som de vare, paa eengang aldeles tabte sig paa den haarde Jordvei; men ved Enden havde Tyven maattet sætte over Havehækken, umiddelbart ved denne var Jorden blødere, og her fandt jeg det friskt indtrykte Spor af en Fod. Jeg troede dertil at kunne see, hvorledes Personen havde sat den forreste Deel af Fodsaalen

fast til, for ved et dygtigt Sæt at svinge sig iveiret. Sporet viste en temmelig lille Mandsfod, der havde baaret Sko eller Støvler uden Hæl. Andre særegne Mærker havde det ikke. Paa et Ark Papir, som jeg havde medtaget, aftegnede jeg det ganske nøiagtigt, og derpaa begav jeg mig tilbage til Huset.

Jeg havde foretaget det Hele uden Heimans Vidende, og det var nu min Beslutning i al Hemmelighed at gjøre en Sammenligning imellem hans Fod og min Afbildning. Da jeg gik ud i Haven, havde jeg forladt ham i Kjøkkenet, Huspersonalets almindelige Opholdssted, men da jeg kom tilbage, var han der ikke længer. Døren stod aaben, og jeg traadte ind uden Larm. Jeg hørte, at man talte sammen inde i Stuen, som tillige tjente til Sovekammer, og kom snart paa det Rene med, at det var Manden som meddeelte sin Kone det lidte Tab. Den Fatning, han havde vedligeholdt ligeoverfor mig, syntes at have forladt ham, og han udbrød i Klager.

„Vi ville dog ikke gaae tilgrunde derved, kjere Mand," trøstede hun ham.

„Nei, men det er dog en stor Ulykke, en meget stor Ulykke," udbrød han, „det er jo uhørt, at blive saa skjendigt bestjaalet."

„Ganske sandt; dog er det jo godt, at vi kunne afsee disse Penge. Vi have udbetalt Gaarden, skylde Ingen Noget, dertil leve vi sparsommeligt, ere flittige og have et godt Udbytte af Eiendommen. Naar ingen Ulykke rammer os, kunne vi i nogle Aar erstatte vort Tab, og vi skulle da bedre vide at passe paa vore Sparestillinger. Trøst Dig derfor, min gode Mand, og lad os takke Gud, at han ikke har skikket os tungere Prøvelser."

Konen talte med en overordentlig blød Stemme; man hørte ret, at hvert et Ord kom fra hendes Hjertes Inderste, og jeg syntes at kunne see, hvorledes hun, med sit blege, fine Ansigt, som jeg kun flygtigt havde iagttaget den foregaaende Aften, stod bedende og kjertegnede for den mørke Mand, for at opmuntre ham til at finde sig med Taalmodighed i hvad der var skeet.

„Naar ingen Ulykke rammer os," gjentog han. „Men naar den nu kommer? Netop for dette Tilfælde havde jeg sammensparet Pengene og havde dem paa rede Haand i gangbar Mønt."

„Lad os ikke tænke derpaa," afbrød Konen ham raskt.

„Og dog, bør vi ikke tænke derpaa og altid være beredt?"

„Gud vil sørge for os og tage os i sin naadige Varetægt!"

„Gud? —"

Paa eengang hørte jeg et Ord, som bragte Blodet til at strømme raskere igjennem mine Aarer. De havde hidtil talt Tydsk, og Indholdet af deres Samtale havde slet ikke ladet mig tænke paa, hvad den gamle Bonde havde sagt, at de talte et andet Sprog, naar de troede sig ene; jeg blev derfor saa meget mere overrasket, da dette fremmede Ord — kun et eneste og af en fuldkommen ligegyldig Betydning — ramte mit Øre.

„Klausis!" udstødte Manden, afbrydende sig selv, i en hastig, bydende Tone, ligesom i fuldkommen Forglemmelse, og samtidigt hermed aabnede han Døren for at see, om der var Nogen i Kjøkkenet.

Klausis var et lithauisk Ord, som betegnede „Tys!" De vare altsaa Lithauere! En Strøm af Tanker foer igjennem mit Hoved og fyldte det med Erindringer og Kombinationer. Som alt fortalt, havde jeg flere Aar været Kriminaldommer i Lithauen. Alle svære Forbrydelser, som vare udøvede der, og hvis Gjerningsmænd vare blevne uopdagede, eller store Forbrydere, om hvem jeg havde hørt tale, men som jeg ikke selv havde havt Kjendskab til, stode for mig, og Alt forenede sig i den Mand med Kainsmærket, som havde søgt at skjule sig i denne afsides Krog, hvem den almindelige Folkestemning erklærede for en Forbryder, og som jeg for faa Sekunder siden havde hørt tvivle om Guds Varetægt og Barmhjertighed. Mit Hoved forvirredes. Jeg havde kun een klar Tanke, og det var den, at jeg ikke turde røbe mindste Spor af Overraskelse ligeover for denne Mand, som, idet han traadte ind, tilkastede mig et forskende Blik, medens han forøvrigt satte et meget ligegyldigt Ansigt op. Inden vi fik vexlet et Ord, traadte min Kudsk ind fra Gaarden og meldte, at Vognen var forspændt og at han havde betalt Omkostningerne ved Reparationen. Denne Underretning var mig meget velkommen; jeg takkede Heiman for den Beredvillighed, hvormed han havde staaet mig bi, gav hans Folk nogle Drikkepenge og afreiste.

Jeg maatte nu ordne mine Tanker og overveie, hvad der videre var at foretage. Hvad Sammenligningen af Fodsporet og Heimans Fod angik, da havde jeg reent glemt at anstille nogen. Man er undertiden en mindre god Embedsmand, eller rettere, man kan ikke huske Alt; imidlertid løb Foden jo ikke fra mig, hvis ikke hele Manden løb sin Vei — forøvrigt, var ikke Samtalen imellem Mand og Kone et tydeligt Bevis paa, at Tyveriet ikke var nogen Opdigtelse, men virkelig begaaet, thi at antage, at denne var beregnet paa at jeg skulde høre

den, vilde dog være urimeligt at antage, og dog faldt det mig ind.

Jeg havde nu Ro til at grunde over Alt, hvad jeg især følte mig hendraget til at gjennemtrænge, men jeg saae ikke det mindste klarere i Tingene, efterat jeg havde piint mit Hoved en heel Time. Af alle de Forbrydere og Forbrydersker, jeg mindedes fra Lithauen, vilde Ingen passe til Udseendet af den Mand og den Kone, under hvis Tag jeg havde tilbragt Natten, hverken med Hensyn til Alder, Person eller Dannelsesgrad. Kun eet Billede vilde især trænge sig frem, et Billede bestaaende af tvende forbryderiske Personer, en Mand og en Kvinde, men Kvinden levede ikke mere; hun havde paa en forfærdelig Maade, ved sin egen Forbrydelse, maattet bøde for sin svære Brøde ved at lide Døden i et Flammehav.

Hvorledes det nu end forholdt sig, saa maatte jeg for Øieblikket finde mig i at holde mig passiv og imødesee, hvilke Resultater tilfældige Omstændigheder muligen kunde medføre, naar jeg fik Leilighed til at lære Ægteparret Heiman nærmere at kjende, og denne vilde frembyde sig af sig selv, naar jeg efter Forløbet af de otte Dage maatte og skulde indlede Undersøgelser om det forøvede Tyveri; indtil da vilde jeg lade Alt beroe. Dog, dette blev ikke Tilfældet. Tre Dage efter min Tilbagekomst meldte Retsbudet mig en Morgenstund, at der var en Kone fra Landet, som indstændigt og ufortøvet bad om at faae mig itale. Jeg lod hende komme, og gjenkjendte strax i den Indtrædende Heimans Kone, som befandt sig i en stærk Bevægelse. Det var smukt, dette fine, blege, regelmæssige Ansigt med de store, sorte, melankolske Øine; men det bar et Præg af stille Lidelse, som var umiskjendeligt, og som ikke hidrørte fra hvad der for Øieblikket satte hende i en saa forfærdelig Uro, men havde havt Aaringer til lidt efter lidt at meisle sig i hendes blide Træk. Hendes Væxt var slank, hendes Bevægelser lette, og der laa Noget saa Tiltrækkende, saa Gribende i hendes hele Væsen, som vanskeligt lader sig beskrive. Paa Armen havde hun et Barn paa et halvt Aar, som Moderen ikke havde kunnet lade blive hjemme; hun trykkede den Lille tæt ind til sig, og denne Omstændighed kunde ikke Andet end forhøie Interessen for hende.

„O, Herre, frels min Mand!" raabte hun hastigt og i en dødelig Angest. „Kun De alene kan redde ham!"

Hun vilde knæle for mig med Barnet i Armen, men jeg forhindrede det. Jeg følte mig stærkt greben, ikke af Konens Uro, hvor stor den end var, men over den Maade, paa hvilken hun lagde den for Dagen, der, i Et og Alt, Sprog, Betoning og Vendinger var fuldstændigt saaledes som Lithauerne udtrykke sig paa Tydsk, naar de ere dette Sprog mægtigt, ligesom jeg ogsaa kun blandt dem har oplevet den Skik hos den simplere Klasse, at de knæle, naar de have noget ret Vigtigt at bede om. Billedet af det lithauiske Forbryderpar stod atter for mig. Skulde denne smukke, ulykkelige Kone, med det blege, lidende Ansigt, med denne dybe Smerte i hvert et Træk, denne Dødsangest for Manden, skulde hun høre til samme? — Hendes Sindsbevægelse rørte mig meget. Jeg lod hende sætte sig ned, bad hende i Korthed at underrette mig om, hvad der var hændet hendes Mand, og da hun havde fattet sig lidt, efterkom hun min Anmodning.

Hendes Mand havde meddeelt hende Tyveriet, og han havde ligeledes betroet hende, hvem han nærede Mistanke til. I Kirkebyen, til hvis Sogn deres Gaard hørte, boede siden otte eller ni Aar en gammel Mand, om hvem det hed, at han tidligere havde drevet en betydelig Brændehandel i Nabolandet, erhvervet sig mange Penge derved, og endeligt opslaaet sin Bolig i den Landsby, hvor han nu boede, for der at tilbringe sin Alderdom i Fred og Ro. Han levede ganske alene i et lille Huus, som han havde kjøbt sig i en afsidesliggende Deel af Landsbyen; som gammel Pebersvend var han kun lidet venlig og modtagelig i sit Væsen, men desuagtet var han afholdt i Landsbyen, fordi han regelmæssigt besøgte Kirken, gjorde Vel mod de Fattige, laante Penge ud mod taalelige Renter, og ikke trykkede sine Skyldnere. Han hed Keller, og dette Menneske var det hendes Mand mistænkte for at have udøvet Tyveriet i deres Huus.

Kellers snigende Væsen, og hans Skyhed, der ikke tillod ham at see Nogen frit i Øinene, havde længe været hendes Mand paafaldende, og han havde sat disse Kjendetegn paa en neppe rolig Samvittighed i Forbindelse med de mange Tyverier, som i det sidste Halvaar vare begaaede. Han havde iagttaget ham, og det saa meget mere, som det ikke undgik ham, at han selv var mistænkt for at være den Skyldige, og det faldt ham tillige ind, at Nogen maatte have benyttet hans, den Fremmedes, Ankomst til Egnen, for, uden at vække Mistanke, endelig igjen at kunne gribe til et Erhverv, som sandsynligviis tidligere var drevet i Udlandet, og som det vel havde faldet vanskeligt nok at opgive i saa mange Aar. Flere Dage førend Tyveriet gik for sig, havde han om Aftenen seet Keller snige sig omkring hans Gaard, skjøndt i

en saadan Afstand, at han ikke med fuldkommen Sikkerhed havde kjendt ham. Det samme havde været Tilfældet Aftenen forend han blev bestjaalet. Han havde seet ham paa Heden i Nærheden af Veien, som førte fra Kirkebyen til den Kant, hvor Heimans Gaard var beliggende. For at forvisse sig om at det var ham, der sneg sig omkring, var han, inden den Anden bemærkede ham, rasst slaaet ind paa en Sidevei, som maatte føre ham lige imod ham, men paa denne var det, at jeg havde raabt ham an, og for at hjelpe mig, havde han maattet opgive sin ydenligere Undersøgelse. Samme Nat var han bleven bestjaalet. Efter hans Mening, kunde Ingen uden Keller være Tyven, og han maatte blive istand til at bevise det, maatte have sine Penge tilbage. Men hvorledes skulde han bære sig ad dermed? Om Dagen sad den fromme Mand Keller i Kirken eller i sit Hjem og bad, han maatte altsaa see at komme paa Spor efter hans forbryderiske Gjerninger om Natten. I dette Øiemed begav han sig ved Aftenstid hen i Nærheden af Kellers Huus, hvis Dør han ikke lod afsyne den hele Nat, men forgjeves stod han paa Luur denne og næste Nat, Mennesket lod sig ikke see, Alt var tyst og roligt baade i og udenfor Huset. Den tredie Aften begav han sig atter paa sin Post. Det var Aftenen forend den Dag, at Konen kom til mig. Forgjeves havde hun ventet ham; han var ikke vendt tilbage. Men allerede tidligt om Morgenen havde der viist sig en eiendommelig Bevægelse i Omegnen, og man havde seet Mennesker nærme sig den heimanske Gaard paa en hemmelighedsfuld Maade, og derpaa atter at forsvinde. Konen havde følt sig greben af en frygtelig Angest. Det var forekommet hende, som om disse Mennesker betragtede Gaarden med saadanne besynderlige Blikke. For at faae Grunden at vide til dette usædvanlige Røre, havde hun udsendt en af sine Folk, der kom tilbage med den Underretning, at man om Natten i Landsbyen havde fanget en Tyv og Røver, at han var grebet ved Kellers Huus, og endelig, at det var hendes Mand, der havde havt til Hensigt at bestjæle Keller for Alt, hvad han eiede, tre hundrede Frederiksd'orer, som den gamle brave Mand møisommeligt havde sammensparet og lagt hen for sine gamle Dage, men at Keller havde taget den frække Gavtyv paa fersk Gjerning, kæmpet med ham, raabt om Hjelp, og holdt paa ham til Hjelpen kom.

Endelig havde man da den forvovne, farlige Tyv og Røver, der saa længe havde gjort Egnen usikker, der havde udøvet saa mange Forbrydelser, hvem man saa længe havde eftersporet, men som man aldrig havde kunnet faae Fingre i.

Efterretningen havde som en Løbeild udbredt sig over hele Naboskabet. Fra alle Sider var man strømmet til Landsbyen, jublende indtil Raseri over den Fangst, man havde gjort, men tillige opfyldt af Harme over den Kjeltring, som havde viist en saadan Frækhed og bestjaalet saa Mange, indtil endelig hans Maal var fat en Grændse. Man maatte strax holde Dom over ham, og lade Straffen ufortøvet følge efter, thi for Retten vilde den listige og forslagne Forbryder forstaae at lyve sig fri, og hvad havde man saa af det Hele; det var jo næsten altid Enden paa disse langvarige Undersøgelser, at Fuglen fik Lov at flyve, fordi han var klogere end Dommeren.

Folkets Fanatisme er let sat i Bevægelse, og Grundene samt Elementerne til en Lynchjustits findes ikke alene i Amerika.

Heiman var bleven bragt til Landsbyens Arresthuus, og Sognefogden havde indespærret ham, førend Folket var bleven tumultuarisk. Da Sværmen var bleven enig om, hvad den vilde gjøre, havde den bestormet Arresthuset og forlangt ham udleveret, men Fogden havde negtet det.

Saasnart den ulykkelige Kone erfarede Mandens Fængsling, var hun ilet til Landsbyen, men forgjeves havde hun besvoret Mandens Uskyldighed. Man havde ikke villet lade hende komme til ham, men havde med vedvarende høie Raab forlangt, at faae ham i deres Magt, for at fuldbyrde den Straf paa ham, som en saadan Skurk fortjente.

I sin Angest havde Konen ikke vidst noget andet Raad, end at ile til mig. Hun var vendt tilbage til sit Huus, havde ladet spænde for, og kjørt til Byen. Hendes Bøn var, at jeg vilde følge hende til Landsbyen, da jeg var den Eneste, der kunde frelse hendes Mand. Jeg vidste jo, at hendes Mand ikke var Tyven, men den Bestjaalne, og jeg maatte endeligt gjøre for ham, hvad der stod i min Magt.

Hun havde Ret; jeg kunde frelse hendes Mand, og det var min Pligt, at gjøre det, hvis han var den Bestjaalne, som jeg ikke kunde betvivle; idetmindste maatte jeg dog sikkre ham for Folkets Raseri, om jeg ikke uforbeholdent kunde svare for hans Uskyldighed.

Jeg kjørte saa hurtigt som muligt til Landsbyen, efterat have forudsendt en Trop Gensd'armer, for muligen at forhindre videre Excesser til jeg selv kom. Heimans stakkels Kone, som var ankommet med det lille Barn paa en aaben Fjellevogn, uagtet det var Regn og et raat, stormende Veir, lod jeg stige ind i min Vogn

tilligemed Protokolføreren, og nu gik det raskt henad Veien.

Jeg tvivlede ikke om, at det vilde lykkes mig at bevise Heimans Uskyldighed, med Hensyn til Tyveriet, og frikjende ham, men hvilken anden større og forfærdeligere Brøde maatte jeg ikke derpaa anklage ham for! Og ikke blot ham, men ogsaa hans Kone, som sad ligeoverfor mig med sin Patteglut i Armene, saa stille og saa bleg, saa lidende og saa opfyldt af Angest, ogsaa hende maatte jeg drage til Ansvar.

Jeg kunde ikke betragte hende, uden at jeg blev greben af dyb Bedrøvelse, uagtet min Stilling i Samfundet. Var hun den, jeg, ifølge megen Grunden, var kommen til at antage hende for, da havde hun, saa ung hun end var, allerede maattet kvæle sig igjennem mangeaarige tunge Lidelser, som udgik fra et knust Hjerte, en blodig Synd, en frygtelig Straf og Angesten for ny Straf, som kun Døden kunde ende. Og denne nye frygtelige Straf maatte jeg være saa ubarmhjertig at overlevere hende til!

Ja, det maatte komme dertil; jeg feilede ikke. Jo mere jeg overveiede Alt; jo mere jeg tænkte over Fortid og Nutid, det Fjerne og Nære, desto vissere blev jeg, desto utvivlsommere blev det mig, at jeg ved min skrækkelige Formodning var kommen paa en dunkel, men rigtig Vei til at finde et blodigt Spor, som ikke var til at udslette.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Begrunderen af „Morning Herald", Henry Bate, en Geistlig, og til Aaret 1780 Redakteur af „Morning Post", var en ridderlig Figur, som i sin Blanding af kirkelig Værdighed og verdslig Slagfærdighed minder om Middelalderens Biskopper. Allerede som Udgiver af „Morning Post" havde han tre Dueller, af hvilke den, som vi her i Korthed ville fortælle, udmærker sig ved sin Eiendommelighed. Henry Bate havde i sit Blad optaget en Artikel, som indeholdt adskillige ærerørende Hentydninger til en Lady Strathmore. Kapitain Stoney elskede denne Dame og opfordrede Mr. Bate til enten at opgive Forfatterens Navn eller — slaaes med ham. Mr. Bate udtalte skriftligt sin Beklagelse over det Forefaldne, men negtede at opgive Forfatterens Navn. Nogle Dage efter mødtes de paa Gaden. Kapitainen udtrykte sin Glæde over dette heldige Tilfælde, erklærede hans Høiærværdighed, at Duellen ufortøvet maatte gaae for sig, og fik til Svar: „Nu, naar det endelig skal være, saa lad gaae!" Man traadte ind i Hotel Adelpha, udenfor hvilket man netop befandt sig, forlangte et Værelse, lukkede Døren ilaas og verlede a tempo et Par Kugler. Ingen af dem blev truffen og nu greb man til Kaarder, trængte ind paa hinanden og bibragte hinanden adskillige Saar. Kapitain Stoney var ramt i Arm og Bryst og blødte dygtigt, og hans Høiærværdighed havde faaet et Stik i det ene Laar; Saarene vare imidlertid ikke betydelige, og man blev ved. Nu traf Henry Bates Klinge saa haardt mod Kapitainens Brystbeen, at den bøiede sig. Bate viste sin Modstander det ubrugelige Vaaben, som han umuligt kunde fortsætte Kampen med, men denne svarede kort: „Ret Klingen, og det gaaer nok." Men idetsamme blev Døren sprængt og der blev gjort en Ende paa Kampen. Tre Dage efter traadte Kapitain Stoney for Alteret med Lady Strathmore. Denne Begivenhed er interessant ved det Lys den kaster over de daværende Selskabstilstande. Hvor Meget har ikke forandret sig siden da! Duellen er nu underlagt den offentlige Menings Magt og næsten bleven til en Umulighed, idetmindste i en saadan Form, som ovennævnte.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Asker Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 29de April. № 18.

Indhold: Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Kronjuvelerne (med xylographeret Scene — Fortsættelse.) —

Folkets Stemme.
(Fortsættelse.)

Den 3die August 1828 var Straffeanstalten i N. i Lithauen afbrændt. Ilden var udbrudt seent om Aftenen og havde pludseligt overrasket Alle i den dybeste Søvn. Flere Mennesker, Fanger saavelsom Medlemmer af Embedsmændenes Familier, der boede i Anstalten, vare omkomne i Flammerne. Paa en endnu skrækkeligere Maade havde andre Fanger, som vare indespærrede i tredie og fjerde Etage, funden Døden, idet de, i deres Dødsangst og for at undgaae Flammerne, havde styrtet sig ud af Vinduerne, men kun for at blive lemlæstede mod Steenbroen nedenunder.

Ilden var paasat, derom kunde der ikke være nogen Tvivl, men hvem var Gjerningsmanden? Man havde ingen Idee derom; de meest utrættelige Undersøgelser kunde ikke lede til mindste Gisning. Efterhaanden reiste sig Mistanke til En og Anden, men der var Intet, som kunde afgive tilstrækkeligt Bevis. Hvad der afgav de nærmeste Momenter til at komme til et Resultat, som havde den største Sandsynlighed for sig, var følgende:

I en afsidesliggende Landsby ved den polske Grændse levede en Enke efter en Krovært i gode Omstændigheder, ved Navn Lenuweit. Hun havde en eneste Datter, en billedskjøn Pige paa sexten Aar. Madline Lenuweit var sin Moders Øiesteen, og Alle, som kjendte hende, elskede og forgudede den unge Pige. Men hun var uerfaren, og blev, endnu ikke fyldt sytten Aar, et Bytte for Forførelse.

Ved den polske Grændse dreves meget Smugleri. Smuglerne opholdt sig i Kroerne i de preussiske Grændsebyer, for at afvente og benytte den gunstigste Tid og bedste Leilighed til deres Erhverv, og de kom ofte fra fjerntliggende Egne.

Da Madline netop havde fyldt sexten Aar, indkvarterede nye Smuglere sig i hendes Moders Kro. De vare komne op ad Floden Memel og havde hidtil drevet Smuglerhaandværket ved den russiske Grændse, i Nærheden af Staden Memel. Men her var det nylig ved strengere Forholdsregler bleven farligt, og det var derfor begyndt at standse med Haandteringen, som man derimod meente vilde være blomstrende ved den polske Grændse. Saaledes havde de tænkt, og saaledes var det — de fandt Arbeide og Fortjeneste i Overflødighed, og da det var bestemte og modige lithauiske Knøse, udrettedes der betydeligt.

Blandt disse udmærkede sig i Særdeleshed En, Ansos Szallwat, som var den dristigste og listigste af dem Alle. Han var Anfører for sine Kammerater, med hvem han var kommen, og inden ret længe blev han Overhovedet for samtlige Smuglerbander ved Grændsen. Han blev dertil Noget endnu: den skjønne, blide, uskyldige og uerfarne Madline Lenuweits Forfører.

Ogsaa han var ung og den smukkeste Mand, man kunde see, dertil beundret for sit Mod og sin Klogskab, ligesaavel som for den Foragt for Døden, hvormed han uafladeligt

mødte de Farer, som let kunde bringe den; men naar han var hos hende, naar han sad ved hendes Side, var han saa blid og beskeden, ja, selv ligesom tilbageholden i sit Væsen, og han svoer paa, at hans Hjerte kun elskede hende, at han uden hende ikke kunde leve, og at han, naar hun ikke blev hans Kone, vilde lade den første den bedste Kosak jage sig en Kugle igjennem Hovedet.

Han elskede hende virkeligt og hun elskede ogsaa ham, men han var Smugler og havde Intet, og hun var den rige Kroværtindes eneste Datter, og Kroen med Alt, hvad der hørte til den, Husgeraad og Linned, rede Penge og udestaaende Kapitaler, vilde eengang blive hendes Eiendom.

Moderen negtede haardnakket at give sit Samtykke til deres Forbindelse. Da forførte han Pigen, og nu gav hun efter, for ikke at overgive sit eneste Barn til Skam og Skjændsel. Dagen til det forstinkede Bryllup var bestemt og nærmede sig; da ankom en Aften en Trop Gensd'armer for at fængsle Ansos Szellwat — ikke Smugleren Ansos, men Tyven, Røveren, der som en Følge af mange rundtom begaaede Forbrydelser, og for at han for Aar og Dag siden var flygtet fra Straffeanstalten i R., blev dømt til fem og tyve Aars Tugthusstraf.

Faa Dage efter hans Arrestation blev Madline Lenuweit forløst med en Dreng. I sin Fortvivlelse ombragte hun Barnet, og blev dømt til livsvarig Tugthusstraf. Dommeren havde betragtet hendes lidelsesfulde og forvirrede Tilstand, da hun begik den blodige Gjerning, som en Formildelsesgrund, og paa hans Indstilling var Dødsstraffen, som hun efter Loven skulde lide, bleven forandret til livsvarigt Tvangsarbeide.

Madline blev afleveret til den samme Straffeanstalt i R. hvortil hendes Forfører var bragt; hun var kun atten Aar, og hun skulde aldrig mere sætte sin Fod udenfor disse mørke Mure!

Medens Madlines Sag behandledes for Retten, var Ansos Szellwat brukket ud af Tugthuset. Han maatte see sin Forlovede, thi han kunde ikke holde det ud uden hende, og han havde gjerne ti Gange vovet sit Liv, for blot at tale eet Ord med hende. Men han kom hverken til at see hende eller tale med hende, thi under Sagens Gang sad hun for sig selv i strengt Fængsel, og nogle Uger efter befandt hun sig i Tugthuset, som han var brudt ud af. Nu var Friheden ham uden Værd; der, hvor hun var, maatte han ogsaa være, og han vendte frivillig tilbage til Straffeanstalten. Hvilken Magt har og giver ikke Kjerlighed — selv i en Forbryders Hjerte.

Nu var han atter med hende under eet Tag, og efter nogle Maaneders Forløb havde han Leilighed til at see hende. Fængselsindretningen vor dengang meget mangelfuld i Preussen, Opsynet i Fængslerne lod meget tilbage at ønske, og endnu er ikke Alt, som det burde være. Skjødesløse Fangevogtere vil der altid gives, med eller uden Underofficierer, som efter tolvaarig Tjeneste have Præference paa saadanne Embeder, og nu Fangerne — der gives ingen Korporation i det menneskelige Selskab, der, saaledes som disse, holde sammen i Ondt og Godt, i Had og Medynk, og, fremfor Alt, i at bedrage Fængselsembedsmændene. Dog maae vi tilføie, at der ogsaa findes Forrædere iblandt dem.

At Ansos Szellwat og Madline Lenuweit hemmeligt saaes, blev nemlig forraadt. De bleve nu strengt afspærrede fra hinanden, og det var bleven umuligt for dem at mødes.

Tre Maaneder efter afbrændte Straffeanstalten, og det var udenfor al Tvivl, at Ilden var paasat.

Hvem var Gjerningsmanden?

Over fem hundrede Fanger havde befundet sig i Bygningen, og kun een af dem kunde være Brandstifteren. Ikke den ringeste Mistanke faldt paa nogen af Embedsmændene. Uden fra var Ilden ikke kommen, men den var udbrudt i en af Husets store Arbeidssale. Herfra, hvor der befandt sig saa meget let fængeligt Materiale, saasom Maskiner, Væverstole, Hør, Hamp, Uld og lignende Ting, havde den udbredt sig med en utrolig Hurtighed, og efter nogle Timers Forløb stode kun en Deel af Murene tilbage.

Brandstiftelsen skete om Aftenen paa Kongens Fødselsdag. Straffeanstaltens Embedspersonale havde feiret Dagen, som Skik og Brug var, og da Brandallarmen lød, vækkedes de af en tungere Søvn, end ellers vilde været Tilfældet. Anstaltens Direkteur var dertil ikke hjemme; han havde været indbuden til Festmaaltidet i den nærliggende By, hvor han overnattede, og dette gav Anledning til, at de andre Embedsmænd tabte Hovedet, og vidste hverken ud eller ind.

Ulykken var forfærdelig, og vi gjentage: Hvem var Gjerningsmanden?

Den i Begyndelsen spredte Mistanke samlede sig snart og viste Vei i en bestemt Retning. Ansos Szellwat havde offret den Frihed, han endnu kunde opnaae efter endt Straffetid, for at gjensee Madline. Madline Lenuweit var i sin Kjerlighedsforvildelse bleven sit Barns Morderske. Begge havde gjenfundet hinanden, vare

strengt blevne skilte ad, og havde ikke senere seet hinanden. Samtidigt hermed kom man efter, at en af Fangevogterne, som var Medlem af flere fromme Missionsselskaber, havde udbredt gudelige Skrifter imellem Fangerne, og at den snue Ansos Szellwat flere Gange havde formaaet ham til at overbringe Madline Lenuweit en eller anden af disse Pjecer, hvori han havde fundet Noget, der, som han sagde, vilde være saa trøsterigt for hende at læse; men hvad var tydeligere, end at Fangevogteren paa denne Maade havde været hans Brevdrager.

Madlines Medfanger havde ofte bemærket en besynderlig Uro hos hende, navnlig hvergang hun havde faaet et nyt Skrift. Nogle vilde endogsaa i dette have bemærket en Mængde Naalestik, hvis Betydning var bleven dem uforklarlig; men nu var der ikke længer nogen Tvivl om, hvad de havde at sige.

I de sidste Dage førend den 3die August var hendes Uro tiltaget; og da denne Dag kom, havde hun havt en formelig Feber. Da Ilden brød ud og Larmen begyndte, havde man ikke agtet videre paa hende, thi Enhver havde nok at gjøre med at frelse sig selv fra at omkomme i Luerne.

Ansos Szellwat, den snue, besindige, erfarne Forbryder, havde bedre vidst at beherske sig. Hos ham havde man ikke bemærket den mindste Forandring eller nogensomhelst Uro; han var som altid, baade førend Branden og da den brød ud. Men han vidste fra tidligere Tider, at Kongens Fødselsdag høitideligholdtes af Straffeanstaltens Embedsmænd, at Arbeidssalene denne Aften bleve lukkede tidligere end ellers; at, naar dette var skeet, de Overordnede begave sig til deres Festmaaltider, og at alt strengt Tilsyn ophørte, naar Arbeidstiden var forbi. I den Sal, hvor han arbeidede, var Ilden udbrudt, og en af Opsynsmændene vilde endogsaa kunne erindre, at Ansos Szellwat var den Sidste, som havde forladt Salen.

Da den Zelle, hvori Ansos Szellwat sad tilligemed flere Fanger, strax efter det første Brandraab var bleven aabnet, havde Alle erklæret sig enige om at slukke og frelse, hvad frelses kunde; men han var fra samme Øieblik af ikke seet af Nogen, og saaes heller ikke siden; han var paa eengang sporløst forsvunden. De senere i Grushoben fundne mandlige Liig bleve samtlige kjendte; hans var ikke deriblandt. Han maatte altsaa være undkommen under Branden.

Ogsaa Madline Lenuweit var forsvunden, men om hende havde man en til Vished grændsende Formodning om, at hun havde fundet Døden i Flammerne. En af Fangerne havde seet hende under Branden som en Affindig løbe omkring i en af den brændende Bygnings lange Korridore. Det syntes, som om hun ikke havde kunnet finde Udgangen igjennem den kvælende Røg. Man havde raabt til hende, men hun havde ikke svaret; formodentligt maatte hun allerede dengang have mistet al Besindelse. I denne Deel af Grunden blev senere under de rygende Ruiner fremdraget et fuldstændigt forkullet kvindeligt Liig. Nogen Gjenkjendelse kunde der ikke være Tale om, men det kunde kun være hendes eller en Szamaitindes, der ligeledes savnedes.

Strax efter Branden var der udgaaet Stikbreve efter Ansos Szellwat, og, for en Sikkerheds Skyld, ogsaa efter Madline Lenuweit; men de vare blevne uden Resultat, ligesom enhver anden Bestræbelse for at komme efter den farlige Forbryder, som der ikke kunde være nogen Tvivl om var Brandstifteren. Historien om Ansos Szellwat og Madline Lenuweit havde jeg ofte hørt, og som en af mere end almindelig Interesse, gjort mig bekjendt med den igjennem Akterne. Den stod idag atter levende for mig, ja, saa meget mere levende, i jo høiere Grad Angesten greb mig ved Tanken om, at jeg nu, efter saa mange Aars Forløb, havde fundet Forbryderne, havde fundet Madline Lenuweit, den stakkels forførte Kvinde, som sad der ligeoverfor mig i Vognen, bleg af Angest og Smerte og Moder til den Patteglut, som slumrende hvilede ved hendes Bryst. O, Mange i mit Sted vilde have jublet over at have gjort denne Opdagelse, men mig nedtrykkede den med en Vægt, som om jeg selv var den Skyldige. Jeg vovede ikke at see paa hende, for ikke at forraade hende min Mistanke, og alligevel kunde jeg ikke holde Øinene fra hende. Vel hundrede Gange havde jeg Navnene Madeline Lenuweit og Ansos Szellwat paa Tungen, men jeg kunde ikke udtale dem, og dog maatte jeg eengang blive nødt dertil. I tvende angstfulde Timer kjørte jeg sammen med den ulykkelige Kone, i hvis Træk jeg læste en saa skrækkelig Lidelseshistorie. Dog, hendes Kval og Uro var ikke større end min. Endelig ankom vi til Landsbyen, i hvilken Heiman holdtes fangen. Han befandt sig endnu i Forsamlingshuset under Sognefogdens Varetægt, men tillige bevogtet af Mængden udenfor. Denne havde imidlertid forholdt sig rolig efter Ankomsten af Gensd'armerne, der indtraf førend mig, men forkyndte, at jeg fulgte efter. Det skulde gaae haardt paa, dersom det tydske Folk skulde gribe til Lynchjustitsens virkelige Udøvelse. Da jeg forsikkrede de Forsamlede, at der uopholdelig skulde blive foretagen hurtige og nøiagtige Under-

søgelser og de Skyldige blive straffede efter Lovens fulde Strenghed, blev Fangen mig uden mindste Modsigelse udleveret. Iøvrigt, for at bringe det hertil paa en fredelig Maade, var den lille gamle Bonde, der fra først af havde søgt at vække min Mistanke til Heiman som den, der begik de mange Tyverier. Han var tilstede med mange andre Bestjaalne, og havde han været bange paa Heden, saa var han nu modig som en Løve.

„Herren veed Alt," forsikkrede han Mængden. „Jeg har meddeelt ham det Hele, og vi kunne roligt forlade os paa ham. Den skjændige Ransmand vil ikke undgaae sin velfortjente Straf. Ja, Folkets Stemme er Guds Stemme, og Gud har stemplet ham med det ægte Kainsmærke."

„Ja," raabte Mængden, „Kainsmærket bærer han i sit Ansigt, og Folkets Stemme er Guds Stemme!"

Skulde de have Ret, skjøndt i en ganske anden Retning, end de meente?

Jeg tog strax fat paa Undersøgelsen af hvad der var skeet om Natten og indrettede mig i Forsamlingslokalet for at optage de fornødne Forhører, Alt i Overeensstemmelse med Lovens Bydende. Navnlig maatte samtlige Personer, hvis Vidnesbyrd ikke fordredes, forlade Lokalet. Jeg begyndte med at forhøre den foregivne sidst Bestjaalne, ved Navn Keller. Det var en lille, spinkel Mand, med et fromt og mildt Ansigt. Man maatte betragte ham skarpt og meget nøie for i hans klare Øine, der snart vare vendte mod Himlen med et helligt Udtryk, snart mod Jorden med ydmyg Underkastelse, og som bestandigt søgte at undgaae andre Menneskers Blik, at opdage den dybe, lurende Forslagenhed, som skjulte sig bagved hans hykleriske Maske. Var han Tyven, og ikke den Bestjaalne, saa vilde jeg udentvivl komme til at bestaae en svær Dyst med ham?

„De er bleven bestjaalet i Nat?" begyndte jeg.

„Ja, og dertil røverisk overfaldet paa min egen Grund."

„Vil De, saa kort, som muligt, fortælle, hvorledes det Hele gik til."

„Ved Guds Hjelp og Bistand har jeg sammensparet mig en lille Kapital," tog han Ordet. „Verden er slet; man hører overalt tale om begaaede Tyverier; jeg boer temmeligt ensomt ved Enden af Landsbyen, og Ingen vil derfor kunne fortænke mig i, at jeg forvarede mine Penge saa godt, jeg kunde, idet jeg nemlig nedgravede dem i min Have paa et Sted, hvor intet Menneske kunde finde paa at søge dem, medens man derimod i Huset kunde finde paa at søge dem overalt.

(Fortsættes.)

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Attende Kapitel.

Et uventet Syn.

Vi vende nu tilbage til Lord Conybeare. Josaphat havde, overeensstemmende med sit Tilsagn, udbetalt ham et hundrede tusinde Pund, imod Kvittering for Beløbet. Denne havde Lorden været meget villig til at give, men derimod havde han kun, fordi han ellers ikke havde faaet Pengene udbetalte, med megen Uvillie bekvemmet sig til at underskrive en Specifikation over de pantsatte Juveler, hvilken Josaphat ufravigeligt gjorde Fordring paa, da, som han forklarede, Diamanter af en vis Rang havde deres Stambog ligesaavel som de adelige Familier. Uden videre at tænke over det Farlige i den Tilstaaelse, han havde bekræftet med sin Underskrift, sørgede han blot for at faae dækket Panthaverne i Conybeare-Ford, og det lykkedes ham at frelse Godset; var han kommen blot otte Minutter senere, vilde det været for silde. Efterat han havde afgjort nogle andre pressende Gjeldsposter, var Klokken bleven fire, og nu begav han sig til St. Jamesstreet med fem tusinde Pund tilbage. Da han kom udenfor sit Huus, fandt han Vinduesskodderne lukkede, men Gadedøren aaben. En vagthavende Konstabel var synlig i Forhallen, men neppe havde han faaet Øie paa Lorden, førend han blev saa bleg som et Liig, og med et Skrig styrtede ud paa Gaden, hvor han strax samlede en Menneskesværm, som snart fik at vide, at Lord Inglis eller hans Gjenfærd var kommen tilbage.

Denne ilede imidlertid gjennem det ene Værelse efter det andet, men de vare tomme, og hvor høit han end raabte paa sin Datter og Folkene, kom dog intet menneskeligt Væsen tilsyne. Endelig traf han dog paa Nogen. Idet han betraadte sit eget Værelse, saae han det indtaget af trende værdige Personer; to Konstabler vuggede sig mageligt i hans Sopha med dampende Cigarer i Munden og fyldte Glas i Haanden, medens en tredie var ifærd med at optage et Inventarium. Lorden befalede dem at

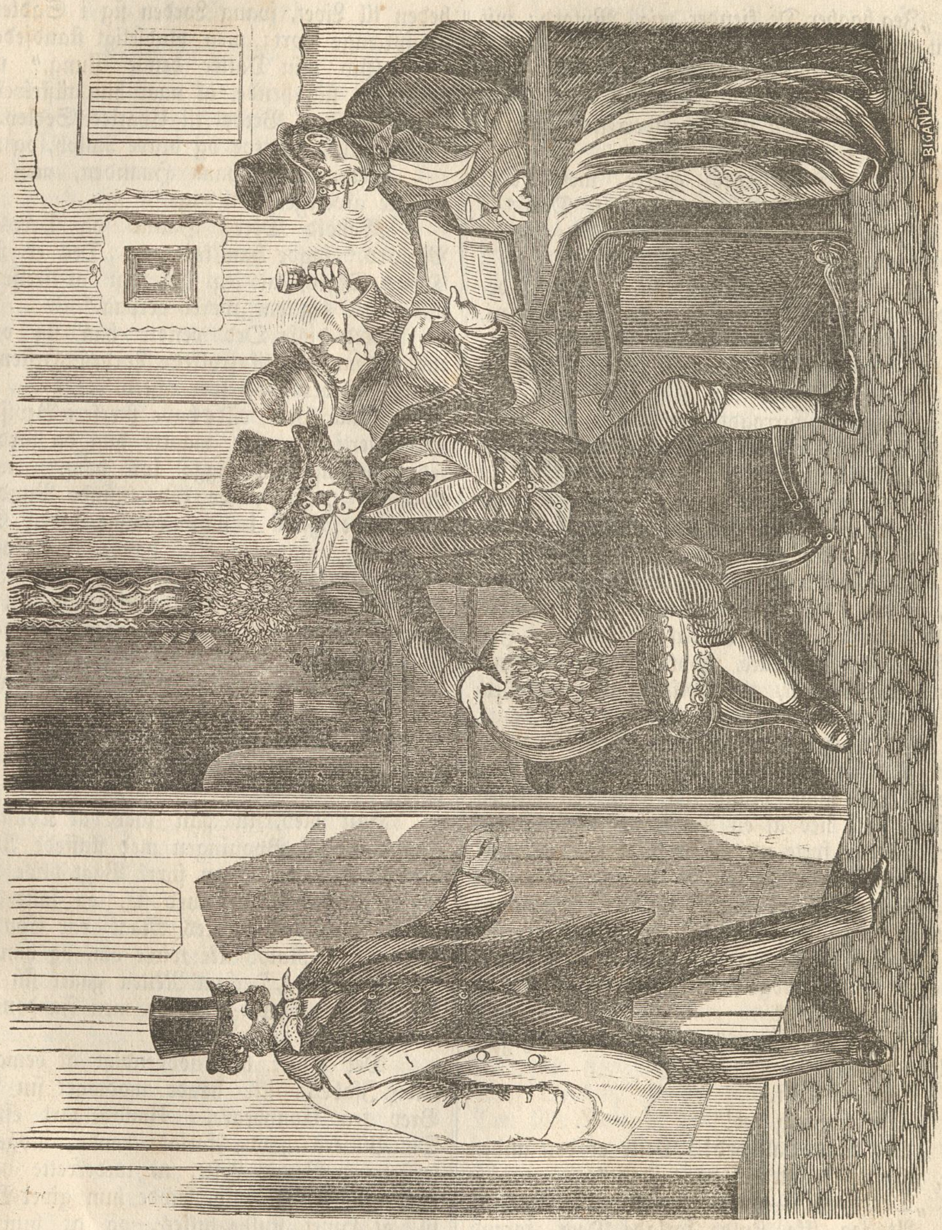
De værdige Embedsmænd.

fjerne sig. Skriveren, som troede ham paa Bunden af Themsen, blev saa forfærdet, at han væltede Bordet, idet han vilde styrte ud af Værelset, en af de Tilbageværende greb den tomme Viinflaske, kastede den efter den formeentlige Aand og fulgte Skriveren, men den anden var saa beruset, at han ikke kunde komme afsted, hvorfor Lorden maatte hjelpe ham ud af Døren. Netop vilde han hengive sig til Smerten over sin Datters Fraværelse, idet han maatte formode, at hun ikke havde modtaget hans Brev, og det fremstillede sig for ham som meest sandsynligt, at hun, ved at erfare hans Død, ikke havde seet nogen anden Udvei, end at følge ham, da han pludseligt følte en Haand paa sin Arm. Han foer forskrækket tilside, og saae en ung Mand i grove Klæder staae for sig.

„Hvad vil De?" spurgte Lorden hastigt.

„Jeg haaber De kjender mig, Mylord; mit Navn er Ralph," lød Svaret.

„Ah, en Søn af Hushovmesteren?"

„Ja, Mylord."

„Saa maa Du kunne underrette mig om, hvor Lady Isabella er taget hen."

„Hun er i Sikkerhed, Herre, men De er i Fare, og jeg er ilet hid for at frelse Dem."

„Hvilken Fare skulde det være?" udbrød Lorden med usikker Stemme.

„Øxen," svarede Ralph fast. „Det er bekjendt, at De er Medskyldig i det store Tyveri, som er foretaget i Nat i Tower, og De vil inden ret længe blive arresteret. Fly, Mylord, eller De er forloren!"

„Hvem har forraadt mig?"

„Det kan jeg ikke sige, men derimod veed jeg, at De ikke har en Minut at spilde."

„Men min Datter?"

„Hun veed ikke et Ord om nogen Brøde — hun veed ikke, at De svæver i nogen Fare; det vilde blive hendes Død, dersom hun erfarede, at hendes Fader var fængslet. For hendes Skyld beder jeg Dem om at bestige min Hest og flygte til Conybeare, hvor en Baad venter Dem; men iil, iil, thi Politiet vil følge Dem lige i Hæsene."

Lord Inglis var aldeles forvirret; han kunde hverken bekvemme sig til at gaae eller blive. Den unge Mand tog ham ved Armen og førte ham ned af en Bagtrappe til Gaarden, hvor en Port førte ud til en smal Gade, gjennem hvilken han let kunde komme ubemærket bort. En Hest stod parat, og Ralph opmuntrede endnu engang Lorden til at skynde sig.

„I Sadlen, Mylord," udbrød han, „og derpaa afsted; men undgaae Stranden og Floden, og tag ad Landeveien."

„Ak, min Datter," sukkede Lord Inglis tvivlraadig.

„Hun er frelst."

„Tilsværg mig det!"

„Ved min Salighed! Dette er den anden Eed, jeg har maattet aflægge idag."

„Den første —?"

„At jeg ikke skulde forlade Dem, førend jeg havde seet Dem paa Veien til Conybeare."

„Var det min Datter, som opfordrede Dem hertil!"

„Nei, Mylord, men det gjør jo ligemeget. Jeg hører Larm i St. Jamesstreet, og Politiet nærmer sig Forsiden af Huset. Afsted, jeg skal sende Dem Underretning om Lady Isabella til Paris."

Greben af Tanken om Faren og Kjerligheden til Livet, svang Lorden sig i Sadlen, for at sprænge bort; men pludseligt standsede han.

„Giv min Datter denne Pung," udbrød han, „og sig hende, at naar hun tilskriver mig, adresserer hun Brevet til Charles Sedley. Og nu Farvel, min troe og brave Ralph, og Tak!"

Lorden rakte ham Haanden, men Ralph traadte afværgende tilbage.

„Behold Deres Haand og Deres Tak, Mylord," sagde han koldt. „Det er ikke for Deres Skyld, at jeg har søgt at frelse Dem, men fordi jeg har svoret derpaa."

Med disse Ord vendte han sig om, og med et mørkt Blik trykkede Lorden Hesten Sporerne i Siderne og foer afsted.

„Naar Betty vilde have stærkere Beviser paa min Kjerlighed, saa maatte hun da fordre, at jeg lod mig halshugge for ham," mumlede Ralph. „Væk er de tyve tusinde Pund, som jeg kunde havt i min Lomme inden Solens Nedgang, naar jeg ikke havde lovet at frelse denne Gavtyv."

Med en eftertænksom Mine gik han ud af Bagporten, dreiede om Hjørnet og nærmede sig Huset fra St. Jamesstreet, men han kom ikke langt, thi Gaden var opfyldt af en frygtelig Menneskemasse, og Huset besat med Politi, baade tilhest og tilfods.

„For silde," mumlede han; „Ræven er borte."

Han blev, til han saae, at Konstablerne traadte ud af Bygningen med skuffede Ansigter. Overkonstablen lod en stærk Vagt blive tilbage, tog ti beredne Mand med sig, og satte afsted i stærkt Trav. At deres Maal var Conybeare-Ford, kunde Ralph ikke tvivle om, og han tænkte ved sig selv: „Dersom Retten gaaer sin Gang, bliver han nappet endnu; men Fanden hytter nok sine."

Det bliver her nødvendigt at bemærke at Lady Isabella ikke havde modtaget sin Faders Brev fra Conybeare. Umiddelbart efter, at Sir Villiers havde forladt hende, nogenlunde trøstet ved Bettys Løfte, at underrette ham om hvor hun tog Ophold, havde hun givet Befaling til, at Huset skulde lukkes, og at hun Ingen vilde modtage. Derpaa havde hun iført sig en ganske simpel Dragt, og ifølge en Overeenskomst med Betty, fulgte hun hende til hendes Onkel i Conybeare-Ford. Da Budet fra Lord Inglis ikke fandt Nogen, der kunde modtage det Brev, han var Overbringer af, stak han det ind under Døren og galoperede tilbage. Saaledes erfarede altsaa Lady Isabella ikke, at hendes Fader levede.

Nittende Kapitel.

Hytten og Slottet.

Ved Enden af en smal Gade laa en gammel Steenbygning, som tidligere havde tjent til religieuse Øiemed, men i det sidste Aarhundrede været Familien Varneys Eiendom. Det var allerede mørkt, thi Aftenen var taaget. Igjennem det halvtillukkede Egeskodde saaes Skinnet af et Lys, der viste, at Huset idetmindste ikke var ubeboet. Vi ville træde ind i det oplyste Værelse. Rundtom paa Væggene hænge gamle Vaaben og Gulvet er belagt med mørke Marmorplader. Store Kasser skjule gamle Folianter. I den ene Ende er det rummelige Gemak hvelvet, og under Hvelvingen befinder sig en Art Prædikestol og et Alter. Dette Lokale havde for tre hundrede Aar siden været et Kapel, thi Bygningen var fra Munkenes Hænder gaaet over til Familien Varney, som leilighedsviis beboede den.

Saavidt vi erindre, have vi tidligere nævnet den yngre Søn af en Skatkammerlord, nemlig Kapitain Henley, der, som Hinchcliff troede, havde overtalt hans unge uskyldige Datter til at forlade sin Fader, hvorfor han vilde hevne sig, ved at stjæle den Skat, som var betroet til den gamle Lords Bevogtning. Der gives en Hevn, som er skrækkeligere end Døden, en Hevn, som bereder et Liv fuldt af Skam og Kummer. Denne var den Hevn, Hinchcliff udtænkte og til hvis Udførelse han forbandt sig med den udsvævende Lord Neagle og de andre Individer.

Det Værelse, hvori vi ere indtraadte, er nu ikke længer noget Kapel, men en komfortabel indrettet Spisestue for en Aristokrat. En stor Kulild flammede i Kaminen, og paa Kamingesimsen, imellem fire Voxlys, stod et Maleri, der saae ud som om det nylig var fuldført. Det var et Portrait af en ung Pige paa atten eller nitten Aar, med blaae Øine og lyst Haar, der som en gylden Katarakt faldt nedover hendes snehvide Skuldre. Det dybe Blik røbede en Fylde af Kjerlighed, medens Udtrykket omkring det viste en Blanding af Stolthed og Blidhed. Det skjønne Hoved, den ædle Holdning, de runde Former, alt i Forening dannede et saa yndigt Billede, som en Maler eller Digter kunde ønske sig besjælet af. Paa eengang aabnedes Døren og Originalen traadte ind. Hun var iført en simpel Dragt af blaat Silketøi, og bar en hvid Blomst i Haaret. Damen var bleg og Udtrykket i hendes Ansigt viste Uro. Med et Smil betragtede hun sit Billede paa Kaminen, og derpaa ilede hun hen til Vinduet, og saae ud i den mørke Nat. Det var tydeligt nok i enhver af hendes Bevægelser at bemærke, at hun ventede Nogen, som var hendes Hjerte kjer. Endeligt hørtes der Trin, som raskt nærmede sig. Hendes Øine straalede af en forhøiet Glands, og Kindens Blegheb veg for en stærk Rødme. Da Døren aabnedes, vilde hun med udbredte Arme ile henimod den Indtrædende, men paa eengang standsede hun og studsede, thi den Person, hun saae for sig, var ikke ham, som hun ventede.

Inden vi gaae videre, er det nødvendigt at vi skride et Par Aar tilbage og besøge en lille Landsby, ved Navn Edmundsburg, tre Mile fra Conybeare-Ford. Ved en lille Bæk, som snoede sig imellem grønne Enge og et ophøiet Terrain, paa hvilket Slottet Varney hævede sig, laae et lille, men venligt Huus i Ly af en skyggefuld Eg. I dette var John Hinchcliffs Kone født. Hun var en mere end almindelig smuk Pige da hun blev voxen, og havde paa Grund heraf mange Friere, men, som det stundom gaaer, valgte hun den mindst tiltrækkende, den unge Hinchcliff. Hæslig af Udseende, og hverken munter eller selskabelig, syntes han at være et sørgeligt Valg for Egnens smukkeste Pige, men han havde en lille Forpagtning hos Lorden af Conybeare og hans Stilling som Søn af Overslutteren i Tower var idetmindste meget anstændig i de fordringsløse Landfolks Øine. Man sagde dertil, at han snart kunde vente at faae Faderens Plads, da denne var gammel og svag, og blev saaledes anseet for et godt Parti. Snart talte man ikke mere om den Sag. De unge Folk bleve gifte, og deres Ægteskab velsignedes med en lille Pige. Da denne var ni Aar, døde den gamle Hinchcliff og Sønnen fik hans Plads. Tower laa kun fem Fjerdingvei fra Landsbyen, saa han hver Søndag kunde besøge Kone og Barn. Den lille Kate fik den omhyggeligste Opdragelse i en nærliggende Pensionsanstalt, og hendes Moder levede nu alene i Huset. Dog, der var foregaaet en Forandring med hende. Siden hendes Ægteskab var hun bleven alvorlig, og i Aarenes Løb blev hun bleg og svagelig. Mange troede at hun græmmede sig over sin Mands Kulde, thi han kom sjeldnere hjem end i Førstningen, og da Datteren var sat i Pension, blev han reent borte. Endelig blev hun saa lidende, at man frygtede for en Tæring, og hun maaatte holde Sengen. Kate, som nu var tolv Aar, blev taget hjem for at pleie Moderen, og der blev sendt Bud efter Hinchliff, som ogsaa indfandt sig. Den Syge døde Natten derpaa,

men det var en særegen Maade, paa hvilken hun forlod Verden, og som gav Anledning til megen Tale. Hun laa stille hen; Manden, som vaagede ved hendes Seng, var falden isøvn, og Kate sov ligeledes med Hovedet hvilende paa Moderens Pude. En Time før Midnat stod den syge Kone op, bevægede sig langsomt og roligt igjennem Værelset, og forlod Huset i sin hvide Natdragt med flagrende Haar og bare Fødder. Hun syntes mere at snige sig frem end at gaae, og med Vanskelighed besteg hun den Høi, paa hvilken Slottet hævede sig mod Himlen, belyst af Fuldmaanens klare Skin. Vildttyven og den sildige Vandrer flygtede for hende, og den næste Dag hed det overalt i Egnen, at Anna Hinchcliffs Aand var efter hendes Død svævet over Slotsmuren. Hun gik videre og videre, mere som en Luftskikkelse end som et jordisk Væsen. Hendes Fødder blødte, saarede af Veiens skarpe Steen; hendes Dragt var sønderrevet af Tidsler og Torne. Da hun havde passeret Vindebroen, standsede hun ved Porten i den høie Muur, som omgav Slottet. Tre Gange bankede hun paa, og tre Gange udstødte hun et Navn i en høi og klagende Tone, men intet Svar fulgte. Paa eengang saae hun sig vildt omkring, foldede sine Hænder over Brystet, sank paa Knæ og faldt med Panden mod Jorden. Saaledes laa hun uden Bevægelse — hun var død!

En Time efter kom en Rytter ridende paa Veien fra London til Slottet. En eneste Tjener fulgte ham. Han betragtede de høie Spir, som strakte sig op i den klare Luft, og ligesom uvilkaarligt udbrød han: „Hvor uforandret det Hele viser sig for mig efter disse tolv Aar, tilbragte under en fremmed Himmel!"

„Alt, som forhen, Sir," bemærkede Tjeneren, der ogsaa følte Trang til at sige et Ord.

Rytteren bar Uniform, og den mørke Ansigtsfarve tydede paa et langt Ophold under en sydlig Himmel. Efterat have tjent i over tolv Aar ved Armeen i Indien, var han samme Dag kommen til London, men saa seent, at han først efter Midnat naaede sit Slot. Idet han vilde sprænge over Broen, faldt hans Øine paa den hvide Skikkelse, som laa midt paa samme med Ansigtet mod Jorden. Rytteren studsede, da hans Hest sky foer til den ene Side.

„Hvad er det!" udbrød han.

„Jeg veed det ikke, Sir, men det seer ud som et menneskeligt Legeme," svarede Tjeneren. „Befaler De, Sir, at jeg skal staae af og see efter?"

„Nei, jeg vil selv undersøge hvad eller hvem det kan være," lød Svaret. Den militaire Herre steg af Hesten, kastede Tøilerne til Tjeneren og nærmede sig den besynderlige Gjenstand, som saa uventet var kommen ham forøie. Han saae strax hvad det var — en død Kvinde! Idet han bøiede sig ned og hævede Ansigtet mod Maanens Lys, foer der en kold Gysen gjennem hans Legeme, og han stammede ved sig selv: „Retfærdige Gud, Gjengjeldelsen blunder, men den sover aldrig! — Hun har endnu ikke glemt mig, men søgt mig her, da hun følte Døden nærme sig."

Han stod et Øieblik med Ansigtet begravet i sine Hænder. Pludseligt vendte han sig mod Tjeneren og sagde: „Bind Hestene ved Rækværket, og kom saa og hjelp mig med at bringe dette livløse Legeme til dets Hjem, som jeg kjender og som ikke er langt herfra. Men husk paa, John, at Du ikke omtaler dette Tilfælde for Nogen."

De løftede Liget op, og bare det til det lille Huus ved Bækken. Lydløst traadte de ind i Stuen, som svagt oplystes af en Natlampe. De Sovende vare ikke vaagnede i denne lange Tid, og de lagde den Døde paa Sengen, uden at Nogen af dem bemærkede det.

(Fortsættes.)

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Asker Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Asker Ryg,"** 11te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & C[os] lith. Etabl.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 6te Mai. **№ 19.**

Indhold: Laurits Nicolai Hvidt (med steentrykt Portrait.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Laurits Nicolai Hvidt,

der i saa mange Retninger har Krav paa sit Fædrelands Erkjendtlighed, var en Søn af Hofagent, Grosserer Niels Hvidt, og blev født i Kjøbenhavn den 27de October 1777. Kun 18 Aar gammel tog han theologisk Attestats med Karakteren Laudab. & qvidem egregie. Aaret efter besvarede han den af Universitetet udsatte historiske Prisopgave: „Hvorledes var Kvindekjønnets borgerlige og huslige Kaar hos det nordiske Folk før Kristendommens Indførelse?“ 1796—98 var han Huslærer hos Amtmand Scheel-Plessen til Lindholm ved Roeskilde, men 1799 slog han ind paa en anden Vei, og blev Grosserer i Kjøbenhavn. Vi ville her, for at betegne hans overordentlige Virksomhed, i Følgerække anføre de forskjellige Stillinger, han indtog og helligede sin Virksomhed. Efterat have tjent ved det borgerlige Artilleri siden 1803, blev han karakteriseret Kapitain 1808; Børskommissair 1809; virkelig Justitsraad 1812; Ridder af Dannebroge 1813; Medlem af Husholdningsselskabet 1815; Etatsraad 1815; Medlem af Grosserer-Societetets Komite 1817; Kurator ved Waisenhuset 1821; Medstifter af „Athenæum“ 1824; Bankrepræsentant 1830; Medlem af Navigationsskole-Direktionen 1833; Stænderdeputeret 1834; var den egentlige Stifter af „Trykkefrihedsselskabet“ 1835; blev Bankdirekteur s. A.; Meddirekteur for Kjøbenhavns Sparekasse 1836; benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn s. A.; Tilforordnet i Missionskollegiet og Medlem af Direktionen for Waisenhuset 1838; Borgerrepræsentant i Kjøbenhavn 1840; Medstifter af Foreningen til Kjøbenhavns Forskjønnelse 1841; Examinator ved Dispacheurexamen s. A.; Medstifter og Medbestyrer af den slesvigske Hjelpeforening 1844; grundlagde Filialbanken i Flensborg s. A.; Dirigent for Kasinomøderne 1848; anførte Folketoget til Kristiansborg Slot den 21de Marts 1848; udnævnt til Minister uden Portefeuille den 24de Marts s. A.; Rigsdagsmand s. A.; Kommandeur af Dannebroge 1849; m. M. Den 12te August 1849 festligholdt han sit 50 Aars Borgerskabsjubilæum, i hvilken Anledning „L. N. Hvidts Legat“ stiftedes.

Denne i en saa omfattende Grad virksomme Mand nød en ualmindelig Agtelse. I Grosserer-Societetets Komite og i Borgerrepræsentationen beklædte han Formandsposter, i Stændersalen var han stedse Viceformand, og som Bankdirekteur fra 1835 gjenvalgtes han 1839, 1844, 1849 og 1854. Det var ham som til Kristian den Ottende forfattede og overrakte den kjøbenhavnske Handelsstands Adresse den 10de December 1839, samt Borgerrepræsentanternes Kroningsadresse den 2den Juli 1840; ligeledes foreslog og udarbeidede han Borgerrepræsentanternes Adresse til Kongen, som han afgav den 10. April 1845.

Denne høitfortjente, høitskattede Olding, der virkede med aandig Klarhed til det Sidste, døde den 16de Marts 1856, og man kan i sand Betydning sige, at „Folket“ fulgte ham til Graven.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Den gamle Herre kastede endnu et Afskedsblik paa det blege Ansigt; derpaa traadte han hen til den slumrende Datter, betragtede hende nøie, afskjar en af hendes skjønne Lokker, hvilken han skjulte paa Brystet, og forsvandt.

Tyvende Kapitel.

Baronetten og Dørvogteren.

Tvende Dage efter Anna Hinchcliffs Død blev hun ved Solens Nedgang begravet paa Landsbykirkegaarden. Kun Faa ledsagede hende til det sidste Hvilested, og Hinchcliff var ikke iblandt dem; da han havde overdraget nogle Venner at besørge Liigbegængelsen, begav han sig til Tower, og vendte ikke mere tilbage. Eiheller Datteren var tilstede; hun var paa en gaadefuld Maade forsvunden om Natten, og Ingen vidste, hvor hun var bleven af. Efterat Graven var kastet til, og Alle havde fjernet sig, traadte en høi Mand, indsvøbt i en mørk Kappe, ud fra Kirkens dybe Skygger, skred hen til den friske Grav og betragtede den længe med et tankefuldt Blik. Alt imellem fremstammede han enkelte Sætninger. „Jeg har gjort Dig Uret, Anna; al den Erstatning, jeg kan byde Dig, er en stille Taare. Jeg elskede Dig, og jeg forglemte mig selv; men jeg har bødet derfor. Du var ved Din Elskværdighed og Skjønhed snarere skabt til at føre Scepter end sysle med Spinderokken, og havde jeg dengang havt det Mod ligeoverfor Verden, som nu, da havde jeg gjort Dig til min retmæssige Hustru. Imidlertid, Anna, jeg har aldrig forglemt Dig, aldrig forglemt min Brøde imod Dig. Dine taarefulde Øine have fulgt mig til det fjerne Indien, Din Stemme har lydt for mit Øre ved Ganges Bredder, og Tanken paa Dig har mangen en Nat forjaget Søvnen fra mit Leie. Tolv Aars Fraværelse har ikke kunnet rive Dig ud af mit Hjerte, og jeg vil mindes Dig til min sidste Time, om end med smertefulde Suk. For Dig, nu salige og forklarede Aand, kan jeg Intet gjøre, men jeg sværger Dig en hellig Eed, at jeg vil gjøre Alt for at forsone Dig, ved at drage Omsorg for Din Datter, selv om jeg ikke var saa lykkelig ogsaa at kunne kalde hende min Datter."

„Saa jeg skal træffe Deres Naade ved min Kones Grav," sagde Hinchcliff med en huul Latter, idet han traadte frem fra det Skjul bag et Træ, hvor han havde hørt enkelte Ord af den Fremmedes Monolog. „Jeg erfarede, at De var vendt tilbage fra Indien, men jeg havde rigtignok ikke gjort Regning paa den store Ære, at De vilde følge min afdøde Hustru til Jorden."

„Vogt Eder, John Hinchcliff, thi jeg er ikke den Mand, der lader sig byde ret Meget," svarede Sir Paul, thi ham var det. „I var ikke med at jorde den Hedengangne, og dersom jeg kan troe, hvad mine Folk sige, saa har Eders Opførsel imod hende fremskyndet hendes Død."

„Hvad der lyder fra Tjenerkammeret er tidt Sandhed, Sir Paul, det har De ofte maattet erfare og jeg med," udbrød Hinchcliff haardt; „hvad Anna angaaer, da var hun min Kone efter Loven, og jeg havde Ret til at behandle hende, som jeg bedst maatte synes. Men lad os ikke strides derom, Sir; Døden har bortrevet den, som ikke kunde være lykkelig i denne Verden, og den har tillige udjevnet vort Mellemværende."

„Saa lad den tillige have gjort en Ende paa vort Kjendskab til hinanden," faldt Sir Paul ham hastigt i Ordet.

„Som De vil, Sir, jeg har aldrig havt nogen Fordeel af at kjende Dem," yttrede Hinchcliff med et mørkt Blik. „Imidlertid kan jeg dog ikke undlade at forhøre mig om Deres Velbefindende," tilføiede han i en ondskabsfuld Tone. „Hvorledes lever Deres fornemme Lady, for hvem den simple Pige, som modstod Deres Efterstræbelser, og som De derfor slog Haanden af, maatte vige? For det skulde vel ikke være sandt, hvad Rygtet har ført over det store Hav, at hun tilligemed sin Datter blev sønderrevet af en bengalsk Tiger?"

Sir Paul veg tilbage, som om han var bleven bidt af en giftig Slange, og vendte Ansigtet bort. Det forholdt sig virkelig saaledes, som Hinchcliff sagde; hun var omkommen paa denne skrækkelige Maade tilligemed sin toaarige Datter.

„De tier, Sir," vedblev han, „og Deres Taushed siger mig, at det er sandt, hvad jeg har hørt. Men det var vel fortjent. Min Kone har tilstaaet mig, at de havde lovet hende Ægteskab, men, da et rigt Parti tibød sig, forladt hende, og hun føiede til, at hun havde ægtet mig, fordi jeg var Mand for at hevne hende. Hun tilsvoer mig forøvrigt, at hun, reen og uskyldig, var traadt for Alteret med mig; at De forlod hende, efterat have vakt et uopfyldt Haab i hendes Hjerte, er nu hevnet."

Der opstod en Pause, som Sir Paul afbrød med de Ord: „Afstaae mig Eders Datter,

Hinchcliff, at jeg kan gjøre godt mod hende, hvad jeg forbrød mod Moderen; jeg vil lade hende opdrage som mit eget Barn."

„De undskylder, Sir, men hende kan De ikke faae," mumlede Hinchcliff med et haanligt Smil. „Jeg elsker dette Barn, og, hvad mere er, det er det Eneste, som jeg elsker i denne Verden."

„Hvor er den lille Pige?"

„Det er Noget, som Ingen behøver at være vidende om uden jeg, Sir; jeg har i al Stilhed ført hende bort herfra, og skal nok vide at passe paa hende."

„Naar De vil opgive alle Rettigheder til hende, vil jeg give Dem tusinde Pund om Aaret."

„Nei, Sir, behold De Deres Penge, jeg beholder mit Barn," svarede Hinchcliff, vendte sig bort, og gik.

I tre Maaneder søgte Sir Paul forgjeves efter den lille Kates Opholdssted; han havde sendt Spioner i alle Retninger, men til ingen Nytte. Endeligt opgav han den direkte Søgen og haabede paa Tilfældet. Efter Forløbet af sin Permission indskibede han sig atter til Indien, hvor han blev i tre Aar. Da han var kommen tilbage, foretog han en Udenlandsreise til Kontinentet. Under sit Ophold i Brüssel havde han den Duel, ved hvilken Sir Villiers havde seet sig nødt til som Sekundant at skride ind, fordi Baronetten „tilfældig," som han paastod, var kommen til at skyde for tidligt. Efter denne for ham lidet roesværdige Affaire var han vendt tilbage til London, hvor han begyndte en Spillers Løbebane. Vi kjende de sørgelige Resultater for Lord Conybeare, som vare en Følge af at indlade sig med ham.

Dog, under dette omskiftelige Liv, havde han ingen Dag forglemt den unge Kate, som han i sit Hjerte benævnede Datter, og han besluttede atter at begynde sine Efterforskninger, for at finde hende. Dersom hun endnu var ilive, maatte hun være en smuk ung Pige paa henved atten Aar. Omtrent to Maaneder forend vor Fortælling tager sin Begyndelse, var han vendt tilbage til London. Af en af sine Spioner hørte han, at Hinchcliff for et Aar siden, i Tillid til et Rygte, som sagde, at Sir Paul var ombragt i Indien, havde taget sin Datter ud af den franske Pensionsanstalt i Nærheden af Exeter, hvor hun havde været, medens hun forgjeves søgtes i England, og ladet hende boe hos sig i Tower, hvor han holdt hende afsondret fra al Forbindelse med andre Mennesker.

Personen, som satte Sir Paul i Kundskab herom, havde tidligere været hans Hushovmester, og for atter at opnaae denne indbringende Tjeneste, havde han gjort sig til en Sporhund, for at kunne tilfredsstille den, hvis Yndest var ham saa magtpaaliggende.

„Og hun er endnu hos Faderen i Tower?" spurgte Sir Paul.

„Nei, Sir! Gouverneurens Søn kom hjem fra Spanien, hvor han havde været ansat ved Legationen, og han fik Øie paa den unge Pige —"

„Hvorledes, Kapitain Henley, min Fætter?" udbrød Sir Paul.

„Ja, ganske rigtigt."

„Hvad er der med ham?"

„Han synes at have været for farlig en Mand for den smukke unge Pige, hvis Bekjendtskab han fandt Leilighed til at gjøre i Tower."

„Ud med Sproget — har han bedraget hende — har han forført hende?"

„Dette kan jeg hverken benegte eller bekræfte. Enden blev, at de unge Mennesker saae hinanden ved Stjernelys og Maaneskin. En Morgen, for omtrent en Uge siden, da Hinchcliff kom ind i sin Datters Værelse, fandt han det tomt: Fuglen var bortfløiet."

„Flygtede hun med Kapitain Henley?"

„Dette lader sig ikke sige med nogen Vished, men vist er det, at de begge savnedes paa samme Tid. Den unge Piges Skjerf var befæstiget til Vinduesstolpen, og viste den Vei, hun havde taget, og Nøglen til den yderste Dør, som Hinchcliff Aftenen før havde stukket i sit Belte, var forsvunden."

Denne Samtale havde fundet Sted i Spisestuen, hvor Sir Paul helst opholdt sig. Han gik længe frem og tilbage med Armene foldede over Brystet.

„Hvor flygtede hun hen?" udbrød han pludseligt og standsede.

„Det er forbleven en Hemmelighed, Sir Paul!"

„Veed Hinchcliff Intet om sin Datter?"

„Nei. Den stakkels Mand kom i den Grad ud af sin Fatning, da han bemærkede Datterens Flugt, at han reent forglemte sig og brugte sin Tunge saaledes, at det kostede ham hans Tjeneste."

„Hvad mener De?"

„Hvad jeg siger, Sir Paul; Gouverneuren i Tower afsatte ham, og nu er han i London, hvor han søger sin Datter, opfyldt af Raseri og Hevn mod hendes Bortfører."

„Og Kapitain Henley?"

„Er i Staden."

„Det veed jeg, thi han har spiist hos mig idag, men da jeg Intet anede, bragte jeg naturligviis ikke denne Sag paa Bane. Har han

givet nogen Forklaring? — Har han indrømmet, at have ført hende bort af Faderens Huus?"

„Jeg har Intet hørt derom."

I dette Øieblik traadte en Tjener ind og meldte, at der var en Herre, som ønskede at besee Værelserne.

„Vil Deres Naade forlade London?" spurgte den forrige Hushovmester studsende.

„Nei, men her er mig for ensomt, og jeg har derfor valgt en Leilighed paa Beverley Terrasse. Før den Fremmede ind."

En Mand paa henved tredive Aar, af et fremmed Udseende og hvis Ansigt mere overraskede ved Intelligents end ved skjønne Træk, traadte strax efter ind. Han hilste med Anstand, og tilkjendegav i det franske Sprog Anledningen til sin Nærværelse.

Da Sir Paul saae, at det var en Gentleman, førte han ham selv igjennem adskillige smukt meublerede Værelser.

„Slottet indeholder i det Hele taget tre og tyve Værelser," sagde han, „men kun disse fem have været beboede, hvorimod de øvrige have henstaaet ubrugte, og vist neppe været aabnede i de sidste tyve Aar."

Den Fremmede besaae Leiligheden med et flygtigt Blik, yttrede sig meget tilfreds, gav Sir Paul sit Kort, og erklærede, at han allerede næste Søndag ønskede at tage Leiligheden i Besiddelse.

Da han havde fjernet sig, læste Baronetten paa Kortet: „Le Comte de Bjenville."

„Le Comte de Bjenville," gjentog han tankefuld. „Jeg har seet dette Ansigt før, men hvor, har jeg ingen Idee om. Disse rolige, kolde, blaae Øine, der synes ligesom at slumre under de halvt tillukkede Øielaag, forglemmer man ikke let, naar de eengang have fængslet Ens Opmærksomhed."

Efterat Sir Paul havde givet de fornødne Befalinger betræffende Slottets nye Beboer, ilede han til sin Fætter, Kapitain Henley, som han var heldig nok til at træffe hjemme. Han havde ingen Ro paa sig, førend han kom til Kundskab om, hvorvidt den unge Mand havde Deel i Kates Forsvinden, hvor han havde bragt hende hen, og i hvilket Forhold han stod til hende. Imidlertid gjeldte det om, ikke at røbe sine Følelser for den unge Pige, og den Interesse, hvormed han omgav hende. Den unge Kapitain blev ganske forundret ved at see Sir Paul, som han saa nylig havde forladt; men denne erklærede, at han fandt det saa ensomt i sit Hjem, og derfor havde besluttet at tilbringe Aftenen hos ham.

Efterat de havde talt om forskjellige Ting bragte Baronetten Talen hen paa det, han ønskede at komme paa det Rene med.

„Har De nylig været i Tower?" spurgte han. „Jeg haaber, at Deres Fader er ved godt Helbred?"

„Som altid. Efter min Tilbagekomst fra Spanien tilbragte jeg en Ugestid hos ham."

„Ah, ja saa, nu forstaaer jeg det Hele. Man fortæller nemlig, at De har forelsket Dem inden de mørke Mure."

„Saavidt kom det dog ikke," sagde den unge Kapitain med et Smil; „men jeg tilstaaer meget gjerne, at jeg var nærved at forelske mig i Dørvogteren Hinchcliffs skjønne Datter. For at være poetisk, vil jeg blot sige, at Diana ikke havde saadanne Øine, Venus ikke en saadan Hals eller Hebe en saadan Væxt, som den deilige Kate."

„Naa, det kan man kalde at sværme! Saa De fandt hende virkelig saa skjøn?"

„Ja, saa skjøn, at jeg frygtede hende!"

„Frygtede? De spøger!"

„Nei, jeg spøger ikke, Sir, men taler den rene Sandhed. Der var en Reenhed i hendes Væsen, og en saa hellig Værdighed udbredt over hende, at jeg ikke, omendskjøndt jeg saae hende flere Gange og søgte Leilighed til at tale med hende, var istand til at fremføre et eneste Ord, der kunde tolke hende min Beundring. Det vilde forøvrigt ogsaa have været til ingen Nytte, thi en Nat forsvandt hun pludseligt, naturligviis med En, som hun havde skjenket sit Hjerte, thi unge Piger springe ikke ud af Vinduet, uden at vide, at et Par aabne Arme modtager dem."

„Veed De vel, Fætter, at man anseer Dem for at være den, der har modtaget hende i disse aabne Arme."

„Det hører jeg, og selv den dumme Fader gav mig Skyld for at have bortført hans Datter."

„Men det er ikke Tilfældet —?"

„Nei, paa min Ære! Hiin Nat var jeg optaget paa en ganske anden Maade. En af mine Venner, der sidder i Tower, bad mig skaffe sig Leilighed til at besøge sin Kone og sine Børn, som han ikke havde seet i lang Tid. Min Fader lod sig overtale til at opfylde hans Anmodning, imod at jeg garanterede for hans Tilbagevenden. Da det var bleven mørkt, forlode min Ven og jeg Tower. Han tilbragte Natten i sit Hjem, og mod Morgenstunden vendte vi tilbage. Imidlertid var den unge Pige forsvundet, og det var ikke langt fra, at Faderen i sit Raseri havde taget Livet af mig. Men tillad mig at spørge, hvorfor De interesserer Dem saa meget for den unge Pige?"

„Hendes Moder var en af vore Forpagtersker, og hun har Venner, der ønske at tage sig af hende," svarede Sir Paul roligt. „De skulde ikke kunne give blot et Vink om, hvor hun er at finde?"

„Nei, hvor gjerne jeg end vilde, staaer det ikke i min Magt."

Baronetten maatte atter opgive sine Forhaabninger om, at faae Leilighed til at indfrie det Forsoningsløfte, han havde aflagt ved hendes Moders Grav, og som han følte, vilde berolige hans Sind. I det næste Kapitel vilde vi løfte det Slør, han nu ikke var istand til at giennemtrænge.

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

„Hvor gravede De dem ned?"

„I et Blomsterbed nærved mit Huus. Inat blev jeg paa eengang vækket ved en Pudslen udenfor Vinduet i min Stue, som vender ud mod Haven, og det forekom mig, som om den Lyd, jeg hørte, netop kom fra det Sted, hvor mine Penge vare forvarede. Jeg sprang op, og saae i det samme en Mand, som løb bort fra Bedet. Han maatte have bemærket mig, siden han paa eengang fik saa travlt. Hvem han var, vidste jeg ikke; idet jeg kom hen til Vinduet, sprang han over Havehækken, og borte var han. Jeg tilbragte en halv Time i en ængstelig og meget ubehagelig Tilstand; paa den ene Side tilskyndedes jeg til at gaae ud og see, om jeg var bestjaalet eller ikke; men paa den anden Side var jeg frygtsom for at vove mig ud. Endelig kunde jeg ikke holde ud længere at være i denne Uvished. Jeg gik ud i Haven og hen til Bedet. Jorden var oprodet paa det Sted, hvor Pengene vare nedlagte, men om han havde opnaaet sit Øiemed, kunde jeg ikke komme paa det Rene med ved at føle mig for. Jeg ilede ind i Huset, hentede en Spade, og gjorde et Par Stik ned i Jorden. Flere behøvedes ikke for at sige mig, at Pengene vare der; jeg havde altsaa forstyrret Tyven, som forøvrigt havde været paa rette Spor i sin forbryderiske Gjerning. At lade Pengene blive der, kunde ikke gaae an, da Stedet var forraadt, og jeg tog dem derfor til mig, for at bære dem ind. Ligesom jeg gjorde det første Skridt fra Bedet, fik jeg et Slag i Nakken, og Pungen, hvori Pengene vare, blev revet mig af Haanden. Det Menneske, jeg havde seet springe over Havehækken, maatte være vendt tilbage, opholdt sig i Nærheden, benyttet Leiligheden, da jeg hentede Spaden, til at komme nærmere, og listet sig tæt hen til mig, medens jeg gravede. Nok, da han var kommen i Besiddelse af Pungen, vilde han springe afsted med den, men trods Slaget, havde jeg grebet fat i ham og holdt fast, medens jeg af alle Kræfter skreg om Hjelp. Der opstod nu en Kamp, hvorunder han søgte at frigjøre sig for mig, men det lykkedes ikke; inden mine Kræfter vare aldeles udtømte, kom Naboerne styrtende til, og han maatte overgive sig. Vi kjendte i den nedrige Skurk Bonden Heiman, som blev taget med Pungen i Haanden, og han havde den Frækhed, men tillige Enfoldighed, at sige, at jeg havde frastjaalet ham tre hundrede Frederiksd'orer, og han havde kun villet hente sin Eiendom tilbage."

Dette var den fromme Mands Forklaring af Sagen. Den var særdeles troværdig, thi den fremsattes med alle Tegn paa Sanddruhed. Dersom jeg ikke havde tilbragt hiin Nat i Heimans Huus, vilde jeg ikke fundet den i mindste Maade tvivlsom, men derimod anseet Heimans Paastand, at han kun havde villet hente sin bortstjaalne Eiendom tilbage, for en Udflugt, der ikke sjelden anvendtes, men dog i Virkeligheden var ligesaa fræk som dum. Hvor meget mere fast og urokkelig maatte ikke Naboernes Overbeviisning være, disse Mennesker, der betragtede Keller med gunstige Følelser og kun i ham saae den fromme, velgjørende Mand, men derimod i Heiman den af Herren mærkede Tyv. At komme efter Sandheden, syntes at ville falde vanskeligt; imidlertid fortsatte jeg Forhøret i det bedste Haab, og søgte at gjennemskue den fromme Mand, medens jeg rettede forskjellige Spørgsmaal til ham —

„Paa hvilken Maade har det været muligt for Heiman at komme efter, hvor De havde nedgravet Deres Penge?"

„Jeg har i den Henseende en Formodning," svarede han. „Undertiden, naar jeg troede mig alene, listede jeg mig ved Nattetider ud for at see til Pengene. Gavtyven, som vidste, at jeg, nu og da, kom Fattigfolk til Hjelp i deres Nød, og altsaa maatte have Penge, maa, efter al Rimelighed, i længere Tid have spioneret omkring mit Huus, og endelig være kommet til en Slags Vished om, hvor jeg havde skjult min Nødskilling."

Angivelsen var troelig.

„Hvor længe har De havt Pengene nedgravet paa det betegnede Sted?"

„I et halvt Aar, eller saa; fra den Tid, da de mange Tyverier foretoges her i Omegnen, thi det var dem, der satte mig i Frygt for at have Pengene i Huset."

„Og hvor stor var Summen, som fandtes i den nedgravede Pung?"

„Lige tre hundrede preussiske Frederiksd'orer."

„Lutter preussiske Guldstykker?"

„Ja, der er ingen fremmede imellem dem."

„Hvor længe har De havt denne Kapital liggende?"

„Jeg har bragt den hid med mig for over ni Aar siden. Den skulde være min Nødskilling, der ikke turde angribes."

Her troede jeg muligen at fange ham, thi det var neppe noget antageligt Tilfælde, at der ikke iblandt de tre hundrede Guldstykker skulde findes et eneste, som var præget senere end for ni Aar siden. Men den fromme Mand var snu, og man skulde næsten troe, at han kunde læse mine Tanker, thi med et stille Smil tilføiede han: „Hvis Herren aabner Pungen, vil De finde, at nogle af Mønterne have et senere Aarstal, men det hidrører fra den Egenhed hos mig, at jeg holder meest af nye, blanke Guldstykker, og naar saadanne kom mig ihænde, byttede jeg dem mod ældre, som havde tabt deres Glands."

Jeg lod nu Heiman komme for mig. Det var paafaldende, med hvilken forstyrret Mine han fremstillede sig. Naar jeg skulde have dømt efter hans exalterede Udseende, maatte jeg i dette have seet et Beviis paa hans Brøde. Han var ængstelig, nedtrykt, og undgik paa en sky Maade at møde mit Blik, hvilket var mærkeligt, da han med temmelig Sikkerhed kunde antage, at jeg maatte holde ham for uskyldig med Hensyn til Tyveriet, og han ikke kunde have den fjerneste Idee om min Mistanke til hans tidligere Forbrydelser. Dog, hans Opførsel blev mig snart forklarlig, og den bekræftede min til Vished grændsende Formodning om, at det var Ansos Szellwat, som stod for mig. Med al sin Forslagenhed, al sin vilde forbryderiske Lidenskabelighed, var han dog et Menneske, hos hvem en bedre Følelse ikke ganske var uddød, dette viste noksom hans Alt opoffrende, Alt vovende Kjerlighed til den Pige, han havde forført, og som nu var hans Kone. Saadanne Mennesker kunne, hvad jeg ofte har erfaret, ikke længe vedligeholde deres frække Benegten ligeoverfor Kriminaldommeren; deres bedre Jeg vinder snart Seier over deres Forbrydernatur. Saaledes var det tilvisse tidligere gaaet ham. Han kjendte sig selv og frygtede sin Svaghed. Allerede Følelsen af, at han atter befandt sig i Hænderne paa en Inkvirent, trykkede og ængstede ham. Dog, jeg inkvirerede ham kun i Anledning af Tyveriet, og han gjenvandt snart sin Rolighed, thi med Hensyn til det følte han sig uskyldig.

„Man anklager Dem for, at De i Nat har gjort Dem skyldig i et røverisk Overfald paa en Beboer af denne Landsby, ved Navn Keller," sagde jeg.

„Hr. Direkteur, tør jeg nævne Noget om hiin Nat?" spurgte han med et Vink til min Protokolfører.

„Naturligviis; De holder Dem til Fakta, uden nogetsomhelst Hensyn til min tilfældige Nærværelse i Deres Huus."

„Jeg sagde Dem dengang, at jeg havde Mistanke om, hvem Tyven var."

„Ganske rigtigt."

„Jeg meddeelte Dem ogsaa mine Grunde til denne Mistanke."

„Jeg erindrer dem."

„Keller var den Mand, om hvem jeg talte. For at overbevise mig om jeg havde Ret, har jeg hver Nat, siden jeg blev bestjaalet, staaet paa Vagt i Nærheden af hans Huus. Jeg tænkte som saa: Den gamle Tyv, der boer saa ene og Intet fortærer, er ligefrem en indgroet Gnier, som ikke kan leve uden at besee og eftertælle sine sammenstjaalne Skatte. Dette vil han kun være istand til at vove om Natten, naar han kan være vis paa ikke at blive forstyrret af Nogen. Min Hensigt var ligefrem, at afvente det beleilige Øieblik til at falde over ham og bemægtige mig, hvad der med Rette var min Eiendom; paa anden Maade indsaae jeg ikke nogen Mulighed i at faae de tre hundrede Frederiksd'orer, han havde frastjaalet mig, hvilket jeg var saa overbeviist om, at jeg vilde døe derpaa. To Nætter vaagede jeg forgjeves; sidste Nat, derimod, slog min Beregning til. Den gamle Gnier havde ikke vovet at opbevare Tyvekosterne i sit Huus; han havde gravet dem ned i sin Have og det lige under det Vindue, hvorved hans Seng stod. I Nærheden af dette Vindue holdt jeg Vagt. Det var i Nat, som i de foregaaende Nætter, mørkt i hans Stue, og man skulde altsaa formode at han sov; men nei. Kort efter Midnat hørte jeg en Dør blive aabnet i Huset. Hurtigt trak jeg mig tilbage, og strax efter kom den Gamle ud i Haven. Strax tænkte jeg mig, at han vilde begive sig igjennem denne og drage ud paa ny Plyndring, men dette var dog ikke Tilfældet — han blev i Nærheden af Huset og gik ikke længere end til Vinduet, indenfor hvilket Sengen stod. Han havde medbragt en Spade, med hvilken han gav sig til at grave i Bedet under samme

Vindue, og nu vidste jeg, hvad han havde for. Jeg holdt mig rolig i mit Skjul, indtil han var færdig med at grave. Jeg saae tydeligt, at han løftede Noget op af Hullet, og tvivlede ikke om, at det var mine Penge, som han i Nattens Stilhed skulde fryde sig ved at tælle. Ligesom han gjorde det første Skridt for at begive sig ind med sit Ran, sprang jeg ind paa ham, fravev ham mine Penge og vilde ile afsted med dem, men han holdt fast paa mig og raabte om Hjelp. I et Nu kom Naboerne til, og inden jeg kunde gjøre mig fri for ham, havde disse omringet mig."

For Enhver, som ikke kjendte det Forudgangne, maatte denne Fortælling lyde som en fuldstændig Opdigtelse; men mig var den desto troværdigere. Ogsaa Protokolføreren ansaae den for overeensstemmende med Sandhed, efterat han havde hørt mit natlige Eventyr i Heimans Huus. Men her var det ikke nok, at jeg var overbeviist om dennes Uskyldighed; Mængden, som stadigt ventede udenfor, maatte ogsaa overbevises, og det ikke blot for at beroliges for Øieblikket, og hvorledes skulde man bringe det dertil. Det var utvilsomt, at naar jeg tilføiede Sagens Akter en Forklaring om det af mig selv Oplevede, vilde ingen Ret dømme Heiman som Tyven; men desuagtet vilde Egnens Befolkning, med deres dybt indgroede Fordom imod ham, ansee ham derfor, og man vilde betragte hans Frifindelse som en Uretfærdighed, hvilket ikke burde være, thi derved vilde Tilliden til Domstolene blive stærkt rystet, og dette er en af de værste Ulykker, som kan ramme et Land! Den hemmelige Forhandling i den tillukkede Inkvirentstue var paa ingen Maade egnet til at vække Haabet om, at Sandheden vilde blive bragt til almindelig Kundskab, og dog var det netop dette som jeg frem for Alt havde forøie. Jeg havde vel et Middel ihænde til at give Sagen en slaaende Vending, og det var den Afbildning af den formeentlige Tyvs Fod, som jeg havde optaget i Heimans Have. Jeg havde ikke sammenlignet den med Kellers Fod, for ikke at vise en krænkende Mistanke mod den dog muligviis Uskyldige, men nu overbeviste jeg mig om, at Heimans Fod var meget større, hvorimod et flygtigt Blik sagde mig, at Kellers, som var mindre, nok vilde passe til Afbildningen. Men hvad gavnede det mig, om Kellers Fod og Sporet passede paa det Nøieste? Hvad vilde jeg derved vinde ligeoverfor Befolkningen? Vilde den derved lade sig overbevise om, at Keller havde stjaalet fra Heiman? Nei, jeg kunde udsætte mig selv for at blive tillagt en Partiskhed, som kunde tilintetgjøre Tilliden til min hele fremtidige Dommervirksomhed. Det var vel kun en lykkelig Tilfældighed, som indgav mig en anden Tanke. Ifølge denne tog jeg Kellers Naboer for mig, som havde hørt hans Raab om Hjelp; men jeg erfarede intet Nyt. De havde truffet Keller og Heiman i Kamp med hinanden ved et Blomsterbed, umiddelbart ved Huset. Keller havde holdt fast paa Heiman, som ved deres Ankomst ikke havde gjort noget yderligere Forsøg paa at undkomme, men gjentagne Gange paastaaet, at Keller havde bestjaalet ham for tre hundrede Frederiksd'ore, og han kun var kommen for at tage sin Eiendom tilbage, hvorimod Keller paastod, at det var ham, som var bleven bestjaalet af Heiman, i hvis Hænder Pengene fandtes. Naboerne vare oprørte over denne frække Paastand af en Person, som saa at sige var greben i Gjerningen; det var skjendigt, at han turde vove at gjøre en brav og almindelig agtet Mand til en Tyv. Forbittrelsen var almindelig og tiltog med hvert Øieblik, men jeg haabede snart at kunne sætte en Dæmper for den. Efter nogen Overveielse lod jeg atter Keller føre ind.

„Jeg maa bede Dem om, at føre mig til Deres Huus," sagde jeg.

„Gjerne, Hr. Direkteur."

„Og vise mig Stedet, hvor de havde nedgravet Deres Penge."

„Med Fornøielse; den opgravede Jord ligger endnu ved Siden af Hullet."

„Har De andre Penge eller Kostbarheder nedgravede i Deres Have?"

Han plirrede ligesaa uvilkaarligt som umærkeligt med Øinene, men svarede roligt med sin blide Stemme: „Nei — det man vilde berøve mig, var Alt, hvad jeg eiede."

Jeg lod ham blive i Stuen, og indkaldte nu den lille gamle Bonde, som først havde gjort mig opmærksom paa Heiman, og som idag førte det største Ord.

„Er det ikke saa omtrent et Fjerdingaar siden, at De blev bestjaalet?" spurgte jeg ham.

„Jo, Herre."

„Efter Deres Angivelse var det en Sum paa fiirsindstyve Daler, De berøvedes?"

„Ja, Herre, fiirsindstyve Daler og en Guldring."

„I hvilke Møntsorter?"

„Det var almindelige Dalerstykker, og der var to Mansfelder imellem dem."

„Hvorledes havde de forvaret disse Penge?"

„De laa i en gammel Læderpung."

„Blev Pungen stjaalet med?"

„Ja, Herre."

„Hvorledes saae Ringen ud?"

„Det var min salig Kones Trolovelsesring, og Bogstaverne F. K. vare indgravede i samme."

Keller var under dette korte Forhør blevet paafaldende urolig. Snart saae han mod Himlen med et fromt Blik, snart sænkede han ydmygt Øinene mod Jorden.

„De følger mig til Kellers Huus," vedblev jeg til den gamle Bonde.

„Som Herren befaler."

„De kan bevise mig en yderligere Villighed."

„Hjerteligt gjerne, Herre."

„Her maa være flere Personer tilstede, som i Løbet af det sidste Halvaar ere blevne bestjaalne —"

„Mange, Herre."

„Godt; bring dem med til Kellers Huus."

„Skal skee, Herre."

„Og lad os saa komme afsted."

Den foregivne Bestjaalne var endnu engang bleven meget bleg; men dernæst viste han pludseligt den største Rolighed og Sikkerhed. Vidste han sig virkelig fri, eller havde han væbnet sig med denne stille, halv fortvivlelsesfulde Trods, med hvilken Forbryderen, ligeoverfor den truende Fare for Opdagelse, søger at vise sig tryg?

Vi brøde op til hans Bolig. Udenfor Forsamlingshuset ventede Mængden i største Spænding.

Den lille gamle Bonde var allerede styrtet ind iblandt den. Han fortalte, at jeg vilde til den Bestjaalnes Huus og havde paalagt ham det Hverv, at bringe de andre Bestjaalne i Egnen med derhen, for saavidt de vare tilstede. En brændende Nysgjerrighed fortærede dem Alle. Hvad vilde jeg i Kellers Huus, og hvorfor vilde jeg have alle dem derhen, som vare blevne deres Penge berøvede? Hundreder af Mennesker fulgte os til den fromme Mands Bolig. Dette var netop hvad jeg havde ønsket. Var jeg paa det rette Spor, kunde jeg ikke have Vidner nok.

Jeg gik forbi Indgangen til Kellers Gaardsplads og begav mig strax til Haven. Keller, den lille Bonde og samtlige Bestjaalne fulgte mig; men alle de Andre maatte blive udenfor. Imidlertid gjorde de, hvad de kunde, for at see Alt, hvad der passerede i Haven, idet de krøb op i de nærmeststaaende Træer. Heiman var ikke med; ham havde jeg ladet blive tilbage i Forsamlingshuset under Bevogtning.

Ledsaget af de Personer, som havde fulgt mig ind i Haven, traadte jeg hen til det Sted, hvor Pengene havde været nedgravede. Det var umiddelbart under et Vindue, som vendte ud til et Blomsterbed, der løb langsmed Huset, og hvori der stode mange Blomster, som vare omhyggeligt passede, og deriblandt nogle, som vare opbundne til hvide Pinde.

(Fortsættes.)

Blandinger.

For nogen Tid siden fandt man i Floden Marne Liget af en Mand paa nogle og fyrretyve Aar. I Sidelommen paa hans Kjole laa følgende Skrivelse: „Mit Liig testamenterer jeg til Jorden. Mit Levnetsløb er snart fortalt. Indtil mit ni og tyvende Aar var jeg beskjeftiget med Handelen. Da døde min Onkel og efterlod mig en betydelig Sum. Jeg gjorde Alt i Banknoter, for ikke at udsætte mig for Tab, og ledet af den Tanke: ‚Livet gaaer hurtigt, det gjelder om at nyde det,' deelte jeg min Kapital i femten lige Dele. Nu kunde jeg leve behageligt i femten Aar, og følgende min Tilbøielighed drog jeg Verden rundt. Man gjorde mig til Baron, men jeg var ikke ærgjerrig; at leve godt var mine Ønskers høieste Maal, og jeg har levet godt. Idag har jeg fortæret mit sidste Tyvefrankstykke, og sidder nu ved Bredden af Marnefloden, hvor jeg taber mig i Nydelsen af mine Erindringer og min Cigar. Saa — nu er den røget ud, og nu har jeg intet mere i Verden at gjøre. Min Grav ligger for min Fod — Farvel!"

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Asker Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 13de Mai. № 20.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse — med xylographeret Scene.) — Folkets Stemme (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

En og tyvende Kapitel.

Pensionsanstalten.

For at opklare Hemmeligheden ved den skjønne Kates Flugt, maa vi gaae tilbage til den Tid, da hun endnu befandt sig som Elev i den Læreanstalt, hvori hendes Fader havde sat hende, idet han anvendte Alt, hvad han fortjente, paa hendes Opdragelse, hvilket ikke var Ubetydeligt, da hans Tjeneste som Dørvogter i Tower var meget indbringende, paa Grund af de mange Fremmede, der besøgte det gamle Slot. Om Aftenen paa den Dag, da Kate fyldte sit attende Aar, foranstaltede Bestyrerinden af Pensionsanstalten en lille Fest efter fransk Skik, thi den smukke engelske Pige var Alles Yndling. Madame havde indbudt nogle Venner, og deriblandt tre franske Forviste, som boede i Nærheden. Imellem Gjesterne, som vare ægte Bonapartister, befandt sig en ung elegant klædt Mand af et bestemt, stille og alvorligt Væsen, med mørkt Haar, bleg Ansigtsfarve, store Moustacher à la Husar, blege blaae Øine, der syntes sløve, men som skjulte en hemmelig Ild, der undertiden luede op og skjød Flammer. Hans hele Personlighed røbede Bevidstheden om en Magt, som han ikke havde nogen Leilighed til at gjøre gjeldende. Han befandt sig netop i Samtale med Bestyrerinden i et af Havens Lysthuse, da Kathrine Pauline Varney, hvilket Navn hendes Moder havde givet hende, viste sig imellem to andre unge Piger, som kjerligt havde slynget Armene omkring hende.

„Hvem er denne unge Dame, som er Gjenstand for saa megen Ømhed?" spurgte den unge Herre med et livligt Udtryk, idet han fæstede et ildfuldt Blik paa den skjønne Kate, hvis Haar var smykket med en Guirland af hvide Roser.

„Det er Festens Dronning, Mademoiselle Varney," lød Svaret; „og det skal være mig en Fornøielse at forestille hende for Dem. Kom nærmere, mit kjere Barn," vedblev hun og vendte sig imod Kate, der, da hun saae den fremmede Herre, vilde vende om. Kate efterkom Opfordringen, men ikke uden megen Forvirring. Hun var bleven forestillet de andre Forviste uden at rødme, hvorfor var hun da nu saa urolig? „Denne min ærede Gjest er Monsieur le Comte de Bjenville, Mademoiselle."

Greven hilste med Anstand, og dog med en vis Stolthed; Kate neiede med nedslagne Øine, og satte sig derpaa efter et Vink af Madame. Talen faldt paa Frankrig ialmindelighed og Paris isærdeleshed. Greven erkyndigede sig om Mademoiselle havde besøgt den første Stad i Verden, som han kaldte den, og da hun benegtede det med et Udtryk af Haab om, eengang at see det berømte Paris, tilføiede han —

„Jeg kan forsikkre Dem, Mademoiselle, at det er Intelligentsens, Kunstens og Industriens egentlige Sæde, og man kan saaledes kalde denne Stad baade for Verdens Hoved og Hjerte."

„O, det dyrebare, elskede Paris!" udbrød Madame med et Suk. „Aldrig vil jeg komme til at gjensee det — aldrig!"

„Siig ikke det," bemærkede Greven; „der kan skee forunderlige Ting, Madame; Hoffet kan leve op paany."

„Umuligt! I en Republik gives intet Hof; det vilde være en Latterlighed."

„Blot rolig, Madame, og De vil blive tilfreds," sagde Greven fast. „Republikker ere Monarkiernes Grundlag. Glem ikke hvad jeg siger Dem; inden ret lang Tid vil der af den nærværende Republik fremstaae et Keiserdømme."

„Og hvem skal være Keiseren, Monsieur le Comte?"

„Det er Fremtidens Hemmelighed," svarede han med Eftertryk. Han yttrede sig med saa megen Kjendskab til Forholdene om Frankrigs Skjebne, men tillige med saa megen Kjerlighed til sit Fædreland, at Katharine Varney med Beundring lyttede til hans Ord og fra Tid til anden kastede et stjaalent Blik paa hans oplivede Træk. Da Pensionatets Bestyrerinde blev kaldet bort, henvendte Greven Samtalen til hende og vidste saaledes at fængsle hende ved sin Underholding, at hun for første Gang betoges af Ønsket om, at leve i det inderligste Hengivenhedsforhold til en saa stor Aand og blive opretholdt af et saa mandigt og stærkt Hjerte. O, hvad laa der ikke paa Bunden af slige Reflektioner; hvad rørte der sig ikke under disse fornuftige Ord? Sædekornet falder ubemærkt i Jorden; hvem kan forhindre det fra at spire, uden at rykke det op med Rod og lade det visne?

Grev de Bjenville lagde snart ikke mindste Skjul paa sin Interesse for den unge Dame; han foreslog hende Spadseretoure i den nærmeste Omegn, og der opstod et Fortrolighedsforhold imellem de unge Hjerter, som stedse blev inderligere, og Katharine følte, at Livet uden denne Mand ved sin Side, vilde være en sørgelig Tilværelse. At Greven af Bjenville opfyldtes af en lignende Følelse, lader sig bedst slutte deraf, at han en Dag søgte og fandt en Samtale under fire Øine med Bestyrerinden, for at erkyndige sig om Mademoiselle Varneys Familieforhold. Hvad han erfarede, gjorde et ubehageligt Indtryk paa den franske Adelsmand.

„Hun er af meget simpel Familie," sagde Madame; „hun er født paa Landet, og hendes Forældre have havt en lille Forpagtning paa et Gods i England."

„Men er De ganske vis herpaa?" udbrød Greven. „Det synes at være en total Umulighed at den unge Dame kan have en saadan Oprindelse."

„Jeg negter ikke det noget Usandsynlige deri, Monsieur, men jeg har seet og talt med hendes Fader, der fortiden er Dørvogter i Tower, og som i sit hele Ydre tydeligt nok bærer sin Stand og sin Opdragelse tilskue.

„Men denne Mand, som har kaldt sig hendes Fader, er det ikke, Madame," sagde Greven med en urokkelig Overbeviisning. „Den unge Dame er Offer for et eller andet Rænkespil! Hvor skulde det være muligt, at saa mange ædle Anlæg, en saa medfødt Ynde og Adel, skulde kunne være udgaaet fra de simpleste Elementer, de raaeste Naturer? Hvad er Deres Mening om hendes Karakteer, Madame?"

„Jeg kan svare Dem med faa Ord, Monsieur, thi Mademoiselle Varney er meget let at gjennemskue: Hun er meget følsom og lader sig let henrive, men har tillige en fast Villie og besidder megen Aandrighed. Saa kvindelig elskværdig, hun end er, hører der ikke Meget til, for at bringe hendes Øine til at lyne, naar hun troer sig fornærmet, og ingen Keiserinde kan bære sit Hoved høiere end hun, naar hendes Blod sættes i Bevægelse. De vil begribe, Monsieur, at jeg ofte har tænkt over det Misforhold, som finder Sted imellem hendes Personlighed og hendes Forhold; imidlertid har jeg aldrig udtalt mig derom for den unge Pige, thi jeg vilde maaskee derved vakt Forhaabninger i hendes Sjel, som ingensinde kunne realiseres."

Greven var hensunket i Tanker; omsider bemærkede han med et let Suk, idet han strøg sig over Panden —

„Det er ikke godt, Madame, naar Hjertet og Forstanden komme i Strid med hinanden."

„Ganske sandt, Monsieur; men det giver Anledning til at vise det Herredømme, man har over sig selv. Tilfældet kommer Dem forøvrigt til Hjelp, thi Mademoiselle Varney forlader nu Pensionatet og vender tilbage til sin Fader."

„Er det muligt!" udbrød Greven overrasket. „Og naar er hendes Afreise bestemt?"

„Paa Mandag; hendes Fader vil afhente hende i egen Person."

„Veed De, hvor han vil føre hende hen?"

„Nei, men jeg antager, at han fører hende til sit Hjem i Tower, hvor hun jo er paa rette Sted, saafremt hun er hans Datter."

„De har Ret, men jeg haaber at komme efter dette og meget Andet. Jeg skal have den Ære at meddele Dem Resultatet af mine Bestræbelser."

Den følgende Uge indfandt Hinchcliff sig

for at afhente sin Datter, der harmonerede saa lidet med den Tilværelse i Livet, han var istand til at byde hende. Ved den fine Opdragelse, han havde ladet hende blive tildeel, maaskee af Lune, maaskee blot som et Redskab i Skjebnens Haand, havde han reist en Muur imellem sig og Datteren, der hindrede dem i at nærme sig hinanden. De levede i een Bolig, som to fremmede Individer, der ikke viste mindste Tilbøielighed til at nærme sig hinanden. Hinchcliff kom bestandigt sjeldnere ind i Datterens Værelse, han blev mørk og gnaven, og aabnede han endelig Munden, saa var det, for i den uvenligste Tone at bebreide hende den Utaknemmelighed, hun lagde for Dagen, og for med Bitterhed at dadle sig selv, fordi han havde anvendt saa mange Penge paa Noget, der kun bragte ham Ærgrelse. Resultatet af alt dette var en mørk Kulde fra hans og en afvisende Stolthed fra hendes Side. Det vil under disse Omstændigheder ikke kunne forundre Nogen, at hun med Henrykkelse modtog en længe ventet og hende i al Hemmelighed tilhændekommet Billet fra Greven af Bjenville, en Billet, som aandede Hengivenhed — Kjerlighed — og Lidenskab. Det var en Solstraale i hendes Øde, en Lindring i hendes Fortvivlelse. Forholdet til hendes Fader blev bestandigt piinligere, desuden havde han givet et nyt Beviis paa sit Tyranni, ved at borttage hendes Blomster, der havde foranlediget, at den unge Kapitain Henley, en Dag, da hun vandede dem, havde nærmet sig til hende og tiltalt hende, hvorover Hinchcliff kom i et saadant Raseri, at han forbød hende at forlade sit Værelse. Den unge Officier var hende en aldeles ligegyldig Person; vi vide, af hans egen Beretning til Sir Paul, hvor koldt hans Opmærksomhed var bleven optagen og hvor hurtigt han opgav ethvert Haab om at møde nogen Opmuntring fra hendes Side. Den Bitterhed og Strenghed, med hvilken Faderen bebreidede hende, at hun havde bestræbt sig for at Gouverneurens Søn skulde nærme sig hende, afviste hun med stolt Foragt, men dersom det kunde tænkes, at hun nærede nogen Godhed for den, hun efter Naturens Love skulde føle den ømmeste Hengivenhed for, saa tjente hans uretfærdige og krænkende Mistænksomhed til at dræbe den, og skjøndt det gjorde hende ondt, maatte hun sige sig selv, at hun følte en ligesaa stor Afsky for ham, der aabenbart viste sig i Skikkelse af hendes Fangevogter, som for et længere Ophold under hans Tag.

En Dag ankom et talrigt Selskab, som vilde besee Tower. Greven af Bjenville, som havde foranstaltet dette Besøg, for at fremme sin Plan og komme til at tale med Kate, og som var fulgt med i Egenskab af de Fremmedes Kudsk, opholdt sig i den forreste Gaard, medens hans Venner begave sig videre, for at tage den gamle mærkværdige Bygning i Øiesyn. Da han var ene, bestræbte han sig for at finde, hvad han søgte, og endelig opdagede han et Vindue, bag hvilket han saae den smukke Katharine Varney i en sørgmodig Stilling. Da han ikke turde haabe, at hun vilde være istand til at kjende ham under hans Forklædning, eller i det Hele taget forbinde nogen Tanke om ham ved Synet af en Kudsk, forsøgte han ved et Tegn at tildrage sig hendes Opmærksomhed, hvilket ogsaa lykkedes. Hun saae ham fremtage en Billet, som han skjulte i en Aabning imellem tvende Stene i Muren, ligeover hendes Vindue, hvorpaa han fjernede sig, uden at hun anede, at det var ham. Med bankende Hjerte ventede hun til det blev mørkt, for useet at kunne hente Billetten, som hun følte sig overbeviist om maatte være fra Greven af Bjenville, der nu var hende tusinde Gange dyrebarere, end forhen. Hun troede ganske vist, at hendes Fader var fraværende i sin Tjeneste, thi hun havde ikke hørt den mindste Lyd omkring sig i den sidste halve Time, men hun havde ikke saa snart aabnet Døren, førend han stod for hende, hvilket sagde hende, at hun uafladeligt bevogtedes af ham, og oprørte hendes Sind endnu yderligere.

„Hvorhen?" spurgte han raat. „Du forlader ikke Dit Værelse, uden min Tilladelse."

Med disse Ord stødte han hende haardt tilbage og blev staaende i Døren med en mørk, haanlig Mine.

„Hvad skal denne slette Behandling betyde?" udbrød hun stolt, og stillede sig ligefor ham. „Er De berettiget til at holde mig her som Fange imellem fire Vægge?"

Hinchcliff forsøgte at udholde hendes Blik, men han formaaede det ikke. Uden at svare, trak han sig tilbage, og slog Døren i med en Eed. —

To og tyvende Kapitel.

Kates Flugt og Hinchcliffs levende Grav.

Omendskjøndt hverken John Hinchcliff eller Sir Paul Varney kunde tænke sig, hvorledes og med hvem den unge Pige var undflyet fra Tower, ligger det dog aabent for Læseren, at det var Greven af Bjenville, som havde formaaet hende til dette Skridt. Greven elskede hende med sit Hjertes fulde Varme, og hun gjengjeldte hans Kjerlighed med sin rene Naturs hele Styrke. Da Flugten lykkeligt var gaaet for sig, bragte Greven hende til en landlig Bolig

i Nærheden af Slottet Varney, med Løfte om at gjøre hende til sin Gemalinde. Kate bad ham indstændigt, at deres Forening maatte gaae for sig den næste 12te Januar, og da han søgte at gjøre Indvendinger imod nu at fastsætte nogen bestemt Dag, og ønskede at erfare Grunden til hendes Forlangende, erklærede hun med en Naivitet, som han ikke kunde modstaae, at hun gjentagne Gange havde ladet omdragende Zigeunerinder forudsige hende sin Skjebne, og at de havde været enige i det Punkt, at hvis hun ikke blev formælet den 12te Januar, vilde hun tidligt døe. Den galante Franskmand havde ikke længer nogen Indvending imod Dagen, og hun var beroliget og lykkelig.

Ved at vandre omkring i Egnen og ved Synet af Slottet Varney, kom Kate snart til Vished om det besynderlige Tilfælde af Skjebnen, at hun beboede det Huus, hvori hun var bleven født. Hendes Barndomserindringer rullede op for hende som et længst forglemt Billede, og hun mindedes nu tydeligt sin Moders

Død samtidigt med, at hun var ført til Pensionsanstalten i Nærheden af Exeter. Med en inderlig Længsel efter at besøge Moderens Hvilested, begav hun sig tankefuld til Kirkegaarden. Ved Indgangen til samme stod en Bænk, paa hvilken der sad en gammel Kone, som med megen Velbehag røg af en lille Kridtpibe. Hun vilde skride forbi med en venlig Hilsen, men den Gamle, der havde hjemme paa Slottet Varney, hvor hun havde tilbragt mange Aar som Sir Pauls Husholderske, gjenkjendte hende øieblikkeligt paa hendes paafaldende Lighed med hendes afdøde Moder, og indbød hende til at tage Plads hos sig, efterat have nævnet hende ved Navn, og sagt hende, hvem hun var. Af denne gamle Kone erfarede hun i Samtalens Løb sin Moders sørgelige Historie, hvorledes hun var sygnet hen, efterat være bleven Hinchliffs Kone, og at denne haarde Mand ikke engang havde fulgt hende til Jorden. Ved den kjere Afdødes Grav tilbragte Kate nu daglig nogle Timer; det skjenkede hende Trøst at opsende sine Bønner fra dette Sted, og anraabe Moderens forklarede Aand om at være med hende paa hendes Veie, og beskjerme hende mod de Farer, som muligen kunde true hende.

En Dag, da hun vendte tilbage fra en af sine Vandringer, underrettede hendes franske Kammerpige hende om, at der havde været en raa og vildt udseende Mand og forhørt sig om hende, og at han havde gjennemsøgt hendes Bolig fra Loft til Kjelder, uagtet hun havde befalet ham at forlade Huset. Kate gjættede strax, at det havde været hendes Fader og meddeelte sin Angest til Greven af Bjenville, der ufortøvet søgte et andet Logi, idet han leiede det gamle Slot, eller, som det ogsaa kaldtes, Abbediet, der tilhørte Sir Paul, som havde fraflyttet det, fordi han fandt det for ensomt. Læseren vil nu kunne indsee, hvem den unge Dame var, som hiin Aften saa længselsfuldt ventede Nogen, som, da hun hørte Skridt nærme sig, allerede aabnede Armene for at modtage den Indtrædende, nemlig Greven af Bjenville, men som studsende veg tilbage, da hun saae et ganske fremmed Menneske for sig, der var Overbringer af et Brev fra Greven, som tilmeldte hende, at Forretninger af den største Vigtighed tvang ham til uden Ophold at reise til Frankrig, at han vilde ile med at komme tilbage, og han skulde ikke glemme at bede Gud tage det Væsen i sin Varetægt, som var ham saa inderligt dyrebart. Kate blev meget nedslaaet over denne Efterretning; hun befandt sig nu ene og forladt i den store Bygning, uden nogen Beskjermer, uden Nogen, til hvem hun i Nødens Time kunde tage sin Tilflugt. Dog, var den unge Dame bedrøvet, saa var hendes Kammerpige Lisette fornøiet. Med et straalende Ansigt erklærede hun, „at de vilde nu snart komme til at vende tilbage til det skjønne Frankrig, det eneste Sted i Verden, hvor der fandtes fornuftige Mennesker, siden hendes Herre, Prinds Louis" — her standsede hun pludseligt, betaget af Forvirring, og blev blussende rød. Kate derimod blev saa bleg som en Død.

„Hvorledes," stammede hun, „Greven af Bjenville har bedraget mig — han er ikke denne Herre, men Prinds Louis af Frankrig!" Og med en heftig Anstrængelse for at faae Luft, sank hun afmægtig i sin Piges Arme.

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Fortsættelse.)

Jeg besaae først Pladsen, hvor Pengene havde ligget. Der var kun gravet et lille Hul i Jorden, og den opkastede Jord laa ved Siden af det, lige ved et Rosentræ, der hørte til dem af Blomsterne, hvorved der vare hvide Pinde.

„Her var altsaa Deres Penge nedgravede?" spurgte jeg Husets og Havens Eier, idet jeg pegede paa Hullet.

„Ja, Herre."

„Og De har ikke nedgravet andre Penge eller Kostbarheder i denne Have, eller navnlig i dette Blomsterbed?"

„Nei, Herre; jeg har allerede sagt Dem det." Han talte med en Sikkerhed, der i Et og Alt var naturlig.

Tre Fod fra Rosentræet stod en Bunke Sværdlilier, der ligeledes vare bundne til en hvid Stok. Jeg gik hen og vinkede ad en af Retsbetjenterne, at han skulde komme og tage Spaden, som stod op til Muren; han tog den.

„Grav et Hul her," vedblev jeg, og pegede paa Sværdlilierne.

De Bestjaalne saae paa mig, og dernæst paa hinanden indbyrdes, med den største Forundring.

„Hvad mon han vil?" spurgte de først sagte og derpaa høiere.

„Hvad jeg vil?" tog jeg Ordet med forstærket Stemme, „det vil snart vise sig. Den Mand, som vi Alle holde for Tyven, paastaaer, at ikke han, men den Person, som vi ansee for den Bestjaalne, er den sande Tyv. Inden man fælder Dom over et Menneske, fordrer Retfær-

digheden, at Alt bliver undersøgt, ogsaa Alt, hvad den Anklagede erklærer, om det end maatte klinge nok saa urimeligt. Man er ham det skyldig, og det er ikke mere end billigt. I formode Alle, og Eders Formodning har Meget for sig, at Tyven overalt er en og samme Person. Er nu Heimans Paastand rigtig, at Keller har frastjaalet ham hans Penge, saa har Keller ogsaa forøvet andre Tyverier. Dernæst maa det vise sig, at ligesom Tyven, for at sikkre sig i det Tilfælde, man vilde bestjæle ham i Huset, har nedgravet Heimans tre hundrede Guldstykker her i dette Blomsterbed, hvor ingen tredie Person kunde formode deres Tilstedeværelse, saaledes maa han ogsaa her have nedgravet, hvad han paa andre Steder har tilvendt sig, og hertil knytter sig den endelige Slutning, at ligesom han har sat en hvid Pind ved denne Rose, for at tjene ham til Kjendetegn paa, hvad denne Plet indeholdt, saaledes kunne ogsaa de andre hvide Pinde have en lignende Betydning. Grav væk, Retsbetjent."

Bønderne rystede vel paa Hovedet, over det Urimelige i mine Slutninger, men da de betragtede Keller, den angivne Bestjaalne, og saae hvorledes den fromme Mand paa engang havde mistet sin Trods og sit Mod, og var bleven saa bleg som et Liig, medens han zittrede saaledes, at han endogsaa glemte at vende Øinene mod Himlen og derpaa mod Jorden, da rystede de ikke mere paa Hovedet, men deres Ansigter bleve betænkelige, de bleve tavse og saae med spændt Forventning paa Manden med Spaden; og selv rundtom Haven, hvor man havde hørt mine Ord, var der indtraadt en dyb og forventningsfuld Stilhed.

„Vi ville grave tilhøire af denne Blomst," sagde jeg.

„Jeg raabte dette saa høit, at Alle kunde høre det. Manden stod parat til at stikke Spaden i Jorden paa min yderligere Opfordring. Keller blev endnu blegere, og jeg saa meget sikkrere i min Sag, at jeg var paa rigtigt Spor.

„Tre Fod tilhøire fra Blomsten stikkes Spaden ned," vedblev jeg; „netop saa langt have de tre hundrede Guldstykker ligget fjernede fra Rosentræet."

Keller kunde næsten ikke holde sig opret, da Spaden sattes i Jorden. Paa eengang holdt Manden op at grave.

„Hvad er der?" spurgte jeg.

„Jeg stødte mod noget Haardt."

„Grav udenom det, og lad os faae det op."

Manden gravede videre. Efter tre eller fire Spadestik bukkede han sig ned og saae i Hullet.

„Det er en Potte," sagde han; „en Potte med Laag paa."

„Tag den og lader os see hvad den indeholder."

Han tog Potten op, og overrakte mig den. Jeg løftede Laaget af. I Potten laa en Læderpung, som var fyldt med Penge. Jeg holdt den iveiret, for at Alle kunde see den.

„Det er min Pung!" raabte den lille gamle Bonde, som idag havde ført det store Ord.

„Tager De ikke feil?"

„Nei, Pungen er min!" gjentog han. „Den skal indeholde nøiagtigt firsindstyve Daler, og deriblandt to Mannsfelder."

„Godt, vi ville tælle efter."

„Og saa min Guldring, saafremt Kjeltringen ikke har solgt den eller stilt sig af med den paa anden Maade."

Jeg aabnede Pungen og talte Pengene, aabenlyst og høit, saa alle Tilstedeværende kunde tælle med.

„Lige firsindstyve Daler," sagde jeg, „og her ere ogsaa de to Mannsfelder."

Paa Bunden af Potten laa endnu et sammenlagt Stykke Papir, som jeg ligeledes foreviste.

„Det maa være min Guldring!" raabte den lille gamle Bonde.

„Beskriv den."

„Nu, det var, som alt sagt, min salig Kones Trolovelsesring med Bogstaverne F. K."

Jeg aabnede Papiret, og i samme fandtes ganske rigtigt en Fingerring af Guld, som bar Bogstaverne F. K. Alle saae den.

„Min Ring!" udbrød Bonden glad.

De Omkringstaaende vare ligesom forvandlede til Billedstøtter, men uden omfring Hækken og i Træerne brød Vreden saa meget mere lydeligt frem, og hertil kom — nu, da den sande Tyv endelig var opdaget — Harmen over, at de saa længe havde ladet sig skuffe af denne Hykler og anseet en Uskyldig for Forbryderen.

„Den Tyv, den Skurk, den Røver!" lød det fra alle Sider. „Han skal hænges! Den høieste Galge er ikke høi nok til ham."

Den opdagede Gjerningsmand stod som tilintetgjort. Et Øieblik vilde han gjøre et Forsøg paa at frelse sig, men det var Fortvivlelsens sidste Anstrængelse, Halmstraaet, efter hvilket den Druknende griber.

„Jeg veed af Intet," stammede han. „Alt dette har en Anden gjort, for at bringe mig i Ulykke og styrte mig i Fordærvelse. Denne Heiman er det —"

Men da sprang den lille gamle Bonde frem som en Rasende.

„Skurk og Kjeltring!" skreg han. „Nedrige Hykler, som Du er! Har Heiman ogsaa bragt de tre hundrede Guldstykker hid og gravet dem ned her lige under Dit Vindue?"

Dette Argument var slaaende; Keller aabnede ikke Munden mere.

„Grav videre," tog jeg atter tilorde. „Vi ville finde flere Skatte endnu."

Imidlertid begyndte jeg at blive ængstelig for Keller, thi den forsamlede Menneskemasse blev mere og mere høirystet og udstødte lydelige Trusler. Han maatte befrygte den raaeste Mishandling, dersom han vedblev at negte og den fortsatte Gravning leverede Beviser paa hans andre Forbrydelser. Havde han ikke vidst i lige Grad at vække Folkeraseriet mod den uskyldige Heiman. Man trængte sig tættere om ham med knyttede Hænder og flammende Øine, og hans sidste Kraft brød sammen.

„Jeg vil bekjende Alt!" stammede han skjelvende og halvt aandeløs. „Jeg har ogsaa begaaet de andre Tyverier, jeg alene, og Alt det Stjaalne findes nedgravet ved Siden af disse hvide Pinde."

Det viste sig, som han sagde. Han var en gammel, tyvagtig Gnier; han stjal blot for at kunne skjule det i Jordens Skjød, uden Nytte for ham eller Andre, men kun for at gotte sig ved Tanken om hvad han eiede.

Folkets Raseri var tilfredsstillet. Forbryderens Tilstaaelse har en magisk Virkning, den udsoner ham strax med sig selv og sine Medmennesker, thi nu er han Straffen hjemfalden efter Lovens Bogstav, og det er Alt, hvad der kan forlanges, og Alt, hvorved Forbryderen kan bøde for sin Gjerning.

Jeg lod den gamle Gnier sætte ind i Forsamlingshusets Arrestlokale, hvilket skete uden mindste Forstyrrelse. Mængden var endogsaa bleven ganske stille og tavs. Skammen over den Uret, de havde tilføiet en Anden, efterfulgtes af Tilfredsheden over, at den virkelige Tyv var opdaget.

„Herre," sagde den lille gamle Bonde, idet han forlegen traadte hen til mig, „Folkets Stemme er dog altid Guds Stemme. Men," tilføiede han, idet han søgte at undskylde sig og de Andre, „hvorfor bærer dette Menneske Kainsmærket i Ansigtet? Thi det har han; derved bliver jeg."

„Ja, det har han," maatte jeg uvilkaarligt bekræfte, og samtidigt hermed maatte jeg fatte mig selv, for ikke høit at tilføie: „Folkets Stemme er dog Guds Stemme."

„Vil Heiman ikke nu blive sat paa fri Fod?" spurgte han strax efter.

„Det veed jeg ikke endnu."

Man betragtede mig atter med et forbauset Blik; de maatte kunne læse den Kummer i mit Ansigt, som nu med dobbelt Styrke nedtrykte mit Sind.

„Hvad er der vel mere at forhandle?" spurgte man.

Jeg betragtede Forsamlingen i nogle Sekunder med rolig Alvorsfuldhed, og derpaa sagde jeg —

„Gaaer nu hjem, gode Folk. I have idag seet Rettens Seier over Bedrageri og Nederdrægtighed — haver stedse Tillid til Loven og Domstolene, og stoler paa Retfærdigheden, som tilsidst altid vil seire, om det varer nok saalænge og Forbryderne anvende al mulig Snildhed for at værge sig imod en Opdagelse. Hvad her videre vil være at undersøge, ligger udenfor denne Jurisdiktion, tilhører en tidligere Periode og er kun støttet til en Formodning, som jeg af mit ganske Hjerte vilde ønske maatte vise sig at være ubegrundet."

De fjernede sig roligt — Hver gik til Sit; jeg begav mig ogsaa roligt tilbage til Forsamlingshuset, men det var kun mit Ydre der lignede en fredelig Himmel, i mit Indre væltede Skymasserne sig imellem hverandre. Atter imødegik jeg en af de sværeste Timer for en Kriminaldommers Menneskehjerte.

(Sluttes.)

Blandinger.

Da den dristige Søfarer Frants Drake gik ud paa en farlig og langvarig Expedition, sagde han til sin Kone, at dersom han ikke var vendt tilbage om ti Aar, maatte hun have Frihed til at indgaae et nyt Ægteskab. Ti Aar henrandt, i hvilke den troe Hustru forgjeves havde ventet sin Mands Hjemkomst og standhaftigt holdt sit Løfte; men nu modtog hun en taalmodig Friers Tilbud, og Alt bragtes istand til deres Formæling. Dog, hvad skeer. Paa Veien til Kirken, hvori Vielsen skulde gaae for sig, faldt der pludseligt en stor rund Steen ned fra Luften paa Slæbet af hendes Brudekjole, saa at hun følte sig holdt tilbage ved dens Vægt. Øieblikkeligt vendte hun om med de Ord: „Denne Steen bebuder mig min Mands Tilbagekomst." Fuldkommen rigtigt; kort efter ankom han lykkelig og vel til England.

Som en anden Odysseus traadte han ind til sin Kone forklædt som Betler og bad om en Almisse, men under sin opdigtede Fortælling om sine mange Elendigheder undslap der ham et Smil, og hans Hustru kjendte ham. Man kan tænke sig hendes Glæde ved at gjensee ham efter et saa langt Tidsrum, hvori han havde været Verden rundt, og for hvis Fortjenstlighed han af Dronning Elisabeth blev slaaet til Ridder. Sagen klinger lidt fabelagtig, men det gjør saa Meget, som dog er den rene Sandhed.

„Men hør engang, Mads, hvad er det dog for skammelige Ting, Du foretager Dig," sagde en Præst til et af sine Sognebørn, som just ikke var bekjendt for sine Dyder. „Man fortæller, at Du har stjaalet et Sviin fra Moer Else." — „Ja, Fyer, det forholder sig rigtignok saaledes," svarede Synderen. — „Hvad har Du gjort med det?" — „Jeg har slagtet det og spiist det." — „Men hvad vil Du sige, naar Moer Else og Svinet engang stevne Dig for den høieste Dommer og kræve Dig til Regnskab?" — „Sagde I ikke, at Svinet ogsaa vilde være der?" — „Jo, ganske rigtigt." — „Nu, saa vil jeg sige: ‚Se her, Moer Else, har I Eders Svin tilbage igjen,' og dermed maa vel den Sag være klaret."

Ministeren d'Argenson sagde eengang til Grev Seeburg, som stod paa en fortrolig Fod med hans Kone: „De passer ligesaa godt til Bastillen som til Invalidehuset, men kom De i Bastillen, vilde man sige, at det var mig, som havde skaffet Dem derind, og kom De i Invalidehuset, vilde man troe, at det var min Kone, som havde foranlediget det."

En rig Gnier blev paa en Spadseretour med en ung Dame forfulgt af en Betler, som ikke vilde lade sig afvise. For ikke at blotte sig altfor meget for sin Ledsagerinde, maatte han endelig tage Pungen frem; men efterat have søgt længe i den, stak han den atter til sig, uden at give Betleren Noget. „Det gjør mig ret ondt for den stakkels Mand, men jeg har ingen Smaapenge," sagde han til Damen; „jeg kan forsikkre Dem, at jeg gjerne gav en heel Daler, dersom jeg havde et Groschenstykke til ham."

Det russiske Blad „Kolokoll" meddeler, at Grundeier og Kriminalretsdirekteur Stahowski under Frugthøsten forsyner sine Livegne med Mundkurve, for at forhindre dem fra at spise af den nedpillede Frugt; men Ingen tænker paa, at den ædle Herre vistnok gjør det af Omhu for deres Sundhed, og at han altsaa fortjener Roes, men ikke Dadel.

Under Napolon den Førstes Kroning steg en kolossal Luftballon, som bar en mægtig Krone, op fra de elysæiske Marker. Senere erfarede den nye Keiser, at den var dalet ned paa Neros Grav i Rom, og ikke uden Bevægelse yttrede han: „Det er mig kjerere, at den har søgt Hvile paa en berømt Grav, end at den skulde rullet omkring i Støvet for alle Vinde."

„Hvorledes er Øllet paa Eders Kneipe?" spurgte en tydsk Student sin Ven.

„Miserabelt!" lød Svaret. „Dersom man drikker over ti Maß en Aften, har man strax Tømmermænd den næste Morgen."

☞ **Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis „Asker Ryg," 1—8. Ark.**

☞ **Med dette Nr. følger „Asker Ryg," 12te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

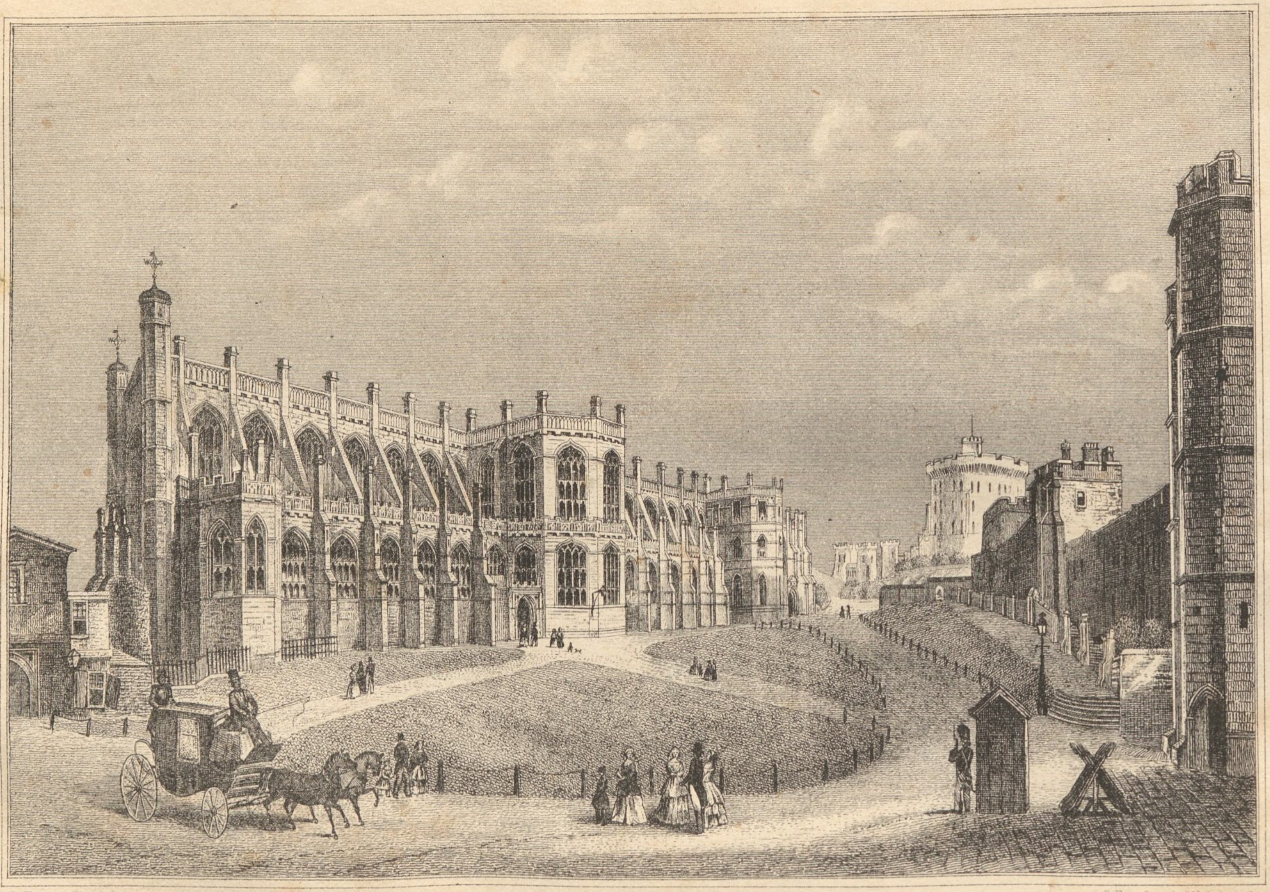

S Triers Forlag

C. Fersiow & Co. Lith. Etabl.

St. GEORGES KAPELLET

(Windsor.)

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 20de Mai. № 21.

Indhold: St. Georgskapellet (med steentrykt Prospect.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Folkets Stemme (Slutning.) — Blandinger.

St. Georgskapellet.

Ved Themsfloden, henved fem Mile fra London, ligger Staden Windsor med et kongeligt Slot af samme Navn, opført paa en Høi af Wilhelm Erobrer og ombygget af Edvard den Tredie. Denne stolte Bygnings Slotskirke bærer Navn af St. Georgskapellet, hvoraf en Afbildning medfølger, og kan betragtes som det skjønneste Mindesmærke om gothisk Stil i England. Indvendig er Kapellet deelt i tvende Dele: Koret og Skibet. Under Loftet, som bestaaer af Sparreværk og er prydet med mange Deviser, seer man Edvard Bekjenders, Edvard den Tredies, den saakaldte sorte Prinds Edvards, Henrik den Fjerdes, Edvard den Fjerdes og Henrik den Sjettes Vaaben med heraldiske Insignier i rigt Arbeide. Paa den ene Side af Koret ere Pladser for Majestæterne, og paa den anden Side for Ridderne af Hosebaandsordenen.

I den nordlige Side af Koret under Dronningens Loge er Edvard den Fjerdes Gravmonument, et herligt Værk af smedet Staal, som tilskrives Quintin Metsys, en Smed og Maler fra Antwerpen. Her hviler ogsaa Edvard den Fjerdes Dronning, Elisabeth Widwill. Ligeledes Henrik den Sjette, Georg, Hertug af Bedford, hans Gemalinde Marie, en Datter af Edvard den Fjerde, den blodtørstige Henrik den Ottende, den skjønne Jane Seymour og den ulykkelige Karl den Første, ligge begravede her. I Aaret 1813 undersøgte Prindsregenten Georg tilligemed sin Broder Ernst August disse Gravhvelvinger, navnlig for at besee Karl den Førstes Liig. Ansigtet, med det spidse brune Skjæg, var ikke meget vanziret; det ene Øie var kun ubetydeligt indsunket; Musklerne konserverede; Haaret i Nakken, formodentlig af Bødelhaand, kort afskaaret, og da man løftede det afhuggede Hoved op, saae man de krampagtigt i Døden sammentrukne Muskler.

En af Kapellets skjønneste Prydelser danner Prindsesse Charlotte af Wales's Kenotaphium i det saakaldte Urswickskapel, saaledes benævnt af den restaurerende Arkitekt. Monumentet fremstiller i Legemsstørrelse det smukke Fyrstebarn udhugget i Marmor. Ved hvert Hjørne sees en sørgende Kvindeskikkelse. Engle bortbære Sjelen, og under disse sees de himmelske Væsner, som vaage ved det hedengangne Barns Leie. Vaabenprydelserne ere ligesaa rige som beundringsværdige. Bagved Konotaphen er et Vindue, hvis Glasmaleri fremstiller Petrus med fem andre Apostle. I Beaufortskapellet er det skjønne Monument over Sir Charles Somerset, Ridderbannerherre og Greve af Worcester, sat ham af Henrik den Syvende, tilligemed nogle andre Gravsteder. I Linkolnkapellet forekommer, foruden flere seeværdige Gjenstande, en ved en Kjede heftet Bibel, med en gammel engelsk Indskrift, som begynder med de Ord: „Hvo lagde denne Bog her?" Vi forbigaae Oxenbridge, Oldworth, Bray, Rutland og Hastingskapellerne, og bemærke os kun det udmærkede Arbeide i Marmor, som findes i Chapler Room (Kapitelværelset), over den Hvelving, som indeslutter Levningerne af Feltmarschal William, Greve af

Harcourt, død 1830. Ogsaa Monumentet over General Sir John Elley, Hertugen af Wellingtons Vaabenbroder, død 1839, frembyder noget Seeværdigt. Det store malede Vindue over Alteret, udført af Jarvis og Forest efter West's Tegning, fra 1785—1788, og som i tre Afdelinger forestiller Jesu Opstandelse, prydet med talrige Vaaben, fortjener den fuldeste Opmærksomhed som det fortrinligste Glasmaleri i England. Ligeledes i Nordsiden af Koret, strax ved Alteret, viser et Galeri, som kaldes Dronningens Kloset, nogle Vinduer med gamle Glasmalerier, saasom: Nabal, der modtager Davids Sendebud, Dronning Esthers Kroning, de Vises Hyldest, den forlorne Søn o. fl. Yderligere værd at bemærke er den særdeles smukke Jerndør i den nordlige Fløi af St. Georgskapellet med Hosebaandsordenens Motto: „Honi soit qui mal i pense," paa Dansk: „Skam faae den, som tænker Ondt derved." Østlig for St. Georgskapellet hæver sig en betydelig Steenbygning, der tidligere bar Navn af Wolseys Kapel, men hvilket Henrik den Syvende lod indrette til et Mausoleum for britiske Herskere. Her ligge Prindsesse Amalia, Prindsesse Charlotte af Wales, Octavius's og Alfonds Børn, Dronning Charlotte, Hertugen af Kent, Georg den Tredie, Hertugen af York, Georg den Fjerde, Wilhelm den Fjerde og Prindsesse Augusta begravede. Fra Koret i St. Georgskapellet kommer man igjennem en underjordisk Gang ind i denne dunkle men pragtfulde Gravhvelving.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Man vil erindre sig, at vi forlode Hinchcliff indesluttet i Conybeares fugtige Kjelderhvelving. Da han saa pludseligt saae sig fanget i det snævre Steenkammer, afpræssede Overraskelsen ham et Skrig af Raseri, og dernæst stemmede han sine herkuliske Skuldre mod Væggene, men kom snart til den Overbeviisning, at han forgjeves anstrængte sine Kræfter for at komme ud af den levende Grav. Han forbandede de skjændige Lorder, rev sig i Haaret som en Fortvivlet og udstødte Toner som en Afsindig, men Murene vare altfor tykke, til at hans Stemme kunde høres igjennem dem, og selv om dette havde været Tilfældet, vilde Ingen kunnet komme ham til Hjelp paa dette forborgne Sted. Efter at denne Paroxysme var forbi, zittrede han over hele Legemet ved Udsigten til den visse Død. Han strakte Armene ud, for at undersøge Steenkammerets Høide og Bredde, for ligesom at beregne, hvor megen Tid han endnu havde, indtil han havde fortæret den indeværende Luft. Rummet var rundt og sex Fod høit, thi der var adskillige Tommer imellem hans Hoved og Loftet. Ved denne Opdagelse udstødte han et Glædesskrig, thi han erindrede, at der i Tower fandtes fire efter samme Maal indrettede Steenkamre, hvis Hemmelighed han som Dørvogter var vel bekjendt med, og han kunde ikke tvivle om, at Konstruktionen her var af samme Beskaffenhed, som i hine. Dette hemmelige Skjulested var virkeligt for henved to hundrede Aar siden indrettet af en Lord Conybeare efter dem i Tower, for deri at bevare Sølvtøi og Kostbarheder i de urolige Tider, da Cromwells Soldater plyndrede alle Slotte. Hinchcliff undersøgte nu med Haanden hele Muren, indtil han traf paa en fiirkantet Steen. Da han havde stødt denne tilside, greb han ind i Fordybningen og fandt en Slaa, som var anbragt her, for at den Fangne ikke kunde undslippe, da den bandt Mekanismen, skjult af Stenen. Men eengang fundet, tjente den netop til at befrie ham. Hinchcliff satte sin høire Fod imod den, og bragte den til at vige tilbage; samtidigt hermed bevægede den svære Steendør sig paa sine Hængsler, og han bemærkede en svag Lysstribe, som efterhaanden blev bredere. Han kunde neppe afholde sig fra at udbryde i Jubel, da han saae Veien til sin Befrielse aabne sig for ham, men Klogskaben bød ham at forholde sig rolig. Han tog nu en Deel af Skatten til sig, og da han igjennem Aabningen var traadt ind i det større Steenkammer, overveiede han, hvorledes han skulde komme videre. Enhver Anden, end en Mand, der var bekjendt med Laase, Slaaer og hemmelige Springfjedre, maatte have blevet, hvor han var, men Hinchcliff undkom, skjøndt efter uhyre Anstrængelser, og befandt sig omsider i en aldeles udmattet Tilstand i Skjul af nogle Træer, som bøiede sig ud over Themsen. Dog, her vovede han ikke at blive ret længe, af Frygt for, at blive opdaget fra Slottet. Da hans Kræfter tillode det, begav han sig med den største Forsigtighed til Landsbyen Conybeare-Ford og herfra til Edmundson, hvor han haabede i Sikkerhed at kunne overlade sig til Hvile og til at grunde over den Hevn, han vilde tage over de tvende Lorder.

Tre og tyvende Kapitel.

Josaphats Heftelse.

Det var Dagen, paa hvilken den store jødiske Ceremoni fandt Sted, og Salamiels fyrstelige Søn, tilligemed elleve andre Ynglinge bleve optagne blandt deres Nations unge Mænd. Absalon, Josaphats Søn, havde seet den skjønne Kettura i Synagogen, i al Hemmelighed vexlet Kjerlighedsløfter med hende, og skjenket hende en kostelig Rubin, een af Juvelerne fra Tower, som Faderen om Morgenen havde foræret ham. Forsamlingen var skiltes ad, og kun Salamiel og Josaphat gik endnu indhyllede i deres Talarer frem og tilbage i Synagogens Forhal i ivrig Samtale.

„Skatkammeret i Tower bestjaalet?" udbrød Josaphat med et forbauset Blik, da Salamiel havde meddeelt ham denne Begivenhed.

„Ja, og man siger, at der skal være røvet Ædelstene til et Beløb af to Millioner Pund."

Josaphat aandede tungt, han blev bleg og slog sine Hænder sammen. Han kunde ikke tvivle om, at det var de stjaalne Juveler, han havde faaet i Pant for den store Sum, han havde udbetalt, saa meget mere, som han paa Indfatningen af en af Perlerne havde bemærket den engelske Krones Ziffre.

„Ingen veed Noget," tænkte han, men paa samme Tid sank hans Hoved ned paa Brystet, og han betoges af en dødelig Angest.

„Du synes urolig, Broder," sagde Salamiel.

„Nu ja, naar jeg tænker paa denne dristige Gjerning, volder det mig Forfærdelse. Hvad kunne vel Tyvene have til Hensigt med deres Bytte."

„Tilbyde en af os det," svarede Salamiel med et tankefuldt Smil. „Det undrer mig sandelig, at vi ikke allerede ere blevne beærede med det Forslag at laane dem Penge paa deres Rov. Men maaskee er denne Ære bleven en eller anden af vore Venner tildeel, og da beklager jeg ham, thi det maa være forfærdeligt at lide et saadant Tab."

Josaphat indhyllede sig i sin Kappe, sagde sin Ven Farvel, og ilede til sit Hjem, for endnu engang paa det Omhyggeligste at undersøge Juvelerne. Netop som han vilde give sig ifærd dermed, traadte Absalon ind i Værelset med et glædestraalende Ansigt.

„Ønsk mig til Lykke, kjere Fader!" udbrød han. „Endelig seer jeg, at mit Haab vil gaae i Opfyldelse!"

„Hvortil?" spurgte den gamle Mand med en saa rystende Stemme og en saa forvirret Mine, at Sønnen udbrød: „Du er syg min Fader, og maa begive Dig tilsengs."

„Nei," svarede Josaphat, „jeg er ikke syg. Hvortil er det, at jeg skal lykønske Dig," tilføiede han, „sig frem."

Det var, som om Faderen vilde bringe ham til at udtale sin Lykke, for i sin Bitterhed over hvad der var skeet, at kunne knuse den i samme Øieblik.

„Til min Forlovelse med Kettura," sagde den unge smukke Mand med rødmende Kinder; „hun har tilstaaet mig sin Kjerlighed og givet mig sit Ord paa, at hun vil blive min og ingen Andens."

„Daare, som Du er, at tænke paa Trolovelse nu, da Ulykken har ramt os!" udbrød Josaphat med et mørkt Lynblik, der gik igjennem hans Hjerte som et Dolkestød. „Hvor er Rubinen?" tilføiede han hastigt.

„Den har jeg givet Kettura som Trolovelsesring," sagde Absalon med modfalden Stemme, skjøndt han endnu ikke anede hvad der var skeet.

Faderen blev mere og mere urolig. Paa eengang udstødte han: „Følg mig!" og traadte ind i et hemmeligt Gemak. Da han havde aflaaset Døren, aabnede han et Skab, i hvilket han bevarede de pantsatte Juveler, fremtog tre af de største Stene, hvilke han lagde paa et Bord ved Siden af Skabet, og samtidigt hermed en lille Bog, der indeholdt en fuldstændig Beskrivelse og de nøieste Kopier af alle sjeldne Ædelstene, hvoraf de fleste fandtes i de kronede Hoveders Besiddelse. Skjelvende gjorde han en Sammenligning imellem Afbildningerne og de tre Stene, han havde fremtaget, og pludseligt udstødte han et Skrig, rev sig i Haaret og slog sig for Panden, thi han havde fundet hvad han søgte, men til sin Fortvivlelse.

„Saa tael dog og nævn mig den Ulykke, som har ramt os, dyrebare Fader," udbrød den unge Absalon med indtrængende Stemme.

Faderen svarede ham med et vildt Blik. Endelig sagde han, da Sønnen vedblev at bede ham om en Forklaring —

„Se her, min Søn, disse Juveler ere stjaalne i Tower, Lord Inglis er en Bedrager og en Tyv; han har pantsat dem til mig og modtaget hundrede tusinde Pund, som ere bortkastede, thi jeg vil ikke faae Hvid eller Skilling tilbage af dem. O, jeg Nar, at jeg kunde handle saaledes! Men det var Dig, som overtalte mig dertil; Du havde en hemmelig Samtale med denne elendige Lord Neagle; — hvad havde han at sige Dig, som kunde stemme Dig gunstigt for denne berygtede Mand?"

„Han lovede mig, at naar jeg kunde bevæge Dig til at forstrække ham med den forønskede Sum, vilde han gjøre mig en Gave med saa mange Juveler, som kunde udfylde den Sum, Salamiel fordrede, jeg skulde eie, for at faae hans Datter til Kone."

„Og istedetfor at forøge Din Formue, foranledigede han, at Du berøvedes den, Du havde," udbrød Faderen med Heftighed. „Dog, det var vel fortjent, og Du skal lide derfor. Halvdelen af min Rigdom har jeg mistet — den Halvpart, som jeg havde bestemt Dig; Du er nu en Beiler, Absalon!"

Den unge Israelit bedækkede Ansigtet med sine Hænder; han var sønderknust.

„Men skulle Pengene endnu ikke kunne faaes tilbage?" udbrød han; „idetmindste nogen af dem?"

„Skuf Dig ikke med et falsk Haab; Tyvene ere ikke længere i England, hvor deres Liv er i Fare — de vilde da være dummere, end jeg har været. Nei, vi have kun Eet at gjøre, og det er at glemme vort Tab og stræbe at frelse vor Ære. Det gjelder om at bringe Juvelerne til Lord Mayoren inden de findes i mine Hænder. Læg dem i Skrinet, affør Dig Dine rige Klæder, og følg mig til Øvrighedens Overhoved." Absalon efterkom Faderens Befaling, og de vilde netop begive sig bort, da de hørte, der blev banket paa Døren. Den var neppe aabnet, førend Salamiels Søn, Israel, styrtede ind med et blegt og forstyrret Udseende. Ude af Fatning, kastede han sig til Absalons Bryst, idet han udbrød: „Min Fader og min Søster ere arresterede, og jeg vilde ogsaa være bleven det, men jeg flygtede efter min Faders Opfordring for at bringe Eder Underretning om, hvad der er skeet, da han frygtede, at I muligen vidste Aarsagen dertil. Den Ring, Absalon har skjenket min Søster — denne Rubin —"

„Det er nok!" skreg Absalon og ilede henimod Døren; „jeg har forvoldt, at Din Fader og Søster ere blevne fængslede, og mig tilkommer det at befrie dem —"

„Bliv!" sagde Josaphat i en bydende Tone; „det Værste er skeet, og kan ikke ændres, men nu gjelder det om, at bære Ulykken med den Fatning og Værdighed, som anstaaer sig den Brødefrie. Aftør Dine Taarer, Israel! Din Fader og Søster er som Mistænkte tagne i Forvaring, vi begive os hen, for at indtage deres Pladser. Den Herre Jehova har lagt sin vældige Haand paa vore Skuldre, vi ville bøie os i Støvet for ham!"

Absalon var ganske forbauset over sin Faders Ro, efterat det første Smertesudbrud havde lagt sig. Faa Minuter efter sadde de i Vognen, som bragte dem til Politibureauet, hvor deres Ophold blev langt kortere, end Josaphat havde næret Haab om; thi allerede en halv Time efter havde han den Glæde, at kunne bringe Salamiel og Kettura hjem i sin Vogn. Sorgens korte Timer fulgtes af Fryd og Lykke; begge disse Familier vare fra nu af sammenknyttede ved de varmeste Venskabsbaand.

Josaphats Beretning, bekræftet ved Lord Inglis's Certifikat, som han havde medbragt, samt Overgivelsen af samtlige Juveler, dette benævnede, og endelig en Forklaring, med Hensyn til, hvorledes Rubinen var kommen i Ketturas Besiddelse, vare tilstrækkelige Beviser for hans Uskyldighed. Alle Kræfter bleve nu satte i Bevægelse, for at gribe Lord Neagle og Lorden af Conybeare.

Fire og tyvende Kapitel.

Tragedien.

Vi ville endnu engang vende tilbage til Botanybaypaul og hans Vertshuus „Sækken." Læseren vil erindre sig, at vi der efterlod Eva Marie fuld af Haab og Lykke. Hun var dengang beskjeftiget med Syjomfruen, og snart efter finde vi hende smukt paaklædt, med det rige Haar i tykke Flætninger, snoede om Hovedet, og hendes hele Udseende saa forandret, at vel neppe Nogen, som tidligere havde seet hende i hendes Elendighedstilstand, vilde have gjenkjendt hende. Da Paul saae hende træde ind i det lille Frokostværelse, blev han ligesaa glad som forundret over det smukke og pyntelige Barn. Han havde gjerne kysset hende, saa henrykt følte han sig, men det var netop hendes Skjønhed og fornemme Væsen, som holdt hans faderlige Følelser itømme.

„Er det muligt, at det er Dig, Eva?" udbrød han med en fornøiet Mine.

„Ja, kjere Fader," svarede Eva, idet hun tilsmilede ham med en sand Taknemmeligheds-følelse, for hvad han havde gjort for hende, og kyssede ham paa begge Kinder. Taarerne kom ham i Øinene; han tænkte paa sit Barn og drog Eva kjerligt til sit Hjerte.

„Gud velsigne og bevare Dig!" sagde han rørt, og strøg hendes Kind. „Jeg frygter næsten for, at Du er for smuk og for fiin af Væsen til at opdrages og kaldes Datter af en saa raa og simpel Mand, som jeg er."

Eva svarede Intet paa denne Bemærkning, men bragte ham smilende hans Kaffe. I dette Øieblik blev der banket paa Glasdøren til Skjenkestuen og en høi, stærk Mand traadte ind. Det

var den muntre Will Wild, som han kaldtes, fra Conybearevaabnet, den skjønne Roses Fader.

Man saae strax paa Paul, hvilket kjert Besøg han var.

„Hvorledes, er det Dig, gamle Ven!" udbrød han. „Hvilken lykkelig Stjerne har bragt Dig hid idag? Eva, mit Barn, kom med en Kop Kaffe til Will Wild."

„Det, der har bragt mig hid til Dig, Paul, har Intet med Lykke at bestille," svarede den Indtraadte og tog Plads. „Jeg kommer i Anledning af den skrækkelige Begivenhed, som har fundet Sted."

„Mener Du dette ligesaa afskyelige som dumdristige Tyveri i Tower?" spurgte Paul.

„Ja, og hvad dermed staaer i Forbindelse."

„Du hentyder til Lorden af Conybeare, som staaer i Spidsen for det?"

„Ja, Paul, det gjør jeg, thi hans Forbrydelse kaster en Skamplet paa os Alle, som høre til hans Gods. Han forsøgte at flygte tilhest, naaede et Sørøverskib fem Mile herfra, og havde netop aaben Sø for sig, da Skibet blev angrebet af en Fregat og han blev taget tilfange."

„Det var vor gamle enarmede Kapitain Foys Brigantine, og ingen anden, der var bleven indhentet og taget af det franske Politi, som havde været herovre og nappet Lorderne Beresford og Eslington, som de skulde føre til Paris, hvilket truede med at falde dem vanskeligt, da deres Skonnert var løbet paa Grund i Floden og sønderslaaet. De fik da Øie paa Brigantinen, som laa for Vindstille, og da det var af Vigtighed for dem, at faae et Fartøi under Fødderne, som kunde bringe dem hjem, angrebe de det uden videre Betænkning. Men nu kom den engelske Fregat og angreb den mistænkte Brigantine. Foy blev dræbt i Fægtningen, de unge Lorder svært saarede og Lord Inglis ført som Fange til Tower."

„Jeg veed Alt," faldt Wild ham i Ordet. „Det er en sørgelig Skjebne for den arme Lady Isabella, at vide sin Fader fængslet som Forbryder og samtidigt hermed være bragt til Bettelstaven. Huset i Staden saavelsom Slottet ere i Rettens Hænder, og saaledes havde da den unge Dame paa eengang ikke Tag over Hovedet. Min Slægtning, Betty Page, hendes Kammerpige, bragte hende til mig, for at hun kunde være hos os, indtil hendes Skjebne var afgjort og hun fik at see, hvor nødlidende hun var. Da hun hørte, hvorledes Sagerne stode, og at hendes Fader var i Tower, vilde hun endeligt til ham for at trøste ham, og det vilde hun ikke lade sig snakke fra. Nu, hun er hans Datter, og det er jo ganske naturligt at hun vil lindre hans Skjebne. Da hun altsaa blev ved sin Paastand, bragte jeg og Ralph Browning, som jo vil ægte min Slægtning Betty, den unge Dame til Tower, men det gik ikke saa let til at komme ind til Lorden, som jeg havde tænkt, for der skulde Tilladelse til af Lord Mayor. Jeg maatte derfor lade hende blive i et Gjestgiversted, som hedder ‚Vandporten', medens jeg ilede hen til Dig, for at erfare, hvorledes vi have at forholde os, for at komme ind til Mylord, og om det koster Penge, samt hvormange, thi jeg veed Du kjender til disse Sager, Paul."

„Jeg vil gaae med Dig, og bringe det Hele i Orden," sagde denne og lavede sig til at følge sin Ven, da Døren gik op og begge saae Hinchcliff, med et Blik fuldt af Frækhed, staae for dem.

„Hvorledes, John!" raabte Paul, ikke videre glad tilmode.

„Ja, netop ham selv, Paul," svarede Hinchcliff. „Og see, Will, hvem jeg ikke har seet saa længe, men som det altid er mig kjert at træffe sammen med."

Verten i Conybearevaabnet syntes ikke at ynde Hinchcliffs fortrolige Tiltale. Han sagde Intet, men søgte blot saa hurtigt som muligt at komme bort.

„Vide I vel, Kammerater, at jeg har været nærved at blive pyntet med Hampestriksordenen, men heldigviis kunde jeg fortælle Noget, som gav Mere af sig, end om man hængte mig, og saaledes skete det, at jeg er her."

„Uden Kaution?"

„Jeg har Kaution, og det een paa otte tusinde Pund."

„Du?"

„Ja jeg. Du begriber da vel, Paul, at jeg ellers sad i Newgate."

„Ligefrem rimeligt. Og hvem er da gaaet i Borgen for Dig? Er det en Hemmelighed?"

„Det er det, men ikke for Dig, Paul," sagde han med dæmpet Stemme; „Sir Paul Varney har sagt god for mig."

„Det kalder jeg mærkværdigt!" udbrød Paul.

„Det synes Du, men ikke jeg."

„Nu, John, ganske rigtigt som Du siger. Men lad mig blot sige Dig, Hinchcliff, at jeg er ganske udenfor det Hele, og ikke vil have Noget med Sagen at bestille. Husk Dig dette, John Hinchcliff, og endnu dertil, at jeg er en honet Mand, der helst ønsker at leve i Fred og passe min Dont."

„Jeg vil Ingen tillivs uden Aristokraterne, men de skulle faae at fornemme, hvad det er at spille Forrædere mod dem, man har gjort sig

til Kammerat med," mumlede Hinchcliff. „Jeg veed meget vel, Paul, at jeg og mine Lige vel ikke have Noget at gjøre sig til af, men saa meget er vist, at vi ere Engle mod disse fornemme Kjeltringer, som det slet ikke genere at gjøre sig til Mordere, efterat have været med at stjæle Kronens Gods. Men nok herom. Du giver mig et Værelse, hvor jeg i Fred og Ro kan hvile ud, thi jeg trænger haardt til Hvile, og jeg er stum som en Fisk."

„Det er et Ord," sagde Paul, og efterkom Opfordringen, idet han førte ham til et Kammer ovenpaa; derpaa begav han sig atter ned til Will, med hvem han begav sig til Lord Mayoren, for at erholde hans Tilladelse til, at Lady Isabella maatte besøge sin Fader, hvilket hun saa inderligt længtes efter.

Paa Veien skulde Will ind paa et Apothek, for at hente Plaster og Scharpi. I denne Anledning fortalte han, at da Fregatten havde seilet Brigantinen isænk, havde man tilligemed Lord Inglis opfisket tvende unge Mænd, hvis Hænder vare sammenbundne, og som begge vare saarede og kvæstede. Sørøverne, eller hvem det var, havde villet føre dem til Frankrig, men de vare nu blevne reddede. Da de, især den ene, klagede over frygtelige Smerter, vare de blevne landsatte i Conybeare-Ford, og bragte til hans Huus, hvor de nu befandt sig.

„Men hvad er det, Du speider efter, Paul?" tilføiede han, da denne vedblev at see sig om til alle Sider.

„Jeg søger min Hund," sagde Paul.

„Din Hund? Har Du da mistet den!"

„Jeg frygter ja, og dersom det er Tilfældet, vil det gjøre mig meget ondt, thi Dyret var ligesaa klogt som et Menneske."

I dette Øieblik bemærkede de et stort Opløb høiere oppe i Gaden.

„Hvad er her paafærde?" udbrød Will, da Menneskemassen spærrede dem Veien.

„Det er en Mand, som bliver sønderreven af en Hund," svarede flere Stemmer.

Paul hørte aldrig saa snart, at Talen var om en Hund, som sønderrev et Menneske, førend han var overbeviist om, at det var hans Hund, der gjorde det af med Steenie. Med sin hele Styrke banede han sig Vei igjennem Mængden, fulgt af Will, der fik alle de Puf og Stød, som vare Paul bestemte. Den vilde Kamp imellem Mand og Dyr gik for sig i Forstuen til et Vertshuus. Da Paul var kommen det paa en halv Snees Skridt nær, raabte han: „Hvorledes seer Hunden ud? Hvad Farve har den?"

„Den er guulbrun som en Løve!" raabte En.

„Og saa stor som en Kalv!" skreg en Anden.

„Saa er det min Hund, som jeg forgjeves har søgt," sagde Paul. Derpaa udstødte han med sine Lungers fulde Kraft: „Bolt — kom her!" I samme Øieblik opstod der en stærk Bevægelse blandt Mængden, der veg tilbage for en vældig Hund, som med blodig Snude kom farende ud af Vertshuset og logrende snoede sig omkring sin Herres Fødder, medens den ved lydelige Hyl lagde sin Glæde for Dagen.

„Hvad har Du gjort, Bolt?" sagde Paul og gav sig Mine af at true Dyret.

„Gjort?" raabte man i Munden paa hinanden. „Den har ombragt et Menneske — den har bidt en Mand ihjel — se blot dens blodige Gab."

„Og da Hunden er Deres, maa De staae til Ansvar for Gjerningen!"

„Javist, javist, baade han og hans Hund skulle klynges op i den høieste Galge!"

Da Paul hørte disse Trusler og vidste, hvad han kunde vente sig af den opbragte Skare, tog han paa eengang en rask Beslutning, gav Hunden et Tegn til at løbe forud, og fulgte efter den saa hurtigt, som muligt. Det glubske Dyr vidste at gjøre Plads. Ingen vovede hverken at standse det eller gribe dets Herre, som lykkeligt naaede sit Hjem, uden mindste Sorg over, at en saa farlig Kammerat, som Skotten, for evigt var bragt til Tavshed. Da Politiet indfandt sig, blev Steenie strax gjenkjendt som en Londonnertyv. Ved at undersøge den døde Mands Lommer, fandt man adskillige Juveler, indviklede i et Stykke Skind, og man kom snart paa det Rene med, at de udgjorde en Deel af de bortstjaalne Ædelstene, som man havde troet i Lord Neagles Besiddelse.

Fem og tyvende Kapitel.

Lord Neagles værste Eventyr.

Denne Gentleman overbeviste sig snart om, at den, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hverken er istand til at udfinde en Plan, der kan sikkre mod Opdagelse, eller med Sikkerhed sætte Lid til sine Medskyldige. Forklædt som Skipper begav han sig til Landsbyen Conybeare-Ford, i det Haab her at erfare, hvor Lady Isabella opholdt sig, thi han havde fast besluttet, paa hvilken Maade det end skulde være, at føre hende med sig til Frankrig. Dog, han fandt hele Egnen i Bevægelse over hvad der var skeet, og hans og Lord Inglis's Navne vare i Alles Munde. Man vidste, at han flygtede omkring, forklædt som Sømand, at Politiet var paa Spor

efter ham, og at man haabede inden Aften at have ham i ligesaa sikker Forvaring som hans Medskyldige, Lorden af Conybeare. Da Lord Neagle ikke kunde erholde nogen Underretning om Lady Isabella, vendte han tilbage til London, og, efter længe at have streifet omkring i Gaderne, begav han sig endelig til „Sækken," hvor han forlangte Natteleie. Hvad enten Paul ikke nærede Mistanke om hvem han var, eller blot lod saaledes, er ubestemt, men uden at indlade sig i Samtale med ham, efterkom han hans Forlangende. Meget tidligt den næste Morgen forlod han sit Leie, iførte sig sin Forklædning, og gjorde sig saa ukjendelig som muligt. Da han lydløst steg nedad Trappen, hørte han Stemmer i det lille Kammer ved Siden af Skjenkestuen, og igjennem en ituslaaet Rude, som vendte ud til Gangen, lyttede han til den Samtale, som fandt Sted imellem Paul og Will Wild. Han hørte Lord Inglis's Fængsling bekræftet, men han hørte ogsaa, hvor Lady Isabella var. Imidlertid maatte han sige sig selv, at det vilde være Galskab at opholde sig i London. Dog, hvorledes skulde han komme bort? Trods den betydelige Sum, han bar hos sig i Ædelstene, havde han dog kun to Guineer i Mønt, og hvor langt kom han med dem? Paul turde han ikke betroe sig til, eiheller til nogen Anden, thi han kunde ikke tvivle om, at Enhver vilde benytte Leiligheden til at tjene den Belønning, der var udlovet for hans Paagribelse.

(Fortsættes.)

Folkets Stemme.

(Slutning.)

Da jeg kom tilbage til Forsamlingshuset, lod jeg Heimans Kone kalde for mig. Hun vidste allerede, at hendes Mands Uskyldighed var bleven beviist og at den rette Tyv var opdaget; ja, hele Landsbyen vidste det, og det opfyldte hendes Hjerte med Glæde. Med en rolig og ydmyg Mine, hvori jeg dog læste Tilfredsheden i hendes Indre, traadte den Ulykkelige ind med sin slumrende Patteglut i Armene. Jeg vovede neppe at see paa hende. Havde jeg blot kunnet fjerne dette uskyldige Barn, vilde jeg ikke følt mig saa nedtrykt. At føre Dødsslaget mod en Moders Hoved, naar hun omslynger sit Barn og trykker det mod sit Hjerte, derfor bæver selv en Morder tilbage. Dog, Loven er kold og kjender ikke til Medlidenhed; Pligten maa gaae sin Gang.

Den unge Kones smukke, blege Ansigt blev endnu blegere, da hun bemærkede den dybe Smerte, som afprægede sig i mine Træk. Dukkede det næste skrækkelige Minut op i hendes Hjerte? Et Minut kun, men som bragte Tilintetgjørelse over hendes Liv; et Minut, som rev hende bort fra sin Ægtefælle, fra Barnet ved hendes Bryst, fra den Lille i Hjemmet, fra Alt, undtagen Tugthusets forfærdelige Mure.

Jeg kunde ikke længer udholde at martre hende og mig selv.

„De hedder Madline Lenuweit," sagde jeg.

Min Stemme zittrede, da jeg sagde disse Ord, som det kostede mig uendelig Anstrængelse at fremføre.

De gjorde et frygteligt Indtryk paa den unge Kone. Hun stirrede stivt paa mig; hendes hele Legeme var som forvandlet til Steen — kun Hænderne, hvormed hun omfattede Barnet, knugede sig krampagtigt sammen om det.

„Og Deres Mand," maatte jeg ubarmhjertigt tilføie, „hedder Ansos Szellwat?"

„Almægtige Gud!" skreg hun, og vaklede. Barnet gled ud af hendes Arme og faldt paa Gulvet, og hun segnede ned ved Siden af det.

Jeg tog Barnet op, og i samme Øieblik reiste hun sig med vild Heftighed.

„Naade, Naade!" raabte hun. „Almægtige Gud i Himlen, vær mig naadig og frels mig!"

Hun kastede sig paa Knæ og omfattede mit ene Been med et saa rørende Udtryk, at det skjar mig i Sjelen.

„Herre, Herre, kjere gode Herre," vedblev hun, „hav Naade, hav Barmhjertighed med min Mand, med mig og mine Børn!"

Det var et forfærdeligt Øieblik; det forekom mig, som om jeg maatte dele Skjebne med den Ulykkelige. Hun fattede sig. Denne Kone, denne Moder, havde en umaadelig Sjelsstyrke.

„Jeg inseer det, Herre, De veed Alt," tilføiede hun. „Ja, vi ere de Forbrydere, som De nævnede. Men hav Medlidenhed med os, hav Medlidenhed med min Mand, om De ikke kan have det med mig. Han gjorde jo Alt kun for min Skyld, kun af Kjerlighed til mig, og han har siden hiin frygtelige Tid været en saa brav, retskaffen og arbeidsom Mand. Vi vare fem Aar i Amerika — hvor sled og kæmpede han ikke for at ernære os — for at komme frem! For mine Dage vilde han sørge, jeg skulde have det godt, naar han ikke mere kunde være hos mig. O, han tænkte ofte paa denne Time, paa det, som nu er skeet; men paa en anden Maade. Kun ham, meente han, kunde Gjen-

gjeldelsen ramme; han følte, at han ikke vilde undgaae sin Straf. Hans svære Forbrydelse brændte ideligt paa hans Sjel, og han gjorde Alt, for at udsone den, ved et redeligt Levnet, ved den ømmeste Kjerlighed mod mig og vort Barn, ved en rastløs Stræbsomhed. Kun for min Skyld vendte han her tilbage; jeg kunde ikke udholde længer at leve i det fremmede Land, saa langt, langt borte fra min Hjemstavn. Og nu, nu! O, at jeg ikke kunde finde mig i at blive derovre — jeg havde da ikke bragt denne Ulykke over ham. Herre, Herre, vær barmhjertig, vær medlidende — hvis De kan!"

Men ak, jeg kunde ikke være det, og jeg kunde heller ikke længere taale Synet af den Ulykkelige, som med en fortvivlet Mine betragtede sit Barn, hvilket hun atter havde i sine Arme. Jeg lod hende føre ud, for — at skulle være Vidne til en ny og gribende Scene. Det var nødvendigt at jeg ogsaa tog Ansos Szellwat i Forhør. Han var endnu under Forvaring i Huset, og ventede udentvivl paa sin Frihed. Denne Tanke lod mig gjennemfares af en Gysen; hvilken forfærdelig Skuffelse var jeg ikke tvungen til at berede ham! Jeg befandt mig i en Stemning, som gjorde det nødvendigt for mig at lade min Aand hvile i nogle Minuter. Endeligt følte jeg mig skikket til paany at forrette mit Kald, og jeg befalede en Betjent at hente Bonden Heiman. Dog, jeg skulde ikke blive Vidne til nogen ny, gribende Scene, idetmindste ikke af den Natur, som jeg havde forestillet mig. Idet hans Kone vendte tilbage fra det korte Forhør, var hun standset udenfor Døren til hans Fængsel, og havde hurtigt tilraabt ham nogle Ord i et fremmed Sprog — det Sprog, hvori de saa ofte havde samtalet, naar de troede sig ene. Nu havde hun høit og lydeligt tilraabt ham Dødens Ord i sit Lands, sine Forældres, sin Barndoms, sin Lykkes og sit Hjertes Tungemaal!

Da Betjenten, der skulde føre Heiman til mig, aabnede Døren til hans Fængsel, fandt han ham som Liig. Den Ulykkelige havde hængt sig.

Hans Kone, Madline Lenuweit, skulde nu udleveres til Retten i hendes Hjemstavn, men hun gik fri for den jordiske Gjengjeldelse. Hendes Hjerte var knust; de sidste Slag havde været for stærke for hendes allerede i saa mange Aar lidende Natur; hun døde efter faa Ugers Forløb.

Er Folkets Stemme altid Guds Stemme?

Blandinger.

En bekjendt Komiker bad engang sin Ven Baum om at laane sig en Bog, men denne, som var en Særling, svarede: „Jeg laaner ikke mine Bøger ud, men vil Du komme og læse hos mig den hele Dag, skal det være mig en Fornøielse." Nogle Dage efter bad Baum sin Ven om at laane sig en Ildpuster. „Siig min Ven Baum," lød Svaret til Budet, „at jeg aldrig laaner min Ildpuster ud, men dersom han vil komme til mig og puste den hele Dag, skal det være mig en Fornøielse."

En Læge blev kaldet til en syg Bonde. „Naa, hvad siger Han om min Mands Tilstand?" spurgte Konen. „Han maa bide i Græsset," sagde Lægen; „det er Alt, hvad jeg kan sige." Da han den næste Dag indfandt sig, for at see til den Syge, fandt han denne liggende udenfor Huset paa en Eng i den ynkeligste Tilstand, og Konen ved Siden af ham. „Hvad skal dette betyde? Hvad bestiller han her!" udbrød Lægen forundret. „Han bider i Græsset," svarede Konen, „og jeg tænker det skal bekomme ham vel."

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April d. A. erholde gratis **„Asker Ryg,"** 1—8. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 27de Mai. № 22.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Siang-fu Se-go-Ko, Keiser af Kina (med xylographeret Portrait.) — Seersken.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Ude af Stand til at fatte nogen afgjørende Beslutning, listede han sig tilbage til sit Værelse for at overlægge, hvad der var at gjøre. Man maa ingenlunde troe, at han angrede, hvad han havde udført; en saadan Følelse gjorde sig slet ikke gjeldende hos ham. Den ligesaa letsindige som dumdristige unge Adelsmand hoverede næsten over sin kjække Bedrift. At begive sig til Josaphat, for at modtage det Beløb, der skulde udbetales ham, vovede han ikke, thi han maatte sige sig selv, at Politiet allerede i det første Forhør, Lord Inglis var underkastet, havde erfaret Juvelernes Pantsættelse; at Josaphat selv havde overgivet dem i Rettens Hænder, havde han ingen Kundskab om. Det eneste Resultat, han kom til, var, at fjerne sig saa langt fra Londen, som muligt. Da han atter med største Forsigtighed steg ned ad Trappen og lyttede ved Ruden, grebes han pludselig af en dødelig Skræk, thi han hørte Hinchcliffs Stemme. Nu var der alvorlig Fare paafærde, og nu gjeldte det mere end nogensinde om at komme afsted. Dog, i al den vakte Omhu for sin personlige Sikkerhed, blandede sig dog det fortærende Ønske om, at opsøge Lady Isabella i Vertshuset „Vandporten“ og faae hende i sin Magt. Han forlod „Sækken,“ begav sig langsmed Flodbredden, og da Leilighed tilbød sig, løsnede han den første den bedste Baad, han stødte paa, sprang i den, og befandt sig snart i rask Fart nedad Floden.

I et lille Værelse i Vertshuset „Vandporten“ sad den hjelpeløse Isabella af Conybeare og ventede paa Wills Tilbagekomst fra Lord Mayoren med Tilladelsen til, at hun turde dele sin Faders Fangenskab, hvilket hun i en rørende Skrivelse havde gjort Anmodning om. Ralph sad i et lille Kammer ved Siden af, for at tjene hende til Beskyttelse, om fornødent skulde gjøres, og ligeledes ventende. Isabella skred op og ned ad Gulvet, og hendes Tanke var hos Sir Villiers. „Hvor kan han være? Veed han Noget om min Faders skrækkelige Gjerning? Tænker han endnu paa Forbryderens Datter og vil han atter tilbyde mig et Hjem ved sin hæderlige Moders Arne? Ak, nei, nei, det vil han ikke, og hvo kan fortænke ham deri? Enhver vil skamme sig ved nogensinde at have kjendt mig, og det er ikke deres Skyld; Verden fordrer det af dem; det Eneste, de tør vise mod den Ulykkelige, er Medlidenhed, og den renoncerer jeg paa. — Jeg havde besluttet at tilmelde Sir Villiers mit Tilflugtssted, som han saa inderligt anmodede mig om, men det var førend vi havde nogen Kundskab om min Faders Brøde,“ tilføiede hun efter en tankefuld Pause. „Nu vil han sikkert vide mig Tak derfor, naar jeg ikke erindrer ham om min Person, og han vil glemme at søge mig! Ak, Fader, Fader, hvad har Du gjort!“

Hun trykkede Hænderne mod Panden og forblev i nogle Øieblikke i en aldeles bevægelsesløs Tilstand.

Kort efter traadte Ralph ind og meldte hende, at Baaden, hvori Will var taget bort, kom tilbage, men at den roedes af en anden Flodskipper end den, som var taget bort med Will. „Jeg formoder, at han bringer Efterretninger fra ham," tilføiede han.

„Det give Gud!" udbrød den unge Dame med et Suk.

Det Værelse, hvori de befandt sig, havde en Dør, som vendte ud mod Floden, og som stod aaben. Igjennem denne opdagede Lord Neagle Gjenstanden for sine Efterforskninger, idet han nærmede sig i den stjaalne Baad. I dette Øieblik syntes han at glemme Alt, hvad der truede ham, Vanære og Død. Uagtet han i første Øieblik studsede over hendes blege, kummerfulde Udseende, viste der sig i næste Nu en stolt Triumph i hans tindrende Øine. Han mindedes hendes Haan, hendes Afviisning; han mindedes den Hevn, han havde svoret hende, og han svoer paany i sit letfærdige Hjerte, at han vilde vove Alt, for at faae hende udelukkende i sin Magt, at han kunde ydmyge hende ligesaa dybt, som hun havde ydmyget ham. Førend han lagde til ved Vertshuset, havde han været iland høiere oppe ved en dunkel Allee, som han begav sig igjennem til en ringe Bod, hvor man foretog Pengeomsætninger og Kjøb af Adskilligt, der ikke saa ganske taalte Dagens Lys. Da han var traadt ind, lagde han en Juveel af stor Værdi paa Disken og sagde ligegyldigt: „Jeg har i en Hast Brug for hundrede Pund, hvorfor jeg pantsætter denne Ædelsteen, som De maa vel bevare. Den skal med det Første blive indløst." Efter en kort Undersøgelse udbetalte Manden de hundrede Pund, og tog Stenen. Lord Neagle bad om Papir, Pen og Blæk, skrev en Billet, som han stak til sig, og ilede bort. Herfra begav han sig til et Huus af ringe Udseende, som var beliggende i en tilstødende Gade, hvor han havde en hemmelig Samtale med fire Mænd af et høist tvivlsomt Udseende, der fulgte efter ham i et større Fartøi, da han var vendt tilbage til sin Baad, som han derpaa roede til Vertshuset, hvor vi saae ham ankomme.

Lord Neagle kjendte Ralph af Anseelse, og vidste i hvilket Øiemed han befandt sig her. Da han havde gjort Baaden fast og var traadt iland, henvendte han sig uforbeholdent til denne med det Spørgsmaal: „Jeg søger en Mand ved Navn Ralph, som skulde findes her i dette Vertshuus."

„Det er mig," svarede Ralph. „Men hvor er Will Wild, som tog bort i den Baad, I kommer tilbage i?"

„Han har opnaaet den Tilladelse for den unge Dame, som hun attraaede, og sender mig for at afhente hende, da han selv er forhindret derfra," sagde den forklædte Flodskipper.

„Naa, denne Efterretning glæder mig inderlig, for hun har længtes saa meget efter Wills Tilbagekomst."

„Se her er den Seddel, han medgav mig," vedblev Lord Neagle, og rakte Ralph den, han selv havde skrevet i Boden. „Jeg vilde gjerne føre Damen til Tower i denne Baad her, men den er baade smudsig og ubekvem, og jeg har derfor sørget for en anden, som er rummelig og anstændig for en saa skjøn Lady."

Han vinkede ad den ventende, fireaarede Baad, som strax løb ind og lagde sig ved Bolværket. Den hele Sag var saa simpel og naturlig, at hun ikke nærede Mistanke til den fremmede Flodskipper. Hun tænkte paa sin Fader, og hendes Længsel efter ham optog hende forøvrigt saa udelukkende, at hun ikke havde Sands for andre Omstændigheder. Ralph hjalp hende nedad Trinene og bragte hende tilsæde paa den haarde Tofte; Lord Neagle tog Roret med en djævelsk Glæde over, at hun saa let var gaaet i Fælden. Med eet Slag, meente han, havde han hevnet sig paa Lorden af Conybeare, der ligesaa haanligt som overmodigt havde nægtet ham sin Datters Haand, paa Sir Villiers Courtney, for den Ydmygelse, han havde beredt ham, og paa hende, for den Forsmædelse hun i saa mange Retninger havde gjort ham til Gjenstand for. Han følte sin Stolthed og sin Lidenskabelighed tilfredsstillet, og dette var ham nok.

Da Lady Isabella ikke ansaae det nødvendigt, at Ralph ledsagede hende, blev han tilbage, og da hun havde tilkjendegivet, at hun var rede, gav Lord Neagle Folkene et Vink til at sætte af, hvilket skete med en saadan Hast og Voldsomhed, at de kæntrede en lille Quernseybaad, der kom iland fra en fransk Barke. Den indeholdt to Personer, en ung Pige og en Matros fra Normandiet. Denne svømmede strax til Kysten, ubekymret om Pigen, som var meget smuk, og som, efter et Øieblik at være holdt op af sine Klæder, begyndte at synke. Lady Isabella skreg høit, og i den Formening, at det var en almindelig Færgemand, hun havde for sig, befalede hun Lord Neagle at komme Pigen tilhjelp; men i en barsk Tone udbrød han til Roerkarlene: „Haler ud, Manne!" Ralph, som saae, at Baaden ikke tog nogen Notice af det stedfundne Tilfælde, sprang ud, inden det var for silde, greb Pigen og bragte hende til Kysten. Han lagde hende i den af Lord Neagle stjaalne Baad og fulgte efter Fartøiet, hvori Lady Isa-

bella befandt sig; men det var ham ikke muligt at indhente det, og det varede ikke ret længe, inden han endogsaa tabte det afsyne. Lady Isabella, der uafladeligt havde seet i den Retning, hvor den unge Pige var bleven frelst, bemærkede først nu, at hun havde Tower bagved sig.

„Dette er ikke Veien til Towertrappen, Skipper," sagde hun.

„Nei, jeg seer nok, at jeg er kommet for høit op," lød Svaret. „Men det gjør ikke Noget; vi holde nu tilhøire, og saa have vi saa meget bedre Strømmen med os."

Lady Isabella gjorde ingen yderligere Bemærkning, thi hun vilde ikke indlade sig med denne Mand, som hun nylig havde seet røbe saa liden Værd for et Menneskes Liv; men da hun iagttog, at Fartøiet vedblev at styres mod Udgangen af Floden, og at Tower ikke mere var synligt, saae hun sig nødsaget til at protestere imod en saadan Vilkaarlighed, og med en afgjørende Stemme udbrød hun: „De maa have misforstaaet Maalet for denne Seilads. Jeg vil til Tower, og er De ikke villig til at bringe mig derhen, saa sæt mig iland."

Lord Neagle var aabenbart faldet i Tanker, thi uden at agte paa den Rolle, han spillede, sagde han i sin naturlige Tone, der røbede ligesaa megen Trods som Skadefryd —

„De skal nok komme iland, Lady Isabella; overlad kun Alt til mig."

Den unge Dame foer sammen — deres Øine mødtes uvilkaarligt, og hun gjenkjendte ham. Betagen af Afsky over hans nedrige Opførsel, glemte hun al Fare. Hun reiste sig hurtigt og udbrød: „Jeg skal da atter være udsat for Deres Rænker og tvinges til at underkaste mig Deres mig i saa høi Grad modbydelige Nærværelse."

„Saaledes forholder det sig, Mylady; jeg kunde ikke forlade England, uden at tage Dem med, for at sørge for Dem i den forladte Tilstand, hvori Forholdene have stillet Dem."

„Sir, lad mig sige Dem, at jeg langt hellere vil omkomme, end modtage noget Beviis paa Opmærksomhed og Omhu fra Deres Side."

„Det indseer jeg, Mylady, men det kommer af, at De i Deres Hovmod ikke veed, hvad der tjener til Deres Bedste. Naar jeg først har lært Dem Ydmyghed, saa vil dette finde sig, som saa meget Andet, og De vil ikke undrage mig Taknemmelighedens søde Belønning, for hvad jeg har gjort for Dem."

Lady Isabella skjelvede af Vrede; den Maade, hvorpaa han benyttede sin Magt over hende, overvældede hende, og hun nedværdigede sig hverken til at bede eller gjøre Forestillinger, men da hun bemærkede, at der i ikke ret stor Afstand passerede flere større og mindre Fartøier, reiste hun sig pludseligt iveiret, vinkede med sit Lommetørklæde og raabte om Hjelp. Lord Neagle greb hende om Armen, for at bringe hende til at indtage sin tidligere Stilling, og idet han rev en Dolk frem, truede han med at gjennembore hende, hvis hun ikke forholdt sig rolig; men hun agtede ikke paa det truende Vaaben, som han neppe vilde vovet at bruge under nærværende Omstændighed; hun udstødte et nyt Skrig om Hjelp, og det besvaredes med et opmuntrende Raab fra en Baad, som dreves igjennem Vandet af sex kraftige Roerkarle. Foran i Baaden stod en høi Mand i en Stilling, som om han var beredt til at springe over i den Baad, hvorfra Nødsraabet lød, saasnart han kom den nær, og hvem skulde det vel være, uden Sir Villiers, der vendte tilbage fra Conybeare-Ford, hvor han havde begivet sig hen for at søge Lady Isabella, og hvor han af Rosa Wild havde erfaret, at hun var taget til Tower, for om muligt at faae Adgang til sin Fader. Isabella og Lord Neagle kjendte ham paa samme Tid, og de vexlede et Blik, som paa den ene Side udtrykte Had og Raseri, paa den anden Side Foragt.

„Man vil standse os, Manne," raabte Lorden; „husker paa, at det gjelder Liv og Død, dersom det kommer til Kamp. Helst vil jeg undgaae et Sammenstød, thi det forsinker kun; haler derfor ud — fem Guineer til enhver af Eder, dersom vi undkomme," og for at forøge Virkningen, rev han Pengene frem og lod dem klingre i Haanden.

De halvvilde Flodtyve, han havde leiet, roede af al Kraft. Lorden stod med hævet Dolk, men Synet af den nære Hjelp, holdt hans Haand tilbage, desuden nærede han Haab om at undkomme med sit Bytte. Sir Villiers, som ikke havde nogen Anelse om, hvem han havde for sig, fattede strax Betydningen af hvem den bevæbnede Arm gjeldte, og for ham var det nok at see en Kvinde truet, for at gjøre Alt for at frelse hende. Med en rask Bevægelse bøiede han sig ned, greb en Pistol, og rettede den mod den forklædte Skipper, idet han tilraabte ham et tordnende Holdt. Denne lod uvilkaarligt Armen synke, og dette Moment benyttede Lady Isabella. „Frels mig, Sir Villiers!" raabte hun, og hendes Ord naaede samtidigt hans Øre og hans Hjerte; han gjenkjendte Isabella i den blege, kvindelige Skikkelse med det opløste Haar, og et Vink til hans Folk fremkaldte i næste Nu et Sammenstød af Baadene. Som et Lyn sprang

han over imellem Isabella og den, der truede hendes Liv. Lorden stødte gjentagne Gange efter ham med Dolken, idet han skreg: „Dø, Skurk, dø for Harry Neagles Haand!" men Baadens Vaklen forhindrede ham i at træffe, og da han under sine vilde Bevægelser tabte Ligevægten, styrtede han omkuld i Baaden. Sir Villiers satte ham Pistolen for Panden, og befalede ham ikke at røre sig, derpaa kaldte han paa et Par af sine Folk, og befalede dem at binde ham, idet han forklarede dem, at det var Hovedmanden for Indbruddet i Tower, og at de vilde faae en rigelig Belønning for at overgive ham i Rettens Hænder. Lord Neagles fire Roerkarle gjorde ikke Mine til at komme ham til Hjelp; da de saae, at de havde Overmagten imod sig, forholdt de sig aldeles rolige. Den unge Adelsmand lod sig ikke tage til Fange, uden at sætte sig til Modværge. Som en Fortvivlet kæmpede han med Folkene fra Sir Villiers Baad, men han var snart overvunden og fastbunden i den forreste Deel af Fartøiet, hvorfra han maatte udholde den Kval, at høre Lady Isabella udtrykke Sir Villiers sin Taknemmelighed, som denne modtog med uskrømtet Glæde over, at være kommen den unge Dame, som allerede var ulykkelig nok, til Hjelp under saa skrækkelige Omstændigheder, idet han gjøs ved Tanken om hvad hendes Skjebne vilde bleven, hvis den adelige Forbryder, der var bragt til et Punkt, hvorpaa han følte Tilfredshed ved at spille en Djævels Rolle, havde beholdt hende i sin Magt.

Lord Neagle blev overgivet til Gouverneuren i Tower, og Isabella unddrog sig ikke længer for at modtage Sir Villiers Beskyttelse.

(Fortsættes.)

Hiang-fu Se-go-Ko, Keiser af Kina.

Siden 1834, i hvilket Aar Englænderne for første Gang indviklede sig i alvorlige Stridigheder med Kineserne, har Kina, dette uhyre over 250,000 Kvadratmile store østasiatiske Rige med sine 300 Millioner Mennesker, ikke ophørt at vække den offentlige Interresse, og man maa sige, at dets Regenter fortjene megen Beundring for den Udholdenhed, med hvilken de ikke alene have vidst at modstaae den engelske Krigsmagt, men ogsaa den Alt opslugende engelske Handelsindflydelse. Hvad det vil sige at have med Englænderne at gjøre, lære vi af den med de indiske Stater førte Krig. Tildeels maa vel det Udfald, som indtil nu har viist sig betræffende Kina, tilskrives den Skaansel, England har lagt for Dagen paa Grund af det gjensidige Handelssamkvem, men endnu mere turde dog den seige, kinesiske Politik og Energien hos dennes Udøvere betragtes som Aarsag til den lykkelige Modstand. England har med sine 200 Millioner broget imellem hinanden blandede Indvaanere i sine ostindiske Besiddelser allerede nok at gjøre, til at det ikke, selv om det udviklede sin Magt efter de stærkeste Dimensioner, skulde finde det overordentligt vanskeligt endnu at beseire og styre 300 Millioner Kinesere, der for Størstedelen tilhøre en stræbsom og opvakt Race, og ere deres Herskere meget hengivne.

De syv Keisere af det 1646 til Herredømmet komne tartariske Dynasti vare samtlige gode Regenter, der havde Indsigt i, at det var nødvendigt at afvise fremmede Nationer, særligt Englænderne, der aabenbart vilde sætte sig fast hos dem, dersom de ikke vilde være Forrædere mod deres egne Interesser. Fra det handelspolitiske Standpunkt betragtet, maa det være fordeelagtigt, at Kinas Grændser aabnes for Verden, men bedømmer man Differenserne imellem England og Kina efter dynastiske og nationalpolitiske Grundsætninger, saa have begge de sidste Mandschukeisere, Tao-kuang („Fornuftens Glands"), Regent fra 1820—1850, og Hiang-fu („Velsignelsesfylden"), Regent siden 1850, ved den Forstand og Energi, hvormed de have mødt engelske Bestræbelser, erhvervet sig berømmelige Navne. Allerede længe førend Tao-kuangs Regjeringstiltrædelse, havde det engelsk-ostindiske Kompagni drevet Handel paa Kina fra Kanton og Macao af, og navnlig solgt Kineserne uhyre Masser Opium, uden at Autoriteterne, trods den aabenbare Fordærvelse, Nydelsen af Opium anrettede blandt Folket, havde taget afgjørende Forholdsregler mod det grændseløse Smugleri, som fandt Sted; men da Kompagniets Handelsmonopol 1833 hævedes ved en Parlamentsakt og der ved Udnævnelse af en engelsk Superintendent i Kanton blev gjort et Forsøg paa at danne en Stat i Staten, da løftede Tao-kuang endeligt Hovedet, traadte fjendtligt op imod de engelske Anmasselser, og befalede 1839, uden Frygt for den engelske Flaade, at dræbe alle kinesiske Opiumshandlere og tilintetgjøre alle Opiumsforraad, selv om de fandtes i engelske Skibe og i Faktorierne, og Følgen var, at over 20,000 Kister, til et Beløb af fire Millioner Pund Sterling, underkastedes Konfiskation. Efterat dette Exempel var givet, samt

Den kinesiske Keiser.

efter flere Skjermydsler og diplomatiske Bryderier, udbrød den bekjendte Opiumskrig, der, paa Grund af samtidige indre Oprør i Landet, tvang Keiseren til at aabne Englænderne de fire Hovedhavne og aftræde dem Hongkong.

Amerikanerne og Franskmændene vidste strax at drage sig denne Ydmygelse til Nytte, truede ligeledes med Krig, og opnaaede lige Fordele med Englænderne, saa at altsaa en i enhver Henseende god Regent maatte lade sig paatrænge Opium af Englænderne, Silkevarer af Franskmændene, uagtet dette maatte indvirke forstyrrende paa den kinesiske Silkeproduktion, og alle mulige Ting af de forenede Stater, fordi han var for viis og retfærdig til at drive sit Folk til det Yderste, og ikke i sin høie Alder, syg og af-

kræftet, som han var, vilde gribe til Vandringsstaven. Han døde 1850, efter at han, i Nærværelsen af sine Mandariner og Generaler, havde udnævnt sin fjerde Søn, Se-go-Ko, kaldet Hiang-fu, til sin Efterfølger.

Denne Fyrste, født 1831, og altsaa endnu ikke tredive Aar gammel, er stor og velbygget, en dygtig Rytter og en udmærket Fægter. Hans Ansigtstræk ere en forfinet Typus af den tartariske Race, der især viser sig i Hovedets noget lange Oval og i Snittet af de sorte Øine med de høie stærke Bryn. Den levende Virksomhed, som Hiang-fu udvikler, modsiger bedst Occidentens falske Anskuelser om de kinesiske Regenters Ligegyldighed, Ubevægelighed og Uvidenhed. Hiang-fu er bevandret i samtlige Fag af kinesisk Videnskabelighed; ogsaa protegerer han Poeter, og har selv forfattet et Heltedigt, hvis Hovedperson fremstilles af en af hans Forfædre, U-Lantai. Som en Fjende af de kinesiske Fruentimmers smaae, lemlæstede Fødder, har han valgt en smuk, høi Gemalinde, med godt udviklede Fødder, af mongolisk Herkomst, der ved sit Hof kun taaler mongoliske Fruentimmer, som kunne følge hende tilhest, føre Buen og jage Skovens Dyr. Keiseren selv giver Kineserne, der just ikke stille deres Koner synderligt høit, et godt Exempel, idet han viser sin Gemalinde personlig Høiagtelse og Opmærksomhed, og ikke holder flere Koner, omendskjøndt Lov og Brug lode hans Forfædre omgive sig med Hustruer i hundredeviis.

Hiang-fu har med stor Kraft grebet Regjeringens Tøiler. Nogle Maaneder efter hans Tronbestigelse brød han uden Omsvøb med sin Faders mæglende Maximer, afskedigede i Unaade de to fornemste Ministre, Muh-Schangah og Ki-Yng, der vare gaaet over til ham fra Faderen, fordi de havde begunstiget Englænderne, og gjorde samtidigt hermed Front mod Rebellerne i den sydlige Part af Keiserdømmet, i hvis Spidse Hung-Tsa-Tsuang staaer, og imod Englænderne, som han aabenbart gjorde Mine til ikke at ville holde de aftvungne Indrømmelser.

Sine Feltherrers og Soldaters Tapperhed veed han at anspore paa en frygtelig Maade. Ethvert Nederlag lader han indføre i den i Peking udkommende Tidende med en Liste over dem, der have ladet sig beseire, og som Straf herfor ere blevne henrettede. Alene i Aaret 1850 maatte 600 Hoveder springe for Bøddeløxen, og Frygten for denne skrækkelige Straf driver Soldaterne, navnlig de tartariske, til de dristigste Gjerninger, da de hellere lade sig dræbe i Slagets Hede, om dette skal være, end lade sig slagte, naar De komme hjem.

Hiang-fu er en afgjort Fjende af alt Fremmed, som vil paatrænge sig hans Rige. Han følger ganske Tao-kuangs kloge Politik, idet han offentligt paa Skrømt oversee Alle, som ere fjendligtsindede mod Englænderne, for hemmeligt at rose og opildne dem.

Ligesom sine Forfædre bliver han æret som en Gud; hans Person, ligesom hans Befalinger, ere hellige; Massen af Folket er tro mod Keiseren og beredte til paa hans Vink at offre Gods og Blod, og man har derfor, under denne Tingenes Tilstand, Grund til at være spændt paa Udfaldet af det forestaaende engelsk-franske Angrebsprojekt.

Seersken.

Af Adolph Görling.

Ved Indgangen til en smal og dyb Dal, som gjennemstrømmedes af en brusende Bæk, ved hvis Bredder en lille Landsby strakte sig, havde en i tykke Reiseklæder indhyllet Rytter gjort Holdt paa sin trætte Hest, og talte ivrigt med nogle Mænd og Koner, som af Nysgjerrighed havde forladt deres Arbeide, og vare ilede hen bag Havegjerdet, for at begabe den Fremmede, der var et Særsyn i denne afsidesliggende Landsby i de bairiske Høilande.

„Hedder dette Sted Thalreuth?" spurgte den Reisende, men i en saa fremmed Dialekt, at selv en dannet Beboer af denne Egn vilde havt Vanskelighed ved at forstaae ham, endnu mindre Bønderne, som ikke kunde forstaae deres Præst, uden han nedlod sig til at tale i deres Patois.

„Thalreuth?" gjentog han med forstærket Stemme, som om han derved gjorde sig forstaaeligere, hvilket vel ogsaa vilde været Tilfældet, naar han havde udtalt Ordet nogenlunde rigtigt, men Lyden „Talle-ra-it," bragte kun Tilhørerne til at spærre Øinene endnu høiere op og trække paa Smilebaandet.

I dette Øieblik kom en ung, smuk, sorthaaret Mand ilende til med en Spade paa Nakken.

„Hvad er det, Herren spørger om?" raabte han forpustet.

„Det er netop det, vi ikke vide," lød Svaret, og man loe nu ganske høit.

„Telle-ra-it!" gjentog den Fremmede utaalmodigt.

„Javist, Herre, Doalroith," sagde den unge

Mand, idet han søgte at efterligne dennes Udtale, „saaledes hedder denne Landsby."

„Og hvor er Hotellet?"

„Lee ikke, jeg forstaaer ham godt," vendte den unge Thalreuther, hvis Navn var Xaver, sig til de Andre. „Et Hotel er i München det samme som et Vertshuus."

Efter at have givet denne Forklaring, raabte han til Rytteren —

„Her er intet Hotel, Herre, men et Herberge vil De finde hist ovre i Klosteret „de fjorten Nødshjelpere," som De kan see hist paa Bjergskraaningen tilligemed det gamle Kapel ved Siden af. Hvad Deres Hest angaaer, da kan De sætte den ind i den første den bedste Gaard — her strax ved ligger vor — og Hø og Havre gives der nok af i Aar."

Den Fremmede nikkede og viste et Guldstykke, idet han vinkede ad ham. Denne satte med et Sæt over Hegnet, og paa et Vink af Rytteren gik han foran opad den stenede Landevei til sin Faders Gaard. Da de vare ankomne her, holdt Xaver Stigbøilen for Herren og hjalp ham af Hesten. En gammel Mand og en smuk, ung Kone med et Barn paa Armen, viste sig i Døren, og Sønnen forklarede sin Fader, at han vilde bringe Hesten i Stalden, men at den Fremmede maatte tage Ophold i Klosteret.

Da denne hørte Ordet Kloster, rystede han paa Hovedet med en mørk Mine.

„Jeg vil ikke tage Ophold i Klosteret," sagde han hurtigt. „Jeg vil blive her."

Den Ene saae bestyrtet paa den Anden; den Gamle aftog sin Hat, ved hvilken der hængte et lille Madonnabillede af Messing, og foldede Hænderne omkring det.

„Herren er dog vel ingen Kjetter?" spurgte han. „Alle Hellige være os naadige om De er det!"

Den Fremmede smilede og gjorde Korsets Tegn.

„Jeg er en god Katholik, ligesom alle Franskmænd," svarede han.

„Ja," sagde den Gamle venligt, „at Franskmændene ere gode Katholiker, det veed jeg fra Anno 9, og jeg veed ogsaa, at det er nogle forvovne Karle. Herren skal just sove i det Kammer, hvor vor Indkvartering laa, og som undertiden ogsaa brugtes til Fængsel for dem, som havde været altfor balstyriske."

„Og der findes endnu en heel Deel franske Vers paa Væggene," tilføiede Xaver. „Pater Guardian har engang læst dem, og han sagde, at de vare meget smukke. Men hvad hedder De, Herre? Det er nødvendigt at vi vide, hvorledes vi skulle kalde Dem."

„Jeg? — Mit Navn er La Palice," lød Svaret efter nogen Tøven. „Men hent nu min Vadsæk, og føer mig ind i Eders Stue. Jeg betaler godt, men gjør Fordring paa lidt Opmærksomhed, for jeg er baade træt og hungrig."

La Palice vistes nu ind i den lave, men reenlige Bondestue, hvor Bohavet bestod af hvidskurede Borde og Bænke og Væggene vare behængte med slette Helgenbilleder. I en Hast skilte han sig af med sit Reisetøi, og man saae nu en velskabt Mand af Middelstørrelse med paafaldende zirlige Hænder og Fødder, et ædelt, smukt Ansigt og et stolt Blik, men som havde et mørkt Udtryk, der var mere frastødende end tiltalende. Han strøg de tykke, sorte Lokker tilbage fra Panden, kastede sig paa en Træstol ved Vinduet, støttede Albuerne mod Karmen, og saae med en tankefuld Stirren igjennem de smaae runde Ruder, der vendte ud mod en lille græsbevoxet Have med nogle Frugttræer — en Udsigt, som i en Afstand af halvtredsindstyve Skridt hermetisk tillukkedes af en høi Hasselhæk. Det var tydeligt, at han hverken lagde Mærke til Græsset, Træerne eller Hækken, men kun havde valgt denne Stilling, for uforstyrret at kunne hengive sig til sine Betragtninger.

Et landligt Aftensmaaltid blev fremsat, og La Palice, som blev opfordret til at tage for sig af den tarvelige Kost, nød i en Hast en Skaal Mælk og nogle Skeefulde Havregrød. Under Maaltidet kom Xaver ind fra det tilstødende Kammer med en gammel Bønnebog, hvoraf han fremtog et Blad Papir, som han med et stolt Smil rakte Franskmanden.

„Det er skrevet af en af dem, som vare her Anno 12," bemærkede den Gamle.

La Palice løb det hastigt igjennem, og derpaa udbrød han i sit Modersmaal i en lidenskabelig Tone —

„O, Frankrig! O, I, min Ungdoms herlige Dage, fulde af reen Kjerlighed og uforglemmelig Lykke! O, Marguerite! Vee os! Hvad er der bleven af de salige Baand, som omslyngede os ved Adours Bredder? Hvad er der bleven af os og af denne Kjerlighed, som vi saa omhyggeligt bevarede? Ha, den tilintetgjordes paa den meest prosaiske Maade ved det simple Forgodtbefindende af en engelsk Godsbesidder, der ikke engang er Adelsmand, langt mindre en Gud!"

Han nød intet mere. Medens han atter hengav sig til sin tankefulde Stirren, saae de Tilstedeværende forlegne paa hinanden med et medlidende Udtryk, og meente vel i deres Hjerter, at deres Gjest just ikke hørte til de meest underholdende Mennesker, og at det dog nok

havde været bedst, om han havde begivet sig til Klosteret, da de hellige Fædre bedre forstode at omgaaes en saadan Person, end jevne Bonderfolk. Det var især Xaver, som gik saa dybt i Texten, og da han meddeelte Faderen sine Tanker, blev denne vred og udbrød —

„Hvad er det for Snak, Dreng! Ingen i hele Landsbyen kan rose sig af at være kommen bedre ud af det med Franskmændene, baade i Anno 9 og Anno 12, end netop jeg."

„Men saa skulde vi ikke viist ham Papiret," mumlede Xaver. „Det har jo gjort ham ganske vild."

„Den Ting har Du ingen Forstand paa," sagde Faderen. „Du veed kun lidt Besked med hvorledes en Franskmand tager paavei, naar han bliver vild i Kalotten. Saalænge Du ikke hører ham raabe Sacre dieu og Mort de dieu! saa er det Hele kun Spads. Jeg vilde blot ønske, at han atter vilde begynde at parlere. Der er Intet, der volder mig saa megen Fornøielse, som at høre paa en lystig Franskmand."

Dog, La Palice begyndte ikke paany at parlere, men han fremtog et prægtigt Gulduhr, som han raadførte sig med, og hveranden Minut gjorde han det samme. Endelig sprang han op og gik ud paa Veien, hvor han saae sig om med en Mine, som om han længselsfuldt ventede Nogen. Efter omtrent et Kvarteerstids Forløb kom der virkelig et ungt Menneske, med Næsen iveiret som en Sporhund, der søger Færten af Vildtet, et paafaldende brunt Ansigt, Vandringsstaven i Haanden, Straahatten paa Enden af den, og, paa Grund af Varmen, Frakken over Armen, marscherende henimod Gaarden, fløitende en lystig Melodi.

„Ah, Lesparre!" udbrød La Palice, da han fik Øie paa ham, „har Du seet hende?"

„Ja, min Herre!" svarede Monsieur Lesparre med en ærbødig Hilsen. „Jeg skal paa Øieblikket være til Tjeneste." Med disse Ord ilede han hen til Xaver, som stod udenfor Døren, og efter at have omfavnet og kysset ham, viste han den samme Høflighed mod den gamle Mand, som kom til, mod en Pige, der stod i Forstuen, og endelig mod Konen og det lille Barn: de fik deres Favntag og deres Kys med en Hjertelighed, som om det havde været af en hjemkommen Søn. Da dette var gjort, trak Lesparre Veiret dybt, idet han raabte: „Det var et ordentligt Stykke Arbeide!" og vendende sig til den fremmede Herre, tilføiede han: „Saa dette er Deres Hotel, Hr. Baron — Hr. La Palice, vilde jeg sige? Elskværdige Mennesker, Herre, de fortræffeligste Folk af Verden! Gamle! N'est-ce-pas, vous avez une petite verre d'eau-de-vie?"

„Oui, d'eau-de-vie!" raabte den Gamle, straalende af Salighed. „Det vil sige Brændeviin. Jeg har eengang faaet en Dragt Prygl, fordi jeg ikke vidste det, saa jeg glemmer det aldrig mere. Skal strax skjenke op for Dem, Hr. Franskmand!"

„Se nu, at Du faaer lidt Ro i Blodet," udbrød La Palice utaalmodig.

„Ganske til Deres Tjeneste," sagde Lesparre. „Og meddeel mig saa hvad Du veed."

„Med den største Fornøielse. Lad mig sige Dem, hvad Fanchon har sagt mig, at Sir Ralph Somers endnu iaften vil ankomme til Thalreuth med sin Gemalinde og indlogere sig i Klosteret, Alt overeensstemmende med Myladys Befaling. Mr. Bligh er lykkeligt bragt ud af vort Spor — det vil sige af Hr. Baronens — og det vil falde ham vanskeligt at opsnuse sin tykke Ven Somers; idetmindste vil han ikke faae Fingre i Englænderen, saalænge denne opholder sig i Klosteret, thi den værdige Prælat for Englands Høikirke vilde sikkert hellere aflægge et Besøg hos Djævlen, end hos disse Kapusinermunke."

Han modtog taknemmeligt det Glas Brændeviin, den Gamle skjenkede til ham, og med samme Fornøielse en Seidel Øl, som den gode Mand præsenterede ham med Gjentagelsen af det eneste franske Ord, han havde bemærket sig.

(Fortsættes.)

☞ Med dette Nr. følger „Asker Ryg," 13de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

H. C. ANDERSEN.

S. Trier's Forlag

C. Ferslew & Co. lith. Etabl.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 3die Juni. № 23.

Indhold: Professor Hans Christian Andersen (med steentrykt Portrait.) — Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Seersken (Fortsættelse.) — Blandinger.

Professor Hans Christian Andersen

en af den nyere Tids genialeste Digtere, er født i Odense den 2den April 1805 af fattige Forældre. Faderen var Skomager, men havde tidligt forraadt ualmindelige Evner og følte en vedvarende Utilfredshed med sin Stilling, som undertiden gav sig Luft i Vers. Vor Digters poetiske Aare, som tidligt yttrede sig, kan saaledes siges at være nedarvet. Allerede som en Dreng paa ni Aar, forsøgte han at skrive Komedier og Tragedier, og hans levende Phantasi næredes paa mange Maader, navnlig ved Læsningen af en stor Mængde Digterværker. Han higede efter at udfolde sine Vinger og komme i en Atmosphære, der kunde anvise ham Midlerne til at bringe noget Samlet ud af det Meget, som rørte sig i hans Indre; men hvorledes var dette muligt under de Vilkaar, hvori han befandt sig? Og dog — hvor der er et godt Haab, som ideligt holdes ilive af fromme Følelser og et reent Hjerte, der vel sukker dybt, hvergang det rammes af den bittre Skuffelse, men dernæst paany samler Gran af Styrke for at opnaae sit tidligere fulde, forventningsrige Slag, der maa det gaae fremad, om end med Sneglegang i Mørke og under haarde Kampe, og omsider skimtes den smalle Aabning, som det nu bliver Utrætteligheden Opgave at udvide.

I Odense var Intet at udrette for Hans Christian; medens det stedse gik mere og mere tilbage for Forældrene, nød han en høist tarvelig Underviisning i en Fattigskole, ja, han blev endogsaa sendt til et Fabrik for at tjene Noget tilhjelp. Her fornøiede han Arbeiderne med sin smukke Stemme og med at recitere Scener af Holberg, men hans besynderlige Aabenhjertighed og usædvanlige Manerer og Udseende, gjorde ham til Gjenstand for raa Bemærkninger, og han tog Flugten. Han var nu tolv Aar, havde læst alle de Bøger, han kunde overkomme, og da han ikke havde Raad til at naae Maalet for sine hedeste Længsler, at komme paa Komedie, sad han hjemme og spillede paa et Dukketheater, hvilket hans Fader, som imidlertid var død, havde gjort til ham, og hvorpaa han opførte Shakespeares „Kong Lear" og „Kjøbmanden af Venedig." Kom der et reisende Skuespillerselskab til Byen, vidste han at skaffe sig dets Plakater, ved Hjelp af hvilke han improviserede hele Komedier paa sin Maneer, saa at hans Moder frygtede for, han havde mistet Forstanden, og naar kjøbenhavnske Skuespillere om Sommeren gjestede Odense, lykkedes det ham undertiden at faae smaae, almindeligviis stumme Roller og synge med i Chorene, hvorved han lærte en Mængde Sange, ja hele Operapartier. Da hans Moder giftede sig paany, blev han bestemt til Skræderprofessionen, en Vei, han gjorde sig fortrolig med ved Tanken om de Hjelpekilder, der her aabnede sig for Garderoben til hans Dukketheater. Imidlertid skulde det ikke komme dertil. Han blev konfirmeret, og i denne Anledning fik han første Gang Støvler og en regelmæssig Klædedragt, hvorover hans Glæde var saa stor, at den endogsaa gjorde ham adspredt i Kirken.

Han havde efterhaanden sammensparet sig

13 Rdlr., og han bestormede nu Moderen om at komme til Kjøbenhavn, for at blive en „berømt Mand," som dem, han havde læst om. Endelig indvilligede hun, og han ankom til Hovedstaden den 5te September 1819, hvor Baggesen sagde, at der vilde blive noget Stort af ham, og hvor han, efter megen Modgang fandt Velyndere og Beskyttere i Siboni og Weyse, senere Digteren Guldberg, der underviste ham i Dansk og Tydsk, men især Collin. Ved disse Mænds Hjelp blev han først optagen som Elev i Theatrets Dandse- og Syngeskole, men da hans Stemme, som alt var i Overgang, gik tabt, fik han offentlig Understøttelse til at studere. Under sin Skolegang i Slagelse og Helsingør, vakte han Opmærksomhed ved flere Digte, af hvilke navnlig „Det døende Barn" vandt overordentligt Bifald, saa at han allerede var temmeligt bekjendt, da han i 1828 kom til Universitetet. Nu udfoldede han en rig Digtervirksomhed, der begyndte med den satiriske Fortælling „Fodreisen fra Holmens Kanal til Østpynten af Amager," der fortsattes med en Række Arbeider, som deels beskjeftigede ham i Hjemmet, deels under hans mange Reiser i Udlandet, hvor han ofte paaskjønnedes i langt høiere Grad end i sit Fædreland. Hans Digte, der udkom i flere Samlinger, udmærke sig ved en inderlig Følelse og en levende Phantasi. Af hans dramatiske Arbeider, er „Mulatten" det, som vandt størst Bifald; af de andre nævne vi „den Usynlige paa Sprogø" og „den nye Barselstue," samt hans Eventyrkomedier: „Meer end Perler og Guld," „Ole Lukøie" og „Hyldemoer," der alle modtoges med Bifald og vidne om Forfatterens overveiende Talent for det Eventyrlige. Af hans Romaner er „Improvisatoren" den første og bedste. Folk, som før havde været hans Modstandere, skiftede Anskuelser efter at have læst denne Bog, der snart udkom i 2det Oplag, og gjorde megen Lykke paa Tydsk. „Dernæst udkom „O. T." der udmærker sig ved en livlig Skildring af nationale Sæder, og „Kun en Spillemand," som i et gemytligt Foredrag fremstiller interessante og dristigt tegnede Karakterer. Da han i 1840 opholdt sig nogle Dage i Lund, modtog han en Hædersbeviisning, der gjorde et uudsletteligt Indtryk paa ham, idet han blev indbudt til et Festmaaltid og hilstes med en Serenade af de lundske Studerende, som satte en Ære i at være de Første, der bragte ham en offentlig Hyldest af den Art. Samme Aar udgav han „Billedbog uden Billeder," en Række digteriske Phantasibilleder, som modtoges med udeelt Bifald, saavel i Hjemmet som i Udlandet, og derpaa foretog han en Reise til Italien, Grækenland og Lilleasien; som han med Begeistring har skildret i „En Digters Bazar." Størst er han dog som Eventyrdigter. I hans Eventyr er hans Digtereiendommelighed stærkest udpræget og hans bedste Digteregenskaber samlede i deres Hoidepunkt; her fremtræder hans levende Phantasi, hans forunderlige Naivitet, friske Hukommelse og fromme, barnlige Gemyt langt stærkere end i hans andre Værker.

Under et Ophold i Frankrigs Hovedstad nød han en venlig Modtagelse af Victor Hugo, Alexander Dumas, Lamartine, Alfred de Vigny, og mange andre Digtere. Paa en Udflugt til Tydskland mødte han særdeles Opmærksomhed og Gjestfrihed, især hos Hertugen af Weimar, og tilbragte 25-Aarsdagen efter sin Ankomst til Kjøbenhavn 1819 paa Føhr, hvor Kongen og Dronningen, som opholdt sig der, viste ham megen Naade og Godhed. Ogsaa fandt han en smigrende Modtagelse i England, hvor han, ligesom flere Steder i Tydskland, forelæste sine Eventyr ved Hoffet.

Betragter man Andersen i hans Forhold til danske Digtere og dansk Literatur, maa det indrømmes, at han i Udtrykkets Energi, i psychologisk Grundighed, reflekterende Dybde og formel Korrekthed staaer tilbage for flere af sine Samtidige; det er i Følelsernes Varme, i Phantasiens Rigdom og Friskhed, i ungdommeligt Lune og i ypperlige billedrige Skildringer af enkelte Situationer, at hans væsenligste Fortrin som Digter bestaaer.

Han har selv beskrevet sit Levnet, først paa Tydsk, senere udførligere paa Dansk, udgivet sine „Samlede Skrifter" i 23 Bind og besørget en tydsk Udgave i 41 Bind; af hans Værker ere flere oversatte paa Svensk, Engelsk og andre Sprog.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Sex og tyvende Kapitel.

En opklaret Hemmelighed.

Vi ville begive os til det gamle Abbedi og til det Værelse, i hvilket Katharine Varney befandt sig under Louis de Bjenvilles Fraværelse. To Uger ere henrundne, i hvilken Mellemtid der tildrog sig Begivenheder, som gjøre Fordring paa Opmærksomhed. Man vil erindre sig, at

vi forlode Hinchcliff i „Sækken," hvor han vilde afvente Forhørsdagen, paa hvilken han skulde være tilstede som Vidne. Hans Kautionist var, til Lord Mayorens Forundring, Sir Paul Varney.

Da Hinchcliff havde overveiet Sagernes Stilling, og indseet, at han ikke kunde gaae fri for Opdagelse, angav han sig selv og besluttede at aflægge en fuldstændig Bekjendelse for Retten. Da dette var skeet, forlangte han sin Frihed mod Kaution, for at kunne optræde som Vidner mod Lorden af Conybeare og Lord Neagle, hvortil han lededes af sin brændende Hevnfølelse mod disse Mænd. Men hvorfra skulde han faae en Kautionist? Hvem vilde gaae i Borgen for ham? — Jo, En var der, som ikke vilde vægre sig, naar han kunde tilfredsstilles paa anden Maade og see et længe næret Ønske, der skulde tjene til hans Sinds Beroligelse, gaae i Opfyldelse. Da Hinchciff, som foreløbig befandt sig i Varetægtsarrest, var kommen paa det Rene med denne Sag, forlangte han Pen, Blæk og Papir, og skrev —

„Sir Paul Varney, Baronet, anmodes „om at indfinde sig i Magistratsbureauet, for „at have en Samtale med John Hinchliff, der „er istand til at give ham Underretning om „Katharine."

To Timer efter Affendelsen af denne Billet, indfandt han sig i Varetægtsarresten hos Hinchcliff.

„I har skrevet mig til," sagde han koldt.

„Ja, Sir," svarede Hinchcliff skjødesløst; „Tingen er, at jeg er kommen en Smule i Forlegenhed."

„Som jeg hører, har I Deel i Juveeltyveriet i Tower, og er i denne Anledning under Forvaring."

„Ganske sandt, Sir, baade jeg og mine Kammerater, Lord Inglis og Lord Neagle, ere under Forvaring," sagde Hinchcliff. „Men det har ikke stort at sige med disse Fyre," tilføiede han haanligt, „thi den ene havde ødelagt sig selv, og den anden havde Deres Naade været saa god at bringe til Bettelstaven."

Selv i dette Øieblik, da hans Frihed beroede paa Sir Paul, kunde han ikke holde sin Bitterhed imod ham tilbage.

„Hvad veed I om Katharina?" spurgte Baronetten, uden at tage nogen Notice af Bemærkningen. „Veed I hvor hun er?"

„Ja, Sir," lød Svaret, og dette var sandt, thi den Dag, han toges under Forvaring, havde han tilfældigt seet et Glimt af hende ved Vinduet i det gamle Abbedi.

„Og hvor er hun da?"

Hinchcliff tav og strøg sig om Hagen, idet han betragtede Baronetten med et Blik, som om han vilde sige, ‚anseer Du mig for en Tosse.'

„Jeg fatter, at I ikke lukker Munden op, uden at betales derfor?"

„Meget kløgtigt udfundet, Sir Paul."

„Og hvad er Prisen?"

„Jeg forlanger ikke Penge, Sir —"

„Hvorledes? — Og hvad da?"

„At De gaaer i Borgen for mig, saavidt jeg veed, til et Beløb af sex eller otte tusinde Pund. Naar De indgaaer herpaa, saa afstaaer jeg Dem Katharine."

Sir Paul betænkte sig i nogen Tid, derpaa sagde han: „Jeg havde nær spurgt, om I vilde sværge paa at holde Eders Tilsagn —"

„Naar De ønsker det, saa sværger jeg paa alle Evangelier og Epistler."

„Hvor opholder Katharine sig?"

„I London."

„Og kan I føre mig til hende, naar I kommer paa fri Fod?"

„Dertil forpligter jeg mig."

Baronen indgik den forlangte Kaution, og de forlode Fængslet sammen i en Leievogn, som førte dem til det gamle Abbedi, udenfor hvilket Hinchcliff lod Kudsken gjøre Holdt.

„Er det her?" spurgte Sir Paul, og saae ud igjennem Vinduet paa Vognen.

„Nei, jeg vil kun see efter Nummeret, eller rettere, jeg kjender Kammerpigen hos en ung fransk Dame, som boer her ganske ene, medens hendes Mand er i Frankrig, og hos hende vil jeg forhøre mig, thi hun veed Nummeret paa Stedet, hvor Kate boer."

Med disse Ord vilde han stige ud af Vognen, men Sir Paul greb ham ved Armen, og idet han trak en Pistol frem, med hvilken han i sin Mistænksomhed havde forsynet sig, udbrød han —

„Ikke uden mig," og de stege ud sammen. Man kunde see, at Vaabnet generede Hinchcliff, men han var imidlertid ikke den Karl, der manglede Snarraadighed. Han havde aldrig saa snart sat Foden paa Gaden, førend han med et rask Sæt rev Sir Paul Pistolen af Haanden, greb ham om Livet, kastede ham tilbage i Vognen, lukkede Døren til og løb sin Vei. Ulykken vilde imidlertid, at Pistolen gik af, idet den fløi henad Gaden, og at Hestene, forfærdede over Skuddet, foer afsted med Vognen, som stødte mod en Jern Lygtepæl med en saadan Voldsomhed, at den skiltes ad og blev liggende, medens Hestene løb deres Vei, efterfulgte af Kudsken, som var bleven slængt ned fra Sædet, dog uden at komme til nogen væsentlig Skade. En Mængde

Mennesker strømmede til i et Øieblik, og Sir Paul blev trukket ud imellem Ruinerne af den knuste Vogn. Han klagede over store Smerter og kunde ikke gaae, da han havde brækket eller forvredet det ene Been, hvilket var foranlediget ved, at han havde faaet Døren op og vilde springe ud af Vognen, ligesom den styrtede sammen over ham.

„Hvor skulle vi bringe Dem hen?" spurgte en Policeman, der strax i den Saarede saae en Herre af Stand.

„Mine Smerter tillade mig ikke for Øieblikket at komme videre end ind i den Bod her strax ved, om man skulde være villig til at modtage mig," svarede Baronetten. I dette Øieblik raabte en af de Tilstedeværende —

„Det er Sir Paul Varney, der har været saa ulykkelig at komme tilskade."

Klangen af en Titel har stor Virkning i England, og Konstablerne begyndte at raadslaae om, at bringe Baronetten hen til et bekvemmere Sted, end denne Bod, da idetsamme Katharine, der fra Vinduet havde været Vidne til den hele Scene, og følte sig bevæget af Deeltagelse og Medlidenhed, skikkede Lisette med Anmodning om, at den saarede Gentleman maatte blive bragt til hendes Bolig. Hvor lidende end Sir Paul var, modtog han denne Opmærksomhed med stor Glæde, og fire Mænd bare ham ind i det Værelse, vi tidligere have omtalt, og lagde ham paa en Sopha. Han vilde gjøre Undskyldninger for den Uleilighed, han foraarsagede, og udtalte sig om, ret snart at kunne bringes til sit Hjem, men Damen i Huset bad ham indstændigt at forholde sig aldeles rolig og ikke tænke paa at bringes hjem, førend det kunde skee uden Skade for ham, hvilket bedst vilde kunne bestemmes af Lægen, som man havde sendt Bud efter.

Medens Sir Paul blev taget under Behandling i det gamle Abbedie, ilede Hinchcliff, glad over Udfaldet af sin List, saa hurtigt han kunde til „Sækken," hvor han, som vi vide, fik et Værelse, som han foregav at ville opslaae sin Bolig i, indtil han skulde give Møde for Retten som Vidne i den Sag, han selv var Hovedmand for.

Vi ville vende tilbage til Will Wild, som i Trængslen var komen bort fra Botanybaypaul. Forskrækket over det Forefaldne, da han ikke var vant til at færdes i Londonnerlivet med dets mange mørke og uhyggelige Begivenheder, og paa egen Haand ansaae det for umuligt at udrette Noget for Lady Isabella, søgte han sin Baad, hvor han havde gjort den fast, men den var borte. Han begav sig nu til det Vertshuus, hvor han havde forladt den ulykkelige unge Dame, men hvor han, istedetfor at gjenfinde hende, erfarede hendes Afhentelse af en anden Person, og at Ralph var taget bort med en ung Pige, hvis Liv han havde frelst, for at bringe hende tilbage til det franske Skib, med hvilket hun var ankommen. Vi kunne ligesaa godt her berette, at trods al hans Søgen, havde han ikke kunnet finde dette Skib iblandt de mange, som laa for Anker paa Floden, og at han derfor, paa hendes rørende Bønner om, ikke at forlade hende, havde bragt hende til Conybearevaabnet, hvor Will traf den nye Gjest ved sin Hjemkomst, og ikke uden Medlidenhed erfarede hendes hjelpeløse Tilstand. Dog, her var for Øieblikket saa Meget, der lagde Beslag paa Omhu og Opmærksomhed. Den unge Lord Eslington, som den tilkaldte Læge havde seet sig nødsaget til at afsætte den ene Arm paa, og Greven af Beresford, der var farligt saaret, ventede begge paa Efterretning fra deres Familier, som de havde ladet tilstille en Beretning om de Farer, de havde udstaaet, og den sørgelige Stilling, hvori de befandt sig. Det var en Selvfølge, at den Ulykke, der havde ramt de to Adelsmænd, gjorde et smerteligt Indtryk paa deres Omgivende, som havde gjort Alt, for at pleie dem og lindre deres Lidelser, navnlig havde Rose viist sig som en opoffrende Pleierinde, og lagt sit ungdommelige Hjertes deeltagende Følelser for Dagen i den Utrættelighed, med hvilken hun søgte at berede dem Lindring. Men til al denne Bekymring kom nu den skrækkelige Efterretning om Lady Isabellas Forsvinden. Alle Gisninger førte til Intet, og det var netop denne skrækkelige Uvished om hendes Skjebne, som især bragte Betty i en Tilstand, der grændsede til Fortvivlelse.

De mærkeligste Sammenstød af Omstændigheder finde undertiden Sted, og saaledes her. Den unge franske Pige, som Ralph havde frelst fra at drukne, og derpaa havde bragt til Conybearevaabnet, blev tilfældigviis seet af Lord Beresford, som strax i hende gjenkjendte det Fruentimmer, som havde forvoldt dem saa megen Ulykke. Ifølge hans Opfordring blev den unge Pige bragt ind i Lordernes Sygeværelse. Ogsaa Eslington følte sig ved første Øiekast overbeviist om, at det var deres Nattevandrerske fra Paris. Hun syntes derimod ikke at have nogen Anelse om, hvem de vare, thi da Lord Beresford paa Fransk spurgte hende om Anledningen til hendes Ankomst til London, svarede hun uden mindste Tilbageholdenhed, at hun var kommen til London for at opsøge to fornemme Adelsmænd, som vare anklagede for et Mord

paa Marquien af ***, og erklære dem for uskyldige. Hun havde læst, at der var udsat en Belønning for den, der kunde bringe dem i den franske Regjerings Magt, og bragt i Erfaring, at Politikommissairer vare tagne over Kanalen, for at gribe dem; det gjeldte derfor om, at komme til at advare dem itide, thi hun kunde og vilde ikke have deres Liv paa sin Samvittighed, men hellere tilsætte sit eget.

„Det er altsaa Dem, som har myrdet Marquien af ***," sagde Beresford, efterat have vexlet et betegnende Blik med Eslington.

Hun blev bleg og vaklede, men i næste Øieblik sagde hun —

„Livet har ikke længer noget Værd for mig, jeg er fortabt, og Døden vil være mig en Velgjerning — ja, Monsieur, det var mig, som dræbte Marquien, hvis eneste Datter jeg er. Han negtede mig sin Tilladelse til at ægte en Juveleer, som jeg elskede, og da han i sin lidenskabelige Heftighed greb fat paa mig og mishandlede mig, kom jeg i et saa blindt Raseri, at jeg, med en meget ufuldkommen Bevidsthed om hvad jeg gjorde, dræbte ham med det Vaaben, som tilfældigviis faldt mig i Haanden. For at rense mig selv for al Mistanke —"

„De behøver ikke at gaae videre, det Øvrige vide vi," sagde Lord Beresford med et mørkt Blik, „thi det er os, elendige Morderske, at Deres forræderiske Opførsel er gaaet ud over, det er os, man har forfulgt, og som, under de med Forfølgelsen forbundne Omstændigheder, ere blevne i den Grad lemlæstede, at min Ven har mistet sin ene Arm, og jeg sandsynligviis for Resten af mit Liv kommer til at hjelpe mig med eet Øie."

Da den unge Forbryderske hørte disse Ord, kastede hun sig bønfaldende paa Knæ, og anraabte om Tilgivelse, idet hun udtalte sin dybe Anger over, hvad der var skeet, ønskede sig Døden og svor helligt at ville overgive sig i Retfærdighedens Hænder.

Ralph havde forstaaet Nok, for at fatte, hvorledes Sagen forholdt sig. Inden Forløbet af ti Minuter traadte en Konstabel ind i Værelset og bragte hende bort med sig. Uden Opsættelse blev hun ført til Frankrig, hvor hun som en bodfærdig Synderinde anklagede sig selv som sin Faders Morderske, og sex Uger efter havde hun for denne Verden udsonet sin Brøde med sit Liv.

(Fortsættes.)

Seerſken.

(Fortsættelse.)

„Jeg vil altsaa faae hende at see," sukkede La Palice. „O, jeg aner, at dette Gjensyn vil blive frygteligt. Hun har svoret ‚Liv eller Død,' og jeg har tabt Troen paa Livet."

Lesparre lod sig ikke i mindste Maade forurolige af sin Herres melankolske Tanker. Tvertimod stoppede han med den største Gemytlighed sin korte Kridtpibe, der omhyggeligt var tilrøget ganske sort, satte sin Straahat paa, og slentrede afsted Arm i Arm med Xaver, og, ligesom denne, i Vest og Skjorteærmer, udenom Gaarden, hvor der laa en tyk Træstamme, paa hvilken de toge Plads. Konen i Huset indfandt sig ogsaa her, og efterhaanden kom Naboerne til, saa det varede ikke længe, førend Stammen var tæt besat med fornøiede Mennesker, der maaskee morede sig saa meget mere over Lesparres Sladder, som de ikke forstode et Ord deraf.

Medens den livlige Franskmand gjorde sig Umage for med en udsøgt Gracie at gjøre Honneurs i Forsamlingen, kom et ungt, slankt Fruentimmer med møisommelige Skridt vandrende hen ad den haarde og støvede Vei. Hun var høi, og det ikke uskjønne Ansigt, under den bredskyggede Bjerghat, havde et aabent og ærligt Udtryk. Men hendes Dragt lod slutte til den dybeste Armod. Et Livstykke uden Ærmer og et groft brunt Skjørt var hendes hele Paaklædning. Hun var barbenet, og havde en Stav i Haanden. Om Halsen bar hun en Slags Madpose, der ikke syntes at indeholde Noget, men derimod havde hun en sværere Byrde paa Ryggen — et tilsyneladende treaarigt Barn — som, fastgjort med Strikker omkring Moderens Skuldre, sov nok saa sødt i sin Hængematte.

Da den stakkels Vandrerske kom hen til den muntre Gruppe paa Træstammen, hvor man nød Aftenens Skjønhed under Spøg og Latter, tog hun Hatten af det kort afskaarne, glatnedhængende blonde Haar og stillede sig saaledes, at man let kunde see hun bad om en Almisse, uagtet hun ikke yttrede et Ord. Xavers Kone gav hende et Vink, at hun skulde følge hende ind i Huset.

„Ak, jeg er saa træt!" sukkede Betlersken.

„Nu, I har vel gaaet en lang Vei," sagde den smukke Bondekone. „Men kom nu her og sæt Eder paa min Plads, saa vil jeg hente Noget, I kan forfriske Eder paa."

Men uagtet denne venlige Opfordring, uagtet hun var saa træt, at hun kun med Be-

svørlighed kunde holde sig opreist, blev hun dog ydmygt staaende.

„Hvorhen gaaer Eders Vei?" spurgte Xaver, idet han tog sin Meerskumspibe af Munden og ligegyldig blæste en tyk Røgsky ud i den klare Luft.

Konen pegede til Klosteret og svarede —

„Jeg vil anraabe ‚de fjorten Nødshjelpere' om at helbrede min lille Datter Marie, saa at hun atter kan blive rask. Dette er allerede det ottende Naadessted, som jeg har opsøgt med Barnet paa min Ryg, men ingen af de syv Gudsmoderbilleder, hvortil jeg bragte det, har befriet det for den Plage, hvormed det er beheftet."

„Barnet er vel besat af den onde Aand," yttrede den Gamle, som havde sat sig hos Xaver og Lesparre. „Hvis det hænger saaledes sammen, har det Intet at sige, for det forgaaer med Aarene, saa meget mere, som Barnet endnu ikke er tre Aar."

„Det seer vel saaledes ud, men Marie er over fem Aar," sagde Moderen og saae om til den Lille. „Betragt hende blot engang. Hun er sund og frisk, og vilde være en velsignet Pige, naar hun ikke var hjemsøgt af det Onde, som jeg har omtalt."

Idet Betlersken standsede i Nærheden af Gruppen, havde hun ladet Barnet glide ned paa Jorden, hvor det skjulte sig imellem Folderne paa hendes fattige Klædebon, og idet hun nu trak det frem, hævede hun sin Stav og bevægede den blidt, som om hun truede det. Den Lille, barfodet, med en forreven Kjole og et Tørklæde bundet om Hovedet, blev meget opmærksomt betragtet af Selskabet, medens det uafladeligt paany søgte Skjul bag Moderen.

„Hvad er der, mit Barn?" spurgte den Gamle venligt.

„Jeg er sulten," svarede det med klar og lydelig Stemme, omendskjøndt det aabenbart betragtede de fremmede Mennesker med Frygt, hvilket dets Skyhed noksom tilkjendegav.

„Nu, det er da ingen Sygdom til Døden!" udbrød den Gamle leende. „Den skulle vi snart helbrede Dig for — bliv kun lidt, saa kommer der nok baade Brød og Suul."

Den lille Pige var stærkt bygget, Sundheden blomstrede paa de solbrændte Kinder og Barndommens ubevidste Smil spillede omfring hendes Mund; men høist eiendommeligt var hendes Blik. De store, begsorte Øiestene flammede af en hemmelighedsfuld Ild; i det ene Sekund rullede de i Hovedet paa hende, for derpaa stift og uhyggeligt at fæste sig paa et bestemt Punkt.

Da den Gamle havde sagt, at Sult ikke var nogen Sygdom til Døden, og at den skulde de snart helbrede hende for, nappede Barnet Moderen i Kjolen og pegede paa ham med en Cypressegreen, som det holdt i Haanden.

Moderen blegnede og løftede heftigt Staven imod det, men som om det maatte adlyde den Magt, det var et Redskab for, raabte det med sin klare Røst, idet det veg til Siden, saa Staven ikke kunde naae det —

„Du er død, Du!"

„Hvem?" spurgte den gamle Mand forbauset. „Jeg er Gudskelov rask, og tænker endnu at holde ud i mange Aar."

„Du er død," gjentog Barnet, „og derfor begrave de Dig. Din Liigkiste staaer hist ved Hækken, men Snedkeren er ikke ganske færdig med den."

Med disse Ord viste den Lille paa en Deel Planker, som vare lagt ovenpaa hverandre udenfor Havehækken.

Betlersken foldede Hændene omfring sin Stav, og sagde med en bønlig Mine —

„Jeg beder Eder, vredes ikke paa det ulykkelige Barn; det veed ikke selv hvad det siger. Ak, hvilke Lidelser maa jeg ikke udholde! Jeg er vel fattig, og siden min Mand omkom i Steenbruddene, har jeg været ene om at ernære mig og dette Barn, hvilket jeg ogsaa kunde, thi jeg er baade sund og stærk, men nu har Gud paalagt mig den tunge Byrde at have dette forunderlige Væsen, der foranlediger, at alle Mennesker vende sig fra os, hvilket jeg jo ikke kan fortænke dem i. Hjemme i vor Landsby har man sagt, at ville slaae den Lille ihjel, dersom jeg vover at vende tilbage med hende."

Dyb Tavshed fulgte paa denne Klage.

„I mener altsaa, Kone," sagde den gamle Bonde, idet han reiste sig og tørrede den kolde Sved af sit blege Ansigt, „at Eders Barns Sygdom bestaaer i at —"

„Ak ja, Herre! Hun seer ikke Andet end Døde, og hvor meget jeg end har straffet hende, kan hun dog ikke lade være at sige hvad hun seer: og det Værste er, at det altid gaaer i Opfyldelse."

Med overtroisk Skræk stirrede de Alle paa det frygtelige Pigebarn, og den Gamle sagde med dyb Bevægelse, der røbede sig i hans skjelvende Stemme —

„Det er en stor Skam, at lade en saadan Skabning gaae frit omkring. For et Øieblik siden var jeg saa munter som en Fisk, og nu mærker jeg allerede hvorledes Feberen knuger mig. Afsted med Eder — hører I!"

„Men Fader da," yttrede Xaver, „hvad vil Du bryde Dig om dette forrykte Barn."

Den Gamle sukkede og sank atter ned paa Træstammen.

I dette Øieblik kom den unge Kone med sit Barn paa Armen og bragte en Bakke med Brød, Ost og Flesk, som hun udtømte i et Klæde, hvilket Betlersken udbredte for at modtage sin Gave i. Marie greb begjerligt efter et Stykke Brød, og medens hun ivrigt tyggede, sagde hun —

„Det lille Barn der er nyligt død —"

Xaver rynkede Panden og styrtede henimod Ulykkesprophetinden, men denne løb rask henad den opadstigende Landevei, fulgt af Moderen, som med taarefyldte Øine nedbad Himlens Velsignelse over dem, hendes Barn havde opfyldt med en saa dyb Rædsel, og med et „Gud lønne Eder!" forsvandt omkring det nærmeste Hjørne.

„For en Ulykke," brummede Lesparre, hvem man havde forsøgt at gjøre det Foregaaende begribeligt, „det Barn forstaaer et meget ubehageligt Kunststykke. Men det er umuligt, at der kan være Noget i den Ting — Konen har løiet!"

„Og hvorfor skulde hun det?" spurgte Xaver, som holdt sin Førstefødte i sine Arme og bekymret betragtede den Lille, for at bemærke, om den viste noget Tegn paa Sygdom. „Indbringer det Konen Noget, at hendes Barn, med de afskyelige Øine, forkynde Folk Døden? Udentvivl er det stakkels Væsen fra Forstanden —"

„Nu ja," bemærkede den Gamle, idet han saae stivt paa Tømmeret, „naar det ikke var saa, at jeg virkelig har udseet de bedste af disse Egeplanker til en Liigkiste for mig. Jeg har altid tænkt som saa: det Træ er saa fast som Been, og det skal gjemmes til mig, naar jeg døer engang, for at jeg ikke skal komme i Jorden i en Kasse af vaadt Træ, som falder sammen omkring En — og den Kiste har Barnet seet —"

Betlersken og hendes Barn naaede endelig op til det gamle Kloster, en lav Bygning med mange Kroge og Hjørner, som bevidnede Kapusinermunkenes Armod. Hun trak sagte i Klokken og lyttede, medens hun skarpt iagttog den lille Seerske, og da Døren aabnedes, og hun fik Øie paa et skjægget Hoved, holdt hun hurtigt Barnet for Munden, da den gamle Pater efter al Sandsynlighed ikke havde lang Tid at leve i.

„Ærværdige Fader," sagde hun, „jeg beder Eder i Himlens Navn, at anraabe de hellige Nødhjelpere om, at dette Barn maa blive blind —"

„Blind? Hvorledes, Datter, kan I komme med et saadant Forlangende?" spurgte Munken forundret. „Hvo er I, som vover at fremkomme med slig syndig Tale?"

„Mit Navn er Margarethe Bürgle, og jeg er en ulykkelig Enke. Naar jeg siger blind, mener jeg blot, at de Hellige i deres Naade ville befrie hende for den skrækkelige Evne at kunne forudsige Folks Død, saasnart de komme hende for Øie."

„Kan hun da det?" udbrød Munken forfærdet og korsede sig; „er det muligt, at dette Barn er gjennemtrængt af en saadan Aand?"

Margarethe skriftede nøie, hvorledes det forholdt sig med den ulykkelige Skabning, og hvormegen Sorg og Nød det forvoldte hende.

„Vent lidt," mumlede Munken, idet han hurtigt skyndte sig bort; „jeg vil hente Prioren."

Prioren kom og stillede sig i den aabne Dør, medens han betragtede Barnet med et fast Blik. Det var en meget bedaget Mand, henved hundrede Aar. Med et venligt Aasyn rakte han Marie Haanden, idet han sagde —

„Veed Du, naar Nogen skal døe, min lille Datter?"

Barnet saae stivt paa den Gamle og smilede til ham, men svarede Intet.

„Ærværdige Herre," tog Margrethe ydmygt Ordet, „den stakkels Lille forstaaer ikke, hvad I spørger om. Hun siger, hvad hun seer, men hun forglemmer det strax, thi hun forbinder ingen Tanke dermed. Jeg har desværre kun altfor mange Exempler paa, at hun har forudsagt Folk deres Død, som ogsaa er indtruffet, og det har voldt mig megen Kummer, thi alle Mennesker skye os derfor. Maatte dog de Hellige i Himlen ved Eders fromme Forbøn befrie hende for denne Ulykke!"

Den gamle Prior stod hensunken i dybe Tanker. Endeligt sagde han med et stille Suk:

„Imorgen skal jeg sige Eder, om det vil være Himlen behageligt at anraabe den om at løse et Under, som den har tilladt at finde Sted. Lad Barnet blive her i Nat, for at jeg kan vaage og bede ved dets Leie."

„Eders Villie skee, ærværdige Herre," svarede Margrethe; „kun maa jeg bede Eder om, at I vil forunde mig Ly et eller andet Sted, for at jeg ikke skal være altfor langt fra mit Barn."

„Min Datter," sagde Prioren, „Din Anmodning skal blive opfyldt. Her er en heel ubeboet Fløi, som bestaaer af sexten Celler; vælg en af dem og hvil Dig ud. Den yngste af vore Brødre er fire og halvfjerdsindstyve Aar

gammel," tilføiede han, idet et svagt Smil gled over hans smukke Ansigt.

Margarethe begav sig til en af Cellerne, og Prioren tog Marie ved Haanden og førte hende ind i Refektoriet. Her sadde syv Munke paa en Bænk ved et langt Bord og betragtede mørkt de fremsatte Spisevarer, istedetfor som sædvanligt at nyde deres Maaltid. Da de fik Øie paa Barnet, reiste de sig, ligesom paa Komando, og begave sig med skyndsomme Skridt henimod Døren.

„Frygte I for Døden?" tilraabte Prioren dem. „Dersom dette Barn virkelig er istand til at forkynde Eder, at I skulle gaae heden, burde I da ikke takke det, istedetfor at fly for at høre dette venlige Budskab?"

De gamle Kapusinere holdt Stand og ventede det frygtede Orakel, idet de med en uimodstaaelig Zittren skjevede hen til Barnet med Cypressegrenen. Dog, Marie tav, og begyndte uden Omstændigheder at tage for sig af de Retter, som fandtes paa Bordet. En af Munkene, som var modigere end de andre, skjød en Lænestol hen til hende og bød hende tage Plads, for at hun bekvemmere kunde nyde sit Aftensmaaltid. Pludseligt bleve Barnets Øine stive og spøgelseagtige.

„Sæt Dig," sagde Prioren.

„Nei," svarede Marie, „der sidder jo allerede en Mand i Stolen."

„Og hvem er det da?"

„Jeg kjender ham ikke, men han er ifærd med at døe."

„Det er da ingen af os?" stammede Munkene og blegnede.

Barnet vedblev at stirre paa den tomme Stol og sagde med et roligt Smil —

„Nei, det kunne I jo nok vide, thi I staae jo alle ved Vinduet."

Og det var virkelig Tilfældet. I samme Øieblik Marie sagde, ‚der sidder jo allerede en Mand i Stolen,' havde de langsomt trukket sig tilbage henimod et Vindue, og selv Prioren sagde ved sig selv: „Isandhed, dette Barn kan næsten bringe en Hundredaarig til at frygte."

Det var blevet seent paa Aftenen. Munkene havde sat sig omkring Bordet med Hænderne stukne ind i Ærmerne paa deres Kutter, og betragtede, sagte samtalende med hinanden, Betlerskens Barn, som Prioren havde paa det ene Knæ — et Billede, værdigt en Rembrandt. De tvende store Lys var dybt nedbrændte, og Kapusinerne reiste sig nølende, for at opsøge deres haarde Leie, da man hørte den dybe Rullen af en Vogn, som faa Minuter efter paafulgtes af en vedholdende Ringen paa Portklokken.

„Hvo kan det være, som fordrer Indladelse i denne sildige Time?" mumlede den Hundredaarige.

Da Munkene kom ilende ud med de i en Hast antændte Lygter, holdt en med fire Heste forspændt Reisekareth i den aabne Klostergaard. Kudsken bandede fra Bukken paa Engelsk, og Kammerpigen ved hans Side skraldede op paa Fransk.

En Tjener sprang hurtigt ned fra Bagsædet og aabnede Vogndøren, og en ung, høi Dame i Reiseklæder steg ud. Efterat hun havde kastet et forskende Blik paa den ene Munk efter den anden, traadte hun hen til Prioren. Hendes Hoved var ikke bedækket af nogen Hat, men for Bekvemmeligheds Skyld i Vognen havde hun slaaet sit store Shawl over Hovedet, og i denne dunkle Indhylling saae man et blegt, skarpttegnet, aandrigt Ansigt med et Par store, mørke Øine, som havde en næsten spøgelseagtig Glands.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I et Selskab bemærkede en Dame: „Bulwer siger, at Døden ofte forvandler Uvillie til Kjerlighed." — „Ja," svarede et vittigt Hoved, „Intet er vissere. Hvor mange Mennesker have ikke Antipathi mod Faar og Sviin, og holde dog saa meget af Bedekøller og Medisterpølser."

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 10de Juni. № 24.

Indhold: Kronjuvelerne (Fortsættelse.) — Trillaen (med xylographeret Afbildning.) — Seersken (Fortsættelse.) — Blandinger.

Kronjuvelerne.

(Fortsættelse.)

Den unge Lord Eslington blev sex Uger i Conybearevaabnet, og Rose havde pleiet ham saa godt, at han følte, han ikke kunde betale hende med noget Ringere end sit Hjerte, skjøndt han derved begik et føleligt Brud mod den Kreds, hvortil han hørte; men han tog intet Hensyn hertil: et halvt Aar efter var den skjønne Rose Grevinde af Eslington. Samme Dag blev Ralph og Betty et Par, og Lord Beresford viste Bruden den Ære at føre hende til Alteret, men siden det skjebnesvangre Tilfælde med den franske Fadermorderske kunde han ikke mere fæste Lid til Damernes Skjønhed; han foretrak at forblive ugift. Den Dag, da Rose Wild blev hævet saa høit over sin Stand, maatte Franskmanden bøde med Livet for den fæiske Maade, hvorpaa han foranledigede Søsterens, den gamle Thereses, Død. Denne grove Forbryder gav i Fængslet en Tilstaaelse, som Ingen kunde være kommet paa Formodning om.

Syv og tyvende Kapitel.

Slutning.

Vi vende tilbage til Abbediet, hvor vi forlode Sir Paul i en sørgelig Tilstand efter det ulykkelige Tilfælde med Vognen, men tillige under en saa omhyggelig Varetægt, som nogen Lidende kunde opnaae. Den unge Dame, som havde viist ham den Opmærksomhed at optage ham i sit Huus, og som selv overtog at pleie ham, og, da han begyndte at komme sig, tillige at underholde ham, gjorde et dybt Indtryk paa Baronetten og vakte hans Beundring, saavel ved sin Skjønhed som ved sit elskværdige Væsen. Da han ansaae hende for at være fransk af Fødsel, tiltalte han hende stedse i dette Sprog, og efterhaanden opstod der en Fortrolighed imellem dem, som om de havde været knyttede til hinanden ved Familiebaand.

Imidlertid henrandt der ikke en eneste Dag, uden at hendes Længsel efter den Elskede tiltog. Hun havde ikke hørt et Ord fra ham, og skjøndt hun ikke nærede Tvivl om hans Retskaffenhed, blandedes dog Længselen med en uimodstaaelig Ængstelse, da den 12te Januar nærmede sig, uden at han vendte tilbage eller underrettede hende om Grunden til hans Udeblivelse.

En Dag tog hun Anledning til at henlede Samtalen paa ham, som hun havde skjenket sit Hjerte, uden egentlig at vide, hvilken Stilling han indtog i Livet. I en Tone, som om hun ikke lagde mindste Vægt paa Svaret, sagde hun, idet hun reiste sig og lod Rullegardinet gaae ned, for at Solen ikke skulde genere Patienten —

„Min Kammerpige siger, at De kjender Greven af Bjenville —"

„I saa Tilfælde feiler hun, Madame," svarede Sir Paul. „Jeg har leiet ham dette Huus, men andet Bekjendtskab har jeg ikke til Hr. Greven."

„Dette Huus? Hvorledes forstaaer jeg det, min Herre?"

„Ganske simpelt, min Naadige; denne Eien-

dom er min, men jeg fandt det for ensomt at boe her, og bortleiede den til Greven af Bjenville."

„Jeg har altsaa opfattet Deres Navn feilagtigt. Lisette sagde, at De var Sir Paul de Varne, men nu indseer jeg, at De er Sir Paul Varney."

„Fuldkommen rigtigt, Madame."

„De er altsaa ingen Franskmand, min Herre?"

„Nei, jeg er en Englænder."

„Men hvorfor taler De da altid Fransk til mig?"

„Fordi De er fra Frankrig, Madame," svarede han smilende; „idetmindste har jeg følt mig overbeviist derom, skjøndt jeg ikke er istand til at forklare af hvilken Grund."

„Det er da virkelig en besynderlig Misforstaaelse, min Herre," yttrede Katharine, og loe hjerteligt, „og vi ville skynde os med at hæve den. Jeg er en Englænderinde, og vi ville fremtidigt, med Deres Tilladelse, benytte vort Modersmaal."

„Ganske som De behager, men jeg maa da udbede mig Deres Navn, som jeg hidtil ikke har fordristet mig til at spørge om. Paa Fransk falder det saa bekvemt at bruge Benævnelsen ‚Madame,' og den har jeg holdt mig til, men paa Engelsk —"

„Jeg forstaaer Dem, Sir Paul," afbrød den unge Dame ham med en let Rødme, „og jeg beder Dem derfor kalde mig Miß Katharine."

„Katharine!" gjentog Baronetten, og sank hen i Tanker. I samme Øieblik aabnede Lisette Døren for en Herre, som hastigt ilede ind, og sluttede den unge Dame i sine Arme.

„Louis!" udbrød hun glad overrasket med en Stemme, som kom fra hendes Hjertes Dyb; „min elskede Louis, saa vendte Du dog endelig tilbage!"

Han bortkyssede de Taarer, Bevægelsen fremkaldte, og søgte at berolige hende, idet han gav hende den Forsikkring, ikke mere at forlade hende.

„Men hvor har Du dog været i al denne Tid?" spurgte hun ømt, og bemærkede med Uro, at han var meget bleg og havde et lidende Udseende.

„Jeg har været i Boulogne med Louis Napoleon," svarede han hastigt, og med en ubeskrivelig Bitterhed tilføiede han: „Frankrig er ikke mere, hvad det har været; vi maae finde os i at forblive i Landflygtighed og haabe paa bedre Tider."

Han lod sig derpaa forestille for Sir Paul, udtalte Haabet om, at han var i god Bedring og meddeelte, at Lisette havde forberedt ham paa Synet af en Gjest, efterat have forklaret den Begivenhed, som havde fundet Sted. Han kunde kun sige, at han i Et og Alt billigede, hvad den, der maatte betragtes som at handle paa hans Vegne, havde gjort, og med disse Ord greb han Miß Katharines Haand og førte den til sine Læber. Sir Paul, paa sin Side, udtalte sin Erkjendtlighed over saa megen Artighed og forsikkrede, at han havde Grund til at glæde sig over sit Uheld, da det havde bragt ham i Berørelse med saa megen Skjønhed og Forekommenhed. Efter disse gjensidige Hengivenhedsyttringer indtraadte et særdeles fortroligt Forhold. Ved Aftensbordet førte Greven af Bjenville atter Samtalen hen paa Frankrig, fortalte Sir Paul om Begivenhederne i Boulogne, og Grunden til, at de vare mislykkede, og tilføiede i en livlig Tone, at den keiserlige Ørn atter vilde komme til at vaie fra det stolte Lands Fæstninger og blive forgudet af dets Legioner. Derpaa gik han over til en flygtig Skildring af, hvorledes han havde lært Miß Katharina at kjende i en fransk Pensionsanstalt — at han ikke havde kunnet modstaae hendes Skjønhed og den elskværdige Karakteer, han havde opdaget hos hende, at han, da hendes Fader havde afhentet hende fra Pensionsanstalten og bragt hende til Tower, hvor denne var ansat i en Betjening, havde bortført hende og bragt hende til deres nærværende Bolig, indtil Omstændighederne tillod ham at gjøre hende til sin Hustru.

Sir Paul hørte paa ham med stigende Forundring; skulde det være muligt, at den unge Dame, han saae for sig, var hans Datter, som han forgjeves havde søgt? Da Greven havde fuldendt sin Beretning, lagde Sir Paul bevæget sin Haand paa hans, idet han udbrød:

„Det synes, som om jeg i fuldeste Maal skal høste Erstatning for det Uheld, der ramte mig ved en skurkagtig Persons svigfulde Fremgangsmaade imod mig. Forinden jeg forklarer mig videre, saa tillad mig, Miß Katharine, at forelægge Dem et Spørgsmaal. Har De endnu et Navn foruden det, som De har nævnet for mig?"

„Ja, min Herre, jeg hedder Pauline Katharine —"

„Og Deres Barndomshjem —?"

„En lille Kottage ved en Bæk ikke ret langt fra Slottet Varney, efter hvilket jeg formodentlig fører dette Navn, thi i Pensionsanstalten kaldtes jeg stedse Mademoiselle Varney."

„Nei, nei," udbrød Baronetten, „Deres Moder har givet Dem dette Navn, og det har en bedre Begrundelse, end De formoder. Herrens

Veie ere forunderlige, og jeg takker ham af et rørt og angrende Hjerte, idet jeg erklærer, at jeg betragter Dig som min Datter, hvem jeg har gjort Alt for at finde, men hvori jeg forhindredes ved den rænkefulde Opførsel af en Mand, som efter Loven havde større Ret til Dig, end jeg. —"

Katharine knælede ved Siden af ham, ude af Stand til at tale, og han trykkede et faderligt Kys paa hendes Pande. Hvilken Overraskelse for alle Parter! Hvor sammenblandedes ikke Glæden med Smerten i Faderens og Datterens bevægede Hjerter!

Da der var indtraadt en noget roligere Sindsstemning, sagde Sir Paul med usikker Stemme —

„Jeg skylder Dig en Forklaring, min Datter, men jeg haaber, Du tillader mig at fatte mig i al Korthed, da den ikke kan undgaae at vække Erindringer, der, i min nærværende Svaghedtilstand, ville være piinligere end nogensinde. Det er altid ydmygende for en Mand at tale om sine Ungdomsdaarligheder, men jeg erkjender, at denne Ydmygelse er en retfærdig Straf. Hvad jeg har at sige, er noget af det Almindeligste i Livet, der bestandigt gjentager sig med sine sørgelige Forviklinger, og hvis Resultat altid er det Samme: et Øieblikś stjaalen Fryd, og et heelt Livs Uro. Din Moder var ung og smuk, og jeg elskede hende. Det faldt mig ikke ind, at Forskjellen i vore Livsforhold havde noget med vor Kjerlighed at gjøre, men jeg skulde erfare det. Mine Forældre reiste en Muur imellem os, som jeg var for svag til at trodse; jeg maatte give efter for deres Villie og drog til Indien. Under mit Ophold her ægtede hun et Menneske, som i Et og Alt var det Modsatte af hende selv. Hvad der bevægede hende dertil, kan jeg ikke sige. Det Øvrige veed Du. Din Moder døde, og Du forsvandt. Men nok herom! Forsynet har i sin Naade ladet mig gjenfinde Dig, og vi ville ikke mere skilles ad. Den første Handling, jeg har at foretage mig, er at indsætte Dig til Arving af Alt, hvad jeg eier, og Du kommer med det samme til at indtage en Stilling i Livet, der passer til Din Dannelse og til det Forhold, hvori jeg med Glæde har bemærket, at Du befinder Dig til Greven af Bjenville."

Katharine omfavnede afvexlende sin Fader og den Elskede, og i dyb Bevægelse udbrød hun —

„Hvor megen Lykke har denne Dag ikke beredt mig! Maatte jeg kun gjøre mig fortjent til al den Naade, Himlen i sin Miskundhed har ladet mig vederfares!"

Greven lagde smilende sin Arm om hendes Liv, idet han ømt tilhviskede hende: „Imorgen oprinder den Dag, paa hvilken Du ønskede at vor Forbindelse skulde finde Sted — jeg havde ikke glemt den, men ilede hid, for at opfylde Din Anmodning."

„Hav Tak," stammede Katharine rødmende og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst.

Sir Paul skulde, inden denne Dag var tilende, opleve Noget endnu, som var i langt høiere Grad overraskende end det, der allerede var mødt ham; ja, han skulde opleve det næsten Utrolige. Medens Greven og hans lykkelige Brud udtalte sig for Baronetten om deres nærforestaaende Formæling, og de kom overeens om at leve sammen og kun udgjøre een Huusholdning, traadte Lisette ind og meldte, at der var en Mand med en Pige ved Haanden, som udbad sig Tilladelse til at tale med Sir Paul i Eenrum. Manden var Botanybaypaul og Pigen Eva Marie. De bleve strax indladte og Baronetten opfordrede den Fremmede til at fremkomme med sit Ærinde.

Medens Greven og Katharine beundrede Evas smukke Træk og den fine Rødme, som steg op i hendes Kinder, da hun bemærkede, at hun var Gjenstand for deres hviskende Samtale, efterkom Paul Baronettens Opfordring.

„En ganske mærkværdig Sag har bragt mig til at opsøge Deres Naade," sagde han. „Jeg erfarede, at De var kommen til Skade og befandt Dem her. Det var John Hinchcliff, som fortalte mig det."

„John Hinchcliff!" udbrød Sir Paul, ubehageligt berørt. „Hvor er han?"

„Hvor han nu er, veed jeg ikke," svarede Verten i „Sækken" med en hemmelighedsfuld Mine, og dreiede paa sin Hat. „Jeg maa sige Deres Naade, at jeg holder Vertshuus for alle Slags Folk, og at Hinchcliff havde taget Ophold hos mig, hvor lidet jeg end syntes om en saadan Gjest. Imidlertid blev jeg ham snart kvit. Omtrent for en Uge siden indfandt der sig ved Nattetid en halv Snees Mand i min Bolig. Uden at gjøre mindste Støi, bemægtigede de sig Hinchcliff, bandt og kneblede ham, bragte ham ned i en Baad og roede bort med ham. Det var en mørk og stormende Nat, og jeg tænkte Et og Andet over det, der var skeet. Den næste Dag rygtedes Sagen. Nogle sagde man havde puttet ham i en Sæk og kastet ham i Floden, fordi han vidste Mere, end han burde vide; dog kan jeg ikke indestaae derfor, men er han endnu i denne Verden, saa aander han

sikkert i et Fængsel, der er dybere end selve Themsen. Det var en farlig Mand, Deres Naade, og hvorledes det end er, har han faaet efter Fortjeneste."

Sir Paul gav intet Svar, men vexlede et betydningsfuldt Blik med Katharina, som havde lyttet til Pauls Beretning med en sygelig Fornemmelse over det Slægtskabsforhold, hvori hun befandt sig til dette forbryderiske Menneske.

„Imidlertid," vedblev Batnybaypaul, „var det just ikke for at tale om Hinchcliff, at jeg kom hid." —

„Nu, hvad da, min gode Mand?" sagde Sir Paul.

„Jeg beder Deres Naade om Tilgivelse, dersom jeg falder med Døren ind i Huset, som man siger, og uden videre Indledning gjør Dem det Spørgsmaal, om det er sandt, at De i Indien mistede Kone og Barn paa en skrækkelig Maade?"

(Sluttes.)

Trillaen.

I Chili findes en uhyre Mængde Heste, og man gjør her, blandt Andet, ogsaa Brug af dem til at skille Sædekornene fra Axene. Paa de store Gaarde indhegner man en fri Plads, bedækker Jorden med opløste Neg og driver derpaa en Flok Heste ind i Rummet. Midt i dette er opdynget en Mængde Sæd, for udenom samme at danne en Art Rendebane, paa hvilken Dyrene kunne holdes i stadigt Rundløb, istedetfor at de ellers vilde blande sig imellem hverandre, løbe i alle Retninger, samt sparke og bide hinanden. Naar Tingen skal gaae for sig, driver en Rytter dem rundt i vild Fart, og hermed vedblives til man er færdig. Chileseren hænger saa fast ved denne Landets gamle Skik at gaae frem paa, at han, trods Indførelsen af Tærskemaskiner, endnu ikke har kunnet bekvemme sig til at opgive den og benytte disse, som i enhver Henseende ere at foretrække. Det spanske Ord „trillar," paa Dansk „at tærske," stammer fra Ordet „tribula," tre Brædder, som af Romerne

Chilisensk Tærskemaade.

brugtes hertil. Disse Bræder vare sammenføiede i en Trekant, forsynede med smaae skarpe Kiselstene, og bleve trukne af Muuldyr, for at udrive Kornene.

Seersken.

(Fortsættelse.)

„Lord Somers og jeg, hans Gemalinde, bede Eder om Gjestfrihed for i Nat, ærværdige Herre," sagde hun paa Fransk. „Lorden er meget lidende, og som en Datter af den katholske Kirke venter jeg, at De ikke afslaaer min Anmodning."

Den gamle Prior bøiede sig med et Anstrøg af verdslig Høflighed og svarede langsomt i samme Tungemaal —

„Det glæder os meget, min Naadige, at De har valgt vort Kloster som et Asyl mod det Uveir, som trækker op, og vi modtage Deres Gemal og Dem med venlige Hjerter og den bedste Villie, men vi ere desværre ikke istand til at byde Dem saadanne Bekvemmeligheder, som Folk af Stand ere vante til at gjøre Fordring paa."

„Er her da intet Gjestgiversted, siden vi maae tage ind i et Kloster?" spurgte en mat Stemme fra Vognen i det engelske Sprog.

„Nei, Sir," svarede Damen.

Man hørte et dybt Suk, og derpaa lød den samme Stemme: „Tom, hjelp mig at stige ud."

Tjeneren løftede med stor Anstrængelse en korpulent Herre ud af Vognen; Kammerpigen rakte ham Stok og Krykke, og hans Herlighed, som var indhyllet i en Slobrok og havde en Pelshue paa Hovedet, satte sig igang, idet han hilste Munkene og udstødte det ene Smerteskrig efter det andet, medens han paa den ynkeligste Maade humpede hen over den ujevne Klostergaard. Da han havde naaet Indgangen til Bygningen, standsede han og spurgte —

„Hvor gjør man af min Vogn og hvor finder man en Stald for mine Heste?"

Deres Herlighed kan være ganske ubekymret," raabte Kudsken. „Nede i Landsbyen er Plads baade for mig og Hestene."

„Og for mig," tilføiede Kammerpigen Fanchon, som havde seet Lesparre, der havde røget sin Pibe saa længe paa Træstammen, indtil den længselsfuldt ventede Vogn var ankommen.

Da Mylord og Mylady traadte ind i Refektoriet, og den første, en Mand tilaars, havde kastet sig i den store Lænestol og forgjeves raabt paa en Skammel, hvorpaa han kunde hvile sine podagristiske Fødder, vaagnede den lille Marie, som indtil nu havde sovet med Armene paa Bordet til Hovedpude, pludseligt op, stirrede paa den Fremmede, og sagde, idet hun greb den gamle Prior ved Haanden —

„Se, det er den Mand, som er død."

„Stille!" svarede den Hundredaarige.

„Du seer ogsaa den Døde," vedblev Marie. „Hvor kunde det være, at Du ikke saae ham før, da jeg saae ham?"

„Hvo taler her om Døde?" spurgte Englænderen paa Tydsk, idet han kastede et eiendommeligt Blik paa Barnet. „Dersom det var mig Du meente, Lille," tilføiede han med et dybt Suk, „saa give Gud at Du talte Sandhed, og at jeg snart maatte forlade denne Verden!"

Den blege Dame stod ved Siden af ham og støttede sig til Stolearmen. Et frygteligt, lynsnart, ubeskriveligt Blik fra hendes flammende Øine traf den Syge, som saae stille hen for sig.

Man gjorde Lorden det saa bekvemt som muligt med Hynder og Puder, og Fanchon samt Tjeneren skyndte sig med fra Lordens Reservoir at frembære et fortræffeligt koldt Aftensmaaltid, som med en sand Graadighed betragtedes af de stakkels Kapustnere, uagtet det var saa seent paa Dagen. Ifølge Myladys Befaling blev der sat nogle Flasker Viin frem for dem, og de gamle Garcons, ja, selv Prioren, havde høist sandsynligt for første Gang i deres Liv den Nydelse, ikke alene at smage, men at drikke en ægte Velez-Xeres. Efter denne Viin lod hun skjenke Champagne, men Lorden lod sit Glas staae uberørt, og idet han lagde sig tilbage, røbede han Tilbøielighed til at ville slumre.

„Tom," mumlede han, „jeg vil sove en halv Time," men baade Tom og Fanchon vare forsvundne.

Munkene drak i al Tavshed og forundrede sig over, at Lorden endnu ikke havde talt et Ord med sin Gemalinde. Men snart forglemte de Gamle disse og andre Betænkeligheder, og hviskede smilende til hinanden, medens de sagte stødte an med Glassene, hvorledes de eengang havde sunget: „In Bacchi aedem, feramus pedem, propino ave!" da de brune Lokker snoede sig om den ungdommelige Pande. Den Yngste, paa fire og halvfjerdsindstyve Aar, var letsindig nok til nynnende at fortsætte den gamle Sang: „Germen suave; quod sitibundus, vinum infundis!" hvortil Prioren søgte at sætte et alvorligt Ansigt op, omendskjøndt der

ogsaa over hans Træk gled en Smilen som en Lysglands.

Det blev Midnat. Munkene reiste sig. Prioren bad Damen, der endnu stod paa samme Sted som en Billedstøtte, at vække Lorden, for at han kunde blive bragt tilsengs.

Lady Athenais Somers rystede heftigt paa Hovedet.

„Han maa tilbringe Natten her," hviskede hun. „Søvnens Velsignelse har længe ikke været ham forundt. Overlad os blot til os selv, ærværdige Fader. Jeg er vant til at tilbringe Natten ved min Gemals Side til den lyse Morgenstund."

Munkene udtalte deres alvorsfulde Godnat med tyk Tunge og en næsten uhyggelig Venlighed, og slæbte sig langsomt ud af Refektoriet. Den lille Marie blev forglemt ladt tilbage paa Bænken bag Ovnen, hvor hun, trods det haarde Brædt, hvorpaa hun hvilede, sov trygt og sødt.

Da det var blevet stille i Klostret, vred Lady Somers sine hvide Hænder, kastede sine udtryksfulde Øine paa Værelsets Loft, og skred frem og tilbage under en heftig Sjelekamp.

„Jules!" hviskede hun endelig, greb sig i Barmen og fremtog et Papir, hvis Indhold, et hvidt Pulver, hun udtømte i det Glas, som stod paa Bordet foran Lorden.

„Det skee!" tilføiede hun. Hun traadte hen til den Sovende, lagde sin Haand paa hans Arm, og sagde med høi Røst: „Mylord, vaagn op! Alle ere forlængst gaaet tilsengs."

Lord Somers vaagnede meget tungt. En hæslig Drøm syntes at holde ham fængslet i Slummerens Regioner, og det var med et næsten forfærdet Udtryk, at han saae sig om i det tomme Værelse og dernæst fæstede Øinene paa sin Gemalinde, hvis farveløse Læber forsøgte paa at smile, men Forsøget blev til en afskyelig Grimasse.

„De seer saa forfærdelig ud!" stammede Lorden med en Gysen.

„Jeg blev greben af en skrækkelig Sjeleangst," svarede Damen zittrende, „thi jeg troede De var død, saa fuldkomment lignede De et Liig —"

Lord Somers, som nylig havde ønsket sig Døden, greb sig forskrækket til Pulsen, og da han neppe kunde bemærke dens Slag, saa svagt var det, strakte han hurtigt Haanden ud efter Glasset.

„Jeg er bleven kold," sagde han ved sig selv, „det er det Hele; det har blot seet ud, som om Livsaanderne vilde flygte; vi skulle snart faae dem satte i Bevægelse ved at give Blodet et raskere Løb."

Lady Athenais foer sammen, da Lorden førte den dødelige Drik til sine Læber. Hun syntes med Eet at ville rive ham Glasset fra Munden, men pludseligt traadte hun et Skridt tilbage, medens en infernalsk Tilfredsstillelse viste sig paa hendes Ansigt, ledsaget af et Smil, der fortrak det som i Krampe.

Efter en lang Stilhed dreiede Lorden Hovedet om med en feberagtig Uro, derpaa udstødte han nogle dumpe Smertestoner og krummede sig i vild Smerte.

„Ulykkelige," stønnede han, „hvad har jeg drukket? Hjelp! Hent Munkene —!"

Athenais rørte sig ikke.

Den Syges Stemme vilde ikke kunnet naae til Kapusinernes Øren, selv om ikke Virkningen af den nydte Viin havde bragt dem til at sove tryggere end sædvanligt. Men gaae kunde Lorden ikke, eller rettere, han formaaede ikke at forlade Stolen, og han var saaledes i Et og Alt overladt til sin hadopfyldte Gemalinde, der som en ubønhørlig Dødsengel stod ved hans Side.

„Jeg forlanger Priorens Nærværelse," skreg Englænderen, midt under et voldsomt Smertesangreb, der farvede hans Ansigt sorteblaat og ligesom bragte Haaret til at reise sig paa hans Hoved, skjøndt det var gjennemtrukket af Sved. „Kvinde, en skrækkelig Hevn vil ramme Dig, dersom Du ikke adlyder. Gaa, Morderske, og hidkald Folk, som kunne komme mig til Hjelp!"

Lorden, der halvt kæmpede med Døden, var næsten ikke til at forstaae. Athenais stod som en Billedstøtte, og var stum som en saadan. Da Lord Somers gjorde en fortvivlet Anstrængelse for at reise sig, strakte hun blot Haanden ud og berørte hans Skulder, og den Lamme og nu tillige af Smerter næsten Forvildede, sank hjelpeløs tilbage i sin Stol. Ved den Larm, som foraarsagedes ved, at Vægten af hans Legeme stødte Stolen mod Væggen, vaagnede det forglemte Barn. Den lille Marie reiste sig og gik tæt hen til Lorden, idet hun stivt og ufravendt fæstede sine glødende Øine paa den blege Dame.

„Løb efter Munkene, Barn!" stammede Lorden. „Løb og hent dem hid, men skynd Dig."

Marie hørte forstandigt til og vilde efterkomme Opfordringen, men idetsamme greb den frygtelige Athenais Barnet haardt om Armen, og sagde med en skjærende Stemme —

„Rør Dig ikke, elendige Skabning, thi saa maa Du dø."

Marie blev meget urolig og søgte forgjeves at gjøre sig fri for Lady Somers's fortvivlede Greb.

„Slip mig," raabte hun med gjennemtrængende Røst, „og hold fast paa Dig selv; Du truer mig med Døden, og det er Dig den vil ramme! Jeg seer Dig død, og Du har en Strikke om Halsen."

„Hvad siger Du?" raabte Ladyen forfærdet og slap Barnet, idet hun tumlede tilbage og holdt Hænderne for Øinene. Dette Moment benyttede Marie og smuttede ud af Døren. Athenais styrtede efter hende; der stod Meget paa Spil; det gjeldte om intet Mindre, end om hun efter sin Gemals Død skulde komme i Besiddelse af Millioner eller synke ned til en Betlerske. Hun foer forvildet igjennem de mange Korsgange, men forgjeves søgte hun Barnet, som, med Øine liig en Los, sad paa Hug i en Krog, hvorfra hun ikke uden en hemmelig Glæde saae hvorledes hendes Forfølgerinde ilede omkring med fremstrakte Arme og et forvildet Aasyn for at finde hende, og hvorledes hun, naar Uveiret, som netop var brudt løs, sendte sine stærke Lyn igjennem de mørke Steenhvelvinger, holdt Hænderne for Øinene og syntes at synke til Jorden under de paafølgende bedøvende Tordenslag. Instinktmæssig smuttede Marie bort i den Retning og til den Deel af Bygningen, hvor Moderen var anviist Natteleie, og hun fandt hende ogsaa. Den stakkels Margrethe indsaae snart, da hun havde hørt Barnets Forklaring, at der foregik en skrækkelig Scene i Refektoriet. Modigt bankede hun med sin Stav paa den ene Zelle efter den anden, for at vække Munkene. Under denne Bestræbelse kom Lady Somers ilende henimod hende med vaklende Fjed. Med en Stemme, der skjelvede af Angest, bød hun hende Tusinder for en Times Tavshed, og bønfaldt hende om at høre op med at tilkalde Nogen. Kvinden fra Bjergene vilde maaskee have opfyldt hendes Bøn, dersom hun havde budt hende ti Gylden, men Tusinder vare for hende det samme som Intet, thi en saadan Sum overgik hendes Begreber. Da Betlersken vedblev at banke, kastede Athenais sig over hende, for med Magt at twinge hende til at ophøre, men et tungt Slag af Staven, som rettedes mod hendes Hoved, bedøvede hende, og hun tumlede om paa det haarde Steengulv. Da hun kom til sig selv, stod Prioren foran hende med en Kjerte i Haanden, og bagved ham Betlersken og hendes Barn. Da hun havde fattet sig, sprang hun hastigt op og ilede til Refektoriet, fulgt af de Andre. Flere af Munkene, som kom til, saae hvorledes hun med Vildhed kastede sig imellem Prioren og den Døende, for at forhindre denne fra at faae Leilighed til at ytre et eneste Ord. Den ærværdige Gamle oversaae i et Nu den hele Situation. Han befalede, at man skulde føre Athenais bort og spurgte derpaa Lorden, om han, da han syntes Døden nær, ønskede at modtage det hellige Sakramente.

Lord Somers rystede paa Hovedet, og idet han pegede til Døren, gjennem hvilken man havde ført hans Gemalinde ud af Refektoriet, sagde han, skjøndt ikke uden ofte at standse, fordi hvert Ord, han fremførte, kostede ham stor Anstrængelse —

„Hun skal ved min Haand blive berøvet Prisen for sin afskyelige Gjerning. Jeg er Protestant, og behøver ikke Sakramentet, derimod maa jeg gjøre et retsgyldigt Testament, for med Ro at kunne forlade denne Verden. Frygt ikke, ærværdige Fader, at det skal mangle mig paa Tid til at fuldføre den eneste Gjerning, jeg har tilbage; hvis jeg ikke feiler, har jeg en flere Timers haard Dødskamp at bestaae, inden jeg seer en Ende paa mine Lidelser. Men for at mildne dem saa meget som muligt, beder jeg Eder, at bringe mig Mælk, Æg og Olie."

Efterat dette var skeet, og han havde nydt Noget af disse smertestillende Midler, tilføiede han —

„Hent syv fuldmyndige Mænd fra Byen, for at de med deres Underskrift kunne bevidne, hvad jeg vil diktere, hvilket jeg beder den af Eder, som er bedst skikket dertil, at opsætte."

Margarethe tilbød sig øieblikkeligt at efterkomme Lordens Opfordring. Uden at agte paa det frygtelige Veir, ilede hun fra Sted til Sted og fortalte, hvad der var passeret i Klosteret, hvilket foranledigede Mændene til med Villighed at indfinde sig. Da hun kom til Xavers Gaard, hvor Franskmændene, Lord Somers's Kudsk og Myladys Kammerpige havde taget Ophold, var Athenais allerede ankommen dertil. Alle Folkene i Gaarden vare oppe, og La Palice stod for Enden af Bordet og undersøgte med mørk Mine et Par Pistoler.

„Mortdieu!" udbrød han, idet han blidt frigjorde sig for Athenais, som holdt ham omslynget, „vi ville faae at see, om alle de Munke, som findes i hele Tydskland, skulde kunne holde en Kone borte fra sin Mands Dødsleie."

Lesparre trak paa Skuldrene og Kudsken trak sine Støvler paa, idet han svoer en dyr Eed paa, at han ikke vilde lade sin Herre i Stikken; den smukke Fanchon løb hylende fra den Ene til den Anden og anraabte dem om at staae Mylady bi mod Kapusinerne.

Midt i denne Hurlumhei var det at den stakkels gjennemblødte Margarethe traadte ind og modigt fremførte sit Ærinde for Xaver.

„Under disse Omstændigheder er der intet Øieblik at spilde," sagde den unge Mand, da han havde erfaret, hvad Talen var om. „Hvor mange Mænd mangler I endnu?"

„Ingen," svarede Betlersken; „I er den syvende."

„Men hvorledes er denne Sygdom kommen saa pludseligt over den fremmede Herre, at der ikke er Tid til at sende Bud efter Dommeren i den nærmeste Stad?" spurgte Xaver, medens han i al Hast knappede sin Kamisol.

„Munkene yttrede sig om," sagde Margarethe dristigt, „at han var bleven forgivet."

Da disse Ord naaede La Palices Øren, lod han Pistolerne synke og tilkastede Athenais et forfærdet Blik.

„Er det Dit Værk?" spurgte han hvipkende.

Hun stod for ham, bleg som et Liig. En Skjelven gik igjennem hendes Legeme og hun udstrakte Armene bønfaldende og slyngede dem om hans Hals; men han følte en kold Gysen ved hendes Berørelse, og skjød hende fra sig med Heftighed.

„Du vil altsaa ikke ile til Klosteret, Jules, for at værne om min Ret?" udbrød hun fortvivlet og vred sine Hænder; „Du vil lade ham benytte sine sidste Øieblikke, for at gjøre mig til en Betlerske?"

Istedetfor Svar, førte La Palice den næsten afmægtige Dame ud af Huset, sadlede sin Hest, tvang hende til at stige op, og uden at sige Lesparre et Ord, greb han Dyret ved Tøilen og førte det under den nedstrømmende Regn, de knittrende Lyn og de vældige Tordenbrag til den nærmeste Skov.

(Sluttes.)

Blandinger.

Paa Kirkegaarden i Pennsey i det engelske Grevskab Dorsetshire findes følgende besynderlige Gravskrift: „Her hviler de jordiske Levninger af Lady O'Lonney, Tante til den under Navnet „den Ophøiede," bekjendte Burke. Hun var ligesaa venlig som lidenskabelig og gudfrygtig; ogsaa malede hun med Vandfarver og sendte mange Stykker til Udstillingen. Nu er hun salig i Himmerige tilligemed Lady Jones, som var hendes kjødelige Kousine."

Engel var en stor Fjende af den Skik, at samle og udgive Smaating af berømte Mænds Privatliv efter deres Død, eller selv at bringe deres, ikke for Publikum bestemte, Privatbreve til offentlig Kundskab. Engang sagde han til en Bekjendter: „Min Ven, De er yngre end jeg, og det er sandsynligt at De overlever mig. Skulde Nogen efter min Død faae det Indfald, at lade min ikke literaire Korrespondance udgaae i Trykken, vil De saa tjene mig i at offentliggjøre, at jeg for Dem har erklæret en saadan Handling for en Skurkestreg. Det er skjændigt at lytte ved de Levendes Døre, men endnu skjændigere at spille Sladdermund paa de Dødes Bekostning, som ikke mere kunne forsvare sig."

„Hvor meget forlanger De i Løn?" spurgte en amerikansk Kjøbmand en ung Fyr, der anbefalede sig hos ham som Handelsbetjent. „Fem Dollars om Ugen, naar jeg er betroet Nøglen til Skuffen," lød Svaret, „ellers femten Dollars."

„Kan De læse?" spurgte en engelsk Dommer et Vidne? — „Nei, Sir, saa vidt har jeg ikke bragt det. Jeg har vel engang været i en Skole, men det var om Aftenen, og der blev ikke tændt Lys; desuden kom Læreren ikke, for han var syg."

☞ **Med dette Nr. følger „Asker Ryg," 14de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag

C. Ferslew & Co lith. Etabl.

STRAFFEANSTALTEN VED HORSENS

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 17de Juni. № 25.

Indhold: Straffeanstalten ved Horsens (med steentrykt Prospect.) — Kronjuvelerne (Slutning.) — Seersken (Slutning.) — Tvillingerne. — Blandinger.

Straffeanstalten ved Horsens.

Med dette Nummer af Skandinavisk Folkemagazin følger en Afbildning af Horsens Tugthuus, opført paa Horsens Byes Grund omtrent en halv Fjerdingvei nordvest for Byen. Den bestaaer af to parallel for hinanden løbende Tverbygninger. Alle Bygningerne ere fire Etager høie, foruden Kjelder. Facaden af Hovedbygningen vender mod Syd. Omkring samtlige Bygninger er opført en syv Alen høi Muur. I den mod Syd er følgende Bygninger beliggende: Midt for Facaden en toetages Embedsbolig, hvori Hovedporten til Fængslet befinder sig. I denne ere Leiligheder til Inspekteuren, Præsten og Portneren, samt Lokale til Vagten. I de vestlige og østlige Hjørner af samme ere to smaae toetages Bygninger opførte for Kassereren, Bogholderen og Overværkmestrene. Indenfor mod Nord ligger Sygehuset og en Bolig for Betjenten. Paa Midten af den nordre Muur er en Port for Indkjørsel af Alt, hvad der henhører til Oekonomien. Endelig er samme Muur for et Par Aar siden givet en halvfjerdsindstyve Alen længere Strækning imod Nord, hvorved er dannet en stor indelukket Gaard, der deels benyttes til Opbevaring af Bygningsmateriale, deels til Tørring af Tøiet og Klædet, som produceres af Fangerne. Det hele bebyggede Terrain indtager et Fladeindhold af 34,800 Kvadratalen.

Straffeanstalten, der toges i Brug den 20de Mai 1853, er oprindelig indrettet til et Antal af 400 Fanger; senere er den paa Grund af den stærke Tilgang udvidet til 450.

Den 31te December 1853 var Fangernes Antal 154; 1854, 235; 1855, 323; 1856, 381; 1857, 421; 1858, 429. Saavidt efter „Traps Beskrivelse" herom; at det er vedblevet at tiltage, maa antages for sandsynligt.

Straffeanstalten er bestemt til ene at optage mandlige Fanger, inddømte fra hele Kongeriget, og som ere at behandle efter det i en kongelig Resolution af 1842 omhandlede System. Ifølge dette ere Fangerne inddeelte i tyve Afdelinger, hvert paa omtrent tyve Individer. Disse Afdelinger holdes indbyrdes adskilte, hvorimod hver Afdelings Fanger, i Lighed med det anburnske System, arbeide om Dagen i Fællesskab, men ere isolerede om Natten. En saadan Afdeling, der, hver for sig, udgjør ligesom en mindre Straffeanstalt i den store, har en fælles Arbeidssal, 25 Alen bred og 11 Alen dyb, et Værelse paa 5 Alens Brede og 11 Alens Dybde, et Vaskeapparat, et Latrin, samt en Række Natceller, hvoraf hver Fange har sin, med en Seng, forsynet med Madrats og Hovedkile, stoppede med Halm, Lagner og Tæppe. I hver Etage ere fem saadanne Afdelinger. Arbeidssalene m. v. ere i Hovedbygningen, hvorimod Natcellerne ere i Tverbygningerne. Paa Loftet findes store Reservoirer, hvori Vandet oppumpes, og hvorfra det ledes omkring til de forskjellige Afdelinger. Saaledes behøve Fangerne aldrig at komme ud af deres respektive Lokaler, uden for at nyde Bevægelse i den frie Luft, hvortil forundes dem en halv Time hver Dag. Hertil ere nogle

smaae med Stakitter indhegnede Gaarde indrettede imellem Fængselsbygningen og Muren, men hvortil kun een Afdeling ad Gangen tilstedes Adgang. Ligesom man efter det pensylvanske System søger at holde hver enkelt Fange isoleret, saaledes bestræber man sig ogsaa for at forhindre Samkvem med Afdelingerne. Paa hver Arbeidssal er opslaaet et Exemplar af den befalede Dagsorden, som Fangen nøiagtigt har at efterleve.

I Kjelderen er Straffekvarteret med en Snees Enkeltceller, der kunne gjøres mørke, overeensstemmende med den Straf, en Fange for en begaaet Forseelse er idømt af Bestyrelsen. Endvidere findes der Badestuer, samt Alt til Oekonomie hørende, saasom Vaskeriet, Tørrestuer, Forraadskamre, Kjøkken o. s. v. I Nærheden af sidstnævnte, hvor et Dampkogeri er indrettet, findes en Maskine, ved hvilken den tillavede Mad portionsviis bringes op i de forskjellige Etager, for der at udleveres til hver enkelt Afdeling. Endelig afgiver Kjelderen Lokale til adskillige Værksteder, saasom Farveriet, Snedkeriet, Smeden o. fl.

Sygehuset indeholder ti enkelte Celler til Patienter, tre store Sale, en Stue for de syge Betjente, et Aftrædelsesværelse for Lægen, et lille Laboratorium samt varme og kolde Bade, der ere anbragte i Kjelderen. Overalt er der tilbørlig sørget for Ventilation og bekvemme Vandledninger. Her opvarmes ved Ovne. Udenfor Bygningen er en indhegnet Gaard til Bevægelse for Rekonvalescenter.

I den sydlige Halvdeel af den midterste Tverbygning findes Anstaltens Kirke, som gaaer igjennem to Etager, og er tiltalende ved sin smukke Simpelhed. Stolestaderne der ere saaledes indrettede, at den ene Afdelings Fanger ei kunne see og korrespondere med den andens, hæve sig amphitheatralsk ligeoverfor Alteret og den over dette værende Prædikestol. Fra et Pulpitur paa begge Sider af Prædikestolen kan man oversee hele Kirken. I Anstalten er oprettet en Søndagsskole, hvor der gives Underviisning i Regning og Skrivning, og der findes en lille Bogsamling til Afbenyttelse for Fangerne i deres Fritid. Endelig fortjener det at bemærkes, at man har samlet de yngste og meest ufordærvede Fanger i en særskilt Afdeling, og ved Underviisning i Religion, Læsning, Skrivning, Regning og Geographi søgt at bibringe dem Kundskaber, for saaledes muligviis at frelse dem for yderligere Fordærvelse. I det Hele taget bærer Anstalten Vidnesbyrd om, at man ved streng Disciplin, stadig Beskjeftigelse, tarvelig Kost, Orden og Reenlighed, bestræber sig for at gjøre dem skikkede til efter udstaaet Straf at kunne optages som nyttige Medlemmer i Samfundet.

Med Hensyn til Arbeidsvæsnet, beskjeftiges Fangerne deels for Anstaltens, deels for private Fabrikanters Regning. De forfærdige derhos Alt, hvad der vedrører deres egen Paaklædning, samt udføre alleslags Bygnings- og Reparationsarbeider. I 1857 tilvirkedes 15,313 Alen Klæde, Multum, Dækken- og Gulvtæppetøi, 1636 Par Strømper, 416 Par uldne Beenklæder og Trøier, 156,350 Alen Bomuldstøi, Lærred, Dreil, Bolster og Hvergarn; ydermere en Mængde Possement- og Naalemagerarbeide, hvorved 40 Fanger vare sysselsatte; endelig opplukkedes henved 12000 Pund Tougværk.

Bestyrelsen bestaaer af en Direkteur og en Inspekteur. Desuden er ansat en Præst, en Læge, som boer i Horsens, en Kasserer, der tillige er Oekonomiskriver, en Bogholder samt to Kontorister; endvidere en Overværkmester, fem Mestere, hvoraf to lønnes af Staten og to af private Fabrikanter, en Sygebetjent, en Spisemester, to Portnere, en Overbetjent og tyve Opsigtsbetjente. Den ydre Bevogtning bestaaer af syv Dag- og elleve Natvægtere, der staae under en Vagtmester. Endelig holdes et Bud, der tillige er Profos.

Bygningernes Opførelse paabegyndtes i Aaret 1847. Paa Grund af Krigen forsinkedes Fuldførelsen, saa at Anstalten, som anført, først toges i Brug i Foraaret 1853. Opførelsen betroedes til nærværende Konferentsraad David, Etatsraad Ræder i Horsens og Professor, Bygningsinspekteur Friis. Medens den ydre Architekturs Alvor og rene Simpelhed skyldes den Sidste, maa man vistnok tilskrive den Første den særdeles Sindrighed, hvormed Planen til det Indre er lagt, for paa en let og hensigtsmæssig Maade at bringe det tilsigtede System i Udførelse.

Kronjuvelerne.

(Slutning.)

Sir Paul studsede.

„Hvorfor dette besynderlige Spørgsmaal?“ udbrød han. „Hvad kan foranledige, at De anseer det fornødent, at vække saa smertelige Erindringer hos mig?“

„Det skal jeg sige Dem, Sir, naar De blot vil have lidt Taalmodighed,“ sagde Paul.

„For kort siden blev en Franskmand hængt paa Grund af Mord. Fire Aar tidligere havde han tilvendt sig et Barn, som han paa en tyrannisk Maade tvang til at ernære sig ved Betleri. Da han var bleven arresteret, førte Tilfældet dette Barn — hende, som staaer der ved Døren og taler med den smukke unge Dame — til min Dør, og af Medlidenhed med hendes forladte Tilstand, tog jeg hende til mig. Imidlertid skete det, at da Franskmanden blev beredt til Døden, skriftede han for Præsten, at det Barn, der havde været hos ham, ikke tilhørte den Mand, som havde bragt det til London, men at denne, forend han døde, havde betroet ham, at han i Indien havde befriet det af Kløerne paa en Tiger, ved at skyde Dyret, som havde sønderrevet en Dame, der sandsynligviis var Barnets Moder. Franskmanden, som var Hoboist ved et Regiment, der laa i Nærheden, havde tilvendt sig adskillige kostbare Juveelsmykker, som han havde fundet paa Liget, havde taget Barnet, hvilket han pleiede som sit eget, og var kommen til England for de Penge, Smykkerne havde indbragt ham. Her geraadede han i Elendighed, og døde inden ret lang Tid, hvorved Barnet kom i Hænderne paa den Mand, som gjorde denne Tilstaaelse, og som tillige erklærede, at det skulde tilhøre en Sir Paul Varney, der havde tjent som Oberst ved Armeen i Indien."

„Skulde det være muligt?" udbrød Sir Paul. „Er Miraklernes Tid vendt tilbage, eller hvorledes skal jeg opfatte Alt dette? Kom hid til mig, mit Barn!"

Den lille Pige nærmede sig Baronetten med stille Alvor. Han tog hendes Haand og betragtede hende længe. Derpaa sagde han — „Hun ligner sin Moder — det er hendes Øine, hendes Blik. Hvor forunderligt, om det kunde være mit Barn, som er bleven frelst af Uhyrets blodige Gab!"

Paul løftede hendes ene Ærme iveiret, og viste paa den fine Arm Arene af Tigerens Kløer.

„Denne Franskmand kjendte mig altsaa, men vilde ikke tilkjendegive den fortvivlede Fader at hans Barn var frelst og levede?"

„Derom kan jeg ikke give nogen Underretning," svarede Paul. „Det, jeg har fortalt, er Alt, hvad jeg har erfaret."

„Hvad hedder Du, kjere Lille?" spurgte Baronetten og trak hende nærmere til sig.

„Eva Marie, Sir," svarede hun.

Sir Pauls Øine fyldtes med Taarer, og som om han, ved at høre dette Navn, hvilket hans mistede Barn havde erholdt i Daaben, følte sig overbeviist om, at det var hans Datter, trykkede han hende med Ømhed til sit Bryst, kyssede hendes Pande og kaldte hende sin dyrebare Eva Marie.

Greven og Katharine vare forbausede Vidner til denne Samtale, og viste den smukke lille Pige, som bar sin Fødsel tilskue i sit hele Væsen, den kjerligste Opmærksomhed.

Ligesom det oprørte Hav omsider maa lægge sig og blive roligt, saaledes gaaer det ogsaa i Menneskelivet; det Usædvanlige — det Vidunderlige gaaer over til det Naturlige. Saaledes ogsaa her. Efterat man var kommet i en roligere Sindsstemning, blev det besluttet, at Eva Marie skulde blive, hvor hun var, hvilket hun selv ønskede, og hvilket Paul bønfaldt om, dog paa den Betingelse, at hun fik en Opdragelse, der passede til hendes Herkomst, for det Tilfælde, at hun engang i Tiden vilde antage sin Faders Rang og Titel.

Næste Dags Aften, den 12te Januar, blev Prinds Louis, under Navn af Greven af Bjenville, formælet med den skjønne Lady Katharine Varney. Sir Paul opgav efter sin fuldkomne Helbredelse al Forbindelse med Spilleverdenen, drog sig tilbage til sit Slot og tilbragte sin Tid deels her, deels hos det unge Ægtepar i London, der beboede det gamle Abbedie, som var bleven sat i en pragtfuld Stand.

At den smukke Israelit Absalon ægtede den henrivende Kettura behøver neppe at bekræftes. Londonnerbladene, som berettede den høitidelige Forening i den overfyldte Synagoge, tilføiede, at den foregik med en Pragt, som ikke var til at beskrive. „Tabet, som Brudgommens Fader havde lidt ved Lorden af Conybeare," tilføiede de, „et Tab paa hundrede tusinde Pund, havde ikke formindsket Glandsen ved denne imposante Handling."

Inden vi slutte vor Fortælling, have vi endnu at udtale os om nogle af de meest fremtrædende Personligheder, nemlig, Lorden af Conybeare, hans Datter, Sir Villiers og Lord Neagle. Efterfølgende Bladartikler give de fornødne Oplysninger:

6te Februar. Lorden af Conybeare er, efter en Privatundersøgelse af dertil beskikkede Kommissairer, bleven erklæret for afsindig, saa at hans seneste Handlinger maa være at betragte som utilregnelige. Han er bleven overgivet til Galehusets Gouverneur, der er ansvarlig for ham, som for en Statsfange. Lord Neagles retslige Undersøgelse begynder imorgen.

7de Februar. Den offentlige Forventning har lidt en stor Skuffelse, idet man har erfaret, at Lord Neagle i Fængslet har gjort Ende paa sin lidet hæderlige Tilværelse. Da man imorges traadte ind i hans Fængsel, for at afhente

ham til Forhør, fandt man ham i afsjelet Tilstand hængende i sit Halsbind ved en af Jerngitterets Stænger. Saaledes blev Justitsen berøvet sit Krav paa en af de meest udsvævende og strafskyldige Forbrydere, der skamløst havde traadt sin Pairsværdighed under Fødder.

18de Marts. I St. Barnabaskapellet viedes igaar Sir Villiers Courtney, Oberst ved hendes Majestæts Kavalleriregiment, med Lady Isabella Conybeare, Grevinde af Inglis, Datter af den ulykkelige Lord Inglis, der for fire Uger siden afgik ved Døden i Greenwichs Hospital for Sindssvage. Bruden var i dyb Sorg. De Formælede begave sig strax til Kontinentet, hvor de have betænkt at tage blivende Opholdssted.

Syv Aar efter indeholdt et Londonnerblad Følgende: Ægteviede — Israel Levi David Esq., en ung rig Mosait, med Eva Marie, Sir Paul Varneys skjønne Adoptivdatter. Bruden havde antaget den mosaiske Tro.

Tre Aar tidligere var Botanybaypaul — som vi haabe — bleven forenet med sit uforglemmelige Barn i en bedre Verden, efterat have testamenteret Eva Alt hvad han efterlod sig i denne. Fra den Dag af tog Sir Paul hende til sig i sit Huus, og hun var ham en kjerlig og hengiven Datter. Den gamle Baronet levede i den ømmeste Familiekreds, og han deelte sin Kjerlighed imellem Eva, Katharine og dennes elskelige Børn, en Dreng, der bar Faderens Navn Louis, og en Pige, som var kaldet Anna, efter sin ulykkelige Bedstemoder. Dog, al den Lykke og Tilfredshed, som sammenknyttede disse Hjerter, havde nær faaet en brat Ende. En Aften, i Slutningen af Aaret 1853, spadserede Greven af Bjenville med sin Gemalinde og sine Børn, der ledsagedes af Lisette, i en offentlig Have i Brüssel. Greven gik nogle Skridt foran de Øvrige. Paa eengang traadte en Tiggermunk frem og bad om en Almisse, og Katharine standsede for at fremtage sin Pung. Idetsamme rev han en Dolk frem, og med det Udraab: „Mindes Du John Hinchcliff?“ styrtede han henimod hende; men Staalet ramte Lisette, som med et Skrig var sprunget imellem Morderen og hans udseete Offer, og hun sank dødeligt truffen til Jorden. Hinchcliff vilde flygte, men i samme Øieblik blev han gjennemboret af nogle tililende Officierer, og med en Forbandelse over sin mislykkede Hevn opgav han Aanden for Fødderne af den, som han betlende havde søgt igjennem det halve Europa for at tilintetgjøre.

Seersken.

(Slutning.)

I Refektoriet vare Munkene og Vidnerne forsamlede, ifølge Lordens Forlangende. Den Syge dikterede under mange Afbrydelser sin sidste Villie, og Prioren skrev ivrigt. Ved Siden af Lord Somers Lænestol stod Seersken med Cypressegrenen i Haanden.

„Jeg har ingen Slægtninge,“ sukkede Lorden, „og jeg skjenker derfor Halvdelen af min Formue til dette Kloster for denne Nats Ophold i samme.“

„Himlen bevare os for at modtage Eders Gave!“ sagde Prioren. „Nei, Ingen skal fristes til at troe, at de fattige Fædre i dette hellige Huus have ladet en Fremmed døe under deres Tag for at arve ham.“

Lorden betragtede den Gamle med en forvirret Mine; derpaa greb han den lille Marie ved Haanden og sagde —

„Saa skal hun, Dødsforkynderinden med Cypressegrenen, være min Arving. Idet jeg adopterer dette Barn, anerkjender jeg det som min Datter og efterlader hende Alt, hvad jeg eier, mine Godser, mine Penge og min Titel. Efter mit Lands Love, har hun til Lady Athenais Somers, eengang for alle, af Arven at udbetale eet Pund, een Skilling og een Penny; dette er hendes Ret og den skal hun skee!“

Alt blev nedskrevet, og til hendes Formynder udnævnte Lorden den høiærværdige Mr. Bligh, Dr. i Theologien.

Betlersken stod med vidt aabne Øine og tillukket Forstand, medens Overflødighedens Horn i Strømme udgjød sine rigeste Gaver over hendes stakkels Barns Hoved.

Da Dokumentet var fuldført og underskrevet af samtlige Vidner, vilde Prioren bringe Lorden, som havde lagt sig med Panden mod Bordet, tilrette i Stolen; men han trængte ikke længer til nogen Omhu — han var død.

Dagen efter ankom Mr. Bligh til Thalreuth, og dette orthodoxe Medlem af den engelske Høikirke, denne svorne Fjende af al Papisme, var det forbeholdt, efterat have reist de heftigste Beskyldninger mod de stakkels gamle Kapustinermunke, paa Grund af Lord Somers Testament, at anstille de ivrigste Efterforskninger om Lady Athenais og hendes Elsker; men alle Bestræbelser i denne Retning bleve uden Resultat.

Lady Somers havde ledsaget La Palice til Ostende. Her havde han erklæret hende, at han

vilde indskibe sig til Australien. En frygtelig Scene havde fundet Sted imellem dem, efter hvilken han havde forladt hende, og i sin Fortvivlelse havde den skjønne Athenais taget sig selv afdage, og det netop paa den Maade, som Seersken havde forudsagt.

Marie Cypressa Somers — saaledes var hun kaldet i Testamentet — tiltraadte sin uhyre Arv. Da hun blev voxen, afslog hun Enhver, som beilede til hendes Haand. I sit fire og tyvende Aar vendte hun tilbage til Sydtydskland med sin Moder, og var snart efter aldeles forsvunden for Verdens Øine. Man erfarede senere, at hun havde begivet sig til et Kloster i Italien, for, med Hengivenhed i Himlens Villie, at mildne sine Sjelslidelser over den frygtelige Gave, der formørkede hendes Liv.

Tvillingerne.

Novelle af Paul Zierlein.

1.

Søstrene.

En kold Høstaften begyndte at dæmre. Dagen havde været raa og stormende. Tætte Skyer havde formørket Himlen, og de sænkede sig, jagede fra hinanden af Vinden, i et iskoldt Regnskyl.

Berlins Gader vare allerede blevne øde. Enhver søgte Tilflugt ved sin Arne for den uhyggelige Aarstid, som var indtraadt.

I et Værelse i et Huus i Louisenstadt befandt sig tvende Damer i Samtale med hinanden. Ikke Fred og Fortrolighed syntes at have ført dem sammen, thi den yngre Dame, der neppe var overskredet tredive Aar, og som var klædt i dyb Sorg, robede øiensynligt en dyb Sindsbevægelse, medens den ældre førte Samtalen med en frastødende Haardhed, der maatte gjøre et saarende Indtryk.

Disse tvende Damer vare Søstre.

Den yngste, Gabriele Valentin, var for faa Uger siden bleven Enke. Hun søgte med Magt at tilbageholde de Taarer, Søsterens, Fru Majorinde von Zarkows, Ord havde fremkaldt.

Majorindens hele Optræden røbede, at hun følte sig som en Dame af Stand, der lagde an paa at opnaae en vis Overvægt over den af sin Sorg nedtrykte Søster. Hendes blege, hovmodige Ansigt oplivedes af et Par graalige Øine med et stikkende Blik, og om de fine noget afblegede Læber spillede Spot og Herskesyge. Omendskjøndt hun befandt sig i en fremrykket Alder, klædte hun sig stedse i lyse og blændende Farver. En svær Guldkjede førte til en stor Medaillon, som var fæstet i Brystet, og Uhr og Ringe glimrede af de kostbareste Stene.

„Jeg gjentager," sagde Majorinden med isnende Ironi, „at det Bedste vi nogensinde have bragt i Erfaring om Din Mand, er, at han er død og begravet. Men min Tid er for kostbar, og vi have desuden vigtigere Ting at tale med hinanden om, hvorfor jeg uden Omsvøb vil meddele Dig vore Forslag. Her handles hverken om Mere eller Mindre end Familiens Ære, som Du dybt har krænket ved Din hemmelige og afskyelige Forbindelse med den Afdøde. Ved den beklagelige Situation, hvori han har efterladt Dig, er Du ligefrem falden os til Byrde. Det vil aldeles beroe paa Dig selv og være afhængigt af Din Opførsel, om Du i Fremtiden vil kunne gjøre Fordring paa nogen Arv efter Moder. For Øieblikket er Du aldeles forarmet og ovenikjøbet velsignet med tre uopdragne Børn, til hvem det vel ikke skulde mangle, at Moderens Feiltrin forgrenede sig, dersom vi ikke tage vore Forholdsregler derimod. Moder vil imidlertid endnu engang bære over med Dig, dersom Du angrende og bodfærdig vender tilbage til hende i Breslau. Hun lader Dig sige ved mig, at Du tør søge Beskyttelse i hendes Huus."

Søsterens bidende og beskyldende Ord havde bragt Gabrieles Taarer til at ophøre at rinde. Smerte og Forbittrelse kæmpede i hendes Indre og berøvede hende næsten Kraften til at udtrykke sig forstaaeligt.

„Du taler, som om Du var min Dommerske," sagde hun med zittrende Stemme; „Du, Moder og den hele Familie ville træde mig under Fødder, fordi jeg er hjelpeløs. Dit Had mod min afdøde Ægtefælle og Eders Vrede over, at jeg ved ham indtil nu har undgaaet Eders Ydmygelser, vil ikke berøve mig Kjerligheden til den Hedengangne og den Troskab, jeg skylder hans Minde. Aldrig vil jeg angre, at jeg skjenkede ham mit Hjerte, og aldrig vil jeg forlade det Sted, hvor han ligger begravet, for at vende tilbage til min Moders Huus, hvoraf vi ere blevne udstødte, ledsagede af Forbandelser."

Grabriele tav, overvældet af sine Følelser. Majorinden gjorde ligeledes en Pause.

„Naar dette er Din ufravigelige Beslutning betræffende dette Punkt," sagde hun endeligt spottende, „saa ville vi ikke tale mere herom, men gaae over til en anden Gjenstand, der, saa

at sige, er af forretningsmæssig Natur. Da Du vægrer Dig ved at søge et Hjem og et Ophold hos Moder, saa maa Din og Dine Børns Subsistents tages i Betragtning. Du er ude af Stand til at ernære og opdrage Dine Børn, og som en Følge heraf er Familien nødt til at skjænke Dig nogen Understøttelse i dette Øiemed, hvilken Du regelmæssigt vil kunne modtage hos Dine Børns Formynder, Bankier Brewitz. Denne Understøttelse er dog kun udsat for Dig og Dit yngste Barn. De ældre Børn, Tvillingerne Constance og Raimund, vil jeg tage til mig ifølge Familiens Ønske og Din Formynders Indvilligelse, da det er vor Pligt at forebygge de Farer, som disse ville være udsatte for under Din Opdragelse. Skulde Du imidlertid, som jeg ikke haaber, gjøre Indvendinger mod dette Arrangement, saa vil naturligviis vor Understøttelse falde bort af sig selv. Jeg beder Dig forøvrigt erindre, at da Du endnu ikke har Opholdsrettighed i Berlin, vil Du under saadanne Omstændigheder blive betydet at vende tilbage til Dit Fødested Breslau, enten Du maatte finde Behag deri eller ikke. Sagen stiller sig altsaa saaledes, at Du endnu har Valget imellem det Ene eller det Andet af hvad jeg i muligste Korthed og Tydelighed har fremsat for Dig."

Gabriele greb sig med begge Hænder til Hovedet. Hun havde kun altfor godt forstaaet sin grusomme Søster og følt den bittre Sandhed, som laa i hendes kolde Ord. Kummeren over hendes Mands Død havde endnu ikke givet hende Tid til at overtænke sin nærværende Stilling, men pludseligt stod det trøstesløse Billede for hendes Øine. Hun saae sig aldeles forarmet og med sine Børn givet til Pris for Elendighed. Dog, Søsteren havde sagt Noget, der var frygteligere end alt Andet, og det var, at man vilde berøve hende sine tvende ældste Børn.

Maalløs betragtede hun Majorinden. Det uforsonlige Had, som denne hovmodige, aristokratiske Dame havde svoret hende, den Frafaldne, den Oprørske, lyste ud af hendes Øine. Hvilke Bønner og Forestillinger om en gunstigere Vending i hendes Skjebne, der saa let kunde udgaae fra Familien, vilde vel have fundet Indgang hos denne Ubarmhjertige? Gabriele vidste, at man enten vilde give sit Had imod hende frie Tøiler, eller udøve en lav Hevn over hende ved den Smerte, som Adskillelsen fra hendes Børn vilde foraarsage hende. Skulde hun udsætte sig for, hvad Skjebnen vilde medføre, og lade sine Børn dele denne Skjebne, eller underkaste sig sin Families Villie og de Undertrykkelser, som vilde være forbundne hermed? Tanken paa Døden, som hun kunde søge med sine Smaae, forekom hende i dette Øieblik mindre skrækkelig.

Allerede vilde hun, bedøvet af sin Smerte, kaste sig for Søsterens Fødder, omslynge hendes Knæ og anraabe hende om, ikke at rive hendes Børn fra hende, da Majorinden reiste sig fra Stolen med en haanlig Latter over hendes Sjelekamp. Grabiele bævede, hun følte, at hendes Hjerte sammensnøredes, og ved Synet af den overmodige Søster, som triumpherede over hendes Lidelser, tillukkedes hendes Læber, og om det havde gjaldt hendes Liv, ja Noget endnu dyrebarere, vilde hun ikke været istand til at fremføre en Lyd.

„Jeg gaaer," sagde Majorinden, „og skal lade Dig vide, naar jeg forlader Berlin, for at Tvillingerne kunne være parate til at ledsage mig. Ret ofte kan jeg ikke indlade mig paa, at lade mig see hos Dig, da Du er sunket ned til en saa lav Stilling i Samfundet."

Med disse Ord skred Fru von Zarkow ud af Døren, for at begive sig til sin Vogn, som holdt i Nærheden af Huset, hvori Søsteren boede.

Hvilken Synd havde Gabriele begaaet, at hun blev udsat for en saa bitter Fjendtlighed af sin Familie?

Gabriele havde fulgt sit Hjertes Indskydelser — og elsket.

Hendes eiendommelige og usædvanlige Ydre lod meget let slutte til hendes Karakteer, ja selv til den Skjebne, som hun vilde blive hjemfalden. Livligheden i hendes ædeltformede Ansigtstræk forraadte et ildfuldt Hjerte; hendes Øine, der almindeligviis havde et blidt, ja sværmerisk Udtryk, syntes dog at kunne samle en Glød i Blikket, som sagde, at Alt, hvad der greb hendes Hjerte, vilde omfatte hendes hele Væsen. Det var ikke Stolthed, der ofte gjorde Gabriele saa indesluttet, men det var hendes dybe Maade at føle paa, der yttrede sig i Tilbageholdenhed.

Gabriele hørte til den vidtforgrenede Familie von Wandaw, af gammel, schlesisk Adel. Den nærværende meget rige Generation af denne Slægt syntes at finde sin Hovedstøtte i den ældste Datter, Majorinde von Zarkow, som, barnløs og tidligt Enke, havde faaet en betydelig Formue efter sin Mand og fra hans Families Side havde endnu Mere ivente. Denne Dame var den meest forbittrede Modstanderinde af den Alt nivellerende Tidsaand. Med diktatorisk Strenghed beskjærmede hun, i Spidsen for Familieraadet, sit Huses Ære. Med den meest haardnakkede Iver kæmpede hun mod Aristokratiets

synkende Anseelse og for Opretholdelsen af dets Privilegier, og skyede intet Middel, idetmindste ikke i sin Kreds, for at bevare sin nedarvede Storhed. Efter Absolutismens Ideal og en forgangen Tids Begreber, troede hun at leve i sine Ahners Aand, og at hendes Livs Øiemed var opnaaet paa den skjønneste og meest ophøiede Maade, naar hun kunde forplante denne Aand i Familien indtil tredie og fjerde Led.

Herfra skrev sig hendes uforsonlige Had til Søsteren Gabriele, der allerede fra Barn af havde lagt sit uafhængige Sindelag for Dagen, en Drift, som var meget karakteristisk, og som udvikledes ved de Optrin, den foranledigede imellem de to Søstre. Efterhaanden som hun voxede til, fik hendes Uafhængighedsfølelse større Kraft, og endelig fremtraadte den som en Villie, der ikke lod sig beherske. De Bagvaskelser, som udgik fra hendes talrige Sødskende, fandt stedse et villigt Øre hos den ikke mindre hovmodige og tyranniske Moder, og den nuværende Fru von Zarkow lod, som den ældste Datter, allerede dengang sit Undertrykkelsessystem gaae ud over den yngste Søster Gabriele, da hun ganske havde Moderen paa sin Side. Paa hendes Raad havde man gjort sig det til Opgave, at forsøge alle mulige Tvangsmidler for at gjøre den „Oprørske,“ som man kaldte hende, til en Aristokratinde. De strengeste Procedurer, ja selv legemlige Revselser, bleve ikke skyede. Den stakkels Pige, som herved blev tvungen til blind Lydighed, og til Erkjendelse om Pligter og Former, som aldeles strede mod hendes Natur, viste endelig alle disse Bestræbelser en aaben Modstand, og hun vilde have henlevet de meest kvalfulde Dage i sit Hjem, naar hun ikke, i sidste Instants, havde fundet Beskyttelse hos den gode milde men altfor fredelskende Fader, der kun nødig gjorde sin Myndighed gjeldende.

Dog, den ældste Søster, som ophidsedes til Had ved denne Modstand, hvilede ikke, og Gabriele var alle en Torn i Øiet, da Faderen, den Eneste, som beskjermede hende, døde, idet han efterlod sin Kone sin Formue og sine Godser uden testamentariske Bestemmelser.

Gabriele vilde udentvivl være flygtet bort fra Hjemmet, hvor man nu viste hende en aabenbar foragtelig Tilsidesættelse, naar ikke Kjerlighedens Baand havde bundet hende til Stedet, og bragt hende til at finde sig i sin Skjebne. Edmund Valentin, en ung Mand af et blidt og indtagende Væsen, havde vundet hendes Hjerte, og det lykkedes de Elskende at hemmeligholde deres Forhold for Familiens Øine.

Valentin var Søn af en Kjøbmand. Omendskjøndt selv uformuende, havde han dog Velyndere nok til at kunne faae tilstrækkelige Midler for at aabne en Forretning i Breslau; men han vovede ikke at anholde om Gabrieles Haand hos Moderen, den stolte Baronesse von Wandow. Tilbøielighed og det Troskabsløfte, hun havde givet ham, var for Gabriele bleven en saa meget desto fastere Klippe, som hun aldeles saae sig berøvet Moderens og Søstrenes Kjerlighed og behandlet som et Udskud. Hemmeligt forlod hun sit Hjem, og flygtede bort fra Breslau med den Elskede. En Ven af Edmund, som var Præst i en fjern Landsby, hvortil de begave sig, lod sig ved deres stormende Bønner bevæge til at vie dem. De Nygifte, som først efterhaanden sank ned fra deres Himmel, forfærdedes vel over det ubetænksomme Skridt, hvis Følger vilde blive af en følelig Natur, dog, de forsagede ikke, men fandt Trøst og Haab i den inderlige Kjerlighed, som knyttede dem til hinanden. Edmunds Forretningsforbindelser nødte ham snart til at vende tilbage til Breslau. Den Lykke, de følte i deres Samliv, styrkede deres Tillid i den Grad, at de hengave sig til Troen om at opnaae Moderens Tilgivelse. Ankomne til Staden raadsloges de om, hvilke Skridt de burde foretage, og det var Edmund, som søgte at overvinde Gabrieles Tvivl om, at deres Beslutning, som gik ud paa at fremstille sig for Fru Wandow, vilde faae noget godt Udfald. Imidlertid lode de det komme an paa et Forsøg, meldte sig i hendes Hotel og bleve modtagne, dog, ethvert Haab om Forsoning og Tilgivelse strandede. Bønfaldende om hendes Velsignelse, kastede de sig for hendes Fødder, men den i sin Stolthed saa dybt saarede Kone værdigede dem ikke andet Svar, end at hun overøste dem med Forbandelser, erklærede, at ville gjøre sin gjenstridige Datter arveløs, og befalede dem aldrig oftere at komme for hendes Øine.

Edmund Valentin lod sig dog ikke ved denne nedværdigende Behandling afskrække fra at aabne sin Forretning i samme Stad, for under Familiens Øine at begrunde sin Gabrieles Lykke. Men snart maatte han erfare, at der var visse hemmelige Machinationer iværk, der gik ud paa at undergrave hans Kredit. Den Haand, som ledede denne Intrigue, handlede vel skjult, men snart bemærkedes Et og Andet, som gjorde det mere end sandsynligt, at det var Majorinde von Zarkow, som arbeidede paa deres Ruin. Hensigten var ikke vanskelig at fatte. Gabrieles Slægtninge vilde tvinge dem til at forlade den Stad, hvori de selv spillede en saa glimrende Rolle. Og de seirede. Valentin havde indladt sig i store Forretninger, Resourcerne udebleve, paa Grund af den svækkede

Kredit, og det endte med at han gik fallit og mistede Alt.

Med sin nedbøiede Hustru forlod han Breslau og reiste til Berlin. Lykken var ham imod, hans Standhaftighed begyndte at svigte og samtidigt hermed aftog hans Helbred. Hans Bestræbelser for atter at begrunde en egen Forretning, bleve uden Resultat; dog var han heldig nok til at opnaae en Bogholderplads paa et stort Bankierhuus, men han havde ikke forestaaet den ret længe, da han blev angreben af en Brystsygdom, som hurtigt rev ham bort fra den fortvivlede Familie.

Saaledes havde Gabrieles henrundne Liv været, og disse Erindringer stode atter for hendes Sjel, da hendes Søster, den adelstolte Majorinde, efter sit afgjørende Besøg, forlod hende med Haan og Kulde. I sin hengivne Kjerlighed til den Hedengangne, og i det Haab, at skulle beholde Familiens Forsørger, havde Gabriele under Ægtefællens Sygdom bragt de sværeste Offre, saa at hun nu, som Majorinden havde sagt hende, virkelig befandt sig i fuldkommen Armod.

Skjøndt opdraget under de meest glimrende Forhold, havde Gabriele neppe følt de Savn, hendes Ægteskab havde ført med sig, thi saalænge hun havde den, hun hængte ved med sin hele Sjel, havde hun Alt; men nu var han for stedse revet bort fra hendes Side — nu stod hun alene med de Smaae. Det var ikke Mangel, hun frygtede, ikke Armoden selv, men dens skrækkelige nedværdigende Følger, og den Forladthed, som ledsagede den. Og disse Følger viste sig kun altfor hurtigt, thi hendes Børn skulde ikke mere tilhøre hende, fordi hun Intet havde at give dem at spise og opdrage dem for, og disse var det Eneste, hun havde tilbage i Verden.

Af egne Kræfter formaaede Gabriele ikke at drage Omsorg for dem; hun behøvede Bistand. Adskillelsen fra dem burde været udelukket fra Velgjørenhedsværket, og hun vilde været trøstet; men nei, saaledes vilde man det ikke. Majorinden vilde ved Børnene bevirke det, som hun ikke havde formaaet at fuldbyrde paa Moderen; de skulde være ligesom en Svøbe i hendes Haand, mod den forhadte Søster, for paa det Smerteligste at lade hende føle Anseelsens og Rigdommens Magt, som hun selv saa egenmægtigt havde forskjertset, thi Fru von Zarkow kjendte hverken til Tilgivelse for hvad Gabrieles frie Sind havde forledt hende til, eller til Overbærelse med hendes Mesalliance. Hvad hun selv havde bidraget til Søsterens Ulykke, tilregnede hun sig ydermere som en Fortjeneste af hendes høiadelige Grundsætninger. Det var hendes Hensigt, at opdrage Gabrieles Tvillingebørn efter sit eget System, saa at de kunde blive tvende værdige Støtter for hendes indtrædende, ikke af egne Børn velsignede, men af Skrøbeligheder hjemsøgte Alderdom.

Omendskjøndt Gabriele ikke havde nogen Anelse om denne Plan, frygtede hun dog det Værste for sine Børn i saadanne Hænder. Dog, hvad skulde hun gjøre? Hun havde ikke en Ven eller Beskytter, til hvem hun kunde henvende sig og finde et Raad, hun kunde bygge paa. Formynderen forekom hende at være den eneste Person, til hvem hun havde at søge Tilflugt, og omendskjøndt han, efter Søsterens Udsagn, billigede hendes Plan, haabede Gabriele dog, at hun, ved at aabne sine Lidelser for ham, skulde blive istand til at vinde hans Deeltagelse.

(Fortsættes.)

Blandinger.

To Kammerater mødtes. „Hvor har Du faaet den nye Hat fra, Janko?" spurgte den ene. — „Hos en Hattemager, naturligviis," svarede Janko. — „Hvad koster saadan en vel?" — „Det fik jeg ikke at vide, for der var Ingen tilstede, som kunde sige mig det."

„Jeg har tabt min Appetit," sagde en Gourmand til sin Læge. „Vi ville haabe, at den ikke er bleven funden af en Fattig, thi saa vil han være død inden tre Dage," svarede Lægen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 24de Juni. **№ 26.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Tre Dværge (med xylographeret Afbildning.) — Krigsbilleder fra Sennaar. — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Den næste Dag opsøgte hun Bankier Brewitz's Bolig. Kjøbmanden modtog hende, beskjeftiget med at skrive, i sit elegante Kontoir. Efter en overfladisk Hilsen, bad han hende tage Plads og lod hende vente, indtil han var færdig med sin Korrespondence; derpaa lagde han Pennen fra sig, for at høre, hvad hun havde at sige ham.

Hr. Bankieren, som endnu ikke kunde kaldes gammel, bestræbte sig i sin Optræden for at imponere og lægge visse fornemme Manerer for Dagen, som erholdt Vægt ved Bevidstheden om hans materielle Betydning. Han havde et Par mørke, gjennemtrængede Øine og saa faste Træk, at et Smil neppe nogensinde havde sat dem i Bevægelse.

Gabriele gav ham med gribende Ord en Skildring af den Kjerlighed, hvormed hun omfattede sine Børn, og den Grusomhed det var, uden Nødvendighed at ville berøve hende dem. Hun bad ham inderligt, om at beskytte hendes Moderrettighed, og opbød sin hele Overtalelseskraft, for at overbevise ham om, at ingen Anstrængelse, intet Offer vilde synes for stort, naar hun blot maatte beholde sine Børn. Hendes Bevægelse, hendes Bønner og den Selvbeherskelse, hvormed hun tilbageholdt sine Taarer, maatte formodentlig have forhøiet hendes Skjønhed i hans Øine, thi Hr. Bankieren behagede at betragte hende med et særdeles forbindtligt Blik, og idet han søgte at beherske sin mere end deeltagende Følelse, sagde han med en noget forlegen Stemme —

„Madame, til Deres eget Bedste kan jeg for Øieblikket kun sige med Hensyn til Deres Anliggender, at De gjør vel i, saasnart Deres Fru Søster maatte vise sig tilbøielig til at tage sig af Deres to ældste Børn, ikke at indvende Noget derimod. Deres Familie har kun udsat en meget ubetydelig Understøttelse for Dem, og idet jeg oprigtig beklager Dem, seer jeg mig i den strenge Nødvendighed at sige Dem, at De maa indskrænke Dem i enhver Henseende, dersom De skal kunne komme ud af det."

„Dette faaer at være, min Herre," udbrød Gabriele, „men jeg kan umuligt skilles fra mine Børn!"

„De maa gjøre et Forsøg, Madame. Omstændighederne ere af den Beskaffenhed, at Deres Fru Søster vil blive anseet for at handle overeensstemmende med Deres og Børnenes sande Tarv, saafremt De endnu stedse maatte holde fast ved at blive i Berlin og ikke modtage Deres Moders Tilbud om at komme til Breslau. Prøv det blot, Madame! Fordi Børnene ere hos Fru Majorinden, ere de dog ikke ude af Verden. Lad mig forøvrigt sige Dem, at jeg aldeles vilde kompromittere min Stilling som Formynder, hvis jeg nu gav efter for Deres Ønske. Imidlertid tvivler jeg ikke om, at vi senere ville blive af samme Mening, betræffende dette Punkt; det er jo dog egentligt mig, paa hvem den endelige Afgjørelse beroer."

„Men hvorfor da ikke strax gjøre Deres

Villie gjeldende?" spurgte Gabriele med en bestyrtet Mine og ude af Stand til at fatte Bankierens Blik og hans Bestræbelser for at benytte Leiligheden til at gjøre sig den unge Enke forbindtlig, der var saa indtagende i sin Sørgedragt. „Man begaaer et Rov imod mig, ved at fratage mig mine Børn," vedblev hun med Heftighed. „Under Skin af at gjøre Vel imod mig og dem, strækker min Søster sine Hænder ud efter dem, for at faae dem i sin Magt, at hun kan tillukke deres Hjerter for mig, og lære dem at hade mig, ligesom hun selv altid har forfulgt mig med sit Had."

„De er i en altfor ophidset Tilstand, Madame, og det gjør Dem uretfærdig; men Tiden vil berolige Deres Sind og forandre Deres Anskuelser," sagde Bankieren. „Frygt kun ikke altfor meget for Fru Majorindens Indgreb. Som jeg nylig hentydede til, vil jeg vide at iagttage Deres Ret og Deres Fordele. Vi ville i saa Henseende blive aldeles overeensstemmende i vore Meninger og have det samme Formaal for vore Ønsker og Bestræbelser; saasnart Deres Affairer ere bedre ordnede, vil De erkjende Rigtigheden af mine Ord. Jeg beder Dem meget at tilgive mig, Madame, men en mere trøstelig Besked formaaer jeg for Tiden ikke at give Dem; dog haaber jeg, at Alt skal vende sig til det Bedste."

Gabriele kastede et gjennemtrængende Blik paa Bankieren, som søgte at gribe hendes Haand, og idet hun neiede koldt, sagde hun —

„Mine Børns Ret hviler i Deres Haand, min Herre; maatte det kun være Dem en hellig Sag at værne om de Umyndige, uden andre Hensyn, end det Velsignelsesrige, som ligger i et saadant Kald." Med disse Ord forlod hun hastigt Hr. Brewitzes Kontoir.

Ved den hedengangne Edmund Valentins Grav finde vi samme Aften hans sørgende Familie samlet. Majorinden havde underrettet sin Søster om, at hun forlod Berlin den næste Dag, og at Tvillingerne vilde blive afhentede den følgende Morgen.

Gabriele havde taget sin sidste Tilflugt til sin Ægtefælles Hvilested, for at hente Trøst og Styrke til at bære det Uundgaaelige. En nøgen med Frostsnee bedækket Høi var Alt, hvad Stedet fremstillede, som skjulte den, der ikke mere formaaede at beskytte sin helligste Eiendom, sin Kone og sine Børn, mod fremmede Hænder og mod Slægtninges Magt. Enken og hendes Smaa knælede ved Graven, som de havde smykket med en Krands, og efter at have styrket sig ved en inderlig Bøn, tog Gabriele dem ved Haanden, forlod Kirkegaarden, og vandrede til sit stille Hjem, der skulde blive endnu ensommere, end det allerede var.

Tidligt den næste Morgen kom en Vogn rullende og holdt udenfor Huset. Majorinden havde afsendt den antagne Gouvernante, for at afhente Tvillingerne. Gabriele bøiede sig for den tunge Opfordring. Den jernhaarde Nødvendighed sagde hende, at hun enten maatte forlade Staden, vende tilbage til sin Moders Huus og finde sig i, hvilken Skjebne denne vilde berede hende, eller ogsaa finde sig i at skilles fra sine Børn. Den trøstesløse Moder bekæmpede sin Smerte ved Hjelp af den Forestilling, at en saadan Adskillelse umuligt kunde være af lang Varighed; at en høiere Magt ikke vilde tilstede en saa grusom Uretfærdighed.

Hun byggede paa sine Børns Troskab; hun kjertegnede, kyssede og velsignede dem, og under en smertelig Hulken udbrød hun: „Bevarer Billedet af Eders Fader og Moder; lad Ingen forjage det af Eders Hjerter — Ingen udslette det af Eders Tanker — Intet bringe Eder til at forglemme det!" Disse vare hendes Afskedsord til de dyrebare Væsner, ved hvilke hun hængte med sin hele Sjel.

Gabriele førte selv sine Børn ned til Vognen. Med bange, længselsfulde Blikke hængte de endnu ved hinanden, men da Constance og Raimund udbrøde i lydelige Klager, løsrev hun sig af deres Arme og flygtede med et sønderrevet Hjerte ind i sin Bolig. Vognen rullede bort. Hun lyttede til den sidste Lyd var ophørt — nu vare de borte og kom ikke mere tilbage. Da hun vendte sig om, sad hendes tredie Barn, en sygelig Dreng, paa Gulvet og græd. Gabriele greb det i sine Arme, trykkede det til sit Bryst, sank paa Knæ og bad inderligt.

2.

Klosteret.

I det ældgamle Nonnekloster Sch— i Schlesien helligede man sig ikke alene til Andagtsøvelser, men man havde indrettet en Skole, som var flittigt besøgt af Børn fra den nærmeste Stad, og Klosteret stod fremdeles i Ry for Fromhed og streng Disciplin. Bygningen var opført i den gammelgothiske Stil med tilgittrede Spidsbuevinduer og smalle Indgange, og havde alt Andet end et livligt Udseende. Klostercellerne løbe langsmed en Gang eller Korridor, og over enhver Dør var anbragt Billedet af en Helgen, sædvanligviis af samme Navn som Søsteren, der beboede Cellen, hvis Indre kun ydede det

allernødvendigste Rum for en Seng, en Stol, et lille Skab med et Krusifix og en Bedepult.

Den sidste Celle henimod den store Korridor beboedes af den yngste Novise, Søster Konstance, som var indkommen for et halvt Aar siden, og som ivrigt studerede i sine Bøger, for at forberede sig til den næste Dags Underviisningstime.

Denne Søster var Gabriele Valentins Datter.

Omtrent fem Aar vare henrundne siden den stakkels Moder berøvedes sine Børn. Konstance var udviklet til en Jomfru, men uagtet hendes ungdommelige Alder, bare hendes Træk Præget af allerede bestaaede Sindskampe. En fiin Blegheb havde udbredt sig over hendes Kinder, og hendes blaa Øine vare stedse grundende vendte mod Jorden. Naar hun pludseligt slog dem op, for at see sig uroligt omkring, havde de et Udtryk af Veemod, der var saa meget mere talende, da Glandsen af en hemmeligt udgydt Taare syntes at gjenspeile sig i samme.

Kun sjeldent havde en finere og mere indtagende Skikkelse baaret den prunkløse Klosterdragt. Et hvidt Pandebaand tilbageholdt det dunkle Haar, fra hvilket det hvide linnede Slør faldt nedover hendes Skuldre, medens hendes Bryst var bedækket med et sort Klæde og et Gevandt af samme Farve omsluttede denne til Jomfru neppe modnede Pige, der saa tidligt havde givet Afkald paa Verden og som med et Himlen hengivent Sind var villig til at underkaste sig alle Forsagelser, for at efterkomme sine strenge Pligter, og bryde med Alt, hvad Livet har at byde Ungdommen.

Paa eengang hørte hun Lyden af Skridt i Korridoren, der nærmede sig Døren til hendes Celle.

Klosterets Præceptor, en Mand i fremrykket Alder med stærkt markeerte Ansigtstræk, traadte ind til hende. Med den sædvanlige Hilsen „Lovet være Jesus Kristus!“ løftede han paa sin Kalot.

„I Evighed, Amen!“ svarede Konstance. Klosterbroderen tog Plads, og betragtede den unge Novise med et forskende Blik.

„Jeg finder Dig altid beskjeftiget med Dine Bøger, Søster Konstance,“ sagde han, „og jeg frygter næsten for, at Du er altfor hengiven til Dine Studier. Naar man tager Din Ungdom i Betragtning, kan Du have et langt Liv for Dig, men ogsaa et tornefuldt Liv. Har Du vel betænkt, Søster, om Du ikke vil føle Dig træt og udmattet inden disse Mure, og længes efter at forlade dette Sted, og har Du ikke medtaget Erindringer fra Verdenslivet, som ville blive Dig uforglemmelige, foresvæve Dig under Bønnen og forurolige Dit Sind?“

Konstance betragtede den Talende med et forvirret Blik, og en let Rødme farvede hendes Kinder, idet hun svarede —

„Mine Bøger ere min Tilflugt; jeg prøver mig idelig og beder om Kraft og Overvindelse.“

Præceptorens Blik dvælede endnu mere gjennemtrængende paa den unge Pige.

„Jeg maa gjøre Dig et Samvittighedsspørgsmaal, kjere Søster, som Du oprigtigt maa besvare mig. Du er bekjendt med Klosterets Love, og Du veed, at Du ikke, uden at have bestaaet en Prøvetid af fem Aar, kan modtage den høitidelige Indvielse. Aabn derfor Dit Hjerte frit og uforbeholdent for mig i de Ord, hvormed Du vil besvare det Spørgsmaal: vilde denne lange Prøvetid være fornøden? — var Du forberedt, dersom Indvielsens Time allerede slog den Dag imorgen?“

Konstance bævede og fæstede et forunderligt veemodigt Blik paa den gamle Mand.

„Dersom Verden,“ sagde hun efter en Pause, „er denne Smerte, denne Kjerlighed, som jeg endnu føler i mit Bryst, vilde jeg først da kunne frasige mig den, naar jeg vidste, at denne Kjerlighed var død, at den var tabt for mig.“

„Du elsker, Søster Konstance!“ udbrød Præceptoren, idet han overrasket ved denne Tilstaaelse veg tilbage; men han var endnu ikke kommet sig af sin Forundring, da Konstance med zittrende Stemme vedblev:

„Siig mig, at min ulykkelige Moders Hjerte, fra hvilket jeg saa længe har maattet leve adskilt, ikke mere slaaer for mig — og jeg er beredt til Indvielsen naar det skal være.“

„Og Du troer ikke at skuffe Dig i Dine Følelser, min Søster?“ spurgte Præceptoren med en for en Geistlig saa eiendommeligt udforskende Mine. „Er det virkelig saa, at en Moder, om hvem Du nu for første Gang under Dit Ophold iblandt os yttrer Dig, indtager den første Plads i Dit Hjerte? Skulde ikke en anden Følelse, en forblændende Tilbøielighed, gjøre sig gjeldende i Dit Indre?“

„O, skaan mig!“ udbrød Konstance, idet hun sank ned paa Kanten af sit Leie og skjulte Ansigtet i sine Hænder. „Er jeg ikke endnu saa godt som et Barn? Hvorledes skulde det være muligt, at nogen anden Kjerlighed skulde kunne komme i Strid med den, jeg føler for min Moder? Man har stillet sig imellem hende og hendes Barn, og bestræbt sig for at dræbe min Længsel efter hende! Jeg har tiet og taalt,

og jeg tier og taaler endnu, men min Kjerlighed og min Længsel er ikke aftaget. Jeg vil aldrig kunne vinde nogen Erstatning for min Smerte; paa Opfyldelsen af mit Haab om, at see min datterlige Ømhed gjengjeldt, vil jeg vente som paa min Forløsning."

Den Geistlige betragtede den unge Søster med tavs Tilbageholdenhed. Han havde ikke ventet at støde paa denne Varme, denne Standhaftighed i en Kjerlighed, hvis Existents han ikke engang havde anet, da han, af Alt, hvad der knyttede sig til hendes Skjebne, meget mere havde troet, at der aldeles ikke bestod nogetsomhelst Forhold imellem hende og hendes Moder.

Og hvad var det da, som havde bragt ham til at ansee Konstance for at tænke paa sin Moder med Ligegyldighed? Havde han antaget, at den lange Adskillelse havde medført en unaturlig Kulde imellem dem, eller at Baandet imellem Moder og Datter i det forløbne Tidsrum var bleven voldsomt brudt ved fremmede Hænder?

3.

En ubekjendt Ven.

Vi forlode Gabriele Valentin, da Fru von Zarkow havde ladet Søsterens Børn afhente og var afreist med dem til Breslau. Der henrandt lang Tid, førend den stakkels, sørgende Moder modtog det første Brev fra de kjere Væsner. Et Livstegn hvilede endelig atter i hendes Haand, men hvad fandt den saa længselsfuldt Ventende vel i samme? Børnene fortalte med velvalgte Ord om deres Velbefindende, priste sig lykkelige i deres Stilling, og berømte deres ædle Tantes Godhed imod dem. Gabriele indsaae let, hvem der havde staaet bagved Børnene og indgivet dem, hvad de skulde skrive, og Sorgen over Søsterens Hensigter forøgede den Smerte, hun allerede i saa høi en Grad hjemsøgtes af.

Tiden henrandt. Andre Breve indløbe efter længere Mellemrum, og sønderslede hendes Hjerte. Ikke et Ord om Kjerlighed og Længsel mødte hendes Øine. Børnene skildrede kun med prunkende Farver de glimrende Forhold, under hvilke de levede, den herlige Underviisning og sande aandelige Uddannelse, de nøde, og derpaa fulgte naturligviis en Lovtale over den høitskattede Tantes Velvillie og Gavmildhed. Hvor meget end alle disse Breve bare det samme Præg, udvidede dette sig dog stedse mere og mere, og antog endelig Karakteer af, at de følte sig hævede over hende og ikke fandt det upassende at yttre sig i en tilsvarende Tone, idet de udtalte deres Afsky over deres tidligere Livsvandel imellem Borgerlige, og fremhævede Fortrinene ved deres nærværende Opdragelse og Omgang.

Dette var den Svøbe, Majorinden havde flettet for sin Søster, og hvis Slag gik Gabriele saa meget desto mere til Hjerte, som de bibragtes hende ved hendes Børns Haand.

Formynderen, som havde korresponderet med Majorinden, var den Person, gjennem hvem Gabriele fik samtlige Breve, stedse som Indlæg og uforseglede. Hun havde bestormet Bankieren med Bønner om, at erindre det Løfte, han havde givet, at være hende behjelpelig med at faae Børnene tilbage. Hr. Brewitz opholdt hende i længere Tid med Udflugter, og derpaa indfandt han sig i hendes Bolig, tilsyneladende kun for at see til sin Myndling, det yngste Barn. Hans Besøg bleve hyppige, og den unge Enke kunde snart ikke mere tvivle om, at hendes egen Person var bleven Gjenstanden for Kjøbmandens piinlige Opmærksomhed, der blev hende saa besværlig, at hun ansaae det fornødent ved et Brev at gjøre en Ende paa hans Paatrængenhed. Brevet lød — .

„Min Herre!

„I Deres Egenskab som Formynder for „mine Børn, kan jeg ikke negte Dem Ret til „at betræde min Bolig, for at spørge til Deres „Myndling; under andre Forhold vilde jeg bede „Dem tage Hensyn til min Stilling. Jeg tillader mig atter at erindre Dem om Deres „Løfte, at være mig behjelplig med at gjenerholde mine Børn. Jeg har lidt meget, men „stedse trøstet mig ved Haabet om Deres tilsagte Bistand. Jeg spørger Dem, og beder mig „underrettet om Deres Svar, naar det Tidspunkt vil komme, da De, uden at kompromittere Dem, kan yde mig Deres Hjelp; og jeg „kan forsikkre Dem, at min Længsel derefter „ikke er aftaget ved den lange Udsættelse. Tillad mig at takke Dem for det Forslag til Forbedring i min Stilling, De har gjort mig derved, at jeg kun behøver at henvende mig til „Deres Kasserer for at see mine Ønsker opfyldte. Jeg skal til enhver Tid ansee det for „min Pligt, at gjøre Dem Regnskab for mit „yngste Barn, men jeg maa frabede mig ethvert „Besøg, der, om end noksaa fjernt, kan berøre „mig selv.

„Gabriele Valentin."

(Fortsættes.)

Kiß Joßy. Piccolo. Wunderlich.

Tre Dværge.

For nogen Tid siden optraadte i Tydsklands store Steder, blandt andre ogsaa i Leipzig, tre Dværge, hvilke saavel ved deres Kunstproduktioner paa Konversationens Gebet, som ved deres Sange, og endelig ogsaa ved deres lilliputartige Udseende, fængslede Publikum. Navnene paa disse Dværge, som have begivet sig til Paris, ere: Wunderlich, 25 Aar gammel og 31 Tommer høi; Piccolo, 25 Aar og 34 Tommer, og Kiß Joßy, 19 Aar og 30 Tommer. Den medfølgende Illustration efter en Photographi gjengiver nøiagtigt Portraiterne af de tre Lilliputer og deres veldannede Proportioner som Dværge: smaae Hænder og Fødder, tykke Hoveder, et fyldigt Legemsomfang og et barnligt Udseende. Piccolo, den største af disse smaae Herrer, er physiognomisk meest uddannet og bedst begavet. Han er stolt og forfængelig, som alle Dværge, og nærer en stor Forkjerlighed for slanke Damer, omendskjøndt han mere egner sig til at sidde paa deres Skjød og mættes med Sukkerbrød af deres Rosenfingre, end som Ridder at knæle for deres Fødder. De tvende Andre staae kun

lidet tilbage for ham i Intelligents, og de have alle høstet Berømmelse som Sangere og Skuespillere.

Krigsbilleder fra Sennaar.

Af J. L. W. Winckler i Kairo.

1.

„Det er et forunderligt Liv der føres i Østafrika," sagde en gammel tydsk Elephantjæger, som jeg for flere Aar siden havde lært at kjende i Kairo, „og at give en Skildring deraf, vilde for en Mand som mig, der i sin Levetid har udskudt flere Bøssekugler, end udtalt unødvendige Ord, falde ualmindeligt svært. Men for dog at tilfredsstille Deres Nysgjerrighed, vil jeg søge at meddele Dem et Streiftog, hvilket jeg, som Dragoman og Lieutenant, foretog med et tyrkisk Negerregiment mod et oprørsk Distrikt, og som vil give Dem et levende Billede af de derværende Forhold.

„Jeg var netop vendt tilbage til Chartum fra en lang Jagttour paa den blaae Flod, og havde, som de henved hundrede Centner Elphenbeen, jeg medbragte, noksom kunde bevidne, tilligemed mine raske Knøse gjort ordentligt lyst blandt Elephanthjordene, samt gjort mit Binavn, Abu Midsa, „den store Bøsses Fader," Ære, da Gouverneuren i Sudan lod mig kalde til sig.

„‚For nogle Dage siden,' sagde han til mig, ‚har jeg modtaget en Depesche fra Dâr Sennaar, som melder, at nogle Landsbyer, der beboes af Gulnegere, ere i Begreb med at gjøre Opstand. Den derværende Gouverneur anmoder om med muligste Hurtighed at blive tilsendt et Troppekorps, da det ikke var muligt at indsee, hvor vidt og hvor hurtigt Opstanden vilde udbrede sig. Negeren, som bragte Depeschen, har tilbagelagt Veien hid med flyvende Iilsomhed, men desuagtet har han fundet de med Gulnegerne forbundne Njematinegere ifærd med at ruste sig til Opbrud, og det er paa den høieste Tid, at det her stationerede Negerregiment i Iilmarscher bryder op mod Dâr Fungi. En indfødt Fører er allerede fundet, men jeg mangler en paalidelig Mand, som Du, der kjender hine Egne og taler Beboernes Sprog, for at følge med som Dragoman og Beyens Raadgiver. Vil Du overtage denne Post?' Og jeg modtog den.

„Den følgende Dag gav Gouverneuren Befaling til, at Negerregimentet skulde opmarschere. Strax efter hvirvlede Trommerne, og inden et Kvarteer var forløbet, stode de sorte Soldater opstillede foran Gouvernementsbygningen.

„‚Krigere,' tiltalte Gouverneuren dem, ‚imorgen marchere I til Sennaar, for at underkue det Oprør, Gulnegerne true med. Jeg forventer af Eder, at I gjøre den vicekongelige Uniform Ære og til Punkt og Prik adlyde Eders Foresattes Befalinger. Paa Grund af visse Omstændigheder, har jeg fundet for godt at udnævne en ny Officier, som skal deeltage i Expeditionen; det er den Herre der.'

„Soldaternes Øine rettedes uvilkaarligt paa mig; en dyb Mulmen løb igjennem de sorte Krigeres Rækker, og blandt Andet hørte jeg det Udrgab: ‚Alla! Abu Midsa melassim auel!' (Gud! den store Bøsses Fader Officier!)

„Gouverneuren kastede sin Hest om, hilste Officierskorpset, og især mig, med en let, velvillig Haandbevægelse, og sprengte derpaa bort under Trommernes Hvirvel.

„Jeg var nu Melassim auel ved et tyrkisk Negerregiment. Kun een af mine Jagtledsagere beholdt jeg hos mig, og det var Negeren Mubruk, som ikke vilde skilles fra mig.

„‚Fader,' sagde han, idet han ydmygt lagde den stærke Haand paa sit brede Bryst, ‚Fader, jeg maa bære mig ad som jeg vil, saa bliver det dog saa, at uden Dig er Mubruk Intet — en Bøsse uden Løb — en Elephanthjord uden Fører. Jeg maa blive hos Dig, for at Du kan have en tro Sjel ved Din Side, og jeg en god Fader.'

„Jeg gjorde ham Forestillinger, for at bringe ham til at afstaae fra sit Forsæt, thi jeg frygtede for at faae Besværlighed af ham, men til ingen Nytte.

„‚Mubruk lader ikke den hvide Fader gaae alene,' vedblev han sin Argumentation, ‚Gulnegerne have skarpe Landser og giftige Pile; de have Spioner i Leiren; de ville dræbe Abu Midsa, og Mubruk har ingen hvid Fader mere. Nei, nei, Mubruk vil vaage, medens Du sover.'

„Jeg rakte den Sorte Haanden og sagde —

„‚Nu vel, saa følg mig, Du er en god Mand, og jeg kan stole paa Dig. Men Du maa ikke ledsage mig som Tjener, men som min Ven og Broder.'

„To Timer før Solens Opgang blev jeg vækket af Trommernes Larm, som kaldte Soldaterne til Samlingspladsen. Jeg traadte udenfor mit Telt. I Leiren herskede allerede et travlt Liv. Soldaterne opbrøde deres Telte og belæs-

sede raabende og skrigende Kamelerne med disse og deres Proviantsforraad. Tre Kanoner bleve forspændte med Muldyr, Officiererne beskjeftigede sig med deres Heste, og en Flok Koner og Børn toge grædende Afsked med deres Mænd eller Fædre.

„Mubruk, tilligemed to Soldater, havde i en Hast bepakket en Kameel med mine og sine egne Sager, derpaa sadlede han min Hest Barrut og sin Araber, og stod med dem ved Teilerne. Et Dieblik efterat de skarpe Patroner vare uddeelte, blev der givet Signal til Opbrud; vi stege til Hest, satte os i Spidsen for vore Afdelinger, og Regimentet marscherede af.

„Foran rede hundrede skjæggede Arnauter, derpaa fulgte Kolonnerne; efter disse kom Kanonerne, og Kamelerne med deres Drivere sluttede Truppen.

„Saaledes droge vi til Chartum, hvor der blev kommanderet Holdt udenfor Gouvernementsbygningen. Paschaen saae ud af Vinduet, henvendte nogle venlige, opmuntrende Ord til Soldaterne, og hilste dem med Haanden til Afsked.

„‚Leve Abba Pascha! Leve Gouverneuren!' raabte Soldaterne, saaledes som man havde lært dem, men deres Miner og Blikke vare mørke.

„Vi toge Veien langsmed den hvide Nilstrøm, og det gik fremad med Besværlighed, thi der var ingen Liv og Munterhed tilstede. Der hvilede noget eiendommeligt Dødt over det hele Tog. Mørke og tavse marscherede de sorte Soldater afsted med Geværet over Skulderen. Baschibosukkerne talte heller ikke; de sloge paa deres smaae monotontlydende Trommer eller stirrede paa Sadelknappen, med Geværet fast stemmet mod Knæet. Kun Kameeldriverne, som kom bagefter, loe og sang med ubeskrivelig Lystighed, og det var dog altid Noget. Mubruk foer omkring paa sin lette Araber. Snart var han tilhøire, snart tilvenstre, og søgte at knytte en Samtale med Soldaterne, der, mærkværdigt nok, behandlede ham langt venligere, end man skulde formodet.

„Den sorte Fører forekom mig især at være en uhyggelig Fyr. Med sin lange, magre Figur, den hvide Kaftan, en stor lys Turban og sine skarpe Træk, lignede han en sand Helvedesskikkelse, saaledes som en saadan fremstilles paa Malerier. Den modbydelige Fyr grinede uafladeligt i Skjægget, gav slette Vittigheder tilbedste for Soldaterne, med hvem han syntes at staae paa en god Fod, men betragtede mig og min Jæger, naar han troede sig ubemærket, med de giftigste Blikke, medens han for vore Dine var ligesaa ydmyg som venlig. Jeg meddeelte Mubruk og Beyen, som befalede Regimentet, min Anskuelse i saa Henseende. Denne tog Sagen paa den almindelige bekvemme Maade, det vil sige, han sagde Intet, men trak paa Skuldrene; men Mubruk deelte ganske min Modbydelighed for dette Individ. ‚Den hvide Fader har Ret,' svarede han; ‚men Mubruk kjender Slangen, og veed, at den ikke vil bide; før vilde han rive Tungen ud af Halsen paa den.'

„Da vi havde Chartum et godt Stykke bagved os, kommanderede Beyen Baschibosukkerne bagved Toget, og nu marscherede vi til henimod Aften, uden at opleve noget Usædvanligt. Da Solen var ifærd med at gaae ned, gjorde vi Holdt paa en Skovrand, hvor man strax gav sig til at reise Teltene. Heste og Kameler bleve drevne ind i Midten af Leiren, for at sikkres mod Rovdyr; Kanonerne og Munitionsvognene bleve kjørte op paa et Sted, hvor de sattes under Bevogtning. Snart hævede de sorte Soldaters lavere Telte sig omkring Officiernes høiere, som først bleve reiste, og derpaa antændtes næsten samtidigt et Ildbelte omkring Leiren, vel bestaaende af halvtredsindstyve Blus, imellem hvilke man saae de skjæggede rødbelyste Skikkelser af Arnauterne, som havde Vagttjeneste. Overalt herskede Liv og Virksomhed, som selv ikke forfeilede sin velgjørende Virkning paa mig. Den gamle Lyst til det vilde Reiseliv vaagnede atter hos mig, medens den trængte alle andre Anelser i Baggrunden, og det var mig i dette Dieblik aldeles ikke ukjert, at jeg havde indladt mig paa at gjøre Toget med.

„Mubruk havde sørget for min Bekvemmelighed, det vil sige, beredt mit haarde Leie og tillavet min Aftensmad. Da jeg gav mig ifærd med at spise, tog han sin Bøsse og gik bort, uden at sige mig, hvor han gik hen. Den Sortes Handlemaade havde flere Gange i Dagens Løb været mig paafaldende, og jeg vidste ikke rigtigt, hvorledes jeg skulde forklare mig noget vist Hemmelighedsfuldt i hans Væsen. Da jeg ikke havde nogen Appetit og ligesaa lidt følte mig træt, besluttede jeg at følge ham. Jeg tog min Bøsse, som laa ved Siden af mig, og begav mig i modsat Retning af den, Mubruk var slaaet ind paa, for ikke at vække Opsigt; men saasnart jeg havde naaet Skoven, forandrede jeg Vei og fulgte nu, skjult af Træerne, Mubruks af Maanen belyste Skikkelse. Paa eengang blev han staaende udenfor et af Soldaternes Telte, saae sig forsigtigt omkring, bøiede sig derpaa ned mod Aabningen og forsvandt. Nogle Minuter efter befandt jeg mig i Nærheden af dette Telt, der, hvilket jeg nu først bemærkede, laae mere isoleret end de andre. Som

om det saaledes kunde være skeet tilfældigt, stødte det med den ene Side op til en vel sex Fod høi Busk, saa at jeg kunde træde ganske tæt hen til det, uden at bemærkes. Da jeg havde indtaget min Plads i godt Skjul og lyttede, hørte jeg tydeligt Stemmerne af flere Mænd, som talte sammen i Njematisproget.

„‚Og hvad tænker min Broder at gjøre?' spurgte en dyb Stemme, som var mig ubekjendt. ‚Tænker Du virkelig paa, som en feig Slave af tyrkiske Befalinger, at fægte mod Dine egne Brødre, besmitte Dig med Guls Blod og fortørne de Sortes Gud ved det Bulder, som Eders fordømte europæiske Tordenbøsser ville udsende fra Klippen Gebbel Fungi?'

„Der indtraadte en dyb Stilhed.

„‚Og hvad kunne vi vel gjøre?' spurgte endelig Mubruk.

„‚Hvad vi kunne gjøre?' udbrød den Førsttalende. ‚Forunderlige Spørgsmaal, hvilket kun en Dreng som Du kan gjøre. Vi ville træffe Aftale; paa et givet Tegn springe Alle frem, gribe til Vaaben og slagte hele den mahomedanske Schakalskare, der lede Eder som Sporhunde, for baade at udgyde Eders og vort Blod.'

„‚Fader,' svarede Mubruk, ‚det er Dig, der taler som et Barn. De hundrede tyrkiske Ryttere nedhugge det hele Regiment, dersom det viser mindste Spor af Oprør.'

„‚Naar jeg ikke vidste, at Du er snu, Mubruk, meget snu, saa maatte man lee Dig ud,' tog en anden Stemme Ordet. ‚Det er hverken idag eller imorgen at Ulvene, som plage os, skulle sendes til de mørke Aanders Hule, hvorfra de aldrig mere vende tilbage. Banu har Ret, naar han siger, at de Alle maa døe tillige med Din Ven, Abu Midsa, men ikke her, thi det vilde være en Dumhed at gjøre et saadant Forsøg under de nærværende Omstændigheder. Nei, fem tusinde sorte unge Krigere staae rede til at adlyde os, naar Signalet gives, og de ville sikkert være tilstrækkelige til at gjøre det af med den lille Rest af Arnauter, der ville blive skaanede af Feberen, især naar Du i Forveien har sørget for at gjøre Kanonerne ubrugelige.'

„‚Men,' sagde Mubruk, og det forekom mig, som om der laa noget Lurende og Udforskende i hans klare Stemme, ‚det er dog nødvendigt, at jeg gjøres bekjendt med Eders Krigsplan, naar jeg skal staae Eder bi med Forstand. Jeg besøger iaften for tredie Gang Eders Sammenkomster, men I vedblive at vedligeholde en Hemmelighedsfuldhed, som jeg ikke kan fatte Grunden til.'

„Atter indtraadte en Pause, som afbrødes af den dybe, fulde Røst, som havde lydt først.

„‚Mubruk,' sagde han langsomt og med Eftertryk, ‚lader os være oprigtige imod hinanden. Jeg og mine Brødre kunne ikke fæste Tillid til, at Du mener det ærligt med Gul og Njemati. Du omgaaes saa venligt med Tyrkerne og den gamle Jæger, den farligste Fjende af den gode Sag, fordi han er listig som han er tapper; Du er saa beredvillig, naar det kommer an paa at plage os, og har allerede bragt tre af os under Sadelslyngen, og dertil er Du ligesaa tvetydig i Din Tale, som i Din hele Adfærd. Aldrig vilde vi have tilstedet Dig Adgang til vore Forsamlinger, men behandlet Dig som vor Fjende, naar Du ikke havde frelst en af vore bedste Kammerater fra Døden og saaledes viist Din Selvfølelse for de Sortes retfærdige Sag. Du forstod at undgaae at aflægge Troskabseden, og vi have Grund til at frygte, at det er Dig som har underrettet vore Plageaander om de Forbundnes Planer.'"

(Fortsættes.)

Blandinger.

„For at skrive et ægte Kjerlighedsbrev," meente en ung Fusentast, „maa man begynde uden at vide, hvad man vil skrive, og ende, uden at vide, hvad man har skrevet."

☞ **Med dette Nr. følger „Asker Ryg," 15de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Trier's Forlag. C. Perslew & Co. lith. Etabl.

Rusen.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 1ste Juli. **№ 27.**

Indhold: Rusen (med steentrykt Scene.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

Rusen.

Hos Landsbysmeden Lange i Freienhofen gik det en smuk Sommerdag saa stormende til, som ved enkelte Debatter i det tidligere tydske Parlament. Vel gaves der hverken en Radowitz eller en Foged von Gießen; Rigskanarifuglen var derimod fortræffeligt repræsenteret af Grovsmedens Faster, thi om endogsaa i Almindelighed Fastere og Mostere ere vel berømte for deres med de gule Fugle beslægtede Tungefærdighed, hørte dog Jomfru Anne Marie Pfützacker, trods sine tredsindstyve Aar, aabenbart til de særdeles begavede i den Kunst, at kunne skralde løs.

Især idag gav den Værdige Hals med en saa skingrende Stemme og en saa lynsnar Hurtighed, at selv den stakkels, godmodige Smeds haarde Nerver bleve afficerede deraf. Med Hænderne for Ørene sprang han endelig op fra Stolen og raabte halvt fortvivlet —

„Men Faster dog! Skjend for Himlens Skyld en Smule sagtere, hele Naboskabet behøver da ikke at trommes sammen for at høre vor Strid. Eller er det maaskee det, Du synes bedst om?"

Men havde den ærlige Grovsmed gjort Regning paa, at den Langmodighed og Godhed, som selv ikke fornegtede sig i dette Nødsskrig, skulde have virket beroligende paa Fasteren, saa befandt han sig i en stor Vildfarelse, thi netop denne Overbærelse bevirkede, hvad han ifølge flereaarig Erfaring havde maattet vide, at hun blev endnu heftigere, og især kom i Harnisk ved det godmodige Smil, som halvt ubevidst svævede over hans Træk, da han udtalte de sidste Ord. Det kunde derfor ikke undre ham, at Jomfru Anna Marie nu rettede sig iveiret i sin fulde Høide, stemmede de magre Hænder mod Bordet, og tog paaveie, endnu mere energisk end hidtil.

„Hvorledes," skreg hun, „jeg skulde tie for Naboskabets Skyld — nei see om jeg gjør! Jeg vil tale, vil jeg, og det saa høit, at hele Verden skal høre det, thi jeg vil have min Ret, og den forlanger jeg for Guds og hver Mands Aasyn til jeg faaer den."

„Men saa hør mig dog, Faster —!"

„Nei, nei, nei, jeg vil Intet høre, jeg forlanger min Ret, og faaer jeg den ikke med det Gode, saa henvender jeg mig til Dommeren —"

„Det har Du jo allerede gjort, Faster, og Amtmanden har jo sagt Dig —"

„Hvad har han sagt? Intet har han sagt! Men lad ham ogsaa have sagt Noget, hvad bryder jeg mig derom. Jeg henvender mig til Krigsretten, til Forbundsdagen, og jeg holder ikke op med at raabe og plage, førend jeg har faaet hvad Mit er. O, mine Penge, mine Penge!"

Den gamle Jomfru blev pludseligt blødt stemt ved Tanken om sin Kapital. Hendes lange Skikkelse knækkede pludseligt sammen som en Lommekniv, og hun begyndte at hulke og stønne paa en saa hjerteskjærende Maade, og gav sig derpaa til at græde med et saa krampagtigt Raseri, at Smeden blev ganske ængsteligt tilmode.

„Kjere Faster," raabte han og traadte hen til hende med en beroligende Mine, „kjere Faster," gjentog han, da hun vedblev at hyle og hulke, „lad høre engang, hvad Du har at klage over? Har Du ikke dagligt Din gode Mad og Drikke, og hvad Du forøvrigt kan forlange?"

Fasteren rettede sig atter stivt iveiret, og idet hun fæstede et haanligt Blik paa Smeden, udbrød hun —

„Jo vist har jeg Mad og Drikke, og det langt bedre, end jeg kan forlange — meget for godt for mig, ikke sandt? Ak, hvo der dog havde sagt mig, hvorledes jeg vilde faae det. Om Morgenen fem Kopper Kaffe, om Eftermiddagen fem Kopper, og saa tre Gange Kjød om Ugen; det er jo nok for mig gamle, stakkels Fruentimmer. Men derom er ikke Talen. Jeg vil have mine Penge tilbage, forstaaer Du! Jeg er ikke saa dum, jeg lader mig ikke bedrage, at Du veed det!"

Smeden Langes Kone blandede sig nu i Samtalen.

„Regn engang op for Faster, og lad hende vide, hvor meget hun kan forlange for sine Penge," sagde hun.

„Jeg vil Intet høre og ikke vide af nogen Regning," skreg Anna Marie i en skjærende Tone. „Jeg vil have mine Penge, og ingen Snak længer, men hid med dem."

„Men saa laan dog Øre til en fornuftig Tale, Faster," afbrød Smeden hende med blid Stemme, og lagde sin Haand godlidende paa den gamle Jomfrues magre Skulder, skjøndt hun vridsede, for at frigjøre sig for den. „Du har givet mig to hundrede Daler, da Du for sex Aar siden tog i Huset til mig — ikke sandt?"

„O, mine mange Penge, min Kapital!" skreg Fasteren paany i en ynkelig Tone.

„Godt, jeg indrømmer, at det er en smuk Sum, men Mad og Drikke faaer man ikke for Intet. Hør engang: to hundrede Daler giver ti Daler i aarlig Rente, ikke sandt? Kan Du leve af ti Daler om Aaret? Kan Du? Regn blot engang Dine ti Kopper Kaffe om Dagen —"

„Skal man nu ogsaa lade sig stikke i Næsen at man er fattig," hylede den Gamle. „Og Du vil tale om Kaffe! Skyllevand er det, men ikke Kaffe. Man kan faae Kolik deraf."

„Mig ligemeget, Faster!"

„Ja, det troer jeg gjerne, Fætter, det troer jeg gjerne," jamrede Anna Marie paany. „Du under mig gjerne al den Elendighed, der kan komme over mig."

„Nu, saaledes var det ikke meent," sagde Smeden. „Jeg siger kun, at det Skyllevand, Du taler om, Faster, og som indtil nu ikke har voldt Dig nogen Kolik, og den daglige Føde, Bolig, Varme og Vask dog vel med al Billighed kan regnes til fire Sølvgroschen om Dagen; thi Du har en ret god Appetit, Faster, Gud velsigne Dig!"

„Hvorledes, fire Sølvgroschen? Det Raveri, man lader mig holde Livet oppe med her, er neppe tre Groschen værd."

„Godt, Faster, lader os holde os til tre Groschen, det er tre Daler om Maaneden eller sex og tredive Daler om Aaret, uden at tale om Doktor og Apotheker. Du indsee altsaa saa tydeligt, som Du seer Solen paa Himlen, at Du allerede har fortæret den hele Kapital."

„Hvad er det Du siger, elendige Menneske, jeg skulde have fortæret min Kapital!" skreg Fasteren rasende og knyttede Hænderne. „Nei, nei, nei, det er Løgn og Bedrageri, og det er skjændigt at bedrage en stakkels Pige som jeg, der hverken har Fader eller Moder mere. Men vi skulle nok komme paa det Rene i den Sag; Øvrigheden skal dømme os imellem, og er der mindste Retfærdighed til i Verden, saa skulle I komme til at dandse i Tugthuset, saasandt jeg hedder Anna Marie Pfützacker."

„Men hvor kan Du dog tage saaledes paaveie, Faster?" yttrede Grovsmeden paany med al Sagtmodighed. „Har jeg ikke nøiagtigt udregnet Dig det Hele?"

„Udregnet? Lirum, Larum, jeg giver ikke en Døit for al Din Udregning, lad mig sige Dig det. Nu henter jeg mit Dokument og iler til min Advokat, og da skulle vi faae at see, om der endnu er Ret til paa Jorden. O, naar jeg blot tænker paa, hvorledes I have behandlet mig, saa ryster jeg over hele Legemet af Ærgrelse over, at jeg ikke har bragt Eder Straffen over Hovedet for længe siden!"

Hun sprang op med et Sæt og et lynende Blik, ilede ud af Stuen, og lod Smeden, hans Kone og Svenden tilbage i en fortrædelig Stemning ved Bordet. Selv Langes muntre Børn følte sig nedtrykte og vovede kun hviskende at tale til hinanden.

Gotfred, Svenden, afbrød først Tavsheden.

„Mester," sagde han, og smilede listigt til denne, „naar jeg havde vidst, hvad I var for en Grovsmed, var jeg ikke traadt i Arbeide hos Eder; thi hvad skal jeg vel lære her?"

„Naa, begynder Du ogsaa at klage, Gotfred; det er ikke kjønt af Dig," brummede Mester Lange. „Som om jeg ikke allerede har Ufred nok i Huset."

„Ganske vist, men jeg har dog Ret. I vil være en Grovsmed, og I tager paa Hammeren, som om det kunde være en Sukkertang.

Dersom jeg var i Eders Sted, Mester, saa skulde den Gamle faae Øinene op for hvad en Grovsmed egentlig er for en Karl."

Mesteren bandede en drøi Eed paa, at saaledes burde det være, thi Svendens kraftige Ord havde vækket ham af hans nedtrykte Stemning.

„Du har fuldkommen Ret, Gotfred, men jeg vil aldrig være ærlig, og aldrig blive salig om jeg veed, hvorledes jeg skal bære mig ad."

„For det Første skal I dundre lidt los, thi det forfrisker Sjelen; og derpaa skal I ikke riste, forend I har den Skjendegjest ude af Huset."

Konen, som var af en stille, blid Karakteer, rystede paa Hovedet.

„Vist ikke, Gotfred," sagde hun; „Faster er ikke af den Slags Folk, som gaaer, fordi man siger hende det, og det kan dog aldrig være Eders Mening, at vi skulde kaste hende paa Døren med Vold og Magt?"

„Men hvad skal det da blive til, Husmoder? Saaledes kan det dog ikke vedvare."

„Nei, det kan det ikke," istemmede Smeden og kløede sig bag Øret. „Seer Du, Gotfred, naar blot ikke det forbistrede Dokument existerede —"

„Nu, saa hent det dog engang, og lad os see, om der Intet lader sig gjøre."

Mesteren gik til sin Skuffe, og efter lang Søgen bragte han endelig et sammenlagt Ark Papir, hvis forkrøllede Tilstand viste, hvor ofte hans Haand havde knuget det i Forbittrelse og kastet det henad Gulvet.

„Her er det," sagde han; „læg nu Dit Hoved iblød og udfind, om Du kan hjelpe os. Det skal ikke være til Din Skade. Ikke sandt, Kone, Du trakterer ham med saa mange Bønner og Blodpølser, som han vil have, naar han sætter Sagen igjennem."

„Gjerne," svarede Konen.

„Det er indgaaet, Mester," udbrød Svenden, „og jeg giver Eder mit Ord paa, at jeg skal fortjene Pølsen og Bønnerne, og skaffe Eder den giftige Edderkop ud af Huset."

Da Gotfred havde gjennemlæst Papiret, der indeholdt en Overeenskomst om, at Smeden Lange skulde have Anna Maries to hundrede Daler, og hun til Gjengjeld Ophold hos ham, opslog han en hjertelig Latter og udbrød —

„Dette Dokument, som I kalder det, gjelder jo til Vandsbek; Amtet har jo ikke bekræftet det."

„Nei, Gotfred, og Amtmanden har ogsaa sagt Faster, at det ikke er en Styver værd; men hvad kan det nytte?"

„Ligefrem, at I ikke er bunden derved, og det er Hovedsagen; I behøver ikke at give den Gamle en Skilling tilbage af hendes to hundrede Daler, for deels har hun fortæret dem op og deels har hun forbittret Eder hver Dag, hun har været under Eders Tag."

„Meget vel, Gotfred, men saaledes vil jeg ikke bære mig ad."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg har givet mit Ord, og det er bedre end alle mulige Dokumenter. Ikke sandt, Kone? Vi negte ikke, hvad vi have lovet Faster."

„Derfor bevare os Gud," sagde Konen, og man var paa samme Punkt, som man saa ofte havde befundet sig.

„Naa, saa giv hende de to hundrede Daler tilbage, og hun vil da ikke have Andet at raabe og skrige paa, end at I have født og klædt hende i sex Aar uden at faae en Skilling derfor, og den Skam kunne I nok taale."

„Ja, det er nu altsammen godt nok, men man ryster ikke saa let to hundrede Daler ud af Ærmet," brummede Mester Lange.

„Nu, Husfred er bedre end Penge," sagde Svenden. „Jeg har vel ti Gange tilbudt Eder, at forstrække Eder med denne Sum, men I vil jo ikke have den. Mig kan det være ligemeget, Mester; naar I ikke vil gjøre Noget, for at faae Jomfru Anna Marie ud af Huset, saa maa I beholde hende, og det er da ikke værd at grublisere mere over den Ting, men see at faae fat paa Hammer og Tang og gjøre vor Gjerning."

Svenden gik i Værkstedet, men Mesteren gik ud i Haven. Desværre havde Ufreden i hans Huus ogsaa havt den onde Følge, at den tidligere saa flittige Mand nu ofte traskede bekymret omkring blandt Stikkelsbærbuskene, istedetfor at arbeide. Imidlertid sad hans Kone i Stuen, og overveiede Alt, hvad Gotfred havde sagt. Med en god Samvittighed at blive den onde, skjendesyge Faster kvit og atter faae Fred i Huset, forekom hende i Tankerne som et Himmerige. Desuden skyldte hun ogsaa sine Børn, at der gjordes Noget, thi de smaae Krukker havde store Øren, og naar de legede afsides, gik det bestandigt ud paa, at Rose var Fasteren, og at Brødrene Konrad og Gotfred truede hende med haarde Ord og jog hende paa Døren, medens den lille Pige tog paavei, ligesom hun saa ofte havde hørt Fasteren gjøre, og kaldte dem baade for Kjeltringer og Bedragere.

Pludseligt lagde hun sit Arbeide, stod op, og begav sig til Værkstedet, for at raadslaae endnu engang med den troe, forstandige Gotfred, og komme overeens med ham om, hvorledes de skulde vinde Seier, thi siden hun ret var kommen

i Tanker om, hvilken Lykke det vilde være for alle Parter at faae Fred i Hjemmet, havde hun fattet Haab om, at det ogsaa lod sig udføre; fordi Fasteren var ude af Huset, derfor kunde man jo nok see hende tilgode og sørge for, at hun ikke led Nød, og hun vilde da være taknemmelig, istedetfor at hun nu ikke skjønnede paa, hvad der gjordes for hende.

(Sluttes.)

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Siden Modtagelsen af dette Brev, havde Hr. Bankier Brewitz ikke oftere viist sig i Gabrieles Bolig. Istedetfor dette, tilmeldte han hende sin Beslutning, at han stedse vilde modsætte sig Børnenes Tilbagefaldelse, da Moderens Opdragelse kun vilde lede til et daarligt Resultat, medens de hos den rige Tante bragtes frem paa en Maade, der berettigede til de bedste Udsigter for dem. Endvidere tilføiede han, at det ikke var hende formeent at vende tilbage til sin Fødestad, hvorimod hun aldeles ikke havde nogen Opholdsret i Berlin.

Gabriele befandt sig saaledes i den meest hjelpeløse Tilstand. Hun saae Forførelsesværket mod hendes Børn i fuld Gang ved Søsterens Rænkefuldhed, og maatte hun ikke sige sig selv, at Glandsen og Overflødigheden, som dagligt omgave de Umistænksomme, vare Forlokkelser og Faldgruber nok, for at besnære deres Hjerter og bortvende dem fra hende?

Der udfordredes en Aarrækkes Længsel og skuffet Forventning, Kval og Kummer, for at lade Gabriele forsage og fuldkomment nedbøie hende. Hun havde opbudt alle sine Kræfter, for at forskaffe sig en uafhængig Existents, men hvorvidt kan vel en Moder bringe det, som Nat og Dag martres af Kjerlighed og Angest for sine Børn, hvilke man med Vold holder borte fra hende? Hun vandrer ikke paa den Jord, hvor hun befinder sig; hun er langt borte derfra. Hendes hele Væsen er opløst; hun seer, tænker og føler ikke Andet, end en eneste Smerte; hun lever ikke for Andet, end den brændende Begjerlighed efter at faae denne stillet; Tid og Rum synes at forsvinde for hendes Øine.

Uretfærdighed udøver en stor Magt i Verden; den fængsler og lammer det Individ, som er Gjenstand for samme, ligesom en Slanges magiske Blik den stakkels Skabning, paa hvilken den fæster det. Det maa bekæmpes, eller det tilintetgjør sit Offer; saasnart dette mangler paa Kraft, Bistand og Beskyttelse, maa det ligge under. Ogsaa Gabriele laa under. Ingen stod hjelpende og raadende ved hendes Side. Hun havde ingen tvingende Beviser, for at gaae retsligt tilværks mod den formaaende Søsters Vilkaarlighed. Lidenskabernes hemmelige Synder og Forbrydelser, som opfylde Verden med Sorg og Elendighed, have deres Forum for den usynlige Dommer, som bryder Staven over dem; men her gaae de deres Gang.

De sidste Breve, Gabriele modtog fra sine Børn, vare skrevne i en saa fuldkommen fremmed Tone, at Moderen, i sin forstyrrede Sjelstilstand, tvivlede om deres Sinds Troskab og deres Følelsers Standhaftighed, da selv Søsterens hadefulde Indflydelse ikke syntes at kunne have frembragt en saa iskold Virkning. Hun begyndte nu at troe paa Sandheden af disse Breve, og at de udgik fra Børnenes egen Aand, og hun skikkede dem tilbage til Formynderen med et knust Hjerte, idet hun vægrede sig ved fremtidigt at modtage Breve fra Tvillingerne, hvilke hun, efter deres Skrivelsers Indhold, ikke mere kunde anerkjende som sine Børn. Formynderen gjorde Majorinden bekjendt med denne Erklæring, med det Tilføiende, at Gabriele vilde frasige sig sine Børn, og oversendte tillige den Billet, hvori den ulykkelige Moder, dreven af Fortvivlelse, havde brugt disse Ord. Fru von Zarkow forelagde Børnene disse Breve fra deres Moder og Formynderen med de Ord —

„Eders uværdige Moder forstøder Eder hermed. Hun har hengivet sig til den elendigste Livsvandel, og hun vil helst være Eder kvit."

Det var det første af Moderens Breve, som var kommet Børnene forøie; Indholdet af de øvrige var stedse bleven mundtlig meddeelt dem, efter Tantens Forgodtbefindende, og Svarene havde været efter hendes Diktat.

Siden Begyndelsen af hendes Opdragelsesværk indvirkede Fru von Zarkow ved den yderste Strenghed og en Ringeagt, som ikke stod tilbage for samme, paa det hende hjemfaldne Børnepar. Hendes Princip bestod deri, at foremale dem Moderens Billede saa mørkt som muligt, men derimod fremstille sig selv for dem som den naadige Frelserinde, der befriede dem for det dybe Fald, Moderens Brøde havde truet dem med. Hendes Middel, for at opnaae dette, var at indgyde Frygt, og ved blind Lydighed tvinge dem til krybende at nærme sig hende, som vilde være deres Ideal i Et og Alt. Saaledes stedse bevogtede med Mistænksomhed, medens deres

Selvfølelse blev undertrykt tilligemed enhver Ytring af Frihed, saae Børnene sig fordømte til en slavisk Underdanighed, medens de opfyldtes af bange Tvivl i deres Kjerlighed til Moderen, hvilken blev dem skildret som en Forbrydelse, de af al Magt havde at modarbeide.

Vi maatte udspænde Fortællingens Ramme altfor vidt, dersom vi her vilde give en udførlig Skildring af Majorindens hele Opdragelsesmaade i Overeensstemmelse med hendes Øiemed, og af de Straffe og Tvangsmidler, hun bragte i Anvendelse, for ganske at faae Magt over de ubeskjærmede Børnehjerter. Fru von Zarkow indbildte sig vel, at hendes Bestræbelser vare blevne kronede med det Held, at løsne Baandet imellem Moder og Børn, men desuagtet tragtede hun efter i Fremtiden at kunne have Eneraadighed over de allerede fremvoxende Tvillinger ifølge en lovlig Bestemmelse, som berøvede Moderen den sidste Ret over dem, og hun ansaae det nærværende Tidspunkt, da hun havde Beviis ihænde for at Moderen Intet vilde vide af Børnene, som det gunstigste Moment til at bringe sit Forehavende paa det Rene.

I Hr. Brewitzes Kontoir fandt en lydelig Samtale Sted imellem Bankieren og hans Broder, fra hvilken de yderligere Begivenheder i denne Fortælling have deres Udgang. Ved Siden af Kontoiret var et lille mageligt indrettet Kabinet, hvori man opholdt sig, naar man ønskede Audients hos den mægtige Herre. En Kommis førte netop en Herre ind i dette Kabinet under Samtalen i Kontoiret. Han tog Plads paa en af de polstrede Stole, og da han hørte, at der var Nogen inde hos Bankieren, tilkjendegav han ikke sin Nærværelse, for ei at forstyrre ham.

Vi ville kaste et Blik paa denne Herre, som adspredt betragtede de forskjellige Gjenstande det lille Værelse indeholdt. Det var et høit, velvoxent ungt Menneske paa nogle og tyve Aar. Hans polske Herkomst aabenbarede sig tydeligt i hans Ansigts ædle og eiendommelige Typus. Han havde et let kruset sort Haar, og bar et smalt Overskjæg. Hans fine Profil, brune, aandfulde Øine, der ikke var uden et tungsindigt Udtryk, og let bevægelige Træk, der ofte dannede et fiint Smil omkring hans friske Læber, gav hans Personlighed en indtagende Interesse.

Den unge Mand var en Søn af Borgermester Herzford i Sch— i Schlesien. Han havde studeret Lægevidenskaben i Leipzig, bestaaet sin Embedsexamen, og var nu kommen til Berlin, for at gjøre sig bekjendt med Hospitalerne i den preussiske Hovedstad. Et andet Øiemed for hans Nærværelse i Berlin der angik et Familieanliggende, bragte ham snart i en meget nær Forbindelse med Gabrieles Skjebne.

I Begyndelsen lagde Philibert von Herzford ikke Mærke til den Samtale, som førtes i Kontoiret, og hvilken han ønskede maatte være forbi saasnart som muligt, men efterhaanden fængsledes hans Opmærksomhed ved nogle Navne paa Steder og Personer, som havde mere end almindelig Interesse for ham, og han fulgte nu Samtalen uden nogen yderligere Bestræbelse, end at holde sig rolig.

„I Sandhed, Fru von Zarkow driver Søsteren til det Yderste," sagde en mandig Stemme i en temmelig uvillig Tone. „Nu forlanger hun et formeligt Aftrædelsesdokument af hende, betræffende hendes Børn, for at kunne have uindskrænket Myndighed over dem. Imidlertid troer jeg ikke, at Madame Valentin indlader sig derpaa —"

„Det maa hun; hun har neppe noget Valg," sagde Bankieren med Eftertryk. „Fru von Zarkow truer hende med, at hvis hun ikke giver hende fuldkommen Moderret over Tvillingerne, vil hun blive berøvet Familiens Understøttelse, og hun vilde da see sig tvungen til at vende tilbage til Breslau, hvilket hun imidlertid fremfor Alt vægrer sig ved. Her kan hun ikke leve uden Bistand, og hun har altsaa kun Eet at gjøre, og det er, at bøie sig for Nødvendigheden, hvilket hun ydermere har Grund til, da Majorinden i saa Fald vil forhøie den Understøttelse, hun hidtil har nydt."

„Naar jeg var i Dit Sted," bemærkede Broderen, „vilde jeg saa hurtigt som muligt frasige mig dette Formynderskab, der kun medfører Fortrædeligheder. Her skriver Fru von Zarkow blandt Andet, at Raimond er løbet bort fra Seminariet i O—, hvor hun for et Aar siden havde anbragt ham tilligemed Søsteren Konstance, at han er sporløst forsvunden, og formodentlig har fundet sin Død i den Flod, som løber forbi Bygningen. Dette Tilfælde maa have foranlediget hende til at tage Konstance ud af Seminariet, thi hun skriver, at den unge Pige for Tiden er hjemme hos hende."

„Jeg skuffer mig ikke," tænkte Philibert, efterat han med spændt Deeltagelse havde hørt disse Ord. „Denne ulykkelige Fru Valentin maa være Moder til den henrivende Konstance i Seminariet i O—; Fru von Zarkow, hendes Tante — Broderen — Alt passer nøiagtigt for at bringe min Formodning til Vished."

Bankierens Svar afbrød pludseligt den unge Mands Tankeforbindelse, og han hørte ham sige —

„For min Skyld kan Majorinden handle som hun behager. I et tidligere Brev yttrede hun sig om, at hun, til Pigebarnets eget Vel, vilde anbringe hende i et Kloster. Det er nemlig Fru von Zarkows ufravigelige Mening, at Datteren har arvet Moderens ubøielige Sind; hun vil ikke lyde nogensomhelst Forskrifter, og for at forhindre de mere end sandsynlige Feiltrin af hendes letsindige Egenraadighed, anseer hun det for absolut nødvendigt at adskille hende fra den Verden, som ikke vil være hende tjenlig. Jeg veed ikke, om hun endnu har truffet noget Valg; kun saa meget staaer fast, at Moderen ikke vil gjenerholde sine Børn, der ville sygne hen under hendes Varetægt og komme til at føre et elendigt Liv, saa meget mere, som hun ikke er ganske rigtig i Hovedet, et Onde, som, hvis det tiltager, gjør det fornødent at indespærre hende. Jeg maa forøvrigt sige, at hun i ingen Henseende fortjener nogen Medlidenhed. For nogle Aar siden tilbød jeg hende en Forbedring i hendes Stilling, men denne intetsigende Person tillod sig at afvise min Opmærksomhed paa en haanlig Maade. Jeg vil nu underrette hende om, at hun afholder sig fra at gjøre Indvendinger imod skriftligt at afstaae sine Børn til Søsteren. Majorinden har tøvet med at omtale Raimunds Forsvinden, og hvad mig angaaer, da vil jeg ikke yttre mig om den til Nogen og mindst til Moderen. Derved undgaaer man, efter min ufravigelige Mening, et unødvendigt Skraal, thi Ukrudt forgaaer ikke saa let, og den bortløbne Dreng vil vende tilbage inden vi vide af det."

Philibert, som var oprørt over, hvad han havde hørt, gjorde en Bevægelse, for at blive hørt. Bankieren afbrød strax sin Tale, aabnede Kabinetsdøren og bad med megen Høflighed den unge Mand træde indenfor.

„Hvad er til Deres Tjeneste, min Herre?" spurgte han derpaa med et Buk.

„Jeg vil tillade mig at overrække Dem min Anbefalingsskrivelse, idet jeg ønsker igjennem Deres Huus at trække de Vexler, som ere fornødne under mine Studier i Berlin."

„Ganske til Deres Tjeneste, min Herre," svarede Bankieren. Da Forretningen var endt, bad han den unge Mand tilbords, men denne anbefalede sig med en Undskyldning og forlod Kontoiret.

Philibert havde leiet sig en Bolig i Louisenstadt; vi gjenfinde ham atter i hans Studereværelse. Lampen brændte paa hans Bord til seent ud paa Natten; han var beskjeftiget med Undersøgelsen af anatomiske Præparater. Omendskjøndt han nylig var ankommen til Berlin, var han dog allerede med største Iver trængt ind i sine Studier. Paa Bordet laa flere Værker af berømte Anatomer; man saae flere Dele af et menneskeligt Skelet, nogle til Præparering bestemte Organer, Smaaflasker med Viinaand, med røde, grønne og blaae Substancer til at indsprøite i Karrene. Alt viste, at Philiberts Haand og hans Secirkniv ikke havde hvilet i de henrundne Timer.

Han lagde Kniven fra sig for at gribe efter et videnskabeligt Værk af Haller, hans Yndlingsforfatter, hvis poetiske Skrifter ligeledes fandtes opstillede i en Reol, som stod strax ved ham. Han aabnede Bogen, for at eftersee de anatomiske Tavler, som i forskjellige Gjennemsnit indeholdt Afbildninger af Menneskehoveder, idet han sammenlignede dem med en Dødningeskal, som stod foran ham paa Bordet.

„Hvad søger jeg vel egentlig?" sagde han efter en lang Grunden, skjød Bogen fra sig og reiste sig fra Arbeidsbordet. „Jeg er allerede udmattet og Tankerne løbe rundt for mig. Her studerer jeg Organer, istedetfor at gaae paa Raad med mit Hjerte, i hvilket jeg i nogle Timer atter har bemærket Symptomer, som ikke de grundigste Værker ville være istand til at forklare, og som dette grinende Hoved synes at finde Behag i at spotte. Er det muligt, at Billedet af en ung Pige, som mit Øie kun i faa Øieblikke har hvilet paa, har kunnet gjøre et saadant Indtryk paa mig, at det uafladeligt ledsager mig, og som idag, da jeg modtog et nyt, uventet Livstegn om hende, endogsaa stiller sig imellem mig og disse alvorlige Arbeider, driver mig fra dem, ja selv opfylder mig med Afsky for dem, idet jeg ikke formaaer at modstaae de behagelige, phantastiske Drømmerier, til hvilke de dyrebareste Erindringer forlokke mig? Konstance — det var hendes Navn; jeg hørte det nævne, da jeg første og, indtil nu, for sidste Gang, saae hende i Opdragelsesanstalten i Breslau. Alt, hvad denne Hr. Brewitz meddeelte sin Broder, og som jeg uden min Villie blev Vidne til, stemmer overeens med min Konstances Forhold. Jeg siger, min Konstance! Ja, og jeg gjentager det! Jo mere jeg tænker paa det elskelige Væsen, der har opfyldt min Sjel med den skjønneste Drøm, desto mere føler jeg mig opfordret til at sige min Konstance, thi jeg elsker hende!"

(Fortsættes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Mubruks lydelige Latter lød fra Teltet.

„‚Gamle, enfoldige Stepperæv,' udbrød han med hævet Stemme, ‚Du er virkelig høist forunderlig, og Din Tale er næsten ikke et Svar værd. For at imidlertid Dine Brødre kunne indsee, at jeg maaskee er ærligere selv end Du, mistænkelige Hængehoved, saa spørger jeg: Hvo var det, som underrettede Eder om Aftalen i Krigsraadet? Hvo har opfanget det andet Bud fra Guldistriktet og overleveret det til Eder, da det var Eder om at gjøre, at Paschaen ikke fik nogen ny Efterretning fra den Kant? Hvo underrettede Eder daglig om Beyens Hensigter, og hvo kan overhovedet være Eder mere til Nytte end jeg, som staaer paa en saa fortrolig Fod med Tyrkerne?'

„Der reiste sig en høi og vedholdende Bifaldsmumlen. ‚Mubruk er tro og paalidelig!' raabte en ny Stemme.

‚Stille!' befalede den første Taler. ‚Det er langtfra mig, at ville anklage Mubruk. Dersom jeg virkelig havde frygtet Forræderi fra hans Side, saa hørte han ikke længer til de Levendes Tal. Imidlertid forlanger jeg, at han aflægger den samme Eed, som vi Alle have svoret, og dette er ikke mere end billigt. Indtil nu veed Ingen af os, om hans Meddelelser til os virkeligt have været overeensstemmende med Sandhed, om han har sagt os, hvad han har hørt, eller hvad han selv fandt for godt. Mubruk skal aflægge Eden, eller ikke mere have Adgang til vore Forsamlinger.'

„‚Sværg, Mubruk, sværg!' raabte flere Stemmer imellem hinanden.

„‚Godt,' svarede min Jæger i en sorgløs Tone, da det atter var bleven roligt i Teltet, ‚godt, jeg sværger. Foresig mig Eden, og jeg aflægger den.'

„Derpaa forekom det mig, som om flere Mænd reiste sig fra Jorden. Et Øieblik efter lød den dybe Stemme, som syntes at tilhøre den, der havde meest at sige i denne værdige Forsamling. Høitidelig og lydeligt fremsagde han i korte Sætninger følgende Ord:

„‚Ved Stjernerne, som ere Nattens Lys, og ved Solen, som er Dagens Moder, ved Slangen Alhimbura, alle sorte Menneskers Gud og Beskytter, sværger Mubruk Negerforbundet Troskab, Død over Tyrkerne og blodig Hevn mod alle Fjender af Njemati og Gul, som ere Brødre. Hans Øine skulle aldrig mere hilses af Stjernerne, hans Hjerte ikke mere glæde sig ved Solen, hvis han bryder denne Eed og bliver sine sorte Brødre utro; Alhimbura, den alvidende Slange, skal da dræbe ham, og han skal aldrig mere see sit Hjem, sin Kone og sine Børn.'

„Stemmen tav, og Mubruk udtalte den sidste Sætning. Jeg hørte nu kun nogle paafølgende enkelte Toner, ledsagede af en Lyd, som om man kyssedes.

„Mubruk var altsaa mine Dødsfjenders Medsammensvorne! At vide dette var mig nok, og forsigtigt forlod jeg mit Skjul, hvor jeg havde hørt det, som jeg vilde anseet for utroligt. Da jeg havde listet mig nogle Skridt fra Busken, styrtede jeg ud i det Frie med min Bøsse krampagtigt sammenknuget imellem mine Hænder. Var det virkelig muligt, at et menneskeligt Væsen kunde være saa slet og saa utaknemmeligt?

„Altsaa, Alle, Alle ere slette, falske og bedrageriske indtil den yderste Nederdrægtighed,' mumlede jeg ved mig selv. ‚Jeg vilde bygget paa denne Sorte som paa en Klippe, og han har viist sig at være en større Forræder end alle Andre. Derfor, altsaa, er jeg flygtet bort fra den civiliserede Verden, for at møde en saadan Skjebne her.'

„Jeg pressede min bankende Pande mod den raae Stamme af en Mimosa, og derpaa var min Beslutning fattet.

„‚Han maa døe,' tænkte jeg, og satte en frisk Fænghætte paa Pistonen af min Bøsse. Idetsamme hørte jeg Trin nærme sig, og med Geværet rede til Skud, traadte jeg bagved det nærmeste Træ. Mubruk nærmede sig sorgløst med Bøssen over Skulderen, og vilde gaae forbi, men jeg standsede ham.

„‚Hvem der?' raabte jeg, og Hanen paa mit Gevær knækkede.

„‚Det er mig,' svarede Mubruk, der havde kjendt mig paa Stemmen og traadte henimod mig.

„‚Hvor kommer Du fra?' spurgte jeg videre, uden at tillade ham at komme nærmere, og fast besluttet paa at nedskyde den sorte Forræder ved den første Løgn, han kom med.

„‚Hvorfra jeg kommer?' gjentog han, uden i ringeste Maade at komme ud af Fatning — ‚fra et Soldatertelt her i Nærheden, hvor der afholdtes en Forsamling af Njematiagenter, med hvilke jeg har sammensvoret mig.'

„Jeg lod uvilkaarligt Bøssen synke ved denne mere end frække Tilstaaelse.

„‚Og dette vover Du at sige til mig,' raabte jeg, idet jeg hurtigt traadte ham et Skridt imøde, ‚eller har Du maaskee isinde at gjøre det af med mig her paa Stedet, for at sætte Kronen paa Dit Helvedesværk i denne Nat?'

„'Men hvad er dette for Snak,' udbrød Mubruk med en dæmpet Latter. 'Er Du bleven vanvittig, Fader! Jeg, Mubruk, skulle ville gjøre det af med Dig?'

„'Jeg er aldeles ikke oplagt til hverken selv at lee eller høre paa Andres Latter,' svarede jeg forbittret og uden at vide, hvorledes jeg skulde bære mig ad med dette besynderlige Menneske, 'men jeg vil vide, hvorledes Du er kommen til at forbinde Dig med vore Fjender, som Du jo selv tilstaaer. Naar Du ikke øieblikkelig siger mig, hvem disse Skurke ere og hvad Slags Ondt de fører i deres Skjold, saa skyder jeg Dig ned som en vild Steppehund.'

„'Abu Midsa,' raabte den Sorte, og et Glimt af Vrede bragte hans mørke Øine til at flamme, 'Du miskjender mig. Dog, gjør hvad Du finder for godt — her staaer jeg for Dig og frygter ikke Din Kugle. Ei heller kunde det falde mig ind at bruge Vaaben imod Dig, Fader, dertil er Dit Liv mig for helligt, men ligesaa lidt skal nogen Trusel tvinge Mubruk til at tale, thi hvorledes end hans Handlemaade synes at være, er den dog ærlig.'

„Hvad skulde jeg gjøre? Jeg befandt mig i en ikke ringe Forlegenhed. At nedskyde et Menneske, som erklærede ikke at ville gjøre mindste Modstand, og som dertil beraabte sig paa sin Uskyldighed, var mig umuligt. Jeg bragte Hanen i Ro, satte Kolben mod Jorden og lænede mig til Bøssen.

„'Tal,' sagde jeg; 'lad høre, hvad Du har at sige til Dit Forsvar.'

„'Her er ikke Stedet,' svarede Mubruk roligt. 'Lad os begive os til Teltene, at vi ikke udsætte os for at blive belurede.'

„'Nei,' svarede jeg bestemt, 'jeg vil vide Alt paa dette Sted, og jeg gaaer ikke et Skridt med Dig førend Du har talt.'

„'Godt,' udbrød Mubruk med dæmpet Stemme og rakte mig sine Vaaben. 'Her er min Dolk og min Bøsse, og jeg er Din Fange, thi jeg kan og vil ikke udtale mig paa dette Sted, hvor Bladene have Øren, og hvor jeg allerede har sagt for Meget.'

„Der laa noget saa Oprigtigt og Afgjørende i hans hele Væsen og Maade at tage Sagen paa, at jeg uvilkaarligt fik Tillid til ham. Hvilken Grund skulde han forøvrigt have til at være min Fjende. Den klare Maane beskinnede hans Ansigt, og jeg læste ikke det mindste Spor af Falskhed i hans Træk.

„'Naar Du vil det saa, og har Grund til Frygt, hvad Din egen Person angaaer,' sagde jeg, 'saa kom, og følg mig til mit Telt. Dine Vaaben kan Du beholde; gid det ikke maa vise sig, at der er Grund til at berøve Dig dem.'

„Jeg tog min Bøsse, og Mubruk stak atter sin Dolk i Beltet og kastede sit Gevær over Skulderen. Vi vexlede ikke et Ord mere, men forlode Stedet og begave os til mit Telt, uden selv at blive bemærkede af Skildvagten, som formodentligt sov paa sin Post.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Da den blodgjerrige Henrik den Ottende af England var bleven uenig med Paven, og af Biskop Fischer i Rochester forlangte Anerkjendelse som Kirkens Overhoved i sit Rige, hvilket denne negtede, sendte Paven Biskoppen Kardinalshatten til Løn for hans energiske Modstand. Da Kongen erfarede dette, sagde han koldt: „Hvad gavner en Hat uden Hoved," og gav øieblikkeligt Befaling til, at Biskoppen skulde henrettes.

Under en øiensynlig Livsfare danne Aandens Nærværelse og Legemets Fraværelse de sikkreste Redningsmidler.

„Gjører Dem det bekvemt, mine Herrer og Damer," sagde en Husfrue, og smilede til alle Sider; „det er mig behageligst, naar mine Gjester ere hjemme."

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 8de Juli. № 28.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Grønlandske Skizzer (med 2 xylographerede Afbildninger.) — Kusen (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.)

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Philibert havde talt i en stedse tiltagende Sindsbevægelse, medens han gjennemskred Værelset med hurtige Skridt.

„Og med hvilke Intriguer har man ikke omgivet den uskyldige unge Pige?" vedblev han for sig selv. „Hendes Moder befinder sig her i Staden, ulykkelig, undertrykt, og begge ere adskilte fra hinanden med Vold. Majorinden, der fra Breslau er mig bekjendt som en hovmodig, tyrannisk Dame, har berøvet Søsteren sine Børn for at saare og krænke hende, paa Grund af at hun ikke har villet bøie sig for Familiens Vilkaarlighed, men har villet hævde sin Villie som et Fornuftvæsen. Hvilken ny Væv af Skjændighed! Og hvad kan jeg gjøre, for at hjelpe hende og hjelpe hende hurtigt, inden Begges Ulykke er fuldstændig?"

Efter disse Ord syntes den unge Mand at gribes af en mørk Stemning, der fremkaldte et overordentligt smerteligt Udtryk paa hans Ansigt. Ogsaa han var i sine Familieforhold piinligt berørt, og det var med en dyb Følelse af denne sørgelige Omstændighed at han udbrød —

„Min stakkels Fader er ligeledes et Offer for et troløst Forræderi af elendige Skurke. Hvor lidet Værd har ikke min Frihed for mig, medens han, den ulykkelige gamle Mand, der altid har viist mig den største Ømhed og anvendt saa meget paa mig, han, der stedse var redelig i al sin Vandel, er anklaget for en vanærende Statsforbrydelse, berøvet sit Embede og overgivet til Fængselsmurene. O, min Gud," tilføiede han med hævet Blik, „gjør mig i denne Time til et svagt Redskab for Din Haand og aabn mit Blik for det rette Middel, til at frelse ham og skaffe ham Opreisning."

Efter saaledes at have lettet sit Sind, skred han atter hen til sit Arbeidsbord. Hans Aand følte sig oplivet paany, og snart fløi Pennen over Papiret, idet han udkastede en Plan til Gunst for den ulykkelige Gabriele og til sin fangne Faders Befrielse.

I Aaret 18— var der af Øvrigheden i Sch— foretaget Udbetalinger for Krigsskade, uagtet det herpaa lydende landsherrelige Dekret bestemte at disse først senere skulde finde Sted. Ved en uforventet Angivelse fik Overretten Kundskab herom, og de Undersøgelser, som umiddelbart foretoges, ledede til Opdagelse af, at meget Faa havde faaet Noget, og at Kvitteringerne for de øvrige opførte Summer vare falske. Borgemesterens Underskrift fandtes imidlertid paa samtlige Pengerekvistitioner, men hvor vare Pengene? Kassekontroleuren havde taget Reisepas, og saaledes blev det Borgemesteren alene, der kom til at staae til Ansvar. Denne besvoer sin Uskyldighed og erklærede Underskrifterne for eftergjorte, men Alt var imod ham; han blev suspenderet fra sit Embede, taget i Forvaring, og der blev reist Sag mod ham og nogle andre Embedsmænd. Denne Mand, der befandt

sig under disse ulykkelige Omstændigheder, var Philibert von Herzfords Fader.

Først seent reiste Philibert sig fra Skrivebordet, hvor han havde fuldført tvende Skrivelser, som han sammenlagde og forseglede. Den ene var en Ansøgning til Kongen. Idet han tilføiede Udskriften, sagde han ved sig selv: „Jeg vil gjøre et Forsøg paa egenhændig at overrække den til Landsfaderen, der er ligesaa god som retfærdig. Alt, hvad jeg beder om, er, at min Fader maa forundes sin personlige Frihed medens den forsmædelige Proces svæver for Retten. Hvor skrækkeligt maa det ikke være for ham at blive behandlet som en Forbryder, naar han veed med sig selv, at han Intet har forskyldt! Og dog, maa denne Tanke ikke tjene ham til Opmuntring? Jo, saaledes er det — den opretholder hans Aand og giver ham Kraft til at bære sin Skjebne med opreist Hoved, men forøvrigt forøger den kun Bitterheden over at være stillet paa samme Trin som den Skyldige. Og desuden, hvor ofte havde man ikke Exempel paa, at Løgn og Underfundighed have seiret over Ærlighed? Han kan ikke byde andre Beviser for sin Uskyldighed, end en mangeaarig redelig Livsvandel; intet andet Vidne, end det Ærværdige ved hans hvide Haar. Dog, slige Forsvar antages ikke for gyldige; en elendig Bedragers falske Pennestrøg faaer Lov til at tilintetgjøre et heelt Livs Anseelse og Agtelse. Men Synden kan ikke tie, i Dag eller i Morgen vil den forraade sig, og den Haand, der med en saa utrolig Kunstfærdighed har efterlignet min Faders Skrifttræk, eller de, som ere Medvidere og Deeltagere i Bedrageriet, ville ikke hvile, førend de have paadraget sig den Straf, som det Onde altid fører med sig.“

Philibert besluttede strax den følgende Morgen at sætte sig i Virksomhed, deels som Beskytter for en Ulykkelig, deels som sin Faders Befrier. Begeistret af den Kjerlighed, som opfyldte hans ædle følende Hjerte, haabede han paa et godt Udfald af sine Bestræbelser, omendskjøndt han endnu manglede alle veiledende Spor for sine Planer, og satte en Tillid til sig selv, som især er karakteristisk for den ungdommelige Alder.

Faa Dage efter modtog Gabriele Philiberts Brev, der udøvede en næsten trylleriſk Virkning paa den ulykkelige Kone og gav den lethargiske Tilstand, hvori hun var hensunken, en ny Elektricitet.

Philibert tilskrev ikke Madame Valentin, at hendes Søn Raymund rimeligviis var forulykket, men han tilmeldte hende, at han hemmeligt havde forladt det Seminarium, hvori han var sat. Dernæst fraraadede han hende at gaae ind paa det, som hendes Søster igjennem Børnenes Formynder vilde henvende sig til hende om, nemlig en fuldstændig Frasigelse af disse. Han aabenbarede hende sit Bekjendtskab med alle Forhold, og hvorledes han var meget vel bekjendt med, at Tvillingerne kun vare blinde Redskaber i Fru von Zarkows Hænder, der lod dem bevogte med Argusøine. Endvidere raadede han hende, at afsætte Hr. Brewitz som deres Formynder, og ad Rettens Vei fordre dem tilbage, eller, i værste Tilfælde, selv afhente dem, navnlig Konstance, som efter Majorindens Plan skulde stikkes til et Kloster. Han tilbød hende al den Bistand, der stod til hans Raadighed, i det Tilfælde at hun ikke forsmaaede en Ubekjendts Hjelp og kunde skjenke ham Tillid.

Dette var altsaa Frugterne af Majorindens Opdragelsessystem. Drengen var forsvunden, Datteren anbragt i et Kloster, og Moderen betragtet som et Nul!

En overvældende Smerte greb den ulykkelige Gabriele Valentin. Kunde hun troe Alt, hvad den Ubekjendte havde erklæret? Hun maatte fæste Lid dertil, thi hun havde oplevet saa mange haarde Tilskikkelser. Men maatte hun ikke føle sig trøstet ved, nu, da hendes Lidelser vare bragte til et saa utroeligt Punkt, at en Vennestemme var trængt ind i hendes Hjerte og en Vennehaand havde grebet hendes, for at opretholde hende saa vidt muligt. Her bødes hende Raad, og det paa en Maade, der vakte Tillid, som hun fremfor Alt behøvede; her var ingen Anklager, ingen Undertrykker. Den hemmelige Ven havde jo ogsaa frigjort Børnene for, at have bortvendt deres Hjerter fra hende; — de elskede hende jo, og søgte kun Leilighed til at vise det, men afholdtes derfra af den unaturlige Tante.

Da Gabriele havde fattet sig noget, efter gjentagne Gange at have læst Philiberts Brev, skrev hun til sin Søster, fremstillede hende Forkasteligheden i hendes Fremgangsmaade, fordrede sine Børn tilbage, og, hvis det ikke skete, da selv at komme for at afhente dem. Hendes Brev aandede den heftigste Længsel efterat gjensee de dyrebare Væsner, som nogen Moder kan føle, og det lod ikke Tvivl tilbage om, at hun vilde møde enhver Modstand, for at optræde mod Søsteren, og benytte ethvert Middel, for atter at sætte sig i Besiddelse af sine Børn, hvorledes end hendes og deres Stilling senere vilde blive.

Fru von Zarkow svarede ikke paa Søsterens Skrivelse; forgjeves ventede denne den ene Dag efter den anden. Derimod modtog Gabriele gjennem Hr. Brewitz Majorindens Opfordring

til, at underskrive et Dokument, hvori hun i Et og Alt frasagde sig al Ret over hendes Børn, ledsaget af den Trusel, at man i Vægringstilfælde saae sig nødsaget til at unddrage hende enhver Understøttelse. Gabriele, som atter havde faaet Energi til at virke, sendte denne Skrivelse tilbage til Bankieren, og da hun havde erkyndiget sig om, hvorledes hun skulde forholde sig, fremsatte hun skriftligt Alt, hvad der var skeet og hvad hun havde at klage over, og indgav denne Beretning under Form af en Ansøgning om hendes Børns Tilbagegivelse.

Den stakkels Gabrieles Længsel efter Sagens Afgjørelse paaskyndede den ikke; Hr. Brewitz vidste at udhale den fra Tid til Tid. For det Første havde han fremlagt den Erklæring i Retten, at man maatte ansee Madame Gabriele Valentin for aandsforstyrret, letsindig og ødsel, og for aldeles uskikket til at opdrage sine Børn, og for det Andet havde han altid en eller anden Grund til at faae Sagen udsat, snart derved, at han var fraværende, snart paa Grund af, at han vilde komme med nye Indlæg, hvortil han manglede enkelte Oplysninger. Endelig blev Gabriele saa fortvivlet og hendes Sind saa betaget af Frygt for, at Retten ogsaa forraadte hende, at hun fattede den Beslutning at henvende sig til Kongen; hun vilde vove det Yderste og derpaa forlade Berlin. Hvad der endmere forøgede hendes Smerte og Forvirring, var, at hendes yngste, syegelige Barn befandt sig i en Tilstand, der gjorde det sandsynligt, at det vilde bukke under for sin Svaghed.

Kongen opholdt sig den Tid paa Slottet Bellevue i Dyrehaven. Saasnart hun havde erfaret dette, begav hun sig derud, og med raske Skridt betraadte hun Forgaarden og ilede henimod Portalen; men forend hun havde naaet denne, indhentedes hun af Schweitseren.

„Hvor skal De hen?" udbrød han. „Tilbage! Hans Majestæt er netop isærd med at kjøre ud og modtager Ingen her."

„O, skaf mig Adgang," bad hun; „jeg har et Bønskrift at overrække ham, som er af megen Vigtighed. Jeg beder Dem, viis mig ikke tilbage, men tillad mig at komme ind til Monarken."

Uagtet hendes bønlige Tone, raabte Schweitseren paany: „Tilbage, og gjør ingen Omstændigheder! Her er ikke Stedet til at afgive Bønskrifter; De maa aflevere dem paa Posthuset i Berlin, hvor der er et Kontoir, som ene modtager Breve til Kongen og Hoffet. De maa behage saa hurtigt som muligt at forføie Dem bort."

Den stakkels Madame Valentin bævede tilbage, da Portneren ledsagede disse Ord med en truende Mine og en Bevægelse, som om han vilde hjelpe hende med at komme afsted. Hun skyndte sig at forlade Slotsgaarden og tog Veien til den store Allee og det Sted, hvor der ved Siden af Promenaden er opreist en kolossal Statue. Hendes Uro syntes med hvert Øieblik at tiltage; hendes Blik var forventningsfuldt fæstet paa Udkjørselen fra Slottet, da hun haabede her at kunne faae Leilighed til at overrække sit Bønskrift. Hun saae de kongelige Ekvipager holde for Slotstrappen, omgivne af en Mængde Kavalierer og Lakaier, hun saae dem sætte sig i Bevægelse og i flyvende Fart boie ind i Alleen, og beredte sig til at træde frem, men hendes Fødder vare som lammede, hun gjorde nogle Skridt, og sank derpaa afmægtig ned ved Foden af Statuen, uden at sees af Nogen i Ekvipagerne, som strax efter brusede forbi. Da hendes Bevidsthed vendte tilbage, saae hun sig understøttet af en ubekjendt Herre.

„Tillader De, at jeg ledsager Dem?" sagde han. „De er for svag til at kunne komme videre uden Hjelp."

Gabriele manglede Ord til at takke sin Beskytter, thi kun langsomt gjenvandt hun sine Kræfter. Bønskriftet var faldet ud af hendes Haand, den Ubekjendte tog det op og overrakte hende det.

„Hvor smerteligt er det ikke for mig, min Herre," sagde Gabriele med et tungt Suk, „at det ikke lykkedes mig at bringe denne Skrivelse i Kongens Hænder. Men ak, jeg har aldrig før været i en saadan Situation, jeg følte mig overvældet af Angst og Forvirring, og Øieblikket gik ubenyttet forbi."

„Kongen saae Dem ikke," bemærkede Herren med Deeltagelse; „jeg befandt mig her i Nærheden, og iagttog det ganske tydeligt. Men tab ikke Modet for det, Madame, De maa søge at naae Deres Øiemed under gunstigere Omstændigheder. Lad mig forøvrigt sige Dem," vedblev den Ubekjendte, „at vi, selsomt nok, dele Skjebne med Hensyn til Øiemedet for vor Nærværelse her. Ogsaa jeg har et Bønskrift at tilstille Monarken, men uagtet alle de tagne Forberedelser, er det dog ikke lykkedes mig. Lader os derfor, Madame, indgyde hinanden Mod. Støt Deres Haab til et bedre Udfald næste Gang; at være Supplicant kræver Udholdenhed."

Med disse Ord bød han hende Armen, og ledsagede Gabriele hen til den nærmeste Bænk, paa hvilken de toge Plads.

„Jeg kan ikke mere forsage, min Herre," sagde Gabriele med Fasthed; „jeg var bestyrtet, men det er nu forbi. Hvad jeg tænker at gjøre, vil jeg nok naae, men jeg vil ikke atter forsøge

mig paa denne Maade. Selv Kongen skal ikke gives Leilighed til at forholde mig mine Børn, hvilket vel sagtens havde blevet Tilfældet ved Andres Indvirkning, dersom jeg havde opnaaet at lægge min Sag i hans Haand; nei," vedblev hun med Heftighed, „jeg selv, jeg alene, skal vide at skaffe dem tilbage til mig, og jeg vil blot spørge: hvem Andre end Moderen tilhøre Børnene?"

Den Fremmede kastede et gjennemtrængende Blik paa hende, og i en deeltagende Tone sagde han: „Jeg veed, Madame, hvilket Forlangende, der har ført Dem hid; jeg kjender Deres smertefulde Skjebne, og den har bevæget mig dybt. Tingen stiller sig saaledes, Fru Valentin, at jeg maa præsentere mig for Dem — jeg er Philibert Herzford."

„O, min Herre, hvor glæder det mig ikke, at have Leilighed til at bevidne Dem min Taknemmelighed," udbrød Gabriele idet en Glædesstraale foer over hendes Ansigt. „Ak, De havde netop stillet Dem ved min Side, tilkjendegivet mig Deres Deeltagelse og tilsagt mig Deres Bistand, da De pludseligt forsvandt."

„Jeg anede, at De ansaae mig for forsvunden," svarede Philibert, „men det var ikke muligt at forhindre det. Paa Grund af Anbefaling paa min Ansøgning til Kongen og Leilighed til at afgive den i hans egne Hænder, maatte jeg henvende mig til forskjellige Personer, hvoraf nogle ikke opholde sig her, og jeg saae mig der for nødt til at forlade Berlin. Ligesom i et Eventyr, udfordres der mangfoldige vidunderlige Midler, for at opnaae en Konges Gunst."

„Hvor inderligt har jeg ikke længtes efter at tale med Dem," sagde Gabriele efter en Pause, „og hvor lykkelig er jeg ikke over at være truffet sammen med Dem her! Jeg har saa meget at spørge Dem om, og saa meget at meddele Dem; men her er ikke Stedet —"

„Nei," faldt Philibert hende i Ordet. „Hvis Deres Kræfter tillade det, ville vi nu vende tilbage til Staden."

(Fortsættes.)

Grønlandske Skizzer.

I Reglen betragter man Genueseren, Christopher Columbus, som Opdageren af Amerika; forskjellige Strøg af denne langstrakte, begge Hemisphærer omfattende, Verdensdeel bleve allerede tidligere besøgte. Saaledes er det bekjendt om Normannerne, at de paa deres vidtløftige Søtog ogsaa naaede til Grønland, og selv naar vi betragte dette som en Mythe, er det dog vist, at Østkysten af Grønland blev opdaget Aar 980 af Erik den Røde, en irlandsk

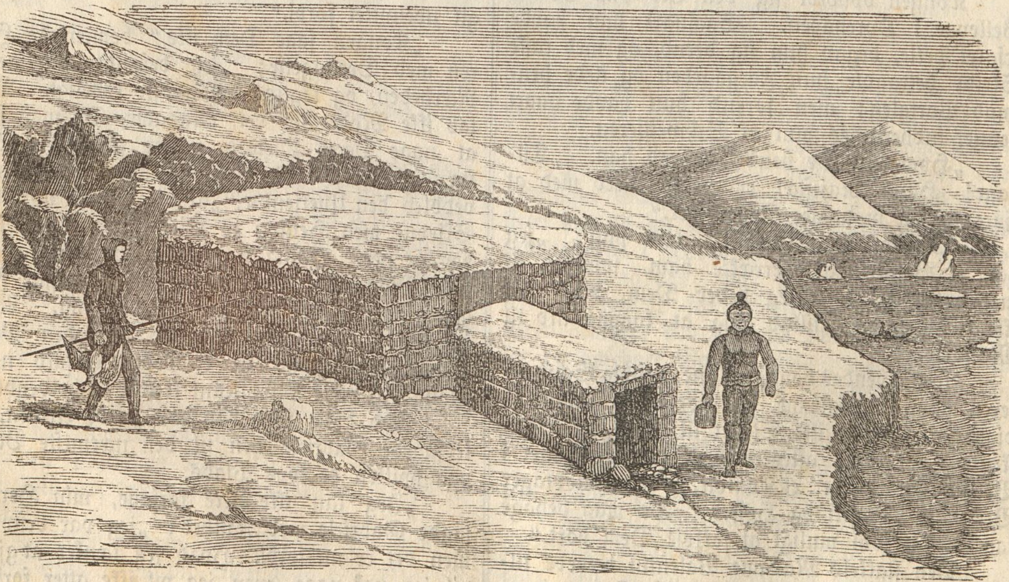

Det Ydre af en grønlandsk Hytte.

Søfarer af norsk Herkomst, der havde maattet forlade sit Fædreland paa Grund af et begaaet Mord. Efter et toaarigt Ophold her, vendte Erik tilbage til sin Hjemstavn og skildrede det nye Land som rigt og frugtbart, hvorfor han gav det Navn af det „grønne Land;" ogsaa bevægede han flere af sine Landsmænd til at tage dertil, og nedsætte sig som Kolonister. Allerede i Aaret 1000 sendtes Missionairer til Kysterne, paa hvilke de opførte nogle Kirker, ja, endogsaa en lille Stad, som de kaldte Garde. De kultiverede en Strækning Land og kunde benytte Engene til Græsgange. Nu er det anderledes: nu er „Grønland" et Jordstrøg, bedækket med Iis og Snee, der kun forsvinder i den varmeste Deel af dets korte Sommer. Landet udstrækker sig fra den ni og halvtredsindstyvende indtil den fiirsindstyvende Grad nordlig Bredde, og antages at indeholde et Fladeindhold af femten til atten tusinde Kvadratmile. En Bjergryg deler det i Øst- og Vestgrønland, og denne, som paa Østkysten naaer en Høide af tre til fire tusinde Fod, kaldes her for Roskoogebjerget. Synet af Landet fra Havet er Billedet af et fuldstændigt Øde. Isbjerge af uhyre Størrelse svømme langs Strandkanten og bevirke den stedse meget lave Temperaturgrad.

Beboerne, hørende til Eskimoracen, ere et stærkt, godmodigt Folk, med forholdsviis store Hoveder. De leve af Fiskefangst og Jagt efter Fugle, Robber og Sælhunde. Disse Dyr levere dem ikke alene den daglige Underholdning, men overhovedet Alt, hvad der hører til deres Livsfornødenheder, saasom Tran, Skin til Beklædning, ja endogsaa samtlige deres Redskaber og forskjelligt Husgeraad. Hvad Palmen er for de tropiske Zoners Beboere, er Sælhunden, Robben og Hvalfisken for Eskimoen, ja, endnu mere, de give ogsaa Næring for deres Hunde, hvilke de, tilligemed Rensdyret, bruge som Trækdyr.

Deres trannede Næring og deres Legemers Fidtmasser lade dem udholde den strænge Kulde, hvorfor de ere udsatte, thi deres Klæder bestaae kun af Skin, som vel kan holde Vinden ude, men dog ikke, saavidt man kan dømme, slutte sig til Legemet med nogen overordentlig Varme. Hvad der synes at være dem en sand Rædsel, er Reenlighed.

Deres Brændemateriale bestaaer af Drivtømmer, som opsamles langs Kysten, Gjødningen af deres Husdyr, og de forkrøbne Buske, som sparsomt findes. I Kajakken færdes de paa Havet, og deres Vaaben ere Harpuner

Det Indre af en grønlandsk Hytte.

Landser, Pile og Buer, men det er dog nok bedst at tilføie Bøssen. Deres Boliger i Jorden, til hvilke Adgangen er igjennem en snæver Aabning, og i hvilke Atmosphæren er uudholdelig for andre Mennesker, end Grønlænderne, ere naturligviis alt Andet, end hvad vi ansee for bekvemmeligt og behageligt; hvad man især kan sige, er, at de ere et mørkt Samlingssted for alle Uhumskheder, og ideligt oplyses af en osende Tranlampe. Men hvor er det muligt at give nogen Regel for Smagen: Grønlænderen elsker den Lummer af Tran, forraadnede Fiskedele ꝛc. ꝛc., hvori han er født og opdraget; hørte han hjemme under andre Forhold, vilde han ogsaa have andre Sympathier.

Rusen.

(Fortsættelse.)

Svenden stod ved Ambolten og hamrede saaledes løs paa det gloende Jern, at Funkerne fløi ham om Ørerne, og han var saa fordybet i sit Arbeide, at han blev ganske forskrækket ved den unge Kones Tiltale.

„Hvad vil I, Husmoder?" spurgte han. „Vil I tale med mig om Faster?"

„Ja, Gotfred. I har saa ofte tilbudt os de Penge, I har sparet sammen, og naar jeg tænker paa Muligheden af —"

„At faae Fred i Huset," faldt Svenden hende smilende i Ordet.

„Ja netop."

„Og blive Plageaanden, Skjendegjesten kvit —"

„Ja, ja —"

„Saa ville I laane mine Penge, for at give den gamle Hex sine to hundrede Daler tilbage?"

„Ja, Gotfred! Naar blot min Mand vil gaae ind derpaa. Han er meget god, men han er aldrig istand til at kunne paatage sig nogen Myndighed ligeoverfor Faster; han finder sig i, hvad hun byder ham."

„Ganske sandt, Husmoder," sagde Svenden med en stille Latter. „Dog, lad mig kun sørge. Jeg veed et Middel, som giver selv en Skræder Mod. Overlad Alt til mig! Nu gjør jeg mit Arbeide færdigt, derpaa henter jeg Pengene, og saa tager jeg Mester i Lære som Svend. Han skal lære, hvorledes man som Grovsmed bearbeider Drager."

„Men begaae ingen Dumhed, Gotfred," advarede Konen og hævede Pegefingeren.

„Ja, det kan jeg ikke saa lige indlade mig paa at love," raabte Svenden leende. „Dog, gjør Eder ingen Sorg, jeg skal indrette det efter en Kompasstreg." Og dermed slog han atter løs, saa det dundrede i Værkstedet.

I Skjenkestuen i Freienhofen sad samme Aften tre Gjester indenfor de aabne Vinduer og lode sig det klare Langensalzerøl fortræffeligt smage, medens de i al Gemytlighed talte om Havrepriserne, Keiser Napoleon, og tusinde andre Ting: disse tre megettalende Herrer vare Mester Lange, hans Svend og en Skovhugger.

„Endnu tvende Maß for mig og Mester," skreg Gotfred, og trommede med stor Lystighed den russiske Tappenstreg i Vindueskarmen.

„Du er jo en Pokkers Karl idag, Gotfred," sagde Skovhuggeren, der gjerne vilde være med, især naar det Intet kostede. „Har Du vundet det store Lod eller er det Din Fødselsdag, for Noget maa der da være paafærde?"

„Naar I endeligt vil vide det," svarede Gotfred, „saa feirer jeg en Fest, der ikke findes i den russiske Kalender, og den kaldes ‚Befrielsesfesten.'"

„Er Du forrykt, Gotfred? Vi have endnu tre Maaneder til den 18de October."

„Ligemeget, jeg holder Festen, naar jeg synes forgodt. Holla, bring ogsaa vor Ven her en Maß Langensalzer endnu."

Mester Lange havde først af Mismod, og derpaa, fordi Øllet smagte ham saa saare behageligt, drukket noget raskere, end Forsigtigheden bød. Han sad nu der ved Vinduet med straalende Øine og lod Munden løbe, uden synderligt at bekymre sig om hvad han sagde. Han følte kun med megen Behag, hvorledes de Andres spøgefulde Stemning smittede ham, og han overlod sig sorgløst til denne Nydelse. Snart nynnede han en Melodi, og snart holdt han det fulde Glas prøvende op for den dalende Sol, inden han satte det til Munden.

Efterat Mesteren havde faaet den tredie Maß, var han kommen til det Punkt, at han følte, det var beskæmmende for ham at lade sig traktere af sin Svend, og til Alles Forbauselse forlangte han pludseligt med høi Røst to Kander Øl, og tilføiede derpaa:

„Naar man drikker, maa man ogsaa synge. Lader os faae en af de gode gamle Viser, der kvæge Hjertet ligesaa meget som dette fortræffelige Øl."

„Det er et Ord," istemmede Gotfred, og

nu gik det løs med at drikke og synge. Svenden holdt imidlertid Øie med sin Mester, og da det forekom ham at være den rette Tid, raabte han paa eengang: „Se, der dreiede netop Faster Pfützacker omkring Hjørnet; hun har bestemt været her henne for at snuse. Stakkels Mester, det vil sikkert gaae Eder ilde iaften. Jeg skal nok vogte mig for at være tilstede, naar I kommer hjem."

Lange, der, trods sit bølgende Blod, strax følte lidt Skræk, jog hurtigt denne paa Flugten, da han hørte Svendens medlidende Tone, som var godt nok beregnet, og reiste sig hastigt, idet han udbrød:

„Saa Du mener, jeg er bange for hende, Gotfred? Godt, jeg vil vise Dig, om jeg er det. Kom, jeg vil strax afsted." Og idet de alle Tre forlode Skjenkestuen, tilføiede han, og svingede med den høire Arm: „Dersom hun kommer mig for nær, saa skal hun faae Afregning for alle sex Aar paa eengang."

„Bedst var det dog, om I ogsaa kunde gjøre Afregning paa en anden Maade, tælle hende de to hundrede Daler op paa Bordet, og saa sige: Der har Du, hvad Du forlanger, og pak Dig nu!"

Smeden blev staaende, betragtede Gotfred listigt med sine godmodige blaae Øine, som idag straalede med en usædvanlig Glands, og idet han lagde sin Haand paa hans Skulder, sagde han —

„Jeg mærker, at Du har de to hundrede Daler hos Dig, og at det er Din Hensigt at lade mig faae dem. Nu vel, saa kom da med dem, Du gode Ven; med Renter skal Du faae dem tilbage til sidste Skilling." Og Gotfred stak leende Pengene til ham.

I Hjemmet ventede man allerede et heelt Kvarteer paa Mesteren med Aftensmaden, og Fasteren var just isærd med at bryde løs, da Døren gik op og han traadte ind med raske Skridt, for at man ikke skulde bemærke hans Ruus. Det lykkedes ham, ved Hjelp af al sin Villiekraft, at faae Hatten op paa det vante Søm, men da Fasteren fæstede sit Gleneblik paa ham, blev han saa forvirret, at han gjorde en Bevægelse, som om han atter vilde ud af Stuen, og denne Bevægelse havde meget tilfælles med en Overballance.

Konen greb ham hurtigt ved Armen og udbrød forfærdet — „Hvorledes har Du det, Mand? Du har drukket for meget."

„Hvad har jeg?" stammede Mesteren. „Troer Du, jeg har drukket for meget? Jeg vil sige Dig Noget, Mutter, det er Dig, som har drukket for meget, og Faster med, at dømme efter hendes gloende Øine."

„Hvad er det, Du siger!" skreg den gamle Jomfru Pfützacker, og truede med den knoklede Haand; „beskylder Du mig for at have drukket for meget, lede Menneske! Nei, det lader jeg mig ikke gefalde! Retten skal dømme os imellem!"

„Ja, og Forbundsdagen!" raabte Mesteren haanligt. „Lad mig sige Dig, Faster, at jeg er en fri Mand, og at jeg ikke bryder mig mere om Dig og Dine Trusler end som saa!" Med disse Ord knipsede han med Fingrene og vilde svinge sig rundt paa Hælen, men det blev ved en halv Vending.

(Sluttes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

2.

„I Leiren herskede allerede den dybeste Stilhed. Man hørte kun den halvtudgaaende Vagtilds Knittren, de tunge slæbende Trin af enkelte Skildvagter, og det dybe Aandedræt eller Snorken af de mange Sovende. Fra Ørkenen lød Schakalernes gjennemtrængende Skrig, og fra Nilen Kæmpefrøernes hule Kvækken. Det var en tropisk Nat, som jeg for ofte havde henlevet, til at den kunde have noget særdeles Tiltrækkende for mig.

„Vi traadte ind i mit Telt. Tavs satte jeg min Bøsse i et Hjørne, medens Mubruk lagde sine Vaaben fra sig og tændte Lys; derpaa satte han sig ved Siden af mig paa det Tigerskind, som bedækkede mit Leie.

„'Fader,' begyndte han, da han mærkede, at jeg vedligeholdt en mørk Tavshed, 'jeg troer, at Du har kjendt Mubruk i lang Tid, og jeg glemmer aldrig, at det var Dig, som tog Dig af den stakkels sorte Dreng, da han stod forladt af Alle; at det var Dig, der skikkede ham til Munkene, for at undervises, og endelig, at det var Dig, som lærte den opvoxende Knøs Brugen af de frankiske Vaaben, hvilket har været den stakkels Neger til stor Nytte. Siig mig, Abu Midsa, kan Du, efterat have spurgt Dit Hjerte, virkeligt nære den Tanke, at Mubruk troløst kunde forraade sin gode, hvide Fader, ja, at han blot vilde være istand til at gjøre Noget, som i mindste Maade kunde skade Dig?'

„‚Jeg veed det ikke,' svarede jeg; ‚i Verden er Alt muligt, og for de Sorte er Intet umuligt. Jeg kjender denne træske Race, der er ligesaa feig under Svøben, som grusom, naar den har Magten.'

„‚Derpaa vil jeg Intet svare, men kun sige, at mig gjør Abu Midsa Uret,' sagde Mubruk sørgmodigt; ‚at Du er forblændet og ikke veed, hvad Du taler. Har jeg nogensinde fornærmet den gamle Jæger; har Du oplevet den Dag, da jeg gjorde Dig noget Ondt?'

„‚Det, Du idag har gjort imod mig, er nok, for at have Mistillid til Dig,' bemærkede jeg haardt og koldt.

„‚Saa Du troer og føler Dig overbeviist om, at Mubruk er en æreløs Sammensvoren, der vil forraade Dig og bringe Dig i Fordærvelse?'

„‚Jeg maa vel troe det, thi man sværger ikke for Intet, og uden Hensigt bringer man ikke Fjenden Underretning om de Planer, som ere forhandlede i Krigsraadet.'

„‚Fader,' sagde Mubruk med Fasthed, ‚siden Du har været Vidne til Sammenkomsten i det afsidesliggende Telt, thi saaledes synes det, saa veed Du jo, hvad Njematinegrene ansaae mig og mine Underretninger for. Og de snue Ræve havde ikke Uret, da de udtalte den Mening, at jeg havde løiet for dem. Dette er virkelig Tilfældet, og jeg maatte sværge, for atter at vinde den halvt tabte Tillidsfuldhed, da jeg, uden denne, ikke vilde blive istand til at lære disse Kjeltringers nedrige Planer og Anslag at kjende.'

„‚Et Menneske, der omgaaes saa letsindigt med en Ed, som Du,' svarede jeg alvorligt, uden at see op, ‚er kun lidt værd. Du vil kun tabe i mine Øine, dersom Du har svoret med den Tanke, at være en Meeneder.'

„‚Abu Midsa,' vedblev den Sorte sit Forsvar, ‚Dit opirrede Sind gjør Dig blind og uretfærdig. Jeg har, som Du maa have hørt, svoret ved en Religionsformel, hvilken jeg ikke kjender, men som Kristen dybt foragter. Øiemedet helliger Midlet, dette har en gammel Lærer sagt mig, og overeensstemmende hermed har jeg handlet idag. Kan Du efter roligt Overlæg fordømme, at jeg anvender ethvert Middel for at kunne være Eder — især Dig, gamle Fader — til Nytte?'

„Jeg betragtede Mubruk med Forbauselse. Indtil nu havde jeg været fremmed for, at europæisk Forslagenhed og Beregning kunde indpræge sig saa dybt i et raat Naturmenneskes Hjerte.

„‚Og hvem siger mig,' spurgte jeg, for tilbunds at udgrunde denne besynderlige Karakteer, ‚at Du ikke ogsaa anvender den samme Grundsætning ligeoverfor mig, at ‚Øiemedet helliger Midlet,' og for den Plan, at række Haand til vor Tilintetgjørelse, for at erholde en Kone, en Hytte og et Stykke Land til Belønning?'

„‚Menneskets første Pligt,' svarede han med megen Høitidelighed, ‚er Taknemmelighed; kun en Æreløs, en Nidding, kan gjengjelde Godt med Ondt og glemme, hvad han skylder sin Velgjører. Du har to Gange frelst mit Liv, Du er min anden Fader, og ligeoverfor Dig har jeg kun Følelsen af Erkjendtlighed. Kan jeg frelse Tyrkerne fra den Undergang, som truer dem, saa gjør jeg det, fordi det maa være overeensstemmende med Dit Ønske, og ikke fordi jeg holder af dem; men Dig er det især, som jeg vil frelse, og det er derfor, at jeg synes Et og er et Andet. Dersom jeg handler anderledes, er Du og I Alle fortabte. Men dette tør ikke skee, fordi Negeren Mubruks Taknemmelighed beskytter Dig, og han alene er istand til at redde Dig og maaskee samtlige Officierer.'

„Jeg stirrede hen for mig i dybe Tanker, og uvilkaarligt sagde jeg ved mig selv: ‚Dersom jeg nu lod Mubruk fængsle, for saaledes at berolige min Samvittighed og frelse min Ære —?'

„‚Saa vilde ikke en Eneste vende tilbage til Chartum, for at rose Dig for det Offer, Du bragte i sletforstaaet Tjenstiver,' bemærkede Negeren. ‚I vilde Alle blive dræbte, og ogsaa Mubruk vilde døe, thi han elsker sin hvide Fader ligesaa høit som Abu Midsa elsker sin sorte Søn.'

(Fortsættes.)

☞ **Med dette Nr. følger Slutningen af „Aske Ryg."**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & C^os lith. Etabl.

DEN KATOLSKE KIRKE I LEIPZIG.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 15de Juli. № 29.

Indhold: Den katholske Kirke i Leipzig (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Kusen (Slutning.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.)

Den katholske Kirke i Leipzig.

Leipzig er den næststørste Stad i Kongeriget Sachsen og Hovedstaden i Kredsen af samme Navn. Den er beliggende i den nordvestlige Deel af Landet ved Elsteren i en frugtbar og veldyrket Egn, er i det Hele taget velbygget, har mange anseelige offentlige Bygninger, Slottet Pleisenburg, et Universitet med 1300 Studenter, 2 Bibliotheker og mange lærde Selskaber. Den er en af Tydsklands vigtigste Handelssteder, fornemmelig ved de tre store Messer, som her holdes Mikkelsdag, Nytaar og Paaske, af hvilke den sidste er den anseeligste. De besøges af Kjøbmænd baade fra de vestlige og østlige europæiske Lande og en umaadelig Omsætning finder Sted, navnlig med Fabrikvare; Paaske- og Mikkelsmessen ere tillige Tydsklands Bogmarkeder, der besøges af flere hundrede Boghandlere.

Leipzig har tre Kirker, og blandt disse ville vi nævne den nye katholske Kirke, der er beliggende i Nærheden af Thomasporten ved Promenaden, og hvoraf medfølger en Afbildning. Den er opført i gothisk Stil og frembyder med sit høie, zirligt udførte Taarn, et ligesaa livligt som tiltalende Skue. Kirkens Indre er simpelt, men meget værdigt udstyret. Uden den kraftige Understøttelse, som Hoffet har ydet, vilde det neppe været muligt for Stadens kun lille katholske Menighed at opnaae dette Gudshuus.

Tvillingerne.
(Fortsættelse.)

Denne Sammenkomst imellem tvende Personer, der syntes at være bestemte til at staae ved Siden af hinanden i Livet, ledte til et Bekjendtskab, der, allerede knyttet ved Meddelelser og Sympathier, blev endnu fastere ved deres gjensidige Tilskikkelser.

Gabrieles Utaalmodighed var nu næsten udtømt, og den blev det end mere, da hendes Ansøgning afvistes af Retten. Formynderens Erklæringer bleve antagne uden Vidner eller Undersøgelser, og Dommeren vilde paa en overbevisende Maade være kommen til Kundskab om, at Gabrieles Børn nøde en fortræffelig Opdragelse hos Tanten, der berettigede til de bedste Udsigter, og at man derfor ikke kunde indrømme nogen Forandring.

Dette Resultat gjorde ikke nogen smertelig Indvirkning paa Madame Valentin; hun havde ventet sig det, og da hun havde gjennemgaaet saa mange haarde Slag, kunde dette ene hverken gjøre fra eller til. Desuden var hendes Sind opfyldt af nye Lidelser, thi hun havde været Vidne til den Ynk, der er forbundet med et Barns sidste Kamp. Hendes lille svage Dreng var nemlig død. Da hun havde begravet ham hos de andre Kjere, tog hun Afsked med de uforglemmelige Hedengangne, for at forlade Hovedstaden, hvor hun havde mistet Alt. Intet bandt hende i Berlin — hun ventede sig ligesaa lidt af Kongens Naade som af Retten; det var

hendes faste Beslutning at reise til Breslau, for at søge sine Børn.

Philibert havde paa samme Tid faaet sin Ansøgning bragt for Kongens Øine, men uden noget tilfredsstillende Resultat; først efter at Processen var tilendebragt kunde der være Udsigt til at den kongelige Naade vilde udstrække sig til den Tiltalte. Philibert følte sig hendraget til sin Faders Nærhed. Han vilde være tilstede under Retsforhandlingen og troede paa Stedet selv bedst at kunne være til Nytte for at opdage og demaskere Bedragerne. Samtidigt hermed turde han, sit Løfte tro, ikke længere lade Madame Valentin uden Raad og Bistand, og saaledes modnedes snart hans Beslutning, at følge hende, idet han for Øieblikket opgav Fortsættelsen af sine Studier i Berlin. Hurtigt ordnede Begge deres Anliggender og tiltraadte sammen Reisen til Breslau, som var Maalet for Gabrieles varmeste Ønsker.

3.

En Overraskelse.

Majorinden havde allerede udført den Plan, at anbringe Konstance i et Kloster, inden hun modtog sin Søsters sidste Skrivelse. I Begyndelsen af dette Afsnit af Fortællingen saae vi Konstance som Novice i Klosteret i Sch—. Uagtet Majorinden neppe vilde tilstaae det for sig selv, havde Gabrieles Brev dog gjort et temmeligt ubehageligt Indtryk paa hende, thi hun følte sig overbeviist om, at Søsteren ikke vilde undlade at komme, efterat hun havde erklæret det. Raimund var hemmelig flygtet fra Opdragelsesanstalten i O—; ham kunde Gabriele altsaa ikke fordre tilbage af hende, meente hun; med Konstance var det derimod en anden Sag. Det Kloster, hvori hun for Øieblikket befandt sig, tilbød ikke Fru von Zarkow nogen tilstrækkelig Sikkerhed til at kunne skjule Datteren for Moderen. Majorinden, der, fremfor Alt, skyede Offentlighed, befrygtede af visse Grunde en Konflikt imellem Gabriele og Klosterets Forstanderinde. Dersom Moderen fordrede hende udleveret, kunde denne ikke negte det, da hun, som allerede bemærket, først efter et femaarigt Noviciat uigjenkaldeligt tilhørte Klosteret.

Omendskjøndt Fru von Zarkow var fast bestemt paa ikke at tilkjendegive Konstances Opholdssted for Moderen, havde hun dog lidet Haab om at kunne holde det hemmeligt i Længden. Vi ville imidlertid faae Anledning til at erfare, hvilke Forholdsregler hun anvendte, for at beholde Herredømmet over den unge Pige og tilføie Søsteren, hvem hun hadede mere end nogensinde, et saadant Slag, at det aldeles kunde underkue hende, eller idetmindste lade hende føle den grusomme Søsters sidste Hevn.

Hvad der havde foranlediget Præceptoren til at besøge Konstance i hendes Celle, for at udforske hendes Indre, var tvende Skrivelser under een Konvolut, som vare indløbne til Forstanderinden fra Posen, og betræffende hvis Indhold hun tog Præceptoren paa Raad. Da denne, ifølge hendes Anmodning, indfandt sig hos hende, sagde den gamle, værdige Dame —

„Jeg har modtaget et Brev med tvende Skrivelser, som angaae vor yngste Søster Konstance. Den ene er fra en Enke Valentin, som erklærer sig for hendes Moder og forlanger hende tilbage fra Klosteret, paa Grund af en Forandring i hendes Stilling, da hun staaer i Begreb med at ægte sin Svoger, en Baron von Osinsky, og den anden fra Konstances tilkommende Stedfader, som underskriver sig Baron Kaspar von Osinsky. Hvad jeg har læst, synes i Et og Alt at være i sin Orden, og desuagtet opfylder dette uventede og bestemte Forlangende mig med Betænkeligheder."

Hun rakte ham begge Skrivelser og han gjennemlæste dem med megen Opmærksomhed.

„Det er, som De siger, ærværdige Moder," sagde han, da han var færdig. „Fru Majorinde von Zarkow, der har opdraget Søster Konstance og overgivet hende til vort Kloster, har knyttet de gunstigste Bestemmelser for dette til hendes endelige Optagelse, saa det vil være et stort Tab for denne hellige Stiftelse, dersom den unge Novice forlader os. Hun meddeelte mig nemlig, at Konstances Bedstemoders Testament indeholdt Bestemmelser, ifølge hvilken hendes Datterdatters betydelige Formue vilde tilfalde dette Kloster, dersom hun forblev her, thi den skulde kun da udbetales hende, naar hun gjorde et standsmæssigt Parti, og heraf vilde der selvfølgeligt intet blive, naar hun aflagde Løftet for vort Alter. Og dog vil Klosteret ogsaa nu beholde nogen Ret til Formuen, idet Testamentet tillige skal indeholde den Klausul, at dersom Moderen, Fru Valentin, forlangte hende tilbage, skulde den tilfalde Stiftet og dem, i hvis Hænder hun senest havde befundet sig. Efter denne Skrivelse indtræder der rigtignok et mindre gunstigt Tilfælde for os, uagtet den her nævnte Baron Kaspar von Osinsky i Sandhed ikke viser nogen ringe Taknemmelighed og Deeltagelse for vort Kloster, idet han fremsætter det Løfte at skjenke det en anseelig Gave, naar dets yngste Søster forlader det. Den Udsigt, Majorinden stillede os forvie, var vel langt overveiende, men dog først at realisere og regulere efter Bedstemoderens Død."

Præceptoren, som syntes at lægge megen Vægt paa denne sidste Passus, tilføiede, da Forstanderinden ikke strax svarede: „I ethvert Tilfælde vil Hr. Baronen tilkjendegive os sin Uegennyttighed paa en ædel Maade. Jeg er ikke saa indviet i Familiens Forhold, at det ikke skulde forekomme mig konsekvent, at Enken Valentin, saasnart hun har indgaaet et nyt Egteskab, vilde forlange sin Datter tilbage."

„Netop denne Gave af Baronen," bemærkede Forstanderinden efter nogen Eftertanke, „er det, som foruroliger mig, skjøndt jeg ikke veed hvorfor. Det er anerkjendt, at jeg ikke til nogen Tid har tabt vort Klosters Interesse afsyne, men desuagtet er Baronens Tilbud saa aabenbart forbundet med et Ønske, der ikke i fjerneste Henseende tager Hensyn til vor unge Søsters Sympathi, at hans Gave aldeles ikke vil forekomme mig som en Velgjerning, hvorfor jeg maa udtale som min Anskuelse, at vi idetmindste ikke bør skye et Forsøg paa at beholde Konstance i vort Kloster."

„Saasnart Fordringerne i disse Papirer viser sig at være legitime, som vi vel tør antage, have de ogsaa Retsgyldighed," yttrede Præceptoren, „og vi have kun at efterkomme dem. Imidlertid tør vi vel nok tillade os en Forestilling inden dette skeer, og jeg mener derfor at vi burde skrive til Konstances Moder og tilkommende Stedfader og fremsætte en Forklaring over Datterens Karakteer og tilkjendegive, at hun allerede har forsaget Verden, og, om De synes, ærværdige Søster, vilde det vistnok være ganske i sin Orden, at vi lode Konstance selv bekræfte vore Ord."

„Dermed maa det dog endnu have sit Forblivende," faldt Forstanderinden ham i Ordet. „Hvad der navnlig maa foretages, er en Undersøgelse af den unge Piges hele Stemning og Beskaffenheden af de Følelser, hun nærer for sin Moder. Det kommer mig Alt saa pludseligt og saa overraskende! Konstances Udtrædelse af Klosteret er fremsat i Baronens Skrivelse med en saa afgjørende Bestemthed, at jo mere jeg tænker derover, jo mere forekommer det mig, som om der af Alt, hvad der vedrører denne Sag, fremgaaer et selsomt Hastværk. Det kan vistnok være meget fornuftigt at see Tiden lidt an, og vi ville foreløbig lade det beroe ved at tilmelde Madame Valentin og Baron von Osinsky Modtagelsen af deres Skrivelser med Anmodning om at tilstaae en kort Frist, for at kunne forberede Konstance paa hendes uventede Tilbagetræden i Verden."

„En saadan Udsættelse er under enhver Omstændighed ønskelig," sagde Præceptoren, „og naar vi handle i denne Aand, kan der hverken reise sig noget til Skade for Klosteret eller for den unge Søster. Jeg skal ufortøvet gjøre et Udkast til Besvarelse af Brevene, ærværdige Moder, og forelægge dem til Deres Gjennemsyn."

„Gjør det," svarede Forstanderinden, „og forøvrigt ville vi føie os efter Guds Villie, hvis Haand hviler saa naadigt over os Alle!"

Efter denne Samtale forlod Præceptoren Gemakket, for at overveie og besvare de indløbne Opfordringer.

Klosterets Talekværelse laa nogle Trin tilveirs paa den høire Side i Porten. Her modtog Klosterdamerne tilslørede og i et tilgittret Rum de anmeldte Besøg, for hvilke der var truffet et bekvemt Arrangement ved en stadselig Meublering af denne Afdeling af Bygningen. Faa Dage efter den tagne Bestemmelse betræffende Svaret paa de indløbne Skrivelser befandt Fru von Zarkow og Forstanderinden sig sammen i Talekværelset. Majorinden, som var i fjernt Slægtskab med Klosterets kvindelige Overhoved, var skriftligt bleven underrettet om, at Konstances Moder havde forlangt hende tilbagegivet, og hun havde ufortøvet begivet sig fra Breslau til Sch— for at give og modtage de nødvendige Forklaringer.

Da Majorinden havde gjennemlæst Søsterens og Baronens Breve, gav hun dem tilbage med en ligegyldig Mine, men tillige med et Blik, der syntes at opfordre den ærværdige Moder til at tale.

„Vi kunde ikke undlade," bemærkede denne, „førend vi indrømmede Søster Konstances Udtrædelse af vort Kloster, som vi dog ikke ville kunne forhindre, endnu engang at henvende os til Dem, Fru Majorinde. Den mangeaarige Godhed, De har ladet den unge Pige tilflyde, har givet Dem en moralsk Ret til at have en Stemme med, naar der handles om hendes Fremtid, hvilken jeg meente, at De muligen vilde bringe i Anvendelse, for at fraraade Deres Søster det Skridt, hun har bestemt sig til, saa meget mere som Konstance ikke nærer noget Ønske om at forlade disse Mure, men bereder sig til sit hellige, gudindviede Kald med den meest mønsterværdige Hengivenhed."

„Har De maaskee allerede fundet det passende, at sætte Konstance i Kundskab om den modtagne Opfordring?" spurgte Majorinden.

„Nei, endnu ikke. Vi sætte altfor meget vort Haab til Tilbagekaldelsen af den tagne Bestemmelse ved Deres Medvirkning, til at vi skulde aabne os for hende eller nogen Anden,

inden vi havde indhentet Deres Anskuelse af Sagen og erfaret de Midler, som muligen kunde være at tage, for at forhindre den hele Sag."

Majorinden sad et Dieblik hensunken i dybe Tanker. Derpaa sagde hun med et vist Eftertryk: „Hvor meget det end maatte være Formaalet for mine Bestræbelser, at vide Konstance for hele Livet sikkret mod Verdens mangehaande Daarligheder og sørgelige Tilskikkelser, ved at gjøre dette hellige Huus til sit Hjem, ere dog de indtraadte Omstændigheder af en saadan Beskaffenhed, at min fremtidige gavnlige Indvirkning paa den unge Piges Skjebne vil blive umulig. For Tiden vilde en Indskriden mod Moderens Hensigter føre for vidt, da jeg paa ingen Maade, for Barnets Skyld, vil stille mig ligeoverfor den fremtidige Stedfader, thi jeg troer kun at have viist Konstance Velgjerninger, der ophøre, saasnart de ikke længer maa ansees fornødne. Altsaa, ærværdige Moder, indseer De selv, at saaledes som Sagerne stille sig, kan jeg ikke foretage noget Skridt, medmindre jeg vilde udsætte mig for Mistanken om at dominere i et Anliggende og gjøre min Villie gjeldende under Forhold, som jeg maa betragtes for ikke at have fjerneste Deel i, trods Alt, hvad jeg kan have gjort, som maatte give mig Krav derpaa."

„O nei, Fru Majorinde, saaledes bør Sagen ikke stille sig, endskjøndt det vel er mere end muligt, at denne uventede Indskriden af Moderen, og de dermed forbundne Omstændigheder, uvilkaarligt kan medføre adskillige Konflikter. Men skal man da vige tilbage for at gjøre det Rette, fordi det ikke lader sig forene med det Behagelige? Nei, min Frue, saaledes bør det ikke være. I fuld Forvisning om, at jeg handler i Alles Interesse, beder jeg Dem indstændigt, med Trøst og Tillid til Deres Understøttelse, at De vil forhindre Konstances Udtrædelse af Klosteret og derved beskytte hende for de Farer, Verden udsætter hende for. Jeg anraaber Dem om at skjenke hende den samme varme Hengivenhed, som De gav Beviser paa ved hendes Indtrædelse iblandt os. Det er ikke gaaet mig af Minde, hvorledes De dengang udtalte, at Konstance hverken ved sin egen eller ved fremmed Villie kunde blive unddraget vort Kloster, og af denne Forsikkring øste jeg det Haab, at De endnu vilde vide at gjennemføre Deres Forholdsregler, trods Deres Søsters Forlangende, naar dette maatte stride imod, hvad Konstance maatte ønske, og vi Andre ikke kunne Andet end bifalde. Dersom jeg har skuffet mig, maa jeg høilig beklage det."

Fru von Zarkow dvælede med at svare, medens hendes Læber uvilkaarligt fortrak sig til et Smil. Hun syntes at overveie, om det virkelig var Deeltagelse, som indgav Forstanderinden denne Iver for Konstance, eller der laa en i hendes Formue knyttet Interesse til Grund for samme.

„Min Søsters og hendes tilkommende Ægtefælles Forehavende er, som Brevene tydeligt nok tilkjendegiver, udgaaet fra det ubøielige Sind, som denne Søster stedse har viist imod den øvrige Familie, der dog kun har gjort hende Godt," bemærkede hun. „Jeg har derfor ikke mindste Grund til at nære noget Haab om at udrette det Mindste ved min Mægling, men føler mig tilskyndet til at give Dem det Raad, at forberede Konstance paa Moderens Ønske og paa Fjernelsen herfra. Et mangeaarigt mindre venskabeligt Forhold til min Søster, tvinger mig ydermere til at iagttage en streng Tilbageholdenhed i dette Anliggende, og det vilde derfor være særdeles tilfredsstillende for mig, dersom De, ærværdige Moder, vil lade mig staae saa fjernt som muligt, naar der er Tale om Konstances Skjebne, thi jeg ønsker at være aldeles fremmed for hvad der vil skee."

Tavs lagde den gamle Dame Brevene sammen, og idet hun fromt foldede sine Hænder, sagde hun: „Guds Villie skee, nu, som altid! Vore Velsignelser og vore Bønner skulle stedse ledsage den unge Jomfru, og hvor hun end er, befinder hun sig jo under den Almægtiges Beskyttelse!"

Strax efter forsvandt Fru von Zarkow af Taleværelset. Da Samtalen imellem hende og Forstanderinden ikke havde ført til noget Resultat, begav Præceptoren sig til Konstances Celle, for at forvisse sig om den unge Søsters Sindsbeskaffenhed. Vi ville derfor vende tilbage til denne ensomme Jomfrubolig, som vi forlode i det Dieblik, da Konstance havde tilstaaet Præceptoren, at hun ventede paa sin Moders Kjerlighed og paa at vende tilbage til hendes Hjerte med samme Udholdenhed, som paa sin Forløsning. —

Præceptoren betragtede hende med et koldt Blik; derpaa sagde han —

„Naar Du hænger saa fast ved det ydre Liv, at Du sætter Dit Haab dertil, saa vil jeg sige Dig med faa Ord, Søster Konstance, at Alt forener sig for at bringe dette Haab i Opfyldelse. Vi have erholdt Efterretninger fra Din Moder, som kan have en afgjørende Indflydelse paa Din hele Tilværelse."

En Glædesstraale fløi over Konstances blege Aasyn, og med et rørende Udtryk udbrød hun —

„Efterretninger fra min Moder, fra hende selv? Hun lever altsaa og tænker paa sin Datter?"

„Mere end dette," vedblev Præceptoren langsomt. „Din Moder forlanger Dig tilbage; hun vil ikke, at Du skal henleve Dine Dage i et Gud velbehageligt Kald indenfor disse Mure, men at Du udenfor samme skal kæmpe mod Synden og dens Tillokkelser. Med eet Ord: hun ophæver Dit Noviciat."

Konstance troede at drømme, og hun gjennemtrængtes af en Glæde, som nær havde betaget hende al Samling, saaledes overvældede den hende. Men pludseligt veg Smilet fra hendes Læber, og med sin tidligere Indesluttethed sagde hun med tvungen Stemme —

„Jeg er kommen hid paa min Tantes Bud, og jeg fulgte det gjerne, da hun sagde mig, at min Moder havde forstødt mig, og ganske overgivet mig til Fru von Zarkow, thi jeg følte mig saa ulykkelig. Men nu bringes mig et ganske andet Budskab — min Moder har ikke frasagt sig mig — hun længes efter sit Barn! Tør jeg haabe, at min Tantes Formynderskab ikke længere foreskriver mig, hvorledes jeg skal tænke, tale og handle, at jeg uhindret tør begive mig til den elskede Moder, som jeg ikke har seet i saa mange, mange Aar?"

(Fortsættes.)

Rusen.

(Slutning.)

Fasteren bragtes til det Yderste ved denne uventede Modstand.

„Og Kontrakten blæser jeg ogsaa af," vedblev Mesteren; „den er ikke Andet end en Lap Papir, som man kan kaste paa Moddingen."

Fasteren zittrede af Raseri, og med en Stemme, som skjar igjennem Marv og Been, hvinede hun: „Du har lagt an paa at bedrage mig! Du har udstedt falskt Dokument og bildt mig uskyldige Menneske ind at det var ægte. Se, det er en Handling, som fører til Jernet om Benet, om ikke til noget Værre, og det er saa vist som Amen i Kirken."

„Mig ligemeget!" sagde Smeden og fløitede.

„Saasnart det gryer ad Dag, iler jeg til min Advokat."

„Iil strax, og lad mig sige Dig, Faster, at Du ikke behøver at komme igjen. Jeg river ikke Haarene af Hovedet paa mig af Smerte ved Afskeden."

„Jeg ikke heller, Du Drukkenboldt, Du Bedrager! Dersom jeg blot havde mine skjønne Penge, gik jeg gjerne strax, og skulde vist aldrig sætte min Fod mere indenfor disse Døre."

„Naa, saa det skulde Du ikke! Hm, Faster, jeg tænker Du vil betænke Dig, thi saa godt, som her, skal Du have ondt ved at faae det andetsteds."

„Du kan jo forsøge det!" raabte Jomfru Anna Marie; „tæl Pengene op paa Bordet, og see, om jeg ikke gaaer min Vei, og det saa hurtigt, jeg kan."

„Godt, saa skal det blive derved," sagde Mester Lange, greb ned i Lommen, og fremtog den ene Pengerulle efter den anden. „Se her har Du Dine to hundrede Daler, som Du har skreget Dig hæs for at faae. Tæl dem efter, og naar dette er gjort, saa saml Dine Sager og gaae Din Vei. Har Du forstaaet mig?"

Denne Vending af Sagen var Jomfru Anna Marie ligesaa uventet som ubehagelig. Hun vidste godt nok, at hun havde anvendt sine to hundrede Daler paa den fordeelagtigste Maade, og kun Visheden om, at man ikke kunde betale dem tilbage, havde ladet hende give sit onde og herskesyge Sind Luft i ideligt at forlange dem. Hun blev ganske forvirret, og idet hun skjød Pengene fra sig, raabte hun —

„Jeg vil ikke have dem; jeg bliver, hvor jeg er, og dermed er den Sag forbi."

„Men Faster sagde jo selv i dette Øieblik," udbrød Husmoderen, som begyndte at frygte for, at det Hele blev til bar Snak —

„Papperlapap, jeg har Intet sagt," sagde den gamle Jomfru skarpt. „Har I Vidner derpaa?"

„Ja, det er der Intet iveien for," lød Gotfreds rolige Stemme, og Svenden traadte ind med Skovhuggeren. „Gjør Eder ingen Uleilighed, Jomfru, thi vi have hørt Alt igjennem Døren, som var kommen til at staae paaklem. Ikke sandt, Skovhugger?"

„Jo, den Ting forholder sig rigtig," svarede denne.

„Tag derfor Pengene til Eder og pak Eders Sager sammen," vedblev Gotfred, „thi mod to Vidner er der Intet at udrette. Ikke sandt, Mester? Er det ikke saaledes Eders Villie?"

Mester Lange, der havde kastet sig paa en Stol og var lige ved at sove ind, rev endnu engang de store blaae Øine op med Magt, nikkede meget ivrigt, og lukkede dem derpaa strax igjen.

Da Fasteren saae, at her Intet var at udrette, tog hun Pengene og forlod Stuen med et stille Raseri, og Svenden var ikke seen med at vende sig til Husmoderen, idet han udbrød —

„Maa jeg nu udbede mig min velfortjente Løn, fordi jeg har skaffet Fred i Huset. Pølserne og Bønnerne skulle smage mig fortræffeligt!"

„Gotfred, Gotfred," svarede den gode Kone i en halvt bebreidende, halvt fornøiet Tone, „jeg veed ikke, om jeg skal takke Eder. En saadan Streg, som I har spillet med min stakkels Mand —"

„Saaledes maatte det være, ellers havde vi aldrig faaet Fred i Huset," raabte Svenden leende. „Se nu blot at faae Mester tilsengs, og jeg svarer for, at naar vi sees imorgen, er I glad og taknemmelig for hvad jeg har bevirket, thi Violen, som hidtil har været saa skjærende som en Ulykke, vil lyde lifligt over hele Huset og gjøre Hjerterne glade."

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„‚Du har Ret,' svarede jeg og reiste mig, ‚jeg elsker Dig virkelig som en Søn, og troer derfor, hvad Du har meddeelt mig. Lov mig, Mubruk, at Du vil gjøre Alt, for at forhindre Regimentets Undergang, eller, hvis dette er umuligt, Officierernes, thi ellers vender jeg heller ikke tilbage til Chartum.'

„Mubruk rakte mig Haanden.

„‚Dit Ønske er min Befaling,' sagde han; ‚dog, hvad der end skeer, saa tvivl aldrig om Negeren Mubruks Troskab, thi ellers vil ogsaa Du gaae under, men endnu sikkrere de tyrkiske Officierer og Ryttere, hvis de skulde miskjende mig og mine Hensigter.'

„Efter disse Ord kastede den Sorte sig paa sit Leie, og fem Minuter efter snorkede han lydeligt. Jeg var ikke istand til at lukke et Øie den hele Nat. Hvorledes skulde Enden blive paa dette Krigstog, der var begyndt under saa farefulde Udsigter?

3.

Løvejagten.

„Den følgende Dag var en Fredag, og denne blev af den gudsfrygtige Bey bestemt til Rastdag, og det var naturligt nok, at de dovne, uvillige Soldater, syntes meget godt om at kunne slaae sig til Ro i fire og tyve Timer.

„Jeg vilde netop begive mig paa en lille Jagtudflugt i den nærmeste Skov, da en Trup bevæbnede Negere nærmede sig Leiren. Da de vare komne den nær paa Skudvidde, nedlagde de deres Landser, Pilekoggere, Køller og Skjolde, og leirede sig paa Sletten; kun tvende Høvdinger, kjendelige paa deres Fjerprydelser, skrede henimod det nærmeste Vagthold, og forlangte at faae Beyen itale.

„‚Hvad forlange I?' spurgte jeg efter de sædvanlige Hilsener.

„‚Eders Beskyttelse,' svarede den Ældste.

„‚Udtryk Dig tydeligere, Broder; jeg forstaaer ikke hvad Du vil. Er der Syge i Eders Landsby, hvem Magierne ikke kunne helbrede? Ere de unge Mænds Spær og Pile brækkede, saa at I ikke kunne holde de røveriske Naboer fra Eders Hjorde, eller have I indbyrdes Feide? Kort, siig mig bestemt hvad I ville.'

„Den Ældste rystede sit med Strudsfjer prydede Hoved.

„‚Intet af alt det, Du har nævnet, trykker os, min Broder. Vi leve i den bedste Forstaaelse saavel indbyrdes, som med vore Naboer, mine unge Folks Vaaben ere skarpe og gode, vore Magiere helbrede os nu som altid ved deres Besværgelser; men desuagtet ere vi i Nød, og kunne ikke slaae os til Ro, førend denne er hævet. Sagen er nemlig den, at vi siden tre Maaneder ere besværede af en mægtig Løve — det maa være en ond Kristen, som har paataget sig denne Skikkelse — og vi kunne ikke udrette Noget imod den. Vore forgiftede Pile ere uden mindste Virkning; ofte, tæt besat med disse, forlader den Græsgangen med en ung Tyr i Flaben, og stedse vender den lige rask og røvbegjerlig tilbage. Jeg har selv seet, hvorledes den med Lapperne udrev et Kastespyd af sin Side og sønderbrød det, som om det havde været et Rør. To Dage efter viste den sig atter og hentede sig en Bøffel. Da vore Vaaben ikke ere tilstrækkelige, ere vi komne hid for at bede Eder, at prøve Eders Ildbøsser paa dette Uhyre, da vi jo dog staae under Eders Beskyttelse."

„Jeg forklarede Beyen denne Tale, og han gav det samme Svar, som altid, naar han ikke vidste at hjelpe sig — han trak paa Skuldrene.

„‚Hvad svarer De disse Mænd?' udbrød jeg. ‚Disse Skuldertræk lade sig ikke oversætte i Negersproget.'

„‚Hvortil raader De mig?' sagde han.

„‚Spørger De mig som Lieutenant eller som Jæger?' spurgte jeg.

„‚Som Jæger,' svarede han og loe.

„‚Som Jæger,' var mit Svar, ‚vil jeg raade til at foretage Jagttoget efter Løven, for at befrie de omliggende Landsbyer for denne frygtelige Fjende.'

„‚Og hvad raader De som Lieutenant?' yttrede Beyen med et forskende Blik.

„‚Som Officier raader jeg Dem til at være paa Deres Post, og blive hvor De er.'

„‚Godt,' svarede min Foresatte. ‚Deres Raad skal blive fulgt, og det i enhver Henseende. Tag saa mange af Regimentets bedste Skytter, som De finder for godt, og drag paa Jagt efter Løven, jeg bliver imidlertid her. De maa sørge for at være tilbage til Solens Nedgang, da vi ville fortsætte vor Marsch i den maaneklare Nat, for saa hurtigt som muligt at naae vort Maal.'

„Jeg anbefalede mig og gjorde Høvdingerne bekjendte med Beyens Svar, hvorover de bleve meget fornøiede. Inden ret længe stege jeg, Mubruk og ti gode Skytter af Officierskorpset tilhest og travede hen mod Negerlandsbyen, for at undersøge Terrainet, inden vi foretoge noget Skridt.

„Landsbyen, som bestod af henved hundrede smaae halvrunde Hytter, laae omtrent en Miil borte fra Leiren og dannede en næsten retvinklet Trekant med en lille tæt Mimosesskov og Nilen, der her gjorde en stor Bue ind i Landet. Man viste os Stedet, hvor de ellers frie Husdyr, paa Grund af den rovbegjerlige Løve, vare indhegnede. Hegnet var henved syv Fod høit, og dog var det ikke tilstrækkeligt.

„‚Over dette,' sagde Anføreren, ‚er Løven stedse sat afsted med sit Bytte, og det har ikke nyttet det Mindste, at vi have forfulgt den med høie Skrig, Bestiet er uforfærdet kommet tilbage, som om de ikke gjeldte det. Og dette siger os endnu tydeligere end alt Andet,' tilføiede han ængsteligt, ‚at Dyret er en ond Aand. Andre Løver, som man bortjager med Larm, komme aldrig mere den samme Vei tilbage. Dersom det rædsomme Uhyre ikke snart bliver nedlagt, ville vi geraade i Armod og see os tvungne til at drage bort. Jeg kan ikke fatte, hvad vi have forsyndet os mod den gode Aand, siden den har ført os denne Straf paa Halsen.'

„Paa denne Maade snakkede Negerhøvdingen fort i det Uendelige. Jeg undersøgte imidlertid nøiagtigt Løvens Spor, og bemærkede, at det maatte være et mægtigt Dyr, thi min alt Andet end lille Haand kunde ikke med udspilede Fingre dække det Indtryk af Lappen, som denne Ørkenfyrste efterlod sig.

„Og hvor er det rimeligt, at Løven nu for Tiden opholder sig?' spurgte jeg Høvdingen.

„‚O, den er ikke langt borte,' svarede han. ‚I komme lige til dens Leie, naar I forfølge Sporene ind i Skoven. Den begiver sig desværre kun sjeldent omkring i Naboskabet, for at hente Bytte, men følger stedse samme Vei, og har allerede banet sig en formelig Sti hertil og til Nilen, som man ikke kan forfeile.'

„‚Saa meget desto bedre,' udbrød den jagtlystne Mubruk, utaalmodig efter at komme afsted.

„Vi bestege Hestene, og jeg paalagde nu Anføreren med sex af sine Folk at ledsage os til Skoven, for at opjage Uhyret, at vi ikke skulde spilde Tiden med at finde det.

„‚O,' svarede han, ‚I behøve ikke at frygte for, at den holder sig skjult i sit Tilflugtssted; thi den er ikke af nogen feig Natur.'

„Toget satte sig i Bevægelse. Forrest gik Negerne, bevæbnede med Landser, Buer og Pile. Det varede ikke ret længe, inden vi, ved at følge Uhyrets brede Spor, naaede Randen af Skoven paa et Sted, hvor denne var usædvanligt tæt bevoxet med Underskov. Jeg lod gjøre Holdt og raadslog nu med mine Jægere om, hvilken Plan vi skulde følge. Alle vare enige om, at vi ikke skulde angribe den i Skoven, men først naar den kom ud i det Frie, for at man kunde operere imod den.

„Vi havde ingen Raketter, ved Hjelp af hvilke vi kunde indbyde den til at komme ud af Krattet, og jeg beordrede derfor sex af Jægerne tilligemed fire Negere, der skulde tjene som Førere, at trænge ind i Skoven, for ved Skrig og Skyden at drive Løven ud af sit Skjul i Retning mod os, som da vilde være beredte til at modtage den. Jægerne sprængte afsted, og i Forventning om, hvad der vilde skee, posterede vi os i en Halvkreds i et Bøsseskuds Afstand fra Skovranden. Vi holdt omtrent i ti Skridt fra hinanden, saa at vi altsaa kunde bestryge en Flade af tredsindstyve Skridt med vore Kugler. Min nærmeste Sidemand tilhøire var Mubruk, og tilvenstre en ældre Officier, som med Pathos havde forsikkret mig, at dette ikke var den første Løvejagt, han havde deeltaget i.

Vi havde omtrent ventet et Kvarteer, da vi pludseligt hørte Skoven gjenlyde af Knald og høie Raab. I Begyndelsen syntes denne Larm ikke at frugte det Mindste, men da den kom nærmere, hørte vi pludseligt en huul Brummen, og med Et kom en underskjøn Løve med vældige Spring ud af det tætte Krat. Den studsede et Øieblik, da den saae den Kordon af Ryttere, vi dannede, men den mønstrede os med et vildt Blik, der var mere udfordrende end frygtsomt, og gjorde det ene Sæt efter det an-

det, som om den prøvede sin Kraft og vilde vise os den.

„Den, som har befundet sig ligeoverfor en opirret Løve i det Frie, veed hvad det vil sige, at see den ind i de glødende Øine. Jeg, en gammel Jæger, der havde bestaaet saa mange Farer, kunde ikke sige mig fri for en let Gysen. Hestene zittrede som Espeløv og stode som fængslede til Stedet med fremstrakte Forbeen, spidsede Øren og udspilede Næseborer. Negerne havde afskudt deres unyttige Pile paa det stolte Dyr og havde derpaa taget Flugten. Ørkenens mægtige Konge syntes at vide, hvorfra den egentlige Fare for den vilde udgaae, thi den agtede slet ikke paa dem, men henvendte sin hele Opmærksomhed paa os, medens den pidskede Jorden med sin Hale.

„Mine Jægere havde strax ved det første Syn af Løven lagt deres Bøsser an paa den. Fire Skud affyredes paa eengang, men Sindsbevægelsen havde gjort selv de bedste Skytter usikkre. Kun een Kugle streifede Løven, der udstødte et dumpt Brøl og lavede sig til Spring. Paa dette Moment syntes Mubruk at have ventet. Kun han og jeg havde vore Bøsser ladede. Han lagde an, sigtede et Øieblik og skjød, men med ligesaalidt Held som de Andre, da hans Hest, netop i det Øieblik, da han trykkede af, af Forfærdelse gjorde et Sæt tilhøire. Løven havde nemlig med et frygteligt Spring kastet sig over min Naboes Hest tilvenstre, som brød sammen under den mægtige Rytter.

„Mubruk lod sig glide nedad Sadlen og stod ved Siden af mig med Dolken i Haanden, medens hans Araber i vildeste Flugt satte afsted over Steppen i Retning mod Leiren. Negerens Ansigt var blevet askegraat, og han mumlede ved sig selv: ‚Fordømt, at jeg skulde feile mit gode Sigte!'

„‚Flygt, Mubruk!' raabte jeg, idet jeg kastede Bøssen rask til Kinden og rettede den mod Løven, der havde bidt sig fast i Halsen paa Hesten, ubekymret om de Slag, som Officieren, der laae halvt under det sammensunkne Dyr, bibragte den med sin Sabel.

„‚Mubruk gaaer ikke uden Dig,' hørte jeg den Sorte svare. Her gjeldte det, ikke alene ei at skyde forbi, men at bibringe Uhyret et dødeligt Skud, og det lykkedes. Jeg tog et langt Sigte, og i samme Nu som jeg bemærkede, at jeg havde en fuldkommen Magt over mine Nerver, brændte jeg løs. Løven slap strax Hesten, gjorde en tumlende Bevægelse omkring paa Grønsværet og derpaa sank det vældige Hoved med en dump Lyd tungt mod Jorden. Som jeg senere opdagede, sad den otte Lod svære Kugle midt inde i dens Hjerne.

„Jeg sprang strax af Sadlen, for at besigtige det nedlagte Dyr, og medens jeg var ifærd hermed, brøde de øvrige Jægere med lydelige Hurraraab ud af Skoven. De havde ikke kunnet udrette Noget, af Frygt for at saare os, og de havde desuden følt sig overbeviste om, tilføiede de, at min Bøsse var tilstrækkelig til at afgjøre Sagen.

„Jeg takkede for deres gode Mening om mig og opfordrede Mubruk til at trække Huden af det fældede Dyr. Han gjorde det vel, men med en synlig Utilfredshed. Han kunde ikke glemme det Puds, hans Hest havde spillet ham, og som gjorde hans Skud ligesaa unyttigt som de Andres, og hvert Øieblik brummede han en Forbandelse over Araberen, der havde ladet ham gaae glip af en berømmelig Daad.

„De bortilede Negere indfandt sig efterhaanden og istemmede Jubelen. Høvdingen tog sine Jernspænder af Benene og skjenkede mig dem. Hans Broder, den anden fjederkronede unge Mand, rakte mig en meget smuk Landse, overtrukket med Slangeskind.

„Enhver vilde paatvinge mig Noget, men jeg modtog kun enkelte Ting til Erindring om dette Jagteventyr.

„Medens Løven blev flaaet, undersøgte jeg den tilsyneladende døde Officier, hvis Hest var bleven et Offer for Uhyrets Raseri, og jeg kom snart til Vished om, at han kun laa i en dyb Afmagt, en Følge af Skræk, Lemlæstelse og Blodtab.

(Fortsættes.)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 22de Juli. № 30.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — En Historie fra Kanada (med xylographeret Scene.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

„Din Moder er tilsinds at gifte sig anden Gang; hun vil nu blive Fru Baronesse von Osinsky," yttrede Præceptoren, uden strax at besvare hendes Spørgsmaal. „Som en Følge heraf har Din Tante, Majorinde von Zarkow, som har opdraget Dig, unge Søster, og været Dig en saa kjerlig Moder, standset den Velgjørenhedskilde, hun hidtil havde aabnet Dig, og besluttet aldeles at aftræde Dig til Din tilkommende Stedfader, og Du kan derfor, Søster Konstance, uden mindste Hindring fra hendes Side, forlade dette Huus, saafremt ikke Dine Bønner og Forestillinger maatte bevæge Din Moder til at lade Dig fortsætte Din Beredelse til Dit himmelske Kald."

Konstance brød ud i en Taarestrøm, og dog oplyste en salig Glæde hendes Træk.

„Ingen Adskillelse skal længer finde Sted imellem min Moder og mig," raabte hun med opløftede Hænder og vendte sig mod Præceptoren. „O, hvilken Prøvelse har jeg ikke gjennemgaaet — jeg vilde ikke have holdt det ud at tilbringe Livet i denne Celle!"

Et deeltagelsesløst Blik fra Klosterbroderens Øie bragte hende pludseligt til at forstumme.

„Jeg seer," sagde han og reiste sig, „at Seiren ikke er paa vor Side. Du har ikke den rette Erkjendelse af hvad det sande Liv er, Søster Konstance, og derfor mangler Du Kraft til Forsagelse af Verden og hvad dens er. Lev vel! Vore Arme skulle stedse staae Dig aabne og vore Bønner ledsage Dig. Bered Dig til Afskeden med den ærværdige Moder."

Med disse Ord forlod han Cellen. Konstance lyttede længe til hans Skridt, som gjenløde i den lange Korridor, og da hun ikke hørte dem mere, lod hun sin Sjel juble. Hun skulde ile bort fra det kolde ensomme Asyl, for at kaste sig i en øm og kjerlig Moders Favn, hvor hun havde været ventet med en saa ubeskrivelig Længsel.

Den snævre Celle havde vist aldrig havt en saa lykkelig Beboerinde; men af, denne Glæde var ikke ublandet. Kun altfor snart samlede atter de stormende Følelser sig. Et kort, men prøvet Liv, laa bagved den unge Pige. Hun vidste, hvilke Vogtere hun havde omkring sig, at hendes Skridt stedse havde været hende foreskrevne, hendes Skjebne aldeles afhængig af en despotisk Slægtning, der gav sig ud for at være hendes Velgjørerinde. Maatte hun ikke mere ængsteligt end nogensinde bevogte sine Skridt, nu, da hun atter skulde træde ud i Verden, tilsyneladende fri og lykkelig; thi hvo havde paa eengang givet hende denne Uafhængighed, efterat hun i saa mange Aar havde været dømt til blind Lydighed? Kunde det være hendes Tante, efterat dennes Haand som en Blyvægt havde tynget paa hendes unge Liv? Var det hendes Moder, som vilde ægte sin Svoger? Hvor fjernt han havde staaet hende tidligere, vidste Konstance fra Majorindens Huus, og nu skulde han være hendes Gemal! Hvilke store Forandringer vare der ikke foregaaede,

hvilke Omstændigheder havde paa denne Maade kunnet omstemme Moderens Hjerte?

Püint af disse Forestillinger, saae Konstance snart Fremtidens lykkelige Drømme blegne. Fuld af Modløshed ventede hun Afskedens Time og hvad derefter vilde følge.

4.

Udtrædelsen af Klosteret.

Fra Kirken, som stod i Forbindelse med Klosteret, bleve Nonnerne ved Klokkernes Lyd kaldede til den høitidelige Aftentjeneste, efter hvilken Konstance skulde tage Afsked med det rolige Asyl. Baron von Osinsky var allerede ankommen den foregaaende Dag, for at afhente den unge Novice under det Foregivende, at Moderens Sundhedstilstand ikke tillod hende selv at kunne foretage den lange Reise. Da Forstanderinden erfarede, at den unge Søster følte Længsel efter Verden og sine hjemlige Forhold, opgav hun enhver Bestræbelse for at beholde hende, og da Baronen erklærede, at de meest presserende Forretninger nødte ham til allerede den næste Dag at maatte tage bort, paaskyndedes hendes Udtrædelse saa meget som muligt.

Baronen forpligtede sig endnu engang til at skjenke Klosteret det lovede Legat, hvis Udbetaling han bestemte til om ganske kort Tid. Derpaa lod han Forstanderinden udfærdige en Skrivelse, ifølge hvilken Konstance uden Forbehold overgaves ham til Pleie og Opdragelse, og da det Forretningsmæssige var tilendebragt, bivaanede han Høitideligheden i Kirken, idet han tog Plads i et af Sidechorene, hvorfra han kunde overskue hele Ceremonien. Den lille Helligdom var oplyst og smykket. Efter Afskedsprædiken fulgte Nonnernes Sang, og derpaa blev Konstance ført op til Alteret, for hvis Fod hun knælede. Forstanderinden nærmede sig hende med høitidelige Skridt og afførte Søsteren langsomt hendes Klosterdragt, medens Konstance vædede hendes Hænder med sine Taarer.

„Gaa nu, min Datter!" sagde hun. „Ikke Gud, men en Moders Ønske, adskiller os fra hinanden. Vend tilbage til Verden; den Barmhjertige er Trøst og Haab for alle dem, som vandre i Troen."

Efter disse Afskedsord kyssede den ærværdige Moder hende, lagde velsignende Hænderne paa hendes Hoved, og vendte derpaa tilbage til sit Sæde. Nu traadte den Geistlige hen til Alteret, for hvilket Konstance endnu stedse knælede i Bøn. Hans Tale var trøstelig og formanende, og efterat ogsaa han havde velsignet hende, løftede han hende iveiret, rakte hende Haanden og førte hende til Baronen, som havde forladt sin Plads og var traadt frem for at modtage hende.

Imidlertid havde Nonnerne reist sig, og Ceremonien var forbi. I tvende Rækker forlode de Kirken med langsomme Skridt, anførte af Forstanderinden.

Konstance hævede Øinene til den, hun nu skulde følges ud med i den vide Verden. Synet af ham ængstede hende i dette Øieblik mere end nogensinde, da hun havde seet ham hos Majorinden, hvis Fortrolighed han dengang besad i høieste Grad. Vel var det de samme kolde, dunkle Øine, hvis Blik hun saa ofte havde søgt at undgaae, men idag syntes de at hvile paa hende med et tilintetgjørende Udtryk. Hans blege, indfaldne Ansigt, omgivet af det sorte, omhyggeligt glattede Haar, forekom hende afskrækkende, og da den elegant klædte Herre, der i sit hele Væsen røbede den modne Mands Sikkerhed, rakte hende Haanden for at føre hende bort, veg hun uvilkaarligt et Skridt tilbage.

„Vor Vogn holder udenfor," sagde han, „og jeg beder Dem om at følge mig uden Ophold, thi Deres Moder imødeseer med Længsel vor Ankomst paa vort Gods Lyso, og hun beklagede Intet mere, end at hun ikke selv kunde afhente Dem."

Istedetfor at svare, gjorde Konstance endnu et Skridt tilbage; det forekom hende ikke, at han tiltalte hende som den, hun var bestemt til at give Fadernavn, men at der var noget Fremmed i hans Stemme, der mere røbede hans Iver efter at see det Hverv, han havde paataget sig, udført, end nogensomhelst Deeltagelse eller det fjerneste Hensyn til den bevægede Stemning, hvori hun befandt sig. Atter knælede hun ned for Alteret, og efter en inderlig Bøn, som styrkede hendes Sjel, reiste hun sig hastigt og forlod Kirken, ledsaget af Baronen, som med aabenbar Utaalmodighed førte hende til Vognen, der hurtigt rullede bort.

Baronen gjorde intet Forsøg paa at underholde hende, men lagde sig tilbage i Hjørnet af Vognen, som om han befandt sig ene i samme. Det blev mørkere og mørkere. Den stille Nat, det hemmelighedsfulde i Maalet for deres Reise og hendes Ledsagers Taushed fremkaldte nye ængstelige Følelser i Konstances Hjerte. Hvorfor talte Baronen ikke til hende? Var der ikke tusinde Ting, som han kunde spørge om, og hun besvare? Var han ikke den, som hun skulde kalde Fader? Hvorledes havde Moderen det? Skikkede hun ikke Datteren en Hilsen, vilde hun ikke vide Noget om Fortiden, eller

var Tanten allerede retfærdiggjort i hans og Moderens Øine? Var enhver Spalte udjevnet, turde hun ikke i al Fortrolighed aabne sig for Baronen og dele sin Glæde med ham? Jo lydeligere Larmen af den henrullende Vogn berørte hends Øre, jo oftere hun kastede et sky Blik paa Baronen, desto mere syntes hun fjernet fra Moderen og opfyldt af en Anelse om, at hun, ifølge Tantens Villie, gik en ny Grusomhed imøde. Tanken om Alt, hvad hun havde gjennemgaaet, i Forbindelse med Broderens Forsvinden, fremkaldte en Sindsstemning, som med hvert Minut blev mere og mere piinlig.

5.

Falskmøntneren.

„Hvorhen fører De mig?" udbrød Konstance paa eengang med en Stemme, som skjelvede af Bevægelse. „Jeg beder Dem at tale, Hr. Baron, og gjøre mig fortrolig med min Stilling, De vil indsee, at jeg maa svæve imellem Haab og Frygt, og at kun De er istand til at give mig et klart Blik over Forholdene."

Baronen var faret op ved det heftige Udbrud, og idet han langsomt lod sig glide tilbage, sagde han —

„Jeg var faldet i Tanker, ja maaskee i et Blund, thi jeg er meget træt af Reisen. Vi maa have tilbagelagt et betydeligt Stykke Vei og ere vistnok snart ved Maalet. De maa vide, Konstance, at jeg ikke selv kan føre Dem til Deres Moder i Posen. Vi befinde os paa Veien til Breslau, imidlertid maa jeg paa den næste Station overgive Dem til Fru Grevinde Hedevig von Czacki, som venter os der. I hendes Selskab vil De begive Dem til vort Gods Lyso i Posen, medens jeg iler til Breslau, thi De maa ydermere vide, at Deres Bedstemoder, Baronesse von Wandow, er død, og at Aabningen af hendes Testamente vil finde Sted om faa Dage. Desværre er Deres Moder, den dyrebare Gabriele, syg, ellers vilde hun ogsaa indfundet sig for at erfare den Afdødes Villie, og vi havde da kunnet reise sammen. Da dette ikke kunde skee, have vi maattet anbetroe Dem til Grevinden, hvem De kan have uindskrænket Tillid til."

Efter denne Forklaring indtog Baronen paany sin forrige deeltagelsesløse Stilling, og Konstance, som ikke havde gjort mindste Bemærkning, sank ligeledes hen i en drømmende Tilstand. Hun følte sig lettet, da hun hørte, at hun skulde fortsætte Reisen i et andet Selskab, thi Baronens var hende intet mindre end behageligt.

Vognen gjorde i dette Øieblik Holdt udenfor Gjestgiverstedet i den lille Stad M—. Baronen bøiede sig ud af Vognen og saae sig omkring.

„Her var det, at vi skulde træffe sammen med Grevinden," sagde han, „men jeg seer dog ikke hendes Vogn, hvorfor jeg antager, at hun endnu ikke maa være ankommen. Vi ville stige ud og vente i Aftrædelsesværelset; hun vil sikkert ikke lade længe vente paa sig."

Begge stege ud, og bleve viste ind i en Sal, som var oplyst af en lille Lysekrone. Konstance satte sig tavs paa den nærmeste Stol, støttede tankefuld Hovedet mod Haanden og hørte ikke paa Baronen, som tilbød hende nogle Forfriskninger. I den modsatte Ende af Værelset, tæt op til Ovnen, befandt sig en tredie Gjest. Han havde taget Plads ved et Bord, paa hvilket der stod en Flaske og et Glas ved Siden af et brændende Voxlys. Den Fremmede bladede ivrigt i sin Noticebog og røg sin Cigar, uden, som det syntes, at skjenke de Nyankomne et eneste Blik. Derimod syntes denne at have tiltrukket sig Baronens Opmærksomhed. Hvergang han, paa sin Vandring igjennem det rummelige Værelse, kom i Nærheden af den Fremmede, betragtede han ham med en speidende Mine, som om han vilde forvisse sig om han kjendte ham eller ikke.

Larmen af en Vogn, som idetsamme gjorde Holdt udenfor, afvendte hans Opmærksomhed fra denne Person, som han erindrede sig at have seet før, men ikke vidste hvor han skulde føre hen, og han ilede hurligt hen til Konstance.

„Mit Barn," sagde han, „Grevinden maa være kommen, og dersom De synes, ville vi spare Damen for den Uleilighed at stige ud. Min Vogn, som holder udenfor, vil gjøre hende bekjendt med vor Nærværelse her, og jeg er vis paa, at hun venter, De vil fritage hende for at stige ud paa et Sted, der ikke tilbyder hende nogen Bekvemmeligheder."

Konstance reiste sig og de forlode Salen. Den ankomne Vogn holdt for Døren, og en Tjener stod parat for at være den unge Dame behjelpelig med at stige ind. Da Baronen og Konstance traadte ud af Huset, bøiede Damen i Vognen sig ud af samme.

„Velkommen, min Bedste!" udbrød hun i en livlig Tone; „hav Tak, fordi De befriede mig for at stige ud."

Saa godt, det kunde lade sig gjøre, forestillede Baronen Damerne for hinanden; Konstances Hjerte zittrede af Angest, og hun formaaede ikke at dølge det. Hun kunde ikke gjøre

sig Rede for sine Følelser, men det var hende i høi Grad imod at stige ind i denne Vogn.

„Nu, min Frøken," sagde Grevinden, da hun bemærkede hendes Vankelmodighed, „De frygter da vel ikke for at reise med en enlig Dame, fordi det er Nat og taaget? Vær De kun ganske rolig, min Kjere, jeg skal ganske sikkert bringe Dem til Deres Bestemmelsessted."

Konstance tøvede endnu og saae sig omkring.

„Grevinden venter," sagde Baronen utaalmodig. „Tillad mig at hjelpe Dem med at stige ind."

Mekanisk efterkom hun Opfordringen og Døren blev hurtigt smækket i efter hende.

„Paa et snarligt Gjensyn!" raabte Grevinden. Baronen bukkede, Vognen rullede bort, og han vendte tilbage til Gjestestuen.

(Fortsættes.)

En Historie fra Kanada.

„Kanada er mit Fædreland," sagde en Herre ved Badet i W—, da et forekommende Tilfælde erindrede ham om en Ungdomsbegivenhed. „Min Fader eiede en temmelig betydelig Landeiendom, og paa denne tilbragte jeg mine Drengeaar. I Nærheden af samme var en Sø, som vi ofte færdedes paa, deels for at seile, deels for at fiske. Vi vidste meget godt, at en Deel af denne Sø, der var meget grund, og som den meste Tid af Aaret udgjorde en Sump, bevoxet med Græs og Siv, var Opholdsstedet for en Mængde Slanger. De fleste af disse, som jeg havde seet, hørte til de almindelige sorte Vandslanger; dog vare de ikke alle af den samme Art; nogle af de største havde en lys Ring om Halsen, og de skulde være baade de stærkeste og farligste.

„En Eftermiddag saae jeg en Flok sorte Ænder trække over vor Eiendom. Da jeg vidste, at den søgte Søen, greb jeg min Dobbeltflint og ilede afsted i den Retning, jeg havde seet Flokken tage. Da jeg kom ned til det Sted af Bredden, hvor vor Baad laae, bemærkede jeg Ænderne nærved den modsatte Bred. I en Hast afskjar jeg en Mængde Grene, hvormed jeg bedækkede Baaden saaledes, at det saae ud som om det var en Mængde Grønt, der kom flydende; desuden tjente det til Skjul for mig, saa jeg kunde sigte paa Ænderne, uden at opdages af dem. Jeg var netop kommen dem paa Skud, da Flokken lettede; men jeg havde i samme Nu Bøssen til Kinden, brændte løs og traf to, hvilke dog ikke faldt i Vandet, men flagrede videre og endelig faldt ned i det høie Græs ved Bredden. Da Søen her var meget lav, og Stedet, hvor de laae, var tørt, drev jeg min Baad saa langt ind imellem Sivene, som jeg formaaede, sprang ud, og vadede de faa Skridt, der endnu vare til Land. Neppe havde jeg betraadt Bredden, førend jeg bemærkede en af de skudte Ænder. Da jeg sprang til, for at tage den op, saae jeg Hovedet af en sort Slange, som med en lynsnar Bevægelse foer frem mod mit Bytte og greb det ved Vingen. Jeg havde blot bemærket Reptilens Hoved og Hals og var langtfra at ane hvor stor den var; dog, om jeg ogsaa havde vidst det, havde jeg ikke ladet mig afskrække fra hvad jeg gjorde, thi jeg frygtede ikke dette Dyr. Med et raskt Tag rev jeg det Fuglen ud af Gabet. Desværre havde jeg ladet min Flint blive tilbage i Baaden, og havde Intet, hvormed jeg kunde dræbe Tyven. I det Øieblik, da jeg rev Anden til mig, havde jeg sat min Fod paa Nakken af Slangen. Jorden var fugtig og slibrig, og da Slangen havde skjult sit Legeme under Rørenes Rødder, blev det den let at trække Hovedet til sig under mine Fødder, hvilket skete saa hurtigt som man vexler Tanke. Min Hensigt var at løbe tilbage til Baaden, tage min Bøsse og dræbe det hæslige Dyr; men ligesom jeg vendte mig, for at gjøre dette, følte jeg, at der var Noget, som slog mig paa Benet, netop saaledes, som om Nogen kunde have slaaet en Strikke omkring det. Jeg saae hastigt ned og bemærkede, at Slangen havde viklet sin Hale om mit ene Been og bestræbte sig for at hæve sig fra Jorden. Jeg lod Anden falde og bibragte Halen et Par djerve Slag, men uden Følge. Den blev fastsnoet om Benet. Jeg forsøgte nu at sætte den frie Fod — det var den venstre — paa den, og trække den høire ud, men det hjalp ligesaa lidt, som om jeg vilde have sat Foden paa et nedfarende Lyn. Og hvor havde jeg ikke skuffet mig! Den forholdsmæssige Størrelse af denne Art sorte Slanger, havde jeg ladet aldeles upaaagtet. Jeg troede at have at gjøre med en af en fire til fem Fods Længde, istedetfor at denne havde en Udstrækning af otte til ni Fod. Vist er det, mine Herrer, at jeg ønskede, jeg var hjemme, skjøndt jeg endnu ikke følte nogen stor Angest, thi jeg troede, at naar jeg først kunde gribe fat om min Fjende, vilde jeg snart med min usædvanligt stærke Arm kunne frigjøre mig for den. Der udfordredes kun nogle faa Sekunder for Dyret til at faae Ho-

Kampen med Slangen.

vedet iveiret i Høide med mit Hoved. Jeg søgte at gribe det om Halsen, men det vidste at undvige mig og derpaa i et Nu at slynge sig ind under min Arm omkring mit Liv og derpaa atter snoe sig saa høit op, at den hvislede mig lige ind i Ansigtet. Med min knyttede Haand bibragte jeg den flere Slag i Hovedet med al min Kraft og saa hurtigt paa hinanden, som det var mig muligt, men Dyret lod sig ikke forstyrre i sit Angreb. Det slyngede sig stedse fastere omkring mig, og Halen var nu avanceret op til min høire Hofte, medens det øvrige af Legemet var snoet dobbelt omkring mit Bryst og min Mave. Man skulde ikke ansee det for muligt, men der var neppe henrundet en halv Minut fra jeg bemærkede Slaget paa Benet og til den havde mig saaledes i sin Magt. Omendskjøndt jeg holdt Slangen med al Kraft omkring Halsen med begge Hænder, kunde jeg kun med Nød og Neppe afholde den fra at naae min Mund, som den heftigt stræbte efter at komme i Berørelse med, i hvilket Øiemed, veed jeg ikke, men jeg formoder, at dens egentlige Hensigt var at slynge sig omkring min Hals og kvæle mig. Medens jeg saaledes kæmpede med at holde Hovedet fra mig, hvorved det dog lykkedes den at slaae mig saa stærkt paa Munden, at det voldte mig megen Smerte, sporede jeg, hvorledes Trykket omkring Bryst og Mave bestandigt blev stærkere og mere føleligt, og at det faldt mig vanskeligere at trække Veiret. Alt var gaaet hurtigere for sig, end jeg formaaer at beskrive. Da alle mine Kraftanstrængelser Intet udrettede, søgte jeg at vikle Dyret af mit Legeme. Det havde slynget sig om Livet paa mig fra den høire til den venstre Hofte, og det saaledes, at Halespidsen sluttede om Lægen paa mit ene Been og den første Slyngning omkring

det tilsvarende Laar, medens den øvre Deel af Legemet omsnoede mig to Gange og endte med, at Hovedet ragede frem under min venstre Arm, og, som jeg gjentagende har bemærket, i lige Høide med mit Hoved. Jeg holdt bestandigt Slangen om Halsen med den venstre Haand, og min Idee var, at bøie Hovedet saa vidt tilbage omkring Ryggen, at jeg kunde gribe det med den høire Haand, og paa denne Maade efterhaanden løsvinde den. Men forgjeves anstrængte jeg alle mine Kræfter; Dyret var stærkere end jeg. Man maa ikke troe, at jeg snart opgav Forsøgene paa at befrie mig, nei ingenlunde; jeg stred, indtil jeg fuldkomment havde overbeviist mig om, at jeg ikke var istand til at beseire den. Med en Kraft, som kun Angesten kan give, udstødte jeg det ene Skrig efter det andet, endskjøndt jeg vidste, at Ingen hurtigt kunde komme mig til Hjelp uden Baaden, som laa ti Skridt fra mig. I min Fortvivlelse greb jeg Slangen med begge Hænder omkring Hovedet, for at brække det af, uden at betænke, at jeg havde et Legeme for mig, der ligesaa lidt lod sig brække som et Toug. Imidlertid havde dens Legeme ved det stigende Tryk omkring mit Liv saaledes forlænget sig, at den blev istand til at bevæge sit Hoved i en fri og symmetrisk Kurve. Den havde snoet sig ud af mine Hænder, og da jeg atter greb fat paa den, følte jeg, at jeg var svagere end tidligere, thi jeg kunde ikke længer fastholde den. Min Heftighed havde hidtil hindret mig i at bemærke Kræfternes Aftagen. I nogle Øieblikke befandt jeg mig i en aldeles aandsforvirret Tilstand, som dog atter forjoges ved de stigende Smerter, jeg følte. Det Skrækkeligste var, at jeg saae, hvorledes Slangen tiltog i Længde, saa den snart var istand til at omslynge mig endnu eengang; den havde strakt sig saaledes, at Midten af Livet ikke havde større Omfang end Hovedet. Denne Fjende, som jeg i Begyndelsen havde anseet saa ringe, dræbte mig vel langsomt, men sikkert, og uden at jeg kunde gjøre Noget for at forhindre det. Jeg, det kraftige unge Menneske, var hjemfalden til at vorde beseiret af en sort Slange! Mit Aandedræt var kort, svagt og hurtigt, og jeg følte tydeligt, at Blodet steg mig til Hovedet. Hænder og Arme hovnede og Fingrene begyndte at blive stive, og de omsluttede ikke længer den djævelske Reptils Hals. Nu hævede den Legemets øverste Deel som en gratieus Kurve, medens dens Hoved bøiede sig i bølgeformige Bevægelser, der ikke vare mindre fulde af Gratie, naar man blot havde været Tilskuer, men ikke følt de piinlige Virkninger af disse Bestræbelser for at udvikle en stedse tiltagende Kraft til at gjøre det af med mig. Endeligt begyndte mit Liv at vige; min tiloversblevne Styrke svandt hurtigt og mine Pinsler bleve utaalelige. Slangens Hud syntes ved den store Udvidelse at være bleven ganske gjennemsigtig. Jeg havde truffet den, eller den mig, i en aldeles forhungret Tilstand, thi dens Mave var uden mindste Næringsmidler og dens Muskelkraft derved kun desto mægtigere. Paa eengang gjennemfores jeg af en Gysen og alle Gjenstande omkring mig begyndte at antage en Bevægelse. Det hvirvlede i mit Hoved og mit Hjerte pulserede svagere og svagere, medens en dødelig Smerte gjennemtrængte alle Dele af mit Legeme. Under hele denne Kamp var Overdelen af Slangen vel tiltaget tre Fod i Længde, thi nu stak den tillige Hovedet under min høire Arm og frem over Skulderen, medens den opblæste Underkjæberne, stadigt omhvislede mit Ansigt og beredte mig en Kval, som bragte mig til at stønne. Gud veed, at hvert et Øieblik var en Evighed af Dødsangst, hvert Sekund et Skridt nærmere til Døden.

„Paa eengang gjorde jeg, greben af den høieste Kval, en voldsom Bevægelse, der lod mig bemærke, at jeg havde noget Tungt i Baglommen. Ha, det var min Kniv! Hvor mærkeligt, at jeg ikke havde tænkt paa den! Kunde jeg faae den frem? Ja, hvorfor ikke, mine Arme vare jo fri. O, at jeg ikke havde tænkt paa dette Forsvarsvaaben, da der endnu var Kraft i mine Hænder! Dog, Alt forenede sig for at understøtte Selvopholdelsesdriften; der skjød sig ligesom et nyt Liv henover mine slappede Livsaander, som opfordrede mig til at gjøre mit Muligste. At faae de stive, magtesløse Hænder ned hvor Kniven laae, var umuligt; men jeg fik Lommen ind imellem Fingrene, og efter nogen Anstrængelse lykkedes det mig, at rive den fra Frakkeskjødet. Hvorledes jeg opnaaede det, veed jeg neppe, men paa eengang havde jeg den frelsende Kniv i mine rystende Hænder. Med feberagtig Utaalmodighed fik jeg den op og med næsten vanvittig Hast gav jeg mig til at file løs paa det Sted af det mig omslyngende Legeme, som var mig bekvemmest. I næste Nu var jeg befriet for min forfærdelige Kvæler, der faldt til Jorden i to Stykker. Jeg tumlede henimod Baaden i en forvildet Tilstand, og da jeg havde naaet den, sank jeg omkuld uden Bevidsthed. Hvor længe jeg laae i denne Tilstand, veed jeg ikke; jeg kom først til mig selv, da man raabte paa mig ved Navn. Idet jeg mat aabnede Øinene, saae jeg min Fader bøie sig over mig fuld af Skræk. Da jeg havde samlet mig lidt, fortalte jeg ham, hvad der var forefaldet, hvorpaa

han hentede Anden og den overskjaarne Slange. Han sagde, at han havde hørt mig skrige, og at han strax var ilet mig til Hjelp, men da Baaden var borte, var der hengaaet en meget lang Tid, inden han var kommet omkring Søen.

„Mere end en Maaned henrandt, førend jeg var kommen mig fuldkomment efter denne Begivenhed, og jeg gribes endnu uvilkaarligt af en Gysen, naar Ordet ‚Slange' naaer mit Øre."

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Løven, hvis Angreb sandsynligviis først ene havde gjeldt Hesten, havde taget sig den Frihed at benytte Rytterens Knæ som Stigbøile og flænget det saaledes med sin skarpe Klo, at der ikke var Spor af Kjød tilbage; desuden havde den stakkels Tyrk faaet det andet Been brækket, idet Hesten styrtede, saa den arme Fyr havde god Grund til at være besvimet. Den Saarede blev varsomt lagt paa Løvehuden. Fire haandfaste Negere grebe hver i sit Hjørne af den, og saaledes bevægede Toget sig, eskorteret af os Ryttere, til Leiren, hvor Mubruks Hest vrinskende sprang sin Herre imøde. Denne Hengivenhed af det kloge Dyr forsonede Negeren med det, og hans Ansigt, som atter var blevet sort, oplivedes for et Øieblik.

„Beyen rystede paa H[illegible]a vi mel os og fortalte ham Udfaldet af Jagten.

„‚Det var godt,' sagde han, idet han med Forfærdelse betragtede den umaadelige Løvehud og Officieren, som endnu stedse laa afmægtig udstrakt paa samme, „at jeg blev her tilbage, thi jeg har stedse Ulykken med mig, og hvem veed, hvad der vilde skeet, dersom jeg havde været med. Skaf den Saarede bort, og plei ham vel.'

„Officieren transporteredes til sit Telt. Mubruk blev hos ham, men to Timer vare neppe forløbne, førend han indfandt sig hos mig. —

„‚Manden er død,' sagde han. ‚Vore Bestræbelser bragte ham vel til Bevidsthed, men han talede vildt, og var betagen af en frygtelig Rædsel. Paa eengang mumlede han næsten uforstaaeligt: „Allah, ha illalla, Mahomet rosul Allah!" sank tilbage i mine Arme og var ikke mere.'

„Mubruk tørrede sine Øine; jeg havde aldrig før seet ham saa bevæget.

„‚Forunderlige Menneske,' sagde jeg, ‚med den største Koldblodighed kan Du nedskyde den Ene efter den Anden, og Du græder, fordi denne Tyrk har tilsat Livet! Gaa, Mubruk er bleven til et Barn.'

„‚Fader,' svarede den Sorte, ‚det er noget Andet at døe saaledes som han, og at faae en Kugle i Livet; man gjør et Spring, tumler omkuld, og dermed er det forbi. Men vanvittig af Smerte at kæmpe med Døden, det er græsseligt. Jeg har seet det, og jeg glemmer det aldrig.'

„Jeg saae efter ham med et Smil, da han forlod Teltet, og jeg kunde ikke Andet end tænke over denne forunderlige Karakteer, der var saa haard som en Flint, og dog saa følende under visse Omstændigheder.

4.

Steppebranden.

„Trommerne hvirvlede til Opbrud, og netop som Maanen viste sig paa Himlen, satte Kolonnerne sig tavst i Bevægelse. Vi marscherede i samme Orden som tidligere og kom rask fremad i den kjølige Nat, da Terrainet endnu var temmeligt godt og jevnt.

„Imidlertid kan det ikke negtes, at den natlige Marsch var uhyggelig. Store Rovfugle omkredsede os med deres lange Vingeslag; vi hørte Hyænernes Skrig, og det hule Brøl af Løver og Tigere trængte igjennem Skoven fra de stivbevoxede Flodbredder. Dertil var Luften, især henimod Morgenstunden, kold og fugtig. Mubruk og jeg viklede os tæt ind i vore Hestedækkener, og rede fremad i Tavshed.

„Under presserende Marscher og liden Hvile gik det nu videre Dag for Dag, uden at der indløb noget Usædvanligt. Vor Fører havde bragt os igjennem de meest sumpige Distrikter, og de fleste Baschibosuks, saavelsom flere af Officiererne, vare saa angrebne af Feberen, at Tænderne klapprede i Munden paa dem, og de kunde neppe holde sig paa Hestene. Flere af Soldaterne vare døde underveis af Marschens Besværligheder; mange havde man maattet lade ligge, syge og hjelpeløse, som et sikkert Bytte for Rovdyrene.

Ved at sætte over en Flod, var Munitionsvognen bleven brækket istykker og maatte blive tilbage, da man ikke vilde spilde Tid paa at lade den gjøre istand, eller maaskee rettere, fordi man ikke havde Nogen, som vare forsynede med de nødvendige Redskaber til at kunne gjøre den

istand. Munitionen til Kanonerne blev pakket paa tvende Kameler, Patronerne uddeeltes blandt Soldaterne, og Karren blev liggende, hvor den gik itu. Derpaa forsvandt Føreren, efterat have bragt os ud i en Sump, hvor vi maatte lade Kamelerne istikken med Krudt og Kugler, medens de øvrige Lastdyr, der vare tilbage, belæssedes med den Mængde Syge, vi havde, og som stadigt tiltoge i Antal.

„For at gjøre Ulykken fuldstændig, udbrød der en Art smitsom Syge imellem Hestene og Kamelerne. De faldende Dyr maatte erstattes af Hornkvæg, som, saa at sige, ranedes i de omkringliggende Negerlandsbyer. Tilsidst var der ikke andre Heste ilive end Beyens, Mubruks, Oberstlieutenantens og min, som vare blevne omhyggeligt pleiede. De dødssyge Arnauter, der ikke, som aldeles opgivne, vare blevne tilbage paa Veien, bleve fastbundne paa Ryggen af Oxer og saaledes transporteres de afsted.

„Vi efterlode et bredt og frygteligt Spor af døde Mennesker og Dyr, utransportabelt Gods og en Mængde Vaaben. Glenter og Ravne fulgte den stedse mere sammensmeltende Krigerhob, og os selv kom Døden daglig mere truende imøde, men desuagtet gik det modigt fremad.

„Besynderligt, jo mere vi nærmede os Njematidistrikterne, jo flere Tab vi havde at beklage og i Almindelighed lede, desto livligere og lystigere bleve de sorte Soldater. Var det maaskee deres hjemlige Feberluft, som havde en gunstig Virkning paa dem, eller var det den glædelige Udsigt til, snart at see Leilighed til at slagte os og gjøre sig frie?

„Landsbyerne, som vi stødte paa i Njematidistrikterne, vare mennesketomme, men dog, som det syntes, først nylig forladte. Ingen Neger, intet levende Væsen, lod sig see, og ved de beboede Steder vare Frugttræerne ødelagte og Hjorderne bortdrevne.

„Uagtet man skulde synes, at vi havde nok at kæmpe med, indfandt sig dog ogsaa snart den bittre, huuløiede Mangel. Vi droge videre, stedse rastløst videre, og der foregik ikke mindste Forandring med det øde, sørgelige Billede, der afskrækkende og veeraabende, ligesom Ahasveri lange Gade, laa for os.

„Hver Dag maatte en Trop Soldater drage ud fra Leiren for at søge Levnetsmidler, men de vendte ofte tilbage med saa Lidt, at det var aldeles utilstrækkeligt, og hvad vi, ved Sideudflugter under Marschen, kunde nedlægge med vore Bøsser, var neppe istand til at mætte de Officierer, som endnu vare ilive, samt Mubruk og mig, og til at styrke de Syge.

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Jeg hader Mændene!" udbrød en Dame, hvis fem Aar yngre Søster nylig var bleven gift. „Hvilket i Sandhed er uretfærdigt, min Frøken, da Ingen af dem nogensinde er kommen dem for nær," svarede en ung Mand.

„Ak, min kjere Naboerske, skal jeg træffe Dem i Sengen midt paa Dagen," raabte en følende Sjel, idet hun traadte ind til denne. „Er De syg, min Bedste?" — „Paa ingen Maade," lød Svaret; „jeg ligger her for at passe paa Sengklæderne, som min Mand vil slæbe af med til Laanehuset."

En Irlænder, som havde fortalt om en Nævekamp, der havde fundet Sted paa et Vertshuus, sluttede med følgende Ord: „Det var et frygteligt Slagsmaal; kun en Eneste havde et reputeerligt Gesjæs, og det var — Thekjedelen."

☞ **Med dette Nr. følger „En Juul paa Landet," 1ste Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

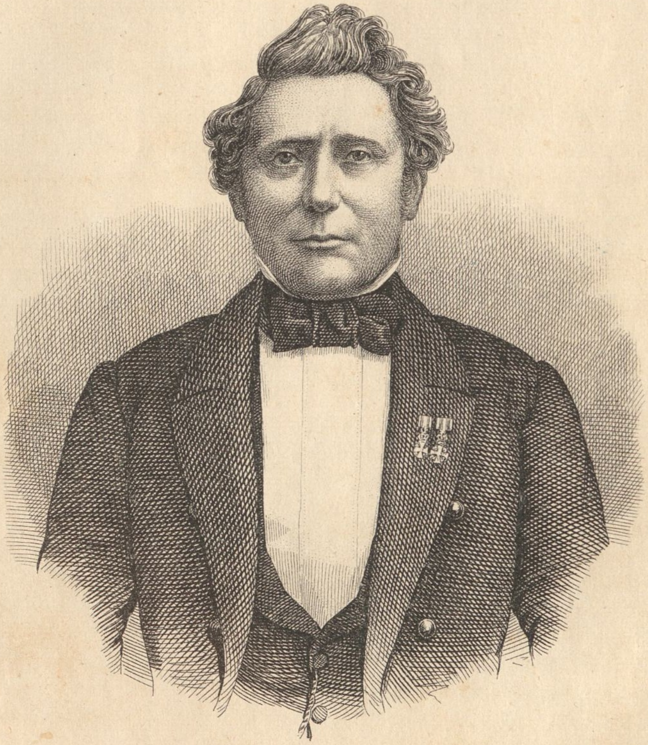

W. HOLST RD. DM.

Kgl. Skuespiller.

S Triers Forlag. C. Ferslew & Co. lith Etabl

Kromer Lericke.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 29de Juli. **№ 31.**

Indhold: Wilhelm Conrad Holst (med steentrykt Portrait.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

Wilhelm Conrad Holst,

kongelig Skuespiller, er født i Kjøbenhavn den 2den Januar 1807. Han var bestemt for Studering, men hans Hu stod til et friere Liv, og navnlig til Søen, som han tumlede sig paa fra sit 13de til sit 20de Aar, da han havde taget Styrmandsexamen, nemlig 1826. Den livlige Aand, som i en ualmindelig Grad besjælede den unge Mand, i Forbindelse med et stærkt Kald til at gjøre sig gjeldende i Livet, og Omstændigheder, som aabnede Vei dertil, lod ham bane sig en ganske ny og afvigende Bane; han gik til det kongelige Theater, debutterede den 14de November 1828 som Alonzo i „Preciosa", (hans andre Debutroller vare: Harald i „Hugo von Rheinberg" og Elskeren i „Hvilken af dem er Bruden?") og blev ansat som kongelig Skuespiller den 1ste Juli 1830.

Tredive Aar ere siden henrundne, og i disse har han været en Berømmelse for vor Skueplads og Publikums høitstaaende Yndling, der saa ofte har revet det med sig ved sin aldrig svigtende livlige Begeistring; og endnu er han ung af Aand og besidder det samme anstandsfulde, letbevægelige Ydre som altid.

Wilhelm Holst har ogsaa prøvet sig som Forfatter og skrevet adskillige dramatiske Arbeider, hvoraf nogle ere opførte, samt nogle Fortællinger og en Deel Digte. Vi ville her anføre: „Maigildet," dramatisk Idyl med Sange; „Slaget i Kjøgebugt," Drama; „Borgfogdens Bryllup," idyllisk Drama; „Zumella," Drama; „Peder Paars paa Anholt," dramatisk Forsøg; Krigsbilleder, tegnede for Ungdommen; Felttogene i 1848, 1849 og 1850, o. fl.

I Foraaret 1848, da Farer truede Landet, bød han sin Arm til dets Værn, lod sig ansætte ved Roflotillen og antoges af Marineministeren som Maanedslieutenant den 30te April s. A. 1849 blev han udnævnt til Dannebrogsmand og 1852 til Ridder af Dannebrogen. I 1855, da der nedsattes en Kommission til at foretage en Revision og Omordning af det kongelige Theaters indre Organisation, blev han af det samtlige Skuespillerpersonale valgt til Medlem af denne, og 1856 til Medlem af Theaterjuryen.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Her fandt han den Fremmede, som han ved sin Tilbagekomst til Stuen strax syntes at søge, beskjæftiget paa samme Maade, som tidligere, nemlig med at gjennemgaae Noticerne i sin Bog. Baronen tog Plads paa en Stol ligeoverfor ham og betragtede ham med en endnu skarpere Opmærksomhed. Den Ubekjendte, der var klædt som en polsk Jøde, og havde et stort Skjæg, som bedækkede Størstedelen af Ansigtet, der tillige beskyggedes af Hatten, syntes endelig at bemærke, at han blev iagttaget, og som om han vilde unddrage sig den uvelkomne Beskuer,

bøiede han sig saa dybt ned over sin Bog, at der ikke var det Mindste af hans Ansigt at see.

Baronen, der var vis i sin Sag, reiste sig, og idet han gik hen i den modsatte Ende af Værelset, yttrede han ved sig selv i en bestemt Tone — „Det er Wesley og ingen Anden." Derpaa aabnede han sit Cigarfoderal, fremtog en Cigar og nærmede sig atter Bordet for at tænde den, eller maaskee snarere for at faae Anledning til at blive endnu vissere i sin Sag. Det syntes rimeligt, at den Fremmede havde gjenkjendt Baronen i samme Øieblik, som han traadte ind, og at hans ivrige Læsen i Noticebogen kun havde været en Maneuvre, for at holde sig inkognito, thi nu, da han bemærkede, at han ikke kunde undgaae denne, stak han raskt Bogen til sig og saae Baronen, som stod ligefor ham ved den modsatte Side af Bordet, stivt ind i Ansigtet.

Paa denne Maade betragtede de hinanden i nogle Sekunder, uden at sige et Ord.

„Er det Dem, Wesley?" udbrød Baronen endelig i en irritabel og dadlende Tone.

„Ja, det er mig, er det," svarede den Tiltalte med et Smil, som hverken tilkjendegav Tvang eller Forlegenhed, „og jeg maa sige, Hr. Baron, at De isandhed har et Par underfulde Øine. Jeg, Exkontroleuren, kan forøvrigt heller ikke beklage mig over mit Syn, men jeg maa rigtignok sige, at jeg ikke havde ventet at træffe sammen med Dem her, og endnu mindre formodet, at min Jobetsch og min Paryk ikke vare tilstrækkelige til at kaste Dydens Kaabe over den stakkels Embedsmand, der forfølges med Stikbreve. Jeg seer nok, at De er fortrædelig over at finde mig her," vedblev han, da Baronen betragtede ham med et uvilligt Blik og paa en afvisende Maade, „og jeg mindes meget godt, at det er imod Aftale, men jeg er meget villig til at give Dem den skyldige Erklæring. Kun maa jeg bemærke, at jeg i saa Fald foretrækker at De følger mig til mit Værelse."

„Jeg indseer vel, at det bliver nødvendigt," yttrede Baronen i slet Lune; „men min Tid er afmaalt —"

„Nu, det kan ikke staae saa længe paa at sladdre et Par Ord med hinanden."

Med disse Ord greb han Lyset og Flasken, som endnu var halv fuld, og skred foran til sit Værelse, ledsaget af Baronen. De naaede dette uden at vexle et Ord, og de vare neppe komme indenfor, førend Wesley dreiede Døren af.

„Jeg er her, Hr. Baron, hvor jeg ikke burde være," begyndte han i den samme ugeneerte Tone, som han strax havde tiltalt denne i. „Paa Grund af den fatale Kassehistorie i Sch—, hvorved vor ærlige Borgemester led den største Skade, maatte jeg forlade min Stilling, og jeg behøver ikke at tilføie, at det var Dem, og nogle andre gode Venner, hvem min Forsvinden var ligesaa magtpaaliggende som mig selv, der forstrakte mig med Midler for at komme til Amerika. Og hvorfor? Fordi jeg, som saa mange Andre, var overflødig i den gamle Verden; fordi man havde affundet sig med Kontrolleuren i det bevidste Anliggende, og vilde have ham ude af Øie og ude af Sind."

„Og De gik altsaa ikke til Amerika, uagtet vi forsynede Dem med Pas og Penge?" yttrede Baronen grundende.

„Nei."

„Ved denne Fjernelse havde vi ikke alene forøie at frelse Dem for Fængsel og Straf," vedblev han, „men vi tænkte ogsaa, at De i Amerika kunde danne Dem en ny Karriere, og for at bidrage hertil, havde vi lovet at sende Dem en rigelig Understøttelse. Naar jeg stiller mig dette forøie, kan jeg virkelig ikke fatte, hvad der kunde bevæge Dem til at blive her, og udsætte Dem selv og Andre for Opdagelse."

„Imellem os, Hr. Baron, behøver man ikke at sætte Ordene paa Skruer," sagde Wesley med en Fortrolighed, som tydeligt nok gjorde et ubehageligt Indtryk paa den Anden, „og lad mig derfor reent ud sige Dem, at det ikke var Fædrelandskjerlighed, som holdt mig tilbage, men snarere Tanken om, at mine gode Venners store Løfter neppe vilde naae over Atlanterhavet, og at de, naar de først havde mig sikkert paa den anden Side af Jordkloden, vist ikke vilde tage sig det nær, om jeg kom til at gaae for Skubkarren i Newyork, St. Louis, eller Gud veed hvor. Denne Udvandring behagede mig forøvrigt saa meget mindre, som jeg her fandt Leilighed til at gjøre meget gode Forretninger, og altsaa blev, hvorved jeg befinder mig særdeles vel. De behøver ikke at nære mindste Frygt, Hr. Baron, thi jeg skal nok vogte mig for at forraade Dem. Opretholdelsen af Deres gode Navn og Rygte vil stedse være en Æressag for mig."

„Det er meget godt, Wesley," sagde Baronen, idet han søgte at dæmpe den Forbittrelse, som den Andens utvungne Tone vækkede i hans Indre, og søgte at finde sig i det Uundgaaelige, „men hvorledes vi end vende og dreie Sagen, saa har De handlet mod vor Overeenskomst, hvorfor De i enhver Henseende er at dadle. Jeg spørger Dem blot hvorledes det vil gaae, dersom De bliver opdaget og grebet? De tager Dem denne Sag saa let, men jeg kan forsikkre Dem, at den kan have de alvorligste Følger. Vil De lyde et godt Raad, og vil De nogen-

lunde bøde paa det Brud, De har gjort paa vor Aftale, saa reis, hellere idag end imorgen — de fornødne Penge dertil skal ikke mangle Dem."

„Det gjør mig ondt, høistærede Hr. Baron, men heri kan jeg virkelig ikke tjene Dem," svarede Manden, som blev kaldet Wesley; „af hvilken Grund, vil det blive for vidtløftigt at forklare. Desuden vilde det maaskee ikke være Dem behageligt, at blive indblandet i mine Familieanliggender; en Mand, som De, af ædel Fødsel —"

„Elendige!" udbrød Baronen og bed Tænderne sammen over den Haan og Spot, som laa i hvert et Ord. „Lad høre, hvad De har at sige, men fat Dem kort."

„Saa kort, som muligt, uden at der bliver udeladt Noget, thi for Folk, som os, kan det være nyttigt at vide Alt. Jeg talte om Forretninger, som holde mig fængslede til denne Provinds, og idet jeg gjør Dem bekjendt med samme, stoler jeg paa Deres Tavshed og paa det gamle Ordsprog, at den ene Haand vasker den anden, thi for at De ikke skal ansee mig for et utaknemmeligt Menneske, vil jeg gjøre Dem til min Fortrolige. For Loven ere vi alle lige, og De, Hr. Baron, samt vore andre Kolleger, der hjalp os med at plyndre Kassen i Sch—, skrive falske Anviisninger og lade hele Skylden falde paa den gamle Herzford — ere ikke et Haar bedre end jeg. Da Kasserevisionens Time slog og jeg ilsomt forlod Sch—, gik jeg direkte til Hamborg. Min gode eller onde Stjerne, det er ikke godt at sige hvilken, bragte mig i Berørelse med tvende Mennesker, som ligeledes vilde til Amerika. Det var Landsmænd, og de kom, ligesom jeg, fra Sch—. Meget snart erfarede jeg, at de hørte til den Falskmøntnerbande, som man allerede saa længe har været paa Spor efter. De fortalte mig, at de havde deres Fabrik i Sch—, men ikke mere vare sikkre der, og hellere ønskede at gjøre Bekjendtskab med det frie Amerika, end med en eller anden Fæstning. For at fordrive Tiden, gave vi os til at spille Kort og drikke, og det vedbleve vi med i to Nætter og Dage. Da vi ophørte, havde vi tabt Lysten til at udvandre. Som de bedste Venner og fulde af Tillid til vor Lykke, vendte vi tilbage til vor Fødeby. Jeg besluttede mig til at blive Falskmøntner og overtog Reiseforretningen ved Etablissementet, det vil sige, Omvexlingen af de falske Penge. Som Hestehandler, det er i denne Egenskab at jeg befinder mig her, reiser jeg Landet rundt og lever paa den behageligste Maade af Verden. Af mine Venner er den ene den saakaldte Doktor, der stikker Pladerne til de falske Sedler og udøver paa samme Tid Underkure; den anden bliver kaldet den Brune, fordi han seer ud som en Zigeuner, og er en ganske udmærket Taskenspiller. Vort Liv er rigt paa mange Afvexlinger; noget ustadigt, men lystigt, og hvad der hjelper til at gjøre det ualmindeligt interessant, er den altid spækkede Pung. Brændpunktet for dette Selskab er i Sch— hos min Moder, som jeg ikke havde seet det Mindste til i de sidste ti Aar, og som tjener Selskabet som Hælerske. Ovenikjøbet fornyede jeg Bekjendtskab med min yngste Broder, hvem jeg havde troet død for længe siden. Jeg traf ham som Portner ved Raadhuset i Sch—, men da Slutteren kort efter døde, avancerede han op til dennes Plads. Vort Selskab har i ham en Skytsengel under de mulige Udsigter, vi Alle kunne have til at komme i hans Varetægt."

Exembedsmanden gjorde her en Pause i sin Meddelelse og betragtede Baronen med et lurende Blik, for at opdage, hvilken Virkning den havde gjort paa ham. Men hans Undersøgelse havde formodentlig ikke været efter Forventning, thi han tilføiede med en haanlig Mine og i en Tone, som han gjorde saa saarende som muligt —

„Naar man trænger til Penge, Baron, saa er det ligegyldigt, om man skaffer sig dem ved falske Anviisninger, saaledes som De og jeg have gjort, eller man bærer sig ad som mine Venner og laver dem selv. Er De ikke af samme Mening? Jeg gad vide, hvad De havde gjort i mit Sted."

„Et meget unyttigt Spørgsmaal," svarede Baronen med en tvungen Latter og strøg sit tynde glatte Haar. „Men lad os engang høre, hvor De vil hen med alt dette. Hvad er Deres Øiemed?"

„Aldeles Intet, uden at fortælle Dem Noget, som jeg veed De finder Behag i," vedblev Wesley, tændte sin Cigar og tømte Resten af sin Flaske. „Nu et Par Ord om min ældste Broder, den bekjendte rige Apotheker i Sch—. Dette Menneske lider af en ubegribelig Ærgjerrighed, og sukker fra Morgen til Aften efter at blive Statsraad, og De skal strax erfare, hvilken Pris han sætter paa Opfyldelsen af denne ivrige Stræben. Jeg vidste, at Borgemester Herzford var en Torn i Øiet paa ham, fordi han stedse har forhindret min Broders Valg til den attraaede Titel, thi imellem os sagt, er min Broders Officin ilde berygtet paa Grund af den høie Pris paa visse Smaapulvere og Piller, som ingen Læge fordrister sig til at ordinere. Jeg gik hen til ham, omendskjøndt

vi aldrig have levet i noget broderligt Forhold. Han vil ikke vide Noget af sin Familie i det Hele taget, fordi han er en Gnier og ængstes for, at vi kunne komme til at ligge ham til Byrde; men neppe havde han erfaret, hvorledes Borgemesteren ved min Foranstaltning var bleven bragt til at maatte spadsere i Fængsel, førend han viste mig sit venligste Ansigt. Imidlertid rystede han paa Hovedet og vægrede sig ved at yde mig sin Understøttelse, thi han troede at maatte befrygte, at Herzford atter vilde komme paa fri Fod. Den anden Dag gik jeg atter ind paa Sagen, og da man gjerne har de bedste Indfald efter en god Søvn, og han just havde havt en fortræffelig Nat, sagde han: 'Jeg skal vise mig særdeles gavmild imod Dig, Robert, dersom Du kan gjøre det af med det gamle Hvidhoved, som overalt staaer mig iveien. Du skal faae sex Pulvere, som Du Dag for Dag maa blande imellem den Gemyse, han spiser, eller i den Drik, han nyder, og han vil ikke gjøre det ret længe, selv om han kun faaer det Halve af dem tilliös. Staaer det i Din Magt at bevirke dette, saa kan Du komme og hente Din Løn, naar Værket er fuldbragt.' Med disse Ord rakte han mig sex Smaapakker i sorte Omslag, paa hvilke der var kradset et Dødningehoved, og idet han afærdigede mig, tilføiede han: 'Gjør hvad Du kan, men bland mig ikke i Noget og lad mig være fri for alle Omstændigheder, thi jeg ønsker ikke at have Noget at gjøre hverken med Dig eller de Andre af Slægten, der Alle ere Betlere. Lykkes Anslaget, overlader jeg Dig mit Apothek, for jeg er kjed af Forretningen; lykkes det ikke, ønsker jeg ikke at see Dig oftere.' Jeg tog de sorte Pulvere og gik, men blev umiddelbart derpaa af mine Venner underrettet om, at jeg hurtigst muligt maatte forlade Sch—, da Politiet søgte mig. Jeg maatte afsted, og har saaledes indtil nu Intet kunnet udrette, omendskjøndt jeg kun har at overgive Pulverne til min yngste Broder, som er Slutter i det Fængsel, hvor Borgemesteren holdes i Forvaring, og som uden Betænkning vil gjøre den Anvendelse af dem, jeg betegner ham. Mine gode Venner har jeg ikke hørt Noget til i længere Tid, da jeg har været fraværende for at opkjøbe lithauiske Heste. Jeg har en heel Deel staaende i denne Gjestgivergaard, og nu fatter De let, hvorfor De træffer mig her, da den, der handler med Heste, maa være der, hvor hans Varer befinde sig."

Wesley tav. Hans brede Ansigt var ophidset af den Viin, han havde nydt, og idet han lænede sig tilbage paa Stolen, trak han Veiret dybt. Derpaa greb han pludseligt i Lommen, og fremdrog et Spil Kort og en med Guldstykker fyldt Børs, som han kastede paa Bordet.

„Skulle vi prøve hvem Lykken er gunstig?" raabte han og pegede paa Kortene. „Her er Penge."

Synet af Kortene, og endnu mere Klangen af Guldet, syntes at frembringe en elektrisk Virkning paa Baronen. Hans Træk oplivedes, og han foer heftigt sammen. Men som om han vilde modstaae Fristelsen, boiede han sig med en rask Bevægelse over Bordet og skjød baade Børsen og Kortene tilbage med en voldsom Gebærde.

Baron von Ostinsky var en Spiller. Han besad et adeligt Navn, men kun en ringe Formue, da han blev myndig, og denne havde han forlængst sat til, ved sit lidenskabelige Hang til Spil. Hans fornemme Herkomst havde indført ham i Baronesse von Wandows Familie. Ved Fru von Zarkows Medvirkning ægtede han en Datter af Huset, og saaledes blev han Gabrieles Svoger; men denne Dame døde meget ung, neppe et Aar efter Formælingen. Baronen havde studeret og var slaaet ind paa den diplomatiske Vei. I den seneste Tid havde han fungeret som Assessor ved Overretten i Sch—. Efter sin Gemalindes Død havde han i al Hemmelighed ført et høist udsvævende Liv og saae sig snart betynget af Gjeld. Istedetfor, som han haabede, at forbedre sine Finantser ved Spil, førte dette ham kun desto hurtigere sin Ruin imøde. Under sine fortvivlede Vilkaar blev han deelagtig i Kassedefekten i Sch— og forlod snart aldeles sin hidtil havte Løbebane. Samtidigt med alle disse forviklede Omstændigheder levede Baronen paa en særdeles fortrolig Fod med den rige polske Grevinde von Czacki, og opholdt sig afvexlende paa dennes Gods, Slottet Lyso, i Storhertugdømmet Posen. Grevinden var den polske Sag hengiven med sin hele Sjel, og hun havde søgt en Forbindelse med Baronen, ene for at drage Fordeel af hans gamle indflydelsesrige Navn, medens han paa sin Side kun tragtede efter hendes Godser, og i ingen Henseende deelte hendes Sympathier, men holdt paa de russiske Interesser. Den Begeistring, hvoraf Grevinden grebes i 1848, lod hende gjøre de kostbareste Offre for at bidrage til Udrustelsen af en bevæbnet Magt, og Baronen, der forgjeves bestræbte sig for at gjøre hendes politiske Grundsætninger vaklende og dæmpe hendes Frihedsideer, kjølnedes betydeligt i sine Opmærksomheder imod hende, da han saae, hvorledes hendes Formue aftog, og han opgav derfor snart aldeles Haabet om ved en

Forbindelse med Grevinde Hedvig von Czacki at see sin Undergang forebygget.

Under disse Forhold levede Baronen paa den Tid, da han traf sammen med Wesley i Gjestgivergaarden i M— og ved sin Deelagtighed i det forøvede Bedrageri saae sig sat paa lige Fod med en almindelig Bedrager af Kammeraten, hvis Sindelag han begyndte at dele, trods han endnu stedse søgte at opretholde et Skin af sin ydre fornemme Stilling i Verden. Til enhver anden Tid vilde han ikke have ladet de Kort uberørte, som Wesley havde fremlagt, men uden Betænkning fulgt sin Lidenskab, men under de forhaandenværende Omstændigheder forekom det ham, at en saa intim Berørelse med denne Person, der aabenbart var moden til at begaae hvilkensomhelst Forbrydelse, naar den frembød et tiltalende Resultat, kunde blive alvorlig farligt. Han kastede et uroligt Blik paa Embedsmanden, der havde lagt den høire Haand paa Kortene, som om han vilde til at sætte dem i Bevægelse, og den ene Tanke efter den anden fløi igjennem hans Hjerne. Borgemesterens tilsigtede Forgiftelse, Frygten for at Wesley skulde blive opdaget og grebet, hvilket meget let syntes at kunne skee, og den pralende Maade, med hvilken han havde udtalt sig om Udbyttet af de falske Banknoter, alt dette beskjeftigede i høi Grad hans Phantasi. Baronen hørte til hine Karakterer, som leve uden Grundsætninger, idet de blindthen følge deres egoistiske Paavirkninger, og kun tænke paa med den meest skamløse Haardnakkenhed at tilfredsstille deres lave Begjerligheder.

„Lader os fortsætte vor Samtale," vedblev Baronen med forandret Stemme. „Deres Foretagende har megen Interesse for mig, og det var just ikke umuligt, at vi kunde gjøre fælles Sag. Aabent tilstaaet, jeg er bandsat forlegen og trænger til alle de Penge, som det er muligt for mig at sætte mig i Besiddelse af."

Wesley havde atter stukket Kortene og Pungen til sig, og en umiskjendelig Glæde malede sig i hans Træk, da han bemærkede at Baronen faldt tilføie.

„Jeg veed," sagde han, „at De aldrig er i Forlegenhed for gode Raad, og jeg er Mand for at udføre dem, saa vi skulle nok bringe Noget ud af en yderligere Forbindelse med hinanden."

Med disse Ord rakte han Haanden over Bordet, for at modtage en venskabelig Bekræftelse paa at Baronen deelte hans Anskuelse, og hvor meget end den adelige Herre krympede sig, maatte han dog finde sig i at give den, skjøndt han søgte at lægge saa megen Ligegyldighed, som muligt, i dette Haandslag.

„En Mand, som De, Hr. Baron, kan hvad De vil, naar De blot griber Tingen an paa den rette Maade. De er en Herre af Anseelse, skjøndt De Intet eier, men er i Borg og Gjeld til op over Ørene. Tro ikke, at jeg spotter Dem; det er mit ramme Alvor. De kan udrette meget, thi De behøver ikke at frygte for Galgen, saaledes som andre Folk. Kniber det, saa ere tusinde Hoveder og Hænder strax i Bevægelse for at frelse Dem, thi Standen maa ikke beskjæmmes; Dommeren bliver pludseligt blind og Fuglen er ude af Buret, uden at en Hund gjøer deraf."

(Fortsættes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Beyen, som hverken besad megen Aand eller Energie, vidste snart ikke mere hvorledes han skulde forholde sig. Det var Mubruk, som, fremfor Alle, viste en Jernrolighed og en Ligegyldighed, som ikke lod sig rokke. Han forsynede os med Vildt, som det ofte kostede ham flere Timers Streiftog at skaffe tilveie; han spøgede og lo vel ikke saaledes som tidligere, men viste dog ingen Nedslagenhed. Naar vi om Aftenen havde leiret os, forsvandt han af Teltet og vendte ikke tilbage til det, førend vi atter skulde bryde op. Jeg holdt ham ikke tilbage, da jeg vidste, at han begav sig til Negerforsamlingen, hvis Forhandlinger jeg ikke ønskede at kjende Noget til.

„Det var en Torsdag Aften, efterat vi allerede vare trængte dybt ind i Njematigebeterne, at der blev givet Befaling til at slaae Leir. De faa Telte, som vi endnu kunde føre med os, vare bestemte for Officiererne og de Syge, og vare snart reiste. Soldaterne havde kun deres tykke, uldne Overstykker, paa hvilke de sov og med hvilke de om Natten kunde beskytte sig mod den kolde, gjennemtrængende Taage. Men uagtet de maatte ligge under aaben Himmel, vare de sorte Soldater dog lystige og vel tilmode; nogle spillede op paa deres monotone Instrumenter, og Hoben dandsede med vilde Spring omkring Musketpyramiderne.

„En Underofficier og tyve Mand bleve ud-

kommanderede for at søge Proviant, og vendte snart tilbage med trende Oxer, rigt belæssede med grovt Meel, Kukuruz, Frugter og andre Produkter. Der opstod nu en ubeskrivelig Travlhed med at slagte, stege og bage ved den store Vagtild, og man skulde neppe see paa disse Mennesker, at de havde gjennemgaaet saa megen Nød og Jammer og tilbagelagt de frygteligste Veie, saa livlige vare de.

„Leiren havde en Position, som jeg ikke havde valgt. Den laa paa en fri Høislette, som var bedækket med høit, tørt Græs, og som kun i Retning mod Floden var omgivet af stærkt Buskværk, medens den i det Fjerne syntes at støtte sig til en fortløbende Bjergkjede. Kun meget faa Træer stode enkeltviis paa denne store Græsflade, hvis Udseende paa ingen Maade fremstillede noget venligt Billede.

„For hurtigere at faae Ild, og for ikke at blive besværede med Slanger, havde Soldaterne afskaaret Græsset indenfor Leiren og rundt om samme, og anvendte dette ligeledes til Forraad for Oxerne og Muldyrene, som vi ikke turde slippe frie, af Frygt for at miste dem. Da Mubruk havde serveret et delikat Aftensmaaltid, bestaaende af Gazellesteg, friskt Kukuruzbrød og Frugter, fjernede han sig som sædvanligt. Jeg saae efter ham. Saa ugeneert, som om han ikke behøvede at lægge Vind paa nogen Hemmelighedsfuldhed, skred han over Steppen henimod et lille Baal, hvis hvide Røgskyer hvirvlede op mod den blaae, stjerneklare Himmel.

„Det kunde være Midnat. For Sikkerheds Skyld, havde jeg selv overtaget Vagtposten ved den yderste Ende af Leiren, og var neppe ti Skridt borte fra det benævnte Buskværk, som her begrændsede den hvide Nil, da Mubruk kom hen til mig. Belyst af den flagrende Vagtild stod han for mig; hans Øine havde antaget et vildt, uhyggeligt og triumpherende Udtryk.

„‚Her,‘ sagde han, ‚ligger Eders største og farligste Fjende.‘ Med disse Ord kastede han et blodigt Negerhoved, som han holdt bagved sig, for mine Fødder. Jeg sprang forfærdet et Skridt tilbage.

„‚Hvad skal dette sige?‘ udbrød jeg ganske forvirret og betragtede den Sorte med et stivt Blik. —

„‚Intet,‘ svarede Negeren med en spottende Latter, ‚Intet, uden at dette Hoveds nu i Døden stivnede Læber for ikke ret længe siden i Negerforsamlingen forlangte Dit Liv og at Soldaterne imorgen skulde gjøre Oprør. Forslaget antoges med Jubel, og jeg alene kunde ikke modsætte mig det. Skurken blev, til Tak for hans Iver, opfordret til at give Tegnet til Opstanden, og Ingen overtog hellere end han denne Forretning. Da Forsamlingen skiltes ad, sneg jeg mig efter denne Nidding, som gik sin egen Gang, og for at et Skud ikke skulde vække Allarm i Leiren til ingen Nytte, dræbte jeg ham med et Næveslag. Tegnet vil sandsynligviis ikke blive givet imorgen! Kjender Du denne Hund af en Neger?‘ tilføiede han, og gav Hovedet et Spark med Foden, saa at det rullede nærmere hen til mig. Jeg betænkte mig et Øieblik og betragtede nøie det kun lidt fortrukne Ansigt.

„‚Mubruk,‘ udbrød jeg, ‚er det ikke den undløbne sorte Fører, som bragte os igjennem de værste Moradser, han kunde finde, og endelig lod os blive stikkende i en Sump?‘

„‚Jo, netop ham er det,‘ raabte Mubruk, og opslog en lystig Latter. ‚Du seer, min Fader, at jeg har berøvet Slangen sin Tunge, inden den kunde hvisle os Fordærvelse imøde. Troer Du endnu, at min Sammensværgelse ikke har været til nogen Nytte? Uden denne vilde vi Alle imorgen ved denne Tid have været Hyæneføde.‘

„‚Men hvad gavner det os at vi have vundet een Dag?‘ udbrød jeg og rystede paa Hovedet. ‚Iovermorgen vil en Anden give Tegnet til Oprøret, eller en Tredie en senere Dag. Forøvrigt behøve vi ikke engang Mytteri blandt Soldaterne for at ligge under; Feber, Hunger og andre Besværligheder bringe os Døden ligesaa sikkert som Knive og Kugler.‘

„‚Men ikke saa hurtigt,‘ bemærkede Mubruk. ‚Det er Njematiernes Plan, at ikke en eneste af Eder skal vende tilbage til Chartum, forat Soldaternes Utroskab kan forblive ubekjendt. De snue Sorte have allerede ladet udbrede det Rygte, at vort Regiment er bleven aldeles opreven i Kamp med Negerne. Gouvernementet, som har fæstet Lid hertil, vil sende en endnu større Hærstyrke af sorte Soldater hid, og de ville bære sig ad ligesom disse, idet de paa alle Maader søge at faae Livet af Arnauterne, som skulle holde dem i Ave, og Officiererne, som kommanderer dem. Dog, hvad dette angaaer, nærer jeg ingen Bekymring, Abu Midsa; om de alle gaae tilgrunde, faaer det at være, jeg kan ikke frelse dem; men Dig kan og vil jeg frelse, med Dig vil jeg vende tilbage til Chartum, og saaledes skal det være.‘

„Vantro trak jeg paa Skuldrene og kastede mig ved Siden af Mubruk, som havde sat sig tæt ved Ilden. Der opstod en lang Pause.

„‚Se hist i Krattet hvor det lyser!‘ raabte den Sorte pludseligt og greb mig i Armen. ‚Det er en uforskammet Panther, som ønsker at

gjøre vort Bekjendtskab. Skal jeg stikke den en Kugle?'

„,Nei,' svarede jeg, og holdt ham tilbage, idet han vilde gribe efter min Bøsse. ,Der er utrykkeligt givet Befaling til kun i høieste Nødstilfælde, ved Fjendens Nærmelse eller deslige, at give Ild. Disse tvende Øine, som jeg seer funkle i Mørket, og hvilke Du erklærer for at være Pantherøine, gjøre os Intet; Ilden vil nok holde Mostøen i ærbødig Afstand.'

„Medens jeg talte, havde Mubruk grebet det afskjaarne Negerhoved, og idet han udbrød: ,Der, glubende Bestie! fortær det!' kastede han det med frygtelig Kraft ind i Krattet, hvor det knagende slog mod en Træstamme. Bladenes Raslen og Grenenes Bragen forraadte os, at Dyret ilsomt forlod sit Skjul.

„Det varede imidlertid ikke længe, saa viste de runde, stærkt phosphoragtige Øine sig atter paa det samme Sted, som forhen. Inden jeg kunde forhindre det, havde Mubruk grebet en Brand ud af Ilden og kastet den efter det uhyggelige Øiepar. Dette forsvandt med Lynets Hurtighed, men ligesaa hurtigt havde Luen grebet fat i de tørre Blade, og dens røde Tunge, som med hvert Sekund blev større, havde i et Nu naaet Stammen af et Træ og dets tørre Grene. Inden jeg kunde ile til, stod Træet i lyse Flammer, og det mægtige Element bugtede sig allerede henad Jorden mod Teltene.

„Mubruk syntes i første Øieblik forstenet over de frygtelige Virkninger af hans ubetænksomme Kast; men han fattede sig dog snart. Paa eengang udgik der fra hans Strube en Lyd, der lignede Steppeulvens langtrukne, gjennemtrængende Skrig, og som havde den mærkværdige Følge, at det pludseligt blev levende i Leiren. Soldaterne sprang op, for at gribe deres Vaaben, og med Forfærdelse vare de Vidne til den lynsnare Hurtighed, hvormed Ilden greb om sig. Paa et Vink af Mubruk styrtede jeg til Beyens og de øvrige Officierers Telte, medens denne, som maatte synes overflødigt, tvang en Tambour til at slaae Allarm. Beyen og Oberstlieutenanten kom farende ud i Underklæder med Sablen i Haanden. Den Første blev næsten forvandlet til en Billedstøtte, da han saae det umaadelige Flammehav, og den Sidste slog sig for Panden med knyttet Haand idet han raabte: ,Ogsaa dette endnu!' Imidlertid havde han dog Aandsnærværelse nok til at samle en Deel af de i total Forvirring omkringløbende Soldater, og give dem Befaling til at befrie Dyrene, som vare tøirede ved Benene, da de vare stærkt udsatte for at naaes af Flammerne, der ved en frisk Luftning fra Nilen dreves ind ad Landet til, stadigt søgende og findende ny Næring.

„Denne Omstændighed i Forbindelse med, at man havde afskaaret Græsset i og omkring Luerne, frelste os fra den sikkre Undergang. Opmuntrede lidt ved denne Gunst af Skjebnen, der i andre Henseender havde været os saa haard, vilde jeg netop yttre mig om det Hensigtsmæssige i snarest muligt at bryde op, da der pludseligt lød en næsten regelmæssig Pelotonild fra Floden. ,Til Vaaben!' raabte jeg, ,vi ere forraadte!' Jeg greb min Bøsse og ilede afsted, for at faae Øie paa den formeentlige Fjende, men jeg opdagede snart, at Skuddene hidrørte fra, at Ilden var kommen Soldaternes Musketpyramider for nær, hvorved de vare blevne affyrede.

„Vi slap med Skrækken og Roligheden i Leiren vendte efterhaanden tilbage. Steppebranden væltede sig, pidsket af den skarpe Morgenvind, henimod Bjergkjeden, som laa i modsat Retning af Floden, og de bølgende Flammer farvede Himlen med en Rødme, som maatte kunne sees langt bort; — et skrækkeligt Varsel for de kommende blodige Dage, som laa for os, endnu bedækkede af Fremtidens hemmelighedsfulde Slør.

„Med Undtagelse af to Telte, som vare brændte, og nogle Oxer, som, befriede fra den Snor, hvormed de vare bundne om Benene, brølende vare flygtede bort og sikkert vare omkomne i Flammerne, havde vi intet Tab at beklage. Ilden, som havde faaet sin meste Næring i det tørre Græs, fandt en Dæmning i Bjergkjeden og udslukkedes aldeles i Løbet af nogle Timer. Men det var et sørgeligt Syn, den afbrændte, askebedækkede Steppe frembød, paa hvilken Øiet ikke mødte andet end enkelte forkullede Træstammer, der som Kæmpefingre pegede op mod den blaae Himmel med alvorsfuld Betydning.

5.

Opstanden.

„,Jeg kan ikke udholde det længer her,' sagde Beyen den næste Morgen, ,og omendskjøndt det er Fredag — Gud og Propheten tilgive mig! — maa vi dog begive os paa Marschen.'

„Jeg fik Befaling til at lade blæse til Opbrud, og nogle Timer efter droge vi over det øde Brandsted. Bagagen og Teltene vare blevne fordeelte paa Muldyr og Oxer, som man ikke længer kunde overlade til de Syge, der, naar det blev dem umuligt mere at slæbe sig frem, maatte blive

tilbage. I disse Lande er Enhver, mere end noget andet Sted, sig selv nærmest; her kjender man Intet til den barmhjertige Samaritan: egen Existents gaaer frem for Alt. Beyen, Mubruk, Oberstlieutenanten og jeg vare nu de eneste beredne ved Regimentet, som kun bestod af fem hundrede Mand; sex hundrede Soldater vare altsaa i den korte Tid af femten Dage enten døde, blevne tilbageladte som Syge, eller deserteerte.

„Som en Følge af Branden, fandt vi Veien til Bjergene hist og her bedækket med en Masse forkullede Levninger af Rovdyr, ja, selv Slanger og Fugle, som ikke havde kunnet undkomme. En Negerlandsby, som vi passerede, syntes at ligne en Samling Bagerovne, hvori man havde stegt sorte Mennesker. Samtlige Personer i de halvrunde, fasttillukkede Leerhytter, vare blevne overraskede af Flammehavet, og vare omkomne paa den ynkeligste Maade.

„Den noget blodsindede Bey fik den ene Gysen efter den anden ved Synet af al denne Elendighed, men Mubruk, Ophavsmanden til denne frygtelige Begivenhed, fortrak ikke en Mine, men gav sig, med nogle Andre, til at samle, hvad der kunde være spiseligt af det forbrændte Vildt, hvilket Soldaterne slugte i sig under Marschen.

„Vi nærmede os mere og mere til Bjergkjeden og overstege den endnu samme Fredag. Solen var allerede gaaet ned, eller idetmindste usynlig for os, da vi paa den anden Side af den barokke Klippemasse opslog vor Leir midt i en Skov. Det var et uhyggeligt, fugtigt og koldt Sted, hvor vi havde gjort Holdt. Mægtige Kæmpestammer, hvis Løvtag selv Solens Straaler ikke formaaede at gjennemtrænge, og som følgelig ikke tillod nogen Lysning at forjage den hemmelighedsfulde Dunkelhed, der herskede her, vare omrankede af vidunderlige Slyngplanter, som voxede henad Jorden, og gjennembrodes af utallige Natvioler og andre Blomster, fra hvis store Bægere der udgik en næsten bedøvende Duft.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den tydske Maler Holbein, som blev kaldet til England af Henrik den Ottende, havde aflagt Kongen det Løvte, ikke at male nogen anden Person, saa længe han beskjeftigede sig med Udførelsen af de Arbeider, Kongen havde bestilt hos ham, uden dennes specielle Tilladelse. En Hofdame, som enten gjerne selv vilde eie sit Portrait eller lyksaliggjøre en Anden dermed, bad Holbein saa bønligt om at aftage hende, at han endelig lod sig bevæge, men kun paa den Betingelse, at det skete under lukkede Døre. Medens dette foregik, indfandt en Lord sig, for at aflægge et Besøg i Kunstnerens Værksted, men blev, ligesom alle Andre, afviist af Tjeneren. Dog, en Lord af den ægte hovmodige Race, lader sig ikke afvise; efter en brutal Adfærd mod Betjenten, trængte han sig med Magt ind i Huset, og naaede det Gemak, hvori Holbein malede Hofdamen. Denne Uforskammethed forbittrede Kunstneren i den Grad, at han i Damens Overværelse greb Lorden ved Kraven og kastede ham hovedkulds ud af Døren. Førend Lorden var kommen sig af sin Forbauselse, var Maleren ilet til Kongen, havde udbedt sig en Privataudients, kastet sig for hans Fødder og tilstaaet ham sin Forseelse.

Inden en Time var forløbet udbad ogsaa Lorden sig Audients, og forsikkrede Kongen, at dersom han ikke opnaaede Retfærdighed over denne Udlænding, vilde han tugte den Uforskammede med egen Haand.

„Mylord," sagde Kongen koldt, „jeg forbyder Dem at molestere denne Mand. Dersom Deres Liv er Dem kjert, saa efterkom min Befaling."

„Jeg maa bede Deres Majestæt betænke min Rang og Stilling —"

„Er betænkt, Sir, og Resultatet er dette: Af syv Bønder kan jeg paa Stedet gjøre syv Lorder, men af syv Lorder, som De, ikke en eneste Holbein."

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Lerke

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 5te August. **№ 32.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Menageribilleder (med xylographeret Afbildning.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.)

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Det kunde næsten synes, som om Hr. Baron von Ostinsky deelte denne Mening, thi et Smil gled uvilkaarligt henover hans Ansigt, skjøndt han med en afværgende Haandbevægelse antydede, at han ikke følte sig tryg ved at stilles saadanne lyse Anskuelser forøie.

„Nu, nu, De kjender den Ting bedre end jeg, og dermed er det godt," vedblev Wesley. „Som en Begyndelse til at optage Dem i vor fordeelagtige Forretning, hvoraf den Rigdom skal flyde, der atter skal hæve Dem og Deres Slægt, vil jeg fremsætte det Spørgsmaal, om De kan angive os et Sted, hvor vi med betryggende Sikkerhed kunne lade vor Presse arbeide, thi i saa Fald kunne vi fabrikere saa mange Penge som vi maatte ønske os? For det Andet gjelder det om at vinde en Fortrolig, som jeg ufortøvet kan affende til Sch— for at bringe Borgemesteren til evig Tavshed, thi hans Proces er i Gang, og, uanseet hvad min Broder tilsigter med at see Graven lukke sig over ham, mener jeg, at vi i saa Henseende have al Grund til at dele hans Interesser."

„Det er ogsaa mine Tanker, Wesley. Overlad De Pulverne til mig, jeg paatager mig at sørge for deres Anvendelse. Hvad Fabrikationen af Papirspengene angaaer, da skal jeg snart tilveiebringe en Lokalitet, der vil kunne betragtes som usporlig. I et Viinbjerg, som hører til min Venindes Gods i Posen, ere nogle underjordiske Hvelvinger, som ere fortræffeligt skikkede til slige hemmelighedsfulde og lyssky Foretagender. Jeg vil slutte mig til Deres Selskab, Wesley, som stille Deeltager. Vi reise sammen til Posen, for at besee Lokaliteterne, og findes de antagelige, skal jeg nok sørge for Resten. Imidlertid er det nødvendigt, at jeg først tager til Breslau, for at bivaane Aabningen af min Svigermoders Testamente, og derpaa gaae vi til Posen. Er De fornøiet med dette Arrangement?"

„Aldeles, Baron," svarede den Anden eftertænksomt, „og vi ville strax lægge Haand paa Værket." Med disse Ord fremtog han nogle hvide Blade af sin Brystlomme, samt en Æske, som han skjød hen til Baronen.

„Heri ere Pulverne," vedblev han; „stik dem i Lommen og forvar dem vel. Paa dette Stykke Papir skal jeg notere, hvad der yderligere er at bemærke, for at De ikke skal tage feil, hvis vi skulle komme fra hinanden, thi imellem idag og imorgen forekomme ofte de meest gaadefulde Ting, saa at man aldrig kan være forsigtig nok."

Baronen strakte Haanden ud efter Æsken, men syntes pludseligt at betænke sig.

„Det er dog vel Deres Alvor at ledsage mig?" svarede han i en mistroisk Tone. „De vil dog vel komme til Breslau, og følge mig til Posen?"

„Det er en Selvfølge. Jeg hentydede kun til uventede Forhindringer, som Ingen kan for-

udsee, og lægger med al Rolighed min Hemmelighed i Deres Hænder. Folk, som vi, tør ikke være Fjender, naar De ikke ville skade sig selv."

Baronen tav. Ved Synet af Æsken med Giftpulverne, som han holdt i Haanden, paakom der ham en Tanke, som med Lynets Fart gjennemfoer hans Hoved. Frygten for, at han dog kunde blive forraadt ved denne Usling, et Menneske, som var istand til Alt, lod ham tage den Beslutning, under enhver Omstændighed at sikkre sig hans Taushed, selv om det skulde skee ved det Middel, man havde bestemt for en Anden, og da han stak Æsken til sig, gled der et Smil over hans Træk, som kun syntes at have een Betydning.

Wesley fyldte imidlertid ganske ubekymret en heel Side, som han derpaa skjød hen til Baronen.

„Dette er tilstrækkeligt," sagde han. „Jeg har optegnet Følgende: 'Overbringeren heraf reiser til Sch—, opsøger Enken Wesley i Rosengaden, overgiver hende Pulverne, som hun har at tilstille min yngste Broder med Anmodning om, ved Hjelp af dem at skaffe den gamle Herzford afveien, hvilket vil gjøre os til Eiere af vor ældste Broders Apothek. Endvidere giver jeg mine Forretningsvenner Underretning om, at jeg, i Anledning af det Hverv, som er mig overdraget, reiser til Posen.' For Sikkerheds Skyld har jeg betjent mig af en Tegnskrift, som bruges imellem os, men for at De ikke skal nære nogen Tvivl om min Ærlighed, eller rettere, for at indvie Dem i dette, har jeg nedenunder tilføiet Nøglen til samme, saa at De, ved at anvende lidt Studium derpaa, let kan sætte Dem ind i det."

Baronen tog Papiret til sig, sagde Farvel, og forlod Værelset, efterat Wesley havde underrettet ham om, at han om faa Dage vilde være at træffe i Gjestgiverstedet „Viindruen" i Breslau.

Dagen gryede allerede, da Baronen steg i sin Reisevogn, som havde holdt udenfor og ventet paa ham. Maanen skinnede endnu svagt paa Himlen, som saae urolig ud, og Hestene rystede af Kulde, efterat have staaet saa længe i den kolde, fugtige Nat; men snart foer de i raskt Trav henad den samme Vei, som Konstance for nogle Timer siden var taget med Grevinde von Czacki.

Da de følgende Begivenheder i denne Fortælling finde deres Udvikling under de krigeriske Begivenheder i Storhertugdømmet i 1848, vil en Erindring om hiint historiske Tidspunkt være paa rette Sted.

Kongen af Preussen havde udtalt Amnesti over dem, som havde deeltaget i Berlinerrevolutionen i Marts 1848, men derefter aabnede sig i rask Flugt, baaret af de herskende Frihedsideer, en ny Revolutionsepoche i Storhertugdømmet Posen. Polen vilde atter reise sig, for at komme i Besiddelse af sin tidligere Magt og Frihed, og der fandt Rustninger Sted i alle Dele af Landet. Under forskjellige Anførere og Partigængere, som understøttedes af polske Præster og Adelsmænd, blev Folket fanatiseret og bevæbnet.

Damernes Reise blev uafbrudt fortsat, og inden ret længe befandt de sig i de oprørske Provindser. Konstance, som i Grevinde von Czacki havde haabet at finde en Reiseselskaberinde, for hvem hun kunde aabne sit trøstesløse og forpiinte Hjerte, saae sig aldeles skuffet. Hun svarede ikke Andet paa hendes Spørgsmaal om Moderen, end at de vilde træffe sammen med hende paa Slottet Lyso, og indtil da maatte hun have Taalmodighed; forøvrigt frabad hun sig alle Samtaler om Familieanliggender, og beskjæftigede sig langt mere med at forberede Konstance paa de politiske Uroligheder, som herskede i Landet. Endvidere var hun ivrigt beskjeftiget med baade at læse og skrive i Vognen, thi, som man vil erindre, var hun et ligesaa sværmerisk som ivrigt Medlem af Opstanden, og havde knyttet sig til samme med Alt, hvad hun eiede.

Forinden hendes Sammentræf med Konstance, havde Grevinden opholdt sig i en fjern Deel af Provindsen, hvor hun personlig havde truffet Forberedelser til Dannelsen af et Frikorps. Ifølge Baron von Osinskys Ønske havde hun ladet sig bevæge til paa Tilbageveien at medtage Konstance til sit Gods og beholde hende der, en Plan, som udgik fra Majorinden, for at fjerne Datteren saa meget som muligt fra Moderen, og saaledes forhindre den Forbindelse imellem dem, som hun ikke mere var istand til paa anden Maade at afværge, men som hun snart, under Paavirkning af den forestaaende Frihedskamps exalterte Ideer hilsede med Begeistring, da hun haabede, saavel ved egen, som ved Præsternes Indflydelse, at forvandle den unge Pige til en anden Jeanne d'Arc, der, som et lysende Exempel paa jomfrueligt Heltemod skulde vise de frihedslystne Skarer Vei til Kamp og Seier. Men det var nu eengang saaledes, at disse tvende Individer skulde skuffe hinanden. Grevinden havde ikke saasnart undfanget sin Idee, førend hun begyndte paa at realisere den, men hun fandt i Konstances uskyldige, fordomsfrie Sind en Stemning, der i ingen Henseende harmonerede med den høitflyvende Rolle, der var hende tiltænkt, hvorfor Grevinden saae sig nødt til at opgive sine Bestræbelser.

Jo nærmere de kom Slottet Lyso, jo mere hørte de ved Stationerne tale om udøvede Excesser af forskjellige Art, thi tøileslöse Bander gjennemsvævede Egnen, da der vel fandt en stærk Gjæring Sted, men endnu ingen Organisation af de vilde Elementer havde fundet Sted. Grevindens feberagtige Spænding, blev herved næret med hver Dag mere og mere, og med Utaalmodighed paaskyndede hun Slutningen af Reisen, medens Konstance henfaldt til en Tungsindighed, der grændsede til stille Fortvivlelse.

Endeligt naaede de Maalet for deres Reise. Konstance nærede ikke længer noget Haab om hendes Moders Nærværelse her; en Stemme i hendes Indre sagde hende, at hun paany var udseet til Offer for en hemmelig Ondskab imod hendes stakkels, ulykkelige Moder, der forfulgtes med et planmæssigt Tyranni, og i en ængstelig Spænding imødesaae hun, hvad der vilde skee. Hun kastede et anelsesfuldt Blik paa den ensomtliggende, vidtløftige Bygning, der, omgiven af et Parkanlæg, havde et, som det forekom hende, mørkt og truende Udseende.

Da Vognen nærmede sig Slotsportalen, kom flere Tjenere ilende ud for at modtage deres Herskab. Grevinden bøiede sig hastigt ud af Vinduet, inden Døren blev aabnet, og spurgte den nærmeste Betjent: „Hvad er der forefaldet? Hvorledes gaaer det vore Venner?"

„Naadige Grevinde," svarede denne, idet han hjalp hende at stige ud, „der er dagligt ankommet flere Bud til Slottet, og man har ventet Deres Tilbagekomst med Længsel, da man hertil knytter Haabet om at faae Vaaben, Munition og Penge. Stemningen er overalt fortræffelig og Tilgangen betydelig."

„Det er herligt!" raabte Grevinden og hævede sig med en Stolthed, som om hun stod i Spidsen for en uovervindelig Armee. „Er der indløbet Breve?"

„Flere, som jeg har taget under Forvaring. Naar ønsker Deres Naade at læse dem?"

„Strax," svarede hun hastigt; „det taaler ingen Opsættelse."

Allerede vilde hun begive sig ind i Slottet, da hun erindrede Konstance, som hun i sin ophøiede Forvirring reent havde forglemt. Hun traadte tilbage til Vognen, og idet hun pegede paa den unge Pige, sagde hun: „Man bringe denne min lille Fange op i Hjørneværelset i den venstre Fløi, hvor der paa enhver Maade sørges for hendes Bekvemmelighed, men tillige for hendes Sikkerhed. Til vi sees igjen, min Lille!"

Med en let Hilsen til hende og et betydningsfuldt Vink til Tjeneren forsvandt Grevinden under Portalen og ilede til sine Værelser.

Paa Konstance havde hendes sidste Ord gjort et forfærdeligt Indtryk. Hun var Fange! Man havde berøvet hende Friheden! Bedøvet lod hun sig føre til det betegnede Værelse. Hun saae ikke den pragtfulde Udstyrelse, Slottets Indre frembød, men skred fremad igjennem forskjellige Korridorer med sænket Blik. Endelig stod hun udenfor det Hjørneværelse, der var anviist hende til Opholdssted. Det blev aabnet, og idet hun traadte ind, saae hun sig hurtigt omkring. Men Ingen ventede hende — ingen aabne Arme vare rede til at modtage hende — hun var ene. Da hun udmattet sank ned paa den Divan, til hvilken hun tilfældigviis støttede sig, hørte hun Døren blive tillukket udefra. Hun var altsaa virkelig indespærret!

6.

Testamentets Kundgjørelse.

Samme Dag var den afdøde Baronesse von Wandows Hotel i Breslau bestemt til en Samlingsplads for alle Familiens Medlemmer, for at erfare Indholdet af den Hedengangnes Testament. Den rige Dame havde stedse gjort sig bemærket ved sin Velgjørenhed, og efter hendes Død var der bleven uddeelt betydelige Gaver blandt Stadens Fattige, der havde indfundet sig, for at opsende deres Takkebønner ved den Paradeseng, paa hvilken den Hensovedes Liig var udstillet i Hotellet. Majorinde von Zarkow havde selv anordnet Fordelingen af Gaverne, og gjort Alt, for at fremkalde en offentlig Anerkjendelse af Huset Wandows store Velgjørenhed.

Ogsaa paa denne Dag, da Testamentet skulde aabnes, havde en stor Skare Mennesker samlet sig saavel udenfor Hotellet, som i Portalen og Forhallen, og Tjenerne havde modtaget Majorindens udtrykkelige Befaling til ikke at bortvise dem, thi hun havde sat sig i Kundskab om, at deres indbyrdes Samtaler kun indeholdt Lovtaler over den Bortgangne, blandede med Taknemmelighedsyttringer, som tjente til at forhøie Familiens Anseelse.

Klokken to begyndte Sørgehusets talrige Medlemmer at samles. Den ene Vogn kom rullende efter den anden, og Mængden veg ærbødig tilbage for de fornemme Herskaber, som vare beslægtede med den ædle Afdøde, over hvem man hørte idelige Lovpriisninger. Imidlertid trak Tiden hen, og paa Grund af, at Flere endnu ikke havde indfundet sig, blev Handlingen udsat til Klokken sex.

Det begyndte allerede at skumre, da der ankom en Dame tilfods, indhyllet i et tæt Slør. Hun skred langsomt igjennem Portalen og syntes

med megen Deeltagelse at lytte til de Udbrud af Sorg, som hørtes fra alle Sider.

„Nu er hun blandt de Salige i Guds naaderige Himmel," sagde en gammel Kone paa Krykker, „thi hun var en Moder for alle Fattige og Forladte!"

Den tilslørede Dame sukkede dybt.

„Ja, den høisalige Frue var Medlidenheden selv!" udbrød en Anden. „Endnu i Døden tænkte hun paa os, og derfor indsov hun ogsaa saa blideligt som en Engel."

„Og det maa man sige," tog den Første paany Ordet, „stolt har den naadige Frue aldrig været, naar man siger det, saa er det Ondskab og Bagvaskelse. Have vi ikke faaet Lov til at nærme os hendes Liigkiste, og have vi ikke turdet kysse hendes kolde Hænder? Og hvorledes har den ædle Fru Majorinde ikke handlet imod os, hvor ømt og menneskekjerligt! Dertil har hun, saa godt som nogen Præst, udtalt Trøst og Velsignelse over vore Hoveder, og ikke lade Nogen forlade Husets Tærskel, uden at have begavet dem. Hun ligner ganske sin Moder! Og hvor mange Taarer har hun ikke fældet. Ja, ja, Børnene maa bedst vide hvad de have tabt i den Bortgangne; thi hvad maa ikke den være mod sit eget Kjød og Blod, som har viist sig saa kjerlig og velgjørende mod Fremmede."

En tredie Kone havde sluttet sig til de tvende andre, og det var øiensynligt, at hun havde Noget paa Hjertet, som trykkede hende og som hun maatte ud med, endskjøndt det skete med Haanden for Munden, saa bange var hun for at nogen Anden end hendes Veninder skulde høre det.

„En Ting er vis," hviskede hun, „og det er, at trods alle de Lovtaler, der holdes over hende efter hendes Død, vil hun neppe faae nogen rolig Hvile i sin Grav, thi der er falden en Taare paa hendes Ansigt, medens hun har ligget i sin Kiste, og det er ikke noget godt Tegn."

„Barmhjertige Gud, er det muligt! —"

„Det er baade muligt og vist, thi jeg har seet det med egne Øine, og jeg tør nok sige, at denne Taare faldt fra Fru Majorindens Øine, thi hun stod just og bøiede sig over den Døde, for at bringe Noget tilrette ved hendes Liigpynt. Den gode Sjel har vist Intet tænkt derved, idetmindste viskede hun strax Taaren bort med sit Lommetørklæde, uden at forandre en Mine. Skulde det være anderledes, saa er det en Gru. Jeg vil ikke sige Ondt om Nogen, men et stort Huus har mange forborgne Døre, og der gaaer Meget ud og ind, som ikke er hver Mands Sag. Saaledes er dette Huses yngste Datter gaaet over dets Tærskel for mange Aar siden, men intet Menneske har seet hende vende tilbage hertil."

Den tilslørede Dame, der havde søgt Leilighed til at dvæle i Nærheden af de Talende fjernede sig ved disse Ord. Hun syntes at være i en selsom Bevægelse, og det var med vaklende Skridt at hun skred opad den brede Trappe, som var belagt med et sort Teppe.

Kandelabrernes Gasflammer langsmed Trappegelænderet udbredte en stærk Lysning, men hun syntes ikke at lægge Mærke dertil. Da hun havde naaet den øvre Korridor, standsede hun foran de aabentstaaende Fløidøre til en stor Sal og traadte derpaa ind med hævet Hoved. Salen var betrukket med sort Klæde; de store Kroner under Loftet formaaede kun svagt at beseire den svage Skumring, som herskede der. Ligeoverfor Indgangen hævede sig en Sørgebaldakin, prydet med Husets Vaabenskjold, bedækket med Flor, under hvilken Paradesengen havde staaet. I Baggrunden saaes Forløseren paa Korset, belyst af tvende store Voxkjerter i Sølvstager, som ligeledes vare omvundne med Flor.

(Fortsættes.)

Menageribilleder.

Omendskjøndt jeg i mere end tyve Aar havde været en lidenskabelig Besøger af Menagerier, var dog mit meest længselsfulde Ønske, at see en Løvinde med sine Unger, bleven uopfyldt; thi det Tilfælde, at dette Dyr kaster i sit Buur, forekommer saa sjeldent, at det endogsaa i store og længe bestaaende Menagerier, er en Begivenhed. Vel har jeg tidligere som Barn seet unge Løver sammen med Moderen, men denne Erindring er altfor dunkel; det Eneste, jeg husker deraf, er, at de smaae Dyr saae ganske henrivende ud, naar de legende tumlede sig omkring.

Endeligt skulde mit Ønske gaae i Opfyldelse.

Da jeg en Morgen tidligt indfandt mig i det store kreuzbergske Menageri bemærkede jeg, at en af Vogterne opstillede et tomt Buur udenfor det, hvori et endnu temmelig ungt Løvepar befandt sig. Hannen havde stedse i høi Grad vakt min Interesse. Den hørte til Menageriets „arbeidende" Dyr og spillede en Hovedrolle ved de Forestillinger, som Eieren gav med Bjørne,

Hyæner, Leoparder og andre Dyr, thi medens disse enten sloges indbyrdes eller søgte at undgaae deres Herre og dennes frygtede Pidsk, satte denne sig stedse imod, hvad han forlangte af den, og de, som ofte besøgte disse Forestillinger, vare næsten bestandigt Vidne til de heftigste Optrin, for at bringe den til Lydighed. Maaskee komme vi en anden Gang tilbage hertil; nu ville vi holde os til Løvinden, som snart skulde blive det mærkværdigste Dyr i Menageriet.

Dens Vogter havde paastaaet, at den snart vilde kaste Unger, og det var derfor bleven ham paalagt at afspærre den fra Hannen, for at den kunde være uforstyrret. Dette skete derved, at man først lod et Jerngitter glide ned imellem Dyrene i det fælles Buur, og derpaa ved et Stykke Kjød lokkede Løvinden ind i det tomme. Saasnart den var vel inde, faldt Døren ned for Aabningen og Buret trilledes bort i nogen Afstand.

Fra Dag til Dag ventede vi, at Vogterens Paastand skulde gaae i Opfyldelse; men forgjeves. Tiden nærmede sig, da Menageriet skulde afreise, og da der vare henrundne nogle Uger siden Løvindens Afspærring, opsteg der Tvivl hos mig, og jeg begyndte at helde til den Mening, at der maatte være en Vildfarelse tilstede. Men Vogteren blev urokkeligt ved sit Udsagn og erklærede, at Yvernes Hævelse var et ubedrageligt Kjendetegn paa Løvindens Drægtighed.

Menageriet afreiste til Dresden uden Løveunger, men ankom hertil med tvende. Da man efter Ankomsten aabnede Buret, laa

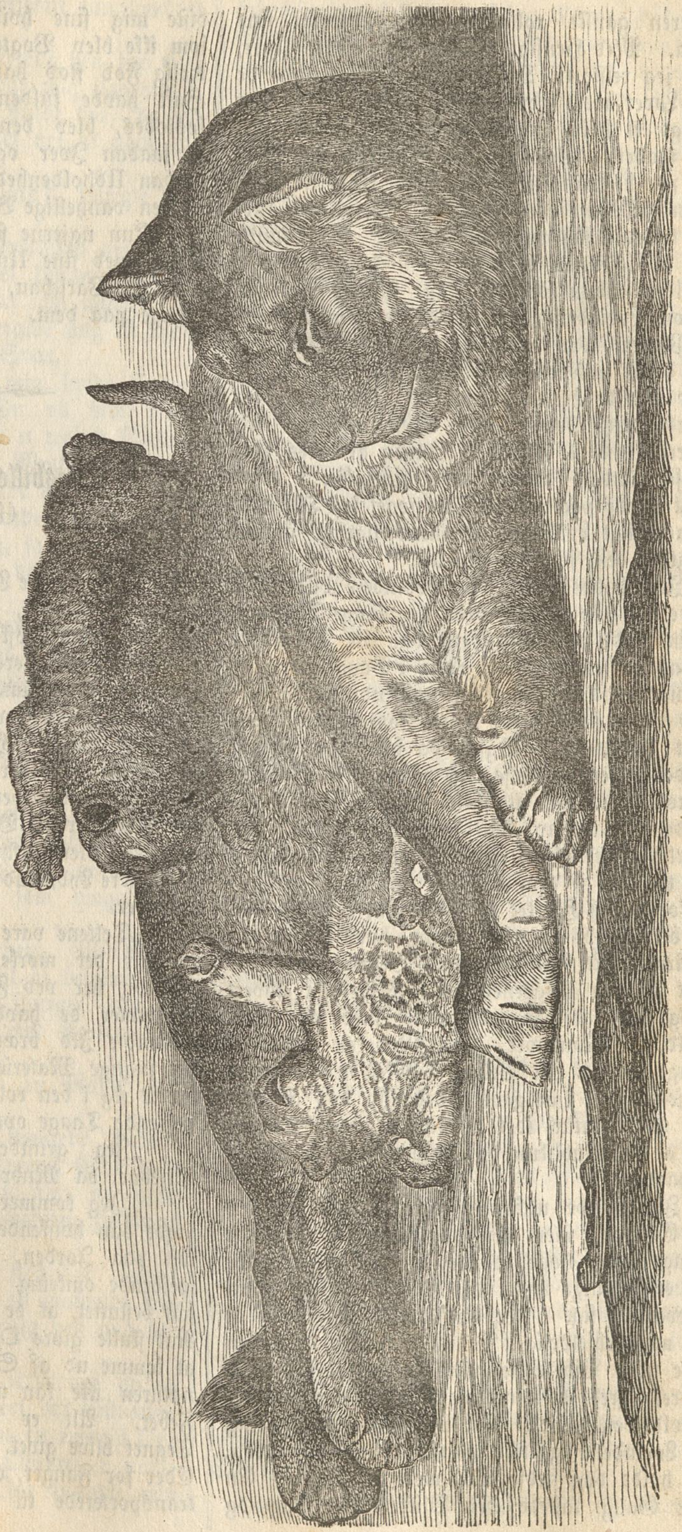

En Løvinde med sine Unger.

Moderen ganske rolig og slikkede ivrigt sine Smaa. Med Hensigt ventede jeg i nogle Uger, inden jeg reiste til Dresden, for at forefinde de unge Løver mere udviklede og seende. Det var virkeligt et høist interessant Syn at dvæle ved! Med moderlig Velbehag og Stolthed laa Moderen paa sit Straaleie og betragtede Ungerne, uden at vende Øinene bort fra dem. Disse var allerede trivedes saa vidt, at de ikke mere kunde tages ud igjennem Gitteret, hvilket havde været Tilfældet endnu for faa Dage siden. Farven var som Løvindens, kun havde de overalt brunlige Pletter, som vare mørkest langs Ryggen. Med deres tykke runde Hoveder og smaae spidse Haler saae de heelt nydelige ud, naar de, ofte faldende over deres egne Been, tumlede fra Moderen hen til Gitteret. Ingen af deres Bevægelser undgik denne, men Udtrykket i dens Ansigt havde paa samme Tid noget saa Tilfreds, saa moderligt Lykkeligt, at man ligesaa gjerne betragtede den, som de Smaae.

Jeg havde troet, at Løvinden vilde vist Kjendetegn paa Harme over de mange Tilskuere, som indfandt sig, men dette var ikke Tilfældet; den laa næsten bestandig rolig i Baggrunden af sit Buur, saa at Ungerne uafbrudt havde Leilighed til at slukke deres Tørst, som de da ogsaa flittigt benyttede. Ogsaa da saae den næsten uafladeligt hen til disse, og bøiede ofte Hovedet henimod dem, for at slikke dem. Paa denne Maade tilkjendegav hun overhovedet meest sin moderlige Kjerlighed, skjøndt hun ogsaa undertiden tog en af dem imellem sine mægtige Labber, for ret af Hjertet at slikke den, hvorved den Lille blev vendt og atter vendt, hvor meget den end stræbte efter at blive paa Benene, som forøvrigt ikke var Ungernes stærke Side, thi ethvert Forsøg paa at lege endte altid med at tumle omkuld, en Maneuvre, som Moderen syntes at iagttage med et vist Behag. Men trods denne Ubehjelpelighed i at gaae røbede sig dog allerede deres vilde Natur, idet de paa en komisk Maade søgte at vise Publikum de Tænder, som de endnu ikke havde.

Jeg havde udkastet nogle Skizzer af den hele Gruppe, men ønskede gjerne at iagttage de unge Løver noget nøiere, medens jeg tegnede dem, end muligt var i det høie Straalag, hvori de bevægede sig. Jeg bad derfor Vogteren, at være mig behjelpelig i denne Retning, og han strakte uden Videre sin muskuløse Arm igjennem Gitteret, greb den nærmeste af de unge Løver og holdt den iveiret. Til min store Forundring blev Løvinden liggende ganske rolig i sin Krog, men holdt dog stedse Øie med sin Unge. En eneste Gang kastede den Blikket paa mig og viste mig sine hvide Tænder, en Kompliment, som ikke blev Vogteren tildeel, paa en saa fortrolig Fod stod han med Dyret. Da jeg i al Hast havde fuldendt min Tegning og Ungen løslodes, blev denne greben af Moderen med en saadan Iver og vendt og beslikket med en saadan Udholdenhed, som om derved alle Spor af den vanhellige Berørelse vilde være udslettede.

Kun ugjerne skiltes jeg fra den smukke Løvemoder med sine Unger, da Menageriet skulde afgaae til Warschau, og endnu tænker jeg gjerne tilbage paa dem.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„I det tørre Løv, som bedækkede den bløde, fugtige Jordbund, vrimlede der af Slanger og Fiirbeen, som opskræmmedes ved vore Fodtrin. Fuglene, som allerede havde sat sig til Ro paa Grenene i de umaadelige Træer, flagrede skrigende bort, da der paa en fri Plads blev antændt et Baal. Her, i det fugtige Skovrevier var ingen Fare for at der skulde opstaae Brand.

„Vi havde det uhyggeligt. Fra det Fjerne lød Pantherens Brøl, og fra Flodsiden hørte man en Elephanthjords Trompeten — en behageligere Lyd, end den, der lød fra Rovdyrenes Struber.

„Teltene vare hurtigt reiste i en lille Lysning i det mørke Skovparti; Soldaterne laa hist og her ved Foden af Træerne, mod hvis Stammer de havde stillet deres Geværer; den antændte Ild brændte kun slet, paa Grund af det fugtige Materiale, og den bidende Røg udbredte sig i den rolige, tunge Luft, som en ildelugtende Taage over hele Leiren.

„Jeg grundede over vor forestaaende Skjebne, da Mubruk traadte hen til mig.

„‚Jeg kommer lige fra Negerforsamlingen,' sagde han hviskende, idet han kastede sig skjødesløst paa Jorden, og lod sit vilde Blik løbe speidende omkring til alle Sider. ‚Man har fast besluttet, at de sorte Soldater endnu i denne Nat skulle gjøre Oprør, for saa meget hurtigere at komme ud af Skoven, i hvilken selv Negernaturen ikke kan modstaae at blive angreben af Feber. Alt er beredt. Efter Midnat vil Tegnet blive givet. En Underofficier vil erklære Eder for Fanger, og I ville som saadanne blive transporterede til Negerlandsbyerne, hvor der

venter Eder den frækkelige Skjebne langsomt at blive martrede tildøde.'

„Mubruk tav. Jeg stirrede hen for mig, og yttrede ikke et Ord. Det var mig ligegyldigt, hvor, naar og hvorledes jeg skulde døe, da jeg forlængst havde opgivet Haabet om at naae tilbage til Chartum.

„'Hvad tænker Du at gjøre?' spurgte Negeren efter en Pause.

„'Jeg vil sætte Beyen i Kundskab om, hvad der forestaaer os, og naar det kommer saavidt, vil jeg sælge mit Liv saa dyrt som muligt, da jeg ikke har til Hensigt at overgive mig til disse sorte Hunde,' var mit rolige Svar.

„'Hvad Dig angaaer, min hvide Fader, da har det ingen Nød, thi Du vil blive frelst af mig,' svarede Mubruk med et trofast Øiekast. 'Imidlertid negter jeg ikke, at Mytteriet kommer mig noget for tidligt. Vi have endnu en lang Dagreise igjennem Urskoven, inden vi naae det Sted, hvor jeg kan frelse Dig, ja, maaskee endogsaa de andre Officierer og de faa Soldater, som maatte vise sig troe.'

„'Men hvad kunne vi gjøre for at afvende eller dog udsætte den Skjebne, som truer os?' spurgte jeg. 'Har Du en Plan?'

„'Ja,' mumlede Mubruk, efter et Øieblliks Grunden. 'Endnu er ikke Alt tabt. Begiv Dig strax til Beyen, min Fader, og sørg især for, at Ingen af Eder overgiver sig til Søvnen. Jeg antager, at Oprørerne endnu dennegang ville være at holde i Tømme ved Skræk.'

„Efter disse Ord sprang han op og forsvandt i den kvælende Røg, som omgav alle Gjenstande.

„Jeg gik ufortøvet til Beyen. Min Efterretning havde nær bragt ham til at besvime.

„'Hvad skal jeg gjøre?' spurgte han og skjelvede saaledes, at han kun med Anstrængelse kunde holde sig opreist.

„'De maa vise Dem som en Mand,' var mit lakoniske Svar.

„'Det er meget godt,' stønnede Beyen; 'men jeg er meget syg og Feberens Gløb raser allerede i mine Aarer. Gaa De, og udret hvad De kan; De har uindskrænket Fuldmagt til at handle i mit Navn.'

„Trods det Uveir, som stod for Døren, kunde jeg ikke afholde mig fra en spottende Latter. 'Feige Usling!' mumlede jeg ved mig selv og vendte tilbage til mit Telt.

„Efterat have gaaet nogle Gange op og ned i samme, havde jeg overseet vor Situation og fattet min Beslutning. Kun en energisk Optræden kunde endnu udsætte Oprøret i nogle Dage og maaskee frelse os. Jeg spændte min Hirschfænger fastere omkring Livet, stak mine Sadelpistoler i Beltet og kastede min troe Bøsse over Skulderen. Saaledes udrustet, begav jeg mig til det Telt, i hvilket de sidste fem Officierer befandt sig, og paalagde dem i den syge Beys Navn at indfinde sig i mit Telt og medtage deres Vaaben. De efterkom ufortøvet Opfordringen, og jeg meddeelte dem nu hvad der forestod os og gjorde dem bekjendt med min Krigsplan. De vare ganske af min Anskuelse, ladede deres Bøsser og begave sig enkeltviis, for ikke at vække Opsigt til Beyens Telt. Tyrken laa stønnende paa sit Leie, og Sveden perlede paa hans Pande i store Draaber. Mørke og tavse stode vi i nogen Tid i det kun sparsomt oplyste Telt, støttet paa vore Geværer og rede til at handle. Vi ventede paa Mubruk, som skulde bringe os Underretning om, naar det afgjørende Øieblik nærmede sig, og han lod heller ikke vente ret længe paa sig.

„'Ere de beredte til at optræde mod Oprørerne?' spurgte han, idet han hastigt traadte ind.

„'Ja,' var vort enstemmige Svar. Den Sorte tog mig tilside, og hviskede mig i Øret —

„'Soldaternes Musketter ville ikke gaae af; derfor er der sørget. Det vil være tilstrækkeligt at dræbe den Første, der viser, hvad han har til Hensigt. Skulde man falde paa, at gjøre et Bajonetangreb, saa skal jeg nok understøtte Eder ved, med nogle troe Soldater, at falde Fjenden i Ryggen. Bedst er det dog, hvis I kunne afgjøre Sagen uden mig ved at forskrække de feige Hunde, og saaledes bringe dem til at opgive deres Plan idetmindste for Øieblikket.'

„Mubruk gik, og strax efter lød Steppeulvens skingrende Skrig igjennem Skoven. Et vældigt Brøl fulgte paa dette Signal, og man hørte ilsomme Skridt af flere Personer nærme sig Teltet.

„'Det afgjørende Øieblik er kommet,' sagde jeg, og vendte mig til de Øvrige. 'Hvad jeg især paalægger Dem, er, at De ikke skyde, førend jeg giver Befaling dertil, thi jeg har Haab om at see Sagen afgjort uden Blodsudgydelse.'

„Et Nik var Svaret, og vi nærmede os Teltets Aabning, for at være parate til at modtage de Fremstyrtende. Der herskede en forvirret Larm udenfor, som dog et Øieblik afbrødes af en dyb Basstemme, der overdøvede alle de andre.

„'Først Beyen,' lød den, 'og derpaa kommer Touren til de andre Kjeltringer.'

„'Hvo vover her, midt om Natten, at forstyrre den syge Øverstbefalende?' spurgte jeg med lydelig Stemme, idet jeg raskt traadte ud af Teltet.

„Den Soldat, som befandt sig nærmest

ved mig, var en tre Alen lang Underofficier, som jeg meget godt kjendte, foer et Par Skridt tilbage, men derpaa, som om han skammede sig over sin Skræk, traadte han atter frem, og idet han rettede sig i sin fulde Høide, udbrød han i det arabiske Sprog —

„‚Hvo det er, som vover at forstyrre den syge Bey? Se engang omkring! Det er Soldaterne, der vove det, Soldaterne, der ere trætte af det tyrkiske Aag og ville ryste det af sig, der ere kjede af at adlyde, og nu ville befale.'

„Jeg tvang mig til at opslaae en lydelig Latter, skjøndt her langtfra var Noget at lee af.

„‚Daarer, som I ere,' raabte jeg, ‚hvad skal denne slette Spads betyde? Gaaer hjem, Beyen er ikke oplagt til at spøge, og jeg er altfor skrækkelig træt til at finde Behag deri —' og jeg gabede af fuld Hals.

„Denne Maade at tage Tingen paa, bragte den sorte Underofficier for et Øieblik aldeles ud af Fatning; han syntes ikke at kunne fatte, hvorledes det var muligt, at jeg kunde antage Oprøret for Narrestreger.

„‚Lieutenant,' stammede han; ‚hvad der har bragt os hid, er ramme Alvor; vi ville gjøre Eder til Fanger og føre Eder til vore Brødre, som skulle bestemme Eders —'

„Han fik ikke udtalt. En kæmpemæssig Neger sprang frem, stødte Underofficieren tilbage, og skreg med vilde Gebærder —

„‚Her er ikke Tid til lang Passiar! Fremad, Kammerater, og lader os begynde med denne gamle Synder.'

„Den sorte Djevel strakte sin Haand ud efter mig, for at gribe mig i Brystet; men at omfatte min Pistol, spænde Hanen med Tommelfingeren paa den høire Haand, og trykke den af mod min Modstanders Hjerneskal var kun et Øieblikś Værk. Negeren brak lydløst sammen, og famlede henad Jorden.

„Det mod Klipperne gjenlydende Knald, var Signalet for de ventende Officierer bag Teltforhængetl til at træde frem. Med Bøsserne færdige til Skud stode de i samme Øieblik ved min Side, parate til at efterkomme min Befaling.

„Soldaterne udstødte et høit Skrig af Raseri, da jeg nedskjød deres Kammerat, og i et Nu vare en Mængde Bøssepiber rettede mod os, men Krudtet futtede bort paa Panden, da de trykkede løs, og der paafulgte intet Knald. De Sorte betragtede hinanden med overtroisk Forfærdelse og trak sig ilsomt tilbage, da de saae sex Bøsser rettede paa dem, og følte sig overbeviste om, at deres Skud vare dræbende.

„Officiererne forpligtede sig til afvexlende at holde Vagt. Jeg begav mig, dødstræt af de sidste Dagsreisers Anstrængelser og Nattevaagen, til mit Telt, hvor jeg snart sov ind.

„Natten gik roligt hen. Jeg vaagnede ikke, førend Mubruk greb mig ved Armen.

„‚Fader,' sagde han, ‚vi maa bryde op, thi det er høilys Dag.'

„Rundtom herskede en uhyggelig Dæmring, og jeg maatte først besinde mig og sætte mig ind i, at jeg befandt mig i en Urskov, inden jeg kunde troe, at det virkelig var Dag udenfor samme.

„‚Lov mig,' vedblev Negeren, da jeg, uden at svare, gav mig især med at ordne min Dragt, saa godt Omstændighederne tillode det, ‚lov mig, at vi idag ikke slaaer Leir, førend vi have naaet det Sted, som jeg har udseet dertil og som jeg i rette Tid skal betegne Dig.'

„‚Hvor kan jeg love det, da dette er Noget som beroer alene paa Beyen,' svarede jeg gnaven.

„‚Idag vil Ingen uden Du have Noget at befale,' yttrede han roligt. ‚Saavel Beyen som Oberstlieutenanten ere syge, og de ere allerede komne overeens om, at betroe Dig Kommandoen.'

„‚Hvoraf veed Du det?' vilde jeg netop spørge, da en Soldat traadte ind, for at kalde mig til Beyen.

(Fortsættes.)

☞ **Med dette Nr. følger „En Juul paa Landet," 2det Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

C. Ferslew & Co. lith. Etabl.

ST. JOHANNES KIRKE PAA NÖRREBRO.

VED KIÖBENHAVN.

Skandinavisk

Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 12te August. № 33.

Indhold: St. Johanneskirken paa Nørrebro (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.)

St. Johanneskirken paa Nørrebro.

Grundstenen til ovennævnte Gudshuus, hvortil Hr. Bygningsinspekteur Sørensen har leveret Tegningen ligesom ogsaa Arbeidets Udførelse er ledet af ham, lagdes den 20de Juni 1856 af Kong Frederik den Syvende, og er nu saavidt færdigt, at det er paatænkt at kunne indvies til forestaaende Pintse 1861.

Den smukke Bygning er en Korskirke, hvis indvendige Længde er 79½ Alen og Breden igjennem Korsfløien 40 Alen; forøvrigt er den 27½ Alen bred, hvoraf en Gang paa hver Side optager 5 Alen. I hvert Hjørne er en Udbygning, 7½ Alen lang og 6¾ Alen bred, hvoraf de to, der ligge ved Koret, ere bestemte til Sakristi og Aftrædelse for Præsten, medens de andre to ved Indgangen ere bestemte til Liigkapeller, men ogsaa kunne benyttes som Sidevestibuler.

Kirken er opført af røde Muursteen med hvide Forziringer, og i Stilens Karakteer slutter den sig ganske til Landets ældre Landsby- og Kjøbstadskirker. Dens Høide til Tagskjæget er 16 og 21½ Alen og til Rygningen 30 Alen over Jordsmonnet. Foran, mod St. Hanstorv, er Taarnet reist, der, fra Grunden til Overkanten af Korset paa Spiret, er 156 Fod høit. Det er inddeelt i 3 Etager, hvoraf den nederste danner Vestibule med Hovedindgang, den mellemste Uhrkammer, og den øverste Plads for tvende Klokker. Paa venstre Side i Taarnet fører en muret Vindeltrappe deels op til Kirkens Orgelgalleri, deels til Uhrkammeret.

Kirkens Indre er hvelvet, med fremspringende Ribber, som overalt hvile paa Søiler i gothisk Stil. Høiden fra Kirkens Gulv til den øverste Deel af Hvælvingerne er i Skibet 19½ Alen, i Sidegangene 14 Alen, og i Kapellerne 15 Alen. Under Koret er anbragt et Varmeapparat med en Vandledning langs Foden af Murene.

Da Spiret opreistes den 14de September 1858 sagde Formanden blandt Andet: „Spiret peger nu mod Himlen som Maalet for vor Stræben, medens Korset staaer paa dets Spidse som Tegn paa, at Veien dertil fører igjennem Strid og Møie!" — en Hentydning til Korset over Fløien (der er prydet med Kongens Navnechifre og Krone) samt til de ublide Forhold, under hvilke Kirken maatte kæmpe sig frem til Fuldendelsens Dag. Den oprindeligt anslaaede Sum til dens Opførelse var 73,000 Rdlr. Kommunalbestyrelsen har givet 10,000, Pastor Rafn ved Testament 9000, Grosserer F. C. Bruun 5000, ved Indsamling 13,800, og ikke Ubetydeligt er samlet ved en Fiirskillingssubskription, ligesom Selskabet, den bestandig borgerlige Forening, har skjenket 1000 Rdlr. til Alterkarrene, som ere udgaaede fra Hr. Juveleer og Guldsmedmester Herreborgs Værksted og bestaae af Kalk, Kande, Stager, Oblatgjemmer og Fad, af Sølv med Guldforziringer og besatte med Topazer.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Den ubekjendte, endnu stedse tæt tilslørede, Dame gik med vaklende Skridt over Salsgulvet. Da hun befandt sig under Baldakinen, sank hun med et smerteligt Suk paa Knæ og udbrød med hævet Blik — „O, min Moder!"

En gammel Tjener, som i mange Aar havde havt sit Brød i Familien, var Vidne til denne Scene, og da den Knælende slog Sløret tilbage, for at borttørre sine Taarer, gjenkjendte han i den blege Kvinde med de kummerfulde Træk Husets forskudte Datter.

„Er det muligt?" udbrød han studsende.

„Ja, min gode Daniel, det er mig, som eengang havde et Hjem i dette Hotel," svarede Gabriele Valentin og søgte at fatte sig. „Man har ikke tilmeldt mig, at min Moder er død, men Rygtet har fortalt mig det, og Alt, hvad der omgiver mig, bekræfter det. Jeg søger altsaa ikke hende — hun er i et bedre Land! — men jeg søger den, der nu er stillet i Spidsen for Familien og hersker her i det øde Huus, og da jeg formoder, at det maa være den ældste Datter, Majorinde von Zarkow, saa bring mig til hende."

„Som De ønsker," svarede den gamle Tjener med dæmpet Stemme; „dog maa jeg bemærke, at Huset endnu er uden Overhoved, men at det i denne Time vil finde sin Afgjørelse, hvem der skal være det. Deres hele Familie er samlet, for at være tilstede ved Aabningen af den Afdødes Testament. De befinde sig inde i det grønne Gemak, hvor den høitidelige Handling gaaer for sig."

„Saa er jeg kommen i et meget beleiligt Moment," yttrede Gabriele med en bitter Betoning; „skjøndt uindbuden, kan Familien dog ikke siges at være samlet, førend jeg indfinder mig."

Med disse Ord skred hun henimod Døren, som førte til det saakaldte grønne Gemak. Den gamle Tjener var ganske urolig. Med en ængstelig og advarende Stemme tilraabte han hende — „Gaa ikke! Indenfor hiin Dør findes ikke et Hjerte, som er aabent for Dem, og intet Sæde, for at optages af Dem!" — Men hun var allerede indtraadt i Gemakket, som belystes af en straalende Lysekrone. I Midten af Værelset stod et Bord, bedækket med Skrivematerialier og Dokumenter, og ved dette havde Notaren og hans Skriver taget Plads. Handlingen havde netop taget sin Begyndelse. Testamentets Segl var brudt og Notaren oplæste lydeligt det omfangsrige Aktstykke, hvis Ord især henvendtes til Hovedarvingen, Majorinden, der med en overmodig og myndig Mine lænede sig tilbage i Stolen.

En fordomsfri Jagttager vilde ikke have formodet, at denne Dame, medens hun hyklede den største Rolighed og den yderste Passivitet, fulgte saavel Handlingens Gang som enhver Bevægelse hos de Tilstedeværende med største Spænding. Enten legede hun med sin massive Uhrkjede, eller hun bragte de kostbare Armbaand tilrette; kort sagt, hun affekterede fuldkommen Ligegyldighed, medens hun af og til vexlede et hviskende Ord med Baron von Osinsky, som lænede sig til Ryggen af hendes Stol.

Paa eengang gjorde Notaren en Pause, og derpaa tilføiede han med forstærket Stemme —

„Min yngste Datter, Clementine Johanne Gabriele, har, imod mit Ønske og uden mit Samtykke, hemmeligt indgaaet Ægteskab med Kjøbmand Edmund Valentin, og derved handlet saavel imod den Myndighed, jeg indtager, som imod mit Huses Ære; efter hendes Mands Død er hun bleven tilbudt Gjenoptagelse i mit Huus, hvilket hun letsindig har forsmaaet, for at leve paa en Fod, der altid maatte være krænkende for hendes adelige Slægtninge; hun har hverken viist sig villig til at angre sit Feiltrin eller at love Bedring. Af disse og mange andre Grunde har jeg seet mig i den Nødvendighed ikke at kunne stille hende paa det Punkt, hun ved sin Fødsel vilde være berettiget til at indtage, hvis hun ikke selv frivillig havde valgt et andet; men for at hun dog kan erkjende den moderlige Haand, vil jeg ikke lade min retfærdige Uvillie naae hende i dens hele Udstrækning, men tilstaae hende sin Pligtdeel, der som Arv skal overgaae til hendes Børn, dog under efterfølgende udtrykkelige Betingelser —

„Indtil Gabrieles Børn ere myndige, skulle de opdrages hos en af Familiens Medlemmer, for at de ikke skulle blive smittede af Moderens plebeiiske Ideer. Gabriele skal nyde Renten af sin Arvedeel, der vil blive hende udbetalt af min ældste Datter, Majorinde von Zarkow, som forvalter Kapitalen, der engang tilfalder hendes Børn, saafremt hun opfører sig som det maatte ansees passende for et Medlem af den Slægt, hvortil hun hører, betræffende hvilket Fru Majorinde von Zarkows Dom vil være den afgjørende.

„Saafremt Gabriele maatte gjøre Forsøg paa, eller vide at gjennemsætte, at hun faaer sine Børn under sin mislige og forkastelige Omhu, da skal baade hun og de miste, hvad

dette Testament har tilstaaet dem, uden at Nogetsomhelst maa kunne tale til Undskyldning for hendes Opførsel."

Under Oplæsningen af disse strenge, testamentariske Bestemmelser herskede der en dyb Stilhed i Gemakket. Ingen beklagede eller havde Medlidenhed med den Forurettede, thi samtlige Slægtninge vare besatte af den samme Hovmodsdjævel og Kastestolthed, som Majorinden, og saaledes fuldkommen enige om at fordømme hende, fordi hun, ved at vandre en borgerlig Vei, havde vanæret dem, som de kaldte det. Da Notaren tav, fæstede Alles Blikke sig paa Gabriele, som havde holdt sig afsides, men nu traadte frem med alvorsfuld Værdighed. Efterat have seet sig om i Kredsen, hvorfra der mødte hende en afgjort Kulde, men ikke den mindste Deeltagelse, standsede hun et Øieblik foran Majorinden, der sad som en Billedstøtte, og skred derpaa hen til Bordet, lagde sin Haand paa Testamentet, som om hun vilde bringe det til Tavshed, og sagde derpaa med en klar og bestemt Røst —

„Den døde Moders Stemme har endnu over Graven hævet sig imod mig, men den rammer mig ikke. Jeg er ikke kommen for at erfare hendes sidste Villie, thi jeg kunde ikke være i Tvivl om, hvorledes den vilde lyde. Moderens Had imod mig er bleven til en Arvepart for Eder, som I have at dele imellem Eder, og da jeg nu staaer for Eder som en Fremmed, der agter at sige Eder Farvel for Resten af Livet, forlanger jeg blot, forinden jeg gaaer, hvad mit er — jeg forlanger mine Børn!" tilføiede hun med forstærket Stemme. „De ere min Eiendom, og Ingen har Ret til at berøve mig dem — giv mig dem, eller jeg fristes til at forbande Eder!" skreg hun i Fortvivlelse. „Vee den Kone, som selv fra Graven vil udstrække Armen adskillende imellem en Moder og hendes Børn!"

Gabriele vaklede, men hun støttede sig til Bordet, og snart gjenvandt hun sin Kraft og sit Mod. Ingen havde svaret hende eller nærmet sig til hende; Overraskelsen over hendes uventede Fremtrædelse havde fremkaldt Tavshed. Man ventede at Fru von Zarkow skulde tage Ordet, og Alle vendte sig imod hende, som om de vare tilbøielige til, aldeles efter hendes Forskrift og Exempel, at møde den stakkels Enkes Fortvivlelse med Medlidenhed eller Spot og Foragt.

Gabriele Valentin stirrede med et gjennemborende Blik paa Majorinden, som endnu stedse lige ubevægeligt lænede sig tilbage i Stolen. Saaledes befandt begge Søstrene sig ligeoverfor hinanden i nogle piinlige Minuter. Majorindens Ansigt havde antaget en askegraae Farve. Fra hendes graae Øine sprudede Had og Ondskab, og det kostede hende øiensynligt stor Anstrængelse at bekæmpe den krampagtige Zittren, som rystede hende, og det indre Raseri, der forbød hende at sige et eneste Ord.

Martret af den Stilhed, som fulgte paa hendes Udraab, traadte Gabriele Søsteren et Skridt nærmere, og vedblev —

„Dig er det, som har beredt mig al min Ulykke, og ved Trædskhed fraranet mig mine Børn. Hvor ere de? Giv mig dem tilbage! Al Modstand er forgjeves — altfor længe har jeg maattet savne dem!"

„Vanvittige!" svarede Majorinden med en isnende Kulde, idet hun følte sig slaaet af denne personlige Anklage, „hvor tør Du være saa fræk at hæve Din Stemme imod mig paa det samme Sted, hvorfra Du for faa Øieblikke siden bortvistes med Foragt i hver en Mine? Se Dig om, og Du vil finde mine Ord bekræftede. Bort, Elendige! Forlad dette Huus, Du, som har vanæret det! Gaa, Forskudte, og begrav Dig i et Galehuus!"

Gabriele udstødte en bitter Latter.

„Jeg har Intet at bestille der, hvor der snarere er Udsigt til, at Du vil ende, hovmodige Kvinde!" sagde hun skarpt. „Nei, nei, saavidt er det ikke lykkedes Dig at bringe mig ved den Svøbe, Du har havt Magt til at svinge over mit Hoved. Troe mig, jeg er stærkere, end Du formoder, og det mangler mig ikke paa Mod, til at træde op som Din Anklagerske. Ja, jeg anklager Dig som den, der har ranet, stjaalet mine Børn! Hvor er min Datter Konstance og min Søn Raimund? Du har bortvendt deres Hjerter fra mig, forført dem til at foragte mig, og indbildt dem falske Ting, for at dulme deres Samvittighed isøvn. O, Du er en skjændig, en forfærdelig Forbryderske!"

Samtlige Tiilstedeværende sprang op fra Stolene ved disse Ord. Gabrieles Øren ramtes af Trusler og Forbandelser, der udstødtes imod hende fra alle Kanter.

„Jeg fordrer mine Børn af Fru von Zarkows Haand!" raabte Gabriele med en stedse stigende Heftighed, „og jeg siger Eder, I hovmodige Medlemmer af den wandowske Slægt, at I ere brændemærkede som Deeltagere i den Forbrydelse, at begaae Barnerov mod den ulykkelige Moder, der staaer her for Eder som Anklagerinde. Tael, Du syndige Kvinde, som trodser Himlens Langmodighed! Hvor har Du gjort af min Søn og min Datter?"

„De ere i god Forvaring, for ikke at falde

i Hænderne paa en Afsindig, som kalder sig deres Moder," svarede Majorinden skjærende, idet hun veg tilbage for Gabriele, som var traadt tæt hen til hende med en truende Mine. „Du har Intet at fordre, Elendige! En Æreløs har ikke Ret til at have Børn! Skulde de maaskee hjelpe til at udbrede Din Skjændsel? Søg Dine Bastarder, hvor Du vil, men kræv dem ikke af mig."

Et gjennemtrængende, bævende Skrig undslap Gabriele, ved at høre denne krænkende Benævnelse paa hendes Børn. Stiv som en Billedstøtte og bleg som Marmor, udstrakte hun Hænderne mod den ubarmhjertige, følesløse Søster, men idetsamme sank hun sammen og styrtede afmægtig om paa Gulvet.

Majorinden ilede hurtigt hen og greb i en Klokkesnor med en Heftighed, som bragte flere Tjenere tilstede i samme Nu. Disse fik Befaling til at bringe Bordet med Notarens Papirer ind i et andet Værelse, og samtidigt hermed gjorde hun de forsamlede Arvinger en Anmodning om at følge efter. Da de Alle havde fjernet sig, og Tjenerne vare vendte tilbage, sagde hun til disse: „Dette Fruentimmer bringes strax ud af Huset og overgives til Hospitalets Forsørgelse; hun er vanvittig."

Medens Tjenerne gik bort, for at foretage de fornødne Foranstaltninger til den Syges Bortbringelse, tog Majorinden Baron Ostinsky tilside og vexlede hemmeligt nogle Ord med ham, medens hun med et Vink hentydede til Søsteren. Gabriele, som man havde ladet blive liggende paa Gulvet, kom snart til sig selv og forsøgte at reise sig, men hendes Kræfter forlode hende paany. Forstyrret saae hun sig omkring og bemærkede, at Nogen bevægede sig omkring hende.

„Vand," sagde hun med mat Stemme, „giv mig en Draabe Vand — jeg fortæres af Tørst!"

Baronen, thi ham var det, som var bleven ene tilbage i det grønne Gemak, skred med lette Fjed hen til et Hjørnebord, paa hvilket der stod en Bakke med Forfriskninger. Derpaa saae han sig forskende omkring, og medens han gjorde det, antog hans blege Ansigt et dæmonisk Udtryk; det var aabenbart, at han havde til Hensigt at foretage Noget, som ikke taalte Vidner. Da han havde skjænket Vand i et Glas, greb han ned i Sidelommen, fremtog et af de Pulver, han havde modtaget af Wesley, og kom det i samme. Med skjelvende Haand rørte han det om, listede sig paa Taaspidserne hen til den stønnende Gabriele og satte Glasset til hendes Læber. Hun tømte det med Begjerlighed og sank derpaa mat tilbage. Baronen kastede Glasset ud af Vinduet og sneg sig lydløst bort igjennem en Sidedør.

Da Tjenerne kom tilbage, for at føre den Syge bort, fandt de hende i Krampetrækninger. Den gamle Daniel vred sine Hænder over at see hende i denne Tilstand, og skyndte sig med at faae hende op fra Gulvet og sætte hende i en Lænestol. Hendes Lemmer vare stive og en let Skum viste sig paa hendes feberglødende Læber. Ledet af en lykkelig Tanke ilede han hen til Hjørnebordet, paa hvilket der fandtes forskjellige oplivende Midler. Mekanisk greb hans Haand en Karaffe, fyldt med Mandelmælk, hvoraf han bragte den Lidende et Glas. Hun havde neppe nydt denne Drik, forend hun blev roligere; en stærk Sved afløste den brændende Tørhed og hun faldt isøvn. Den omhyggelige Mand lod hente nogle uldne Tæpper, hvori han indsvøbte hende, samt en Jernseng, hvorpaa hun lagdes, og saaledes bragtes hun ud af Hotellet, baaret af fire Tjenere.

(Fortsættes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„'Jeg er dødssyg,' sagde denne, da jeg indfandt mig i hans Telt, 'og Oberstlieutenanten befinder sig heller ikke vel. Vi vilde have foretrukket at blive her, naar vi ikke vare vort Maal saa nær, og man ikke her i denne fugtige Skov, mere end noget andet Sted, var udsat for den grusomme Feber, men under disse Omstændigheder lader det sig ikke gjøre. Kommandoen overlader jeg Dem, til jeg bliver saa rask, at jeg selv kan overtage den. Det vil imidlertid tjene mig til Beroligelse at vide den i saa paalidelige Hænder som Deres, min brave Ven, og det saa meget mere, som De, langt bedre end jeg, forstaaer at tumle Dem med de sorte Djævle.'

„Disse Ord bleve udtalte i afbrudte Sætninger, thi Beyen var virkeligt alvorlig syg. Hvad det æresfulde Hverv angik, da modtog jeg det ugjerne, hvor smigrende det til enhver anden Tid vilde været for mig; men min Tjenestepligt bød mig ikke at afslaae det, og jeg fandt mig altsaa heri, som i saa meget Andet.

„Ufortøvet lod jeg blæse til Opbrud. Beyen maatte bindes fast til sin Hest, da han var for svag til at holde sig i Sadlen, og

Oberstlieutenanten maatte hjelpes op paa sit Dyr af to Arnauter, som maatte føre det ved Tøilen.

„Da jeg flygtigt talte Mandskabet, manglede der henved hundrede Mand, som vare deserterede i Nattens Løb. Dog, dette var en temmelig ligegyldig Sag; vi havde nu saa mange færre Fjender, hvilket vi havde Grund til at glæde os ved.

„Jeg og Mubruk, der tilbød sig at vise os Vei, rede forud i Retning mod Nilen, da vi, ved at stige over Bjergkjeden, vare komne temmeligt langt bort fra den.

„Jeg har aldrig gjort en frygteligere Marsch, end paa denne Dag, og jeg tænker endnu med Skræk paa de Besværligheder, som vi udholdt paa denne korte Strækning. At vedligeholde Orden i Rækkerne, var ikke til at tænke paa. Enhver af Soldaterne banede sig Vei, hvor det bedst var ham muligt, med Sablen i Haanden, igjennem de fra Træerne nedhængende Lianer og forviklede Kaktusslyngninger, som omrankede Kæmpestammerne. Mægtige, hensmuldrende Træer, som vare omstyrtede og derpaa bevoxede med alt Slags Ukrudt, laa ofte uventet midt i Veien, og maatte omgaaes, da det ikke var muligt at stige over dem, idetmindste ikke med Heste og Pakdyr. Hertil kom, at Soldaternes nøgne Been snart bedækkedes af sorte Myrer, hvis mægtige Hærskarer i Antal af Millarder mødte os paa vor Vei. Disse Dyr, hvor smaae de end ere, foraarsage ved deres Bid en brændende Smerte og ere slet ikke til at fjerne, da de bide sig saa fast, at man kun kan faae dem af ved at sønderrive dem. Men hvad der bliver tilbage i Kjødet, bringer den angrebne Deel til at svulme og foraarsager frygtelige Pinsler.

„Terrainet blev just ikke bedre, da vi kom til en Sump, som, beliggende midt i Lysningen i Skoven, ikke var til at omgaae. Lykkeligviis var den hverken dyb eller bred, og for de gjennemvandrende havde den kun den Ubehagelighed, at Benene, som nu befriedes for Myrerne, bedækkedes med Blodigler, som selv ikke skaanede Hestene og Oxerne.

„Mubruk havde nøie iagttaget Veien, og pludseligt udstødte han et Frydeskrig; der viste sig nemlig en af disse smalle Stier, om man kan kalde dem saaledes, der ofte af Negerne ere anlagte midt igjennem Urskoven, for at de kunne komme i Berørelse med Venner eller Fjender paa den modsatte Side af denne. Disse enkelte Kommunikationsmidler gjennem de afrikanske Skovstrækninger ere kun bekjendte for dem, som have anlagt dem, eller for hvem der ved et lykkeligt Tilfælde træffer paa dem. At de hverken ere lige eller jevne, behøver neppe at bemærkes; de blive frembragte med høist mangelfulde Redskaber, og slynge sig ofte i meget besynderlige Bugter, for at omgaae Moradser og andre Hindringer. Men desuagtet ere de et sandt Stuegulv mod dem, man selv maa bane sig Skridt for Skridt med Sablen og Øxen. Man istemmede derfor Mubruks Jubel, saasnart man havde opdaget Grunden til samme, og nu gik det raskere fremad.

„Da vi naaede en Plads, som viste sig bekvem dertil, gjorde vi Holdt, for at lade Eftersølerne indhente os. Imidlertid vedblev der dog at mangle en heel Deel, og det er aldrig bleven mig rigtigt klart, om disse have benyttet Leiligheden til at desertere eller om de have forvildet sig i den mørke Skov. Det Sidste syntes meest sandsynligt, da enhver af Soldaterne, hvilket senere viste sig, havde Vished om endnu samme Aften at være sin egen Herre.

„Snart begave vi os atter fremad, To og To, og da Hindringerne bestandigt bleve færre, tilbagelagde vi en betydelig Strækning i Løbet af Eftermiddagen. Da Aftenen faldt paa, naaede vi en Plads, som var temmelig tør og frembød tilstrækkeligt Rum for at overnatte paa. Mubruk, som var ilet forud, og nøie havde undersøgt Situationen, syntes meget tilfreds med Resultatet af sine Efterforskninger, og gav mig et Vink om, at dette var Stedet, som han havde omtalt.

„Jeg gav Befaling til at slaae Leir, bestemte Nattevagterne, lod uddele Levnetsmidler af vort ringe Forraad og Teltene opslaae paa de tørreste Punkter. Da dette var gjort, erkyndigede jeg mig om Beyen og Oberstlieutenanten, og erfarede, at Begges Tilstand betydeligt havde forværret sig, og at de halvt afmægtige vare bragte tilleie i deres Telte.

„Mubruk sørgede, som altid, for min Bekvemmelighed, og derpaa besteg han sin Hest og red ind i Skoven. Først henimod Klokken ti om Aftenen vendte han tilbage.

„Med stormende Hast traadte han ind i mit Telt og omarmede mig.

„‚Jeg har regnet rigtigt,‘ udbrød han med dæmpet Stemme, ‚og naar ikke Alt slaaer feil, saa vil Du endnu idag kunne dømme om, hvad Barbar Mubruk har gjort, for at bevirke Din Frelse. Hold Dig beredt til at flygte, Fader; vi have et Tilflugtssted i Nærheden. Hist,‘ vedblev han, idet han trak Teltets Forhæng tilside, og pegede henimod Skoven, ‚ligge flere end tusinde Negere skjulte, som ville gjøre deres Brødre — disse Hundesoldater — frie med Magt. Intet vilde have været istand til at frelse

Eder Alle fra den visse Død, naar jeg ikke havde sammensvoret mig med Njematierne. Forsvar vilde ikke have frugtet, thi, som Du har seet, ere Soldaterne Oprørere, med Undtagelse af høist halvtredsindstyve Mand, nemlig den Part, som har Koner og Børn i Chartum; de øvrige vilde have hjulpet til at gjøre det af med Eder. En lille Miil herfra gjennemstrømmes Landskabet af Nilen. Denne maa vi søge at naae, selv om vi, i værste Fald, maa slaae os frem. Jeg gaaer nu, for at forberede Alt til Flugten.'

„‚Holdt,' raabte jeg, og standsede ham; ‚jeg kan ikke troe paa den Fare, hvorom Du taler, og vil, paa Grund af Formodninger, ikke forlade Leiren og derved vise Utroskab mod den Forpligtelse, jeg har overtaget. Hvorfra skulde vel flere tusinde Negere komme til dette Sted, da Ingen kunde vide, hvor vi, naar Aftenen kom, vilde slaae Leir, og da Ingen have kunnet følge efter os paa den Vei, vi have fulgt?'

„Mubruk smilede, da jeg havde yttret disse Ord. —

„‚Kjere Fader,' sagde han, ‚sammenlign blot disse Skoves letfodede Sønner med et ægyptisk Militairkorpses langsomme Soldater. De, som flygtede igaar, ere af en os ledsagende Njemati ført direkte igjennem Skoven til den nærmeste Landsby, hvor det unge Mandskab strax er brudt op, for at naae dette Sted, hvortil jeg, ifølge mit Løfte i Forsamlingen, skulde bringe Eder. De Sorte have allerede været her i tre Timer, og vente med Utaalmodighed mit Tegn, for, som et Uveir med Lyn og Torden, at bryde frem mod Eder, men dette Tegn vil naturligviis ikke blive givet, førend vi ere beredte til Flugt. Dog, jeg maa gaae, thi jeg har endnu en Deel at udrette.'

„‚Blot et Ord,' sagde jeg; ‚hvad vil det blive til med Beyen og Oberstlieutenanten? Jeg kan umuligt lade disse tvende syge Mennesker udsættes for Fjendens blodtørstige Knive, saa længe Modstand kan ydes, og dog er Selvopholdelsesdriften saa presserende i vor Stilling, at vi ikke kunne medtage de Syge, uden at udsætte os selv for Tilintetgjørelse.'

„‚Frygt Intet,' beroligede Mubruk mig, ‚ogsaa de skulle blive frelste, dersom det er muligt for menneskelig Kraft og Snildhed.'

„Med disse Ord forlod han hurtigt Teltet, og jeg tog Anledning til at eftersee mine Vaaben og lade min Bøsse.

„Det maatte være langt over Midnat, da Mubruk atter traadte ind i Teltrt.

„‚Det har ikke kostet saa lidt Møie, at bringe Sagen ubemærket i Orden,' mumlede han. ‚Er Du færdig?'

„‚Ja,' svarede jeg, idet jeg endnu tog nogle Smaating til mig, som jeg ugjerne vilde miste.

„‚Saa kom, thi det er den høieste Tid; Krabaterne begynde allerede at blive urolige over, at Signalet udebliver.'

„Med et Blik paa de mange Ting, som jeg saae mig nødsaget til at efterlade, fulgte jeg min trofaste Jæger, som vendte sig tilhøire mod Skoven.

6.

Flugten.

Nogle Stjerner, som vare synlige paa den lille Part af Himlen, vi, igjennem Trætoppene over os, vare istand til at faae Øie paa, kunde ikke opklare det Mørke, som omgav os. Vi stormede fremad, saa godt det lod sig gjøre, og vi havde neppe tilbagelagt halvtredsindstyve Skridt, førend Mubruk stod stille.

„‚Vi ere paa Stedet,' sagde han, ‚og ville snart være uden Fare.'

„Mine Øine havde imidlertid vænt sig til Mørket, og jeg saae mig om, men opdagede Intet uden kæmpemæssige Træstammer, omvundne af Slyngplanter og omgivne af en næsten uigjennemtrængelig Underskov.

„‚Ere vi alene her?' spurgte jeg, idet jeg lagde min hele Uvillie for Dagen i disse fire Ord, thi at frelse mig selv, medens Andre, som muligen kunde forsvares, omkom, vilde jeg under ingen Omstændigheder gaae ind paa.

„‚Nei,' svarede han roligt, idet han pegede paa et dunkelt Krat, af hvilket jeg kun var istand til at see de dunkle Omrids, ‚her findes alle de skjulte, som jeg har bestemt til at ledsage os paa vor Flugt.'

„Jeg fulgte Mubruk, som havde banet en Vei omkring det tætte Krat, og blev glædeligt overrasket ved at finde Beyen og Oberstlieutenanten tilhest, de fire Officierer, som endnu vare tilbage, samt tyve Soldater, to Arnauter, Mubruks og min Hest, og tillige en Oxe, belæsset med vor Proviant.

„Jeg rystede min brave Jægers Haand.

„‚Du er en brav Knos,' sagde jeg, ‚og jeg skal aldrig glemme Din Troskab. Men lader os nu bryde op.'

„‚Tys,' svarede han; ‚endnu ikke. Hør, hvad jeg vil sige Eder,' vendte han sig til den tavse Gruppe. ‚Det lykkelige Udfald af vor Flugt beroer paa den Forvirring, vi ere istand

til at bringe Fjenden i. Min Plan er denne: Saasnart Steppeulvens Skrig lyder igjennem Skoven, ville de bag Træerne skjulte Negere bryde frem med lydelige Raab, og kaste sig over Leiren. De, som ikke have sluttet sig til Njematierne, men, uden at troe paa Faren, ere blevne tilbage, ville gribe til Vaaben; men de ville ogsaa være de Første, der blive nedhuggede. Naar de Sorte i tætte Hobe styrte frem mod Teltene, da er Øieblikket kommet, hvori vi give dem en fuld Salve. Da denne kommer ganske uventet, vil Bestyrtelsen bringe dem ud af sig selv, og inden de atter komme til Besindelse, ville vi have vundet et tilstrækkeligt Forspring. Ingen vil nu tænke paa at forfølge os, da Standsningen har forsinket dem i at indhente dem, som de især have havt forøie at lade deres Hevn gaae ud over. Altsaa parat, thi Afgjørelsens Øieblik er forhaanden.'

„Med disse Ord begav Mubruk sig hastigt tilbage til Leiren, medens vi, med tilbageholdt Aandedræt og spændte Bøsser, ængsteligt lyttede til enhver Tone, som lod sig høre. Den stakkels Bey og Oberstlieutenanten rystede saaledes af Angst og Feber, at Tænderne klapprede i Munden paa dem. Det var en piinlig Situation for os Alle.

„Endeligt, efter ti lange Minuter, gjennemskjares Luften af det gruelige, skjæbnesvangre Skrig, som var Signalet til at gjøre det af med os. Et frygteligt Hyl fra Skoven besvarede det, og med en vild Brusen styrtede en Skare sorte bevæbnede Skikkelser henimod Leiren, udstødende deres Krigsskrig. Soldaterne, der betragtede de Kommende som deres Forløsere, ilede dem imode uden Vaaben. Man hørte kun enkelte Musketskud; Njematiernes spidse Landser sænkede sig hurtigt i Brystet paa dem, som havde vovet at sætte sig til Modværge. I sluttede Rækker gik de Sorte nu løs paa de tomme Telte, som paa engang stode i lys Lue og dannede et Flammehav, der grelt belyste de halvnøgne, athletiske Skikkelser.

„I dette Øieblik kom Mubruk tilbage med Spring som et vildt Dyr.

„‚Fyr!' befalede han, næsten aandeløs, og kastede selv Bøssen til Kinden. En Salve fra otte og tyve Geværer paafulgte og sendte sit dræbende Bly ind i de tætte Rækker. Skriget, som opstod, forkyndte den Forfærdelse, dette uventede Angreb havde foraarsaget, og endnu mere bekræftedes den ved den Hast, hvormed de Alle i vild Flugt søgte tilbage til deres Skjul.

„‚Nu rask afsted!' raabte Mubruk, kastede sig i Sadlen og red frem med Ordre til at følge efter saa hurtigt som muligt. ‚Inden Njematierne faae Tid til at besinde sig, maae vi være ved Floden.'

„Afsted gik det over Stok og Steen, gjennem Grøvt og Grav i det dybeste Mørke. Begge de Syge stønnede af Smerter, men der kunde ikke tages Hensyn dertil. De to tilbageblevne Arnauter førte deres Heste ved Tøilerne, for at skaane dem saa meget som Omstændighederne tillode, men de stakkels Dyr lede imidlertid meget.

„Det var et Ridt, som jeg nødig vilde gjøre endnu engang. Snart foer vi med Hovedet mod en Træstamme, saa at det bragede i Pandeskallen, snart trængte skarpe Torne ind igjennem Klæderne og saarede os smerteligt, og Hestene zittrede af Angest, da Rovdyrene paa den meest uforskammede Maade omkrydsede os, udstødende vilde Brøl, som betegnede deres Begjerlighed efter at gjøre os til Bytte.

„Pludseligt lyste et rødt Skin igjennem Skoven, der kom fra Leiren, som de Sorte havde stukket ibrand.

„‚Nu gjelder det at komme fremad trods alle Hindringer!' raabte Mubruk. ‚Man maa have bemærket vor Flugt og vil sikkert forfølge os.'

„Afsted gik det henimod Nilen. Et dæmrende Lys, som kom os imøde, underrettede os om, at enten var Dagen brudt frem eller ogsaa nærmede vi os Udgangen af Skoven. Det Sidste var Tilfældet. En frisk, kjølig Luftning sagde os, at vi vare i Nærheden af Vand.

„Jeg aandede dybt, da vi, efterat have de sidste mørke Kæmpestammer bagved os, befandt os paa den aabne Slette; her var otte og tyve med Bøsser bevæbnede Mænd tilstrækkelige til at tilbageslaae Angrebene af nogle hundrede Negere.

„Vi standsede et Øieblik for at lade, og gik derpaa videre, som Mubruk sagde, i Retning mod den hvide Flod. Morgenen graanede, da vi naaede Nilen og befandt os ligeoverfor en klippefuld Øe. Bredden var her meget steil, da der kun var lav Vandstand i Floden. Øen syntes ikke at være ret stor; den bestod af lutter nøgne Fjelde, som hævede sig dristigt mod den blaae Morgenhimmel med sine takkede Arme.

„‚Herren være lovet, vi ere ved Stedet!' raabte Mubruk og sprang af Hesten.

„‚Og hvad skulle vi gjøre her?' spurgte jeg forundret og saae mig om i det øde Land.

„Uden at svare mig, brændte Mubruk sin Bøsse af. Kuglen slog mod Klipperne, som gjengav Knaldet mangfoldige Gange, og faa Minuter efter saae vi en Baad, roet af to Negere, dreie om et Hjørne af Øen, og styre lige

hen til os. Da den temmeligt rummelige Baad havde naaet Bredden, sprang den ene af de Sorte iland og var i næste Nu oppe paa den høie Skrænt. Han omarmede Mubruk og kyssede ham, efter mahomedansk Skik, paa begge Kinder. Derpaa traadte han hen til mig og rakte mig Haanden.

„‚Salam alekum, Abu Midfa!' sagde han smilende.

„Jeg blev saa forundret, at jeg glemte at gjengjelde hans Fredshilsen, da jeg i den unge Mand, der nu bar Njematiernes Dragt, gjenkjendte en Soldat ved Navn Achmet, som for omtrent en Maaned siden, efter Angivende, var bleven skudt i Chartum. Han maatte have bemærket min Forundring og udtydet den paa den rette Maade, thi han vedblev —

„‚Du er forbauset over, at Achmet lever endnu og staaer her for Dig, som voxet op af Jorden! Nu, det er ogsaa besynderligt nok. Men det er Mubruks Værk! Han forstaaer at berede os Overraskelser og tage sig af dem, som trues af Farer, idet han selv veed at sætte de Døde i Virksomhed, for at staae ham bi.'

„‚Lader os komme afsted,' sagde den forhenværende vicekongelige Soldat, ‚thi her ere vi intet Dieblik sikkre for at opdages af en Skare omstreifende Njematier eller Guller, som have forenet sig med disse og som skyde bandsat godt. Det vilde være meget ubehageligt, om de Karle opdagede vort Smuthul, og vi kunde faae en haard Dyst med dem, da de ere seige som Djævle, og vist kun ugjerne lade sig berøve den Fornøielse at slagte os.'

„Under denne lærde Tale havde Achmet taget min og Mubruks Hest ved Tøilerne, og ført dem ned til Vandet paa et Sted, som var mindre steilt. Beyens og Oberstlieutenantens Heste saavelsom den Oxe, der var beladt med vor Proviant, førtes af de to Arnauter og en Negersoldat. De Syge bleve omhyggeligt bragte ned i Baaden, vi andre fulgte efter paa atten Soldater nær, som, naar vi havde naaet Øen, skulde afhentes, og derpaa stødte vi fra Land.

„Vi havde vel tilbagelagt den halve Vei, da Negernes Krigshyl lød fra Strandbredden og strax efter en Sky af Pile blev afskudt paa os, skjøndt uden Nytte. Vi vare lykkeligviis for langt borte til at naaes af slige Vaaben, men derimod ramtes Beyens og Oberstlieutenantens Heste, som svømmede efter Baaden ved lange Dadelstrikker, fastgjorte ved denne. Mubruk betragtede nøie en mat Rørpiil, som var naaet længere end de andre og faldet ned i Baaden.

„‚Gulnegere,' mumlede han tørt; ‚Pilene ere stærkt forgiftede, og de stakkels Dyr kunne ikke frelses.'

„Med disse Ord sønderskjar han Strikkerne med sin Kniv. Dyrene dreve hurtigt med Strømmen, og gjorde derved Fartøiet frit og lettere at roe.

„Nu var Touren til os, at gjøre Alt, hvad vi formaaede, for at frelse de haardt betrængte Soldater paa Flodbredden. Disse havde nemlig, uden at afvente et Angreb, affyret deres Bøsser paa den fremstyrtende Fjende, men, uden noget videre Resultat. Derpaa havde de dannet en Kuarré, for med deres Bajonetter at forsvare sig mod de Sortes Landser.

„Negerne vare imidlertid altfor snue til at gjøre noget Forsøg paa at bryde Kuarréen ved et Vaabenangreb, men de omsluttede den i en stor Halvkreds, efterat have bemærket, ikke at kunne komme os tillivs, og af Frygt for deres giftige Pile og lange Kastespyd vovede Soldaterne ikke at lade deres Bøsser.

„En statelig, sex Fod høi, Neger, nøgen lige til det brogede Læderskjørt, som omgav hans Hofter, og med en prægtig Fjærkrone paa Hovedet, traadte frem af Negernes Række med sænket Skjold og uden Vaaben. Han syntes at være en Art Parlamentair, der skulde bevæge vore Soldater til Frafald. Vi kunde naturligviis ikke høre, hvad han sagde, men vi kunde see hans udtryksfulde Gebærder, idet han snart strakte Haanden ud mod os, snart mod Himlen, beskrev Kredse i Luften eller pegede paa den endeløse Urskov, som næsten begrændsede hele Horizonten. Soldaterne bleve imidlertid ubevægeligt staaende med hævede Bajonetter, og lode sig ikke rokke.

(Fortsættes.)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring. for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 19de August. № 34.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Edinburger Høilandsjægere (med xylographeret Afbildning.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.
(Fortsættelse.)

7.
Reisevognen.

Gabriele, der saa pludseligt fremtraadte blandt sine Slægtninge, for personligt at fordre sine Børn af Søsteren, var for nogle Dage siden ankommen til Breslau tilligemed Philibert, som havde besluttet ikke at reise til Sch— for at besøge sin Fader, førend Gabriele havde erfaret sine Børns Opholdssted og var kommen i Besiddelse af dem. Saalænge vilde han staae hende bi med Raad og Daad, og den stakkels Moder lod ham i sin Fortvivlelse ingen Ro med ad Lovens Vei at gjøre hendes Ret gjeldende.

Efter Ankomsten til Breslau indlogerede de sig i et Gjestgiversted, og da Gabriele begav sig til Moderens Hotel, traf de den Aftale, at Philibert skulde forblive i Gjestgivergaarden til hun vendte tilbage. Dersom hun fandt en venlig Modtagelse og blev anmodet om at blive Natten over i sit Barndomshjem, skulde hun underrette ham derom den næste Dag.

Gabriele var ikke vendt tilbage og havde ikke ladet høre fra sig. Den følgende Dag voldte hendes Udeblivelse ham den største Uro. Han var staaet tidligt op, og ventede ængsteligt enten hende selv, eller et Budskab fra hende, men forgjeves. Hvor gjerne vi end ville holde os til, at den Bistand, han ydede den forladte Enke, udsprang fra den ædleste Medfølelse med hendes Stilling, blandede der sig dog, ved hans Kjerlighed til Konstance, et vist egenkjerligt Hensyn i hans Bestræbelse for, at hun skulde faae sine Børn tilbage, hvilket dog var altfor naturligt, til at man kunde dadle ham derfor.

Da to Timer vare henrundne i forgjeves Venten, fattede Philibert den Beslutning, ikke længere at lade Tiden gaae ubenyttet hen. Han beredte sig til at tage til den fire Mile fra Breslau liggende Kjøbstad O—, hvor den Opdragelsesanstalt var, i hvilken han havde lært Konstance at kjende, og hvor, saavidt han vidste, ogsaa Raimund havde været i Pension og var forsvunden fra. Han meente nemlig, at hvis Gabriele havde fundet en uvenlig Optagelse hos sine Slægtninge, var det ikke afveien, i Pensionsanstalten at indhente al den Underretning om hendes Børn, som der kunde erholdes, da det muligen kunde lede til gavnlige Oplysninger. Hos Portneren i Gjestgiverstedet gav han Befaling til, hvis Madame Valentin vendte tilbage eller der indfandt sig et Bud fra hende, da at underrette hende om, hvor han var taget hen og at han atter vilde komme igjen om nogle Timer, derpaa leiede han en Vogn og forlod Breslau. Da han nærmede sig O— steg han af Vognen, som skulde vente ham der, for at bringe ham tilbage; den øvrige Deel af Veien vilde han tilbagelægge tilfods, for uforstyrret at kunne hengive sig til sine Betragtninger og forjage sine Tanker, som i et eventyrligt Virvar beskjeftigede hans Phantasi.

Ankommen til Pensionsanstalten i O— lod han sig melde hos Direkteuren. Skolemanden

modtog ham med denne hjertelige Simpelhed, som i Reglen er egen for Mænd af dette Fag, men kunde dog ikke undertrykke noget vist Tvungent i sit Væsen, da Philibert meddeelte ham i hvilken Anledning han var kommen, og udbad sig Oplysning om Konstance og Raimund Valentin, som tidligere havde været Pensionairer hos ham.

„Tilgiv mig, min Herre," sagde Direkteuren, „at jeg udtrykker Dem min Forundring. Det er neppe en Time siden, at jeg havde Besøg af en Herre, som indfandt sig hos mig i samme Anledning, som De. Jeg kan forsikkre Dem, at der knytter sig mange ubehagelige Erindringer til disse to Børns Ophold i min Opdragelsesanstalt. De bleve mig overgivne af Fru von Zarkow i Breslau, som var traadt dem i Moders Sted, efter hvad hun selv meddeelte mig. Jeg har stedse maattet modtage de nøiagtigste Forholdsregler, betræffende Maaden at tage dette Sødskendepar paa, og jeg fulgte dem gjerne, da Majorinden havde sat mig ind i deres Forhold til Moderen, hvem hun skildrede mig som en Person, der havde indvirket høist skadeligt paa dem ved sit slette Exempel. Jeg tog mig af dem med al den Strenghed og Omhyggelighed, som var mig mulig, og dog lykkedes det mig ikke at forhindre en Ubehagelighed, som tilføiedes min Læreanstalt ved Raimunds hemmelige Undvigelse. Det var Majorindens Ønske, at Drengen skulde uddannes til Præstestanden. Oprigtigt talt, nærer jeg selv en stor Forkjerlighed for denne Stand, og lod det derfor være mig magtpaaliggende at undervise Raimund i denne Retning, men jeg høstede desværre ingen Frugt, uagtet alle mine Bestræbelser. Drengen viste en uovervindelig Utilbøielighed for denne Stand, medens Majorinden med Heftighed paastod at han skulde bringes til at adlyde. Saaledes nærmede vi os den Tid, da han skulde overgives til et Jesuiterkollegium i Böhmen. Aftenen førend hans Afreise var bestemt forsvandt han. Han maatte være undveget igjennem Haven og over den Flod, som strømmer forbi Bagsiden af vor Bolig, thi ved at søge imellem Sivene ved Bredden have vi fundet hans Hue. Der er al Sandsynlighed for, at den Ulykkelige er omkommet ved sit Forsøg paa at komme over Floden, da alle Efterforskninger have været forgjeves. Kort Tid efter denne skrækkelige Begivenhed, blev Konstance af Majorinden udtaget af Opdragelsesanstalten og ført til hendes Hotel i Breslau, og siden har jeg Intet erfaret om hende. Dette, min Herre, er Alt, hvad jeg kan meddele Dem om disse tvende Individer, og jeg haaber, at De forskaaner mig for yderligere Spørgsmaal, som jeg dog ikke vil være istand til at besvare."

„Jeg er Dem særdeles forbunden for Deres Godhed, min Herre," svarede Philibert, „og jeg føler nogen Undskyldning for min Paatrængenhed i Overbeviisningen om, at De kun i mig kan see en Person, hvem disse Sødskendes Vel ligger særdeles paa Hjertet. Kun maa jeg beklage, ikke at være kommen en Time tidligere, for at kunne have gjort Bekjendtskab med den Herre, der, som De siger, har været her i samme Ærinde som jeg. Naar De ikke maatte finde det ubeskedent, ønskede jeg gjerne at vide denne Herres Navn —"

„Det finder jeg aldeles ikke, min Herre," faldt Direkteuren ham i Ordet med et forekommende Smil, „thi jeg kan godt tænke mig, at det maa vække Deres Interesse at vide, hvem der er kommet Dem i Forkjøbet. Der er aldeles ingen Hemmelighed knyttet til denne Sag for mit Vedkommende, og jeg erklærer Dem gjerne, at hiin Herre, hvis Navn jeg hørte saa flygtigt, at jeg har forglemt det, forsikkrede mig at være kommen fra Majorinde von Zarkow, som udbad sig en Attest af mig betræffende Raimund Valentins hemmelige Forsvinden fra Anstalten og det Sandsynlige i, at han er omkommen i Floden. Jeg kunde ikke vægre mig ved at efterkomme denne Opfordring, da Attesten skulde medfølge som Bilag ved Indberetningen til Overformynderiet om Drengens Skjebne. Imidlertid beder jeg Dem, min Herre, ikke at lade denne Begivenhed vække Følelser og Anskuelser hos Dem, som kunde være ugunstige for min Pensions- og Opdragelsesanstalt; De vil sikkert være retfærdig nok til at indrømme, at jeg ikke personlig kan tilregnes nogen Skyld for det beklagelsesværdige Tilfælde med den stakkels Raimund."

„De miskjender mig, Hr. Direkteur; det kunde vist aldrig falde mig ind at fælde nogen Dom i en Sag, som jeg individuelt ikke har mindste Kjendskab til," svarede Philibert med den største Aabenhed. „Maa jeg udtrykke Dem min forbindtligste Tak for Deres Forekommenhed, og bede Dem undskylde, at jeg har lagt Beslag paa Deres Tid. Kun Et maa jeg beklage, og det er, at jeg ved at tilbagelægge den sidste Deel af Veien hid tilfods, er gaaet glip af at gjøre den Herres Bekjendtskab, som deler min Interesse for Madame Valentins Børn."

„Som det synes, vil De endnu kunne faae Leilighed til at træde i Berørelse med ham," sagde Direkteuren. „Behag blot at træde her hen til Vinduet, og De vil bemærke, at den fremmede Herres Reiseekuipage endnu holder

hist nede udenfor Gjestgiverstedet. Han har altsaa ikke forladt Staden endnu, og De vil følgelig ikke mangle Anledning til at see Deres Ønske opfyldt."

Philibert yttrede, at han vilde drage sig Leiligheden til Nytte, anbefalede sig og ilede over Torvet til Gjestgiverstedet, grundende over det mulige Tilfælde, at de stakkels Sødskende havde faaet en ny Fjende, der havde sin Interesse i at efterstræbe dem.

Efterat have seet efter sin egen Vogn, som skulde vente ham her, men ikke var der, traadte han hen til den elegante Reiseekuipage, der var prydet med et adeligt Vaaben og forspændt med et Par ildfulde Heste, som utaalmodigt stampede i Stenene og sloge med Hovederne, saa Skummet foer omkring til alle Sider. Han havde ikke længe betragtet de smukke Dyrs overmodige Bevægelser, da han hørte sig tiltalt med en venlig Hilsen.

„Er det Dig, Joseph," udbrød Philibert, som i Kudsken gjenkjendte en af sin Faders tidligere Tjenere. „I hvis Tjeneste staaer Du nu?"

„I Baron von Osinskys," svarede Joseph. „Beundrer De ikke vore Heste, Hr. Doktor? Det er et Par Lithauer, som Baronen nylig har faaet, en sand Djævlerace, smaae, men ubændige. Det er idag første Gang jeg kjører dem, og det var alt det, jeg kunde holde dem, saaledes gik de paa Tøiet."

„Man kan see, at der er Liv i dem," bemærkede Philibert. „Ungdommen maa rase ud, og de ville vel nok spille Dig nogle Puds, inden Du bliver fuldkomment Herre over dem."

Joseph meente, at han dog snart skulde bringe dem til at lystre, for nu havde han efterseet Tøiet, og han ansaae det for forsvarligt.

„Men hvor er Din Herre, Joseph? Vil han ikke snart tage bort?"

„Hr. Baronen har havt fuldkommen nok af Touren hertil, paa hvilken vi fløi afsted over Stok og Steen i en halsbrækkende Fart, og han er allerede paa Veien til Breslau i en Leievogn, som holdt her, da han ikke vilde riskere at kjøre tilbage med disse vilde Sataner. Min Herre har saa mange Forretninger, at han saa at sige hænger i Reisevognen baade Nat og Dag. For nogle Dage siden kjørte vi næsten et Par Heste ihjel, thi Hr. von Osinsky skulde absolut være tilstede ved Aabningen af Testamentet efter hans afdøde Svigermoder, den gamle Baronesse von Wandow i Breslau."

Hvor meget det end interesserede Philibert at erholde Meddelelser, der satte ham ind i Forhold, som kunde tjene ham til Nytte, fandt han det dog ikke passende at høre længere paa den aabenhjertige Kudsk, for ikke at forraade en taktløs Nysgjerrighed. Han vidste nu, at Baronen var Eier af denne Vogn, at det var ham, som havde været i Opdragelsesanstalten og faaet en Attest paa Raimund Valentins sandsynlige Død, og at han var en Svoger til Gabriele. Han forklarede sig nu hans Eftersporgsel hos Direkteuren paa den naturligste Maade og forestillede sig, at det sikkert var skeet, for at tilfredsstille Gabriele, der forlangte sin Søn. Nu troede han at kunne forstaae hendes Udeblivelse, men hvormeget han end holdt fast ved denne Tanke, dreves han dog af en indre Tilskyndelse til at vende tilbage til Breslau, saa hurtigt, som muligt.

„Sagde Du ikke, Joseph, at Baronen tog bort i den Leievogn, som holdt her?" spurgte han Kudsken.

„Jo, Hr. Doktor."

„Da maa jeg sige, at han har sat mig i stor Forlegenhed, thi det var min Vogn, som havde bragt mig hid, og ventede her, for atter at bringe mig tilbage, hvilket imidlertid ikke har afholdt ham fra ved gode Drikkepenge at bringe den Slyngel af en Leiekudsk til at modtage hans Tilbud og lade mig seile i min egen Sø. Imidlertid finder jeg ikke noget Upassende i at revanchere mig paa Din Herre, ved at benytte hans Vogn, siden han benytter min. Hvad mener Du, Joseph? Jeg kan umuligt tilbagelægge Veien tilfods, saa meget mindre som jeg har Hastværk."

„Hr. Doktor," sagde Joseph med et bredt Smil, „jeg finder det ganske i sin Orden, at De gjengjelder Lige for Lige. Men lad mig dog sige Dem, Herre, at vi maa belave os paa nogle alvorlige Ribbensstød, thi De seer selv, hvor begjerlige vore Ildfugle ere efter at fare afsted."

„Lad dem kun løbe til," svarede Philibert, idet han steg ind i Vognen; „naar Du blot sørger for at holde dem paa Veien, har det ingen Nød."

Igjennem Byen gik det i jevnt Trav, men da Hestene saae den aabne Landevei for sig, strakte de ud i vild Fart, hvor meget end Joseph bestræbte sig, for at holde dem an. Vognen rullede bestandigt hurtigere henover den ujevne Chaussee, og Philibert blev kastet fra den ene til den anden Side, uden at være istand til at indtage noget ordentligt Sæde. Et heftigt Stød, som paafulgte, kastede ham pludseligt tilbage, og idet han søgte Ligevægt, ved at stemme Fødderne mod Vognbunden, gled Fodtæppet tilside og han fik Øie paa en Medaillon fastgjort ved en Haarkjede, som herved kom tilsyne. Da Vognen

strax efter var kommen paa jevnere Vei, hvor den blev ført afsted med om muligt endnu større Hurtighed, lykkedes det ham at tage den op. Den havde Form som et Hjerte, og da han aabnede Kapselen, saae han, at den indeholdt en Haarlok.

„Det er et Minde, som er baaret af en Dame," tænkte han, „og der er ingen Tvivl om, at hun høilig beklager at have mistet det." Naar Joseph ikke havde været saa optaget af at styre Hestene, vilde han have spurgt ham, hvilken Dame han nylig havde kjørt for, da han derved muligen var kommen efter hvem den tilhørte. Det forekom ham besynderligt, at han havde fundet en saadan Gjenstand i Baronens Vogn, og idet han betragtede den, sagde han ved sig selv: „Alt, hvad der møder mig i den sidste Tid, forekommer mig paafaldende; jeg lever i en stadig Forventning om at møde usædvanlige Ting. Foreløbig vil jeg bemægtige mig dette Fund, skjøndt jeg ikke engang veed, om jeg kan betegne det ved dette Navn, thi i en vis Henseende udstrækker Husretten og Begrebet Mit og Dit sig ogsaa til en Reisevogn, i hvilken jeg ydermere temmelig ukaldet befinder mig. Dog, ligemeget, indtil jeg finder Eierinden, vil jeg bevare Medaillonen i min Vestelomme." Ligesom han havde fattet denne Beslutning og stukket Medaillonen til sig, hørte han Joseph fra Bukken raabe af alle Kræfter: „Jeg frygter for, at Hestene løbe løbsk; jeg kan ikke holde dem længer. Er det muligt, saa spring ud af Vognen!"

Philibert saae ud igjennem Vinduet. Med Lynets Fart fløi de forbi Træer og Hække, og hvad der forøgede Faren, var, at de nærmede sig en bred Flod, hvis Bro de skulde passere, hvilket kun vilde lade sig gjøre ved et Underværk. At springe ud af Vognen, saalænge den var i en saadan Fart, ansaae han for langt farligere, end at afvente, hvad der vilde skee, og for muligen at kunne frelse sig ved at svømme, dersom han blev kastet ud i Floden, rev han hastigt sin Kjole af.

Hestene vare snart paa den ene Side af Veien, snart paa den anden, og Vognen, som maatte følge deres Bevægelser, blev tumlet saa voldsomt omkring, at det var forunderligt, den ikke blev kastet omkuld. Under dette vilde Løb, slog Hamlerne ideligt Dyrene mod Haserne, de bleve sky og foer som rasende ned ad Bakken mod Broen, hvor en Mængde Fiskere, der vare beskjeftigede ved deres Baade, havde samlet sig og raabte af fuld Hals, hvilket kun tjente til at gjøre dem endnu mere sky, saa at de fløi afsted i blindt Raseri.

Paa eengang, ligesom Philibert havde revet Døren op, for dog muligen at see Leilighed til at kaste sig ud, foer den tunge Reisevogn ind i en Dynge Skjerver, som laa ved Siden af Veien og brugtes til at vedligeholde den med. Dette var en Lykke. Modstanden var for stor og Stødet for heftigt; Vognen knagede i alle Fuger, og sank ned til den ene Side med et brækket Forhjul, og de dampende Heste standsede, skjelvende paa alle Lemmer. Philibert havde faaet et voldsomt Slag, da Vognen brød sammen, men dermed var han ogsaa sluppet. Fortumlet styrtede han ud paa Veien, for at see efter Joseph, der var slynget ned fra Bukken, og laa og jamrede sig med en brukket Arm, hvilken han strax forbandt saa godt, som Omstændighederne tillode.

Imidlertid var en heel Deel Folk kommen til, og til disse raabte han —

„Vi have Hjelp nødig! En brukket Arm, et Par vilde Heste og en sønderslagen Vogn, det er for meget for En at komme tilrette med. Dersom I have Lyst og Tid, saa giver os en Haandsrækning, men alt med Besindighed. Her er min Pung for Eders Uleilighed!"

(Fortsættes.)

Edinburger Høilandsjægere.

For tredie Gang siden dette Aarhundredes Begyndelse finde Englænderne sig truede af en foregiven tilsigtet fransk Landing, og deres overordentlige Rustninger, Befæstelsen af Kysterne til alle Sider, Forstærkningen af Befæstningen paa Kanaløerne, den store Forøgelse af faste Batterier og Bevæbningen af Unge og Gamle give den bedste kritiske Maalestok til Bedømmelsen af den Fare, med hvilken et saadant røverisk Anfald vilde være forbunden for de britiske Hovedlande. Overalt i det forenede Kongerige, i Hovedstæderne som i Grevskaberne, have der dannet sig frivillige Korps af alle Vaabenarter, dog navnlig Artillerister og Skarpskytter, der paa en hidtil exempelløs Maade repræsenterer Folkebevæbningen og bedst tale for det skjønne Forhold, i hvilket det engelske Folk befinder sig til sit Herskerhuus. Indøvelsen af disse Korps har været hæderligt omtalt i Dagspressen, saa man har al Grund til at antage, at en Landgang paa britisk Grund vilde være et voveligt Foretagende.

Betræffende den Iver, som viser sig overalt, vilde det være vanskeligt at fremhæve nogen

Frivillige Jægere fra det skotske Høiland.

enkelt Nationalitet. Imidlertid gjør dog Vaabenarten nogen Forskjel. Hvad Tyrolerne stedse have været for Østerrig, de bedste Skarpskytter, ere de Frivillige fra de skotske Høilande for England. Den Ridderlighed og Udholdenhed, som ere Skotterne eiendommelige siden Malkolms og Dunkans Tider, have ikke fornægtet sig i Aarenes Løb. Afseet fra de indre Fjendtligheder, som mere komme paa de Mægtiges, end paa Folkets Regning, have Skotlænderne stedse opretholdt deres nationale Værdighed.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Da dette Skuespil havde varet i nogle Minuter og jeg følte, at jeg havde gjenvundet min Rolighed, lagde jeg mit Gevær an og tog godt Sigte. Skuddet faldt, og trods Baadens Vaklen, havde jeg ramt mit Maal. Den sorte Orator gjorde et vældigt Spring, og styrtede derpaa med Ansigtet mod Jorden. Ogsaa de øvrige Bøsser i Baaden bleve affyrede, og det med et saa gunstigt Udfald, at endnu fire eller fem Negere kyssede Jorden.

„Gullernes Raseri yttrede sig i Brøl af den frygteligste Art. En heel Skov af Landser, hvis Spidser lynede i Solen, regnede nedover de ulykkelige Soldater, som, dræbte eller svært saarede, styrtede nedad den steile Skraaning i Floden. De Faa, som ikke rammes, og som søgte at forsvare sig med deres Sabler, bleve for vore Øine nedstødte med Knive, efterat være afvæbnede.

„Det var et frygteligt Skuespil, saa meget mere, som vi maatte være Vidner dertil, uden at kunne komme vore troe Kammerater tilhjelp.

„Baaden bøiede nu skarpt om et fremspringende Fjeldstykke og befriede os for det blodige Syn; den eneste Adgang til Klippeøen laa for os. Regimentets faa tilbageværende trofaste Mænd stege iland, men uden at vide, om de virkelig havde opnaaet Frelse og Sikkerhed.

7.

Klippeøen.

„En cirkelrund Kreds af steile, nøgne Klipper laa for os, indesluttende en lille Dal, i hvis Midte voxede nogle smaae Palmer og langpiggede Mimoser, som kun fandt en sparsom Næring i det ringe Jordsmon. Kun een Indgang førte til denne Dal, og den syntes dannet af Menneskehænder. Det var den, hvorved vi vare landede, og dækket af et fremspringende Klippestykke, var den slet ikke til at opdage fra Flodbredden. Achmet forsikkrede mig, at det var umuligt fra Vandsiden af paa noget Punkt af Øen at bestige de steile Klipper og komme ind i Dalen.

„Vi vare snart færdige med at lande. Vi stege op af Steenmasserne tilhøire og Achmet viste os Indgangen til en Hule, der i første Øieblik syntes meget lille, men ved nøiere Undersøgelse befandtes saa rummelig, at vi her kunde anbringe de Syge. Tre skraa i Overdelen udmeislede Aabninger gav det ganske behagelige Rum Luft og Lys. Forøvrigt kunde denne Hule ogsaa tjene til, at man derfra kunde forsvare Indgangen til Øen, da man fra dette Punkt af kunde bestryge Floden i Retning mod den venstre Bred med Bøsserne. Jeg yttrede min Tilfredshed med denne godt beregnede Indretning af det lille Kastel, og Achmet, som derved følte sig lige smigret som Kriger og Ingenieur, førte mig strax derpaa op paa Klippen over Hulen, hvor Naturen havde dannet en Platform med et takket Brystværn.

„Herfra,' sagde han, ‚kan man oversee begge Flodbredder og saaledes holde Øie med alle Fjendens Bevægelser. Otte gode Bøsser som Eders, kunne, med nogen Aarvaagenhed, forsvare denne Øe i flere Uger. Med Pile og Kastevaaben lader her sig Intet udrette, medens Eders Kugler kunne pille Fjenden bort Mand for Mand.'

„Den Sortes Anskuelse var aldeles rigtig.

„Kun,' bemærkede jeg, ‚vilde det absolut være raadeligt, for aldeles at unddrage Fjenden Synet af Vagten foroven, at der anbragtes Noget, bag hvilket den kunde indtage en bekvemmere Stilling, end at ligge udstrakt paa Maven.'

„Mubruk, som imidlertid var kommen op paa Platformen, foreslog, imellem to Stænger at befæste et af vore Hestedækkener, hvilket vel vilde være stort nok til at unddrage hele Fæstningsbesætningen for de Sortes Speiderblikke.

„Da der, saavidt vi kunde see, ikke var saa meget som Skyggen af en Fjende at opdage, skrede vi strax til at udføre vor Plan, og efterat Arbeidet var fuldbragt, blev Underofficieren Hamet og den sorte Soldat posterede her som Skildvagter, og vi Andre begave os tilbage til Hulen, hvor vi fandt Beyen og Oberstlieutenanten Døden nær. De Anstrængelser, som de havde været udsatte for i deres febersyge Tilstand, havde saaledes medtaget dem, at de ikke stode til at frelse; den nuværende Rolighed og sundere Luft kom for silde; de vare begge døde inden Middag.

„Vi gave os strax iførd med at grave deres Hvilesteder i Jordens Skjød ved Hjelp af vore Sabler og Knive, og faa Timer efter havde de indtaget dem, med Hovederne mod den hellige Prophetstad Mekka, som de havde forlangt; et Par nedrullede Steenblokke væltedes over dem, og saaledes skete den mahomedanske Skik sin Fyldest. Her hvilede de, Hundreder af Mile fra deres Hjemstavn, imellem steile og nøgne Klippemasser, paa en lille navnløs og maaskee ganske ubekjendt Øe midt i en af Afrikas Floder. De vare borte, ligesom saa mange af deres Kammerater, og saaledes som maaskee ogsaa vi vilde være inden kort Tid, uden at Nogen bragte Budskab til den civiliserede Verden om det Sted, hvorpaa vi havde udaandet, og de Lidelser, vi havde gjennemgaaet.

„En Mand som jeg, der ikke eier eller elsker noget Andet paa Jorden uden sin gode Bøsse og sin troe Hest, og hvem Ingen beklager naar han døer, er under saadanne Omstændigheder ikke nær saa ilde faren som dem, der have Kone og Børn, Sødskende, Venner og et elsket Hjem, som vækker deres Længsel. Jeg vendte mig derfor bort, da jeg saae de fleste af de skjæggede Mænd borttørre en Taare, efterat have bragt de Hedengangnes Levninger til Hvile.

„I Løbet af Eftermiddagen viste Achmet mig det Forraad af Levnetsmidler, han omhyggeligt havde samlet og opbevaret. ‚Vi ville kunne holde os en heel Maaned, uden at behøve at forlade Øen paa Grund af Mangel,' bemærkede han, ‚og længe inden den Tid, vil et af de Skibe, som besøge Floden for at kjøbe Elfenbeen, være kommen her forbi og paa Anraab have ført Eder til Chartum.'

„‚Mschallah!' (Gud give det!) udbrød en af de tyrkiske Officierer, som var fulgt med os og havde hørt vor Samtale.

„Det var bleven Aften og vi vendte tilbage til Hulen, hvor vi leirede os saa gemytligt som muligt. Posterne paa Platformen bleve afløste af tvende af Officiererne, og der var truffen den Aftale, at naar der viste sig nogen Fare, skulde et Skud kalde os til Vaaben.

„Mubruk laa, saa lang han var, udstrakt ved Siden af mig og røg af en kæmpemæssig Leerpibe, saaledes som Gulnegerne bruge dem, og som tilhørte Achmet, en Art Blade, der havde den modbydeligste Lugt, medens Achmet og hans tavse Ven Mango tilberedte Aftensmaden udenfor. Efterat vore hungrige Maver vare tilfredsstillede og man havde sat en Græskarflaske imellem os, fyldt med Palmeviin, hvilken vi, af Mangel paa bedre Drikkekar, nød af en Abes Hjerneskal, og da jeg havde faaet Mubruk til at ombytte de ildelugtende Blade, han røg, med min Tobak, fik vi det ret hyggeligt, og snart vare vi alle i en munter Passiar, der lod os glemme de Lidelser, Anstrængelser og Farer, vi i den seneste Tid havde udholdt. Isærdeleshed kunde Mubruks Ven, Skarpskytten Hamet fra Chartum, ikke blive færdig med sin Snak.

„‚Tænk Dem,' henvendte han sig til mig, ‚der sidder jeg en skjøn Dag i mit Telt, og hvem kommer vel ind til mig, den listige Fugl, den Mubruk. De maa nemlig vide, at jeg har kjendt ham fra hans tidligste Ungdom, og da var han en vild Knøs, der overgik alle sine Kammerater i Styrke og Smidighed. Han kom altsaa ind til mig i mit Telt, og uden alle Omsvøb, som han veed jeg ikke holder af, fremkom han med sit Anliggende. „Min Ven," sagde han, „jeg veed Du er en fornuftig Fyr, der holder meget af min gode gamle Fader Abu Midfa. Tænk Dig nu bare hvad der er skeet — den Gamle har ladet sig foresnakke Noget af Gouverneuren og lovet, at deeltage i et Krigstog mod Gulnegerne; Paschaens Tschibukschin har fortalt mig det. At bringe Abu Midfa til at tage sit givne Ord tilbage, er ikke at tænke paa; det har kostet mig Nød nok, at faae hans Tilladelse til at følge ham paa Krigsstien, for at jeg kan gjøre for ham, hvad der staaer i min Magt, men Du maa ogsaa gjøre Noget for ham, og det hverken Mere eller Mindre, end paa Skrømt sammensværge Dig med Njematiagenterne." Den forvovne Djævleunge lo som en Kobold over min Forfærdelse; men trods Alt, hvad jeg sagde, fik han mig til at gaae ind paa hans Plan, for han forstod at vende mig som en Handske. Det er umuligt at modstaae ham, thi han taler som en Lærd fra Bagdad; det er kun Skade, at han ikke er Muselmand. Alle de Kneb, han har brugt, for at frelse sin Fader Abu Midfa, lade sig ikke beskrive. Han har havt Hjelpere paa alle Kanter, og under alle sine Bestræbelser har han ideligt svævet ifare for at paadrage sig Mistanke om, at han talte med to Tunger, hvilket kunde have kostet hans Liv. Men han var Karl for at spille sin Rolle, saa man aldrig kunde komme paa det Rene med, hvad man skulde troe, og have vi Nogen at takke, fordi vi befinde os paa et Sted, hvor vi for Øieblikket ere i Sikkerhed, saa er det ham.'

„‚Og vor Vert!' bemærkede jeg, idet jeg rakte ham Abeskallen fuld af Palmeviin. Der blev endnu meddeelt en heel Deel til Oplysning om hvad der var skeet for at komme til det opnaaede Resultat. Achmet var utrættelig i at skildre al den List, der var lagt for Dagen af hans Venner, Mango og Mubruk, den Udholdenhed, hvormed de havde trodset Farer og Savn, uden at vige et Haarsbred fra den eengang lagte Plan, og han sluttede med de Ord: ‚Naar I er i Sikkerhed, Abu Midfa, saa ophører mine Forpligtelser, og jeg og Mango vende da tilbage til vore Brødre, der ansee os for omkomne og sørge over os.'

„Da Achmet havde endt, saae han sig om, og gav sig derpaa hjerteligt til at lee —

„‚Det er ikke ilde,' udbrød han. ‚Hele Selskabet sover; et Beviis paa, hvor interessant en Taler jeg maa være og hvor kraftig vor Palmeviin er. Godnat!'

„Han udstrakte sig paa sit Leie og snorkede snart omkaps med de Øvrige. Ogsaa jeg sov ind, efterat have anstillet Betragtninger over Forskjellen i Karakteren imellem hvide, kloge Europæere og sorte, dumme Negere. Hvis jeg ikke feiler, heldede jeg dengang til de Sortes Side.

8.

Krigslisten.

„‚Det er mærkværdigt,' sagde Mubruk den følgende Morgen, da han saae, at jeg var vaagen, ‚det er mærkværdigt, at de skurkagtige Gul-

negere have ladet os være i Fred i Nat, thi jeg tør sværge paa, at begge de tyrkiske Officierer, som vi havde stillet paa Post, have sovet meget gemytlig, medens Prairierne her omkring ere opfyldte med blodtørstige Fjender.'

„Jeg lyttede, men ovenover os var ikke en Bevægelse at mærke; Alt var stille.

„'Det er bedst vi foretage en Rekognoscering,' svarede jeg, idet jeg reiste mig og steg med Mubruk op paa Platformen.

„Jo, ganske rigtigt, begge Tyrkerne laae, bekvemt indviklede i deres uldne Dækner og med Bøssen i Armen, ved det af Naturen dannede Brystværn og sov den Retfærdiges Søvn, det vil sige, saa fast som unge Bjørne i Overvintringshulen.

„Min Jæger rystede fortrædeligt paa Hovedet; derpaa vendte han sig langsomt om og lod sit Falkeblik glide langsmed begge Flodbredderne.

„Hvad er det?' raabte han pludseligt og pegede paa en ophøiet Gjenstand ved den høire Bred.

„'En Jordvold, som de Sorte i al Ro have opkastet i Nattens Løb,' sagde jeg og trak paa Skuldrene. 'Hei der, Lieutenant,' tilføiede jeg, og berørte den nærmest Sovende noget ublidt med Foden, 'kan De maaskee sige mig, naar og af hvem hiin Vold ved den høire Bred er bleven opført?'

„'Kim bulur!' brummede den søvndrukne Tyrk og vendte sig gabende om paa den anden Side.

„'For Djævlen, Herre,' skreg jeg, 'De har havt Vagt heroppe og maa vide, hvad der er gaaet for sig iland, hvorledes kan De da svare mig saaledes?'

„'Ganske simpelt,' yttrede den phlegmatiske Mahomedaner, 'for jeg var træt, faldt isøvn, og saae følgelig ikke hvad der foregik.'

„'Lad mig imidlertid gjøre Dem opmærksom paa, at det aldeles ikke er saa ganske simpelt, som De forestiller Dem,' svarede jeg, fortørnet over den letsindige Tone, hvori han talte. 'Fra hiint Punkt kan man nu beskyde os, uden at vi kunne gjøre Noget for at forhindre det. Naar De vilde have sovet paa Deres Post, saa havde det været Deres Pligt at vække en af os Andre, der kunde indtaget Deres Plads.'

„'Beskyde?' gjentog den tappre Officier, idet han reiste sig halvt op. 'Hvor vil De hen? Den bedste Bue vil ikke kunne sende en Piil her til Øen.'

„'Det behøves heller ikke,' faldt jeg ham barsk i Ordet. 'Hvad vil De sige, naar Deres Soldater sende os Kugle efter Kugle fra deres lange Musketter, skjulte bag hiin Vold.'

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et af de fortræffeligste Mennesker af fyrstelig Slægt var Ludvig, Dauphin af Frankrig, en Søn af den svage Ludvig den Femtende. Han var lærd, og af Karakteer from og gavmild. Da der fødtes ham en Søn, lod han den til Festlighederne i denne Anledning bestemte Sum anvendes til Udstyr for 600 Piger, og da hans Fader tilstod ham en høiere Appanage, afslog han denne Gunst med de Ord, at det var ham kjerere, naar Folkets Skatter maatte blive forringede.

Den aandrige Prinds de Ligne var saa forfængelig, at han aldrig vilde vide, hvor gammel han var. Da han ikke længer ret vel kunde skjule, at den stolte Ridder var bleven til en Olding, pleiede han at tilfredsstille ethvert Spørgsmaal i den Retning ved at sige: „Man paastaaer, at jeg er tredsindstyve Aar, men jeg troer det ikke."

☞ Med dette Nr. følger **„En Juul paa Landet,"** 3die Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & C° lith. Etabl.

Pilgrimmene i Ørkenen.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 26de August. № 35.

Indhold: I Ørkenen (med steentrykt Scene.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

I Ørkenen.

(Hermed Lithographiet: „Pilegrimmene i Ørkenen", efter Stilke.)

Brændende sænke Solens Straaler sig nedover den øde, vide Ørken; haanligt smilende drage Skyerne videre uden at sende Skygge. De trætte Vandrere hvile, men ikke i Hjemmet, hvor Klokken kalder til Sjesta og Skalmeierne lyde; ikke ved Bækkens Blomsterrand, ikke i Skyggen af de kjølige Dadelkroner, ikke efter den brusende Fandango til Tambourinens opvækkende Klang. Ak, trende Dage ere henrundne siden en Krumme Brød vederkvægede dem eller en Draabe Vand vædede deres Læber. Staldbrødre og Følgesvende ere faldne for Seracenernes Sværd, og den veikyndige Slave har troløst forladt dem.

„O, jeg døer!" stammer den unge Datter neppe hørligt. „Velsign mig, min Fader, og bed for min Sjel!" — — og hun bøier Hovedet mod det svagtaandende Bryst. Som en Svanesang, der ængsteligt zittrer hen over Sørgevangen, saaledes trænge Datterens rørende Klage og varslende Dødsord igjennem hans Hjerte. Med taarefyldte Øine skuer den bedagede Ridder, Don Pietro, op til Himlen; hans Hænder ere foldede og bedende bevæge Læberne sig.

„Indtil dette Sted har Din Almagt bragt mig, Naadens Gud — send Din Engel, at han leder os videre frem! Du frelste mit Barn ud af Seracenernes Hænder, og jeg bærer nu Dit Korsets Tegn og den Dragt, som betegner, at jeg har viet mig til Din Tjeneste. Vær barmhjertig, Herre, og hjelp os videre frem, men lad os ikke omkomme i Elendighed. — Dog, Din Villie skee!" Og han trykker sin elskede, sin eneste Datter i sine Arme og kysser den blege Lilie, som visner hen i Solens Brand.

Naar i Slagvrimlen Trompeternes hendøende Lyd toner over den blodige Valplads, for at bringe de Tilbageværende til at frelse sig ved Flugt, forgaaer ikke Haabet saa smerteligt, som det forgik hos Don Alonzo, ved at høre den unge Piges Klagetoner. Don Alonzo, Maltheserridderen, der har viet Herren sit Sværd og hvis Hjerte ofte i Kampens Stund har glødet af hellig Iver, føler i dette Øieblik, hvorledes en længe ulmende Gnist i hans Indre paa eengang flammer op. Hvad han ikke vovede at betroe Tanken, strømmer nu fra hans Læber.

„Døe ikke, Du hulde Engel, hør mig! Lad mig for Dine Fødder tilstaae Dig den Kjerlighed, som opfylder mit Bryst. Har Skaberen, har Forsynet forladt os, saa er Løvtets Baand brudt, det Baand, der saalænge har forbudt mig at lytte til Hjertets stærke Slag. Hør mig, og bliv min — min! — i denne Rædselstime, da Døden nærmer sig med sin Lee, for at overskjære vor Livstraad!"

„Aldrig!" udbryder den gamle Kriger med streng Stemme. „Herrens Stridsmand skal forsage det Jordiske, selv i Dødens sidste Øieblik!"

Ogsaa den blege Jomfru ryster sagte paa Hovedet og aander svagt: „O, Herre, lad mig døe!"

I den fjerne Horizont — ligesom et Skibsseil paa det uhyre Ocean, hvorefter Lodsens Øie speider — sees en svævende Skygge, som nærmer sig, og liig Echoet, der svagt besvarer Skriget af en Fugl, lyder en Tone som et Aandepust igjennem den stille, sørgelige Ørk.

„Kom, Du Engel, som vil føre mig til Himlen!" udbryder den lidende Datter. „Fader, Fader, Jordelivets bittre Smerte er overvunden. Bestandigt nærmere kommer min Forløser! Med hvert Øieblik viser det luftige Væsen sig tydeligere for mit Blik."

Dog, Dødens tunge Vinger bevæge sig allerede over den Arme, og saa vid som Horizonten er Ørkenens Udstrækning!

„Hjelp os, Herre, vi omkomme i vor Nød!" udbryder Oldingen og vrider sine Hænder. Et Øieblik henrinder i smertelig Sjelekamp, da lyder det tydeligt igjennem den stille Luft: „Frelse! Frelse!" Og de kjende denne Stemme: det er Hassan, som kommer, den troe Slave, som de antog havde overladt dem til deres Skjebne; det er Hassan, der bringer den uventede Frelse!

Igjennem den tørre Sandørken har han ganske ene styret sine Fjed til den blomstrende Oase, hvor den klare Kilde sprudler. Langt, langt bort har han vandret, af ængstelig Omsorg for sin Herskerinde, hvis blide, klare Øine stedse have tilsmilet ham. Ak, dette Smil har vakt en Følelse i hans stakkels Hjerte, som han ikke har kunnet forklare sig, men som gjør, at han vil offre sit Liv for hende. Han vender tilbage fra Oasen med Frugter og kjøligt Vand, som en Frelsens Engel fra Himlen, hvilken hun har paakaldt. Men ak, den stakkels Slaves Kræfter svinde, han har offret sin sidste Kraft for at opholde Andres. Kun med Møie formaaer han at fremstamme de Ord — „Faa Mile herfra mod Øst — —" derpaa synker han tilbage, idet hans bristende Blik søger det milde Aasyn, som følger hans Sjel til Lysets Boliger. Intet Ord forraadte, hvad der havde rørt sig i hans Indre; den dybtfølende Kvindes Taknemmelighedstaarer sagde ham, at han var forstaaet, og denne Overbeviisning efterlod et forklaret Udtryk paa hans Ansigt i Døden. Faderen lagde velsignende Hænderne paa Ligets Bryst og kyssede de kolde Læber, og med Bæven sagde Alonzo —

„Ja, han har overvundet mig; det var en ædel Daad, som bragte hans Hjerte til at standse. Bryder op! — I Kampens Trængsel skal hans Billede lyse for mig!"

Efter C. Kloberg.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Fiskerne vare strax villige til at hjelpe, og som praktiske Folk behøvede de blot et Vink, for at gribe Tingene an paa den rette Maade. Nogle skulde bringe Joseph til Hospitalet i Breslau, Andre tage sig af Hestene, og atter Andre af Vognen. Medens de fornødne Forberedelser toges, søgte Philibert efter sin Kjole, som han havde taget af og kastet paa Bagsædet, men som ikke mere fandtes der. Da han rev Døren op og tumlede omkring, for at holde sig fast, maatte den være faldet ned og sparket ud, for den laa flere Skridt tilbage paa Veien, og ved Siden af denne en aaben Tegnebog, hvis Indhold bestod af forskjellige Papirer, som vare adspredte rundt omkring. Philibert antog, at den maatte have ligget i en af Vognens Sidelommer, hvorfra den, under de heftige Stød, var sprunget op og faldet ned paa Bunden af samme, og derfra gjort Kjolen Selskab ud paa Landeveien.

Da han vilde samle Papirerne for at bevare dem i Tegnebogen, bemærkede han flere Smaapakker i sort Papir, der syntes at indeholde et Pulver. Der var intet Paafaldende i, at en Reisende førte Medicin med sig, men da han bemærkede det fiint kradsede Dødningehoved paa Omslaget, kunde han ikke tilbageholde sin Forundring.

„Det maa være besynderlige Pulvere, som behøve et saadant Advarselsmærke," mumlede Philibert ved sig selv, greben af en uforklarlig Misstemning og en uafviselig Mistænksomhed. „I hvilket Øiemed fører denne Baron slige hemmelighedsfulde Varer med sig paa sine Reiser?" Han aabnede et af Omslagene, for flygtigt at undersøge Indholdet, og nu faldt hans Øie paa Anviisningen, som fandtes paa den indre Side af samme. „Det er ingen almindelig Gift," vedblev han med stigende Mistanke og greb efter de hosliggende Papirer, for at see, om der imellem samme fandtes Mere af en forðægtig Beskaffenhed, og han søgte ikke forgjeves. Et med hemmelig Tegnskrift beskrevet Blad faldt ham i Haanden. „Hvorledes lader dette sig fortolke," fuldendte han sin Monolog, fængslet

af Forbauselse; „disse mistænkelige Pulvere og denne hemmelighedsfulde Skrift, hvor har Tegnebogen med disse herlige Ting været bevaret, siden der udfordredes en saa uforudseet Begivenhed for at bringe dem for Dagens Lys? Hr. Baronens Reisevogn har isandhed været skjebnesvanger for mig."

Fiskerne vare imidlertid blevne færdige med de fornødne Forberedelser, og de henvendte sig nu til Philibert med det Spørgsmaal, om de skulde sætte sig i Bevægelse. Ganske fordybet i den hemmelighedsfulde Opdagelse, han havde gjort, vidste han ikke strax hvortil han skulde beslutte sig. „Sagen er i høi Grad mistænkelig," tænkte han, „og jeg kan ikke give denne Tegnebog fra mig, forinden jeg nøiere har gjort mig bekjendt med dens Indhold og ved en rolig Overveielse er kommen til en moden Beslutning." Med disse Ord stak han den til sig.

Joseph var bleven lagt paa en i al Hurtighed forfærdiget Bærestol, thi han havde slaaet sig saa voldsomt, da han kastedes af Bukken, at han ikke kunde gaae uden den største Besværlighed, og da Philibert traadte hen til ham, for at høre, hvorledes han havde det, sagde han, at Armbruddet ikke mere voldte ham saa store Smerter som strax. Efter hvad der var skeet, forekom det den unge Herzford raadeligst at han undgik enhver Leilighed til at komme i Berørelse med Baronen, eller, i det Hele taget, at blive nævnet som Deeltager i det Forefaldne, hvorfor han heller ikke vilde følge med til Byen. Ledet af denne Overbeviisning traadte han hen til Joseph.

„Jeg har gjort for Dig, hvad Omstændighederne tillade," sagde han. „Efter min Mening har Du bedst af at blive bragt paa Hospitalet, thi der vil Du blive ordentligt helbredet."

Den Syge nikkede bifaldende.

„Vognen og Hestene stikke vi til det wandowske Hotel — ikke?"

„Jo."

„Endnu Et, Joseph," tilføiede Philibert med dæmpet Stemme. „Det er mit Ønske, at Du fortier mit Navn for Baronen, ligesom ogsaa, naturligviis, min temmeligt uberettigede Benyttelse af hans Vogn. Jeg har mine Grunde herfor, som jeg ikke kan meddele Dig nu. Altsaa, Joseph, stoler jeg paa, at Du iagttager en fuldkommen Tavshed med Alt, hvad der idag er forefaldet mellem os."

„Ganske som De befaler, Hr. von Herzford," svarede Joseph. Philibert lovede, at see til ham paa Hospitalet, og efterat have ønsket ham en snarlig Helbredelse, vendte han sig til Fiskerne med de Ord:

„Nu kunne I bryde op. Den Syge afleverer I til Hospitalet, Hestene og Vognen i det wandowske Hotel. Jeg ledsager Eder ikke, og skulde Nogen spørge Eder, hvem der har givet Eder Ordrer, saa svarer blot, at en Ubekjendt havde taget sig af Kudsken, da I kom til, eller rettere, at I have handlet paa egen Haand, overeensstemmende med Menneskepligtens Love. Dette vil fordoble den Belønning, I kunne vente, og det have I sikkert ikke Noget imod."

Fiskerne vare kloge nok til at indsee deres Fordeel og lovede at holde ham aldeles udenfor Sagen, især da de erfarede, at han ikke saa meget som kjendte Vognens Eiermand, og strax efter satte man sig i Bevægelse, i Haab om at kunne naae Breslau om to Timer.

Philibert befandt sig neppe alene, førend han søgte et ensomt Sted, hvor han uforstyrret kunde hengive sig til den nøiagtigste Undersøgelse af Tegnebogen, hvilket han havde sat sig paa det Punkt at være berettiget til. Baronen og hans Renomee vare ham aldeles fremmede. Først idag havde han hørt ham nævne i Pensionsanstalten, og det paa en Maade, som var ham i samme Grad paafaldende, som det Ærinde, der havde ført ham hid. Da førte en aldeles tilfældig Omstændighed ham til at blive befordret i Baronens Vogn, hvilket medførte, at han kom i Besiddelse af en Medaillon og en Tegnebog, der faldt ham i Hænderne paa en Maade, som om det saaledes var en Bestemmelse. Den unge Mand, som, ved de Tilskikkelser, der havde ramt hans Fader, Gabriele Valentin, og hendes af ham saa høit elskede Datter, følte sig mere og mere tilbøielig til at gjøre sig fortrolig med eventyrlige Kombinationer, anede snart i Baronen en for sin Skjebne meget indflydelsesrig Person, og da ethvert Øieblik forekom ham kostbarere end nogensinde, stræbte han med Iver om muligen at komme paa Spor efter Et eller Andet, som kunde afgive en Rettesnor for hans yderligere Bestræbelser, og denne troede han at maatte finde, hvis det lykkedes ham at udtyde de hemmelige Skrifttegn. Hurtig besteg han det bakkerige med Skov bevoxede Terrain, som strakte sig langsmed Floden. Her tog han Plads i en af de mange naturlige Løvhytter, som frembøde Ly for Solen, og snart var han fordybet i Studiet af det mystiske Papir, han havde fundet i Tegnebogen ved de mistænkelige Pulver.

Længe brød han forgjeves sit Hoved, men paa eengang opdagede han paa Bagsiden af Papiret en geometrisk Figur, hvis Rand var forsynet med Ziffre. Hørte denne selsomme Figur til Korrespondancen, eller hvilken Betydning

kunde den have? Da han havde overveiet Sagen i nogen Tid, fremtog han sin Lommebog og noterede de enkelte Ziffre bag hinanden. Herved kom han til den Slutning, at de dannede et Alphabet, og nu laa den Formodning nær, at Figuren angav Nøglen til Tegnskriften. Med forøget Iver tolkede han nu det ene Ord efter det andet; allerede havde han forstaaet den første Linie, og Sløret løftede sig efterhaanden for hans Øine, for at afhylde ham en Forbrydelse, som, efter dette Blads Indhold, var begaaet mod hans egen Fader.

Tegnebogen, med dens farlige Oplysninger, tilhørte Baronen, som havde ført den med sig i en hemmelig Lomme i Reisevognen. Den indeholdt den Optegnelse, betræffende hvad Baronen havde at foretage, som Wesley havde forsynet ham med i Gjestgiverstedet i M— navnlig betræffende de vedlagte Giftpulvere og det Løvte, han havde givet Falskmøntneren, at tilveiebringe et betryggende Lokale til Fabrikationen af de falske Banknoter.

Philibert opnaaede med stedse tiltagende Sindsbevægelse at gjennemtrænge det hele skjendige Anslag Ord for Ord, og han hensank i dybe Betragtninger over det selsomme Spil af Skjebnen.

„Det er aabenbart en Foranstaltning af Forsynet, hvis Langmodighed med disse Uværdige har naaet sin Grændse," udbrød han, greben af Ærefrygt for den Allerhøiestes aldrig udeblivende retfærdige Hjemsøgelse. „Det er ikke nok, at disse slette Individer have gjort min stakkels ulykkelige Fader til at blive anseet for en Bedrager, at de have foranlediget hans Fængsling, de tragte ham ogsaa efter Livet, for at Sandheden kan blive begravet med ham. Wesley, denne troløse, eftersporede Embedsmand, befinder sig altsaa endnu her i Provindsen, hvor han har sammensvoret sig med to af sine Brødre, for at forgifte min Fader. Og nu denne Baron? Hvad er han for et Menneske? Hvilke Forbindelser knytte ham til disse Forbrydere? Hvad har foranlediget, at han har kunnet nedlade sig til at være deres Agent, hvilket denne Gift og disse Instruktioner, som han fører med sig, noksom bevise. Baronen er deres Medskyldige! Og hvilke Forretninger drive disse Elendige i al Hemmelighed, siden denne Korrespondance taler om et heelt Selskab? Wesley vil rekognoscere i Posen, og anbefaler sine Medforbundne visse Viinbjerge ved et Gods, som særdeles egne sig til Fabriksted. Have de Alle sammensvoret sig imod min Fader? Vil Forfølgelsen af denne Machination ikke bringe os paa Spor efter vore Fjender? Er det Wesley, Baronen, eller hvem, som ved deres falske Underskrifter have fældet ham?"

Philibert stirrede vildt hen for sig, bestormet af tusinde Følelser, som overvældede ham. Han skimtede en lysere Fremtid for sig og Sine, men vilde han, i hvis Haand Herren havde nedlagt Midlerne til at sønderrive det skjendige Net, hvormed Nederdrægtighed havde omgivet sig, have den fornødne Kraft dertil.

Efterat have tømt Tegnebogen og taget dens Indhold til sig, kastede han denne i Floden, da den kunde lede til Opdagelser i urette Tid. Giften, som var bestemt til at dræbe hans gamle Fader bag Fængselsmurene, var skjult ved hans bankende Hjerte. Hvor sikker han end var ved at være i Besiddelse af disse dødbringende Pulvere, følte han sig dog betagen af Frygt og Modløshed, og han bævede for den Magt, han ikke kunde frakjende sine Modstandere, som ved deres Usynlighed og deres Angreb med skjulte Vaaben bleve dobbelt farlige.

Øieblikket var ikke egnet til, at Philibert kunde løse alle de piinlige Indtryk, som uimodstaaeligt gjorde sig gjeldende. Saa hurtigt som muligt at vende tilbage til Breslau, forekom ham især magtpaaliggende. Med faste og ilsomme Skridt begav han sig til Staden, hvor Gabrieles ulykkelige Forhold mere end nogensinde gjorde Fordring paa hans Deeltagelse. Han havde opkastet sig til hendes Forsvarer og Beskytter, og nu opfordrede Skjebnen ham til en haard Kamp med egne Fjender. Hvilken Pligt skulde han først efterkomme?

Da han betraadte Gjestgivergaarden, troede han idetmindste at forefinde Underretning om hende, men nei, hverken hendes egen Persons Tilstedeværelse eller noget Budskab fra hende løste hans Tvivl betræffende hendes Modtagelse i det forældrelige Huus. Han begav sig til sit Værelse og hensank i dybe Betragtninger. En ufortøvet Afreise til Sch—, for at besøge sin Fader og for selv at sikkre den Ulykkelige mod de Farer, som omgave ham, saavelsom for at meddele hans Faders Sagfører de vigtige Oplysninger, han var kommen i Besiddelse af, var af største Vigtighed, men var det ham muligt at fjerne sig fra Staden, førend han var kommen paa det Rene med, hvad der var bleven af den stakkels Moder, der søgte sine Børn. Hvor nødigt han end vilde, maatte han begive sig til det wandowske Hotel; ene her kunde han faae tilstrækkelig Oplysning.

Da det denne Dag vilde være for seent, indfandt han sig der først den næste Dag. Portneren negtede ham Adgang, da han forlangte at tale med Baronesse von Wandow.

Han erfarede nu, at den gamle Dame var død, og at Fru von Zarkow var Eierinde af Hotellet, og da han ønskede at meldes hos hende, blev han indladt.

„Deres Navn, min Herre," sagde Tjeneren, som var tilstede i Forværelset.

„Er ikke nødvendigt," svarede Philibert. „Siig Deres Frue, at jeg har noget særdeles Magtpaaliggende at forebringe hende. Mit Navn skal jeg selv sige hende, naar jeg har faaet Adgang til hendes Person."

Tjeneren gik, og kom strax efter tilbage med det Svar, at den naadige Frue ikke modtog Nogen, der indfandt sig inkognito, og at hun forøvrigt for Øieblikket var saa optaget, at hun ikke var visibel for Nogen.

„Bed Deres Frue undskylde, at jeg viser mig noget paatrængende," sagde Philibert, „men mit Ærinde tvinger mig dertil. Siig Majorinden, at jeg er kommen, for at forhøre mig om hendes Søster, Fru Gabriele Valentin, som er forsvunden i dette Huus."

Tjeneren studsede og tøvede med at efterkomme hans Opfordring.

„Gaa De kun," tilraabte Philibert ham. „Handl som en brav Mand og meld mig, thi jeg lader mig ikke afvise."

Tjeneren gik. Faa Øieblikke efter aabnedes Fløidørene. Fru von Zarkow viste sig i samme, blev staaende i nogen Afstand, og betragtede Philibert med en stolt Mine.

„Jeg kunde ikke undlade at see den Ubekjendte, som interessérer sig for Gabriele Valentin og troer at turde bruge Magtsprog i dette Huus," sagde hun spottende. „Lad mig sige Dem, min Herre, at De kommer for silde; hende, De erkyndiger Dem om, er ikke her, og har Intet her at gjøre. Jeg negter ikke, at hun for nogle Dage siden trængte ind i mit Hotel, ligesom De idag, men jeg kan forsikkre Dem, at man hurtigt gjorde Anstalter til at bringe hende tilbage til Berlin, hvor hun hører hjemme. Jeg beklager meget, at De ikke fik Anledning til at tage Afsked med hende og ønske hende en lykkelig Reise, men det er ogsaa Alt, hvad jeg kan gjøre for Dem. Farvel, min ubekjendte Herre! De skal ikke oftere gjøre Dem Uleilighed med at indfinde Dem her, hvor De Intet har at søge."

Majorinden trak sig langsomt tilbage, uden at tabe Philibert afsyne; hun syntes ret nøie at indpræge hans Billede i sin Erindring.

„Tvivl ikke om, min Frue, at vi ville gjensees, og da, som jeg vil haabe, med større gjensidig Behagelighed end idag," sagde han i en Tone, som vexlede imellem Høflighed og et halvt truende Tilsagn. „Jeg giver Dem Tid til at tænke over Deres Machinationer, og for at De bedre kan beholde mig i Deres Hukommelse, er jeg saa fri at tilkjendegive Dem, at mit Navn er Herzford. Paa et snarligt Gjensyn, min Frue."

Philibert fjernede sig, og Majorinden saae efter ham med et mørkt Udtryk, hvis mildeste Fortolkning var: „Hvilket uvelkomment Menneske!"

At Gabriele skulde være vendt tilbage til Berlin, uden at sætte ham i Kundskab derom, kunde han ikke troe. Hun befandt sig sikkert i Breslau, men hvor? Majorinden havde udtalt sig om hende i en Tone, som betegnede, at hun ikke frivilligt havde forladt hendes Hotel, men at man havde ført hende bort, dog, Portneren, som han havde søgt Oplysning hos, var, eller foregav at være, aldeles uvidende i den Henseende. Endnu en Dag vilde han vente, og da maatte han ile til Sch— for at virke for Faderen. Ifølge sit Løvte, begav han sig til Hospitalet, for at see til Joseph. Denne fortalte, at Baronen havde indfundet sig hos ham, saasnart han erfarede, hvad der var skeet, samt at han meget magtpaaliggende havde erkyndiget sig om en Tegnebog, som var forsvundet af Vognen, hvor den havde været forvaret i en hemmelig Lomme, paa hvilken han havde bemærket, at Fjederen var sprunget. Joseph havde ikke kunnet give nogen Oplysning om samme, men udtalt den Formodning, at den, under det voldsomme Stød, Vognen fik, maatte være fløiet ud af det sønderslagne Vindue og faldet i Floden. Baronen havde derpaa givet ham nogle Penge, men ladet ham vide, at han ikke længere kunde beholde ham i sin Tjeneste, da han ufortøvet skulde afreise til Godset Lyso i Posen, og derfor maatte antage en anden Kudsk.

8.

Den Vanvittige.

Philibert bevidnede den ærlige Joseph sin Tilfredshed med, at han ikke havde nævnet hans Navn eller at han havde benyttet Baronens Vogn.

„Hvad Din Afsked angaaer, saa er den kommen særdeles beleilig," sagde han. „Saasnart Du er helbredet, kan Du melde Dig hos min Tante, som jeg vil anmode om at optage Dig blandt sine Folk, indtil vi træffe sammen." Derpaa bøiede han sig dybere ned til ham og tilføiede: „Jeg sætter min fulde Lid til Dig, Joseph, støttet paa den Hengivenhed, Du altid har viist mod min Familie, og jeg paalægger Dig, ikke at røbe nogen Skræk over, hvad jeg

finder mig beføiet til at betroe Dig, da det fortiden maa være en ubrødelig Hemmelighed imellem os, men som jeg ikke tør være ene om at bære, da Ingen veed, hvad det næste Dieblik fører med sig." Efter denne Indledning satte han sig tæt ved hans Leie og gjorde ham, med al den Rolighed, han kunde opbyde, bekjendt med de fjendtlige ja morderiske Anslag, der vare rettede mod hans Fader, samt hvorledes netop den Tegnebog, Baronen saa ængsteligt havde forhørt sig om, og hvilken, ligesom ved Forsynets Styrelse, var falden i hans Hænder, indeholdt de uforkasteligste Beviser derfor.

Da Ulykken ramte den gamle Hr. von Herzford, havde Joseph maattet forlade sin mangeaarige Tjeneste hos denne. Han, som saa mange Andre, følte sig overbeviste om hans Uskyldighed, og det glædede ham at kunne medvirke til at bringe den for Dagen. Det tilsigtede Mord paa hans fordums Herre og Baronens Deeltagelse i en saa skrækkelig Gjerning, gjorde et forfærdeligt Indtryk paa den gamle Tjener, og det kostede Philibert den største Umage at afholde ham fra at lade det komme til Udbrud.

(Fortsættes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„'Ved Propheten, derpaa har jeg ikke tænkt!' raabte Lieutenanten, og der kom pludseligt Liv i ham. 'Hvoraf formoder De, at de Hunde skulde vise sig saa slette?'

„'Fordi, som De seer, Jordvolden er opført af Soldaterhænder, hvilket dens Regelmæssighed betegner, og fordi Negerne, selv om man ikke vil drage nogen Slutning heraf, aldrig føre Krig paa den Maade. Dog, nok herom! Alverdens Ord forandre ikke Sagen. Det gjelder nu om at finde paa, hvorledes vi skulle forebygge de onde Følger af den stedfundne Mangel paa Agtpaagivenhed.'

„'Den første Forholdsregel, vi have at tage, er, ikke oftere at lade disse tvende Officierer trække paa Vagt, thi de kunne let forkjøle sig, naar de skulle sove i det Frie,' brummede Mubruk tørt. 'Jeg mener, Abu Midfa, at det er bedst, at Du, Achmet, Hamet og jeg skiftes til at være paa Post, thi da ere vi idetmindste sikkre paa, at vore Bøsser forhindre de Sorte fra svømmende at nærme sig Øen, hvilket de maaskee i Nat blot have ladet sig afholde fra ved Vagternes lydelige Snorken. Jeg vil strax gjøre Begyndelsen og blive her oppe; thi dersom jeg forstaaer mig ret paa mine Landsmænd, saa vil der skee Noget endnu i Formiddag, som vil holde os i Aande.'

„Mubruk undersøgte sin Bøsse, og vi forlode ham.

„Efter Solens Stilling paa Himlen kunde Klokken vel være ti, da jeg hørte et Skud fra Platformen. Jeg var netop beskjeftiget med at støbe Kugler, men kastede hurtigt Formen, greb Geværet og sprang op til Mubruk, som var ifærd med at lade paany.

„'Hvad er der?' spurgte jeg.

„'Ikke noget af Betydenhed,' svarede den Sorte. 'Det var blot en Gulneger, som paa Bugen vilde snige sig hen til Jordvolden igjennem det høie Græs, men han gjorde det saa ubehændigt, at jeg fik Øie paa ham og sendte ham en Kugle i Skalden, blot for at indgyde de Kjeltringer Respekt.'

„'Hvorfor man ikke vil undlade at vise os Erkjendtlighed," bemærkede jeg og pegede paa Volden, over hvilken netop nogle Bajonetter kom tilsyne.

„'Lad dem see sig for,' grinede Mubruk, 'thi det mindste Stykke af et Menneske, som vover sig frem over Randen, skal aldrig mere komme til at beklage sig over, at vi ikke have viist det al mulig Opmærksomhed.'

„Mubruk fremtog derpaa sin Jagtkniv og skjar fire Aabninger med lige Mellemrum i det uldne Teppe.

„'Saa,' sagde han, 'det er vore Skydeskaar, saa at vi ikke behøve at stille hele Bredsiden af vort Legeme blot. Gullerne kunne maaskee være ubehændige nok til at træffe et Menneske med deres Kugler.'

„Den nye Indretning var meget praktisk. Man kunde nu, uden at lade sig see, stikke Bøsseløbene gjennem Aabningerne, og da der foroven blev frit Rum nok, oversee Alt og tage nøiagtigt Sigte. Dette var en betydelig Fordeel, som vi havde forud for Negersoldaterne, thi disse kunde ikke undgaae at hæve sig over Jordvolden, naar de skulde lægge an, og saaledes udsætte den øverste Deel af Legemet for vore Kugler, som sjeldent feilede.

„Det var imidlertid bleven Middag, og Mubruk blev afløst af den gamle Underofficier, der, uden Hensyn til Omstændighederne, ikke noksom kunde glæde sig over, hvor godt de sorte Soldater havde anlagt Skydevolden.

„'Isandhed,' udbrød han, 'det er Synd for

de Fyre, at de maa komme under vore Bøsser; det er ingenlunde slette Soldater, og jeg maa sige, at de gjøre min Underviisning Ære.'

„Den gamle Underofficier havde vel været omtrent to Timer paa sin Post, da tre stærke Slag med Bøssekolben tilkjendegave os, at han havde Noget at meddele. Jeg tog mit Gevær og sprang op til ham.

„‚Ved Prophetens Skjæg,' sagde Hamet, uden at forandre sin iagttagende Stilling bag Tæppet, ‚jeg vil ikke være ærlig, naar der ikke er Noget igang hist ovre. Se blot, hvorledes, fra Tid til anden, et med Græs og Planter omviklet Hoved kommer tilsyne over Volden, som om det vilde udspeide os. Hvorledes det end forholder sig, kan jeg ikke undlade at skikke den Karl en Kugle, for at betage ham Lysten til at kigge os i Kortene.'

„Jeg var knælet ned ved Siden af Hamet, og rettede ligeledes gjennem et af Hullerne min Opmærksomhed paa Volden. Netop i dette Dieblik viste Gjenstanden sig atter, men den syntes ikke at være noget Menneskehoved.

„‚Skyd,' sagde jeg, thi jeg vilde see, hvad Virkning en Kugle vilde gjøre. Hamet stak Bøssepiben gjennem den nærmeste Aabning og spændte Hanen, men idetsamme forsvandt den vandrende Græshob. Jeg lagde ogsaa an, og holdt mig parat. Et Dieblik efter kom Gjenstanden atter over Randen af Brystværnet. Underofficierens Bøsse knaldede netop, ligesom jeg vilde afholde ham fra at brænde løs, da det Hele forekom mig at være en Krigslist, for at bringe os til at give Ild, og saaledes tilkjendegive, hvor vi vare. Og det viste sig virkelig at være Tilfældet, thi ligesom vi talte sammen om det Sandsynlige heri, affyredes der mindst sex Bøsser paa os, men Kuglerne sloge magtesløse mod vort Dækken, og gjorde os ingen Skade, medens jeg benyttede Dieblikket til at tage en af de sorte Hallunker paa Kornet, og et Skrig, som ledsagede den lynsnare Forsvinden af min Mand, sagde os, at han havde faaet sin Bekomst.

„Skydningen havde kaldt Dens hele Besætning til Vaaben paa Platformen.

„‚Hvor de Mennesker ere dumme, at de kunne troe, at deres Kugler kunne gaae igjennem et uldent Dækken og anrette nogen Skade,' raabte en af de tyrkiske Officierer med en spottende Latter, som Flere istemmede, kun ikke Mubruk, der var bleven usædvanlig alvorlig.

„‚Mine Venner,' sagde han, ‚troe ikke, at disse Soldater, ledede af de listige Njematinegere, er saa enfoldige, uden Grund at skyde paa det uskyldige Dækken. Nei, i denne Maneuvre ligger en eller anden Rævestreg, som kun altfor snart vil blive os indlysende, thi jeg kjender de Karle tilbunds.'

„‚Allah, hvad er det?' raabte Hamet, der endnu ikke havde forladt det Sted, hvorfra han gjorde sine Jagttagelser. ‚Se, se, der driver en Baad med en Neger i nedad Strømmen, og dersom jeg ikke feiler, er det vor Baad. Jeg gjenkjender den paa Beyens brogede Hestedækken, som jeg lod blive tilbage i samme.'

„Mubruk udstødte et lydeligt Skrig og lagde sit Gevær an, da Baaden blev synlig for os Alle. Sex Bøssepiber rettedes paa den deri staaende Neger, som nu, udstødende et høit Krigshyl, sprang i Vandet. Skuddene knaldede næsten samtidigt, men ogsaa fra Jordvolden, som vi i Overraskelsens Dieblik ganske havde forglemt, faldt der Skud, og to af Officiererne, der havde stillet sig blot derved, at de, for at tage bedre Sigte, vare traadte frem for det beskyttende Dækken, styrtede døde omkuld.

„Baaden vedblev at drive med Strømmen. Mubruk slog sig med den knyttede Haand for Panden og hengav sig til de vildeste Udbrud.

„‚Tænkte jeg ikke nok,' stønnede han, ‚at der maatte være Et eller Andet iværk. O, disse Kjeltringer ere listige som Djævle! De gjorde Regning paa, at deres Kneb med den fordægtige Gjenstand af Græs og deres Skyden vilde lægge Beslag paa vor hele Opmærksomhed, og de feilede ikke. Medens vi gabede i Øster, handlede de i Vester. En snue Hund svømmer gjennem Floden og fører Baaden bort, for at afskjære os ethvert Middel til Frelse, og de have i den Henseende opnaaet et langt heldigere Resultat, end de kunne have formodet, thi vort hele Krudtforraad laa i den fordømte Baad, og hvad vi endnu have tilbage i Hornene er ikke tilstrækkeligt mere end til een Dag. O, at Ingen tænkte paa, at bevogte det for os saa vigtige Fartøi, eller, om vi ikke ansaae dette fornødent, at bringe Krudtet i Sikkerhed.'

„Mubruks fortvivlede Tale bragte Blodet til at vige fra mit Hjerte. Hvad det vilde sige, i hine Egne og især i vor Stilling, at være uden Krudt, vidste jeg frem for Nogen, og hvad min Jæger sagde, havde han kun altfor god Grund til. I mit Kæmpehorn havde jeg endnu høist fire Skud, og hvorledes det forholdt sig med Mubruk, anede jeg af hans Tale. Om de Andre vil jeg slet ikke tale, da disse allerede flere Gange havde brugt af vor Munition.

„‚Men er der ingen Mulighed for, atter at komme i Besiddelse af Baaden?' spurgte jeg Mubruk, som fortvivlet fulgte den med Dinene.

„‚Ikke uden man vilde udsætte sig for den sikkre Død,' svarede Mubruk mørk. ‚Den sorte

Hund har kastet brændbart Stof i Baaden; jeg seer tydeligt Røgen stige iveiret; desuden lade Negerne den ikke ud af Øiet, men følge den, til den flyver i Luften, hvilket snart vil skee.'

„Igjennem et af Hullerne iagttog jeg, hvorledes den langsomt drev nedad Strømmen, medens en graa Røgsøile steg lodret op fra den. Pludseligt slog en lys Flamme iveiret, og samtidigt hermed fulgte et stærkt Knald. Baaden maatte formodentlig være splintret ad og spredt til alle Sider, thi strax efter opdagede vi nogle rygende Bræder og Planker, som dreve omkring paa Overfladen. Det frygtelige Glædeshyl fra Prairierne, som ledsagede denne Begivenhed, beviste nokſom, at de Sortes Krigslist fuldkomment var lykkedes. Vi befandt os uden Baad og uden Krudt, halvt om halvt i vore forbittrede Fjenders Magt.

„'Og hvad er der nu at gjøre?' spurgte jeg. 'Skulle vi i al Ro lade os slagte?'

„'Lad os, frem for Alt, see efter, hvor meget Krudt vi have,' svarede Mubruk, idet han paany opmandede sig og kastede et foragteligt Blik paa de som af et Lyn ramte Tyrker.

„Som det snart viste sig, havde vi i Et og Alt endnu Krudt til to Skud for hvert Gevær. Mubruk rystede sorgmodigt paa Hovedet.

„'Dermed komme vi ikke vidt,' sukkede han, 'og der bliver os ingen anden Udvei tilbage, end næste Nat at svømme igjennem Floden, og, naar vi have naaet den venstre Flodbred, at flygte, saa hurtigt vi formaae, thi ellers ere vi ufeilbarligt forlorne. De sorte Niddinger vide, at vi have Mangel paa Munition, og de ville derfor uden mindste Frygt sætte herover og gjøre os til Fanger, og da er al Frelse umulig.'

„Tyrkerne zittrede over alle Lemmer og stirrede fortvivlet frem for sig.

„'Vi kunne ikke svømme,' klagede de næsten eenstemmigen.

„'Saa maa I blive hvor I ere, naar vi prøve paa at naae Land,' svarede Mubruk koldt.

„'Nei,' udbrød jeg bestemt, 'maa de blive her, saa bliver jeg ogsaa; Ingen skal sige om mig, at jeg i den yderste Nød har ladet mine Ulykkesbrødre istikken.'

„Mubruk trak paa Skuldrene, og derpaa forlod han tilligemed Mango og Achmet Hulen, til hvilken vi vare vendte tilbage for at raadslaae om vor Stilling og hvad der var at gjøre.

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Hvad er Aagerrenter?" — „Fløden som skummes af Melken!"

En Dame skulde males. „Ønsker De at blive malet som Knæstykke eller i heel Figur?" spørger Kunstneren. Damen: „Naturligviis som Knæstykke; jeg i hvid Dragt og min Forlovede knælende for mine Fødder."

En politisk Kludesamler, som hadede Napoleon, fattede den Plan, at sammenkalde en Kludesamlerforening, hvori han foreslog at lade udgaae den Erklæring, at naar Pressen ikke ophørte med at rose den forhadte Potentat, vilde man ansee det under sin Værdighed fremtidigt at samle Klude til Forfærdigelsen af Trykpapiir.

I London gives der en Art Rottejægere, som søge deres Erhverv i Gadesluserne, hvor de, forsynede med et Lys, en Reflektor af Tin, en Spade og en Sæk, fange Legioner af Rotter, hvis Skind, der levere Materialet til de fineste og meest elastiske Damehandsker, betales dem med en Middelpriis af 8 ß. dansk Stykket.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 2den September. № 36.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Indiske Kølleſvingere (med xylographeret Afbildning.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

„Du vil indsee, Joseph," vedblev Philibert, „hvor vigtigt det er for mig at faae besvaret, hvad jeg nu vil spørge Dig om. Siig mig, hvilke Reiser Du i den sidste Tid har foretaget med Baronen?"

„Vi have været i Breslau, i Sch— og i M—", svarede Joseph.

„I Sch—!" faldt Philibert ham hastigt i Ordet. „Hvad havde Baronen der at gjøre?"

„Vi hentede paa denne Udflugt en ung Frøken fra Klosteret, og jeg maatte holde længe udenfor, inden han kom med hende."

„Og hvor førte han hende hen?"

„Vi kjørte midt om Natten til den lille Stad M—, hvor vi gjorde Holdt udenfor Gjestgiverstedet. Strax efter ankom en Ekuipage med en enlig Dame, som lod holde ved Siden af os. Damen kaldte sig Grevinde von Czacki. Baronen førte den unge Klosterfrøken hen til Grevinden og forestillede dem for hinanden, og hvor nødig hun end vilde, hvilket jeg godt bemærkede, maatte hun dog stige ind til Grevinden, som strax efter kjørte bort ad Breslau til."

„Og hvad skete videre, Joseph?" udbrød den unge Mand utaalmodig. „Jeg har al Grund til at formode, at den Klosterfrøken, Du taler om, og som man saa at sige har bortført, siden det skete mod hendes Villie, er en mig meget kjer Dame."

O, havde jeg vidst alt dette for nogle Dage siden," udbrød Joseph, „hvor kunde jeg da ikke lagt Mærke til de allerubetydeligste Ting, som kunde tjent til i Forening at bringe Dem til Vished om det, som de nu kun kan formode. Dog, dette staaer ikke til at ændre, derimod vil jeg fortælle Dem Alt, hvad jeg erindrer mig, om De kan faae Noget ud deraf, som kan være Dem til Nytte. Efterat Grevinden var kjørt bort med Frøkenen, blev Baronen endnu længe i Gjestgiverstedet i M—. Endeligt kom han, men, som det syntes, i en meget ophidset Tilstand, og vi kjørte til Breslau."

„Veed Du ikke med Vished, hvor Grevinden førte den unge Dame hen?"

„Nei, Hr. Doktor, det kan jeg desværre ikke angive," svarede Joseph ganske modfalden over ikke at kunne besvare dette Spørgsmaal.

„Men Du saae hende dog, og kan vel give mig en Beskrivelse af hendes Ydre."

„Alt, hvad jeg kan sige, er, at hun havde et smukt, men særdeles blegt Ansigt, og at hun var meget ung, ja, vel neppe mere end sexten Aar."

„Har Baronen opholdt sig i Sch— i længere Tid?"

„I flere Uger. Mod Slutningen af vort Ophold der, saae jeg Fru von Zarkow; jeg har ogsaa engang maattet kjøre hende til Klosteret i vor Vogn."

Dette, i Forening med andre Omstændigheder, gjorde det næsten til Vished for Philibert, at det var Konstance, Baronen havde afhentet i Klosteret. Medaillonen, som han havde fundet i Baronens Vogn, vilde kunne give Oplysning

derom, dersom det var en Gave af hendes Moder.

Da han ikke troede at kunne uddrage noget Yderligere af Josephs Meddelelser, tog han Afsked med ham, idet han paalagde ham, saasnart hans Helbred tillod det, at indfinde sig hos ham.

Han forlod den store Sygesal, hvori Joseph laa tilligemed mange andre Patienter. Ved Enden af Korridoren, som strakte sig over Etagen, blev en Dør tilfældigt aabnet, og en Syg, et Fruentimmer, som var spændt fast til en Bærestol, blev baaret ud. Den Ulykkelige kæmpede saa stærkt imod, at Porteurerne vaklede til alle Sider og saae sig nødsagede til at standse og hvile, indtil hun blev roligere.

Tvende af Anstaltens Læger vare ligeledes traadte ud af det Værelse, hvorfra den Syge bragtes. Den ene var en Mand i de yngre Aar, den anden en kraftig Mand i den ældre Alder. Begge nærmede sig strax Baaren og beskjeftigede sig med den utaalmodige Patient. En fortvivlet Graad, som altimellem afløstes af en vild Latter, fremtvang sig fra hendes arbeidende Bryst, og naar Taarerne forsagede og Latteren hendøde paa de med et let Skum bedækkede Læber, sank hun hen i en lam og kraftløs Tilstand. Under et saadant indtrædende Tilfælde gave Lægerne Porteurerne et Vink, og de skyndte sig bort med den Lidende til en anden Afdeling af Huset, hvor de for Vanvittige indrettede Zeller befandt sig.

De tilbageblivende Læger opholdt sig endnu en Tid i Korridoren for at udvexle deres Anskuelser om Beskaffenheden af det Onde, den bortbragte Patient var hjemsøgt af.

„Min kjere Hr. Kollega," sagde den ældre, „Retten er denne Gang ubestrideligt paa min Side, og vi ville ret snart lade hende hente tilbage og underkaste hende en anden Kuur, thi hun er ikke mere fra Forstanden end jeg. Da man bragte hende hid, var jeg tilstede. Hun henfaldt strax i en stærk Paroxysmus, og den har ideligt gjentaget sig. Den Syges Sind er aabenbart heftigt angrebet og rystet af aandelige Lidelser, men heller ikke mere. Hun bør ikke underkastes Strenghed eller voldsomme Forholdsregler, men man maa tvertimod iagttage den største Skaansel. Der findes ikke de fjerneste Symptomer hos hende til Vanvid eller Raseri; ikke den mindste Grund hertil er at formode som tilstedeværende. Hvad jeg derimod antager, er, at hun ubevidst ved Nydelsen af en eller anden skadelig Substants har paadraget sig en Forgiftning, der dog neppe er farlig, da der, selsomt nok, i Symptomerne paa denne Forgiftning, viser sig en Modvirkning af samme. Patientens i det Hele taget pirrelige Tilstand er iøvrigt skikket til at lede til falske Slutninger. Om to Timer vil jeg forhøre mig om hende, og haaber da at skulle overbevise Dem om min Anskuelses Rigtighed, indtil da maa jeg anbefale, som alt bemærket, den største Skaansel og Anvendelsen af beroligende Midler, der muligen kunde fremkalde en velgjørende Søvn."

Efter disse Slutningsord skiltes Lægerne ad, og Philibert forlod Hospitalet uden at ane, at den Ulykkelige, hvis Tilstand havde vakt hans Medlidenhed og fængslet hans Interesse som Læge, var Gabriele Valentin, som han saa ivrigt søgte at opspore. Da Lægen udtalte de for ham saa skjebnesvangre Ord om en Forgiftning, stod hans Faders Skjebne med mørke Træk for hans Øine. Han vendte hastigt hjem, men der var ikke indløbet nogen Underretning om den Savnede. Nu kunde han ikke længer opsætte sin Afreise. Han skrev et Brev til hende, hvori han opgav Grundene, som kaldte ham til Sch—, og hans Adresse i denne By, vedlagde Medaillonen, med Spørgsmaal om den tilhørte hendes Datter, overgav Verten Skrivelsen tilligemed en Vexel paa en betydelig Sum, og forlod derpaa Breslau.

9.

Opklaringer.

Siden Gabriele af Majorinden ubarmhjertigt overgaves som en Vanvittig i Lægernes Hænder ved en offentlig Helbredelsesanstalt, siden hun, under Virkningen af et morderisk Forsøg paa at forgifte hende, havde kæmpet med Døden, og medens hendes Sind stedse var beskjeftiget med Tanken paa sine Børn, naar lyse Øieblikke indtraf, og hun havde en smertelig Fornemmelse af nu at være aldeles forladt, havde dog een deeltagende Person indfundet sig ved hendes Leie og bedende lagt sine Hænder paa hendes betyngede og forvirrede Hoved, fuld af Medlidenhed med den Ulykkelige, som han havde kjendt fra Barndommen af, og med Hjertet opfyldt af Hengivenhed og en redelig Villie til at tjene hende, og det var den gamle Daniel.

Efterat Fru von Zarkow havde modtaget Overherredømmet i det wandowske Huus, maatte Daniel, paa Grund af sin fremrykkede Alder, forlade den Plads, han i saa mange Aar havde indtaget. Han vilde nu begive sig til sin Fødeby, Sch—, for at tage Ophold og tilbringe Resten af sine Dage hos en Søn, som her drev en lille Handel.

Gabriele Valentins Lidelser havde rørt ham

saa dybt, at han gjentagne Gange havde besøgt hende i Hospitalet i det Haab, at finde en Udvei, der kunde frelse hende fra aldeles at prisgives sin Skjebne. Den gamle Daniel kjendte ret godt den afdøde Kjøbmand Valentins høitbedagede Moder, som boede i Sch—; hende vilde han besøge, aabenbare hende Svigerdatterens Elendighed, og søge at opnaae et Hjem og en anden Moder for den Lidende, der var forstødt af sin egen Slægt.

Under sine Besøg hos Gabriele udrettede han Intet. Det var kun med megen Besværlighed at han fik Adgang til hende, og da stod han tavs ved hendes Leie, thi hun kjendte ligesaa lidt ham som nogen Anden, i den sandsesløse Tilstand, hvori hun befandt sig. Da Daniel saae, at han Intet kunde udrette, forlod ogsaa han Staden.

Imidlertid indtraadte der pludseligt en Forandring i den Lidendes Tilstand; Dødsenglen veg bort fra hendes Leie og Livet vinkede hende paany. Det viste sig snart, at den ældre Læge havde havt Ret i sin Anskuelse, og at hun var ved sin fulde Forstand; en heftig Nervefeber havde angrebet og rystet hende i en Grad, der fremkaldte en lammende Virkning baade paa Sjel og Legeme, og kun den særdeles Omhu og Pleie, der var ydet hende, i Forbindelse med den stærke Natur, hun besad, kunde hun takke for, at hendes Helbred paafulgte med hurtige Skridt. Virkningen af den hende af Baronen bibragte Gift, var, deels ved den Drik, gamle Daniel umiddelbart derpaa rakte hende til at forfriske sig paa, og deels ved Foranstaltninger af Lægen, som oppdagede Symptomerne dertil, bleven aldeles hævet. Under hendes hele Sygdomsperiode havde hun ikke yttret det Mindste hverken til hendes Omgivelse eller til Lægerne om hendes ydre Forhold, dog vare disse ikke fremmede for dem, da hun i sine Feberphantasier tydeligt nok havde lagt sin Længsel efter sine Børn for Dagen og fremsat sin Anklage mod Søsteren, saa at de vare fortrolige med Aarsagen til de Indtryk, der havde foranlediget hendes Lidelser.

Efterat Gabriele var kommen sig saa vidt, at hun ikke længer behøvede at holde Sengen eller tilbringe Dagen i Sygeværelset, tilkjendegav hun som sit Ønske, at ville forlade Hospitalet. Idet Direkteuren i denne Anledning indfandt sig hos hende, overrakte han hende tvende Breve, som vare indløbne under hendes Sygdom. Det ene var adresseret til Direktionen, og selvfølgelig aabnet af denne, og det indeholdt et Pengebeløb, bestemt for Patienten Madame Gabriele Valentin i det Øiemed, at hun for samme kunde vende tilbage til Berlin. Brevet var uden Underskrift, og idet hun gav Direkteuren det tilbage tilligemed dets Indhold, sagde hun: „Jeg ønsker ikke at modtage denne Sum, da det ikke er min Hensigt at vende tilbage til Berlin, men beder Dem at opbevare den. Den Person, fra hvis Ædelmodighed den hidrører, vil ikke undlade at gjøre Skridt for at erfare om dens Anvendelse har fundet Sted overeensstemmende med Øiemedet, og De vil da see Anledning til at tilbagegive samme til Afsenderen."

Gabriele formodede ganske rigtigt, at Brevet var fra Fru von Zarkow, som vilde have hende bort fra Breslau, og derfor afviste hun det. Det andet Brev bar hendes Adresse, og hun opsatte at læse det, indtil Direkteuren havde fjernet sig. Det var fra hendes Svigermoder og opfyldte hende med en Følelse af Veemod og Glæde, som hun ikke længe havde fornummet.

Det lød saaledes —

„Min gode, kjere Gabriele!

„Dersom Du overlever den Smerte, Din „Familie senest har forvoldt Dig, saa iil med „at komme i mine Arme, der staae aabne for „Dig. Jeg har havt Uret i, hidtil at nære et „uvenligt Sindelag imod Dig, og jeg beder „Dig, for Edmunds Skyld, at tilgive mig. „Den gamle Daniel, som Din Søster Zarkow „har afskediget, har været hos mig og fortalt „mig Alt, hvad Du har gjennemgaaet, foranlediget ved Dine Nærmestes slette Behandling. „Du maa bære over med mig, fordi jeg ikke „afhenter Dig i Breslau; jeg er for gammel „til at foretage en saadan Reise. Betræffende „Dine Børn, da lad Dig ikke skuffe. Raimund „er ikke død; han, saavelsom Konstance, ere „under Guds Varetægt, og Du kan rolig sætte „Din Lid til, at Herren vil staae Dig bi med at „beseire al den Ondskab, Du har været et Offer „for. Forsag ikke, men kom, saa hurtigt som „muligt. Med inderlig Længsel ventes Du af „Din hengivne Svigermoder

„Margarethe Valentin."

Hentydningen til, at man havde næret Frygt for Raimunds Død, beredte Gabriele en ny Skræk; thi Philibert havde fortiet Muligheden heraf, for ikke at forøge hendes Sorger, forend det var uundgaaeligt. En brændende Taare faldt paa det i enhver anden Henseende saa dyrebare Brev, og hun opfyldtes af mørke Anelser ved Tanken om sine Børn. Dog snart vaktes hendes aandelige Kraft paany, og Haabet om, at hendes trofaste Kamp ikke skulde være forgjeves, gav hende sit Mod og sin Fatning tilbage.

Da hun forlod Hospitalet, begav hun sig

til Gjestgivergaarden, for at erkyndige sig om Philibert, som hun hiin skrækkelige Dag havde forladt med Løvte om, at lade ham høre fra sig, hvis hun ikke vendte tilbage, hvilket hun, ved Begivenhedernes Gang havde været forhindret fra. Den Uro, hun betoges af, ved at forestille sig den unge Mands Venten, og de Skridt, han muligen havde gjort, for at erfare, hvad der var bleven af hende, blev snart sat en Grændse, da hun, ved Ankomsten til Gjestgiverstedet, modtog det Brev, han havde efterladt til hende. Ved at aabne det, blev hun greben af en glad Studsen, da den lille Medaillon gled ud af samme. „Konstance!" udbrød hun, og trykkede Smykket til sine Læber, som om hun følte Trang til at yde det de Kjertegn, hun ikke kunde skjenke det dyrebare Væsen, som det tilhørte. Den stakkels Moder var i Besiddelse af et Livstegn fra den elskede Datter, som hun i saa mange sørgelige Aar havde været skilt fra, og dette opfyldte hende med en Lykke, som styrkede hendes Haab. Hun havde hængt det om Barnets Hals til et Minde om Faderen, af hvis Haar det indeholdt en Lok, og hun kunde ikke tvivle om, at den, der kunde sende dette Ømhedspant, ogsaa kunde føre hende i Datterens Arme, thi hun havde jo ingen Anelse om, at Medaillonen var tabt i den Vogn, der førte hende bort fra Klosteret i det Øiemed, at betage den søgende Moder ethvert Spor af sit Barn, og at Philibert ved et Tilfælde var kommen i Besiddelse af den. Imidlertid haabede hun Alt af Indholdet af det Brev, hun holdt i sine zittrende Hænder, men hun blev skuffet. Philibert spurgte, om Medaillonen var Konstances, men han fortalte ikke, at han havde modtaget den af hendes Haand, at han vidste hvor hun var, og at hun ikke længere befandt sig i den forhadte Vold, som hidtil. Dette havde hun et Øieblik trøstet sig ved at skulle læse, men nei! Dog, Philibert var i Sch—, hvortil hun nu begav sig, og hun kunde ikke opgive Tanken om, at den Begivenhed, som havde bragt ham i Besiddelse af Kapselen, maatte kunne tjene til at opspore dens Eierinde.

Tidligt den næste Morgen forlod hun Breslau, og henimod Aften naaede hun Maalet for sin Reise. Atter en Omvexling i hendes Liv, som hun mindst havde tænkt sig, men som hun imødegik med et tillidsfuldt Hjerte.

Enken Valentin, der levede af en lille Pension, som det Handelshuus, hvoraf hendes paa en Reise til Indien afdøde Mand havde været Kompagnon, havde havt ligesaa meget imod hendes Søn Edmunds Forbindelse med Datteren af et adeligt Huus, som dennes Slægt, og den havde fundet Sted uden hendes Samtykke. Desuagtet tilgav hun snart det unge Par, og skjenkede dem sin moderlige Velsignelse. Den wandowske Families skjændige Bestræbelser, for at bevirke hendes Søns Ruin og tvinge ham til at forlade Byen med sin Kone, opfyldte hende ikke alene med Uvillie mod Svigerdatterens hovmodige Slægtninge, men hun anklagede ogsaa de unge Folk, som ikke havde villet høre hendes Forestillinger, og viste især et fjendtligt Sindelag mod Gabriele, som havde været Aarsag til hendes Søns Ulykke. Skjøndt hun havde kæmpet med Fortvivlelse over, ikke at kunne komme dem til Hjelp i den betrængte Tilstand, som de mere og mere hjemsøgtes af, unddrog hun dem dog efterhaanden al Deeltagelse og blev uimodtagelig for deres Skjebne, som hun dog ikke kunde indvirke paa, og siden Gabriele var bleven Enke, havde hun ikke staaet i mindste Berørelse med sin fortørnede Svigermoder.

Nu stod hun atter udenfor Døren til hendes Bolig. Hun ringede og blev indladt.

En værdig Matrone sad i sin Lænestol i det Værelse, hvor hun blev ført ind, med Bibelen paa Skjødet og Hænderne foldede over denne. Hendes Blik var vendt mod den Kommende, og da hun saae Gabriele, holdt hun Haanden over Øinene, som om hun ikke troede paa, hvad der fremstillede sig for dem, men Gabriele laa allerede for hendes Fødder, og med det Udraab: „Jo, det er mig, kjere, gode Moder!" skjulte hun sit Hoved i den gamle Kones Skjød.

„Ak, mit stakkels ulykkelige Barn!" sukkede denne efter en Pause, idet hun med zittrende Hænder omfattede Gabrieles Hoved og løftede hendes Ansigt iveiret, „er det virkelig Dig — holder jeg Dig virkelig i mine Arme og ved mit Bryst!" Og hun vedblev at see Gabriele, der ikke var istand til at fremstamme et Ord, ind i det blege, indfaldne, og af Taarer overstrømmede Ansigt, og med et stille Suk hviskede hun ved sig selv: „Hvor har hun dog forandret sig!"

(Fortsættes.)

Indiske Køllesvingere.

Gymnastikken, et af de vigtigste Opdragelsesmidler for krigerske Folkeslag, florerede allerede for mere end to tusinde Aar siden, og synes at være

Indiske Køllesvingere.

kommet fra Asien til Kretenserne, og fra disse til Grækerne. Spartanerne og Athenienserne afpassede den efter deres Øiemed, inddeelte den i forskjellige Grader, og kaldte den Gymnik eller Gymnastik. Efter Grækernes Undergang syntes Gymnastikken forsvunden af Europa, thi Romernes Gladiatorkampe vare mere afskyelige Slagterier, som tjente til at pirre Romernes slappe Nerver og yde dem et vækkende Skuespil. Senere svælgede den raae Menneskenatur i vilde Dyrekampe, medens Aristokratiet valgte Turneringerne som en paa samme Tid alvorlig og

munter Leg, saavel til Øvelse som til Underholdning. Fortiden ere i Europa Schweitsernes Svingfeste kun at betragte som værdige Levninger af den gamle Gymnastik. Den tydske Turnkunst er en vanartet Gymnastik, der mindre er beregnet paa en harmonisk end paa en legemlig Uddannelse. Derimod træffe vi denne i en forbedret Tilstand i Indien, samt hos forskjellige Negerstammer. Siden Aartusinder var Hindostan og Forasien, fra Ganges til Orontes, Urhjemmet for Kraftlege. Herfra forplantede den sig over China, Koromandelkysten og Japan, og endnu den Dag i Dag komme de bedste Gjøglere og Jongleure fra Indien, hvor man har bragt Udøvelsen af Kraft og Færdighed til en vidunderlig Fuldkommenhed. At kaste med svære Kugler, skarpe Dolke eller Knive, ved Synet af hvilket overspændte Naturer svimle, er ofte seet og har vakt Forbauselse i Vesten. Mindre bekjendte ere de Kraftkunster, som hosstaaende Illustration fremstiller, nemlig Kasten og Svingen med Køller, der tildeels ligne de tydske Brolæggerjomfruer og ere ligesaa svære som disse, naar man tænker sig dem uden Jernbeslag. De ere forsynede med Haandgreb, sædvanligviis $2^1/_2$ Fod lange og 6—7 Tommer tykke. Tyngdepunktet ligger i Køllens nederste Deel af den tykke Ende, hvorved Svingningerne betydeligt lettes. Med frygtelig Dristighed svinge Athleterne deslige Køller om deres Hoveder og slynge dem høit op i Luften, for atter at opfange dem som en Fjerbold med sikker Haand og paany kaste dem tilveirs. Ofte finder der en Væddestrid Sted imellem disse Kraftkunstnere, under hvilken de gribe hinandens Køller for ligesaa hurtigt at at sende dem tilbage.

Disse Øvelser ere ganske almindelige i Indien; navnligt ansee de indfødte Soldater dem som en Fornøielse, hvori de finde megen Behag.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

9.

„‚Fader,' sagde Mubruk og tog mig tilside, efterat han havde ført en Samtale med sine Venner, ‚Fader, jeg har talt med Achmet og Mango for at høre, hvad de mene om vor Situation, og de ere af samme Anskuelse, som vi, at Øen ikke lader sig forsvare uden Krudt, og at vi derfor maa søge vor Frelse i Flugt. Det vilde naturligviis være ligesaa unyttigt at gjøre noget Forsøg paa at lære Tyrkerne at svømme, som det vilde være spildte Ord, naar man vilde overtale Dig til at forlade disse feige, ligegyldige Muselmænd. Vi have derfor lagt følgende Plan, der, god eller slet, maa bringes til Udførelse. Achmet, Mango og jeg ville iaften forlade Øen og svømmende stræbe at naae den høire Bred. Du, med de Andre, maa imidlertid søge at beskjeftige Fjenden, hvilket skeer bedst paa den Maade, at I gjøre de to faldne Officierers Liig til Skive for Negernes Kugler. I have samtidigt hermed den bedste Leilighed til at gjøre Fjenden den meest mulige Skade med Eders Bøsser. Vi Tre ville imidlertid søge at naae Njematiernes nærmeste Hovedleir, hvor der, efter vor Beregning, kun vil findes faa af de deserterede Soldater. Her ville vi fortælle en lang Historie om de Lidelser vi have gjennemgaaet paa vor foregivne Flugt fra Regimentet, og man vil troe os og byde os velkommen. Saa hurtigt, som det lader sig gjøre, ville vi slutte os til Njematiernes Streifkorps og saaledes ville vi komme blandt Fjenderne, som belure Eder her. Vel ville I da blive tagne tilfange, men jeg nærer det faste Haab om at frelse Dig, min hvide Fader; hvad der bliver af de Andre, vil være mig ligegyldigt.'

„Jeg havde nu vistnok meget at indvende mod en Plan, der var saa farefuld for min sorte Yndling, men denne vidste at tale saa indtrængende og fremstille Sagen saa simpel, at jeg endelig gav efter, idet jeg hjerteligt omarmede den brave unge Mand.

„Der var ingen Tid at spilde for at træffe de nødvendige Forholdsregler og berede Alt til det gunstige Øieblik. Saa meget tørt Træ, som var at finde, blev samlet og bragt op paa Platformen, for der at antændes om Aftenen, og de tre Negere søgte, saavidt muligt, at gjøre sig ukjendelige. Fuldstændigt nøgne forøvrigt, bare de Intet uden et Art Læderskjørt, der bestod af mangfoldige sammenflettede Remme, prydede med Muslingeskaller. Om Armene og Benene befæstede de Jernbaand, hvilke Njematinegerne bære som Zirater. En Kniv i Beltet, som Overdelen af Skjørtet dannede, samt Høvdingenes Krone af Strudsfjer paa Hovedet, fuldendte Kostumet. Alle havde oversmurt deres Legemer med ildelugtende Fedt og bemalet sig paa den forunderligste Maade med en Art rød Leerjord, for endnu mere at ligne de vilde Originaler.

„I det første Øieblik gjenkjendte jeg ikke

min troe og udholdende Jæger, da han, bevæbnet med Landse og Bue, traadte hen til mig.

„'Hvorledes synes min Fader om Mubruk i hans Hjemstands Dragt?' spurgte han i Negersproget.

„'Mubruk, Negeren fra Darfur, er en af de skjønneste og tappreste unge Folk i Sennaar,' svarede jeg. 'Maatte blot ikke hans Landse blive stump og hans Øie usikkert, naar han forfølger Pantheren dybt i Skoven, hvor det er saa mørkt, som om Solen havde ophørt med at staae op bag Djebbel Fungi.'

„'Abu Midsa, den store Jæger fra Frangistan,' svarede han, 'er altfor god mod den stakkels Sorte fra Darfur. Den store gode Aand være med Dig nu og evindelig, og han gjøre Dit Blik klart, som de hvide Mænds Krystal fra Misr, og at Din Bøsse aldrig feiler sit Maal.'

„Til stor Ængstelse for Tyrkerne, som ikke forstode vort Sprog, og derfor muligen troede at vi aftalte et Forræderi mod dem, vedbleve vi at udvexle vore Tanker og Følelser indtil Solen var gaaet ned og det paa eengang blev mørkt, thi i hine Egne kjender man ikke til noget Tusmørke. Nu begyndte vi at iværksætte vor Plan. Snart flammede en munter Ild paa Platformen, og jeg tog selv Vagt ved den.

„Jeg veed ikke, ifølge hvilken Idee vor Fjende faldt paa at efterligne os i denne Henseende. Snart brændte der ogsaa et lystigt Baal hiinsides Jordvolden, og man kunde see de matte Lysstriber fra samme speile sig i Vandet. Mubruk, Mango og Achmet syntes at være enige om, at Fjenden nu havde sin hele Opmærksomhed henvendt paa Platformen, og hvad der gik for sig, thi man kunde tydelig see dem langt borte samle sig i Grupper og stirre over mod Øen. Hele Besætningen blev nu beordret op, for at give de nysgjerrige Kjeltringer en Hovedsalve. Enhver skulde tage sin Mand paa Kornet og Alle fyre paa eengang. Derpaa grebe de to Arnauter paa min Befaling hver sin af de døde Tyrker, og anbragte Ligets Hoved over Dækkenet. Listen lykkedes. Vore Beleirere kunde ikke troe Andet, end at de halvt af Skinnet fra Ilden belyste Hoveder kom tilsyne for at speide, og trende Skikkelser viste sig med den halve Krop over Volden og Musketterne rede til Anlæg. Dette var, hvad jeg ønskede. Sex Geværer brændtes af som paa Kommando, tre fra Volden og tre fra os. Paa Platformen faldt Ingen, men mit Øre var skarpt nok til at sige mig, at Fjenden ikke var sluppet saa let, thi det Skrig, der lød, var altfor betegnende.

„'Nu er Øieblikket kommet!' sagde Mubruk og rakte mig Haanden. 'Farvel, min Fader!'

„Jeg ledsagede de tre Mænd ned til Flodbredden, efterat have givet den Ordre, endnu engang at foretage Maneuvren med de afsjelede Legemer, for vedvarende at holde Fjenden iaande. Denne lykkedes ogsaa denne Gang fuldstændigt; atter lynede og bragede det fra begge Sider, atter løde høie Skrig af Smerte og Raseri ovre fra Steppen. Midt under disse glede Mango, Achmet og Mubruk lydløst ud i Floden. Kun nogle Kredse paa den rolige Overflade betegnede, at Vandet var bleven sat i Bevægelse, men Aarsagen dertil var ikke at opdage. De tre Venner svømmede i lang Tid under Vandet i Retning mod Kysten nedenfor den opkastede Jordvold.

„Det forekom mig, da jeg anstrængte mig for at see over Floden, som om jeg nogen Tid efter, langt udenfor Skudvidden af Bøsser og Buer, saae tre dunkle Gjenstande dukke op af Floden, mat beskinnede af de svage Glimt, som foer over Vandet, naar vi gave Ild paa hinanden. Omendskjøndt jeg ikke var ganske vis i min Sag, faldt der dog en Byrde fra mit Hjerte, og jeg vendte noget beroliget tilbage til Platformen.

„'Ha,' raabte Underofficieren Hamet, 'De skulde blot have seet, Hr. Lieutenant, hvorledes tre af Soldaterne derovre vendte Mølle, da vi gave dem den sidste Ladning. Det er en fortræffelig Idee med disse døde Kroppe, som De uafladeligt spilde deres Krudt og Kugler paa, skjøndt det rigtignok begynder at blive en Smule uhyggeligt.'

„'Ja,' svarede jeg, 'og nu skal det ogsaa have en Ende med dette Komediespil, som det forøvrigt var en Nødvendighed for os at opføre. Vort Øiemed er naaet, og vi ville nu overgive de Døde til Vandet, hvor de ville finde en ligesaa blød Seng, som i den sparsommelige Jord, denne Klippeøe frembyder til Leie for dem.'

„To anseelige Stene bleve bundne til de af Kugler sønderrevne Liig, som derpaa, uden videre Omstændigheder, fra Platformen bleve nedstyrtede i Floden. Et Pladsk, og Vandet modtog dem, for ikke mere at give dem fra sig.

„Imidlertid var Maanen staaet op. Vi iagttoge endnu stedse den fjendtlige Leir, fra hvilken vi saae tvende dunkle Skikkelser forsigtigt og i bøiet Stilling snige sig hen til den høie Flodbred, sandsynligviis for at undersøge, hvad der havde foraarsaget det plaskende Fald i Vandet. Jeg forbød, at der blev skudt paa dem, da det lod sig forudsætte, at de, saasnart de Intet opdagede, vilde nærme sig Floden endnu mere, og saaledes blive et saa meget desto sikkrere Maal for vore Bøsser.

„Som jeg tænkte, saa skete det. De tvende Negere, hvis Speiden havde været forgjeves, klattrede nedad den steile Bred, og medens de ivrigt betragtede Flodbredden, kom de næsten ligeoverfor Øen, da de rimeligviis antoge, at deres sorte Skikkelser maatte falde sammen med den dybe Skygge, hvori de holdt sig, og at de saaledes ikke vilde være til at bemærke. Men Hamet og jeg havde Øinene med os, vi saae dem godt, og paa eengang sendte vi dem et haandgribeligt Beviis derpaa. Enten havde vi feilet eller ogsaa ramt saa sikkert, at Offrene ikke kunde give nogen Lyd fra sig, thi Alt forblev stille, efterat Knaldene vare hendøde.

„Hermed ophørte vi at vexle Kugler. I den fjendtlige Leir blev det roligt, Ilden udslukkedes efterhaanden, og hos os var Baalet ogsaa saa godt som uddøet. Mine Lidelseskammerater havde trukket sig tilbage til Hulen, og jeg laa ene bag det beskyttende Dækken, idet jeg af og til kastede et speidende Blik over til Jordvolden.

„Rundtom herskede Nattens dybe Stilhed. Kun Tid efter anden aandede den slumrende Natur med eiendommelige Toner, der vare saa meget grueligere, da de kun sjeldent trængte igjennem det trykkende Øde. Som fjerne, langtrukne Trompetstød løde Hvinene af Elephanterne, der ilede til deres Vandsteder, for mine Øren. Klagende droge Natfuglene igjennem den fugtige, kolde Luft, udstødende deres skarpe Skrig, og med en Stemme som en fortørnet Guds Tordenrøst rullede Brølet af en hungrig Løve over den stille Slette og brød sig mod Øens Klippehuler. Fælt, og ligesom det gik En igjennem Marv og Been, trængte Steppeulvens Skrig over til mig, eller ogsaa hørte jeg den hule Grynten af Hyænerne, som gik paa Rov langs Flodbredden. Duften af Blomster og Urter, hvilke jeg ikke engang kjendte af Navn, gjorde næsten den af Duggen tunge Luft bedøvende. Over de tavse Prairier krydsede smaae Lyspunkter imellem hinanden, hvilke vare synlige trods Maaneskinnet, og man hørte en idelig Summen af de utallige Insekter, som opfyldte Atmosphæren.

„Jeg kunde, jeg vilde ikke sove, skjøndt jeg ikke havde noget at befrygte af vore Fjender hinsides. Nattens Lyde, Flodens klagende Rullen, det blide Maaneskin og de utallige Stjerner, som i Forening overgjød det tropiske Landskab med et klart Skjær, samt Tanken paa Mubruk, hvem jeg elskede som en Søn, det Ene med det Andet satte mig i en saadan Stemning, som det ikke er mig muligt at beskrive, og som endnu den Dag i Dag er mig uforklarlig, ja, næsten latterlig at dvæle ved. Jeg græd som et Barn, snart af Glæde, snart af Sorg. Naturens Skjønhed lod mig stedse føle mig saa lykkelig og tilfreds, og dog opfyldtes mit Hjerte af en saa uendelig Veemod, naar jeg tænkte paa Mubruk, der maaskee allerede var bleven et Offer for sin Kjerlighed til mig, og dvælede ved den Forestilling, hvor ene jeg vilde staae i Verden uden ham.

„Jeg var saa blødt stemt, at det forekom mig, som om jeg ikke længer var den gamle, under vilde og blodige Scener, graanede Abu Midsa.

(Sluttes.)

Blandinger.

Et af de største menneskelige Uhyrer til alle Tider var Muley Alschid, Keiser af Marokko fra 1672—1727. Under sin Regjering afhug han med egen Haand 5000 Hoveder. Dog, disse udgjorde kun den ringeste Deel af alle dem som myrdedes paa hans Befaling. Dag og Nat grundede han paa nye Maader at martre sine Offre paa. En af sine Sønner lod han afhugge Haand og Fod. Endeligt døde han af en Kræftskade i Underlivet, efterladende sig 900 Sønner og 300 Døttre.

☞ **Med dette Nr. følger „En Juul paa Landet," 4de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag C. Ferslew C.[os] lith. Etabl.

FREDERIKSBERG SLOT

ved Kjöbenhavn.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 9de September. № 37.

Indhold: Frederiksberg Slot (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Krigsbilleder fra Sennaar (Slutning.) — Blandinger.

Frederiksberg Slot.

Denne Bygning, beliggende paa en Bakke, 3/8 Miil fra Kjøbenhavn, er opført i italiensk Stil af Frederik den Fjerde, som særdeles yndede dette Sted og allerede som Kronprinds havde et lille Landsæde her kaldet „Prindsens Gaard," hvor Indgangen til Haven nu er. Slottet er bygget efter en Plan af von Platen, og bestaaer af tre Fløie, som danne en rummelig Slotsgaard, hvorfra der er Udkjørsel til Landeveien, den saakaldte Frederiksberg Bakke. Hovedfacaden vender ud til Haven, over hvilken Bygningen hæver sig paa en terasseformig Høide, hvorfra man har den herligste Udsigt over et venligt, gjennemskaaret Terrain, ligesom fra det Øverste af en fra neden opstigende bred Spadseregang over Kjøbenhavn og dens Omegn, der i de seneste Aar er bleven meget bebygget. Til Slottet hører to Haver: den egentlige Slotshave, ved hvis Indgang der den 10de September 1858 afsløredes en Broncestatue af Frederik den Sjette, udført af Bissen, og Søndermarken, der tidligere var alene for den kongelige Familie, men nu er aaben for Alle.

Kong Kristian den Sjette residerede paa Frederiksberg fra 1731—40, medens Kristiansborg Slot blev opført, og det blev senere benyttet til Sommerresidents af de følgende Konger, sidst af Frederik den Sjette, som omfattede det med megen Kjerlighed. Og Kjøbenhavns Befolkning deelte denne Kjerlighed med ham. Man behøver ikke at være meget gammel, for at erindre, hvorledes Skarer af pyntede Folk om Søndageftermiddag i Sommertiden vandrede fra Hovedstaden til Frederiksberg i den stærke Solvarme, for at høre Musikken udenfor Slottet og see den kongelige Familie efter Taffelet seile i Kanalen i Dragebaaden med de pyntelige Slubroere, stundom med den patriarkalske Monark selv til Styrmand, og Alt til Glæde for Folket, som ikke udbrød i larmende Hurraraab, men med stille Henrykkelse fulgte Baadene, og hele den paafølgende Uge glædede sig over at have seet Majestæterne seile.

Frederiksberg Slotshave, med Driverierne samt Frugt- og Kjøkkenhaverne, indtager et Areal af henved hundrede Tønder Land. Det har fra først af været anlagt i fransk Stil, med mange Springvand og lignende Forskjønnelser, men i 1794 paabegyndtes en friere Stil efter en Plan af Slotsforvalter Voigt, der først blev fuldendt 1799 af daværende Slotsgartner P. Petersen. Indgangen til Haven er en bred Spadserevei med Blomsterpartier til begge Sider. Den høie Flade omkring Slottet frembyder, som alt anført, smukke Udsigter. Havens lavere Deel er gjennemskaaret af en 10—40 Alen bred Kanal, der snart skjules af tætte Beplantninger, snart atter træder frem, og hvorover der fører fire Buebroer. I denne Kanal findes flere Smaaøer, af hvilke den kinesiske er den største med en Pavillon i kinesisk Stil. Under „Tempelbakken" er en Grotte af Kampesteen, hvori er anbragt en kunstig Kilde. Ligeoverfor denne ligger „Klippeøen," hvorpaa der har været et kunstigt Vandfald, drevet ved Hestekraft. I en tidligere Periode var der et større Fasaneri ved Haven,

hvorfra skriver sig „Fasangaarden," der var indrømmet Oehlenschläger og senere H. C. Ørsted til Bolig. Siden 1848 er Slottet Statseiendom, og de oekonomiske Haver ere bortforpagtede. Lysthaven sorterer derimod under den offentlige Landskabsgartner.

Frederiksberg Slot med sine, for en stor endnu levende Slægt, mange kjere Minder, staaer ubeboet, men Haven er meget besøgt, og Børn more sig nu, ligesom deres Forældre før dem, med at see og fodre Svanerne i Kanalen.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

„Moder," stammede Gabriele, „nu er jeg mere ulykkelig og elendig end nogensinde. Jeg har mistet Alt, selv Haabet, skjøndt jeg klamrer mig dertil med al den Styrke, jeg har tilbage!" Og hun overvældedes saaledes af sin Sindsbevægelse, at hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og støttede det mod den deeltagende Svigermoders Knæ.

„Græd kun, klag kun, nu forstaaer jeg Din bittre Smerte," sagde den gamle og haardtprøvede Madame Valentin, idet hun lagde sin Haand paa Svigerdatterens bøiede Hoved og kjertegnede hende, og denne følte som en sand Velgjerning, at hun hos hendes anden Moder havde fundet et Tilflugtssted, hvor hun kunde udtømme alle sine Lidelser.

„Jeg har nylig læst i den hellige Skrift, og jeg føler mig saare trøstet ved de guddommelige Tilsagn," vedblev den gamle Kone. „Ingen, som tager sin Tilflugt til Herren, behøver at fortvivle, thi han læger alle Saar, borttørrer alle Taarer og lader den Retfærdige seire, naar Tiden er forhaanden, at de Ugudelige selv have beredt deres Straffedom. Vil Du troe herpaa, Gabriele? Giver dette Bibelsted Dig ikke Trøst og Styrke? Kan Du ikke bygge derpaa?"

„Jo!" raabte den arme Svigerdatter; „havde jeg ikke i Bønnen holdt mig til Naadens og Almagtens Gud, vilde jeg forlængst være ligget under for mine mange Sjelelidelser. Og hvilken Miskundhed er ikke nu bleven mig tildeel, at jeg har gjenvundet Din Kjerlighed, min Moder! O, jeg føler, at Freden atter vil hjemsøge mig, saa jeg kan handle med den fornødne Rolighed, og gjennemføre min Ret ligeover for dem, der have betaget mig den ved deres Rænkefuldhed, for at hevne sig paa den, der ikke formaaede at føle som de."

Det hjerteligste Forhold opstod imellem den fornuftige, gudfrygtige Svigermoder og den i sin Sjels Inderste stedse lige sygelige Svigerdatter, der trængte saa haardt til hendes milde og beroligende Ord med Henviisning til Herrens Styrelse og Menneskenes Hengivenhed og Forsagelse under Livets mangehaande Prøvelser. Gabriele meddeelte Svigermoderen Alt, hvad hun havde oplevet fra hendes Mands Død til det nærværende Tidspunkt, og med hvor bange Anelser hun end imødesaae Fremtiden, virkede dog Samlivet med hendes dyrebare Edmunds Moder særdeles beroligende paa hendes Sind, og i samme Grad velgjørende paa hendes Sundhedstilstand.

Hvad Børnene angik, som naturligviis i væsentlig Grad vare Gjenstande for deres Samtaler, da vidste Madame Valentin aldeles Intet om Konstance, hvorimod hun ganske uventet var kommen i Berørelse med Raimund, hvilken Begivenhed hun med følgende Ord meddeelte Svigerdatteren, der hørte paa hende med spændt Opmærksomhed —

„Paa det Sted, hvor Du nu sidder, Gabriele," sagde hun, „sad Raimund den første Dag, han befandt sig i min Bolig. Han er sin Faders udtrykte Billede, og saasnart mit Øie faldt paa ham, kjendte jeg ham strax. Det skete nemlig en Dag, at jeg begav mig op paa Volden, for at tage mig en lille Motion. Ligesom jeg passerede et temmeligt ubesøgt Sted, stødte jeg paa et ungt Menneske, som sad i Græsset i en modfalden Stilling. Han var meget bleg, havde foldet Hænderne og betragtede tankefuld Omegnen, som man kunde oversee fra dette Punkt. Jeg nærmede mig ham, uden at han bemærkede det. Han bevægede Læberne, og da jeg kom ham ganske nær, saae jeg at han græd. Jeg blev ganske rørt og medlidende stemt, og spurgte, hvad der var gaaet ham imod. Da han hørte sig tiltalt, reiste han sig, tilkastede mig et sky Blik og vilde fjerne sig. Ak, Gabriele, jeg kan ikke beskrive Dig mine Følelser, da jeg saae ham staae der med Blikket fæstet mod Jorden, raadvild om han skulde gaae eller blive. Jeg henvendte deeltagende Ord til ham, spurgte, hvad der kunde være hændet ham, som var istand til at sætte ham i en saa mismodig Stemning, og idet jeg greb hans Haand, tilføiede jeg: ‚Betroe Dem til mig, unge Menneske, maaskee jeg kan give Dem et godt Raad.'

„‚Ak, nei, nei,' svarede han, ‚jeg er meget ulykkelig, men jeg kan ikke betroe mig til Nogen.'

„‚Nu, saa vil jeg heller ikke spørge Dem,'

yttrede jeg hurtigt, for ikke atter at miste den Smule Fortrolighed, jeg havde opnaaet. ‚Men jeg vil alligevel sige Dem, at jeg ret gjerne vilde komme Dem til Hjelp, naar De kun vilde have Tillid til mig. Følg med mig, og modtag en lille Forfriskning — —‘

„‚De er en god Kone, men jeg ønsker ikke at følge Dem,‘ sagde han hastigt. ‚Jeg beder Dem, Madame, lad mig gaae.‘

„‚Nu, jeg vil ikke overtale Dem, og tvinge Dem kan jeg ikke,‘ udbrød jeg, og slap hans Haand, thi jeg vidste godt han ikke vilde gaae, men at det blot var hans Undseelse, der skulde beseires. ‚Imidlertid vilde jeg være Dem meget forbunden, om De vilde ledsage mig hjem, blot til min Dør, thi jeg er gammel og svag og har gaaet en lang Vei, saa det er muligt jeg kan trænge til lidt Hjelp underveis.‘

„Den unge Knøs saae paa mig med sine store Øine, og da jeg idetsamme satte mig i Bevægelse, fulgte han med, men uden at sige et eneste Ord. Veien var ikke ret lang, og vi stode snart ved min Dør.

„‚Gaae De kun indenfor og hvil Dem lidt ud hos mig,‘ sagde jeg, som om det var Noget, der faldt af sig selv; ‚naar De ikke vil blive længer, kan De jo gaae.‘

„Han tøvede, medens han læste mit Navn ‚Valentin‘ paa Døren. Jeg lod mig ikke mærke med det Mindste, og da jeg aabnede Døren for ham, traadte han ind og saae sig om med et tankefuldt Blik. Jeg bød ham tage Plads i Lænestolen, og satte derpaa frem for ham, hvad jeg havde. Fra det Øieblik, han vidste mit Navn, syntes han at befinde sig meget hyggeligt i min Nærværelse og viste ikke længer nogen Skyhed for mig.

„Medens jeg syslede med Et og Andet i Kjøkkenet, iagttog jeg ham ubemærkt igjennem den paaklem staaende Dør, og saae, at han kun nød lidt af de Forfriskninger, jeg havde stillet for ham. Som det viste sig, var hans Træthed større end hans Appetit, thi et Øieblik efter sank han tilbage i Stolen og sov ind. Jeg traadte sagte ind i Stuen og stillede mig foran ham, for ret nøie at betragte ham. Hans Hoved var under Slummeren sunket ned til den ene Side, saa at Halsen var blottet, og havde jeg havt nogen Tvivl om hvem han var, saa svandt den nu, thi paa samme Sted, hvor Edmund havde det hjerteformige Mærke, havde han et lignende. Det var Din Raimund, jeg havde for mig, Gabriele, og mit Hjerte hendroges til ham. Da han vaagnede, havde han en heftig Feber; han maatte gaae tilsengs, og han kom først paa Benene igjen efter sex Ugers Forløb. Jeg havde pleiet ham med al min Omhu, og glædede mig ret inderlig over at han paany havde gjenvundet sit Helbred. Under det fortrolige Forhold, som var opstaaet imellem os, skulde man troet, at han vilde meddeelt mig Alt, hvad der hvilede paa hans Sind, men nei, han var meget hemmelighedsfuld. Jeg vidste, han var Din Søn, min Datter, og jeg maatte spørge mig selv, hvad der kunde have bragt ham til Sch— i denne ynkværdige Tilstand? Tanken herpaa voldte mig megen Sorg, og jeg gjorde Dig i mit Hjerte haarde Bebreidelser, medens min Uvillie imod Din Familie tiltog. Hertil bidrog meget de vilde Phantasier, som beskjeftigede ham under hans Sygdom, og hvoraf jeg fik samlet saa meget, at Raimund hemmeligt havde fjernet sig fra den Læreanstalt, hvori han havde været sat af Tanten. Han skreg ofte ganske høit, at han ikke vilde være i det Jesuithuus, at han ikke vilde være Præst. For hans Tante, Majorinden, udtrykte han den største Frygt og bad bønligt, at man ikke maatte bringe ham tilbage til hende. Derpaa kaldte han i en klagende Tone paa sin Moder, som han sagde var død, paa den bortgangne Fader, og paa Søsteren, som han længtes saa inderligt efter.

„Da han var bleven fuldkommen rask, bestemte jeg mig til at beholde ham hos mig for det Første. Kun befandt jeg mig i nogen Forlegenhed, med Hensyn til hvem jeg skulde angive ham for at være, thi han vægrede sig endnu stedse for at sige mig sin Herkomst, skjøndt jeg kunde fortælle ham lige i Øinene hvem han var.

„Jeg beder Dig tilgive mig, Gabriele, at jeg ikke søgte at komme til Kundskab om Dit Opholdssted og gav Dig Underretning om hvor Din Søn var,“ vedblev Madame Valentin, „men mit Sind var, som sagt, opfyldt af Bitterhed imod Dig, og den Maade, hvorpaa jeg talte om Dig, gjorde Raimund aldeles stum.

„Da Raimund saae, at jeg nærede Vrede imod Dig, blev han endnu mere indesluttet, og naar jeg trængte ind paa ham, erklærede han, at han som Forældreløs var bleven opdraget i en Pensionsanstalt i en fjern By, hvilken han havde maattet forlade, fordi Honoraret for ham udeblev, og han var da hjelpeløs vandret omkring, indtil han var kommen til Sch—.

„Nu forstaaer jeg meget godt Aarsagen til Raimunds Tilbageholdenhed. Det var Frygten for, at han selv skulde bidrage til at komme tilbage til Tanten, der afholdt ham fra at tilkjendegive hvem han var, og da jeg kun var ængstelig for, at han hemmeligt skulde forlade mig, lod jeg, som om jeg troede hans Forklaring.

„Medens han fuldkomment gjenvandt sine Kræfter, beskjeftigede han sig meget med at skrive. Ogsaa heri lignede han sin Fader, thi han skrev en ligesaa udmærket Haandskrift som denne. Jeg glædede mig meget over dette Talent og byggede den Plan derpaa, at han skulde gjøre Pennen til sit Ernæringsmiddel. Da jeg talte med ham derom, viste han megen Lyst dertil og udførte flere Prøveskrifter, men jeg vidste ikke, hvor jeg skulde faae ham anbragt, saa at han kunde tjene Udkommet ved sit Talent. Efterat have overveiet Sagen nøiere, besluttede jeg, at begive mig med ham og hans Prøveskrifter til Kommandanturen, hvor man brugte gode Skrivere. Raimund gjorde vel Indsigelser imod at følge med, men jeg forestillede ham Sagen saa alvorligt, at han en Eftermiddag samtykkede i at ledsage mig, og vi begave os til Bureauet. Man henviste mig til Sekretairen, og denne meddeelte jeg Anledningen til mit Komme, idet jeg overrakte ham Raimunds Prøvearbeider. Sekretairen besaae dem længe og udtalte sin Roes over dem. Raimund stod ved Siden af mig; jeg holdt ham ved Haanden og følte, hvorledes han zittrede. Da jeg søgte at udforske Grunden hertil, bemærkede jeg, at hans Blik uvilkaarligt fæstede sig paa en Herre, der, som det syntes, var tilstede i Bureauet i en eller anden Forretning, thi han stod med Hatten i Haanden i Nærheden af Sekretairen, og da jeg overrakte denne Skriftprøverne, tog han dem ogsaa i Øiesyn med megen Opmærksomhed. Efterat have tilkastet Raimund et skarpt Sideblik, førte han en hviskende Samtale med Sekretairen, som derpaa vendte sig imod mig og sagde med megen Høflighed: ‚Hav den Godhed, Madame, at underrette mig om, hvem det unge Menneske er, som saa mesterligt forstaaer at bruge sin Pen? Er han maaskee Deres Søn?'

„Dette Spørgsmaal satte mig i stor Forlegenhed. Sekretairen betragtede mig, og den fremmede Herre den zittrende Raimund, med mere og mere forskende Blikke.

„‚Nei, min Herre,' svarede jeg, ‚min Søn er han ikke,' og derpaa begyndte jeg at stamme, thi hvad skulde jeg sige? Var Raimund virkelig flygtet fra sin Tante, saa vilde jeg let kunne forraade ham ved at sige hvem han var, og hvis Tanten offentligt lod søge efter ham, vilde han derved atter kunde komme i hendes Magt, hvilket jeg dog ikke ønskede, skjøndt jeg selv saa godt som Intet kunde gjøre for ham. Dersom jeg havde sagt at han var min Sønnesøn, vilde jeg kunne bleven krævet til Regnskab for af hvilken Grund han opholdt sig hos mig og hvorledes jeg var kommen i Besiddelse af ham, som kunde været ubehageligt nok, da jeg jo ikke vidste noget Bestemt om Dig, Gabriele, eller kjendte Noget til Raimunds tidligere Forhold. Efterforskningerne vilde altsaa sandsynligviis kun bidrage til, at han blev mig berøvet, og i min Frygt herfor gav jeg den samme Forklaring af hans Herkomst, som Raimund havde givet mig.

„Den ubekjendte Herre tilkastede mig et spottende Smil og sagde: ‚Jeg kjender dette unge Menneske bedre end De. Han hedder Raimund Valentin, og skriver vel en fortræffelig Haand, der lader sig bruge, men er forøvrigt en misledt og utaknemmelig Person. Min Svigerinde, Majorinde von Zarkow, har opdraget ham og sat ham i en Læreanstalt, hvorfra han er løbet bort, fordi hendes Plan med hans Fremtid ikke stemmede overeens med den unge Herres Ideer. Er det ikke saaledes, Raimund?' vendte han sig derpaa mod Din Søn, der var saa bleg som Døden, men ikke gav mindste Svar.

„‚Jeg har flere Gange seet Dig hos Din Tante,' vedblev Herren, ‚og kjender Dig meget godt, saa al Benegten er forgjeves, og Du veed særdeles vel, at jeg er Baron Osinsky, skjøndt Du lader, som om jeg er Dig aldeles fremmed. Naa, kjender Du mig ikke nok? Du svarer ikke, og det ligner Dig, thi jeg har ladet mig sige, at Du er en trodsig Krabat. Er Du maaskee bange for mig?'

„‚Nei,' svarede Raimund med fast Stemme og saae stift paa ham med et meget foragteligt Blik.

„Du har heller ikke mindste Grund dertil,' vedblev Baronen. ‚Jeg skal drage Omsorg for Dig, og dersom Du opfører Dig godt, skal Du blive hos mig, da jeg netop har Brug for en dygtig Skriver.'

„Nu troede jeg at kunne holde mig til Sandheden, og navngav mig som Raimunds Bedstemoder, men dette gjorde aldeles ikke nogen Indvirkning paa den fornemme Herre.

„‚Det forandrer slet ikke Sagen,' sagde han; ‚først maae vi bringe Raimunds Forhold i Orden, og derpaa vil det Øvrige nok finde sig. Da jeg netop har Noget at besørge i Retten, er det bedst Raimund følger med mig, for at jeg kan afgive Oplysning om at han er kommen tilstede. Jeg anbefaler mig, Hr. Sekretair,' vendte han sig imod denne, der bukkede ærbødigt og fulgte Baronen til Døren.

„Raimund var pludselig bleven meget rolig og hans Mine var bestemt. Han omfavnede og kyssede mig til Afsked, og dette rørte mig saa dybt, at jeg ikke kunde bekvemme mig til at lade

ham gaae, men Baronen raabte til mig, at dersom jeg understod mig til at gjøre Omstændigheder, vilde han tilkalde Politiet, da jeg sandsynligviis havde forledt det unge Menneske til at løbe bort fra Tanten, som Loven havde sat ham i Moders Sted. Jeg blev saa bestyrtet over disse Ord, at jeg aldeles tabte min Fatning, og da jeg atter kom til mig selv, var Baronen og Raimund borte. Siden hiin Dag har jeg ikke seet Din Søn, men jeg har hørt fra ham. Omtrent to Maaneder efter, fik jeg Brev fra ham, et Afskedsbrev, som han havde skrevet i største Skyndsomhed. Heraf erfarede jeg, at denne Baron von Osinsky, som vi traf i Buranet, havde ført Raimund hjem med sig i sin Bolig, hvor han havde truet med strax at udlevere ham til Tanten, dersom han ikke i enhver Henseende viste ham Lydighed. Han beholdt ham hos sig, spærrede ham inde og beskjeftigede ham ideligt med Skriveri. Denne Stilling i Forbindelse med den stadige Frygt for at blive udleveret til Majorinden, samt den Modbydelighed, han nærede for Baronen, havde i Forening bragt ham til at fatte den Beslutning, ved den første den bedste gunstige Leilighed at flygte bort fra Staden. Forgjeves har jeg ventet paa at høre noget Nærmere fra ham, eller muligen see ham selv hos mig," endte den gode gamle Madame Valentin, „men jeg har ikke modtaget mindste Underretning fra ham. Og tænk Dig nu, min arme, ulykkelige Datter, hvor dybt jeg blev rystet, da den gamle Daniel kom til mig og fortalte, at Din Moder aldeles havde forstødt Dig, inden hun døde, at Din Søster havde berøvet Dig Dine Børn, og at Du befandt Dig i den skrækkeligste Tilstand."

„Har Du Raimunds Brev, kjere Moder?" spurgte Gabriele.

Svigermoderen reiste sig, tog det frem af en Skuffe og rakte hende det. Hun trykkede det til sine Læber og gjennemlæste det vel ti Gange, derpaa gjemte hun det dyrebare Pant paa sit Bryst og hensank i dybe, bekymringsfulde Tanker. Hun havde erfaret, at Raimund levede, at han havde været underkastet Baron von Osinskys Vilkaarlighed; men hvor var han nu?

„Lader os sætte vor Lid til den Eneste, hvis Hjelp er til at stole paa, min kjere Datter," sagde Svigermoderen og omfavnede den Sørgende, hvorpaa hun fremtog Bibelen, Kilden til det ene Fornødne, til Styrke i Nøden og Hengivenhed i Guds Villie, og læste saalænge, indtil de begge havde bekæmpet Smerten og atter kunde støtte sig til Haabets Stav.

10.

Falskmøntnerne.

Philibert, som var ankommen til Schmedens Gabriele befandt sig paa Hospitalet i Breslau, begav sig ufortøvet til sin Faders Fængsel. Han sank bevæget i Oldingens Arme, lykkelig over at træffe ham ilive, thi uagtet Tilfældet havde ladet ham krydse det nedrige Anslag, han skulde være et Offer for, havde han dog ikke kunnet forjage Frygten for, at Ondskaben havde benyttet andre Midler for at naae Maalet. Philiberts Blik dvælede længe med dyb Smerte ved Faderens gjennemfurede Ansigt og ved hans blegnede Haar, som kun sparsomt bedækkede hans Isse, og det skjar ham i Hjertet at see, hvor affældig han var bleven. Den gamle Mand forstod hvad der foregik i Sønnens Indre, og med et stille Smil sagde han — „Kummerens Dage ere over os, Philibert, Bagvaskelsen er gaaet over mit Hoved og har bleget mit Haar og rynket mit Ansigt, hvilket dog er for Intet at regne imod, at den har røvet min Ære. Naar ville disse Dage ende, og skal jeg som en Ærelös lægges i min Grav? Hviler Forbrydelsens hele Byrde endnu paa mig? Er Intet blevet opdaget? Har Kongen ingen Retfærdiggjørelsesord for den Uskyldige?"

„Fader," svarede Philibert bedrøvet, „jeg kan ikke besvare Dine Spørgsmaal tilfredsstillende. Kongen har det ikke i sin Magt, at retfærdiggjøre Dig, men skulde det ikke lykkes at bevise Din Uskyldighed, vil hans Naade ikke udeblive. Du maa have Taalmodighed."

„Javist," udbrød den gamle Mand med Bitterhed. „Taalmodighed — Taalmodighed! Det haster ikke med at gjøre Ret og Skjel! Hvad har en Fange at klage over? Veed han sig uskyldig, kan han jo rolig imødesee sin Dom, om den ogsaa først forkyndes ham paa Dødsleiet!"

„Min kjere Fader," tog Philibert paany Ordet med bevæget Stemme, „Du nærede Haab om, at jeg kom for at bringe Dig Frihed, og jeg vækker kun ny Smerte i Dit blødende Bryst. Hvorledes skal jeg tale, for ikke at bringe Dit Lidelsesbæger til at løbe over?"

„Hvad har Du at sige mig, min Søn?" spurgte den gamle Borgemester spændt og saae Sønnen forskende ind i Ansigtet, for at læse Aarsagen til hans nye Bekymring. „Har jeg vel Mere at miste end mit Liv, og hvad Værd kan dette have for mig, naar jeg er berøvet min Ære og mine Medborgeres Agtelse? Jeg beder Dig derfor at tale, uden mindste

Hensyn til, hvilket Indtryk Dine Ord muligen kunne gjøre paa mig. Indenfor Fængselsmure blive Timer til Dage og stærke Folk til Oldinge; kun Friheden indeholder Liv og Kraft. Dog, Feighed har ikke lammet min Sjel, og jeg nærer kun Frygt for at høre Et, og det er, at mine Fjender have triumpheret over mig, at Alt, Alt er tabt. Er dette Tilfældet, min Søn?"

„Nei, min Fader, saavidt er det ikke kommet og skal heller ikke komme, saalænge jeg kan stride for Dig og Din Uskyldighed!" raabte Philibert og trykkede Faderen i sine Arme. „Nei, hvad jeg har at sige Dig, er, at man har tragtet Dig efter Livet, for at tillukke Dine Læber, og saaledes gjøre Ende paa en Sag, der ængster de Skyldige, med hvor megen Forslagenhed de end have vidst at vælte hele Brøden paa Dig. Dog, Forsynet har i sin Naade krydset deres sorte Planer, og vendt deres morderiske Vaaben mod dem selv." Og med faa Ord fortalte han Faderen, hvad der var skeet, og hvorledes han, ligesom ved Himlens Styrelse, var kommen efter Brødrene Wesleys skjændige Hensigter.

„Man har lagt an paa at snigmyrde mig," sagde den gamle ærværdige Fange med et Smil, da han af Sønnen havde erfaret den Mordplan, man havde udkastet, for at bringe ham afdage. „Jeg skulde mene," tilføiede han, „at naar dette Anslag mod mit Liv lod sig bevise, vilde Intet mere aabenbart kunne tale for min Uskyldighed og Retfærdiggjørelse."

Philibert gav ham en Afskrift af de Blade, han havde fundet i Baronens Tegnebog, og den gamle Hr. von Herzford tog dem, uden at hans Haand rystede, og gjennemlæste dem med megen Opmærksomhed. Efter at have siddet nogen Tid hensunket i stille Betragtninger, sagde han —

„Brødrene Wesley ere mig vel bekjendte: den ældste, den berygtede Apotheker, er min Fjende, fordi jeg har modarbeidet, hvad han ikke var værdig til at opnaae; Kontroleuren er min Fordærver, og den tredie af dette elendige Kløverblad er min Fangevogter. Derpaa er der denne Baron von Osinsky, som heller ikke er mig ganske fremmed. Han har været Assessor ved Overretten her i Staden, og man fortalte om ham, at han var en letsindig Person og meget forgjeldet. Altsaa ogsaa han hører til dette Snigmorderforbund. Jeg har forlængst anet, at Kontroleuren ikke kunde have handlet, som han gjorde, uden en indflydelsesrig Hjelper, men jeg kunde ikke tænke mig, hvem det var. Men hvor er Kontroleuren og hvor opholder Baronen sig? Og dog, hvad gavner det at vide? Om vi ogsaa fik disse Individer bragte under Anklage, vilde vi dog ikke bringe dem til Tilstaaelse, da vi mangle tilstrækkelige Beviser. Retfærdigheden vil ikke seire, Philibert!"

„Vi ville ikke tabe Modet, min Fader," sagde den unge Mand og trykkede Faderens Hænder imellem begge sine. „Lad mig blot stride frem paa den Vei, Forsynet har anviist mig, og det vil ikke blive uden et gunstigt Resultat. Det Diemed, jeg forfølger, vil nok føre mig til Maalet; jeg vil blive istand til gjennemtrænge denne Væv af Nedrighed, og søge og finde de Forbrydere, der har lagt Planen til vor Fordærvelse. Min Plan er fattet. Jeg vil sætte flere Justitsembedsmænd i Kundskab om det Mordanslag, der har været rettet imod Dig, og dernæst vil jeg henvende mig til Fængselslægen, om at understøtte en Ansøgning om, at Du paa Grund af Din Alder maa tage Ophold hos Tante udenfor Staden. En Angivelse af den mistænkelige Slutter vil for Dieblikket ikke være tilraadelig, da jeg, foruden dette Papir, ikke har noget Bevis imod ham, imidlertid skal jeg ikke forsømme paa behørige Steder at betegne ham som en farlig Person."

„Min Søn," sagde Borgemesteren, „Du er ung, har Mod, Tillid og Kraft, samt et bravt og ædelfølende Hjerte, og Du begynder der med Haab, hvor jeg ender med Fortvivlelse. Dog, gaae blot frem med Retfærdighed, og vi ville stole paa, at Lyset seirer over Mørket."

I den korte Tid, de endnu havde tilbage at være sammen i, talte de om forskjellige Forretningsanliggender, som nærmest angik Forvaltningen af Herzfords Godser, derpaa omarmede de hinanden med Hjertelighed, og Philibert forlod Fængslet.

Den unge Mands Skridt, for at tilveiebringe Oplysninger i Faderens Sag, bleve foretagne med megen Betænksomhed. Fremfor Alt maatte han see at efterforske den farlige Forbindelse imellem Brødrene Wesley og Baron von Osinsky, og han troede at maatte begynde med at komme i Berørelse med Apothekeren. Han begav sig til hans Bolig, men fandt Boutiken lukket og modtog den Underretning, at Apothekeren havde opgivet sin Handel og bosat sig i den lille By M— i Storhertugdømmet Posen. Philibert aandede lettere, thi en høist farlig Fjende var herved fjernet fra Faderens Nærhed. Nu besluttede han at begive sig til den gamle Madame Wesley, og lade sig indføre hos hende som et Sendebud fra hendes Søn Robert, for at see, hvilket Resultat dette vilde medføre. Da det var nødvendigt at anlægge en Forklædning, anskaffede han sig en Dragt som en omvankende

Jøde, hvilken, med det lange Haar, store Skjæg og den vide Mantel, forekom ham meest hensigtsmæssig. Efterat have iført sig denne, begav han sig en Aftenstund til den gamle Hælerskes Bolig, og efter med nogen Besværlighed at have fundet det Baghus, hvori en mørk faldefærdig Trappe førte til den usle Leilighed, hun beboede i første Stokværk, befandt han sig endelig udenfor hendes Dør.

En hæs Stemme besvarede hans Banken, og han hørte slæbende Trin indenfor.

„Luk kun op," sagde han, „jeg har et Ærinde at udrette."

„Kom igjen ved Dagen," lød Svaret, „paa denne Tid lukker jeg ikke op for Nogen."

„Jeg kommer fra Robert," hviskede Philibert hemmelighedsfuldt igjennem Nøglehullet.

(Fortsættes.)

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Slutning.)

10.

Frelsen.

„Morgenen kom, og der blev holdt Krigsraad. Vi havde nu kun fire Skud Krudt, og der blev ikke Andet tilovers for os, end at afvente, hvad Njematierne vilde gjøre med os, naar de bleve bekjendte med vor forsvarsløse Tilstand, hvilken de let vilde kunne slutte sig til, naar vi ikke længere besvarede deres Kugler. Imidlertid bleve vi enige om at holde ud til sidste Blodsdraabe, og i dette Øiemed vilde vi spare det ringe Krudtforraad, vi havde tilbage.

„Mubruks og de døde Officierers Bøsser, der uden Munition vare ubrugelige, nedgravede jeg ved en af de vilde Palmer i Dalen tilligemed Mubruks aflagte Klædningsstykker, for at de ikke skulde blive de Sortes Bytte, og for at betegne Stedet, væltede jeg en Steen over dem. Derpaa hvæssede vi vore Sabler, saa godt det lod sig gjøre, paa en Fjeldkant, og stillede en Vagt paa Platformen, for at holde Øie med Fjendens Foranstaltninger.

„Tre Dage henrandt, uden at vort eensformige Liv afbrødes af noget Andet, end at man fra Volden gjorde Alt, for at bringe os til at skyde, medens vore Bøsser tav haardnakket; men den fjerde Dags Morgen opdagede jeg en med Negere stærkt bemandet Baad, som med hurtige Aareslag kom opad Strømmen i Retning mod Øen. Det aftalte Signal kaldte alle Mand op paa Platformen. Jeg følte ingen ringe Lyst til at anvende mine fire sidste Skud, for at sende Baaden tilbage med nogle døde Kroppe, og saaledes endnu i nogen Tid forhale den uundgaaelige Krisis, men til al Lykke gjenkjendte jeg betimeligt nok Manden, som stod tilroers i en Stilling, der ret var lagt an paa at gjøre ham iøinefaldende — det var Mubruk. Nogle blinkende Musketter sagde mig paa samme Tid, at Besætningen ogsaa indeholdt Soldater.

„Baaden kom nærmere og nærmere, og da den befandt sig i Bøsseskuds Afstand fra os, standsede den forsigtigt midt i Strømmen. Vi forbauseds, da vi tydeligt i Forstavnen af samme opdagede en halv Snees Soldater i ægyptiske Uniformer.

„Et hvidt Klæde kom nu tilsyne paa Spidsen af en Bajonet, og Baaden satte sig atter i Bevægelse. Endnu fattede vi ikke den lykkelige Vending i vor Skjebne, men antoge, at hine Soldater vare Deserteurer fra Negerregimentet, som kom for at give os vor Rest.

„'Skyd ikke!' raabte Mubruk med en afværgende Gebærde, da jeg lagde min svære Bøsse til Kinden, for idetmindste at lade mig mit sidste Krudt dyrt betale.

„Dette Forbud af hans Mund var mig nok. Ikke længe efter lagde Baaden til Landingsstedet, og i næste Øieblik blev det os klart, at man kom for at frelse os. Rygtet om Negerregimentets Undergang ved Forræderi var for længe siden naaet til Chartum, og der var skyndsomt sendt et Kompagni tyrkiske Soldater langsmed Nilen, for at indhente Kundskab om vor Skjebne. Hvis Mubruk ikke tilfældigviis var stødt paa denne Trop, vilde det været Tvivl underkastet, hvorledes det vilde gaaet den ligeoverfor de snedige hevnglødende Njematikrigere. Nu saae de sorte Horder ved Flodbredden med stupid Forbauselse nogle af deres Egne forbundne med uniformerede Soldater, og skjøndt de aabenbart ikke syntes at kunne fatte Sammenhængen, begyndte de at give Ild paa os, da vi roede bort, men uden noget Resultat.

„Den rivende Strøm bragte os snart ud af Skudvidde, da Flodbredden ikke var saaledes beskaffen, at Fjenden kunde forfølge os langsmed samme. Om Aftenen indtraf vi velbeholdne i Streifkompagniets Leir — det eneste, som var undgaaet Fordærvelse.

„Eventyrernes og Besværlighedernes Tid havde nu, ved Tilbagereisen til Kairo, en Ende.

„Vi omgik Nilens Katarakter, som det

sædvanligviis skeer med Kameler, og vi havde en Ørkenreise for os paa omtrent elleve Dage. Endnu engang skulde jeg underkastes de meest ubeskrivelige Kvaler. Jeg veed ikke selv hvorledes det forholdt sig, men en Nat skilte min Dromedar sig fra Karavanen, som vi havde sluttet os til, uden at jeg mærkede det. Jeg sad drømmende i Sadlen, kæmpende med Febergysninger, og havde ingen Anelse om, at Dyret havde taget en anden Vei. Da Morgenen brød frem bemærkede jeg det med ligesaa megen Forundring som Skræk, og idet jeg drev Kamelen afsted, forvildede jeg mig mere og mere. Solen oplyste alle Gjenstande i det videste Fjerne, men jeg opdagede ikke Spor af Karavanen.

„Med Feberen i mine Aarer forenede sig nu Ørkenens tørre, brændende Hede. Intetsteds var Skygge at finde, Alt var et forfærdeligt, glødende Sandhav. Næsten afmægtig og plaget af en rædsom Tørst, var jeg neppe istand til at bringe det ængstede Dyr til at knæle, saa at jeg kunde komme til at stige af. Jeg var i en fortvivlet Tilstand. Nilens Retning, og saaledes ogsaa Karavaneveien, der ikke betegnedes ved Noget, var gaaet tabt for mig, og der var ingen Tanke om, at jeg kunde vende tilbage eller at man vilde søge mig her, selv om Mubruk og nogle af Driverne gjorde Forsøg paa at finde mig. I den øde Ørken skulde jeg altsaa omkomme paa den elendigste Maade, efterat jeg lykkelig havde overstaaet hundreder af Farer og Rædsler. Tørst, Fortvivlelse, Brænden i Hjernen og Kuldegysninger i Legemet gjorde mig halv affindig. Uden at betænke, at jeg derved tilintetgjorde mit sidste Middel til Frelse, fulgte jeg kun min rasende Begjerlighed efter at faae noget at lædske mig paa, og stødte min Dromedar Kniven i Livet. Dyret sprang op med et smerteligt Hvin og løb nogle Skridt, men derpaa brød det sammen og rullede henad Sandet. Det ildelugtende, lummervarme Vand i det døde Dyrs Mave slukkede ikke min fortærende Tørst, men vakte derimod en uovervindelig Ækkelhed, som paafulgtes af Opkastelser, der medtog mit allerede udtømte Legeme saaledes, at jeg faldt i en dyb Afmagt.

„Jeg vidste ikke, hvor længe jeg havde ligget i denne Tilstand, da jeg vækkedes ved gjentagne regelmæssige Stød, som frembragtes ved Gangen af en Kameel, paa hvilken jeg følte mig fastbunden. Da jeg havde fattet mig Noget, bemærkede jeg, at Mubruk red ved Siden af mig, og at vi havde en Beduin til Veiviser. Det var mig i Begyndelsen aldeles ubegribeligt, hvorledes jeg var kommen i denne Position, og jeg havde ikke den fjerneste Erindring om min vildsomme Tilstand i Ørkenen, førend Mubruk begyndte at fortælle mig om min døde Dromedar. Han sagde mig, at man først havde bemærket min Fraværelse fra Karavanen ved den næste Hvilestation, da han selv var ilet forud for Toget for at bestille Kvarteer til mig. En Beduin og han vare strax brudte op for at søge mig, og jeg kunde ene takke de talrige Glenter, som svævede over den døde Kamel, at jeg var bleven funden, da man ellers ikke vilde være bleven opmærksom paa hiint Punkt.

„Vi naaede snart Kairo. Nilfarten og ordentlig menneskelig Næring skilte mig ikke alene hurtigt af med Feberen, men gjengav mig ogsaa mine Kræfter og saa nogenlunde mit tidligere gode Udseende, saa at Lysten til det vilde Reiseliv og farlige Eventyr snart paany vækkedes hos mig."

Blandinger.

En italiensk Adelsmand, Ristocchio, havde ikke færre end fjorten Gange maattet slaaes, fordi han paastod, at Dante var en større Digter end Ariost, og disse Dueller havde kostet ham mange Skrammer og adskillige af hans Modstandere Livet. Da dette foruroligede ham paa hans Dødsleie, tilstod han sin Skriftefader, at han hverken havde læst den Enes eller den Andens Værker, en Tilstaaelse, som bevirkede en fuldstændig Absolution.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 16de September. **№ 38.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Oprøret i et Galehuus (med xylographeret Scene.) — Fiskerpigen Sigrid. — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Dette hjalp. Døren blev langsomt aabnet, og en gammel smudsig Kvindeskikkelse viste sig for ham med en Lampe i Haanden, ved hvis flagrende Lys hun betragtede ham fra Top til Taa. —

„Hvad vil I?" udbrød hun kort. „Udret Eders Ærinde i Hast, thi jeg har ingen Tid at sladdre bort. I kommer ikke indenfor," tilføiede hun, idet hun med en mistroisk Mine spærrede ham Indgangen; „jeg holder ikke af Visiter, skal jeg sige os."

„Her paa Gangen kan jeg ikke udrette mit Ærinde," sagde den unge Mand, uagtet han mindst af Alt følte Tilbøielighed til at betræde hendes smudsige Hule. „Lad mig komme indenfor; jeg skal ikke opholde Eder ret længe."

Den Gamle lod høre en hæs Brummen, som ikke havde meget tilfælleds med en menneskelig Stemme, og traadte et Skridt tilside, for at han kunde komme igjennem den smalle Dør, som hun lukkede efter ham. Han befandt sig nu i et Kjøkken, indenfor hvilket der var en lille Stue, som hun lod ham gaae ind i. Paa det Bord, hvor hun satte Lampen fra sig, stod en anseelig Brændeviinsflaske og et tilsvarende Glas, men disse tvende Gjenstande syntes ogsaa at repræsentere samtlige Artikler af den Art, ligesom Meublementet, foruden Bordet, kun bestod i en Slagbænk med en Halmmadrats og nogle skrøbelige Stole.

Den modbydelige Dame, som regjerede i denne kvalme Hule, maatte allerede have taget dygtigt til sig af Flasken, thi hendes Ansigt gløbede og Øinene flammede. Da hun havde skilt sig ved Lampen, stemmede hun begge Hænder i Siderne og stirrede paa Philibert med et mørkt Blik og en Mine, der opfordrede ham til at komme frem med Sproget.

„Ere vi alene?" spurgte Philibert, idet han omgav sig med al den Høitidelighed, som er knyttet til et hemmeligt Sendebud.

„Det skulde jeg mene," knurrede hun. „Kun til Sagen."

„Godt! Her er et Papir fra Robert; saa hurtigt jeg har faaet Besked paa det, har jeg Intet mere her at gjøre."

Omendskjøndt den gamle Sybilles Hoved ikke syntes at kunne være meget klart, gjennemlæste hun dog Papiret, som Philibert rakte hende, uden mindste Vanskelighed. Vi ville erindre, at Baronen havde modtaget to saakaldte Erindringssedler, hvoraf den ene angik Giften, den anden Falskmøntnerne; den første havde den unge Mand naturligviis tilbageholdt, og den anden var det, han havde overrakt.

Saasnart den værdige Moder havde læst den med hemmelige Tegn skrevne Epistel fra den ligesaa værdige Søn, kastede hun den paa Bordet med en haanlig Mine, idet hun udbrød —

„Den Sag angaaer ikke mig; jeg vil ikke have Noget at bestille med Politiet, som evindeligen støver omkring og har sin Næse allevegne."

Med disse Ord skjenkede hun sig et Glas Brændeviin og tømte det i eet Drag. Derpaa

loe hun ved sig selv, saa det klukkede i hende, og gav Philibert Papiret tilbage.

„Bring det til den Sorte og den Brune; jeg har Intet at skaffe med slige Forretninger," vedblev hun. „Dersom I ikke tilbunds er inde i Komplotten, saa lad mig forklare Eder, at den sorte Bernhard er Doktoren, og den brune Benjamin Taskenspilleren. Gaa hen i Kronkjelderen, der vil I finde dem begge."

„I Kronkjelderen?" gjentog Philibert uvilkaarligt.

„Javist, der hvor Benjamin gjør sine Kunster," forklarede den Gamle og saae paa ham med et mistænksomt Blik. „Det er ellers underligt, I ikke veed Besked med den Ting. Men mig ligemeget," tilføiede hun, som om hun besvarede sine egne Tanker. „Kronkjelderen er ikke vanskelig at finde. Naar I kommer til den første Tvergade, dreier I af tilvenstre, gaaer over Broen og ned i Kjelderen i det tredie Huus, saa er I hvor I skal være. Spørg blot Fyren ved Skjenken om Doktoren, og han vil bringe Eder til ham. Og nu nok; see blot at komme afsted, thi jeg har Andet at bestille end at sladdre Tiden bort."

Den uhyggelige Kvinde greb Lampen og tilkjendegav ved en afgjørende Gebærde, at hendes Taalmodighed var forbi og at han nu skulde gaae, for at hun uforstyrret kunde underholde sig med sin Flaske, en Antydning, hvilken han ogsaa meget beredvilligt efterkom, idet han modtog det særdeles Bevis paa hendes Forekommenhed, at hun ikke alene fulgte ham ud paa Gangen, men holdt Lampen udover Trappen, hvorved han lettere fandt Udgangen.

Da han atter befandt sig paa Gaden, besluttede han strax at begive sig hen til den betegnede Kronkjelder, da han her haabede at faae Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med nogle af de Individer, som stode i Forbindelse med Brødrene Wesley. Han gik over Broen, og fandt ogsaa snart Kjelderen, hvortil Indgangen oplystes af en broget Lampe. Da han steg nedad den brede Trappe og skred ind i Lokalet, bemærkede han strax, at han havde taget feil i sin første Formodning, at det var et almindeligt Vertshuus. I den første Stue stod et temmeligt propert opdækket Bord med kolde Spiser, og en Hob Østersskaller, som laa i et Hjørne, betegnede, at Kronkjelderens Gjester havde Smag for hvad der kryder Ganen.

Philibert henvendte sig til den søvnige Kelner, som sad bagved Skjenken, og da han havde forlangt en Flaske Viin, spurgte han efter Doktoren som efter en gammel Bekjendter.

„Gaa De ind i den tredie Bagstue, der vil De finde ham," svarede Kelneren og aabnede Døren til et meget rummeligt Værelse, som var fuldt af Gjester, og hvor man røg, drak og passiarede af alle Kræfter. Den anden Stue, han betraadte, efterat have passeret denne, var mindre, og syntes at være det egentlige Spiselokale for Stamgjesterne, thi Bordene vare dækkede, og man opholdt sig kun her for at tilfredsstille sin Appetit, hvilket for Øieblikket særligt var Tilfældet med fire Personer, som havde indtaget den ene Ende af et langt Bord. Det tredie Værelse var ligeledes kun lille, og da Philibert betraadte det, fandt han det kun optaget af to Personer, i hvilke han strax kjendte Doktoren og Taskenspilleren. Denne bar et Kostume som de omdragende Gjøglere. Paa et Sidebord laa nogle blanke Tallerkener og Kugler af Messing, forskjellige Blikdaaser og andre vidunderlige Rekvisiter, som hørte til Kunstforestillingerne, der gik for sig til en vis Tid for det talrige Publikum. Hans Kollege, Underdoktoren, var en stor, mager Mand med et blegt, huløiet Ansigt, som var halvt bedækket af et sort Skjæg, der var spidst tilklippet; han bar en kort besnøret Fløielsfrakke og hvide Beenklæder. Disse tvende værdige Herrer vare fordybede i Kortspil, da Philibert traadte ind, og han kunde derfor betragte dem i nogle Øieblikke, uden at blive bemærket.

Philibert besluttede at henvende sig til Doktoren, thi Taskenspillerens brune Ansigt med den lille spidse Næse forraadte en ualmindelig Forslagenhed, medens de fyldige Kinder gjorde de smaae Øine, der tindrede af Listighed, endnu mindre, og ligesom dækkede det speidende Blik, hvormed de iagttog Alt, hvad der passerede i Nærheden. Philibert bemærkede, at det ofte fløi henover de fire Personer, som sad ved Bordet i Stuen ved Siden af, og han havde en Fornemmelse af, at han selv gjordes til Gjenstand for hans Undersøgelse, uagtet han lod til at passe sit Spil med en saa spændt Opmærksomhed, som om han ikke havde Sands for andre Ting.

Den unge Mand havde dannet sig en Maade, hvorpaa han meente, at burde udføre sin mystiske Rolle, og idet han satte sig tæt bagved Doktoren, skjød han Wesleys Papir ind under hans Arm og hviskede sagte: „Fra Robert." Den forsigtige Maade, hvorpaa dette gik for sig, var et Vink for de Andre. Taskenspilleren kastede et Blik ind i Sideværelset, medens Doktoren gjennemløb Papirets Indhold, som fremkaldte et tilfreds Smil om hans smalle Læber, og idet han gav Kort, lod han det følge over med disse. Den Brune skjød det tæt ind til sig, lagde Armene uden om det, idet han

ordnede Kortene, læste det flygtigt, og skjød det derpaa over til Philibert med de Ord: „Stik det til Eder; den Ting kunne vi tale om siden."

11.
Arrestationen.

Opvarteren bragte den Flaske Viin, Philibert havde bestilt. Da han vilde betale, hviskede Taskenspilleren over Bordet til Doktoren: „Røb Intet, thi da Wesley har benyttet de hemmelige Skrifttegn, veed Overbringeren Intet. Forøvrigt maa vi see os for. De fire Fyre i den anden Stue behage mig ikke; de holde ideligt Øie med os." Derpaa vendte han sig til Philibert og vedblev: „Det haster ikke med at betale den Flaske Viin. Vi ville drikke sammen og give hver sin Part. Bring flere Glas, Opvarter, og fyld dem, for jeg er bandsat tør i Halsen."

Doktoren besvarede Kammeratens Bemærkning med et phlegmatisk Nik; derpaa kastede han et ligegyldigt Blik paa de fire mistænkelige Personer og paa Philibert, og uden at forandre en Mine, greb han Kortene, for at begynde et nyt Parti. De spillede, og Taskenspilleren tabte.

„Intet uden Ulykke!" raabte denne; „den hænger ved mig den hele Aften. Væk med Kortene; det er nok for denne Gang."

Han skjød Kortene fra sig og greb i Lommen.

„I har fuldstændigt lændset mig," vedblev han; „ikke en Skilling til at betale Eder med."

Han fremtog en Brevtaske, der var fyldt med Femrigsdalersedler.

„Har I, hvad vi skulle betale her?" hviskede han til Doktoren.

„Ikke af de ægte," svarede denne, „kun hvad jeg har laant og vundet af Eder. Man spiller om Intet og vinder Intet."

„Maaskee kan De vexle mig denne Seddel?" henvendte Taskenspilleren sig til Philibert, „thi jeg har slet ingen Smaapenge."

Philibert anede ikke den Fælde, der stilledes for ham, thi den Bankoseddel, han anmodedes om at bytte, var falsk. Taskenspilleren vilde være paa det Rene med, om Wesleys Sendebud var indviet i deres Hemmelighed, thi i saa Tilfælde vilde han ikke modtaget den falske Seddel, men betragtet Anmodningen om, at give gode Penge for den, som en Spøg.

Da han havde givet klingende Mønt for Femdalersnoten, vexlede Falskmøntnerne et Blik.

„Dette er ikke en af Vore," mumlede Taskenspilleren, og Doktoren gav et Tegn, at han var enig med ham. En af de Fire ved Bordenden i Sidestuen var traadt ind, da Philibert talte Pengene op, havde gjort en Vending indenfor Døren og derpaa atter indtaget sin Plads. Den Brune vilde netop ved et Vink gjøre sin Kammerat opmærksom herpaa, da der fra den store Stue hørtes en Larm som af stridende Personer. Man hørte en Stemme, der anstrængte sig for at overdøve de Andre, og snart forstod man, at han opfordrede de Tilstedeværende til at istemme den polske Nationalsang, som han derpaa begyndte at synge af fuld Hals. Imidlertid kunde han neppe faae endt det første Vers, uagtet flere Personer sang med, thi Størstedelen forhindrede Fortsættelsen ved en frygtelig Raaben og Skrigen. Endnu engang lykkedes det den Talende at skaffe sig Gehør i det frygtelige Kaos af modsigende Stemmer. Han udtrykte sig med Begeistring for Polens Frihedssag, men da han lod sig henrive i sin Harme over, ikke at møde Bifald, og kaldte de Tilstedeværende for Fjender af Frihed og Undertrykkere af Retfærdighed, reiste Larmen sig paany, og de af Politik og Viin ophidsede Gjester bleve som Rasende.

„Kast ham ud!" skreg man. „Slaa Hjerneskallen ind paa ham! Bort med den Republikaner!"

Glassene klirrede, Borde og Stole bleve væltede. Pludseligt hørtes et gjennemtrængende Skrig og et dumpt Fald; man havde stødt Polakken en Kniv i Brystet.

Begge Falskmøntnerne og Philibert havde forladt deres Pladser, for at være Vidne til Tumulten fra den lille Spisestue, hvorfra der gik en lille Dør ud til Gaarden, som i paakommende Tilfælde kunde benyttes.

„Skade," sagde Taskenspilleren, „at de stødte den lange Polak ned. Et Dusin Karle, som han, og Polen var ikke forloren endnu."

De nævnte fire Personer, som denne havde et mistænkeligt Øie til, havde begivet sig ind i den store Stue, saasnart Larmen var begyndt, og stode sammen indenfor Døren, uden at blande sig i Affairen. Paa eengang fyldtes Stuen med Politikommissairer. Disse bemægtigede sig strax den Saarede, og førte ham ud i det yderste Lokale for at forbinde ham, da han blødte stærkt, og derpaa blev en Deel af de Tilstedeværende arresteret.

Ved Synet af Politiet blev den Brune ganske lang i Ansigtet og trak Doktoren med sig henimod Døren.

„Hvor kommer alle de fine Herrer fra, som om de vare voxede opad Jorden?" hviskede han. „Jeg tør sværge paa, at de have staaet paa Luur efter os et eller andet Sted her i Nærheden, og at de fire Krabater, som staae hist henne, ere Politispioner, der kun have ventet paa Leilighed

til at give os i deres Kløer. Lad os komme bort, Bernhard, medens det er Tid; Ingen ville bemærke, at vi smutte ud af denne Bagdør."

„Blind Allarm, Benjamin," brummede Doktoren; „man har været paa Spor efter Polakken, som præker Oprør, og det er det Hele."

„Jeg siger Eder kom!" udbrød Taskenspilleren, der røbede den største Uro. „Jeg bliver ikke længer."

„Saa vent dog!" udstødte Doktoren, men Taskenspilleren var i næste Øieblik forsvunden saa lydløst som en Kat.

Da Philibert gjorde den Sorte opmærksom derpaa og yttrede den Mening, at det var bedst de ogsaa gik, udbrød denne: „Som I vil; men saa kommer I til at betale, hvad vi have fortæret, naturligviis blot som et Udlæg, for jeg har ikke saa mange Penge hos mig." Og uden at vente paa Svar, raabte han paa en Opvarter og sagde: „Herren her afgjør det Hele. Vi have havt Aftensmad og Viin. Hvad have vi at betale?"

„Tre og en halv Daler," var Svaret.

Philibert rakte ham Femdalersedlen, som han nylig havde modtaget af den Brune, og Opvarteren fjernede sig for at bringe Penge tilbage; men istedetfor denne, traadte strax efter en Politiofficiant henimod Philibert med Sedlen i Haanden.

(Fortsættes.)

Oprøret i et Galehuus.

Det er over tredive Aar siden, at der paa den nøgne Hede mellem Surreyhøiene stod et Huus, som var det eneste i mange Miles Omkreds. Det var en meget stor Bygning af røde Stene, halvt et Palads, halvt en Forpagtergaard, begyndt af en tyrkisk Kjøbmand, der vilde trække sig tilbage fra sin Handel, og fuldendt af en Forpagter, der tillige drev en indbringende Forretning som Smugler. I mangfoldige Aar eiedes det af en Læge, som blev rig ved at paatage sig Opsynet over rige Vanvittige. Den tyrkiske Kjøbmands smukke Korridorer tjente til at holde Vagt i, og de store Smuglerkjeldere til Fængsler, kort, det var, som om Bygningen var opført i det Øiemed, hvilket den nu tjente. Saaledes tænkte idetmindste Lægen, der ikke sjeldent gjorde disse Bemærkninger for sig selv, naar han foretog sine sædvanlige Vandringer gjennem samme. I hine Dage var fremfor Alt Husets ensomme Beliggenhed et stort Fortrin, der indbragte den spekulative Doktor mange Penge. Denne Læge var vel ikke en Mand, der behandlede sine Syge efter videnskabelige Principer, men han besad en god Deel sund Menneskeforstand og, fremfor Alt, megen Energi. Med Hensyn til Toppunktet af sin Virksomhed kom han vel noget i Forvirring med sin Theori, men han vidste at overvinde sine Skrupler, og søgte paa bedste Maade at løse den i det ensomtliggende Huus mellem Surreyhøiene. Denne Theori bestod i, at Venlighed og Godhed var virksommere for at holde Patienterne rolige, end Straffemidler, efterat disses Anvendelse en eller to Gange havde sat dem i Skræk. Paa Gavnligheden af nogen egentlig Kuur, troede han ikke, og han forsikkrede sine Kunder, at der allerede var opnaaet Meget, naar disse Ulykkelige bragtes til at forholde sig roligt. Som sagt, trods det Overfladiske i hans Fremgangsmaade, gjorde han fortræffelige Forretninger, selv i at modtage Individer, der muligen ikke feilede det Mindste paa Forstanden: Slægtningene, sagde han til sig selv, maatte vide, om de Personer, de bragte, vare afsindige, og forøvrigt brød han ikke sin Hjerne med, om de vare det eller ikke; de bleve behandlede efter hans Theori som Vanvittige uden nogetsomhelst Hensyn. Som en Følge heraf husede den store, ensomme Bygning ikke alene virkelige Vanvittige, men ogsaa Idioter og Sindssløve, ja, selv saadanne, som af en eller anden Grund vare til Besvær for deres Slægtninge, hvilket ikke er saa sjeldent under Formuesanliggender, hvor det kan være meget fordeelagtigt, at lade et eller flere Individer forsvinde i et Galehuus.

Doktoren havde inddeelt sit Institut i tre Departementer. Kjelderne tjente til Opholdssteder for de Rasende, Egensindige og Oprørske; anden og tredie Etage for de Stille og Tilfredse. Der fandt, i Overeensstemmelse hermed, en Art Befordringssystem Sted. Saasnart man bragte ham en Patient, tog han denne ind i et særegent Værelse og underholdt sig med den Syge, oftest alene, thi Doktoren var en stærk Mand. De Fleste gebærdede sig i Begyndelsen meget heftigt; dog, heftigt eller ikke heftigt, havde Doktoren en Mandsperson for sig, saa lod han denne faae en alvorlig Prøve paa sin physiske Kraft, idet han slog ham til Jorden. Vel gav dette undertiden Anledning til at der opstod en haard Kamp, men Doktoren blev stedse Seierherre, da hans Praxis havde lært ham adskillige Fordele, som hans Modstander ikke kjendte. Han paastod, at physisk og moralsk Overlegenhed ikke

Oprøret.

alene agtedes og respekteredes af de Forrykte, men at de endogsaa syntes godt derom, ja, at de fleste Mennesker, kloge eller gale, behøvede en Herre og Mester, uden hvilken de gjorde dumme Streger, ikke formaaede at staae paa deres egne Been i nogetsomhelst Tilfælde, og maatte behandles som Husdyrene. Saasnart den Ankomne havde bestaaet den første Dyst, blev han af Tjenerne ført ned i Kjelderetagen, som var indrettet til Fængsler. Næsten daglig gik Doktoren ned og talte til Patienterne igjennem Aabningen i Døren, der var forsynet med svære Jernstænger; han formanede dem til at forholde sig rolige og finde sig i deres Skjebne, da han ikke kunde lade dem forlade deres Fængsel, førend de opførte sig sømmeligt. Hos Nogle lykkedes denne Kuurmethode, men den mislykkedes oftere, og det bedste Bevis herpaa var, at Fængslerne næsten altid vare besatte. Altimellem døde en af disse Elendige, og blev da begravet paa en saakaldet „indviet" Plads paa Heden. De, som bleve rolige og lovede at opføre sig vel, kom ind i Lokaler, hvor de dog indaandede frisk Luft og fik bedre Kost end hidtil, og derfor indtraf det sjelden, at Nogen faldt tilbage i den tidligere Uregjerlighedstilstand. For at blive befordret op i

Anstaltens høiere Regioner, udfordredes, at de især udmærkede sig ved Rolighed og Lydighed.

En Juleaften forsøgte Doktoren for første Gang et stort Experiment. Beboerne af anden og tredie Etage, der hidtil aldrig vare komne sammen, skulde festligholde Juleaften med hinanden. Da de samtlige havde hørt til de finere Klasser i det menneskelige Selskab, havde de endnu nogle Levninger tilbage af sammes Manerer, og de maatte saaledes, efter al Rimelighed, kunne udgjøre en meget behagelig Kreds. Doktoren trakterede dem med Negus, en Drik, bestaaende af Vand, Sukker, Muskat og Citron; han formaaede dem, som kunde, til at musicere, Andre til at spille Kort eller at dandse. Men det vilde ikke gaae; Herrer og Damer betragtede hinanden med en forunderlig Skyhed, de kunde ikke bekvemme sig til at tale til hverandre, og det var næsten i samme Grad Tilfældet imellem dem selv; Experimentet mislykkedes! Værelserne vare glimrende oplyste og smykkede med Grønt. Doktoren gik omkring som en animerende Vert paa et Familiebal, smilende og spøgende, medens Angsten for, at han havde vovet for Meget, med hvert Øieblik tiltog i hans Indre. Og dog saae Alting ud her, som i en Balsal i det lystige England, kun at Herrer og Damer holdte sig fra hinanden, at Musikken spillede, uagtet Ingen dandsede, at Husets Frue, Doktorinden, sad stum og nedtrykt i Hjørnet af en Sopha, og at der udenfor Døren stode sex haandfaste Karle, bevæbnede med forsvarlige Knipler. Uagtet det ikke var muligt at bringe nogen Underholdning istand, vilde Doktoren dog ikke altfor pludseligt hæve Selskabet. Han lod tillave mere Negus, og idet han tog Plads hos sin Kone, tørrede han sin hede Pande og overveiede, hvad Enden skulde blive paa det Hele.

„Du seer, at de ikke forstaae, hvad Du har til Hensigt," tilhviskede hans Kone ham. „Det er vist bedst at vi hæve denne Sammenkomst, og at jeg gjør en Begyndelse med at bringe Fruentimmerne tilsengs."

Doktoren haabede endnu at see et gunstigt Resultat af sin Plan, og gjorde den Bemærkning, at man maatte see Tiden lidt an. Men trods dette Svar, tænkte han i Stilhed paa, at hans Kone dog vist havde Ret. Alles Øine vare rettede paa den stærke Doktor. Saavel de kvindelige som de mandlige Patienter forundrede sig over, hvorfor han saae saa forvirret ud, og kunde ikke komme paa det Rene med, hvad han egentlig havde til Hensigt. Man holdt op at spille, og der indtraadte en uhyggelig Tavshed, som snørede Struben sammen paa Husets Herre. Med Et traadte en ung Mand af en stærk Knokkelbygning og en høi, anseelig Figur, med et rundt Hoved og sorte, glimrende Øine, hen til Lægen med disse ustadige Skridt, som ere eiendommelige for sindssvage Personer.

„Hr. Doktor," sagde han smilende, efterat have bukket ærbødigt for Husets Dame, „man har anmodet mig om at synge; De veed, at jeg var den bedste Sanger i mit Regiment: har jeg Tilladelse til at efterkomme Opfordringen?"

„Syng De væk, min kjere Ven!" raabte Doktoren, og sprang fornøiet op. „Hvor mærkeligt, at vi ikke tidligere ere faldne paa denne behagelige Underholdning."

Den unge Mand, som man kaldte Kapitainen, smilede forbindtlig og udbrød: „Jeg skal istemme en skotsk Krigssang, der passer til min Stand."

Herrerne stillede sig ved den ene Ende af Sophaen, hvori Doktorinden sad, og Lægen opfordrede Damerne til ligeledes at tage Plads i Nærheden af hende, og saaledes blev den øvrige Deel af Salen ganske til den sindssvage Kapitains Disposition.

„Jeg ønsker helst at synge i Karakteerdragt," sagde denne. „Miss," henvendte han sig til en bleg og svagelig Dame, „tillad mig at laane Deres Skjærf, og De, Hr. Doktor, er nok saa god at overlade mig Deres Stok med Guldknappen, der maa forestille mit Sværd. Se saa, nu har jeg en Tartan omkring mig, og mit gode tveæggede Glavind i Haanden. Saasandt jeg lever, jeg føler mig atter som Soldat!"

Han gik op og ned i Salen med sænket Hoved og slog sig altimellem med Haanden for Panden. Nye Tanker udviklede sig i hans Hjerne. Han havde forglemt Sangen, som han vilde synge, men strax efter forkyndte et Udraab at han havde fundet, hvad han søgte. Han standsede. I hans Øine lynede en vild Ild, og med et Skrig, der bragte Karlene udenfor til at studse, begyndte han med en smuk og kraftig Tenor en skotsk Krigssang, som han udførte under heftige Gestikulationer. Snart gik hans Vanvid over til et Raseri, der kunde sammenlignes med det, han lagde for Dagen den første Dag, da man bragte ham ned i Kjelderfængslet, og da han svoer paa, at han var Bruce, Skotlands dristige Forsvarer. Nu forsagede Doktoren. Bruce havde kaldt ham den „stolte Edvard" dengang han overgaves i hans Hænder, og svoret paa at fælde ham. Vendte disse gamle Ideer atter tilbage hos ham? Ja, de vare tilbagevendte! Den Vanvittige stod stille ligeoverfor Doktoren; men, som Alt fortalt, var denne en modig Mand, der holdt sine Øine stivt fæstede paa den Afsindige. Sangen havde ogsaa opvarmet de andre Sindssvage; Raseriet

var smittende; nogle stemmede i, Fruentimmerne sloge Takt og klappede i Hænderne. Doktorens Kone laa afmægtig tilbagesunket paa Sophaen; Rædsel havde grebet hende.

„Der maa gjøres en Ende paa dette Uvæsen," sagde Doktoren ved sig selv og stod rolig op. Men i samme Øieblik virkeliggjorde „Bruce" den stolte Edvards Vision, Guldknappen af den med Bly fyldte Stok, som Doktoren pleiede at kalde sit Scepter, faldt med et frygteligt Brag paa Lægens svagt behaarede Hoved, og Slaget foraarsagede hans øieblikkelige Død. „Bruce" fortsatte sin Sang, og satte Foden paa den Faldne, idet han svingede med Stokken; snart istemmede alle de Forrykte, og Vildheden voxede med hver Minut. Doktorens Død var Noget, som var en Selvfølge; han havde været Deeltager i det Skuespil, der opførtes, og havt den stolte Edvards Rolle. Doktorens Kone, som ved Larmen omkring hende atter var kommen til sig selv, flygtede under lydelig Graad ud af Salen, og Karlene i Korridoren styrtede ind efter det døde Legeme, medens de Vanvittige gjorde Plads for dem, men bestandigt syngende og gesticulerende.

(Sluttes.)

Fiskerpigen Sigrid.

Novelle af Theodor Mügge.

1.

Blandt de mange selsomt skjønne Havbugter, som spalte Norges vestlige Fjeldkyst, er Moldefjorden vel ikke af de største, men den er en af de meest berømte, paa Grund af dens Kysters og dens Omgivelsers romantiske Skjønhed. Fjorden har tvende smalle Indseilinger, imellem hvilke den frugtbare Otterøe er beliggende. Saasnart den Reisende har denne bag sig, aabner der sig for hans Blik et milevidt Havbækken, med Græsgange og høie Skovpartier tilhøire, og tilvenstre den venlige Stad Molde, udenfor hvilken der, den største Deel af Aaret, ligger en Mængde Fartøier, Brigger, Skonnerter og Jagter, som føre Trælast til Holland og tør eller saltet Fisk til de europæiske Sydlande. Men Fjorden trænger med talrige Arme og Bugter dybt ind i Landet, og dens Bredder ere afvexlende og herlige. Undertiden stige disse steilt op i nøgne Klippemasser og bagved dem ligge de vilde Vaomelandsfjelde optaarnede, bestaaende af takkede, underfulde Klipper; paa andre Steder ere de blide og grønne, og mange større og mindre Gaarde ere her beliggende midt imellem frugtbare Marker og smukke Haver, som afgive et herligt Maleri. Dette fremtræder endnu mere, naar man betragter de sorte Fjeldmasser, som undertiden tæt ved samme hæve sig midt i den rullende Fjord og stige iveiret som lodrette Mure, med en Sokkel under Vandet af to til tre hundrede Fods Dybde, og en Kegle over samme af lignende Høide, hvis Tinde omkredses af Havgjæs, Alliker og Maager, som bygge deres Reder imellem deres Huulheder og Spalter. I nogle af disse Klipper er der udhugget Runetegn, der ere Seiersmærker om Slag og Konger, som Historien ikke giver nogen Underretning om. Vist er det, at der ved disse Fjelde lige til Trondhjem stedse har boet dristige og driftige Mænd, et hærdet Folkeslag, som pløiede Søen, lystne efter Krig og Bytte; men det er ogsaa vist, at der her, og paa de mangfoldige Øer, som ligge ved disse Kyster, endnu leve mange Familier, der nedstamme fra de berømte Helte paa Harald Haarfagers og hans Slægts Tider.

Det er et forunderligt Syn at see ned i Dybet af disse Fjorde og i en vid Omfreds betragte de talløse selsomme Klipper og Rev, som indeslutte dem. En eneste Vei fører igjennem disse gigantiske Mure, en smal Spalte, som danner Romsdalen; hvis den ikke var, saa vilde denne Deel af Verden være aldeles udelukket fra den øvrige. Utallige lodrette Blokke taarne sig iveiret paa hinanden, smykkede med snehvide Halsbaand, og naar Aftensolen falder glødende og funklende paa disse Masser, kan man ikke tænke sig et herligere Panorama.

Ved Indløbet til Fjorden, næsten ligeoverfor Staden Molde, springer Kysten stærkt frem og bøier sydligt ind i en dyb Bugt, som kaldes Torsfjorden. Paa det øverste Punkt af samme ligger Vesnæs Kirke; Præsten boer ikke langt derfra, og adspredte over Halvøen ligge Menighedens Gaarde og Hytter. Landet rundtom er frugtbart; der voxer Byg paa de smaae Marker, og i Haverne blive Kirsebærrene modne, naar Sommeren er varm og Træerne staae i Læ. Langsmed Kysten boe Fiskere, thi Fiskefangst er her den Virksomhed, som ernærer de Fleste, der kun have de kraftige Hænder at stole paa. Histovre i Staden Molde boe Folk, som stedse kunne bruge Fisk og ogsaa betale den, hvad enten det er til Husholdningsbrug eller som Handelsvarer. Kjøbmændene afslutte store Kontrakter med Fiskerne til den Tid, de store Sildesværme komme ned fra Trondhjem og Seyfisken trækker op til sin Legeplads; da drage Fiskerne ud i det aabne Hav, og den som eier en fire- eller sexaaret Baad med tilhørende Redskaber er en vel

anseet Mand og kan, naar Lykken er med ham, tjene gode Penge og i sin Stilling kaldes velhavende.

Noget tilsiden fra Præsteboligen, som laa temmeligt høit og frit, sænkede Landet sig ned til Stranden, og her stod en Fiskerhytte, der tilhørte En, som gjeldte for en saadan Lykkesfugl, thi tvende store og flere smaa Baade vuggede sig paa Vandet ved de nedrammede Pæle, hvortil de vare fortøiede, og flere store Garn vare ophængte for at tørres. Hytten var ikke lille, den kunde godt kaldes et Huus. Lang, men ikke høi, stod den paa stærke Krydsbjelker; den havde flere Vinduer, som vel hverken vare høie eller brede, men dog havde klare Ruder, og bagved disse Gardiner af rødt Kattun. Overhovedet saae Boligen ordentlig og reenlig ud, og omendskjøndt den, som alle Huse eller Hytter i Landet, var opført af Træ, udmærkede den sig dog fremfor mange andre, thi den var rødmalet og Vinduesrammerne strøgne med hvid Oliefarve.

Præstegaarden over Hovedet paa den og mange af de velhavende Bønders Gaarde rundtom saae vel større og smukkere ud; dog saaledes som den var beliggende paa den høie Strand, med fri Udsigt til Otterøen og Molde, over den dybe Torsfjord tilhøire og ret ud over det aabne Vandspeil lige til Troldtinderne i Romsdalen, tog den sig smukkere ud end alle de andre. Det var et yndigt Sted, thi Fjeldene beskyttede det fra to Sider mod de raae Vinde og indesluttede den lille Grund bag Huset, hvor Æble- og Kirsebærtræer stode sammen i det høie Græs.

I dette Huus, som Eieren havde opført for ti Aar siden, boede Fiskeren Gullik Hansen. Han var agtet af Alle i Omegnen som en alvorlig, forstandig Mand, der altid var paafærde, og som, uagtet han forstod sig vel paa sin Fordeel i Handel og Vandel, dog var bekjendt baade for sin Fromhed og Retskaffenhed. Kjøbmændene i Molde gjorde gjerne Forretninger med ham, og Præsten, Hr. Jøns Bille, hans lærde Nabo, talte ofte med ham, og holdt godt Venskab med ham, omendskjøndt han af sin Menighed betragtedes som en stolt og bydende Mand, der helst omgikkedes de Rige.

Paa den Dag, da vor Fortælling tager sin Begyndelse, var Gullik Hansen ikke hjemme, men Bænken udenfor Huset, hvor han pleiede at sidde, naar han ikke havde Andet at foretage sig, var derfor ikke tom, thi den indtoges af hans Datter Sigrid, en attenaarig Pige, ved hvis Side mangen en Knøs gjerne havde siddet og hjulpet hende med sit Arbeide, naar hun havde syntes om det. Den unge Pige bødede et gammelt Garn, der laa over hendes Skjød og paa Jorden ved hendes Fødder, og var ret ivrig med at føie Maske til Maske. Sigrid var Gullik Hansens eneste Datter, dog havde han ogsaa en Søn, men han var otte Aar yngre end Søsteren, en temmelig svag Dreng, der var Faderens Yndling, særlig fordi han lignede sin Moder, der var død da han var sex Aar gammel. Siden hiin Tid havde Sigrid bestyret Faderens Huus og opdraget samt pleiet den lille Broder Anders med en Moders Omhyggelighed, og at hun havde gjort det med Glæde og Tilfredshed, kunde Ingen tvivle om, som saae hende. Hun var en munter, rødkindet Pige med store klare Øine og et deiligt brunt Haar; naar hun loe, hvilket hyppigt skete, fremviste hun to fulde Rækker Tænder saa hvide som Perler, og hun havde et Ansigt saa mildt og saa smukt, at de Fleste beskuede det med Velbehag, enten de vare Unge eller Gamle. Dertil var hun baade stor og stærk; alt Arbeide faldt hende let og gik rask frahaanden, thi efter Moderen havde hun arvet Sands for Orden, og efter Faderen Overlæg og en fast Villie.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Fyrste, som nylig var bleven kronet, yttrede sin Utilfredshed med adskillige Arrangements, som havde været ham til megen Besvær. „Jeg beder Deres Majestæt allerunderdanigst tilgive," sagde Hofmarschallen; „næste Gang skal Alt blive til allerhøieste Tilfredshed."

☞ 5te Ark af „En Juul paa Landet," vil følge med Nr. 39.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

CARL XV.

Konge af Sverrig og Norge.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 23de September. **№ 39.**

Indhold: Carl den 15de (med steentrykt Portrait.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Oprøret i et Galehuus (Slutning.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Carl den 15de,

Sverrigs og Norges Konge.

Carl Ludvig Eugen, den ældste Søn af Kong Oscar den Første og hans Dronning Maximiliane Josephine Augusta Eugenie, Prindsesse af Leuchtenberg, fødtes den 3die Mai 1826 og fik Titelen „Hertug af Skaane." Den unge Prinds modtog en omhyggelig Opdragelse, og har stedse viist megen Interesse for Militairstanden. Efter Faderen blev han som Kronprinds Kantsler for begge de svenske Universiteter, og 1856 Vicekonge i Norge. Ved sit ligefremme Væsen, sin Aabenhjertighed og Trofasthed vandt han Nordmændenes Kjerlighed, hvorpaa han modtog mange talende Beviser. I September 1857 overtog han Styrelsen af begge de forenede Riger under Faderens Sygdom. Kong Oscar havde ikke befundet sig vel i de seneste Aar, navnlig ikke siden han 1852 mistede sin næstældste Søn Gustav, og han gjenvandt ikke sit Helbred: Efter haarde Lidelser udaandede han den 8de Juli 1859, fire Dage efter at han havde fyldt sit tredsindstyvende Aar. Nu besteg Prindsregenten Tronen under Navn af Carl den Femtende, og til Valgsprog tog han det velbekjendte: „Med Lov skal man Land bygge," og han har allerede i sin korte Regjeringstid givet de utvetydigste Beviser paa, at ikke Egenraadighed leder hans Handlinger. Den 19de Juni 1850 ægtede han Prindsesse Frederikke Wilhelmine Alexandra Anna Louise af Nederlandene, født den 5te August 1828, som har skjenket ham to Børn, Datteren Louise Josephine Eugenie (1851) og Sønnen Carl Oscar Wilhelm Frederik (1852), men som allerede døde i sit andet Aar.

Kong Carl og hans Dronning bleve med stor Pragt og Høitidelighed kronede i Sommeren 1860, først i Stokholm og senere i Trondhjem.

Carl den Femtende har gjentagne Gange besøgt Danmark som Prinds og senest som Konge i denne Sommer, da han gjæstede Frederik den Syvende paa Kronborg.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

„De har nylig givet denne Banknote til Opvarteren som Betaling for hvad De har fortæret," sagde han til Philibert, „og jeg retter det Spørgsmaal til Dem, om De er i Besiddelse af flere af samme Slags?"

„Nei, min Herre," svarede Philibert, „først for maaskee en lille halv Time siden kom jeg til den, jeg har givet Opvarteren; her var en Herre, som bad mig om at bytte den for ham. Men tør jeg spørge om Grunden til Deres Anmodning?"

„Simpeltvæk den, at Sedlen er falsk, og er udgaaet fra et Falskmøntnerselskab, hvis Op-

holdssted vi stræbe efter at opdage." Derpaa vendte han sig til Doktoren og tilføiede: „De, som giver Dem ud for Dyrlæge, og den nylig her tilstedeværende Taskenspiller, som greb Flugten under Tumulten, ere os betegnede som hørende til denne Bande, og Angiveren er en af Eders Medskyldige, Formeren Röthlich, der befinder sig i vore Hænder."

Doktoren strøg sin Knebelsbart med en meget fortrædelig Mine, og Philibert blegnede. Overrasket ved den farlige Vending, hans Eventyr tog, sagde han —

„Hvad mig angaaer, da er det Hele en Misforstaaelse, og jeg beder Dem tillade mig at faae Leilighed til at afgive min Forklaring —"

„Jeg tvivler ikke om," afbrød Politiofficianten ham, „at det forholder sig saaledes; dog, da jeg har fundet Dem i disse Individers Selskab og grebet Dem i Gjerningen med at udgive falsk Mønt, saa vil De indsee, at der er al Grund til Mistanke om, at De staaer i nøie Forbindelse med de Skyldige. Jeg maa, som en Følge heraf, fængsle Dem saavelsom denne saakaldte Doktor Bernhard, og forinden jeg giver Ordre til at lade Dem føre bort, vil De behage at levere mig det Papir, som de under Spillet overbragte disse Mænd og hemmeligt tilstillede dem, men derpaa fik tilbage."

Philibert tøvede.

„Gjør ingen Omstændigheder," udbrød Doktoren med den største Ligegyldighed, „vi ere dog ikke istand til under vore nærværende Omstændigheder at løse den Misforstaaelse, som finder Sted."

Philibert overrakte Embedsmanden Papiret, og de bleve førte bort.

12.

Arresten.

Uagtet den unge Mand haabede med Lethed at kunne bevise sin Uskyldighed ved aabent at forklare Alt, hvad der var hændet, og det Øiemed, hvori han havde handlet, følte han dog en vis Uro ved at være truffen i en Forklædning og under fordægtige Forhold, ligesom han ogsaa gjøs tilbage for at give sit Navn til Pris for løse Rygter, der kunde have en uberegnelig Indflydelse paa hans hele Livsstilling, thi han overlaae ikke, at han vilde blive indviklet i en Labyrinth, hvor han vilde komme til at kæmpe med de meest snedige Individer, der vilde udstrække deres Rænkefuldhed mod Faderen til ham, for om muligt at frelse sig selv. Længe sad han og grundede over den mærkelige Situation, hvori han befandt sig, og de forskjellige Tilfældigheder, som havde bragt ham deri, og da han ikke kunde komme til nogen fast Bestemmelse med Hensyn til de Forholdsregler, der vare at tage besluttede han at lade Tiden raade og benytte Omstændighederne til at samle alle de Traade i den mørke Væv, som han var istand til.

Hans Medfange, Doktoren, havde hidtil forholdt sig aldeles taus, men paa engang udbrød han —

„Er De en Lurendreier, eller hvad er det, De sidder og ruger ud, siden De holder Dem saa stille, at man ikke engang kan høre Dem trække Veiret? At see Dem, kan der ikke være Tale om i dette ravnsorte Herberge, men det forhindrer da ikke Folk i at samtale. Siig mig eengang, Kammerat, hvor har De vel lært Robert Wesley at kjende? Vidste De Intet om vor Forretning, siden De saaledes lod Dem tage ved Næsen, og hvad Haandtering driver De vel, for at have med Wesley at gjøre?"

„De spørger om saa Meget paa eengang," svarede Philibert, som strax indsaae, at han her kunde komme til Kundskab om Et og Andet, og da det især var ham magtpaaliggende at erfare i hvilken Forbindelse Baronen stod til det hemmelige Komplot, søgte han at lede Samtalen hen paa denne. „Hvad min Haandtering angaaer, saa driver jeg Pengeforretninger, saadan underhaanden, forstaaer De. Med Wesley selv har jeg ikke staaet i noget personligt Forhold, jeg har kun at gjøre med Baron Ostinsky, som er vor Mellemmand og bruger mig. Jeg kom just fra Breslau, hvor jeg havde havt Forretninger med Baronen. Wesley var ogsaa der, og da jeg vilde til Sch—, overdrog han mig at besørge det Papir, som nu er i Politiets Hænder, til hans Moder, som jeg ikke havde noget imod at gjøre Bekjendtskab med, da den Gamle ved visse Leiligheder vilde kunne yde mig vigtige Tjenester."

„Saa meget kan jeg sige Dem," yttrede Doktoren, der opmærksomt havde hørt til, „at Wesley har viist Dem megen Tillid ved at overdrage Dem dette Ærinde, og at De har gjort Dem ham meget forbindtlig."

„De spøger nok," udbrød Philibert. „Dersom Wesley vidste, at hans Ærinde var af en saa betænkelig Beskaffenhed, vilde han have gjort mig sig meget forbunden ved at udrettet det selv."

Doktoren loe.

„Sandsynligviis vilde dette ogsaa være skeet, naar Wesley, for sin Persons Sikkerheds Skyld, kunde have gjort sig usynlig," bemærkede han.

„Jeg forstaaer Dem," faldt Philibert ham i Talen; „Stikbrevet, som angaaer hans Person, generer ham; men i saa Fald kunde han jo ladet Baronen udrette Sagen."

„Baronen!" raabte Falskmøntneren. „Nu, saavidt jeg kjender til Tingen, vilde den fine Herre nok give Meget til, dersom han kunde faae Robert Wesley derhen hvor Peberet voxer."

„Da er det dog vist, at de i Selskab med hinanden ere reiste til Posen, hvor Baronen opholder sig paa en Grevindes Gods," erklærede Philibert, idet han støttede sig til Josephs Beretning.

Doktoren grundede længe over dette for ham høist besynderlige Tilfælde, der tydede paa Noget, som han ikke var vidende om, og derpaa yttrede han med sin sædvanlige Phlegma: „Hvad De der siger, giver Formodning om, at der er noget Nyt i Værk, som har frembragt en Forsoning, der var nødvendig, naar de skulle handle i Fællesskab; men det er ligefuldt mærkeligt, at denne Baron, efterat være bleven saa godt færdig med den gamle Borgemester Herzford, atter skulde gjøre fælles Sag med os. Dog, jeg kan tænke mig, hvad der lader ham sætte sit Vaabenskjold paa Spil; han trænger til at ophjelpe sine Finantser. Det maa altsaa være ham, der har sørget for, at vi faae det fortræffelige Arbeidslokale i et Viinbjerg i Posen. Ah, nu forstaaer jeg det Hele! Inden jeg forglemmer det, saa tjen mig i, siden De er saa god en Ven af Baronen, at bede ham bestræbe sig for atter at finde det unge Menneske, som han brugte til at efterligne Borgemesterens Haandskrift, og som gjorde det saa mesterligt. De kjender jo nok Affairen, saavidt jeg har forstaaet? Wesley har udtalt sig med saa megen Roes over denne Fyr, som var Skriver hos Baronen, at jeg nu, da mit Syn begynder at slaae mig feil, er ganske begjerlig efter at antage dette unge Genie som Lærling."

Philibert forstod strax hvem Talen var om; det var Raimund Valentin, man havde benyttet til denne Skurkestreg, og han sagde sig selv, hvor vigtig denne Omstændighed kunde blive til Belysningen af hans Faders Uskyldighed. Men for at gjøre den Anden tryg, yttrede han — „Det havde været bedst at man havde sørget for, at beholde den talentfulde Skriver, da man havde ham. Hvorfor lod man ham løbe?"

„Hvorfor?" udbrød Doktoren fortrædeligt, „fordi man ikke kunde forhindre det. En taaget Nat forsvandt han. Wesley har imidlertid fortalt mig, at han senere har truffet ham paa et tydsk Gods i Posen i Nærheden af den lille Stad R—. Hans Bestræbelser, for at lokke ham til sig, havde været forgjeves. Denne geniale Omstreifer kjender aldeles ikke sit Kald; Kunstsandsen er endnu ikke vakt hos ham. Han skal have frelst Godseierens Datter fra at drukne, og af Taknemmelighed har man beholdt ham hos sig som et Medlem af Familien."

Ikke et eneste af Falskmøntnerens Ord gik tabt for Philibert. Samtalen gled nu over paa deres nærværende Stilling, og Doktoren gjorde Kammeraten bekjendt med Udsigten til en Undvigelse, da Slutteren, som var Broder til Robert Wesley, var Medlem af Komplotten. Men betræffende dette Punkt maatte Philibert sværge paa at være tavs som Graven, og Doktoren lod ham med dæmpet Stemme vide, at dersom han brød sin Eed, udsatte han sig for det Værste, en Trusel, som gjorde et uhyggeligt Indtryk paa den unge Mand, der for at frelse sin gamle Fader havde sluttet sig til det laveste Udskud af Menneskeheden.

Den næste Morgen indfandt Slutteren Wesley sig i Fængslet, hvor han gjorde Fangerne bekjendt med, at de den følgende Dag vilde blive transporterede til Citadellet i en anden Stad, og at deres Flugt, hvis han skulde være dem behjelpelig dermed, maatte gaae for sig endnu samme Aften. Han vilde sørge for, at de kom ud af Bygningen, derpaa skulde de tage Veien over Fæstningsværkerne, og paa et bestemt Sted, som han nævnte, skulde de finde et Par Heste, for at de saa meget hurtigere kunde komme videre.

Dagen gik, med at omtale alle Enkeltheder ved det forestaaende Flugtforsøg. Da Aftenen kom, begyndte Doktoren med at save Laasen fra Døren med en Stiksav, som Wesley havde forsynet ham med, for at bortvende al Mistanke fra sig, og ved Midnatstid snege de Fangne sig lydløst ud af Fængslet. Lygten paa Gangen var slukket, og Wesley havde vidst at fjerne Vagten. Krybende langsmed Væggen, søgte Doktoren efter en Falddør, som førte til en underjordisk Gang, gjennem hvilken de vilde komme ud til Volden. Han fandt den, de forsvandt igjennem den, og kom lykkeligt ud i det Frie. Her aflagde Philibert sin Kappe, som han rullede sammen og skjulte i en Busk, for at kunne bevæge sig friere. At komme over Volden, var et Øiebliks Sag, men nu gjeldte det om at komme over Voldgraven, hvilket frembød stor Vanskelighed, fordi Grunden bestod af Mudder, som det ikke vilde være muligt at gjennemvade, og der ikke var dybt nok til at de kunde svømme. For om muligt at finde et Sted, hvor dette kunde lade sig gjøre, listede de sig langsmed Foden af Volden, men Philibert, som ikke besad Doktorens Færdighed til at arbeide sig frem paa den slibrige Sti, søgte bestandigt, trods dennes Advarsel, at faae sikkrere Fodfæste, ved at stige høiere og høiere opad Skraaningen,

hvilket havde tilfølge, at han pludseligt blev anraabt af en Skildvagt, som stod paa Brystværnet. Da han ikke gav noget Svar, men søgte at fjerne sig, faldt der et Skud, som strax derpaa fulgtes af et andet og tredie, men uden at træffe.

Doktoren var forsvunden, og Philibert, som havde følt sig temmelig tryg ved Tanken om sin Uskyldighed, men nu erkjendte den Fare, hvori han svævede, sprang saa hurtigt, han kunde, tilbage over Volden, for at snige sig ind i Staden, i det Haab, at naae sin Tantes Bolig. Natten var bleven mørkere, og inden nogle Minuter havde han lykkeligt Fæstningsværkerne bagved sig og befandt sig i en snever Gade. Han standsede et Øieblik for at trække Veiret, medens han overlagde, i hvilken Retning han skulde fortsætte sin Flugt, da han hørte Hovslag af flere Ryttere i den tilstødende Gade. Han kunde ikke tvivle om at det var en Patrouille Gensd'armer, som var udsendte for at forfølge de Undvegne; saa hurtigt, han kunde, styrtede han nedad Gaden, og snart efter hørte han Lyden af Hovslagene tabe sig i det Fjerne.

Da han havde orienteret sig, gjenkjendte han den Deel af Staden, hvori han befandt sig, men kom tillige til Kundskab om, at han havde langt til Tantens Bolig, hvor han ønskede at søge Tilflugt. Hvor udmattet han end var, begav han sig dog ufortøvet henimod den Egn, i hvilken hendes Huus laa. Det var bleven Morgen, da han, ved at passere et Glaci, som laa i Yderkanten af Staden, hørte Stemmer, blandt hvilke een var ham bekjendt. Forsigtigt nærmede han sig Stedet og bemærkede tvende kvindelige Personer, som havde taget Plads paa en lille Høi, hvorfra de lode Blikket svæve ud i det Fjerne, og i den ene af hvilke han gjenkjendte Madame Valentin, der havde været sporløst forsvunden, medens den anden var hendes Mands Moder.

Vi vide, at Madame Gabriele Valentin af sin Svigermoder havde erfaret en Deel af Raimunds Skjebne. Det Punkt af Glaciet, hvor de befandt sig, var netop det, hvor Bedstemoderen hiin Morgen havde truffet sin Sønnesøn og bragt ham hjem med sig. Gabriele havde ikke kunnet modstaae sin Længsel efter at besøge denne Plads, for mere levende at erindre sig sin dyrebare Søn og udsende sine Blikke efter ham med de varmeste Bønner om, at de maatte opdage ham.

Da Philibert traadte hen til Madame Valentin med et Udraab af hjertelig Glæde over at have gjenfundet hende, gjengjeldte hun vel hans Hilsen, men studsede tillige over hans uordentlige Klædedragt og hans blege og forstyrrede Udseende. Dog kom hun ikke til at fremsætte noget Spørgsmaal, thi et Vink af den unge Mand sagde hende, at hans Nærværelse paa dette Sted og i den tidlige Morgenstund var forbunden med særegne Omstændigheder, og idet hun betragtede ham med et forskende Blik, forstod hun let, at de vare af en farlig Beskaffenhed, og at det her var mindre paa rette Sted, at spørge efter Aarsagen til hans Udseende, end efter Maaden, hvorpaa man kunde komme ham tilhjelp.

„Jeg beder Dem, gjør endelig Intet, som kan vække Opsigt," sagde Philibert i en indtrængende Tone, „men er det muligt, saa yd mig hurtig Bistand. Jeg bliver uskyldigt forfulgt; jeg behøver et ikke for fjernt men sikkert Tilflugtssted, dog tør jeg ikke betræde Staden."

Gabrieles Blik fæstede sig med et uroligt Udtryk paa Svigermoderens Ansigt, men denne syntes ikke at kunne udrette Noget i det benævnte Punkt.

„Ak, min dyrebare Moder," udbrød Gabriele, „Du seer i denne Herre min Beskytter og Ven, Hr. von Herzford, der trues af en Ulykke. Hvor skulle vi finde et Opholdssted for ham her i Nærheden?"

„Ja, hvor, hvor?" gjentog Matronen forvirret. „Og dog, lad mig blot tænke mig om et Øieblik. Javist, det lader sig gjøre. Naar Herren følger Poppelalleen, da kommer han, efterat have passeret den første Klipperække, strax bagved denne til en Forpagtergaard, hvis Beboere ere mine nære Slægtninge. Der kan Herren i mit Navn forlange, hvad han behøver, og man vil Intet afslaae ham. Mine gamle Been ere desværre for svage, naar det gjelder Hastværk, og derfor maa Herren tilgive, at jeg ikke kan følge med."

(Fortsættes.)

Oprøret i et Galehuus.

(Slutning.)

Fuld af Bestyrtelse raabte Formanden for Folkene at man skulde hidskaffe Stokke, og tre af dem forlode Salen for at efterkomme Opfordringen. Dette var en stor Uforsigtighed. Neppe havde disse forladt Salen, førend Bruce, som vi ville kalde ham, der nøie iagttog Alt, aflaasede den stærke Dør: de tilbageværende tre Vogtere stode nu ubevæbnede ligeoverfor femten afsindige Mænd. Medens Bruce svingede sit skotske Sværd, den med Bly fyldte Stok, og idet han

stillede sig med Ryggen mod Døren, skreg han af fuld Hals: „Mænd af Skotland, samler Eder om mig!“ Alle Mændene efterkom Opfordringen, medens Fruentimmerne forundrede betragtede den foregaaende Scene. Det var et Rædsels-moment for de tre Vogtere indenfor, der ikke kunde faae nogen Hjelp af dem udenfor, som raabte: „Lad os brække Døren op!“ Et Forsøg skete, men forgjeves. De Vanvittiges Sang hørte op. Bruce følte sit Ansvar som General, og lod sig i sin Ophidselse lede deraf. En af de Gale, en gammel Mand, var steget op paa en Stol, og havde nedtaget Stangen, hvorom Gardinerne vare slyngede. Rask fulgte Andre hans Exempel, og i et Øieblik havde man sat sig i Besiddelse af tre Gardinstænger. Bruce pegede paa Ildstedet, hvor der laae en lang Ild-rager og en Kulskuffe. I et Nu vare disse Gjenstande grebne, medens Folkene, lammede af Skræk, ikke vidste, hvorledes de skulde forholde sig. Udenfra søgte man nu at slaae Døren ind med Øxer. Bruce begyndte paany at synge, og de Øvrige stemmede i. Pludseligt forekom der et Sted, som opfordrede til Angreb; med et Hyl styrtede de ind paa Vogterne, og de fandt deres Død. Sangen begyndte atter, og man stode med opløftede Vaaben. I dette Øieblik fløi Døren op, og to Mænd styrtede ind for at komme deres Kammerater tilhjelp; men da de ikke vare forsynede med Skydevaaben, hvad kunde de da udrette mod alle disse Rasende. Da de saae, hvorledes Tingen forholdt sig, grebe de Flugten, men Bruce styrtede efter dem ned i Gaarden, nappede den ene, og kastede ham paa Hovedet i en Brønd, hvor han ynkelig omkom. Bygningen var nu i fuldkommen Besiddelse af en Skare Vanvittige, hvis Anfører Bruce var. Paa hans Befaling bleve alle Døre tilspærrede tilligemed de Vinduer, gjennem hvilke man kunde stige ind. Husets kvindelige Betjening var flyg-tet, og saaledes ogsaa de faa, som vare tilbage af den mandlige. Doktorens Enke, som havde taget sin Tilflugt til Kjøkkenet, blev ført op i Salen, hvor hun behandledes med den største Venlighed af de kvindelige Sindssyge. „Dækker Bordene!“ befalede nu Bruce, og det skete; Spisekammeret indeholdt nok, hvormed de kunde forsynes. „Er her Nogen, som kjender Veien til Viinkjelderen?“ vedblev han. „Jeg, jeg, jeg!“ lød det. „Saa gaaer, og bringer Eders Konge Viin; vi ville tømme et Bæger til Ære for vor berømmelige Seier, hvis Offre bringes tilside.“ Da denne Befaling var efterkommet og Vinen var kommen, gik man tilbords, og de forvildede Hjerner bleve endnu vildere af den Mængde Glas, der tømtes. En ældre Herre, der aabenbart havde været en stor Elsker af at holde Taler, greb Leilighed til at optræde som saadan, og efter en heel Deel Snak, foreslog han, at den første Brug, de burde gjøre af deres vundne Magt, var, at aabne Døren for deres fængslede Brødre, at de kunde deeltage i Banketten. For-slaget vandt almindeligt Bifald. Mænd og Kvinder styrtede ud af Døren; de vilde aabne Fængslerne og befrie de vilde Dyr i Menneske-skikkelser. Ogsaa Bruce reiste sig; man havde smykket ham med Grønt, men han havde ondt ved at opretholde sin Værdighed, thi han var beruset. „Lad mig anføre Eder!“ skreg han, men kun den afsindige Hobs Latter og Hyl be-svarede ham fra de nedre Regioner. Bruce maatte altsaa bekvemme sig til at følge efter sine Undergivne. Da han med nogen Usikkerhed havde naaet Trappen, berørtes hans Arm af den unge Pige, hvis Skjærf han havde laant. Hun havde af Doktoren hørt saa mange Yt-tringer om de farlige Mennesker i Fængslerne, og derfor frygtede hun disse Vanvittige, som man i dette Øieblik vilde sætte paa fri Fod. Bruces høie statelige Figur indgjød hende Tillid til hans Beskyttelse og derfor havde hun nærmet sig ham. Bruce gjenkjendte hende strax, hans tindrende Øine bleve større og endnu mere ild-fulde, og han grebes af den Idee, at gjøre denne fine, ædle Kvinde til sin Hustru. Huset manglede selv ikke en sindsforstyrret Præst. Hans Biskop og hans Kone havde sendt ham hid under det Paaskud, at Puseyismen*) havde fordreiet Hovedet paa ham, og virkeligt laa der Noget i hans Manerer og Opførsel, som syntes at retfærdiggjøre deres Paastand. Bruce sam-lede i Hast et lille Selskab af Herrer og Damer, der bleve fortryllede ved Forestillingen om et Bryllup, og den bævende Pige blev viet med alle kirkelige Former til Bruce.

To Dage henrandt, førend den nærmeste Øvrighed traf Anstalter til at undertrykke Op-røret i Galehuset. Den anden Dag fandt et stort Slag Sted imellem Garnisonen. De fra Fængslerne undslupne Dæmoner kæmpede imod Bruce. Huset blev antændt og mange af de Vanvittige omkom i Flammerne. Bruce undslap med sin Kone, og opholdt sig i hele tre Dage blandt Høiene paa Heden. Endelig fandt man ham svært saaret og næsten afmægtig af Blodtab. Man bragte ham til en Forpagtergaard, hvor hans Kone, der ogsaa var saaret og af Skræk næsten var bleven virkelig vanvittig, pleiede ham. Men trods al hendes Omhu, døde han,

*) En til den romerske Katholicisme heldende Ret-ning i den engelske Høikirke.

uden at der selv paa Dødsleiet viste sig noget Tegn paa tilbagevendende Forstand. Betræffende hans Kone, da fandt man, at hun vel var svagsindet, men ingenlunde berøvet Fornuften. Under hendes Ophold i Forpagtergaarden ankom der til denne en ung Dame fra London. Hendes Navn var Miß Dasert til Beechton, og hun var baade rig og smuk, men betagen af Sorg over sin Forlovede, der havde mistet Forstanden og som Patient været betroet til den nu forstyrrede Anstalt for Sindssvage. Og hvem var denne Forlovede? „Bruce!" Da hun erfarede det hele Sammenhæng, fattede hun Godhed for hans Enke og antog sig hende, men hun døde snart, efterat have givet en Datter Livet. Barnet blev opdraget af Miß Dasert, og da denne døde efter Forløbet af fem og tyve Aar, arvede hun en herlig lille Eiendom, kaldet Beechton, og en Kapital paa halvtredsindstyve tusinde Pund. Da hun var adopteret, kaldte hun sig, efter sin Velgjørerinde, Marie Dasert til Beechton, Staffordshire.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

Medens Sigrid var ivrigt beskjeftiget med at fuldføre sin Gjerning, dalede Solen dybere paa Himlen og syntes snart at ville forsvinde i Havet. Dens Lys antog Guldets Glands, der overstraalede den hele Fjord og de høie Troldtinder imellem Romsdalsfjeldene med alle deres underlige Hexeklipper, der snart toge sig ud som de gamle Kæmpekongers Slotte, snart som forstenede Gudebilleder, om hvilke der gaves mange Sagn. Sigrid saae nogle Gange op til Tinderne, og derpaa kastede hun Blikket ud over Torsfjorden, paa hvilken de høie Klippemasser hist og her kastede deres dybe Skygger. Paa dennes modsatte Bred laa ogsaa en Fiskerbolig under tre høie, hvide Birketræer, hvis lange nedhængende Grene berørte det lave Tag. Solen beskinnede det netop med sit ildrøde Lys, og de grønne Blade, hvide Stammer og Grene toge sig herligt ud i det stærke Farveskjær. Var det Synet af den skjønne Solnedgang, der indtog hende i den Grad, at hun sank hen i Tanker, forglemte sit Arbeide og lagde Hænderne i Skjødet? Meget Andet syntes der ikke at være, som saa stadigt kunde fængsle hendes Blik til hiint Punkt, thi Landet rundt om var øde, Huset ubeboet, hvilket man kunde formode af de tillukkede Vinduesskodder, og der saaes hverken Baade eller Garn, som kunde tyde paa Virksomhed.

Pludseligt lagde en Haand sig paa Sigrids Skulder, hvilket bragte hende til at fare sammen, thi hun havde ikke hørt Nogen komme, hvilket beviste, hvor ganske hun havde hengivet sig til sine Tanker, thi ellers maatte hun ikke alene have fornummet den Kommende, der overraskede hende, men hun maatte ogsaa have bemærket den lange Skygge, som hans Skikkelse kastede henover Græsset. Det var en Mand, der just ikke optraadte meget sagte, thi han havde store Støvler paa Benene, og var i det Hele taget en kraftig Person med brede Skuldre, iført en blaa Jakke med Hornknapper og med en blank Hat paa sit tykke Hoved.

„Du behøver ikke at blive forskrækket, Sigrid," udbrød han leende; „det er mig."

„Jeg seer det," svarede hun, og tog atter fat paa sit Arbeide. Han trak sin plumpe Haand til sig, satte sig ved Siden af hende paa Bænken, og tilføiede:

„Er Du ganske ene, Sigrid?"

„Ja, Clas Gorud, ganske ene, som Du seer."

Clas Gorud tog sin Hat af og strøg sig igjennem det stride, gulagtige Haar, derpaa satte han den atter paa Hovedet, skjevede til den unge Pige, lod et Par Fingre paa den venstre Haand glide langsomt hen imellem Halsen og det blaa trykkede Tørklæde, han bar om samme, og sagde derpaa: „Har min Moder ikke været her?"

„Nei, jeg har ikke seet noget til Grethe," svarede Sigrid og arbeidede videre.

„Da vilde hun dog gaaet herhen," brummede Clas, „men saa maa der være kommet Et eller Andet iveien." Derpaa greb han i Lommen, fremtog en Tindaase og afvred et Stykke Skraatobak, som han stak i Munden, og efterat have tykket nogle Gange paa det, sagde han —

„Naa, hvad der ikke skeer idag, kan skee imorgen, og dermed er det godt. Jeg er nylig kommen tilbage fra Molde, hvor jeg har bragt mine Forretninger i Orden med Hr. Schieman. Det er en flink Mand, Sigrid; han opkjøber alt Træ, hele Fjorden rundt, og den meste Fisk ogsaa."

„Hvad har Du med ham at skjøtte?" spurgte Sigrid.

„Aa, Et og Andet, som smider Noget af sig. Seer Du, Sigrid, jeg skal være hans Opsynsmand ved de Indkjøb, han gjør, og naar han har henvendt sig til mig, har han nok noget nær valgt den Bedste, han kunde kaste

Øinene paa, thi Ingen kjender slige Affairer som jeg, og dertil baade de rette Folk og Steder."

„Du mener altsaa, at Ingen kommer Dig liig?" sagde Sigrid med en spottende Latter, og idet hun yttrede disse Ord, saae hun atter over til Huset ved Torsfjorden.

„Ja, Sigrid, jeg antager rigtignok, at det forholder sig saa!" raabte Clas, og derpaa hævede han Armen og pegede i samme Retning, som hun saae.

„Det Huus der," tilføiede han, „vil snart blive solgt."

„Ja saa," yttrede Sigrid. „Og hvorfor?"

„For paahvilende Gjeld, som skal betales. Den letsindige Knegt har jo lændset sin gamle Fader, saa længe han havde en Skilling. Faa Maaneder førend han døde, maatte han, for at gjøre Sønnen til Gefald, pantsætte Stedet, og hvad han fik optaget i det, stikkede han ham. En Skam var det, og nu viser det sig da ogsaa, hvorledes det Hele hænger sammen."

„Hvad viser sig?" spurgte Sigrid.

„Ih, at han er en Lump, som Intet mere eier," sagde Clas med et foragteligt Eftertryk. „Nu kan han være Soldat, saa længe han lever, for her er ikke Noget at hente for ham. Hvad den gamle Fader efterlod sig, er forlængst gjort i klingende Mønt, der er gaaet samme Vei som alt det Øvrige, og nu gaaer det paa Stedet løs. Det vil snart komme til at see anderledes ud derovre."

„Du vil vel sagtens kjøbe Huset?" spurgte Sigrid og saae stivt paa ham. Clas grinede og nikkede.

„Hvorfor ikke?" udbrød han. „Jeg kan bruge det."

„Siden Du er den Første her, er det i sin Orden, at Du nedsætter Dig der, hvor den boede, som var det før Dig," bemærkede Sigrid og lo.

„Snak!" raabte Clas. „Thorkel Ingolf har nu været borte i over tre Aar, og da han tog bort, var Du jo kun for en lille Pige at regne. Hvad veed Du om ham?"

„Mere end Du troer," sagde Sigrid.

„Nu, mig ligemeget. Men den Første har han aldrig været her, og nu vil han ikke engang kunne være den Sidste, for han har ingen Rolle at spille her."

Disse Ord udtalte Clas med en haanlig Mine, der klædte ham meget ilde, saa meget mere, som hans meget store Mund, lave Pande og opstaaende Næse ikke formede noget synderligt smukt Ansigt.

Sigrid hørte ikke op med at lee; dog saae hun ikke paa ham, men vedblev at knytte sine Masker.

„Kjøb kun Huset," sagde hun, „dersom Du har Penge dertil. Pladsen er god, men billig vil den ikke blive; der vil være Mange om den."

„Meget muligt, men Ingen faaer den uden jeg," svarede Clas tillidsfuld. „Huset er pantsat til Hr. Schieman; han har forstrakt de to hundrede Speciesdalere, som Thorkel afpressede sin Fader; Ingen veed hvortil. Som Sikkerhed for denne Sum har Hr. Schieman faaet et lovfast Dokument, som siger, at Huset med Tilbehør er hans, naar Pengene ikke ere tilbagebetalte efter Forløbet af et Aar. Og nu er netop Aaret udløbet, Sigrid, og Hr. Schieman har lovet at sælge mig Pladsen. Han vil betale, hvad der endnu hefter paa den, og da er den hans og vil blive min. Med ham vil Ingen saa let vove at blande sig i Handelen."

„Naar denne Handel blot ikke siden kommer ham til Skade," yttrede Sigrid og smilede ved sig selv.

„Det har ingen Nød," vedblev Clas. „Jeg kan yde ham gode Tjenester, ganske eftersom han ønsker det."

Med disse Ord dreiede han Hatten rundt paa Hovedet, og da Sigrid saae paa ham, grinede han og nikkede.

„Naa," tilføiede han, „histovre paa Otterøen er der en Gut, som er halvtreds eller hundrede Gange mere værd, og naar Hr. Schieman stikker det i sin Lomme, som der falder af, saa kan han sagtens lade mig faae det lumpne Sted under Birkene."

„Paa Otterøen?" gjentog Sigrid, og idet hun vidt aabnede sine blaae Øine, vedblev hun: „Mener Du Erik Meldal, Clas?"

„Ja, det gjør jeg rigtignok, og det i al Sandhed," sagde Clas. „Erik er et Stykke af samme Alen som Thorkel, og derfor have de ogsaa altid været saa fortrolige Venner. Nu, han har da heller ikke mere Noget; Gjelden har ædt ham op; hele Godset er saa beheftet, at den gamle Forvalter Horngreb ikke kan opdrive Mere at sende sin unge Herre. Erik Meldal maa altsaa see at komme ud af det med sin Lieutenantsgage, og det er nok temmeligt ringe Traktement, hvor sundt det end kan være. Hvis jeg var hans Forvalter, skulde han faae Penge nok. Den gamle Horngreb er et Dummerhoved."

„Og hvad vilde Du da gjøre, naar Du var hans Forvalter, Clas?" spurgte Sigrid.

„Jeg vilde forpagte de gode Jorder bort til Kolonister, og det til ganske andre Priser, end det nu skeer. Dertil har Gaarden en smuk Skov

med gamle store Træer, der ere meget værd, da man sjeldent mere finder dem saa store. Hvad Græsgangene angaae, da ere de af de allerbedste, og der kunde holdes tre Gange saa meget Kvæg paa dem, som der bliver; og saa er der Fiskeriet i den store Bugt, som alene tilkommer Godset, ikke at tale om Møllen ved Elven. Der skulde blot være en Mand, som forstod sig paa Tingen, saa faldt Alt af sig selv i Hænderne paa ham, og see, Manden er der og holder allerede Hænderne frem."

„Er det Dine Hænder, Du hentyder til, saa hold fast," sagde hun."

„Ingen skulde rive Byttet fra mig," svarede han, „dog dertil hører, hvad jeg ikke har."

„Og hvad er det, Clas?"

„Penge, som han har nok af."

„Hvem?"

„Spørg dog ikke saa dumt, lille Sigrid," sagde Clas med et bredt Grin, „Hr. Schieman, hvem ellers? Alle Gjeldsbeviser har han opkjøbt, saaledes i al Stilhed, efterhaanden som jeg skaffede ham Underretning om hvor der fandtes nogen, og mange har han faaet meget billigt, thi Folk vare glade ved at see Penge; af den, som havde gjort Gjelden, ventede de sig Intet."

„Det var ikke Erik Meldal, som bragte Godset i Gjeld," sagde Sigrid. „Jeg har hørt fortælle, at hans Fader førte et uordentligt Huus, der bragte ham paa svage Fødder, og saa kom de slette Tider og gjorde Resten."

„Alle disse Folk, som nedstamme fra de gamle Familier, have slaaet stort paa det," udbrød Clas. „Den gamle Meldal hørte ogsaa til dem, som gave den Fornemme, og fordi han havde været Oberst i Krigen mod Sverrig, meente han, at han var den Høieste i Landet. Forøvrigt er det da lige meget, hvem der har gjort Gjelden, nu hedder det at betale! Altsaa vil det gaae den unge Fyr ligesom hans Ven Thorkel, thi Akterne ligge allerede hos Landsdommeren og Klagen er indgivet, og saa snart Tingen er i Rigtighed, saa kommer Brylluppet."

„Brylluppet?" spurgte Sigrid. „Hvem er det, der skal have Bryllup?"

„Det er ikke En, men To, eller rettere Fire," raabte Clas og loe. „For det Første gifter Hr. Peter Schieman sig med Præsten Jøns Billes Datter, Else Marie, hos hvem han nu befinder sig, thi jeg har bragt ham med herover fra Molde, og for det Andet gifter en vis Clas Gorud sig med Gullik Hansens Datter Sigrid, hos hvem han sidder i dette Øieblik."

Og idet han sagde dette, lagde han sin venstre Arm omkring den unge Piges Liv og vilde gribe hendes Haand, men hun bøiede sig raskt tilbage og udbrød: „Det Bryllup troer jeg aldrig der bliver noget af!" og ligesom hun halvt spøgende raabte disse Ord, der overraskede Clas meget, skete der Noget, som overraskede ham endnu mere. Garnet, som laa i en stor Bunke paa Jorden, hævede sig pludseligt iveiret, og et vældigt Gab, fuldt af skarpe, hvide Tænder, kom frem og snappede glubskt efter Clas Goruds Arm, hvilken han kun frelste ved en hurtig Bevægelse. Forfærdet sprang han et Par Skridt tilbage, medens Sigrid opslog en høi Latter og hendes Øine fyldtes med overmodig Spot.

I det næste Nu saae Clas, med hvem det var han havde at gjøre. Det var en stor graa Sælhund, der hævede sig iveiret paa sine korte Been og stirrede paa ham med sine glindsende Øine. I sin Harme bukkede han sig efter en Steen, idet han skreg: „Jeg skal give Dig Din Bekomst, Dit ækle Bæst!" men idet Sigrid beskjærmende holdt sine Hænder over Dyrets Hoved, raabte hun ligesaa høit: „Nei, nei, gjør det intet Ondt!" og i samme Øieblik lød det fra Enden af Huset: „Kast den Steen bort og vær ingen Nar!"

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Hertug af Norfolk, som var meget hengiven til Drik, spurgte Lystspildigteren Foote, hvilken Maske han skulde bære, for at blive ukjendt paa et forestaaende Maskebal. „Gaa ædru derhen, Sir," svarede denne, „og Ingen vil falde paa at troe, at det er Dem."

☞ **Med dette Nr. følger „En Juul paa Landet," 5te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 30te September. **№ 40.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Opiumsrygere i Kina (med xylographeret Afbildning.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Madame Gabriele tilbød at ledsage den unge Mand, for muligen at kunne yde ham nogen Bistand, og ufortøvet begave de sig paa Veien. Philibert underrettede hende om, hvad han havde oplevet, og erfarede, hvilke Sorger og Gjenvordigheder hun havde oplevet, inden hun fandt det rolige Asyl hos Svigermoderen. De bleve enige om i Forpagtergaarden at angive, at han, ved at søge efter Planter, havde havt det Uheld at styrte i Stadsgraven, hvorfor han udbad sig et kort Ophold, indtil han kunde faae Bud efter andre Klæder. Madame Gabriele paatog sig at underrette hans Tante om, hvor han befandt sig, og efterat han var bleven vel modtaget af de gjestfrie Forpagterfolk, forlod hun ham.

Omtrent en Time efter ankom der en Vogn for at hente ham, og med Tilfredshed bemærkede han, at Kudsken var Joseph, som bragte ham forskjellige Klædningsstykker, hvilke han hurtigt iførte sig, og uden noget Ophold forlod han Gaarden og begav sig til Tantens Bolig i Staden, hvor der anstilledes de alvorligste Efterforskninger efter de undvegne Forbrydere.

Da Philibert nogle Dage efter besøgte Madame Gabriele, og Talen faldt paa, hvor Raimund kunde være, viste hun ham det Afskedsbrev, han havde skrevet til Bedstemoderen. Da han havde gjennemlæst det og slog Bladet om, bemærkede han, at den modsatte Side var benyttet, og saae, at det var en Kvittering, øiensynligt skrevet med hans Faders Haand. Hvorledes kom denne Kvittering paa dette Papir? Havde han maaskee øvet sig paa samme og senere brugt det til sit Brev til Bedstemoderen, uden at han i sin Iilfærdighed havde tænkt derpaa? Philibert formaaede ikke for Øieblikket at indvie den ulykkelige Moder i denne nye smertelige Hemmelighed, uagtet han ikke kunde tvivle om, at Raimund vilde gaae fri for al Straf, saa meget mere som hans Brev tydeligt nok indeholdt Bevis for, at man havde anvendt en Tvang imod ham, som han ved Flugt stod i Begreb med at unddrage sig; men trods dette, ansaae han det for bedst ikke at yttre sig om, hvad han vidste, idet han lykønskede Gabriele til den lykkelige Omstændighed, at hun vidste Sønnen var ilive, hvortil han kunde føie, at han befandt sig paa et tydsk Gods i Posen, hvor han ved en selvopoffrende Daad havde vundet en agtværdig Families Kjerlighed og Omhu. Betræffende Konstance, da vilde han søge Underretning om hende i Klosteret, hvorfra hun var forsvunden uden Moderens Vidende.

Uagtet Philibert ikke ventede sig nogen væsentlig Oplysning i Klosteret, begav han sig dog derhen og fik Adgang til Forstanderinden, som besvarede hans Spørgsmaal om Konstance Valentin overeensstemmende med hvad Joseph havde meddeelt, nemlig, at Baron von Osinsky havde hentet hende, for at føre hende til Slottet Lyso i Posen. Dette vidste han, men nu erfarede han den skjendige Maade, hvorpaa man var gaaet frem, idet Baronen havde indbildt hende,

at han handlede i hendes Moders Navn, og at han tog hende ud af Klosteret, for at føre hende i dennes Arme. Konstance befandt sig altsaa i Hænderne paa en Mand, der havde ruineret sig ved at følge sine Lidenskaber, stillet sig paa lige Fod med de farligste Mennesker, deeltaget i at undergrave en ærlig Mands Ære og som selvfølgelig var Medlem af Falskmøntnerbanden. At han havde ranet den Pige, som udgjorde Maalet for hans Drømme, rystede ham dybt. En Mand som Philibert, der var istand til ethvert Offer, kunde kun elske varmt og inderligt, men netop derfor reiste hans hele Væsen sig mod den, som havde vovet at opkaste sig til Voldsmand over hende, hvem han tilbad. Hvilken Skjebne havde hun gjennemgaaet, siden hun forlod Klosteret? Hvor var hun nu, og i hvilken Stilling befandt hun sig i Livet? I det Øieblik, da Philibert maatte sige sig selv, at hun var i en Røvers, en Niddings Magt, følte han først, hvilke dybe Rødder Kjerligheden til hende havde slaaet i hans Hjerte. Hvad skulde han gjøre for at komme hende til Hjelp? Kunde Lovens Arm hurtigere naae Forbryderen end den af Kjerlighed eller Had bevingede Selvoptræder? Han troede, at han ikke burde lade hendes Frelse komme an paa, naar Synderen ramtes af sin Straf, men at han maatte søge hende efter de Vink, han havde modtaget. Dernæst reiste sig det Spørgsmaal, hvilke af de Pligter, der paahvilede ham, han først skulde hellige sine Kræfter. Han bekæmpede den Stemme, som fristede ham til at opsætte alt Andet, indtil han havde fundet Konstance, og gjorde sig selv det hellige Løfte, med Iver og uden Ophold at varetage Alt, hvad der gjorde Fordring paa hans Virksomhed. Saavel Konstance som Raimund vare i Storhertugdømmet Posen; Staden R—, i hvis Nærhed Raimund skulde opholde sig, laa paa Halvveien til Godset Lyso ved Warthefloden.

Endnu engang besøgte Philibert sin Fader, for at sætte ham i Kundskab om Alt, hvad der var foregaaet. Samtidigt hermed gjorde han dennes Sagfører bekjendt med, hvad han ansaae fornødent, og angav Slutteren Wesley.

Faa Dage efter tiltraadte han med Madame Gabriele Valentin Reisen til Storhertugdømmet Posen, ledsaget af Joseph, for at eftersspore Tvillingerne og hans Faders Fjender, der havde sluttet sig om dem.

13.

Opstanden.

Polakfernes Vaabenopstand i Storhertugdømmet Posen, hvis Begyndelse vi allerede have omtalt, tog inden kort Tid et saa rafkt Opsving under Mieroslawski og Dombrowski, at hele Landet kom i Oprør. Folkevæbningen bestod af en veldannet og desciplineret Stridsmagt, i hvis Rækker der tjente mange Adelsmænd af høi Byrd. Til Dannelsen af polske Anførere havde man endogsaa begrundet et militairisk Opdragelsesinstitut, og Alt gav Vidnesbyrd om, at man vilde forfølge den nye Frihedskamp med Eftertryk.

Flere preussiske Regimenter af det femte Armeekorps vare rykkede i Marken mod de oprørske Skarer og koncentreret sig i Nærheden af Schroda, efterat der var afsluttet en Konvention med Polakkerne, som standsede alle Fjendtligheder. Overtrædelsen af denne Konvention fra Oprørernes Side førte imidlertid en Mængde blodige Optrin med sig, efter hvilke endelig den aabne Kamp udbrød.

Philibert og Gabriele havde, skjøndt ikke uden stor Besvær, naaet det Gods, hvorpaa Raimund skulde opholde sig, men fundet det udplyndret af Insurgenterne. Beboerne vare flygtede, og saaledes havde den stakkels Moder atter tabt Sporet af sin Søn. De toge nu til den lille aabne Stad R—, hvortil de snart ankom. Medens Gabriele i det Gjestgiversted, hvor de vare tagne ind, lod sig anvise et Værelse, for at søge den Ro, hvortil hun saa haardt trængte, begav Philibert og Joseph sig ud i Byen, for at erfare Aarsagen til den Bevægelse, som herskede i Gaderne. Stemningen blandt Beboerne viste sig hemmelighedsfuld, og man sporede en ængstelig Spænding. Talrige Hobe samlede sig paa Torvet, men spredte sig atter igjen, og det var let at bemærke, at de udgjorde tvende Partier. Rygtet gik, at der nærmede sig en stærk Insurgenttrop fra den ene Side og en Bataillon preussisk Infanteri fra den anden, og herved deeltes Meningerne derhen, at Nogle tilkjendegave Preussernes Komme i den Hensigt, at beskytte Staden mod et Overfald af polske Insurgenter, medens Andre paastode, at Polakkerne kun nærmede sig for at forhindre Preusserne fra at indtage Staden.

Indvaanerne, som i flere Uger havde været foruroligede af hvad der vilde komme, vare ikke mindre opfyldte af Angst paa denne Dag, da de maatte sige sig selv, at den truende Fare stod for Døren. Man tvivlede ikke længer om et blodigt Sammenstød mellem Preusserne og Insurgenterne, eller om, at Staden vilde blive den hertil bestemte Kampplads. Aftenen rykkede frem, Gader og Pladser bleve tomme, og Husene tidligt lukkede. Saaledes stod Byen næsten ganske øde, da Solen nærmede sig sin Nedgang.

Hvilken Skræk og Rædsel skulde der ikke reise sig under Nattens Slør! Frygt, men ogsaa Mord, lurede bag de tillukkede Døre paa disse Huse, der vare stumle som Grave.

Paa eengang hørtes en stærk Trommehvirvel. Et Kompagni preussiske Soldater nærmede sig Staden og rykkede ind i samme. Langsomt aabnedes Dørene og flere Personer kom tilsyne, som aabenbart forventningsfulde og med Udtryk af Glæde blandede sig imellem Soldaterne.

Ogsaa Philibert og Joseph fulgte med hen paa Torvet, hvor der blev gjort Holdt. Her samledes efterhaanden en stor Menneskemasse, men som dog holdt sig i Afstand fra Tropperne med en Blanding af Skyhed og Uro. Det Øde, som endnu for kort siden herskede i Gaderne og den forvirrede Stimmel, som nu opfyldte dem, bidrog til at vække Mistanke hos Militairet, thi naar undtages de gabende Tilskuere, som omringede Preusserne og lagde deres glade Sindelag over deres Komme for Dagen, syntes man at tøve med at vise dem en passende Modtagelse og skaffe Soldaterne Kvarteer.

Endelig indfandt nogle Magistratspersoner sig paa Torvet, og den foranskridende Borgermester traadte hen til Kapitainen, hvis Haand han trykkede med megen Forekommenhed, idet han udtalte sin og Byens Tak for den Bistand, han var kommen for at yde.

„I Kraft af mit Embede," sagde han, ikke uden en pompeus Betoning, „og i den gode Stad R—s Navn, fremsætte vi vor skyldigste Tak og Velkommen for den Omhu, hvormed man har været betænkt paa at frelse denne brave Stad fra at blive et Offer for Oprøret. Lykkeligviis have vi Intet at befrygte; vor Bekymring i saa Henseende har viist sig at være overilet. I vor By hersker den fuldkomneste Rolighed, og om endogsaa, selv i denne Time, nogle omstreifende Insurgentskarer skulde true Sikkerheden i Omegnen, som desværre for Tiden overalt i Landet, er der dog ingen Grund til at befrygte noget alvorligt Overfald af dem. Vi haabe, at vi ved vore Borgeres patriotiske Sindelag skulle være istand til at bevare en uforstyrret Rolighed og Orden. Imidlertid ere vi derfor ikke mindre taknemmelige for disse brave Krigeres Nærværelse her, og vi ville nu skride til at skaffe dem Kvarteer og Forpleining."

Det indrykkede Kompagni, som ifølge Anmodning fra Staden R— til Beskyttelse mod de omstreifende Insurgenter var afgivet af en preussisk Bataillon, der stod omtrent fire Mile borte, hørte til et Regiment, som i den seneste Tid var meget medtaget af besværlig Felttjeneste samt idelige Marscher og Smaaskjærmydsler, hvorfor det ogsaa ankom i en meget udmattet Tilstand. Borgermesterens afgivne Erklæring om, at Alt var Fred og Ro i Staden og ingen Forstyrrelse at befrygte udenfra, var derfor en behagelig Efterretning for Kapitainen, og foranledigede vel tildeels, at han opgav den Mistroe, som reiste sig af, at man om Aftenen halvt afviste den militaire Beskyttelse, som var forlangt om Morgenen. Kapitainen undlod desuagtet ikke at udtrykke sin Forundring derover for Borgermesteren med den Bemærkning, om Autoriteterne i denne korte Mellemtid virkeligt havde været istand til at opnaae en fuld Overbevisning om Grundløsheden i deres Frygt. Dog, Borgemesteren svarede ham paa sin tidligere forekommende Maade, at man levede i en Tid, hvor de ængstede Gemytter vistnok meget tilgiveligt saae Faren i det Fjerne mørkere, end den viste sig i Nærheden.

Denne Bemærkning af Borgermesteren, hvilken røbede en uforfærdet og overlegen Holdning, var vel egnet til at berolige Kapitainen, som kommanderede Kompagniet, saa han besluttede at lade Folkene trække i Kvarteer, for den næste Dag at rekognoscere Omegnen.

Magistratspersonerne trak sig tilbage, Kvarteerbilletterne bleve uddeelte, og endnu engang i den sildige Aften afbrødes den uhyggelige Stilhed af et broget, bevægeligt Billede, ved Fordelingen af Soldaterne, som Borgerne førte hjem med sig.

Størstedelen af Stadens Indvaanere vare Polakker. Den tvetydige Stemning blandt Befolkningen og Synet af Borgermesteren havde vakt en stærk Mistanke hos Philibert om et Forræderi. Han kunde ikke frigjøre sig for den Overbevisning, som paatrængte sig ham, at Byen truedes med et Overfald af Polakkerne, trods Øvrighedspersonens Forsikkring om, at der var Fred og ingen Fare. Da han saae at Embedsmanden opnaaede sit Øiemed og Soldaterne begave sig til deres Kvarterer, forskrækkedes han over Kapitainens Lettroenhed. Uden egentlig at kunne begrunde sin Mistanke, troede han dog at burde give Chefen for Kompagniet et Vink om, hvad der muligen kunde skee, men der tilbød sig ingen Leilighed dertil, og i næste Dieblik fandt han muligen ogsaa, at det ikke var passende at gjøre sig klogere end Andre i en Sag, der laae lige aaben for Alle.

„Hvem er denne Borgermester, hvis hele Opførsel er mig saa paafaldende?" spurgte Philibert henvendt til Joseph, som ligeledes havde været Vidne til den foregaaende Scene.

„Det kan jeg tilfældigviis sige Dem," svarede

Joseph. „Ved første Diekast kjendte jeg den gamle Skurk, uagtet han paatog sig en Mine som en Hædersmand. Denne nybagte Borgermester er ingen Anden end den tidligere Apotheker Wesley i Sch—, et Menneske, der har gjort Alt for at komme til at spille en stor Rolle i Verden. Gud maa vide siden naar han er Borgermester her og hvorledes han er bleven det. Lykkedes er det imidlertid for den infame Karl, som vi have seet med vore egne Dine."

„Apotheker Wesley!" raabte Philibert bestyrtet; „Giftblanderen! Man sagde mig rigtignok i Sch—, at han havde solgt sit Apothek og opslaaet Bolig her, men at han har naaet en saadan Stilling, synes virkelig næsten utroligt. Herren maa vide, hvad han her fører i sit Skjold."

„Noget Godt er det ikke," svarede Joseph.

„Hvad er Din Mening i saa Henseende? Hvilket Diemed kan han have med, ved denne venlige Modtagelse af Militairet at bringe det til at være mindre paa sin Post?"

„Vi have kun været faa Timer i Staden," svarede Joseph, „saa det er vanskeligt at have nogen Mening om hvad man egentlig har til Hensigt. Men saa meget føler jeg mig forvisset om, at dersom Insurgenterne skulde have den Plan, i Løbet af Natten at plyndre Staden, saa vil Borgermesteren hjelpe til, for derpaa at gjøre sig usynlig med sit Bytte."

„Jeg troer ikke, at han indlader sig paa Sligt," yttrede Philibert tankefuld. „Et ærgjerrigt Menneske, som denne Skurk, vil kun herske og regjere, og gik han frem paa den Maade, som Du formoder, vilde hans Rolle altfor hurtigt være udspillet. Nei, han spekulerer sikkert paa en eller anden Streg, for at befæste sin Magt og stige i Gunst hos dem, som have hjulpet ham til Borgermesterværdigheden."

Medens de talte sammen, var Torvet blevet tomt og det var blevet aldeles mørkt.

„Joseph!" udbrød Philibert med dæmpet Stemme, „kom og følg med og lader os opsøge Kapitainen; jeg kan ikke bekvemme mig til at forholde mig tavs, hvor jeg har saa megen Grund, som her, til at befrygte et Forræderi."

Joseph sagde Intet, for at afholde den unge Herre fra sin Beslutning, og i næste Dieblik vare de forsvundne i Mørket for at opsøge Kapitainens Kvarteer.

Eieren af Gjestgiverstedet, hvori Madame Gabriele og Philibert vare tagne ind, var ligeledes en Polak; en Lieutenant, en Frivillig og en Tambour af det indrykkede preussiske Militair havde faaet Kvarteer hos ham.

Saavel paa Reisen som efter Ankomsten til Staden R— havde Gabriele ikke havt noget Indtryk af al den Uro og Forvirring, som omgav hende. Hendes legemlige og aandelige Udtømmelse havde nødt hende til at søge Ro og Hvile, saasnart som muligt, og siden Philibert forlod hende, nød hun en rolig og vederkvægende Slummer. En lykkelig Drøm fængslede hendes Søvn; hun saae, hvad Virkeligheden endnu ikke havde forundt hende — hun saae sig omgivet af sine Børn, drømte om Gjenforeningen med dem, hvorledes hun omslyngede dem med sine Arme og trykkede dem til sit Hjerte.

Selv den Larm, som, da Aftenen brød frem, nu og da hørtes i Huset, afbrød ikke hendes Slummer, saa tryg var den. Først henimod Midnat var det, som om hun havde faaet den Søvn, hun trængte til, men saa stærkt var Indtrykket af Drømmen, at hun selv i halvvaagen Tilstand vedblev at beskjeftige sig med sine Børn, hvis kjere Navne glede over hendes Læber i de ømmeste Toner.

Det Værelse, hvori Gabriele laa, var en Art Alkove i Enden af en rummelig Sal, hvorfra den adskiltes ved en Tapetvæg med en Dør, som, naar den var lukket, hvilket nu var Tilfældet, neppe var til at bemærke. Med Et vækkedes hun ved Lyden af raae Stemmer i den tilstødende Sal. Hun behøvede nogen Tid for at orientere sig hvor hun var, og efterat hun med smertelige Følelser var kommen til Overbevisning om, at hun kun havde drømt, stod den nøgne Virkelighed for hende. Hvo kunde det være, som havde taget hendes Værelse i Besiddelse? Hun maatte have glemt at lukke Døren til Gangen, eller ogsaa havde man glemt at det var beboet og overladt det til Andre. Hun lagde Øret til Døren og lyttede med spændt Opmærksomhed, men hvor høit der end taltes, kunde hun ikke forstaae Ordene. Et Dieblik var hun i Tvivl om, hvad hun skulde gjøre, thi den Situation, hvori hun befandt sig, var hende utaalelig. Endelig besluttede hun sig til at aabne Døren paaklem, hvilket skete saa lydløst, at det ikke kunde bemærkes. Fra den modsatte Ende af Salen skinnede et Lys hende imøde, og hun bemærkede tvende Mænd ved et Bord, bedækket med Flasker, Glas og Tallerkener. Som det lod, vare de færdige med deres Maaltid, thi de havde hver tændt en kort Kridtpibe og dampede saaledes, at de vare aldeles indhyllede i de hvirvlende Røgskyer.

(Fortsættes.)

Opiumsrygere i Kina.

Opiumsrygere i Kina.

Mange Reisende have berettet om de skrækkelige Virkninger af Opiumsrygen og den Udbredelse, som denne enerverende Nydelse har. I Førstningen var det kun Mandarinerne, som hengave sig til samme, og ærede deres Gjester ved at lade dem dele den, men senere er Vanen at ryge Opium bleven almindelig, ja, den har endogsaa fundet Vei til Armodens Hytte. Regjeringen har vel gjort alt muligt, for at sætte en Grændse for denne Last, men uden at udrette Noget; ja, endogsaa Keiserens Koner overtræde Forbudet i hans eget Huus, og en Søn af ham døde som en Følge af et altfor hyppigt Brug af dette Pirringsmiddel.

Den, som eengang har hengivet sig til Nydelsen af Opium, kan meget vanskeligt afholde sig derfra, og man træffer mange Kinesere, som efterhaanden tilsætte Alt, hvad de eie, for at forskaffe sig denne Yndlingsfornøielse. I en Alder af tyve Aar begynder Ungdommen i Reglen at ryge en Pibe daglig, men stærke Rygere kunne ikke lade sig nøie hermed; de bringe det ofte til otte Piber, hvilken Overdrivelse betydeligt forkorter deres Liv. Det Hoved, som bruges hertil, er af rødt Leer, og i dette kommes Opiumskuglerne, der af de Rige parfumeres med Rosenessents. Efterhaanden som de ryge, synke de hen i berusende Phantasier, derpaa falde de isøvn og sove flere Timer.

Virkningen af denne Beruselse er frygtelig. Opiumsrygeren er bleg og mager; ethvert Arbeide er ham ubehageligt; i sin Sløvhedstilstand tænker han ikke paa Andet end atter at hengive sig

til den Nydelse, der i en kort Tid lader ham føle sig hensat i en paradisisk Tilværelse, som lader ham glemme, at han med hurtige Skridt imødegaaer Døden, der gjerne indtræder under et Anfald af Dilirium, som det svækkede Legeme maa ligge under for.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

2.

Clas Gorud saae sig om og lod virkelig Armen synke, men han gav intet Svar og hans Ansigt blev ikke mildere. Han saae en Mand for sig, som han ikke kjendte, eller, om dette var Tilfældet, ikke vilde kjende. Den Fremmede var iført en Jægermundering, og idet han traadte nærmere, udbrød han lystigt: „Ah, Clas Gorud, der ikke har forandret sig det Mindste, men er ligesaa hæslig en Karl, som han altid har været." Da hans Øine dernæst faldt paa Fiskerpigen, udstrakte han begge Arme imod hende og tilføiede: „og Du er Sigrid, den lille Sigrid. Dog, hvor stor og hvor smuk er Du ikke bleven! Kjender Du mig da ikke mere, kjere Sigrid?"

„Jovist gjør jeg det, Du er Thorkel Ingolf," udbrød hun og rakte ham venligt Haanden.

„Det er jeg, Sigrid!"

„Og jeg byder Dig Velkommen, Thorkel," vedblev hun.

„Hav Tak for det, Sigrid," svarede han. „Er Din Fader hjemme?"

„Nei, ikke i Øieblikket. Hvorfra kommer Du? —"

„Fra Frederikshald, hvor jeg har ligget i Garnison i det sidste Aar."

„Bliver Du her, eller reiser Du atter bort?"

„Det maa Gud vide," svarede han. „Regimentet har jeg forladt; vel var min Tid ikke omme, men jeg fik Tilladelse dertil paa min Anmodning; kapitulere vilde jeg ikke, det vidste de, og min Oberst vilde mit Vel. Dog nu, da min Fader er død og jeg er ene i Verden, fik jeg Lyst til at see, hvorledes det egentligt staaer med mine Affairer her, men jeg har allerede hørt Nok af Folk, til just ikke at kunne være glad derover."

„Og jeg kan ikke meddele Dig noget Bedre, end Du allerede har erfaret, Thorkel Ingolf," sagde Sigrid i en deeltagende Tone.

„Nu, jeg faaer at tage Tingen som den falder, og finde mig deri," yttrede han roligt. „Men se, her er dog En endnu, som kjender mig."

Sælhunden var krøben hen til ham, og stødte til hans Been med sit tykke Hoved. Da han strakte Haanden ud for at klappe den, slikkede Dyret hans Fingre og lod høre en vimrende Lyd til Tegn paa sin Glæde.

„Saa den er virkelig ilive endnu!" raabte raabte Thorkel, som tabt i Erindringer. „Da jeg maatte bort og skjenkede den til Dig, Sigrid, lovede Du rigtignok ikke at forstøde den, men jeg troede dog neppe, at den endnu befandt sig her."

„Det var ikke kjønt af Dig, Ingolf," sagde Sigrid. „Vi have den Alle kjer, og den gaaer ikke bort fra os; dertil gjør den aldrig Nogen Fortred, undtagen det skulde være En, som havde Ondt isinde."

Hun saae skjelmsk hen til Clas, og Thorkel fulgte hendes Blik. Clas holdt endnu Stenen i Haanden og saae meget fortrædelig ud, men da Thorkel nu traadte hen til ham, og efter en venlig Hilsen sagde: „Lad det stakkels Dyr i Fred, Clas; Du har sikkert givet det et Knubs, siden det vilde bide Dig," lod han Stenen falde, idet han udbrød: „Slige Bestier passe ikke i Huset, men den Ting angaaer jo rigtignok ikke mig, kun at man varer En ad, saa man ikke, uden nogen Anelse derom, pludseligt mister en Arm eller et Been. Naa, Thorkel, Du har været længe borte."

„Altfor længe, Clas, men jeg mener dog at være kommen i rette Tid," svarede Thorkel.

„Antager Du det, fordi Dit Huus ikke endnu er solgt?" spurgte Clas.

„Jeg antager det med Hensyn til flere Ting," lød Svaret. „Men fortæl mig engang hvorledes det staaer til her," tilføiede han og vendte sig til Sigrid. „Der er Meget, som jeg ønsker at erfare af Dig."

De satte sig nu alle Tre paa Bænken, og Thorkel fortalte en heel Deel om sit Soldaterliv, medens han paa samme Tid spurgte snart til En, snart til en Anden. Clas gav ham Besked og Sigrid fortsatte sit Arbeide og blandede sig i lang Tid kun med faa Ord i Mændenes Samtaler. Der taltes om Ting, som just ikke vare fornøielige for Thorkel, men Clas gjorde ingen Omstændigheder med ham. En norsk Bonde er en haard Mand, sædvanligviis ikke af mange Ord, og man kommer vanskeligt tilbunds med, hvad der bevæger sig i hans Indre. Om det, hans Øre hører, endogsaa gaaer ham igjennem Marv og Been, forraader hans Ansigt det dog kun sjeldent, ligesom han

ikke geraader i Lidenskab, uden at det gaaer til Yderlighed. Saaledes erfarede ogsaa Thorkel, uden at forandre en Mine, hvorledes hans Fader i temmelig kort Tid var bleven affældig, og hvorledes den lille Pige, som han havde i Huset, en Morgen havde fundet ham død i Sengen.

„Jeg havde ikke troet, at han saa snart vilde forladt Verden," sagde han ved sig selv, „thi han var en kraftig Mand."

„Det var han," vedblev Clas, „men Græmmelse er en tærende Urt, og man siger, at den voxede i hans Gaard."

Sigrid saae op. Thorkel sad stum og holdt Hovedet noget bøiet; Clas trak paa Skuldrene.

„Da han var død," tog han Ordet paany, „kom Lehnsmand og Foged, men der kom ogsaa Folk, som gjorde deres Fordringer gjeldende. Endelig blev Alt solgt, hvad der forefandtes, men desuagtet var der Mange, som ikke bleve tilfredsstillede, thi det kunde ikke slaae til."

Atter saae Sigrid op, og med et eneste Blik iagttog hun dem begge. Clas skjelede hen til hende og strøg sig om Hagen med et haanligt Smil.

„Ingen havde tænkt, at det stod saa slet til," tilføiede han, „og hvor kunde man ogsaa det. Tilsidst kom da Hr. Schieman fra Molde og fremlagde Gjeldsbeviset for de to hundrede Speciesdalere, som han havde faaet Huset i Pant for, og dernæst kom Landsdommeren og satte Segl for Døren."

Sigrid dreiede sig rask om. Thorkels Ansigt havde faaet Farve; det var, som om hans Øielaage zittrede. Clas stødte sagte til den unge Pige og der fløi et ondskabsfuldt Træk over hans plumpe Ansigt, dog uden at Thorkel syntes at tage nogen Notice deraf. Han saae en Minut eller to over til Huset ved Torsfjord og foer derpaa med Haanden over Øinene, som han bedækkede i nogle Sekunder.

Den unge Mand havde et blødt Haar af brun Farve, og hans Ansigt var mandigt og veldannet. Medens han skuede over til sit Barndomshjem blev det mørkt og fik et næsten strengt Udtryk; derpaa sagde han roligt: „det er Altsammen meget sandt og staaer ikke til at ændre. I Morgen vil jeg begive mig til Hr. Schieman i Molde og tale med ham."

„Deri gjør Du Ret," sagde Clas, „men Du behøver ikke at tage saa langt for at tale med ham, for Du kan træffe ham oppe hos Præsten."

„Hos Hr. Bille?" udbrød Thorkel og saae op til Præstegaarden, af hvis Have han kunde bemærke en Deel, som strakte sig udover et Fjedleie, der skraanede steilt ned fra en Høide af tredive Fod, og idet han hævede Blikket bemærkede han bag Gitteret, der dannede et Brystværn mod Afgrunden, et Fruentimmer i lys Kjole og en Herre, der ledsagede hende.

Da han vedblev at betragte disse to Personer, lo Clas ganske høit, idet han udbrød: „Det er dog nok bedst, Du ikke søger Hr. Schieman hos Præsten, thi Du kunde let forstyrre ham, hvilket vilde være stor Skade, siden han befinder sig i et saa overmaade kjert Selskab. Men nu om noget Andet. Hvorledes gaaer det Erik Meldal, den smukke Lieutenant? Kommer han ikke ogsaa hjem engang?"

„Det kunde vel nok hænde," svarede Thorkel, uden at vende Øinene fra Præstens Have.

„Du var vel sammen med ham i Frederikshald, ikke sandt?" vedblev Clas.

„Jo, ganske vist."

„Og har forladt ham der?"

„Høist rimeligt, Clas."

„Du har vel forskjellige Ting at udrette for ham her omkring?"

„Nok muligt."

„Ja, jeg forstaaer det," loe Clas, „den gamle Horngreb skal skikke Penge, thi der er Thomas i Pungen. Ikke saa, Thorkel?"

„Penge kan Enhver bruge; selv jeg er ingen Undtagelse."

„Jeg troer Dig gjerne," brummede den Anden fortrædelig over Ingolfs korte Svar; „Du og Erik Meldal ere nok omtrent lige rige."

„Hvorledes gaaer det Jomfru Else deroppe?" spurgte Thorkel, uden at agte paa hans Ord og henvendende sig til Sigrid.

„Det gaaer hende som Fuglen i Luften!" raabte Clas, inden Sigrid kunde svare. „Det hedder overalt, at der snart skal holdes Bryllup i Præstegaarden."

„Og Brudgommen, det er vel Hr. Schieman, kan jeg tænke?" bemærkede Soldaten.

„Ja, hvem ellers?" sagde Clas. „Jeg kjender Ingen, det kunde være, uden ham."

„Troer Du paa denne Forening, Sigrid?" spurgte Thorkel.

„Nei," svarede hun.

„Jeg ikke heller," udbrød den unge Mand; „jeg troer det ligesaa lidt, som hvis Clas svoer paa, at han vilde tage Dig til Kone."

„O, Du forrykte Menneske," raabte Clas og lo ligeledes, medens han stak Hænderne i Lommerne paa sin Jakke og strakte Benene fra sig, „hvorfor vilde Du ikke troe det?"

„Hvorfor? Fordi Sælhunden strax den første Dag vilde sønderrive og opæde Dig. Tag

Dig iagt for den; den bringer Ulykke over Dig!"

Idet han sagde disse Ord, strøg han Robben over det glatte Hoved, og det var som om Dyret forstod ham, thi det spærrede Gabet op og viste Clas sine hvide Tænder med en saadan Angrebsmine, at den Truede endnu engang sprang hastigt opad Bænken. Sigrid klappede af Fornøielse i Hænderne, og Thorkel morede sig ikke mindre over dette Skuespil, men Clas geraadede i Raseri over den Spot, han gjordes til Gjenstand for, og over det umælende Bæst, som han overvældede med Skjeldsord. Dog, inden han ret kunde komme paa det Rene med, hvem der havde den meste Skyld i det Hele, traadte der En til, som forhindrede al yderligere Trætte.

Sigrids Fader kom henimod Huset og førte sin Søn Anders ved Haanden. Han var en undersætsig Mand af en knokkelstærk Bygning, som de fleste norske Kystfolk. Haarde Ansigtstræk og mægtige Hovedmuskler, kolde Øine fulde af Betænksomhed og en ubevægelig Ro naar han talte, og under Alt, hvad han foretog sig, vare eiendommelige Kjendemærker paa hans Karakteer. Da han traadte henimod Clas, blev denne stille; derpaa dreiede han Hovedet mod Bænken, og Latteren havde en Ende.

Thorkel sprang op.

„Guds Fred i Dit Huus, Gullik Hansen," sagde han. „Jeg har ikke seet Dig saa længe."

Gullik Hansen forandrede ikke sin alvorlige Mine, men modtog dog den Haand, Soldaten bød ham, og sagde blot: „Jeg heller ikke Dig, Thorkel Ingolf."

„Alt staaer vel til hos Dig?" vedblev Thorkel.

„Som Du seer, og jeg vilde ønske, at Du kunde sige det samme," svarede Gullik.

„Ja, med mig er der skeet Meget, som ikke er godt!" raabte den unge Mand.

„Saa gjør det bedre," sagde Gullik, og idet han dreiede sig om mod Datteren, tilføiede han: „Er Garnet færdigt."

„Ja, Fader."

„Det er vel; thi jeg vil faae Brug for det imorgen, da vi ville faae Silden herned fra Trondhjem. Veed Du det, Clas?"

„Javist," svarede Clas, „og jeg er just kommen hid for at tale med Dig om den Fangst, som er ivente. Hr. Schieman lader Dig vide ved mig, at han opkjøber Alt, hvad Du har at sælge."

„Og Du, min lille Anders," tiltalte Thorkel Drengen, der havde sat sig ned hos Sælhunden, som modtog ham med alle Tegn paa et venligt Sindelag, „kjender Du mig ikke ogsaa igjen?"

Anders vendte det sygelige Ansigt imod ham, men svarede ikke.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En af den nyere Tids berømte Skuespillere, som skulde give Gjesteroller paa et sydtydsk Privattheater, havde taget saaledes til sig ved Middagsbordet, at han var aldeles beruset, da han skulde træde op. Da han havde betraadt Scenen, vaklede han hen til Sofleurkassen, og med megen Anstrængelse fremstammede han: „Det er en Selvfølge, høistærede Publikum, at naar en Skuespiller af min Rang vil optræde i en saa ringe By som denne, maa han enten være fuld eller gal. Gal er jeg ikke, men — fuld!"

Da Digteren Roucher af Revolutionstribunalet i Paris var dømt til Døden, lod han sig male af en Ven, som var hans Medfange, og sendte Portraitet til sin Kone og sit Barn med følgende Underskrift: „Forundrer Eder ikke over, mine Kjere, at mit Ansigt har et sørgmodigt Udtryk, thi medens Kunstneren maler mig, venter jeg hvert Øieblik at afhentes, for at føres til Skafottet, og jeg tænker uafladeligt paa Eder, som jeg ikke mere skal see i denne Verden."

☞ Med dette Nr. følger „En Juul paa Landet," 6te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

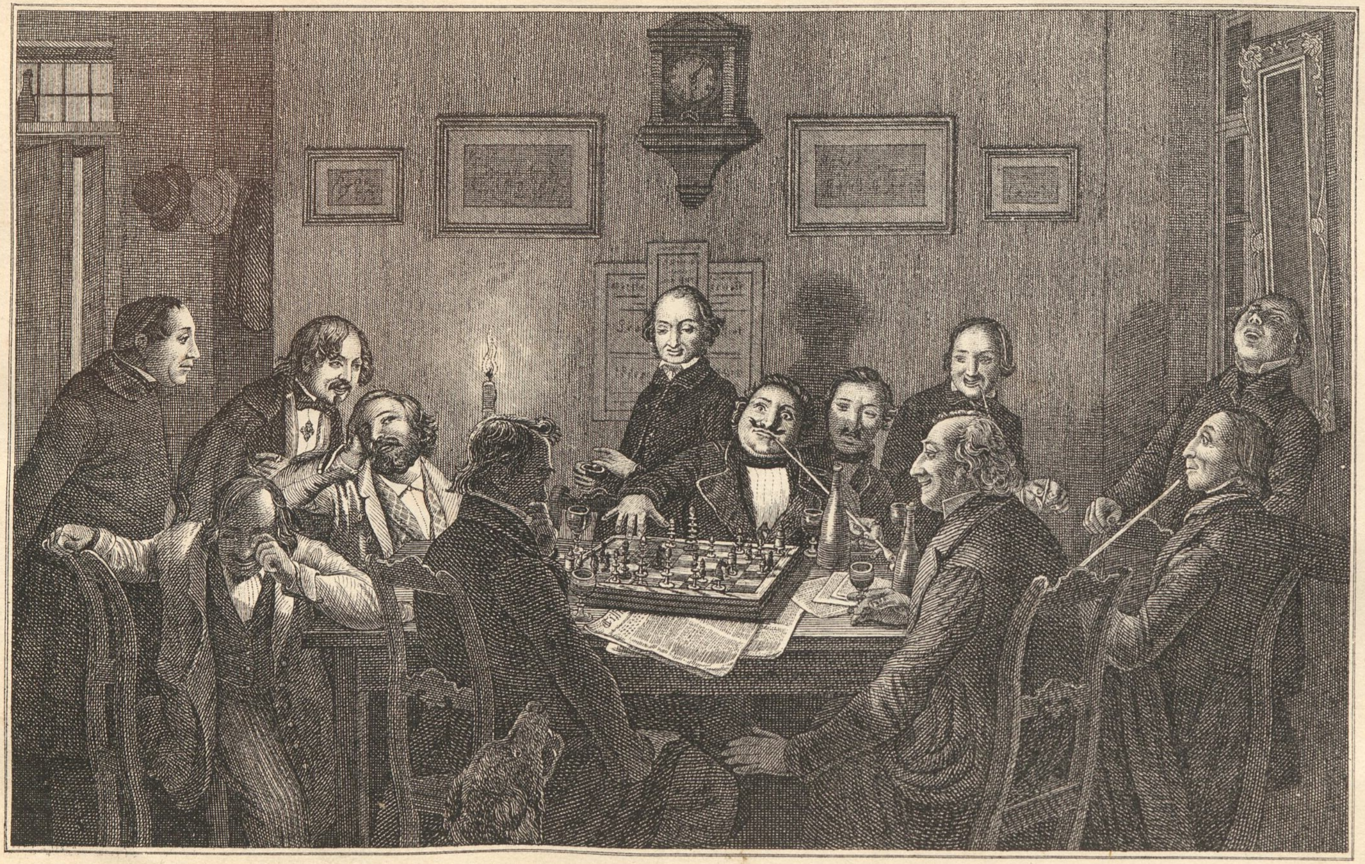

S. Triers Forlag. C. Forslew & Co. lith. Etabl.

Skakspillerne.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 7de October. № 41.

Indhold: Skakspillerne (med steentrykt Scene.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Skakspillerne.

(Hermed et Lithographi efter et Staalstik af J. P. Hasenclever.)

Den kongelige preussiske Over- Skatte- og Geheime - Kommercekommissair Conrad Heinrich Quapp, Ridder af den røde Ørns Orden, var, uagtet Klokken ikke var mere end syv om Morgenen, meget ivrigt beskjeftiget med at skille sig af med et temmeligt betydeligt Antal Guldstykker. Han havde veiet hvert enkelt af dem paa den lille Vægt, hvilken han endnu holdt i sin tykke, runde Haand, og begyndte nu at tælle dem op med en Hoffærdighed og paa en Maade, som kun en meget fed og meget rig Garcon i en Alder af henved Femoghalvtreds er istand til, der ydermere er i Besiddelse af en trods det tydske Folks Grundret uantastelig Titel, som han havde Sort paa Hvidt for.

Efterat den vigtige Operation at tælle Pengene var fuldbragt, stak Hr. Conrad Quapp, efterat have slaaet sin Tjenestefrakke, med stiv Krave og Epauletholdere, tilbage paa en noget burscheagtig Maade, begge Hænder i Lommerne paa sine Pantalons og klingrede med nogle Brødre til de paa Bordet liggende Guldstykker, hvorpaa han gjorde en Bøining, som om han havde en Ladestok i Ryggen, thi han havde bevaret sin militaire Anstand fra den Tid, da han tjente som Kapitain ved det kongelige preussiske syv og tredivte Fusilierregiment.

Denne stive Bøining gjeldte en ung Mand, som, uagtet sin skjødesløse Holdning, aabenbart var meget spændt paa at gjøre nærmere Bekjendtskab med Guldstykkerne. Han dannede den fuldkomneste Modsætning til Overskattekommissairen, der var lille og korpulent og et Tjenestemenneske fra Spidsen af sine noget brednæsede Støvler indtil det kort afskaarne Haar, og saa stram i Uniformen af lutter tjenstmæssig Sneverhed, at den hvert Øieblik truede med at briste over Ryg og Skuldre.

Den unge Mand var derimod i en lys Frakke med en let Snorebesætning, uden Halstørklæde, og kun tilkjendegivende, at han var paa Moden, ved en udmærket Pariservest. Han var slank, havde behagelige Manerer, Krøller ned ad Nakken og Skjæg over hele det ædle Ansigt, der i Omfang og Gjennemsnit omtrent var halvt saa stort som den værdige Hr. Quapps. Kunde man end ikke kalde denne unge Mand, som med største Zirlighed tog det blanke Guld i sine hvide Hænder, i bogstavelig Modsætning til Tjenestemanden Conrad for et Kunstmenneske, saa var han dog noget Lignende, nemlig en Kunstner, og det en Maler.

Et Vidnesbyrd om, hvorledes det forholdt sig med den elegante Penselførers Kunst, var pralende opstillet mod Værelsets ene Væg, med nøie Hensyn til Lysfaldet. Omgivet af en forgyldt Ramme, ligesom en masiv Glorie, saae man den fede Conrad for sig, ikke ulig en Bonderose i den graalige Morgenstund. Overskattekommissairen var, som man siger, liig indtil det Latterlige. Det var ham selv, Træk for Træk, og desuagtet var denne Quapp i Guldramme idetmindste ti Aar yngre end Originalen,

hvilket tilvisse ikke var noget ringe Beviis paa Malerens Kunstfærdighed, der her havde løst den Opgave, istedetfor en gammel Karl med et Fuldmaaneansigt, hvis ærlige Blik og kummerlige Snauzbart vare de bedste Rudera, at levere et i teknisk Henseende udmærket Maleri.

Conrad Quapp rystede hjerteligt Malerens Haand, og idet han med en henrykt Blinken betragtede sit andet Jeg, og i sin Hjertensglæde dreiede sig omkring paa sine høie Hæle, hvilken ungdommelige Dristighed nær havde havt tilfølge, at havde brækket det venstre Been, udbrød han, endnu betagen af den Skræk, hvori han var bleven sat —

„A propos, min dyrebareste Hr. Raphael Jemm, hvad siger De nu gänske oprigtigt om denne Karl der, som staaer op ad Væggen? Troer De, min bedste Ven, at dette Billede vil være tilstrækkeligt for at bringe Alt i Orden?"

Maleren betragtede meget opmærksomt først Portraitet og derpaa den tykke Original, endvidere den tykke Herres høire Støvle, i hvilken en kunstfærdig Haand havde gjort en heel Deel Indsnit i Form af Kors, sandsynligviis for at ligesaa mange Ligtorne skulde have Luft, og derpaa trak han paa Skuldrene og frembød et Billede paa dyb og alvorlig Taushed.

„Hvorledes, De mener det ikke?" mumlede Quapp, idet han paany betragtede sit Portrait med store Øine.

„Nei, Hr. Overskattekommissair, jeg tilstaaer, at jeg nærer Tvivl."

„Det maa jeg sige er et artigt Væsen!" udbrød den tykke Herre med en forvirret Mine. „Imidlertid maa jeg for min Part erklære, at jeg slet ikke nærer nogen Tvivl. Hidtil er Alt lykkedes for mig, hvad jeg har gjort til Maal for mine Bestræbelser, endogsaa denne Affaire med det fordømte ‚Over' foran Skattekommissair er bleven bragt i Orden, og det ‚Geheime' ligeledes. Jeg har blot sagt: ‚Skriv mig Ansøgningen saa og saa; det Ene maa være paa den Maade og det Andet paa den anden Maade,' og dermed har Sagen været afgjort. Er det ikke Sandhed?"

„Kan ikke negtes; men —"

„Vi ville ingen Menner vide af, Hr. Raphael, aldeles ingen," sagde Manden i den stramme Uniformsfrakke og slog op med Haanden. „Nu, da jeg vil ‚skride' til Ægteskab —"

„Hinke," tænkte Maleren.

„Nu skulde det slaae mig feil?"

„Sikkert ikke, Hr. Overskattekommissair, sikkert ikke!"

„De er altsaa enig med mig, Hr. Raphael?"

„Forstaae mig ret, min Herre, Ægteskabet kan umuligt slaae Dem feil, det slaaer ikke feil for Nogen, thi den almægtige Pottemager —"

„Den ‚almægtige' Pottemager?" afbrød Hr. Quapp ham ganske forbauset. „Verdensmager*), vil De nok sige!"

„Nei, tillad mig, jeg bliver ved det, jeg sagde. Den almægtige Pottemager har indrettet det saaledes, at der findes et Laag selv til den skjeveste Potte. At nu De, Hr. Overskattekommissair, er det passende Laag for Frøken Elisa von Brehm, eller at hun vil blive det passende Laag for Dem, see det er dette at jeg ligefrem maa betvivle."

Hr. Overskattekommissairen syntes ikke at kunne komme sig igjen efter det Indtryk, som den unge Mands Tale gjorde paa ham. Denne Knude kunde han, uagtet sin overskatte- og geheimekommerce Forstand, ikke løse, og dette Virvar lagde saaledes Beslag paa ham, at han aldeles glemte Aarsagen dertil, nemlig Sammenligningen imellem de skjeve Laag og de skjeve Potter, og i sin bredeste, ærligste bagpommerske Dialekt udbrød: „Men min Gud, Raphael, hvad er der da egentlig iveien?"

„Ganske oprigtigt," svarede Raphael Jemm alvorlig og bestemt: „Jeg elsker Hofraad von Brehms Datter."

„Naa, det er en artig Historie — et deiligt Væsen!"

„Et tilbedelsesværdigt!" udbrød Maleren, der tænkte paa den henrivende Elisa.

„Nei, et fordømt Væsen er det!" raabte Hr. Quapp. „Et mohrendonnerwetter Væsen, en Skjebne, som aldrig før har ramt noget Menneske!"

Og i sin Hidsighed stampede han saaledes i Gulvet med sine af Ligtorne besatte Fødder, at han pludselig blev ganske rød i Hovedet af Smerte og uvilkaarligt udstrakte begge Arme mod Jemm, for ikke at synke omkuld. Maleren faldt i disse udbredte Arme, holdt den værdige Embedsmand oppe og førte ham, ikke havomslynget, som Slesvig-Holsteen, men ganske ligefrem armomslynget, hen til sin Sopha.

„Dyrebareste Herre og Ven!" sagde Raphael med sin blødeste Stemme, „lad dette lille Tilfælde tjene til en Udjevning imellem Dem og Elisa von Brehm. Hun er nitten Aar, en Hebe —"

„Oh, spar De blot al Sammenligning! De har været lumsk og forslagen mod Deres

*) Her er et Ordspil imellem „Töpfer" og Schöpfer," som ikke lader sig gjengive.

gamle Ven, som ikke kjender Noget til Eders Berlinerkneb og Eders hele umoralske Væsen."

Raphael begyndte at forsvare sig, og han gjorde det med en Ynde og en Veltalenhed, som selv Louis von Mieroslewsky ikke havde overgaaet for Skranken. Han svoer paa, at han først ved Quapps uophørlige Lovprisninger over den ham hidtil aldeles ubekjendte Dame, havde fattet den Beslutning at see hende, og at han havde været lykkelig nok til ikke alene at finde hende, men ogsaa hendes Hjerte.

„Og døm saa om min Ærlighed, Hr. Overkommissair," tilføiede han. „De forlangte, at jeg skulde male Dem, jeg vidste, at De vilde forære Deres Portrait til Frøken von Brehm, særlig i den Hensigt at vinde hendes Hjerte ved at fængsle hendes Blik, som da stedse foresvævede fra Lærredet, og har jeg ikke desuagtet gjort Alt, for at lade Dem fremtræde i den meest lokkende, meest indtagende Personlighed?"

„Sandt, meget sandt!" mumlede Quapp.

„Jeg havde kun behøvet at anbringe Et eller Andet, for Exempel, en skjult Latterlighed, eller noget Lignende, eller undladt at give Deres Portrait den foraarsagtige, ungdommelige Friskhed, dersom jeg havde tænkt paa, at bringe Deres Hensigt til at strande."

Quapp, som var Ærligheden og Godhjertigheden selv, vaklede under Kunstnerens paa Ædelmodighed grundede Angreb. Han forsvarede sig kun mat og endte med at indsee Alt, hvad den unge Mand, som havde berøvet ham Bruden in spe, forestillede ham. Uagtet en vis Følelse af Ubehagelighed, som vanskeligt den gaaer fri af, der paa en saadan improviseret Maade bliver bragt til at vige sin Plads, tilstod han dog ved den anden Flaske Viin, der var opmarscheret som Parlamentair imellem de fjendtlige Magter, at han, Quapp, havde staaet i Begreb med paa sine gamle Dage at indlade sig paa en Affaire, der var endnu dummere end den dummeste af hans Ungdomsstreger, og kunde fundet et endnu værre Udfald.

Hr. Overkommissairen hensank i dybe Tanker, og Hr. Jemm fandt ikke for godt at forstyrre ham. Endelig greb Quapp sin lange, nedertydske Kridtpibe, stillede sig foran sit Portrait, og syntes at anstille en Sammenligning imellem hans eget og Malerens mandige Ydre.

„Jeg har nu veiet det Hele med mathematisk Nøiagtighed," sagde han med et Suk, „og Alt vel beregnet, er jeg kommen til den uforgribelige Mening, at hvorledes det end forholder sig med Frøken Elisa, tager Faderen hellere mig, Godseieren, Ridderen af den røde Ørn, til Svigersøn, end Maleren Raphael. Troer De virkelig, at Hofraad Brehm vil optage Dem i sin rige og høiadelige Familie?"

„Hvad det angaaer, da frygter jeg ikke," svarede Maleren; „Hofraaden er altfor genial, til at tage saadanne Hensyn; han seer paa en Mands aandelige Værd, og desuden er jo Adelen som Stand afskaffet i Tydskland."

Hr. Quapp loe, saa det rystede hans hele Legeme, og da han atter kunde komme tilorde, udbrød han:

„Jeg kan mærke, at De ikke kjender Noget til den glaserede Hr. von Brehm. Da han søgte om Hofraadstitlen, vedføiede han sin Ansøgning en udødelig Afhandling paa næsten et heelt Riis Papir, hvori han udbredte sig over Potteglasur. Javist er han genial. Han forstaaer Mathematik som en Ugle og spiller Skak liig Philidor den Anden, saaledes forholder det sig med ham, men tro aldrig, min Ven Raphael, at Hr. von Brehm lader en Maler vederfares Retfærdighed. Og nu hvad Adelsskabet angaaer, saa troer jeg De er besat. Er De fra Sands og Samling, Hr. Republikaner, siden De reent overseer, at skjøndt Adelen er afskaffet som Stand, gives der ligefuldt adelige Familier, der, ligesom Jernmeubler, ere garanterede for Liv og Død. Har tidligere, hvad man kalder en Mesalliance, været et reent Narrespil blandt Fuldblodsmennesker og Halvblodsmennesker, saa danner det nu det politiske Grundlag for deres Troesbekjendelse."

Maleren følte, at Hr. Quapp havde Ret, og han kunde ikke svare et Ord.

„Og nu et Samvittighedsspørgsmaal," vedblev den tykke Herre, idet han betragtede ham med et overlegent Blik: „er De virkelig elsket af Frøken Elisa?"

„Jeg troer det," lød Svaret.

„Det er ikke nok. Har De Beviser derpaa? Har De nogensinde givet hende et ordentlig Kys og faaet det besvaret?"

Maleren blev ganske forbløffet, men endelig bejaede han begge Dele.

„Det forandrer Sagen," sagde Hr. Quapp med en høitidelig Mine, „og der maa gjøres Noget for Dem. Indfind Dem Klokken otte iaften i Skakkluppen, og jeg skal indføre Dem. Hvorfor? For at stille Dem ligeoverfor den anden Philidor og see, hvad der kan komme ud af den Maneuvre."

(Fortsættes.)

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Gabriele foer forfærdet tilbage ved Synet af disse Mænd, hvis Udseende var i høi Grad eventyrligt. Den ene, en stor, mager Person med markerede Ansigtstræk, bar en Fløilsfrakke besat med tykke Snorer og knappet lige op i Halsen. Om Livet havde han spændt en svær Ryttersabel, hans Hoved var bedækket af en bredkrampet Hat med en rød Fjer, og i Beltet stak en lang Dolk. Den anden var en sammentrykt kraftig Skikkelse. Hovedet var ubedækket; den Masse Viin, han havde nydt, talte ud af det blussende Ansigt, og hans mørke Haar hængte uordentligt ned over den lave Pande. Han var iført en vid Jakke og tætsluttende Skindbeenklæder, og i Beltet havde han to Pistoler. Tvende jernbeslagne Landser med lange Spidser, som vare stillede opad Væggene, gjorde deres Bevæbning fuldstændig. Læseren har tidligere truffet sammen med disse to værdige Herrer. Det var den saakaldte Doktor Bernhard og Taskenspilleren Benjamin. Deres halv militaire Dragt tilkjendegav, at de havde sluttet sig til de polske Insurgenter.

„Har I ikke i vort Korps erfaret Noget om Wesley?" hørte Madame Valentin Benjamin spørge den Anden.

„Dersom I mener Slutteren," svarede Bernhard, „saa kan jeg blot sige, at han har vidst at gjøre sig reen for den Mistanke, der reiste sig imod ham, og er, som sædvanlig, en ærlig Karl, der passer sin Haandtering. Imidlertid er det dog min Mening, at der i Sch— ikke mere er Noget at udrette for os, og at vi have gjort vel i at slutte os til Opstanden. Forøvrigt gad jeg nok vide, hvor min Fængselskammerad blev af, og om han blev skudt eller gik fri."

„Jeg spurgte hverken om ham eller om Slutteren," sagde Benjamin, „men om Kontroleuren, som jeg har en Regning at afgjøre med."

„Man har sagt mig, at han var taget til Godset Lyso i Posen med Baronen."

„Jeg kjender Stedet, og der ville vi formodentlig træffe sammen med ham; thi naar Affairen, som vi have for i Nat, løber godt af, saa vil hele Insurgenthæren drage mod Nord. Ved Warthe vil Mieroslawsky levere Preusserne et aabent Slag, og i dette Øiemed er Slottet Lyso bleven rigeligt provianteret."

„Saa vist, som at vi ville gjøre det af med hele det preussiske Kompagni, der har indkvarteret sig her," bemærkede Doktoren, „saa vist er det, at det ikke vil gaae af uden Larm, og Bataillonen, hvortil det hører, staaer kun faa Mile herfra."

„Meget rigtigt, men bagved os staaer et Baghold af flere tusinde Leemænd," udbrød Benjamin, idet han atter stoppede sin Pibe og fyldte sit Glas, som han tømte i eet Drag. „Men mener I ikke, at det snart skulde være paa Tiden at tage fat paa Værket? Jeg kan ikke troe Andet, end at Preusserne forlængst maa være gaaet til Ro. Der skulde dog ikke være forefaldet Et eller Andet?"

„Snak!" sagde Bernhard. „Alt er saa stille som i Graven. Hvad Preusserne angaae, saa er der ingen Tvivl om, at de sove paa deres grønne Øre og mindst drømme om, at Insurgenterne have sneget sig ind i Staden og, i god Forstaaelse med Størstedelen af Indvaanerne, gjøre det af med dem, saasnart Signalet lyder. Jeg antager, at det er Borgermesteren, der, af Venskab for Polakkerne, har opfunden Planen."

„Saaledes er det," brummede den Anden, „og ikke een Mand vil komme derfra med Livet. Her i Huset ere en Lieutenant, en Soldat med Duun paa Hagen, samt en Tambour indkvarterede ovenpaa, og de ere allerede gaaet til Ro for to Timer siden; jeg veed, hvor Deres Kammer er, og skal vise Dig Vei. Paa samme Tid vil det gaae løs Byen rundt, og da ville vi raabe: ‚Friheden leve!'"

Madame Valentin havde hørt hvert Ord. Hun vred sine Hænder, og vidste ikke, hvad hun skulde foretage sig, for om muligen at forhindre den gruelige Mordplan. Det forekom hende, som om hun paa eengang hørte et Hornsignal, og hun tænkte sig, hvad der vilde følge. De uhyggelige Stemmer i Sideværelset fyldte hende med Rædsel. Hun vilde ile ud, vække de Slumrende og raabe „Mord" igjennem Gaderne; men hun bævede tilbage for det første Skridt, thi hvis hun forlod Alkoven, gav hun sig jo i Mordernes Hænder.

Om faa Minuter vilde det maaskee allerede være for silde at advare de Slumrende; de vilde da muligen svømme i deres Blod. Hvad skulde hun gjøre? Blive, hvor hun var, og lade Insurgenternes forfærdelige Plan gaae sin Gang, uden at gjøre det Mindste, for at forebygge den, formaaede hun ikke; det var, som om hun skulde kvæles, saaledes betoges hun af Angest. Sagte skjød hun Døren høiere op. I Salen herskede et halvt Mørke, deels af Tobaksrøgen, deels ved, at Lysene vare nedbrændte. Kun den ene af Mændene sad med Ryggen mod Døren, den anden, Benjamin, havde i samme Øieblik grebet

en Flaske, for paany at fylde sit Glas, men den gled ud af Haanden paa ham og faldt klirrende ned paa Gulvet. Gabriele benyttede Dieblikkets Forstyrrelse, ilede hen til Bordet, blæste Lysene ud, og kom lykkeligt ud af Værelset. Hendes bævende Haand søgte Rækværket og hun styrtede opad Trappen, uden at høre sig forfulgt; kun et tungt Fald og en Forbandelse naaede hendes Øre fra Salen. Hun havde bemærket sig, at de tre Mand vare indkvarterede ovenpaa, og ved Hjelp af Maanens blege Skin, som faldt ind igjennem et Gangvindue, opdagede hun en Dør.

„Lukker op!" raabte hun næsten aandeløs. „For Guds Skyld, lukker op!"

Nu først blev hun opmærksom paa, at Døren ikke var laaset, og hurtigt foer hun ind og lukkede den efter sig.

En lille Lampe oplyste Kammeret. Lieutenanten og de to Soldater laa paaklædte paa deres Leie og sov trygt.

„Op, op!" skreg hun; „man vil myrde Eder!"

Den unge Soldat reiste sig og stirrede paa Gabriele, som med hævede Arme og dødblegt Aasyn stod for ham. Hun kunde ikke bortvende sine Dine fra ham, hun kjendte dette Ansigt, og trods den Angest, der bragte hende til at zittre, kastede hun sig med et Glædesskrig om hans Hals; hun havde gjenkjendt sin Søn — det var Raimund. Den unge Mand var ganske forvirret, men da han hørte hendes Udraab: „Min Søn, min Søn!" omslyngede han hende og trykkede hende hulkende til sit Bryst. Dog, dette Dieblik var ikke egnet til nogen Forklaring; Livet stod paa Spil og det gjeldte om at handle. Atter raabte hun: „Griber til Vaaben og forener Eder med Eders Kammerater; Polakkerne have sneget sig ind i Staden for hemmeligt at overfalde og myrde Eder!"

Officieren og Tambouren vare ligeledes komne paa Benene og hørte med Rædsel denne Efterretning. Den første styrtede med dragen Sabel ud af Kammeret og nedad Trappen, for at forvisse sig om Sandheden af hvad han neppe kunde troe.

„Gjør Din Pligt, Raimund," sagde hans Moder paaskyndende; „jeg vil følge Dig!"

Raimund vilde ile ned, men da han kom ud paa Gangen hørte han Larm i Huset og Lyden af Klinger, som krydsede hinanden. Pludseligt lød langtrukne, dumpe Hornstød fra Vagttaarnet paa Torvet. Raimund lyttede og vaklede i sit Forsæt at følge Lieutenanten.

„Hører Du Mordsignalet, min Søn?" raabte Gabriele. „Frels Dine Kammerater, inden det er for silde!"

Raimund tog hurtigt en Beslutning og tøvede ikke med at sætte den i Udførelse.

„Følg mig, Kammerat!" skreg han til Tambouren. „Lieutenanten er forsvunden, og vi ville udrette, hvad vi formaae paa egen Haand."

Med disse Ord førte han sin Moder opad Trappen til Loftet, fulgt af Tambouren. Her fandt han en aaben Luge, men da han igjennem denne ikke kunde see ned paa Gaden, steg han ud paa Taget.

Maanen stod paa Himlen i Form af en Segel, og dens blaalige usikkre Skin oplyste kun Gaden halvt, saa at hans speidende Blik, fra den Høide, hvori han befandt sig, ikke kunde gjennemtrænge de dunkle Masser, som bevægede sig nedenunder. Dog troede han hist og her at see smaae Afdelinger af Mænd, bevæbnede med Leer, komme tilsyne og derpaa at skilles ad og enkeltviis forsvinde; ogsaa bemærkede han en Trop polske Jægere, som marscherede henimod Torvet med hurtige Skridt.

For anden Gang lød Hornene fra Taarnet, og den stærke Klang bares af Luftningen henover Husene.

„Slaa nu Generalmarschen," sagde Raimund til Tambouren, som stod ved Siden af ham. „Brug al Din Kraft, maaskee kunne vi derved bringe vore Kammerater paa Benene."

Tambouren slog af alle Kræfter. Vidt og bredt lød den drønnende Hvirvel over Staden. Saaledes henrandt nogle Minuter, og uophørligt raslede Trommen fra det høie Tag, medens Raimund lyttede og speidede til alle Sider.

„Jeg troer at høre Larm," sagde han, „og jeg seer nogle dunkle Skikkelser flygte i modsat Retning. Ha, der saae jeg et Lynglimt af Bajonetter. Ja, ja, det er vore Kammerater, som ile til Allarmpladsen."

Idetsamme blev der løsnet enkelte Skud, og det var, som om et Par Kugler peb henover Hovederne paa Raimund og Trommeslageren. Større Afdelinger droge nu hastigt igjennem Gaderne — Staden var allarmeret.

Da Lieutenanten forlod Kammeret og styrtede nedad Trappen, stødte han i nederste Etage paa Bernhard og Benjamin, som vare blevne mere overraskede end forskrækkede ved Gabrieles dristige Flugt. Da de atter fik Lysene tændte, og bemærkede Alkoven, indsaae de, at de vare blevne belurede. Idetsamme lød Signalet, og de vilde netop storme ud af Værelset, hvortil Døren var bleven staaende aaben, da den preussiske Officier vilde passere den. Istedetfor at ile videre, standsede han, og da han, efter Gabrieles Efterretning, kunde slutte sig til, at han havde

to af Snigmorderne for sig, angreb han dem med Heftighed, men de sprang tilside, og inden han paany fik hævet Kaarden, foer Benjamin ind paa ham og stødte ham sin Dolk i Brystet, saa at han tumlede henad Gulvet.

„Vi ere forraadte!" skreg Doktoren, „bort herfra!" Og i skyndsom Hast foer de ud af Værelset og henad Gangen, som førte til Yderdøren.

I samme Øieblik vendte Philibert og Joseph tilbage til Gjestgiverstedet, og de vare nær blevne kastede omkuld af de beruste Banditer, som stormede ud paa Gaden og forsvandt omkring det nærmeste Hjørne. Opfyldt af Bekymring for Madame Valentin, begav den unge Mand sig til hendes Værelse, hvor han forfærdet foer tilbage ved Synet af den preussiske Officier, der laa udstrakt paa Gulvet, svømmende i sit Blod, og det med Flasker og Glas bedækkede Bord. Hende, han søgte, var der ikke. Hurtigt bevæbnede han sig med den Faldnes Kaarde og ilede efter Lyden af Trommen, der førte ham op paa Loftet, hvor han traf Gabriele. Den paa eengang lykkelige og bekymrede Moder fløi ham imøde, og meddeelte ham i al Korthed, hvorledes hun havde fundet sin Søn, men tillige hvilken Fare, der i hans nærværende Stilling truede ham, og efterat have trøstet hende saa godt han kunde og bevidnet hende sin Deeltagelse, gjorde han hende bekjendt med, hvorledes han, ledet af den Mistanke, det, han saae og hørte, havde vakt hos ham, forgjeves havde søgt Kapitainen, for at advare ham.

Saasnart Raimund følte sig overbeviist om, at hans Kammerater vare rede til Forsvar, forlod han sin luftige Stilling og vendte med Tambouren tilbage til Loftet, hvor hans Moder forestillede ham Philibert som sin Ven og Beskytter. Af denne erfarede han, at hans Officier var falden, og for at erstatte dette Tab, tilbød Philibert og Joseph at stille sig til Preussernes Tjeneste.

Raimund trykkede hans Haand og takkede ham for hans Bistand; men Øieblikkene vare talte, og idet han bad ham, istedetfor at deeltage i Kampen, at beskytte hans Moder, omfavnede han hende med den meest rørende Ømhed, og efterat have overgivet hende til Philiberts Varetægt, styrtede han bort. Da han kom ned paa Gaden, saae han flere af sine Kammerater med stormende Hast ile til Allarmpladsen. Han tilraabte dem at standse og slutte sig til ham, for at de kunde staae hinanden bi, om de skulde støde paa Oprørerne, og det lykkedes ham at bringe femten Mand under sin Kommando. Raimund stillede sig i Spidsen for dem, lod Tambouren paany slaae Generalmarsch, for om muligen at forøge sin Styrke, og brød op. Da han nærmede sig Torvet bemærkede han, at Oprørerne havde afvæbnet hans Kompagnichef og nogle andre Officierer, og var især med at føre dem bort som Fanger. Da han opfordrede sin lille Skare til at befrie dem, svarede den med et lydeligt Hurra, og med fældede Bajonetter stormede de under Trommehvirvel ind paa Fjenden. Dette modige og uventede Angreb satte Insurgenterne i en panisk Skræk, thi de troede sig omringede af en betydelig Styrke. Bestyrtede flygtede de, forfulgte af en levende Ild, som de ikke besvarede.

Efterhaanden indfandt de øvrige Preussere sig, hidkaldte ved Skuddene, og snart vare de saa mange, at de med en temmelig Styrke kunde besætte Kirkegaarden, som var omgivet med en Muur.

Oprørerne, som snart kom til Erkjendelse om, at de havde ladet sig overraske, og at Angriberne kun var faa i Antal, vendte snart tilbage til Torvet i store Skarer, for at storme Preusserne, hvilke imidlertid havde indtaget en meget heldig Position.

(Fortsættes.)

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Det er jo Thorkel Ingolf, Anders," sagde Sigrid; „Du kan jo nok huske ham."

„Ja saa, er det Dig," yttrede Drengen venligt, „saa kjender jeg Dig ret godt, thi Sigrid har ofte talt om Dig. Det var jo Dig, der skjenkede os Dyret her."

„Du holder altsaa af det, Anders?"

„Ja, Thorkel Ingolf, jeg holder baade af det og af Dig."

Thorkel havde taget den lille Anders paa Armen og derpaa sat ham paa sit Knæ, medens Clas tog Gullik tilside og talte med ham i al Hemmelighed. Thorkel agtede ikke derpaa, men underholdt sig med Drengen og Sigrid, idet han tilfredsstillede alle de Spørgsmaal, som Anders faldt paa at gjøre ham.

„Vil Du nu atter boe hos os?" spurgte han blandt Andet.

„Jeg tænker ja," svarede Thorkel.

„I Dit Huus histovre?"

„Ja, ganske vist, kjere Anders."

„Det kan jeg lide Dig for," sagde Drengen sagte. „Det er ikke saa længe siden, at jeg var ovre ved Huset med Sigrid, men det var tillukket og der var hængt et Segl ved Dørgrebet. Sigrid sagde, at det havde Landsdommeren foranstaltet, og at Du vel aldrig mere kom tilbage."

„Men nu er jeg her dog," faldt Thorkel ham rafst i Ordet, „og hvad Seglet angaaer, saa skjære vi det af."

„Og naar det er skeet, saa komme Sigrid og jeg og besøge Dig, og blive hos Dig."

„Ja, kom I kun. Have I maaskee undertiden talt sammen om mig?"

„Ja, mangen en Gang," svarede Anders, „og Sigrid har sagt mig, at Ingen ved hele Fjorden var saa stærk og saa flink som Du."

„Derfor lønne hende Gud, thi det beviser, at hun har bevaret mig et venligt Sindelag!" udbrød Thorkel, men med dæmpet Stemme, idet han saae hen til den unge Pige, dog Sigrid besvarede ikke hans Blik eller yttrede et Ord; hun var iøvrigt beskjeftiget med at sammenlægge det store Sildegarn.

„Nu vil Du vel have Sælhunden tilbage, kan jeg tænke," sagde Anders og saae bedrøvet paa ham.

„Nei, nei," svarede Thorkel, „den er Din, og Du skal beholde den. Det vil bringe os Alle Lykke."

„Tak skal Du have, Ingolf," raabte Drengen glad. „Saa ofte som jeg seer paa Dyret, skal jeg tænke paa Dig,"

Da Gullik Hansen og Clas havde endt deres Samtale, vendte de tilbage til Bænken. Det mørknedes stærkt over Fjorden, Taagen opfyldte Atmosphæren og den sidste Lysning forsvandt fra Romsdalsfjeldenes Tinder.

„Gaa ind, Sigrid, see til Ilden og dæk Aftensbordet," sagde Gullik. „Du følger med hende, Anders, thi Aftenluften er Dig ikke gavnlig."

„Kom og gaa med indenfor," sagde Drengen og rakte Thorkel Haanden, men denne tøvede.

„Gaa Du i Forveien, lille Anders," svarede han, og da Drengen var borte, vendte han sig til Faderen med de Ord: „Har Du noget imod, Gullik Hansen, at jeg bliver hos Dig i Nat?"

Der hengik nogle Minuter, i hvilke Gullik saae ret ud for sig og tav. Derpaa svarede han: „Det gaaer ikke an."

Atter gik en Minut, da sagde Thorkel: „Tag mig ikke min Anmodning ilde op; jeg bad Dig om Husly for en Nat, fordi min Fader var Din Ven."

Efter et ØieblikS Forløb svarede Gullik: „Netop fordi han var min Ven, vil jeg ikke efterkomme Din Anmodning."

Thorkel stod op og saae sig om; det var bleven aldeles mørkt.

„Nu vel," sagde han; „det bliver seent og jeg maa bort. Gid det aldrig maa angre Dig, at Du har viist mig fra Din Tærskel." Ingen sagde Noget, da han gik, men Clas lo hemmeligt ved sig selv. Ved Aftentide at negte en Bedende Natteleie, var en stor Beskjæmmelse for denne. Gullik havde ved sit Afslag udtalt en foragtelig Dom om Thorkel, og Mange vilde slutte sig til den og behandle ham derefter, om ogsaa Andre vilde dadle den. Da den Afviste havde gaaet nogle Skridt, syntes Gullik allerede at fortryde, hvad han havde gjort. Han raabte efter Thorkel, og denne stod stille.

„Du kan jo dele vort Maaltid med os," sagde han.

„Behold Din Mad," svarede Thorkel haardt og koldt, „jeg skal ikke have Noget af den." Derpaa forsvandt han hurtigt i Mørket og Gullik Hansen stod tavs, hensunken i Tanker, indtil Clas greb ham ved Armen og udbrød —

„Saadan en Lump vil endogsaa trodse! Du har handlet rigtigt i, Gullik, at vise slig en tiggefærdig Karl fra Din Dør; alle fornuftige Mennesker ville gjøre ligesaa og vende ham Ryggen, naar han banker paa hos dem."

Gullik Hansen talte ikke et Ord om den Ting. —

„Kom ind og lad os spise," sagde han barsk. „Imorgen tidligt gaaer jeg til Ageröfund med tvende Baade; jeg tænker, at Fangsten skal blive god."

3.

Den næste Dag roede Thorkel over til Molde, for at tale med Hr. Schieman om sine Anliggender. Kjøbmanden beboede et af de smukkeste og anseeligste Huse i Staden, hvilket han selv havde ladet opføre og indrette med megen Pragt og Bekvemmelighed. Den brune Indgangsdør fra Gaden havde et Haandgreb af blankpoleret Messing, og en lignende Plade, hvorpaa Eierens Navn stod; Forstuen var belagt med Matter og store Fløidøre førte ind til Værelserne paa begge Sider. Clas Gorud kom netop ud fra et af disse med Hatten i Haanden, da Thorkel traadte ind i Forstuen.

„Du kommer til rette Tid," sagde han og

nikkede til ham med en dulgt Mine. „Hr. Schieman sidder derinde ved sin Frokost, og Du kan strax komme til at afgjøre Din Forretning med ham."

Thorkel gav intet Svar herpaa, men gik hen til den Dør, gjennem hvilken Clas var kommen ud, bankede paa og traadte ind. Clas blev staaende og saae haanligt efter ham, idet han bøiede sig fremad for at lytte.

I Sophaen sad en tør Herre med et langt Ansigt og stærke Kindbakker, under hvilke Kinderne faldt dybt ind. Han havde tyndt, rødligt Haar og røde Bakkenbarter, skarpe graae Øine og en streng Mine, der forøgedes ved den lange, fremstaaende Næse.

Da Thorkel aabnede Døren og ønskede Godmorgen, dreiede han Hovedet om, takkede ikke, men spurgte kort: „Hvad vil Du?"

„Jeg ønskede gjerne at tale et Ord med Dig, Hr. Schieman," svarede Thorkel.

Kjøbmanden stemmede Armen mod Bordet og saae paa den Kniv, han holdt i Haanden. Foran ham stod en Karaffel med Portviin og et halvt fyldt Glas, og noget derfra et tomt Glas. Forresten var Bordet opdækket med Kjød og Lax, samt Smør og Franskbrød. Hr. Schieman tog et Stykke Brød, og medens han kom Smør og Kjød paa det, vedblev han: „Har Du ikke seet, at der paa Døren ved Siden af staaer ‚Komptoir?' Enhver, som vil tale med mig, begiver sig derind. Men maaskee kan Du ikke læse?"

„Jo, baade læse og skrive, Hr. Schieman," sagde Thorkel. „Har jeg forseet mig ved at træde herind, saa hold mig det tilgode. Clas Gorud, som jeg mødte udenfor, sagde, at jeg traf Herren her."

Kjøbmanden blev ved at spise og drak dertil; Thorkel stod taalmodig og ventede. Et Øieblik efter sagde Kjøbmanden —

„Jeg har allerede hørt, at Du var vendt tilbage. Hvorfor kommer Du til mig?"

„Kjere Herre," sagde Thorkel, „hvem Andre skulde jeg vel henvende mig til? Du har ladet Landsdommeren lægge Beslag paa Huus og Jord ved Torsfjorden, og naar det ikke er Dig, jeg skal give Møde hos, hvem er det da?"

„Nu, det kan vel synes saa," vedblev Kjøbmanden, „men lad mig dog sige Dig, at jeg ikke kan indlade mig med Dig, hverken om det Ene eller det Andet. Igaar har Gullik Hansen viist Dig bort fra sin Dør, og saaledes vil det gaae Dig hvor Du kommer."

„Jeg haaber dog ikke, at Du vil handle saaledes imod mig, Herre," svarede Thorkel i en veemodig Tone.

„Naa, saa det gjør Du ikke?" udbrød Hr. Schieman med Glasset i Haanden, og efterat have tømt det, tilføiede han: „Jeg har faaet Huset i Pant for tohundrede Speciesdalere, som jeg laante Din Fader, der var en ærlig Mand, og derfor gik jeg ind derpaa. Dig har han givet Pengene, og nu spørger jeg: kan Du betale dem tilbage?"

„Ja, Herre, jeg vil betale dem tilbage, og derpaa giver jeg mit Ord."

„Naar," spurgte Schieman, „og hvorledes?"

Thorkel tav et Øieblik, og efter nogen Betænkning sagde han: „Det kan mulig skee snart, men maaskee kan der ogsaa hengaae nogen Tid."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Da Kong Frederik den Første af Preussen udnævnte Greven af Stein til Vicepræsident for det videnskabelige Akademi i Berlin, lød det i Bestallingen; „Greven skal lade det være sig særligt magtpaaliggende at udrydde alle de Varulve, Bjergtrolde, Dragebørn og Nisser, som maatte findes i Søer, Moradser, Huler og Gruber, og erholde 6 Thaler for hver, ligeledes skal han have Fjerdeparten af enhver fortryllet Skat, som han maatte opdage." Paa et saadant Dannelsestrin befandt de meest Høitstaaende sig for hundrede Aar siden!

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 14de October. **№ 42.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Bestigelsen af de ægyptiske Pyramider (med xylographeret Afbildning.) — Skakspillerne (Fortsættelse.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

14.

Dødsdommen.

Trods Insurgenternes overlegne Magt lykkedes det Preusserne til henimod Middag at afslaae alle deres rasende Angreb. Kompagniet havde nu næsten opbrugt al Munition, og det var med en stormende Jubel, som oplivede det paany, at det saae Resten af Bataillonen, hvortil det hørte, rykke frem til Undsætning. De ankomne Preussere omringede Staden og faldt fra forskjellige Sider Oprørerne i Ryggen. En blodig Gadekamp udspandt sig. Polakkerne kæmpede tappert, men Overmagten var for stor; de bleve adsplittede og forfulgtes overalt af de forbittrede Soldater, som uden Skaansel gjorde det af med dem.

Under Kampens Bulder befandt Gabriele sig i en fortvivlet Tilstand. Nylig havde hun gjenfundet sin Søn, og nu havde hun maaskee allerede mistet ham. Det forekom hende næsten umuligt, at den modige Yndling, som ikke agtede Faren, kunde gaae fri, og i sin mørke Stemning saae hun ham allerede blandt de Faldne. Dog, saa haard en Skjebne var hende ikke bestemt, men hendes Sind blev dybt nok rystet, da hun bemærkede, at en saaret Soldat blev bragt ind i Gjestgiverstedet og i denne gjenkjendte sin Søn Raimund, som var aldeles bevidstløs af det Blodtab, han havde lidt. Philibert undersøgte ham strax, og beroligede hende med den Forsikkring, at hans Liv var uden Fare. En Kugle var trængt ind i Overarmen, og da denne lykkelig var taget ud og Saaret forbundet, kom han til sig selv. Hvor smertelig denne Udgang end maatte være for den stakkels Moder, følte hun sig dog inderlig taknemmelig mod Forsynet, fordi hun havde beholdt ham, og det blev hende en sand Trøst ganske at hengive sig til hans Pleie. Da det aldeles manglede paa Lazarether, maatte de Saarede bringes til deres Kvarterer, hvor de toges under Kuur, og saaledes kunde Raimund blive under Moderens kjerlige Varetægt i Gjestgiverstedet. Da Aftenen faldt paa, var Byen fuldstændigt besat af Preusserne, Borgermesteren og de andre Ledere af Opstanden tagne i Forvaring, og Ro og Sikkerhed tilveiebragt.

Først under Raimunds tiltagende Helbreds rolige Samliv kom det til en Forklaring imellem ham, Moderen og Philibert betræffende hans Opdragelse hos Tanten, hans Flugt og hans senere Skjebne, som vi have berørt i vor Fortælling, samt hans Ophold paa det tydske Gods i Posen.

„Her," vedblev han sin Meddelelse, „befandt jeg mig, indtil Udbruddet af den polske Revolution. En Dag var jeg ene paa Gaarden med Folkene; Godseieren og hans Familie vare reiste til Preussen og havde overladt mig Opsynet over Eiendommen. Pludseligt bragte man mig Underretning om, at en Horde Landsedragere nærmede sig Godset. Ifølge min Befaling, forskandsede vi os saa godt som muligt, men den lovløse Skare stak Ild paa Lader og Længer,

som snart stode i lyse Flammer. Vi maatte flygte til Hovedgaarden, men ogsaa denne antændte de, og vi havde endelig intet andet Middel, end at springe ud af Vinduerne, hvorved vi faldt i Hænderne paa vore blodtørstige Fjender. Folkene omkom ynkeligt, og jeg alene blev frelst af et Detaschement Preussere, som Tilfældet havde hidført, og som betimeligt ilede mig tilhjelp under Kampen. Jeg sluttede mig til dette, som vendte tilbage til Bataillonen, thi jeg følte mig greben af en ubetvingelig Lyst til at blive Soldat. Man førte mig til Kapitainen, for at jeg skulde aflægge en Beretning om Overfaldet, og han roste mig, fordi jeg havde gjort, hvad jeg kunde, istedetfor at tage Flugten, medens det var Tid. Derved voxede mit Mod, og jeg betroede ham min Tilbøielighed til som Frivillig at deeltage i den forestaaende Kamp. Han gjorde mig opmærksom paa min Ungdom og bemærkede, at der ikke var oprettet noget Frikorps, men jeg bad saalænge, at jeg blev antaget, og efterat have gjennemgaaet en kort Skole, blev mit Kompagnie kommanderet hid til R—, hvor jeg var saa lykkelig at træffe min Moder, som jeg ikke troede længere var blandt de Levendes Tal."

Raimund kom sig endelig fuldkomment, og imellem ham og Philibert opstod det inderligste Venskab. Først nu følte Philibert sig tilbøielig til at aabenbare det unge Menneske, hvilket Misbrug Baron von Osinsky havde gjort af hans Haandskrift. Denne forfærdedes over en saadan Forbrydelses Storhed, og gjøs tilbage ved Tanken om, at have været deelagtig deri. Han erklærede Philibert, hvorledes Baronen forledte ham til Forfærdigelsen af de falske Underskrifter med Borgermesterens Navn, uden at det i fjerneste Henseende vakte hans Mistanke, og desuden tvang ham til Lydighed ved den staaende Trusel, at overlevere ham til Tanten, saasnart han modsatte sig.

„Af Frygt for atter at komme under hendes despotiske Herredømme, gjorde jeg Alt, hvad man forlangte af mig, men jeg er villig til at optræde i Retten og afgive min Erklæring," tilføiede han. „Jeg haaber ikke det skal falde mig vanskeligt at demaskere Bedragerne, og naar jeg kan bidrage til at frelse en retskaffen Mand, maa jeg jo glæde mig over det Tilfælde, som gjorde mig til Redskab for disse Elendige."

De trøstede hinanden med de bedste Udsigter, og takkede i Forening Forsynet, som havde gjort Alt, og, om end gjennem Trængseler, aabnede dem Udsigt til at gaae seierrige ud af Kampen.

Det næste Maal for deres Reise maatte være Slottet Lyso, thi endnu manglede Konstance i Forbundet: Datteren, Søsteren, den Elskede!

Uagtet Raimunds Saar var lægt, var han dog for Øieblikket uskikket til Tjenesten, og havde saaledes god Leilighed til at ledsage sin Moder og Philibert. Han fremstillede sig for sin Kapitain, og fik den ønskede Permission tilligemed Forsikkringen om, at hans tappre og uforfærdede Handlemaade, hvilken hovedsageligen havde frelst Kompagniet fra den visse Undergang, skulde blive indberettet paa høiere Steder. Endvidere opfordrede Kapitainen ham til, saasnart han fuldkomment havde gjenvundet sine Kræfter, at melde sig til Tjeneste, for at fortsætte en Løbebane, paa hvilken han allerede havde udmærket sig saa hæderligt.

Philibert paalagde Joseph at vende tilbage til Sch— for at underrette hans Faders Sagfører om den Erklæring, Raimund Valentin var istand til at afgive for Retten, samt hos Jurisdiktionerne i Posen at foretage de fornødne Skridt til, at Baron von Osinsky og Kontroleur Wesley kunde blive paagrebne, naar han sattes istand til at opgive deres Opholdssted. Efterat dette var gjort og Joseph havde begivet sig til Sch—, tiltraadte de Øvrige Veien til Slottet Lyso, og de bragtes snart i Erfaring om, at jo mere de nærmede sig den nordlige Deel af Provindsen, desto tøilesløsere viste Anarkiet sig.

Den imellem de preussiske Tropper og Polakkerne afsluttede Konvention, var fra de Sidstes Side ikke bleven overholdt, og de udbrudte aabne Fjendtligheder antoge en stedse mere truende Karakteer. Foruden den ifølge Konventionen taalte Insurgentleir, havde der dannet sig nye i Nærheden af Warthe og Slottet Lyso.

Vore Reisende havde kun faa Mile tilbage til Slottet, da de paa eengang saae sig hensatte midt i en Fægtning, der var opstaaet imellem et Detaschement Preussere og en Trop Insurgenter. Man kæmpede langsmed Landeveien, ved hvilken Landsbyer og enkelte Gaarde vare plyndrede og nedbrændte af Polakkerne. En vild Skare af Leedragere, anførte af en Præst, kom til Forstærkning. Den fanatiske Geistlige førte Hoben i Ilden, og traf sig derpaa bag ved den, hvor han svang det hævede Krusifix, anraabte Himlen om Bistand for de Undertrykte, og opfordrede de Kæmpende til Standhaftighed. Pludseligt rev en preussisk Kugle ham til Jorden, ligesom han udtalte Velsignelsen over de tappre Fædrelandsvenner med den Forsikkring, at de, efterat have modtaget denne, vare usaarlige. Neppe saae Leedragerne deres Anfører svømme i sit Blod, førend de traf sig tilbage og paa Flugten

attakerede den Reisevogn, som Philibert havde faaet paa sidste Station. At rive de Reisende ud paa Landeveien og affordre dem deres Penge og Effekter, var et Øieblikks Sag. Gabriele blev greben af tvende Bevæbnede og ført bort. Philibert og Raimund vare bevæbnede hver med sin Pistol, men Angriberne vare altfor talrige, til at de ved at gjøre Modstand kunde vente noget gunstigt Resultat. Da Philibert saae, at man førte Madame Valentin bort paa en saa brutal Maade, meente han dog at kunne bruge sit Vaaben til Noget mod de røveriske Bortførere, men inden han kunde faae Sigte, blev den hævede Pistol revet ham af Haanden og han selv kastet til Jorden.

Raimund, der benyttede det ubevogtede Øieblik, da Hoben kastede sig over Philibert, ilede efter Moderen, som Uslingerne havde slæbt ind i et Krat for at udplyndre. Han naaede endnu tidsnok Maalet, inden de havde opnaaet deres Hensigt. Med Pistolen gjorde han det af med den Ene, og derpaa styrtede han fortvivlet ind paa den Anden. Kampen var kort. Gabriele følte sig neppe fri, førend hun, med den Aandsnærværelse, som aldrig forlod hende, greb den faldne Insurgents Dolk og stødte den i Brystet paa Raimunds Modstander, som var det unge Menneske langt overlegen i Kræfter. Da de saaledes lykkeligt havde overvundet deres Fjender, søgte Moder og Søn Beskyttelse mod deres Forfølgere ved at skjule sig i det tætteste af Underskoven. Dog, de behøvede ikke ret længe at forblive i denne ængstelige Stilling. Kort efter saae de bagved Høiene en Kolonne Preussere rykke frem, og til denne sluttede de sig. I næste Øieblik angreb den de plyndrende Oprørere, og hvad der ikke faldt, blev jaget paa Flugten.

Philibert slap ikke saa godt, som Raimund og hans Moder. Da Preusserne rykkede frem, blev han kastet ind i Vognen. To Mand toge Plads hos ham, en tredie svang sig paa Bukken, og nu gik det alt hvad Hestene kunde løbe, for at naae den fjernt fra Kamppladsen beliggende Insurgentleir. Ankommen her, blev Philibert stillet for den Høistkommanderende og anklaget som Spion. Uagtet han angav Slottet Lyso som Maalet for sin Reise, var dog hans Kjendskab til Grevinde von Czacki og det politiske Forhold, hvori hun stod til Oprøret, saa ringe, at hans Udsagn, for at befrie sig for Mistanke som Spion, ikke kunde frelse ham, og da det var aabenbart, at han havde ført Vaaben mod Insurgenterne, lød hans Dom, at han skulde skydes om to Timer.

Tiden henrandt for Philibert i den ængstefligste Spænding. Da de to Timer vare forløbne, blev han med blottet Bryst og Hænderne bundne paa Ryggen ført hen til en Sandhøi, og to Mand traadte frem, for paa Ordre at skyde ham ned. Philibert, der ikke længere haabede at kunne undgaae Døden, imødesaae den med Fasthed. Han fæstede Blikket stivt paa de tvende Insurgenter, der, nogle Skridt fra ham ladede deres Bøsser; dog ikke disse Forberedelser til at skaffe ham ud af Verden fængslede hans Opmærksomhed, men derimod Personerne selv, hvis Ansigtstræk han troede at gjenkjende.

„Det er dem," mumlede han ved sig selv, „og jeg maa benytte Omstændighederne til et Forsøg paa muligen at frelse mig." Med lydelig Stemme tilføiede han, henvendt til Exekutionsofficieren —

„Jeg ønsker endnu engang at tale, thi jeg seer for mig tvende Venner, som ville kunne bevidne, at jeg ikke er nogen preussisk Spion."

(Fortsættes.)

Bestigelsen af de ægyptiske Pyramider.

Naar den Reisende kommer fra Syrien til Ægypten, seer han i Løbet af den sidste Dagsreise, inden han naaer Deltaet med dets grønne Marker og Palmeskove, hinsides lave Høie, der, bestaaende af Sand ligesom Havets Düner, beskjærmende have leiret sig foran Nildalen, en Række tilsyneladende graae Forhøininger i det Fjerne, hvilke have paafaldende regelmæssige Former, og disse Forhøininger ere Pyramiderne ved Ghize. Naar man kommer nærmere, vise de sig snart ganske tydeligt, men man kan ikke undertrykke en Følelse af Skuffelse, thi man har tænkt sig disse den gamle som den nye Verdens Undere baade større og mere imponerende. Denne Skuffelse vedvarer saalænge man er paa denne Side af Nilen, hvor man seer Pyramiderne for sig i alle deres Forhold, men har man naaet disse Kolosser, forbauses man desto mere over deres Formers kæmpemæssige Udstrækning til alle Sider. Naar man rider rundt om Foden paa den største Pyramide, og seer op ad den vældige Steenmasse, forekommer denne os ikke længer som en Bygning, men som et Bjerg, hvilket Naturen har givet en regelmæssig Dannelse. Men man maa ogsaa betænke, at Basis for denne Pyramide udgjør en firkantet Plads, saa

Bestigelsen af de ægyptiske Pyramider.

stor, at man neppe har den større i nogen af vore betydeligste Steder. Enhver af dens Sider maaler tre hundrede Skridt, og den hele Flade omfatter fem hundrede og halvtredsindstyve tusinde Pariserkvadratfod. Nu, da Ørkenens Vinde til alle Sider have samlet store Sandhobe om Pyramidens Sokkel, er dens Omfang en Deel formindsket, men desuagtet bruger man et godt Kvarteer for at komme rundt omkring den. Pyramidens Høide udgjør efter det seneste Maal fire hundrede og tredsindstyve Pariserfod. I nogen Afstand synes dens Vægge ganske glatte, men kommer man nærmere, bemærker man Paavirkningerne af de Aartusinder, hvori de have trodset Elementerne. For at lette de Reisende Bestigningen af de uhyre Steenblokke, finder man her en Mængde Fellahs, Mænd, Kvinder og Børn, som, for at fortjene en Ubetydelighed, paa en i Sandhed komisk Maade bemægtige sig de Reisende og befordre ham tilveirs. Som Afbildningen viser, gribe To ham ved Armene, og en Tredie skyder bag, og saaledes gaaer det opad under lydelige opmuntrende Udraab, med en næsten ubegribelig Hurtighed, saa

at man neppe behøver Fjerdedelen af en Time, for at naae Platformen, der nedenfra seer ud som en Kegle, og dog er saa rummelig, at man gjerne kunde opføre et lille Huus paa den.

Skakspillerne.

(Fortsættelse.)

Medens Raphael begav sig hjem til sit Staffeli, for fuldkomment aandsfraværende at male Gratier som Kannibaler, med tyk Bug og flad Pande, satte Hr. Quapp sine korte, omfangsrige Been i Bevægelse, for at begive sig til Hofraad von Brehms pragtfulde Bolig. Skakklubbens Medlem blev meget ærefuldt modtaget, og han gik lige til Sagen.

„Hr. Hofraad," sagde han, „jeg kommer i et høist vigtigt Anliggende, idet jeg nemlig har den Ære at præsentere mig som Beiler til Deres Frøken Datters Haand."

Hofraaden bragtes lidt ud af Fatning, dog kom han sig strax saavidt, at han ringede, for at lade bringe to Flasker Viin til Ære for den Sag, som skulde forhandles. Da han imidlertid med diplomatisk Finhed troede at være paa det Rene med, at Hr. Conrad Heinrich Quapp selv var Beileren, naaede han igjennem en sand demosthenisk Indledning, der varede en halv Time, til det Maal, at afslaae den gratieuse Hr. Hinkebeens Frieri.

Quapp var just ikke af de taalmodigste Naturer, og Hofraaden havde derfor neppe endt de rhetoriske Sving, som skulde føre ham direkte til Hovedpunktet for sin Tale, førend han temmeligt raat faldt ham i Ordet —

„Hr. Hofraad, blot en eneste Anmodning!"

„Med Fornøielse, Hr. Overkommissarius!"

„Erklær mig Deres Mening med faa Ord, og De kan spare Deres dyrebare Lunger for alle yderligere Anstrængelser."

„Ah, De ynder lakonisk Korthed! Godt, det skal skee: Elisa kan aldrig blive en Mands Hustru, der er saa meget ældre end hun."

„Kjender De da den Mands Alder, hvis Sag jeg har paataget mig at tale, saa nøie, at De kan dømme herom?" spurgte Quapp med en inkvisitorisk Mine, idet han greb sit Glas og over Randen paa samme tilkastede Hofraaden et lynende Blik.

Hr. von Brehm forstummede. Diplomatik havde han mindst af Alt tiltroet Hr. Quapp, der var bekjendt som en rig Sansfaçon.

„Det er i den udmærkede Kunstners, Hr. Raphael Jemms Navn, at jeg har indfundet mig her, for at anholde om Deres Frøken Datters Haand."

Hofraaden blev saa lang i Ansigtet, at Hr. Quapp blev ganske forskrækket.

„Ved Philidor!" udbrød den fine Herre, „jeg begriber ikke" — men længere kom han ikke.

Quapp forsvarede først med den elskværdigste Høflighed, og dernæst med pommersk Grovhed, sin Protege; men Hofraaden rystede stadigt paa Hovedet og værgede for sig med Hænderne.

„De har altsaa til Hensigt at lade Deres Datter gaae i Kloster," skreg Overkommissairen forbittret. „Er det saaledes, min Herre?"

„Jeg er ingen Katholik," bemærkede Hofraaden.

„Fy, nu gjør De endogsaa Forskjel paa Religionsbekjendelser — fy, fy! gjentager jeg.

„Jeg bekjender mig ikke til nogen Religion," busede Hofraaden ud.

„Ha, ha, nu kan jeg forstaae det Hele," hoverede Hr. Quapp. „Dersom De ikke var nogen Hedning, Hr. Hofraad, saa vilde De, istedetfor at afskjære alle Præliminarier, ligefrem erklære, hvad De forlanger af Deres tilkommende Svigersøn. Fremsæt Deres Forlangende, og jeg skal tilfredsstille Dem, saasandt som jeg er Geheimekommercekommissarius."

Hofraaden, en saa svag Aand som muligt, gjorde sig meget til af sin urokkelige „Atheisme." „Nerverne udgjøre det egentlige Menneske," var hans Valgsprog, en triviel Phrase, som han havde ladet sætte under sit lithographerede Hofraadshoved, og som han i enhver Stambog, der forelagdes ham, anbragte som Motto paa sin Viisdom.

„Ved Philidor," udbrød han, „jeg er en Hedning, dersom De vil have den Godhed at betegne Plato og Sokrates, Archimedes og Euklid som Repræsentanterne for dette mit Hedenskab. Men for at komme til Sagen: Min tilkommende Svigersøn maa være af Adel."

„Naa, saa det maa han!" sagde Hr. Quapp barsk. „Vogt Dem, jeg beder Dem derom, for at yttre Ideer af en saa farlig Beskaffenhed. Dødsstraffen er vel afskaffet, tilligemed Adelen som Stand, men dersom de retfærdige Repræsalier mod de monarkisk-aristokratiske Fusillader erklære Guillotinen for permanent i Virksomhed, saa vil Intet, med saadanne Grundsætninger som Deres, være istand til længere at holde Deres lærde Hoved paa Deres høivelbaarne Skuldre."

Hr. von Brehm blev bleg; han kradsede

sig bag Øret og stak den høire Haands Pegefinger ind under Halstørklædet, for at forvisse sig om, at den moderne Hednings Hoved endnu indtog sin vante Plads.

„De, Hr. Quapp," yttrede han med svag Stemme, „skulde ogsaa være forsigtigere med i Deres tjenstlige Stilling saa ugeneert at erklære Dem som en ægte Wühler — jeg beder Dem undskylde!"

„Jeg udretter min Tjeneste," sagde Quapp i en ophøiet Tone, „jeg har svoret Konstitutionen, det vil sige Fædrelandet, min Troskabseed, og naar en Overkommissair ikke skulde vide, hvad der tjener til Tydsklands Lykke og Vel, saa gad jeg nok vide, om De, Hr. Hofraad, uagtet Deres berømte Værk om Potteglasur. skulle være istand dertil. Jeg er en Preusser fra 1813, og vi, min Hr. Reaktionair, vi have dengang indaandet saa megen frisk og fri Foraarsluft, at vi i vort hele Liv befinde os vel derved. Men for at vende tilbage til mit Ærinde," tilføiede han med tiltvungen Overvægt, „Frøken Elisas Ægteherre behøver ikke at være nogen cidevant Adelsmand, men blot en brav og dannet Mand, en Mand af Ære."

Hr. von Brehm bukkede forlegent.

„Han maa være fast og anstændigt situeret," vedblev Overkommissairen diktatorisk, „og hvad det angaaer, da borger jeg for ham paa Parole. Hvad forlanger De foruden Ungdom og et godt Udseende?"

„Hvorledes, De borger for hans pekuniaire Stilling?" spurgte Hofraaden lettet. „Godt, det vil jeg eventualiter akceptere. Men sæt nu, at Elisa ikke vil have denne Hr. Raphael Jemm, som jeg kun eengang overfladisk har seet, hvad da?"

„Det har ingen Nød, Hr. Hofraad."

„Naa, dette ogsaa antaget, saa har jeg min Betingelse at gjøre. Min Svigersøn maa daglig spille tre Timer Skak med mig, og han maa være saa stærk deri, at jeg maa anvende alle mine Kræfter for at overvinde ham. Han maa kunne levere Mønsterslag med mig, tilstrækkeligt geniale, til at kunne optages i mit Værk: ‚Det ægte indiske Skakspils mathematisk-philosophiske Theori,' som glimrende Exempler.

Ved disse Ord, som banlyste enhver Tanke om en mulig Modifikation, begyndte Hr. Quapp at hoste. Han var forøvrigt et Jernhoved, og naar det kom an paa en nobel Uforskammenhed, stod han ikke tilbage for nogen indfødt Berliner.

„Et saadant Væsen behøver De da heller ikke at gjøre af Deres Skakspil, Hr. Hofraad," brummede han, tilsyneladende i en eftergivende Tone. „Har De nogensinde seet mig spille?"

„Jo, det har jeg rigtignok, Hr. Overkommissair. Jeg har seet Dem spille Pharao i Driburg som en Besat, og Roulette i Homborg, hvor De ligeledes udfoldede en Sekondlieutenants Lidenskabelighed —"

Hr. Quapp strøg sin Snurbart tilveirs og trommede i Gulvet med Spidsen af sin sunde Fod, idet han mumlede noget om „Kjeltringeagtige Kroupiers," for at undskylde sine daværende Tab for sig selv.

„Jeg taler om Skak," udbrød han derpaa; „alt Andet er udenfor Spørgsmaalet."

„Nei, Skak har jeg aldrig seet Dem spille," sagde Hr. von Brehm forbauset.

„Bon! Deres tilkommende Spigersøn spiller ligesaa godt Skak som jeg!"

Hofraaden fixerede skarpt den Talende. Han vidste, at Quapp, skjøndt Medlem af Skakkluppen, aldrig havde spillet et eneste Parti. At han ikke kunde spille, vidste Ingen bedre, end Quapp selv, men han stolede paa en fordums Kammerad, Major Flade, som i sin Tid havde været den bedste Skakspiller ved Regimentet, og meente nok, at han kunde hjelpe ham ud af Forlegenheden.

„Naar De beviser mig, at Hr. Raphael, eller De paa hans Vegne, thi de spille jo lige godt, og jeg vil helst have med Dem at gjøre, Hr. Overkommissair, kan staae sig saaledes imod mig, som jeg forlanger, saa er Sagen paa det Rene og Hr. Raphael ægter min Datter."

Quapp drak allerede paa den fjerde Flaske i Løbet af Morgenen, og Stortalenheden, en Egenskab, som ikke var den ringeste blandt Preusserne fra 1813, bemægtigede sig ham.

„Lad mig sige Dem, Hr. Hofraad," udbrød han, „at denne Aften vil ende med Deres Nederlag — De vil blive mat —"

„Og hvem skal berede mig det Nederlag?" spurgte Hofraaden med et stille Smil.

„Jeg, Deres ærbødige Tjener," svarede Overkommissairen stolt.

„Deres Haand derpaa."

„Her er den. God Morgen, Hr. Hofraad! Vi sees i Aften."

(Sluttes.)

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Ja saa," sagde Kjøbmanden. „Du veed altsaa ingen Udvei. Hvad har Du gjort med

de mange Penge? Hvor ere de blevne af? Har Du sat dem overstyr i lystigt Levnet?"

„Ligemeget, Herre," svarede Thorkel, „borte ere de, og jeg har ikke en Skilling tilbage af dem. Men jeg er ung og forstaaer mine Ting. Hav Taalmodighed med mig, kjere Herre! Jeg vil arbeide for Dig, som om jeg havde fire Hænder. Nu er det netop Tid til at bruge dem, da Sildefiskeriet er forhaanden. Jeg forlanger ikke mere end det Allernødvendigste for at leve; hvad der forøvrigt maatte tilkomme mig, kan Du afskrive paa Gjelden til Dig."

Hr. Schieman skjar sig et nyt Stykke Steg, og medens han gjorde dette, sagde han med den ligegyldigste Mine af Verden: „Jeg kan ikke bruge Dig, og Du kan see til, hvem der indlader sig med Dig."

Thorkel blev endnu staaende et Øieblik, hensjunken i Tanker; derpaa sagde han: „Saa tilgiv, Herre, at jeg har uleiliget Dig med min Forespørgsel. Guds Fred være med Dig!"

Han havde allerede Haanden paa det store blanke Haandgreb, da Hr. Schieman raabte: „Kom engang hid, Thorkel Ingolf."

Thorkel vendte om og traadte hen til Bordet. Kjøbmanden betragtede ham i nogen Tid med de skarpe graae Øine, som om han vilde gjennembore ham.

„Dersom jeg giver Dig Arbeide," sagde han, „saa gjør jeg Noget, ingen Anden vilde gjøre."

„Det kan nok være," yttrede Thorkel.

„Du kom altsaa til at gaae for Lud og koldt Vand, hvilket vilde have tilfølge, at Lehnsmand og Foged snart vilde være efter Dig og kaste Dig i Hullet som en Løsgænger, der drev omkring uden Erhverv."

Thorkels Øine udvidede sig, og i en bestemt Tone sagde han: „Det vilde ikke skee, Herre!"

Schieman tav og mønstrede ham paany.

„Hvor tilbragte Du Natten?" spurgte han.

„I en af de gamle Kirkehytter, som min Fader ogsaa havde Part i," svarede Thorkel.

„Du har vel endnu Intet nydt idag?"

„Meget var det ikke," lød Svaret.

„Der, spiis!" sagde den rige Mand og skjød Tallerkenen med Kjød og Brød hen til ham. Derpaa tog han Krystalflasken og skjenkede det tomme Glas fuldt af Viin.

„Det gjør mig ondt for Dig," vedblev han. „Du var tidligere et flinkt Menneske, som alle gode Folk gjerne saae. Hvad skal der nu blive af Dig?"

Thorkel tog til sig af Maden, og beskjeftiget hermed, sagde han: „Jeg er endnu et flinkt Menneske, Herre, og kan udrette hvad det skal være."

„Men det troer Ingen mere om Dig; Du gjelder nu kun for en letsindig til Syndelysten hengiven Krabat, der har lagt sin Fader i Graven —"

Han holdt pludseligt inde, thi Thorkels Øine funklede ham imøde som tvende Ildkugler.

„Vil Du sige mig," vedblev han lidt efter, „hvortil Du har brugt de mange Penge?"

„Nei, Herre! Det vilde blive en lang Historie, som ikke hjalp til Noget."

Hr. Schieman reiste sig og stillede sig lige overfor ham. Efter i nogle Øieblikke at have beskuet ham nøie, sagde han —

„Du har været i slette Hænder, og trænger til at tages under Armene. Jeg vil see, hvad jeg kan gjøre for Dig, men Du maa først bevise, at Du fortjener det."

Han rettede nu en heel Deel Spørgsmaal til ham om hans Soldaterliv, og kom derved ogsaa til at tale om Lieutenant Erik Meldal, om hvem han meget nøie udforskede ham og erfarede en heel Deel, der syntes at behage ham.

Den unge Officier var allerede i nogen Tid ikke mere i Garnisonen, men havde faaet Permission og var bortreist, hvorhen, vidste Thorkel ikke. Efter Alt, hvad han imidlertid fortalte, og hvad han blev bragt til at svare paa, viste det sig, at Lieutenanten havde levet temmeligt flygtigt og gjort betydelig Gjeld; ogsaa bragte Schieman ud, at Erik Meldal vidste at Thorkel havde afpresset sin Fader Penge, og tilsidst kom endnu mere for Dagens Lys. Hr. Schieman spurgte, om Lieutenanten ikke ogsaa havde begyndt at lægge sig efter Kjerlighedshandler, og Thorkel meente, at derpaa havde det vist ikke manglet ham, thi han var den Smukkeste blandt alle Garnisonens Officierer, og der var en gammel rig Proprietair fra Moss ved Kristianiafjorden, hvis Datter han kunde faaet, hvis han havde villet have hende.

Hr. Schieman lagde sin Haand paa hans Skulder og loe.

„Saa er han vel, naar Alt kommer til Alt, reist efter Proprietairen og hans Datter," sagde han.

„Det kan gjerne være," svarede Thorkel, „jeg kan hverken sige fra eller til i den Sag."

„Jovist," raabte Hr. Schieman, og nikkede til ham, „saaledes forholder det sig; det er jo let at forstaae. Men kom nu og drik et Glas til, og gaae saa ind i mit Magazin og udsøg Dig en Dragt, som passer sig for Dig. En saadan har Du især nødig, dersom Folk skulle

betragte Dig med bedre Øine. Jeg vil give Dig hele Stadsen paa Kredit, hvoraf Du kan see, at jeg vil staae Dig bi. Naar Du har skiftet Paaklædning, kom saa tilbage; jeg vil imidlertid skrive et Brev til Præsten Bille, og anmode ham om at raade Dig og tage Dig i sin Beskyttelse. Saa, gaa nu, og skynd Dig at blive færdig."

Medens han talte, havde han trukket i i Klokkestrengen ved Døren, og strax efter indtraadte hans Bogholder, som han gav sin Befaling med Hensyn til Thorkel, der blev anmodet om at følge ham. Enhver norsk Kjøbmand har et Magazin, bestaaende af de meest forskjellige Varesorter, og hvad Klædningsstykker angik, ligefra Skjorten til Pelsfrakken. Herhen førte Bogholderen den unge Mand, og det varede ikke længe, førend han havde ombyttet sin Mundering med en blaa Jakke og Glandshat, samt et rødt uldent Halstørklæde. Saaledes udstyret, stod han kort efter for Hr. Schieman, der sagde: „Nu ville allerede Mange betragte Dig med gunstigere Øine; opfør Dig klogt, og det vil gaae Dig vel. Her har Du Brevet til Præsten. Siig Hr. Jöns Bille Alt, hvad der kan anbefale Dig hos ham, men gaae besindigt tilværks. Dum er Du ikke, og Du forstaaer selv at dømme hvor Meget der afhænger af at han ikke længer anseer Dig for at være letsindig eller troer, at Du endnu hænger ved den udsvævende Erik Meldal, thi at han er Skyld i Dine Soldaterkneb og Udskeielser, det er vist. Var han ikke vidende om, at Du modtog den omtalte Sum af Din Fader."

„Jo, Hr. Schiemann, det har jeg ingen Grund til at negte," svarede Thorkel.

„Godt, falder Talen derpaa, saa siig Præsten dette med alt det Andet, og kom saa igjen imorgen. Opfører Du Dig saaledes, at man kan have Tillid til Dig, saa skal Du faae Arbeide, og om Huset tale vi ikke videre. Gaa nu!"

Thorkel forlod Kjøbmanden, satte sig i en lille Baad, som han havde laant af en gammel Bekjendter, og roede tilbage over Fjorden. Det var en temmelig frisk Dag, Vandet var i Oprør og Bølgerne gik høit, men han regjerede den lille Jolle med Kraft, som om han vilde forfægte sin gamle Anseelse som den bedste Sømand paa Kysten, og desuden saae han vel ogsaa, hvorledes Clas stod ved Bredden med flere Andre, der meente med ham, at Thorkel nok kom til at vende om, da han vanskeligt kunde bane sig Vei baade mod Vind og Strøm; men de gjorde feil Regning, thi Baaden gik i lige Linie tvers over Fjorden mod Vesnie Kirke, hvor den landede ved Stenene i Nærheden af Gullik Hansens Huus. Thorkel sprang ud og gjorde den fast, og da han kom til Bænken, hvor han den foregaaende Aften havde siddet ved Siden af Sigrid, blev han staaende et Øieblik. Bænken var tom og nølende gik han videre; men da han endnu engang saae sig om, stod Sigrid paa Tærskelen i den aabne Dør.

„God Dag, Sigrid!" sagde han.

„Hav Tak, Thorkel," svarede hun, men hun holdt Hænderne under Forklædet og lod ikke til at ville hilse ham paa nogen fortroligere Maade.

„Du leer, forekommer det mig," udbrød han, og traadte nærmere hen til den unge Pige.

„Ja, hvorfor ikke," sagde hun, og betragtede hans nye Dragt med et overgivent Smil.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ved Bondebryllupperne paa den danske Øe Sjelland — fortæller en tydsk Journal — existerer en Dands, i hvilken alle Gjesterne, ja, samtlige Landsbyens Beboere, deeltage. De bevæge sig nemlig, med Brudeparret i Spidsen, i en lang Række fra Brudehuset, og nu gaaer det over Marker og Grøfter, Hække og Vandpytte til Sognets Grændse og atter tilbage, saa at de Fleste ere bedækkede med Smuds og Skarn, naar de naae Udgangspunktet.

☞ Med dette Nr. følger „Fru Tove," 1ste Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

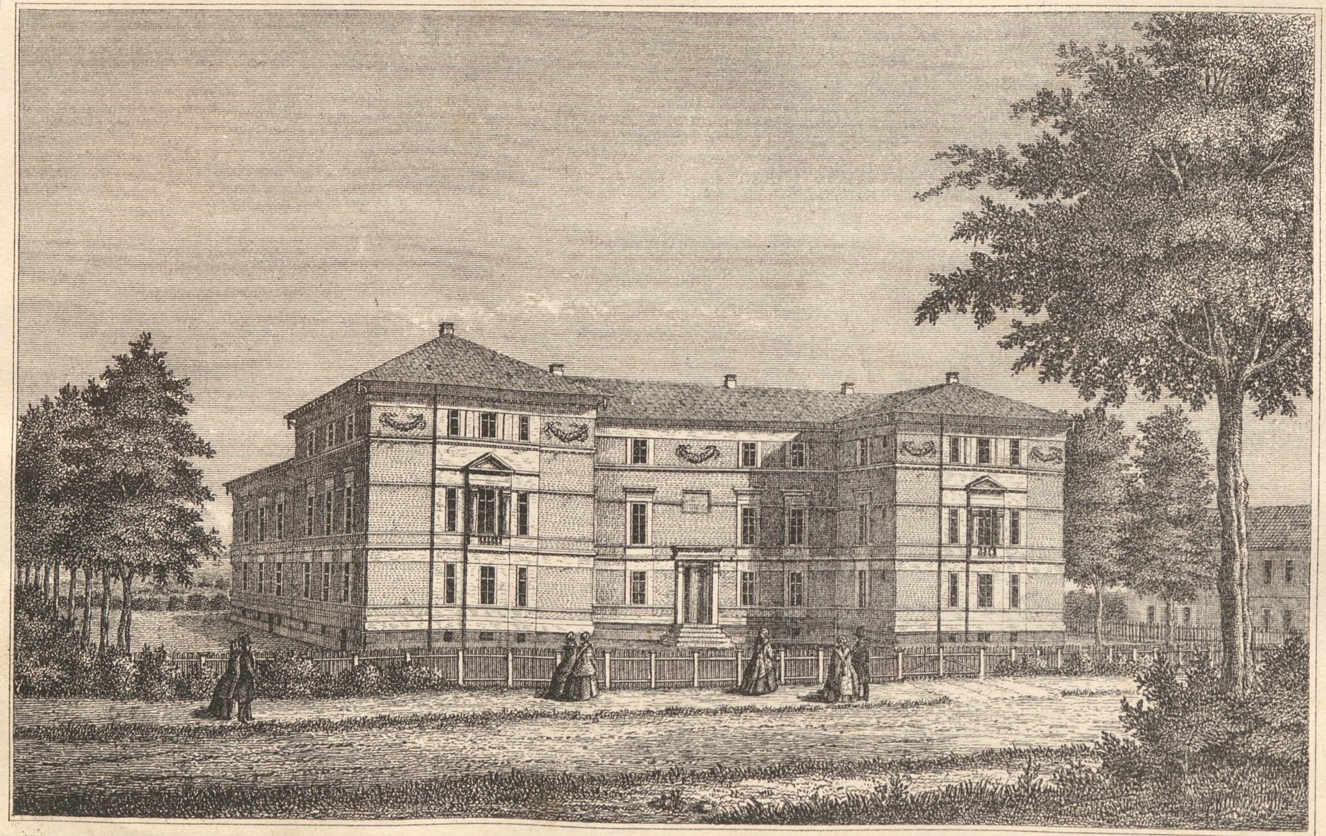

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & Cie lith Etabl.

IDIOTANSTALTEN

ved Kjöbenhavn

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.

for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 21de October. **№ 43.**

Indhold: Idiotanstalten ved Kjøbenhavn (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Skakspillerne (Slutning.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.)

Idiotanstalten ved Kjøbenhavn.

Oprettelsen af denne Anstalt skyldes væsentlig afdøde Dr. med. J. R. Hübertz. I September 1854 og Januar 1855 udstedte han i Forening med tre andre Mænd den første Opfordring til Publikum om ved frivillige Gaver at bidrage til Foretagendets Fremme, og Gaverne indkom saa rigeligt, at man snart kunde kjøbe Balkehuset og allerede den 15de November 1855 begynde Underviisningen med fem Elever. Ved senere indkomne milde Gaver, i Forbindelse med det Anstalten paa tolv Aar overdragne Industrilotteriprivilegium, indkom et saa betydeligt Overskud, at Grundstenen til Opførelsen af en ny Bygning, i en lille Afstand fra den gamle, kunde lægges den 5te Juli 1859. Den nye Bygning, til hvilken Architekt Meldahl har givet Tegning, og hvoraf en Afbildning følger med nærværende Nr., er beregnet paa høist tredsindstyve Elever. Hovedetagerne, navnlig første Sal, ere udelukkende forbeholdte Børnene, og disses samtlige Lokaler saaledes beliggende, at de, paavirkede af Solen, have rigeligt Lys, samt en aaben Udsigt og fri Lufttilstrømning. Drenge og Piger holdes sondrede; kun Spisesal, Gymnastiksal og tildeels Legestuer er fælles for begge Kjøn. Sovesalene ere beregnede til mindst sex hundrede, og Klasseværelser, Arbeids- og Legestuer til fem hundrede Kubikfod Luftrum for hvert Barn. Badekamre med fornødne Vandledningsrør staae i umiddelbar Forbindelse med samtlige Sove- og Sygeværelser, hvilke sidste ere beliggende i en vel afsondret Deel af Bygningen, og selv under ugunstige Sygdomsforhold give hvert Barn ni hundrede Kubikfod Rum. Til Opvarmning og Ventilation af Korridorer og enkelte Lokaler benyttes det perkinske Apparat, og i Bygningen er indlagt et hensigtsmæssigt Vandforsynings- og Kloaksystem. Den ældre Anstalts Bygning er, efter fornøden Omdannelse, bestemt til Pleieanstalt for uhelbredelige Idioter. Anstaltens Bestyrelse bestaaer af en Komitee af fem Medlemmer, og den specielle Bestyrelse er overdraget en Forstander og en Husbestyrerinde.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

De betegnede Venner stirrede forundret paa Philibert, men han vedblev dristigt —

„Kjender De mig ikke, Doktor? Hvad har jeg forbrudt, at jeg, Deres Bekjendte fra Kronkjelderen i Sch— og Staldbroder i Fængslet, fra hvilket vi undvege, uden Naade skal skydes? Jeg er ligesaa lidt en Spion som en Jøde. Da jeg blev standset, var jeg paa Veien til Slottet Lyso, hvor jeg skulde træffe sammen med Baronen i Forretningsanliggender. De erindrer jo nok, hvad vi talte om under vort Fangenskab? Jeg kan tillige lade Dem vide, at jeg har fundet den unge Krabat, som De saa gjerne

vilde have Fingre i for hans Haandskrifts Skyld. Hvis jeg bliver ilive, Kammerat, skal jeg fortælle Dem mere om ham, og hvad dermed staaer i Forbindelse."

„Saasandt jeg lever," udbrød Bernhard, thi ham var det, idet han betragtede Philibert fra Top til Taa, „troer jeg ikke at det er Wesleys Sendebud. At dømme efter Størrelse, Stemme, Øine og Kundskab til Dit og Dat, kan det ikke være nogen Anden end min Staldbroder fra Fængslet. Hvad Skriveren angaaer, da glæder det mig, at I har fundet ham, thi naar vi atter faae Fred, har jeg Et og Andet at bruge ham til. Forresten maa jeg sige, at det var paa Tiden I lukkede Munden op, thi nogle Minuter endnu, og I havde ligget paa Sandhøien med Næbet iveiret."

Med disse Ord begav han sig hen til den Anden, som skulde gjort det af med den unge Herzford, nemlig hans værdige Staldbroder Benjamin, og efterat de havde talt med Lieutenanten, begave de sig alle Tre bort. En marterfuld halv Time henrandt for den Dømte, inden de vendte tilbage. Det var Lieutenanten, som tog Ordet —

„Saafremt De er tilsinds at føre Vaaben for Frihedens Sag, og med Gods og Blod vil høre til vort Parti, skal Livet være Dem skjenket," sagde han. „Deres tvende Venner, som nyde vor fulde Tillid, have borget for Deres ærlige Sindelag. De vil ikke længer blive betragtet som Spion, men husk paa, at den mindste Mistanke, de paadrager Dem, vil have Deres Død tilfølge. Løs Fangen," befalede han Bernhard, og fjernede sig.

„Dennegang kom I atter godt derfra, Kammerat," udbrød Doktoren leende, idet han løste hans Hænder. „Følg os, og lad os drikke paa godt Venskab, thi vi have netop faaet et nyt Forraad, og saa kan I med det samme meddele os Alt hvad I veed, om Affairen, thi denne Krigshurlumhei har reent bragt os ud af Koncepterne.

Philibert havde en Fornemmelse af, at være undsluppen een Fare, for at blive styrtet i en ny. Dog, det gjeldte om Livet, og han maatte finde sig i Alt og holde modigt ud, indtil det Øieblik kom, da han kunde see Leilighed til at undslippe fra disse Kannibaler, hvor der hverken gjeldte Lov eller Retfærdighed.

Endeligt komme vi til det Punkt, hvor vi erfare Noget om, hvilken Skjebne Konstance imødegik, da hun med Grevinde Hedevig von Czacki, der var i Forstaaelse med Baron Osinsky, og ifølge Majorinde von Zarkows Ønske, bragtes til Slottet Lyso, hvor hun holdtes i en Art Forvaring, der aldeles udelukkede hende fra den øvrige Verden.

Vi ville forudskikke nogle Betragtninger over den polske Grevindes Karakteer. Den Virksomhed, hun ydede Opstanden, skrev sig vel endeel fra det Sværmeri, som en overdreven og uforstandig Patriotisme avler og nærer, men den var heller ikke uden Ærgjerrighed. Hun skyede intet Offer, om det var nok saa stort, naar hendes ulykkelige Fædreland fordrede det, men samtidigt hermed slumrede der i hendes Hoved mange lokkende Drømme, der lod hende see sig i en ophøiet Stilling, Tronen nær, naar Polens Gjenopreisning og Nationens Frihed vare blevne til en Virkelighed. Hendes Forhold til Baron von Osinsky var langt mindre støttet til personlig Tilbøielighed end til politiske Bevæggrunde. Hun kjendte de indflydelsesrige Forbindelser, der knyttede sig til hans Navn, og det var især ved disse at hun vilde hæve sig. Hun gjennemskuede let denne Mands hele Karakteer, men haabede dog, idet hun søgte at smigre hans Lidenskaber, uden Vanskelighed at kunne beherske ham og lede ham efter sin Villie, omendskjøndt hun vidste, at han, ifølge sin Egoisme, var tabt for den polske Politik, og hvad dermed stod i Forbindelse.

At Grevinden havde samtykket i at tage sig af Konstance, som var hende aldeles fremmed, skete ikke uden nogen Indsigt i de wandowske Familieforhold. Konstances Moder var bleven hende skildret som en Elendig, der ved de laveste Feiltrin var bleven forstødt af Familien, og som kun forlangte sin Datter og vilde unddrage hende Slægtningenes Beskyttelse, for at styrte hende i samme Fordærvelse som den, hvori hun selv befandt sig. Saaledes var altsaa Grevinden af den Tro, at Konstances hemmelige Fjernelse fra Moderen kun fandt Sted til den unge Piges Held, og da hun saae et Ideal selv i hendes Nations forttiden herskende Politik, antog hun i Sandhed at virke til at befordre Konstances Lykke, naar hun lod hende dele sin Virksomhed og ligeledes søgte at bringe hende til at dele sin Begeistring. Den Tanke, hvorledes hun derved muligen bragte en Moders Hjerte til at briste, faldt hende slet ikke ind.

Vi saae Konstance sidst i det Gemak, der var hende anviist i Slottet af Grevinden. Hun bar endnu stedse den sorte Dragt, i hvilken hun forlod Klosteret i Sch—.

Hun var ikke, som Baronen havde lovet og hun haabet, bleven modtaget af en længselsfuldt ventende Moders aabne Arme; nei, hun

saae sig bedraget og behandledes som en Fange. Vel anede hun nok, at denne Overlevering af hendes Person til et hende aldeles fremmed Sted var hendes Tantes Værk, men hvad der mindst faldt hende ind, var, at man søgte at skjule hende for Moderen. I flere Aar havde hun ikke hørt Noget til hende, hvor kunde hun da tænke sig, at den ulykkelige Moder gjorde de største Anstrængelser for at gjenerholde sit Barn? Men hvorfor havde man vel stillet hende det Haab forøie, „at Moderen ventede hende paa Slottet?" spurgte hun sig selv. Hun kunde ikke fatte det paa anden Maade, end at man havde antaget, hun ikke vilde kunne modstaae Udsigten til atter at forenes med den dyrebare Moder, der ydermere var bleven skildret som lidende, og at hun, med dette Billede til Maal for sin Reise, uden Vægring vilde lade sig føre til et aldeles fremmed Sted. At man beredte hende en smertelig Skuffelse, havde jo Intet at sige.

Baron von Osinsky befandt sig ikke paa Slottet. Over en Uge var henrundet siden Konstances Ankomst, uden at hun saae noget til ham. Han havde sagt, at han stod i Begreb med at ægte hendes Moder. Hvorfor saae Konstance sig da saaledes behandlet af Grevinden? Turde hun endnu haabe, at dennes tvetydige Rolle vilde ophøre med hans Ankomst, at hendes varmeste Ønske vilde gaae i Opfyldelse, og at Skuffelsernes Tid vilde have en Ende? Hvor inderligt hun end søgte at fæste Lid hertil, kunde hun det dog ikke. Hun følte en uovervindelig Uvillie og Mistillid til dem, hvem hun ansaae for skyldige i hendes nærværende Stilling. Hun følte sig fortvivlet og raadvild, og med hver Dag blev hendes af hemmelige Undertrykkere forpiinte Liv hende en tungere Byrde, som hun følte Trang til at befrie sig for.

Haardnakket havde hun vægret sig ved at indfinde sig hos Grevinden, hvilket hun var bleven opfordret til. Hun afslog enhver Adspredelse, man søgte at berede hende, og da hun ikke lod sig bevæge til at forlade sit Værelse, saae hun Ingen uden dem, som betjente hende. Rustningerne, den Mængde Bevæbnede, som indfandt sig i Slottet og atter forlode det, samt den Bevægelse, der herskede i alle Dele af samme, saae og hørte hun Intet til, og de Bestræbelser, som lagdes for Dagen af nogle Geistlige, Grevinden havde sendt til hende, for at gjøre hende deelagtig i den stedfindende Opstand, havde været uden mindste Resultat, thi hendes Aand var nedtrykt af en dyb Tungsindighed, der modstod alle Overtalelser.

Atter var en ængstelig, søvnløs Nat henrunden for den unge Pige. Udmattet af den evige Venten efter at see en Forandring i sin Stilling, bønfaldt hun Gud om den Velgjerning at lade hende nyde en kort Slummer, for at hun, idetmindste i nogle Øieblikke, kunde forglemme sin piinlige Ensomhed og sine smertelige Tanker. Hun lagde sig paa Sophaen, støttede Hovedet mod Puderne, og hendes Bøn gik i Opfyldelse; hun slumrede ind. Men hun skulde ikke længe nyde den Lykke, at bevæge sig i Drømmenes Rige; den nøgne Virkelighed bankede inden ret længe paa hendes Dør — hun fornam, at en Haand berørte hendes Hoved.

Hun foer heftigt sammen. Var det den pludselige Berørelse, Forstyrrelsen i Søvnen eller Følelsen af en Uvillie, som hun grebes af, ved Nærheden af en Person, som havde sneget sig til hendes Leie, der gjorde dette voldsomme Indtryk paa hende? Hastigt og forstyrret reiste hun sig af sin hvilende Stilling, for at komme til Kundskab om, hvem der havde vovet at berøre hende, og da hun i den Person, som veg nogle Skridt tilbage ved Synet af hendes truende Mine, gjenkjendte Baron von Osinsky, blev Udtrykket i hendes Ansigt endnu mørkere.

Siden Konstance havde forladt Klosteret var der foregaaet en paafaldende Forandring i hendes Aand og Væsen. Fra hendes tidligere saa blide Øine lynte nu ofte et anklagende, truende Blik, og hendes fine Læber lukkede sig ikke sjeldent, under Indtrykket af en indre Kamp, med en Sittren, som forraadte hendes Tanker og røbede, at hun ikke længere var den taalmodige Klosterjomfru, der led og tav i Stilhed, men at hun, naar Leilighed gaves, vilde møde Vold med Modstand og Undertrykkelse med Kraft. Dette Sindelag afspeilede sig mere end nogensinde i den unge Piges Træk, da hun befandt sig lige overfor denne Mand, som gjennem en hemmelig Tapetdør havde betraadt hendes Værelse, og derved røbet sine slette Hensigter.

Baronen var for faa Øieblikke siden ankommen til Slottet og havde strax begivet sig til Konstance. Efterat hun havde fattet sig noget, betragtede hun ham med en spørgende Mine; men da Baronen, under Paavirkningen af hendes modige Optræden, ikke kunde komme tilorde, tiltalte hun ham.

„Endeligt behager det Dem at komme, Hr. Baron," sagde hun med en Bitterhed, der næsten klang spottende, da hun tilføiede: „Og hvorfor kommer De alene? — Hvorfor har De ikke min Moder med? Naar vil min Moder blive Deres Gemalinde, og naar vil jeg blive saa lykkelig at kunne kalde Dem Fader?"

Baronen viste en aabenbar Forvirring ved

denne Tiltale, men en Mand, som Hr. von Ostinsky, var ikke længe om at gjenvinde sin Fatning.

„Det beroliger mig allerede, Konstance, at jeg ikke finder Dem med Taarer i Oinene," svarede han. „Men De spørger som et Barn, der ingen Indsigt har i de foregaaende Begivenheder. Ere Deres Oine da ikke blevne aabnede? Har De ikke kunnet indsee, at jeg har ladet Dem føre hid, for at være ganske sikker paa Deres dyrebare Person? De er bleven Offeret for en lille Intrigue, men jeg skal give Dem fuld Erstatning for de kjedelige Dage, De har maattet tilbringe her. Hvad Deres Moder angaaer, kjere Barn, da er hun bleven i Breslau, ja, jeg maa oprigtigt tilstaae, at jeg ikke engang veed, om hun endnu er ilive, saa slet stod det til med hendes Person da jeg sidst hørte Noget om hende. Og De kan spørge om, naar vor Forbindelse skal finde Sted?"

Det behagede Hr. Baronen at lee ganske høit ved denne Forestilling, og saaledes at lægge sin hele Hjerteløshed for Dagen. Han havde ikke behøvet, for ret at stille sin usle Karakteer blot, at tilføie —

„Dersom De vil følge mit Raad, Konstance, skal De slet ikke mere gjøre Regning paa at gjensee Deres Moder."

„Ak, min stakkels ulykkelige Moder!" udbrød Konstance med ubeskrivelig Smerte og vred fortvivlet sine Hænder.

„De maa sandelig søge at beherske Deres Kummer, min Bedste," vedblev Baronen med større Varme end forhen, og lod sit Blik med megen Behag glide hen over den ungdommelige Skabning, „og jeg nærer den bedste Tillid til, at De vil være mig taknemmelig, naar jeg siger, at De i Fremtiden ikke skal kalde mig Fader, men sættes i et Forhold til min Person, der tillader Dem at give mig et endnu ømmere Navn og at gjøre Krav paa Opfyldelsen af alle de Ønsker, som dette Forhold berettiger Dem til. Hvad siger De dertil, mit Barn?" tilføiede han, og nærmede sig dristigt den bævende Pige.

Konstance veg tilbage, og Vreden flammede paa hendes Pande og lynede fra hendes mørke Oine.

„Deres Uværdighed forbauser mig!" udbrød hun. „Naar mit Sind er bleven lidt roligere, vil jeg sige Dem, trods at jeg befinder mig i Deres Magt, hvor dybt jeg foragter Dem; nu mangler jeg Ord dertil."

„De lader mig altsaa indtil da Tid til at forsvare mig," svarede Baronen med en indsmigrende Stemme. „Fremfor Alt, Konstance, misforstaae mig ikke, men hør den rene Sandhed. Da jeg førte Dem ud af Klosteret, handlede jeg overeensstemmende med Deres ærede Tantes Ønske, som jeg havde paataget mig at efterkomme. Og hvorfor gjorde jeg det? Fordi De efterstræbtes af Deres Moder, som vilde styrte Dem i samme Elendighed som den, hvori hun selv befinder sig. Hun var ubuden ankommen til Breslau, for at være tilstede ved Aabningen af den gamle Baronesse von Wandows Testamente, og da hun her erfarede, at hun var gjort arveløs og blev forstødt af Familien, gik hun fra Sands og Samling. Hun forlangte med Heftighed sine Børn, som man, afseet fra hendes utilregnelige Tilstand, af Grunde, som De senere skal erfare, havde maattet holde fjernet fra hende, og opførte sig i hele Familiens Nærværelse paa en høist oprørende Maade. Der var ikke Andet at gjøre, end at bringe Deres Moder til en offentlig Anstalt for Sindssvage, hvilken hun formodentlig aldrig vil forlade, om hun forøvrigt lever endnu. De staaer altsaa alene, Konstance, thi Deres Broder er forlængst omkommet paa sin Flugt fra Pensionsanstalten, og jeg beder Dem derfor ikke at afvise en Ven, der vil søge at erstatte Dem alle Tab. Dersom De vil sætte Deres Lid til mig, og overgive Dem til min Varetægt, lover jeg Dem en glimrende Løbebane; maatte De derimod finde Dem tilbøielig til at trodse mig, kunde De komme til at angre det, men da for silde —"

„Intet Værre kunde træffe mig, end med Tvang at tilhøre Dem, min Herre," svarede Konstance bittert.

„Det er blot Talemaader, som skrive sig fra Klosterlivet, hvis Dragt De, som jeg seer, endnu ikke har aflagt," sagde Baronen i en letfærdig Tone. „Men lad mig sige Dem, min kjere Konstance, at den ingenlunde hæver Deres Yndigheder, hvorfor jeg maa bede Dem om at aflægge den. Jeg har, med Hensyn hertil, sørget for Deres Garderobe, og, medens De sov, ladet hidbringe, hvad der passer for Deres Ungdom og Skjønhed. Vælg selv imellem de forskjellige Sager, glæd Dem ved at kunne overstraale alle Andre, og glem, hvad der ikke er værd at mindes. Vær vis paa, lille Nar, at det er den eneste Maade at tage Verden paa. Aflæg Deres Egensindighed, modtag venlig min Opmærksomhed og Hyldest, og De vil være ligesaa tilbedelsesværdig som uimodstaaelig, og i fuldeste Maal nyde den Triumph, som udgaaer fra Kvindens Magt over Mandens Hjerte."

Baronens Følelsesløshed bragte den unge Pige til at forstumme af Forbittrelse. Hendes Oine flammede og hendes hvide Hænder knyttedes. Hun saae sig om, og bemærkede forskjellige

glimrende Stoffer og Prætiosa, som vare udbredte paa et Bord i Baggrunden af Værelset. Med heftige Skridt ilede hun hen til Bordet, greb en gylden Kjede, og traadte den under Fødder, sønderrev med zittrende Hænder de kostbare Stoffer, og strødte dem over hele Gulvet.

„Saaledes som jeg tilintetgjør disse afskyelige Ting, kunde jeg have Lyst til at tilintetgjøre Dem, min Herre!" raabte hun lidenskabeligt. „Synet af Dem, er mig utaaleligt! Forlad mig, jeg befaler Dem det!"

Den dybt krænkede Pige flygtede hen i den fjerneste Krog, hvor hun kastede sig paa Knæ og gav sine Taarer Luft.

Baronen forfulgte hende tavs med Øinene, og et uhyggeligt Udtryk viste sig paa hans Ansigt, der havde tabt al Farve.

„Denne unge, hjelpeløse Skabning vil ikke lade sig overtale," mumlede han ved sig selv; „men jeg skal tvinge hende til at adlyde min Villie, og vedbliver hun sin Trods, er hun forloren."

„De forglemmer Dem aldeles, Konstance," vedblev han med lydelig Stemme, uden at lade sig mærke med den Ærgrelse, han følte over sin mislykkede Plan. „Naar De ønsker at vedblive at bære Deres Klosterdragt og prædike Bod og Bedring, saa gjør det, mig ligemeget; det var Grevinden, som ønskede at see Dem optræde i Livet, men jeg har nu erfaret, at Intet kan faae Bugt med Deres barnagtige Haardnakkenhed. Kun dette mærke De Dem, at jeg, ifølge Deres Bedstemoders Testament, har en Formynders Ret over Deres Person og Formue, og at De bliver nødt til at underkaste Dem min Bestemmelse, naar jeg gjør min Myndighed gjeldende for Alvor. Tænk over dette, og jeg haaber at finde Dem i en bedre Stemning, naar vi gjensees."

Med disse Ord forlod Baronen Værelset og aflaasede Døren efter sig.

Konstance stod op af sin knælende Stilling. Tanken om, at hendes Moder maaskee endnu levede og søgte efter hende, trøstede hendes forpiinte Hjerte. Hun kunde ikke troe, hvad Baronen havde fortalt hende, at Moderen var gjort arveløs, var forstødt af Familien og bleven vanvittig, og at Raimund var død; og dog, siden hans Ord forkyndte lutter Ulykker, hvad var da rimeligere, end at de vare overeensstemmende med Sandhed? Den stakkels unge Pige havde jo aldrig kunnet glæde sig ved lykkelige Efterretninger.

(Fortsættes.)

Skakspillerne.

(Slutning.)

Foreløbigt triumpherende, men dog lidt beklemt, fjernede Hr. Quapp sig og opsøgte Majoren, som han fandt paa et Kaffehuus.

„Kan Du endnu spille Skak, rasende, ubeseierligt?" var hans Spørgsmaal.

Flade, som havde Munden fuld af baiersk Øl, lod sig Sagen forklare, og maatte endelig tilstaae, at han ikke havde spillet Skak siden 1813, men at han vilde gjøre sit Bedste, og nu drak de Begge ligesom i 1813, indtil Quapp var bleven meget dristig i sine Forventninger, og Flade meget dybsindig. I en temmelig sonnambulistisk Tilstand gik de fra den ene Kunstdreierboutik til den anden og saae paa kostbare Skakspil, hvorved Majoren tog Anledning til at gjøre sin gamle Ven bekjendt med Figurernes Navne og deres Maade at bevæge sig paa, hvilket foranledigede høist interessante Disputationer.

Det blev Aften, og Klokken slog otte. Skakkluppen havde allerede været aabnet i nogen Tid, da begge de uniformerede Herrer naaede Bestemmelsesstedet for den store og afgjørende Kamp. Med et tungt Hjerte ventede Raphael nede i Billardstuen paa Medlemmet, som skulde indføre ham. Som en Seierherre, stolt og glad, tog Quapp Maleren under den høire og Flade under den venstre Arm, og præsenterede dem for det noget forbausede Selskab i Spilleværelset. Hr. von Brehm sad allerede ved Bordet foran Skakbrættet, paa hvilket Figurerne vare opstillede i Slagorden.

Hr. Quapp knappede sin Frakke op som en Boxer, tændte sin Pibe og erklærede, i hvilket Øiemed han vilde vove en Kamp paa Liv og Død med Philidor. Tavse tog man Plads omkring Bordet. Flade tvang sig med en ond Samvittighed tæt ind til sin Ven Quapp, lige overfor Hofraaden, og Maleren havde som Gjest taget Plads for Enden af Bordet.

Spillet aabnedes. Philidor begyndte med en glimrende Maneuvre. Det første Dobbelttræk frembød Fjenden en kileformig, uangribelig Phalanx, under hvis Beskyttelse Taarne, Løbere, samt Dronningen i det sjette eller syvende Træk, skulde have fri Mark. Hans Kavalleri stod deels i Baghold, og deels truede det med, under Dækning af Taarnet, ved andet Spring at tage den fjendtlige Konge tilfange. Derpaa gjorde Hr. von Brehm lyst imellem Modstanderens Pionerer paa høire Fløi, for at kunne bevæge sig saa meget mere glimrende, og da han kun havde Øie for de mesterlige Træk, som først

senere skulde vise deres forbausende Resultat, lod han i al Godmodighed borttage sin Fortrops sidste Pioneer og søgte at anbringe sit Taarn i Centrum, for med uimodstaaelig Magt at trænge ind i Hjertet paa den fjendtlige Leir.

Flade stødte sin Ven Quapp i Siden. Den tagne Pion havde frembragt en farlig Aabning. Det var det niende Træk, og Quapp samlede sine fem dødstrætte Sandser, udstrakte sin fede Haand, skjød den af Springeren dækkede Dronning lige hen for Næsen af Hr. von Brehms Konge, og skreg: „Skak og — mat! Raphael, min Dreng, Elisa er Din!"

Den paafølgende Scene har den geniale Maler givet os en fortræffelig Afbildning af, som medfølger (se Nr. 41); altsaa ingen Kommentar.

Tre Maaneder efter stod Elisas og Maleren Raphaels Bryllup. Vi have kun at tilføie, at inden et Aar var den unge Ægtemand kommen saa vidt i det ædle Skakspil, at han kunde vinde hvert Parti fra Philidor den Anden, hvilket han dog ikke bestræbte sig for, uden naar han ansaae det nødvendigt, for at dæmpe sin Svigerfaders Overmod.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Jeg veed hvor Du vil hen," yttrede Thorkel og smilede ligeledes, „Du morer Dig over mit forandrede Udseende. Tingen er, Sigrid, at Hr. Schieman har borget mig hele Stadsen."

„Nu ja, han vil kunne bruge Dig, det er det Hele."

„Ganske rigtigt, Sigrid, men jeg kan ogsaa bruge ham. Her har jeg et Brev til Præsten; man mener mig det godt."

„Men tag Dig dog iagt, Thorkel," advarede Sigrid.

„Hvorfor?"

„For Uret."

„Det har ingen Fare," sagde han alvorligt. „Troer Du mig istand til at foretage mig Noget, som maatte stride mod Ret og Pligt?" tilføiede han.

Hun rystede paa Hovedet og hendes blaae Øine skinnede, som om Solen speilede sig i dem.

„Giv mig Din Haand, Sigrid!" udbrød Thorkel glad.

„Nei, vist ikke," svarede hun; „Fader har forbudet mig saavel det, som at tale med Dig; det vil da sige, at naar det ikke kan være anderledes —"

„Og det kan ikke være anderledes," raabte han leende.

„Nei, fordi Jomfru Else var hos mig for neppe en Time siden," vedblev Sigrid, „og jeg maatte love hende at sige Dig, saasnart jeg kunde, at hun endelig maatte tale med Dig, og at hun iaften efter Bordet, naar det var bleven mørkt, vilde være i den Deel af Haven, som vender ud her til Klippeskrænten."

„Ja saa, Sigrid," bemærkede Thorkel; „Du har altsaa ventet mig."

„Ja, for at udrette mit Ærinde til Dig," svarede hun. „Fader er med begge Baadene ude ved Agerøsund, og som jeg stod ved Vinduet og saae ud over Fjorden, bemærkede jeg Dit Komme. Men nu har jeg Noget at sige Dig, og hvad jeg forlanger af Dig, skal Du gjøre, som om Du havde svoret derpaa."

„Det vil jeg, Sigrid," sagde han.

„Saa hør nu, hvad det er jeg forlanger: Du skal forholde Dig ganske rolig og passe Din Dont; Elas skal Du gaae afveien for, thi han er falsk, og hvad min Fader angaaer, da maa Du ikke paany fortørne ham, men søge at bringe det til, at han atter byder Dig et hjerleligt Velkommen."

„Men hvorledes skal jeg bære mig ad med det, kjere Sigrid?"

„Gud veed det, og han staaer de Retsindige bi. Nu om en anden Ting. Du er af et stolt Sind, men desuagtet maa Du ikke krænke mig med et Afslag; hvad jeg giver Dig, skal Du modtage, og hjelpe Dig og mig dermed, saafremt Du kan; det er ikke meget, men mit med al Ret. Saa, nu gaaer Du til Præsten, og glemmer ikke Jomfru Else."

Hun trykkede ham Noget i Haanden, hvilket var indsvøbt i et Papir, og derpaa traadte hun rask tilbage i Forstuen, og lukkede Døren til. Da han tog Omslaget af, saae han en lille brun Taske, og i denne laa tre Banknoter, hver paa ti Daler. Han holdt den frem for sig med udstrakt Arm, derpaa stode Taarerne ham i Øinene, og han udbrød høit: „Hav Tak, Sigrid! Jeg modtager gjerne denne Hjelp af Din Haand, og jeg skal lønne Dig derfor, saalænge jeg lever."

Han stak Tasken til sig, og gik derpaa op til Præsteboligen. Det var et smukt, nyt Huus, rummeligt og med høie Vinduer og store Ruder, ligesom i Staden. Værelserne vare betrukne med Tapeter, Døre og Paneler hvidmalede, og

Meublerne saaledes som Herrer af Rang og Rigdom besidde dem. Men Præsten i Vesnie havde ogsaa en smuk Indkomst; man meente, at Embedet indbragte ham to tusinde Daler aarligt, og desforuden havde Hr. Jøns Bille selv Midler, og hans Kone havde ikke bragt saa lille en Skilling i Medgivt. Jomfru Else var eneste Barn i Huset; han havde ogsaa en Søn, men han studerede ved Universitetet i Kristiania. Disse tvende Børn vilde engang komme til at arve Alt, dog dermed kunde det have god Tid, thi Hr. Bille var ingenlunde gammel, neppe halvtredsindstyve Aar, og dertil en kraftig, statelig Mand, der glædede sig ved Livet, og ligesaa gjerne saae fornemme Gjester i sit Huus, som han tog over til Molde og andre Steder, for at aflægge Besøg hos de ansete Kjøbmænd og Godsbesiddere.

Tidligere havde han ogsaa hyppigt taget over til Otterøen og været en kjerkommen Gjest hos den gamle Oberst Meldal, ja, Venskabet havde været saa varmt, at Folk meente, det vilde blive til Slægtskab, naar Oberstens Søn Erik hjemførte Jomfru Else Bille. Men da den gamle Herre var gaaet til sine Fædre, og det viste sig, hvor derangerede hans Formuesomstændigheder vare, syntes Hr. Bille at tage Sagen under nøiere Overveielse. Der opstod Tvistighed med den unge Arving, Erik Meldal blev modtaget med paafaldende Kulde, og istedetfor, som det i Begyndelsen havde heddet, at tage sin Afsked af Tjenesten og styre Meldalsgaarden, vendte han pludseligt tilbage til det Jægerregiment, hvorved han stod, og overlod til den gamle troe Forvalter at tilfredsstille de paatrængende Kreditorer.

Siden da var det ene Aar henrundet efter det andet, og imidlertid havde Præstens Venskab med Hr. Kjøbmand Schieman tiltaget Dag for Dag. Hvad den geistlige Herre havde tabt i Obersten, erstattede Kjøbmanden ham, og det endnu bedre. Hr. Schieman var en klog og dertil en rig Herre, agtet overalt, og stod i Venskabsforhold til de første Familier. Han var Enkemand, neppe fyrretyve Aar, og havde ingen Børn. Der gaves ingen Pige, som vilde sige Nei, naar han bankede paa hendes Dør, og at den velærværdige Hr. Jöns Bille var tilfreds med hans Besøg, kunde den kloge Handelsherre ikke tage Feil af. Dersom Jomfru Else havde løbet ham glad imøde, og viist ham en ligesaa forekommende Modtagelse som hendes Fader, der skred henimod ham med udstrakte Arme, saa havde Tingen forlængst været klappet og klar, men Else var saa kold og tung som en Lax, naar den skal drages op af Vandet, saa alvorlig, at hun ikke lo af nogen Spads, og overhovedet saa tilbageholden, at al Bestræbelse, for at vinde hendes Bifald, var forgjeves. Jo mere Faderens Venskab voxede for den rige Frier, desto stummere blev Datteren, og uagtet Jöns Bille hidtil havde tiet dertil, var han dog synlig opbragt over denne Opførsel, men søgte som en klog og værdig Mand at gaae frem med Mildhed og anbefalende Ord, der dog ikke gjorde nogen Virkning.

Netop idag, inden Thorkel naaede Præsteboligen, havde han udtalt sig for sin Datter i en mere dadlende Tone, end han pleiede, thi Else havde den foregaaende Dag givet ham Anledning til stort Mishag. Hr. Schieman havde været overordentlig artig og forekommende, men hun havde mindre end nogensinde besvaret hans Høfligheder, været aandsfraværende, stum og tankefuld, og tilsidst var hun forsvunden, uden at lade sig see mere, netop som Hr. Schieman fortalte, at Meldals Gods vilde komme under Hammeren, da Kreditorerne trængte paa, og at han havde besluttet at kjøbe det.

Fra Samtalen med sin Datter havde Præsten endnu et ophidset og ærgerligt Ansigt, thi hans Forestillinger vare ikke faldne i nogen god Jordbund. Der var opstaaet en Scene, som han havde afbrudt, da Else begyndte at græde, men hans sidste Ord havde været: „Jeg haaber, Du vil handle fornuftigt og ikke tvinge mig til at gaae frem med Haardhed imod Dig. En Betler og et letsindigt Menneske kan Du ikke længer ville holde ved. Du har hørt, at Meldal vil blive solgt, og han beholder Intet tilbage. Herhen kommer han desuden neppe nogensinde mere. Vil Du maaskee drage med ham i Garnison? Dertil er Du for god, og jeg med. Tag altsaa Din Fornuft fangen og giv Vidnesbyrd derom mod Hr. Schieman, at han ikke skal ansee Dig for en Fjante og vende Dig Ryggen, og andre Folk ogsaa, og jeg med, jeg, Din Fader!"

Han havde ved disse Ord heftigt slaaet sig med den flade Haand for Brystet, og da Else, med Tørklædet for Øinene, havde fjernet sig, givet sig til at vandre op og ned ad Gulvet med lange Skridt, og han vandrede endnu med samme Heftighed frem og tilbage, da Thorkel aabnede Døren og traadte ind.

Præsten fik aldrig saasnart Øie paa Thorkel, føred Øinene begyndte at rulle i Hovedet paa ham. Han søgte En, som han kunde lade sin Vrede gaae ud over, og Himlen skikkede ham et Offer. Hr. Jöns Bille standsede pludseligt

sin Gang, hævede Hovedet, for at udtale sin Straffedom, og betragtede Synderen med et gjennemborende Blik.

„Hvad seer jeg," udbrød han. „Er det virkelig Thorkel Ingolf, jeg har for mig?"

„Ja, Hr. Pastor, det er det for ganske vist," svarede Thorkel uforfærdet.

„Og Du afskyelige Menneske vover at lade Dig see her i Huset?" foer Hr. Bille op med vægtig Stemme. „Er Du kommen tilbage hertil, for at alle retskafne Mennesker skulle pege Fingre ad Dig og overdynge Dig med Forhaanelser?"

„Hvor skulde jeg vel hen, Herre?" spurgte Thorkel taalmodig. „Skjænd dog ikke saa meget paa mig."

„Det vilde have været bedre, at Du var gaaet til Verdens yderste Ende, Du vanartede Søn," vedblev Præsten, „derhen, hvor Ingen kjender Dig." Og idet han skreg endnu høiere, thi han havde sin Grund dertil, tilføiede han: „Dig vil Vorherre finde og tugte, ligesom han stiller tildoms de ulydige i Sjelen fordærvede Børn, der have paadraget sig deres Forældres Forbandelser."

„Hør op, Herre," sagde Thorkel rolig, „Du taler ikke som Du burde. Min Fader har velsignet mig i sin sidste Time og sukket over, at jeg ikke var hos ham. Hvad jeg har gjort, er skeet; var det Synd, maa jeg bære Skylden derfor. Dog, alt dette vedkommer ikke min Nærværelse her. Jeg er hidkommen for at bringe Dig et Brev, som Hr. Schieman i Molde medgav mig til Dig. Her er det."

Med disse Ord fremtog han Brevet, som han rakte den Geistlige, paa hvis blussende Ansigt den truende Tordensky forsvandt som for en mild Foraarsvarme. Hans hævede Arm, med hvilken han vilde vise den frække Karl ud af Huset, sank pludseligt ned, tavs tog han Brevet og læste det, og medens dette skete, blev hans Mine roligere og mildere. Derpaa betragtede han Thorkel over Randen af den udfoldede Skrivelse, læste atter, saae op paany, og gjentog dette flere Gange. Endelig sagde han: „Du vil altsaa vende om fra den falske Vei, paa hvilken Du har vandret, og blive til en ærlig Arbeider?"

„Ja, Herre, det er min faste Beslutning," svarede Thorkel.

„Hr. Schieman meddeler mig her, at Du har fortalt ham en heel Deel om den Maade, hvorpaa Du geraadede paa Afveie, og at Erik Meldal har været bekjendt med Alt, hvad Du har foretaget Dig."

„Det har han, Herre, og vi stode i et saadant Venskabsforhold til hinanden, at heller Intet af hvad han foretog sig, blev skjult for mig."

„Ja saa!" udbrød Hr. Bille, og hans Ansigt blev med hver Sekund venligere. „Du veed altsaa Besked med hans Liv og Levnet, og ligeledes, som Hr. Schieman skriver, at han nu er ude paa Farten efter en ung Pige?"

„Ja vel," sagde Thorkel leende. „Det veed jeg med Vished."

„Min Søn," og Præsten antog en høitidelig Tone, og betragtede ham skarpt, „kan jeg ogsaa slaae Lid til, at Du taler den rene Sandhed?"

„Ja vist, Herre, det kan Du; jeg lader mig aldrig bruge til at fortælle Løgn, derpaa kan Du forlade Dig. For at Du kan see, at jeg handler, som jeg siger, saa vil jeg betroe Dig en Sag, som Du mindst aner." Han traadte nærmere hen til Præsten, og vedblev med dæmpet Stemme: „Man har sagt mig, at jeg iaften skulde indfinde mig i Din Have, hvor Din Datter i al Hemmelighed ønsker at tale med mig."

„Else!" udbrød Præsten forbauset. „Min Datter Else vil tale med Dig i Haven?"

„Ja, men synes Du ikke om det, saa vil jeg ikke give Møde," svarede Thorkel.

Præsten tav i nogle Minuter, hver en Sky forsvandt fra hans Pande, og i en særdeles oprømt Tone sagde han: „Jeg seer nu, at Du er tro og paalidelig, og jeg har derfor ikke det Mindste imod, at Du efterkommer min Datters Opfordring og fortæller hende den fulde Sandhed betræffende Erik Meldal. Vil Du det?"

„Ja, Herre, det lover jeg Dig," svarede Thorkel.

(Fortsættes.)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 28de October. **№ 44.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Kamelen (med xylographeret Afbildning.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.
(Fortsættelse.)

Baronen havde ved sin Ankomst til Slottet fundet dette paa en fuldkommen krigerisk Fod. I Omegnen var der sammentrukket stærke Insurgentskarer. Slottet selv befandt sig i en vis Henseende i Forsvarstilstand, og Grevinde Hedvig syntes at føre Overkommandoen. De meest ansete polske Adelsmænd havde sluttet sig med deres hele Tjenerskab til den polske Stridsmagt, og Grevinden stod ikke tilbage for dem, thi hun havde stillet hele sin Formue til Frihedssagens Raadighed. Gaardsrum, Kjeldere, ja selv endeel af de meest afsidesliggende Beboelsesværelser, vare opfyldte af al Slags Krigsmateriale, Munition og Proviant, medens en anden Deel af samme tjente til Forsamlingspunkt for Insurgentanførerne.

15.
Brud og Brudgom.

Som anført, kom Generalerne sammen i Slottet Lyso for at udkaste Planer og for regelmæssigt at lede Opstandens Bevægelser. Flere polske Anførere havde Kvarteer i Bygningens fornemste Fløi, hvor de daglig modtoge Beviser paa Grevindens Opmærksomhed ved den splendide Maade, hvorpaa de beværtedes. Det vidtløftige Slot lignede paa engang et Ordonantshuus og et Arsenal. Grevinden dækkede alle Udgivter ved disse krigeriske Foranstaltninger, der krævede overordentligt betydelige Summer. Hun troede derved at lægge en sikker Grundsteen til det nye Rige, og i det Haab, snart selv at see sig spille en Rolle deri, agtede eller tænkte hun ikke paa Muligheden af at Opstanden kunde mislykkes, hvilket maatte have hendes fuldstændige Ruin tilfølge.

Baronen indsaae meget snart, hvad der var foregaaet i den stormende Periode under hans Fraværelse, og at han ikke turde vove at lægge for Dagen, hvor afgjort han var imod det stedfindende Oprør. Han bemærkede med Skræk, hvorledes hun offrede sine Midler for en fortvivlet Sag, der, efter hans Overbeviisning, snart maatte strande, og paa samme Tid saae han de Planer tilintetgjorte, ved hvilke han havde troet at skulle gjenoprette sine egne høist derangerede Affairer.

Grevinden havde modtaget ham med Begeistring. Hun levede saa ganske for den Idee, at see sin Nations Ædle hæve sig til deres tidligere Storhed, at hun ikke kunde troe Andet, end at hendes Hengivenhed havde tilført hende en ny Medforbunden i Baronen. Den bedrageriske Maske, som denne forstod at paatage sig, skuffede hende, og i sin Iver besluttede hun paa en værdig Maade at lade Baronen optage i den Kreds af Overhoveder, som vare forsamlede paa Slottet. Hr. von Osinsky viste sig, til hendes store Glæde, særdeles beredvillig til at efterkomme hendes Bestemmelse, og ydede hende den samme Hyldest, som alle de øvrige Adelsmænd gjorde hende til Gjenstand for, saa at hun allerede følte sig hævet til den Rang, der var Maalet

for hendes Bestræbelser, men som i Virkeligheden Intet lovede at realisere.

I den store Sal, hvor Grevinden regelmæssig deeltog i alle Raadslagninger, fandt Baronens Optagelse i Insurgentarmeens Stab med megen Høitidelighed Sted. I Midten af denne Sal stod et langt Bord, bedækket med Papirer, og omkring dette saaes en talrig Kreds af uniformerede Herrer, og blandt disse nogle Geistlige. Vinduerne vare dækkede af svære Gardiner, og Salen, oplyst af straalende Kroner, dekoreret med polske Faner, Vaaben og Büster. Paa en Piedestal, midt for den brede Væg, stod en Marmorbüste af Kosciuszko, prydet med en Laurbærkrands, og ved hver Side af samme var anbragt en stor Armstage med flammende Kjerter. I dette fanatiske Arrangement sporede man let den for Frihedens Sag sværmende Grevindes ledende Haand.

Forberedt paa Baronens Komme, saae denne sig modtaget med levende Bifaldsyttringer af de Forsamlede. Han modtog denne Hyldest med megen Værdighed, og uden Skrupler aflagde han Eed paa, at kæmpe for den polske Sag. Som en Opmærksomhed imod ham, udnævntes han til Overbefalingsmand i Slottet, og derpaa gik man over til at raadslaae om adskillige Punkter, som angik den almindelige Kamp med Preusserne. Grevinden sagde god for de Summer, som endnu maatte udfordres, og lønnedes for sin Høimodighed med stormende Jubel. Kun Baronen tilkastede hende et haanligt Blik, der dog ikke bemærkedes i den berusende Stemning. Slottets Øverstbefalende erholdt nu en nøiagtig Beskrivelse af Insurgenternes samtlige Stridskræfter, samt de Operationer, som vilde blive foretagne, saasnart et afgjørende Slag maatte vise sig uundgaaeligt, og det Hele sluttede med en glimrende Souper.

Saasnart det lod sig gjøre, trak Grevinden sig tilbage til sine Værelser, for at gaae til Hvile efter den trættende Dag. Hun havde neppe iført sig sin Neglige, førend en Kammerpige anmeldte Hr. Baron von Osinsky. Uagtet hun forundredes over dette sildige Besøg, troede hun dog ikke at burde afvise det, da han muligen kunde have vigtige Ting at meddele hende.

„Siig Hr. Baronen," svarede hun, „at hvis det, der bringer ham til mig, ikke kan opsættes til imorgen, er jeg villig til at modtage ham."

Hun havde neppe udtalt, førend Baronen, som havde lyttet udenfor, smilende traadte ind.

„Nei," sagde han, „det kan virkelig ikke opsættes til imorgen, endskjøndt det er et Hjertesanliggende, som fører mig til Dem. Behag at lade Deres Pige fjerne sig, min Naadige, og De skal snart erfare Anledningen til min Nærværelse."

„Min kjere Hr. Baron," sagde Grevinden, da de vare ene, „jeg kan ikke fatte, hvad De kan have at meddele mig."

„Hedvig," svarede Baronen med den Dristighed, han i Reglen gjorde gjeldende over for det andet Kjøn, „jeg har følt en uimodstaaelig Trang til en Samtale med Dem under fire Dine. De forekommer mig saa forandret, at jeg ønskede at benytte dette Dieblik, for at see Dem endnu engang i Deres sande Skikkelse. Jeg forestiller mig nemlig, at Kunstnerinden — jeg vil vil ikke bruge Udtrykket Skuespillerinden — har spillet sin Rolle og vundet almindeligt Bifald, og at hun nu har trukket sig tilbage til sin Garderobe, hvor hun lader Masken falde."

„De taler sandeligt i Gaader, Hr. Baron," svarede hun. „Dersom De er kommen for at drive Spøg med mine helligste Interesser, gjør det mig ondt at maatte sige, at De har været meget uheldig i Valget af Tiden."

„Jeg beder Dem, Fru Grevinde, misforstaae mig ikke!" udbrød Baronen. „Efter min Mening er Spøgen forbi, og jeg har netop indfundet mig, for at søge og finde Alvor. Fatter De ikke hvad jeg sigter til? Af Deres herlige Slot er bleven en Kaserne; de have fyldt Kjelderne med Krudt og Bly lige til Loftet; Salene lyne af Vaaben og Væggene ere behængte med Faner og Saldatertrøier. De selv, Grevinde, er den livagtige Jomfru af Orleans! Alt er i Sandhed forvandlet, men jeg maa oprigtigt sige Dem, min Frue, Deres gamle Regime anstod mig langt bedre."

Grevinden betragtede den Talende med stedse tiltagende Forbauselse.

„Jeg begriber tilforladeligt ikke, hvorledes De kan sige mig disse Ting," udbrød hun. „Saaledes taler ingen Polak og mindst en Patriot, som for faa Dieblikke siden har aflagt Frihedssagen sin Troskabseed. Har De forglemt denne Eed, Baron?"

„Hvad jeg har gjort, er skeet alene for at behage Dem," sagde Baronen uforbeholdent. „Da jeg ikke er istand til at skjule min sande Farve for Verden, og saaledes idelig er udsat for Mistænksomhed, saa ilede jeg hid for at søge Beskyttelse under Deres skjønne Dine. Forøvrigt troer jeg, at jeg ikke siger Dem noget Nyt ved min aabne Erklæring; De kjender godt nok mine Grundsætninger, saavidt de angaae Landet Polen. Altsaa, Grevinde, tør jeg spørge, om vi have Tid til en fortrolig Time?"

Grevinden, som saa hurtigt saae sig over-

bevist om det Hykleri, hvormed Baronen havde sluttet sig til Insurrektionen, og som tydeligt nok gjennemskuede ham, vilde dog ikke strax røbe at hun forstod ham, for at kunne lade ham føle sin Foragt saa meget dybere.

„De forlanger en fortrolig Time paa en Tid, i hvilken Polen, det ædle, begeistrede Polen, i feberagtig Spænding fordrer hver en Sekund, for rastløst at reise den ene Støtte efter den anden til Polens nye Trone. Hr. Baron, De forlanger meget, det Kostbareste, hvad jeg formaaer at give Dem, og det er Tiden."

„Dersom Tiden virkelig er det Kostbareste, De har tilbage," sagde Baronen med dristig Ironi, „saa beklager jeg høiligen, at Deres første skjønne Ungdomstid allerede er forsvundet, da De, i modsat Fald, ret længe kunde havt Haab om at bevare Deres Skat, der er alle Betleres Kapital, og mod hvilken det Øvrige, De besad, og som, efter en almindelig Maalestok, udgjorde gode Mønter af Guld og Sølv, men som i Deres Haand synes aldeles at have tabt Koursen, er en sand Ubetydelighed. Ja, Grevinde, De gjør virkelig Deres Penge til en Chimære, og denne kostbare Philosophi er isandhed det Herligste, der vil være opnaaet ved Eders Revolution, naar den har naaet sin Ende, som neppe er fjern."

„Men hvad vil alt dette sige?" udbrød Grevinden med Heftighed. „De drister Dem herved til at sige mig, at jeg har feilet i at offre Fædrelandet min Eiendom."

„Ja, Grevinde, jeg kan ikke negte at en saadan Anskuelse gjør sig gjeldende hos mig," svarede Baronen, „og jeg troer at burde raade Dem til at være mere maadeholden med Deres Patriotisme, saafremt mit Raad ikke maatte komme for silde."

Grevinden tav, opfyldt af Harme. Uagtet Baronen med klare Ord røbede sin lave Egennytte, indeholdt dog hans bidende Bemærkninger en Bebreidelse, hvoraf hun følte sig truffen, uden at hun dog vilde adlyde den advarende Røst, som var vakt i hendes Indre. Hun indsaae, at hun handlede uden mindste Beregning, at hendes Formuesforhold vare blevne meget betænkelige, men kun kom tillige til fuldere Vished end nogensinde om, hvad der hidtil kun havde været en Formodning, at ene hendes Midler dannede Baandet imellem hende og Baronen, og at dette Baand begyndte at løsnes. Men trods alt dette, holdt hun fast ved Haabet om et gunstigt Udfald af Opstanden, og idet hun opgav at tillægge Baronens Indflydelse paa samme nogen væsentlig Betydning, sagde hun sig selv, at hun fremtidig maatte betragte ham som Modstander istedetfor som Tilhænger.

„Jeg har altid næret den Anskuelse," tog hun Ordet efter en Pause, „at hvad enten jeg offrede Dem eller Fædrelandet min Formue, kom det ud paa Et. At Sagen nu stiller sig anderledes, maa hidrøre fra Dem; med mig er ingen Forandring foregaaet. Jeg vedbliver min Mening, og overlader til Dem at dømme derom som De behager."

„Det er sandelig for megen Ære, min Naadige," svarede Baronen med urokkelig Ironi. „De har givet mig en Medbeiler, som jeg ikke har Magt til at bekæmpe; at den Time vil komme, hvori han bereder sig sin egen Undergang, er afgjort, men at oppebie dette skjebnesvangre Punkt er ikke synderligt fristende."

„Handl, som De finder det passende, jeg gjør ligesaa," sagde Grevinden stolt. „Hvor den polske Fane vaier, vil jeg ikke sidde med Hænderne i Skjødet, og i den Sag, for hvilken jeg er beredt til at offre mit Liv, kunde det ikke falde mig ind at vise mig gnieragtig med mit Guld. Spot og kritiseer De kun, min Hr. Baron. Jeg er ingen Sværmerske, uagtet jeg indrømmer at vore glødende Fædrelandsdrømme let kunne forlede til Sværmerier. Den Fædrelandskjerlighed vi ere besjelede af, er og bliver en Sandhed, og ingen Tid, intet Aag, vil gjøre den til Løgn i vore Hjerter. Vær forvisset om, at ikke Alle, som have aflagt Troskabseden, ere Forrædere, og lad mig sige Dem høit og helligt, at Tabet af Alt, hvad jeg eier, kun vilde forvolde mig et Atom af Smerte imod den, jeg vilde føle, hvis Haabet om at gjenvinde vor Frihed blev til en bitter Skuffelse. Saalænge vi ikke have befriet vor stolte, men undertrykte, Nation, saalænge sømmer det sig kun for os at leve i Bod og Sorg."

„I saa Fald er det paa Tiden, at De opbygger Klostere," udbrød Baronen med en spottende Latter og reiste sig. „Men Deres Bemærkning minder mig om vor lille Nonne, Konstance Valentin, der tilbringer sine Dage her som en Fugl i et Buur. Jeg har aflagt hende et Besøg, for, efter Deres Ønske, at stemme hende gunstigt for den store Frihedssag, men jeg tør ikke sige, at min Mission kronedes med noget Held."

„Hvad denne unge Pige angaaer," faldt Grevinden ham hurtigt i Talen, „saa skal De ikke uleilige Dem med at gaae yderligere i Deres Bestræbelser. Det oprører mig, at see Dem spille Frihedens Apostel, og jeg beder Dem, ikke mere at paalægge Dem nogen Tvang. Jeg vil

opfordre Konstance til uhindret at leve i min Nærhed. I et Slot, fra hvis Taarne Friheds-faner snart skulle vaie, skal hun ikke længer sukke som Fange."

„Og jeg vil drage Omsorg for at forhindre baade det Ene og det Andet," mumlede Baronen ved sig selv.

Uhret i en tilstødende Sal forkyndte i dette Øieblik en Time efter Midnat.

„De har Ret, Tiden er kostbar, især den, der er henrunden," sagde Baronen tørt, idet han anbefalede sig. Grevinden blev siddende, og affærdigede ham med en let Bøining.

Baronen begav sig til den Leilighed, han stedse beboede, naar han befandt sig paa Slottet. I hans Værelse brændte Lys, og i en Lænestol ved Vinduet sad en Mandsperson, som var falden isøvn. Han værdigede ham ikke et Øiekast, men gik heftigt op og ned i Værelset.

„Den taabelige Kvinde!" udbrød han. „Saa hun mener, at jeg vil ægte hende af lutter Fædrelandskjerlighed. Fordømt, at hun er kommen i Kast med disse affindige Patrioter. Inden ret længe eier hun ikke en Hvid, og hvormed skal jeg da tilfredsstille mine Kreditorer. Hvad jeg end gjør, maa jeg see at frelse Slottet, for at vi i al Ro kunne drive vor Industri her, men skal dette skee, maa der bruges voldsomme Midler, for at hun kan vækkes af sin Drøm, inden hun har sat Alt til paa den latterlige Frihedssag."

Han kastede sig paa Stolen foran et Skrivebord, og efter en kort Overveielse lagde han et Ark Papir tilrette, greb en Pen, og gav sig ivrigt til at skrive. Næsten en Time henrandt, inden han var færdig. Da han havde gjennemlæst, hvad han havde skrevet, lagde han Papiret sammen i Form af et Brev, forsynede det med Udskrift, forseglede det, og stak det til sig.

„Wesley skal besørge det, han er den rette Mand," sagde han. „Jeg vil nu sætte ham ind i min Plan, der, som jeg haaber, skal gjøre en Ende paa det hele Komoediespil og tjene til at stille min egen Person i et godt Lys. Wesley!" udbrød han høit og greb den Sovende ved Armen, „vaagn op!"

„Hvad er der paafærde, Baron?" raabte denne, idet han studsende aabnede Øinene. „Have vi maaskee Preusserne paa Halsen af os?"

„Nei, endnu ikke, men jeg tænker ikke, det skal vare længe," svarede Baronen. „Sæt Dem hen til mig ved dette Bord, jeg har Noget at betroe Dem, som ikke er for Alles Øren."

„Jeg kommer," sagde Wesley, og snart vare de inde i en Samtale, som førtes med hviskende Stemmer.

15.
Rovet.

Et langt Tog af Feltvogne ankom den følgende Dag for at afhente Proviant og Munition til den i Nærheden værende Leir, og blandt disses Bedækning befandt sig Philibert og begge Falskmøntnerne, Bernhard og Benjamin, som havde udvirket at komme med i Forventning om at træffe Baronen og Wesley. Omendskjøndt Philibert saaledes førtes til Maalet for sine Ønsker, saae han sig dog nu mere end nogensinde i Hænderne paa disse Mennesker, der neppe nærede nogen stor Tillid til ham.

Da han ankom til Slottet, var hans første Tanke, om Konstance virkelig befandt sig her. Han lod Blikket glide henover de lange Rækker Vinduer, for om muligen at faae Øie paa hende, men forgjeves. Imidlertid fattede han den Beslutning, i al Stilhed at forhøre sig om hende, og da han havde erfaret, at Baronen var her og hvilken Rolle han spillede, idet der fra ham afgaves Ordre til, at der skulde opslaaes Telte for de Ankomne i Slotsgaarden, som en Følge af, at de ikke kunde vende tilbage til Leiren førend den næste Dag, benyttede han Leiligheden, medens dette skete, at blande sig imellem det talrige Slotspersonale, for muligviis at erfare, om Konstance var her og i hvilken Deel af den vidtløftige Bygning hun var at finde.

Allerede var Aftenen faldet paa. Slotsgaarden, med sine mange Telte, lignede en Feltleir. Hestene stode sammenkoblede og Geværer og Landser vare rundt om opstablede i Pyramider. Fra Teltene hørtes en vild Larm af Mandskabet, som man rigeligt havde forsynet med Drikkevarer, hvilke det tog dygtigt til sig af, trygt stolende paa, at man inden disse høie Mure befandt sig i fuldkommen Sikkerhed for et Overfald.

(Fortsættes.)

Kamelen.

Forsynet har under alle Zoner givet Jordens Beboere Midler til deres Existents, og i den nøiagtige Overeensstemmelse, hvori disse Midler

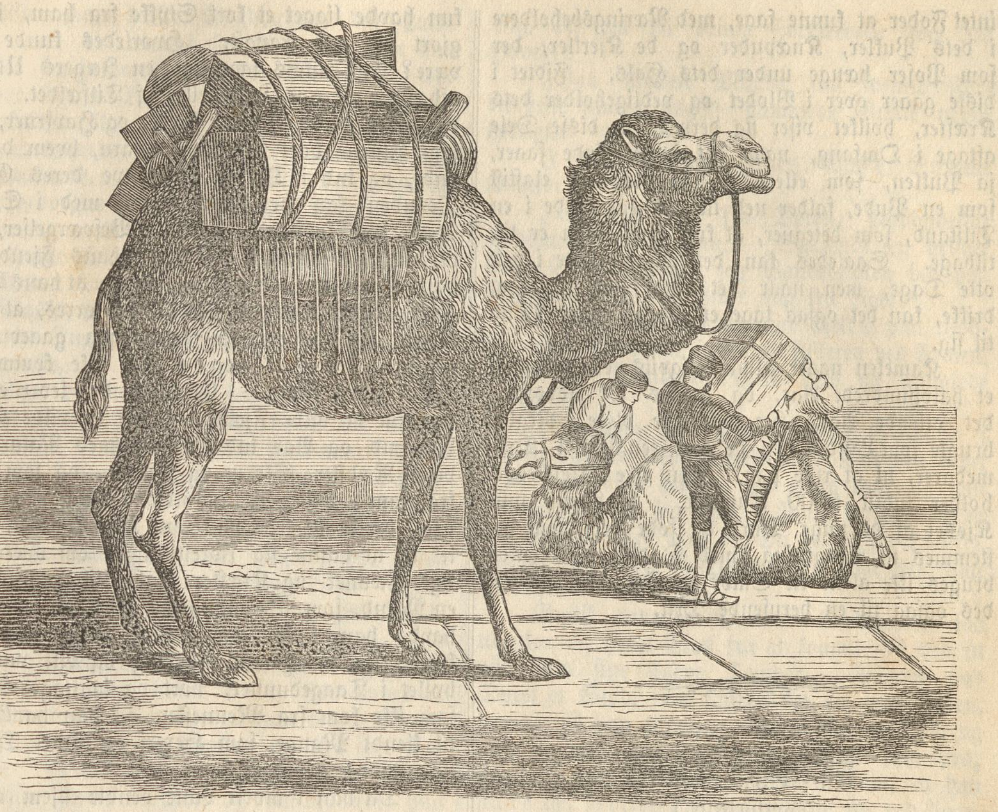

Lastkamelen.

tilmaales, erkjendes dets Viisdom. Hvor end Mennesket befinder sig med sin Sorg for Selvopholdelse og sin Efterforskningstrang, overalt vil det, som den fornemste Skabning i Dyreverdenen, finde det beredt, som det har fornødent, uden at der behøves at kunstles med Naturen, for at gjøre det brugbart. Midt i Ørkenen, hvor det vilde vansmægte, naar det var henviist til sin egen Kraft, finder det en Skabning, paa eengang Hurtigseiler og Styrmand, som bærer det sikkert ud af den øde Labyrinth tilligemed Alt, hvad det fører med sig. Denne Skabning, den ædleste blandt Dyrene, er Kamelen. Saa hæslig den er af Udseende, med spaltede Læber, fremstaaende Øine, en lang bøiet Hals, hæslige Pukler, tykke Puder paa Knæerne, uanseelige Øren og en kort Kohale, saa skikkelig og godmodig er den af Natur. Man har paastaaet, at den er af en hevngjerrig Karakteer, men det er ikke Tilfældet. Den forglemmer næsten øieblikkelig selv de groveste Mishandlinger, og viser sig ikke alene lydig mod sin Herre, men ogsaa mod enhver Anden; kun lader den sig ikke overlæsse. Den kan med 1000 Pund tilbagelægge 10 Mile om Dagen, men paalægger man den en sværere Byrde, end den føler sig istand til at bære uden Overanstrængelse, saa trykker den sig ned mod Jorden, og er ikke at formaae til at reise sig, hvad man end gjør ved den. Ørkenbeboerne i Asien, Afrika og Sydamerika, kjende saa nøie Dyrets Natur, at de aldrig plage det, men behandle det godt, hvilket er til deres egen Fordeel.

Kamelen har de fineste Sandser. Midt i milevide Strækninger af glødende Sand, mod hvis Brand dens Fodsaaler ere beskyttede ved en fast elastisk Hornhud, kan den spore et kjøligere Luftpust i det Fjerne, en Oase, ja, selv den mindste Kilde. Dens Næring bestaaer meest af tidselagtige Planter, som voxe i den tørreste Jordbund; men for at styrke den paa lange Vandringer, faaer den ogsaa Dadler, Bønner eller Byg. Naar den har Overflødighed af Fødemidler for sig, kan den fortære en forfærdelig Masse, men den kan ogsaa undvære i flere Dage. Det uudgrundelige Forsyn har givet dette Dyr, som er udsat for i længere Tid

intet Foder at kunne faae, med Næringsbeholdere i dets Pukler, Knæpuder og de Kjertler, der som Poser hænge under dets Hals. Fidtet i disse gaaer over i Blodet og vedligeholder dets Kræfter, hvilket viser sig derved, at disse Dele aftage i Omfang, naar det ingen Føde faaer, ja Puklen, som ellers er saa blød og elastisk som en Pude, falder ned til den ene Side i en Tilstand, som betegner, at kun Hudsækken er tiltilbage. Saaledes kan det ogsaa tørste i hele otte Dage, men naar det saa kommer til at drikke, kan det ogsaa tage et Par Tønder Vand til sig.

Kamelen naaer almindeligviis en Alder af et halvhundrede Aar, og ansees for udvoxet i det ottende Aar. De topuklede blive i Reglen brugte som Lastdyr, og de med een Pukkel, Dromedarer, til at ride paa. Den rige Ørkenbeboer holder indtil 6000 Kameler. Nubierne spise Kjødet af de unge Dyr, og føde dem, som bestemmes til Slagtning, med Dadler. Mælken bruges ikke alene til Smør og Ost, men tilberedes ogsaa til en berusende Drik.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Du maa Intet fortie hende," vedblev Hr. Bille. „Alt, hvad hun spørger Dig om, skal Du besvare, saa vidt Du er istand dertil. Du skal ikke gjøre det omsonst, Thorkel. Jeg vil tage Dig i Beskyttelse, og Ingen skal faae Lov til at sige et eneste ondt Ord om Dig; jeg og Hr. Schieman ville sørge for Dig, saa at Du skal blive tilfreds med Din Stilling."

Efter en halv Times Forløb forlod Thorkel Præstegaarden. Hr. Bille fulgte ham ud til Døren, og her sagde han høit: „Farvel, Thorkel Ingolf, og kom snart igjen!"

4.

Da det var bleven Aften sad Gullik Hansen foran Arnestedet i sin Hytte og saae med en mørk Mine ind i den klartflammende Ild, thi han havde ikke havt nogen god Dag. I den tidlige Morgenstund var han gaaet til Agerøsund med sine to Baade, men saa godt som Intet fanget. Laa det i den skarpe Vind eller i den stærke Strømgang? Han vidste det ikke, men han tænkte derover. Dog Andre, som kun havde ligget et kort Stykke fra ham, havde gjort en god Fangst. Hvorledes kunde dette være? En Fiskers saavelsom en Jægers Udbytte afhænger af god Lykke eller af Tilfældet. Men der gives onde Nisser, Nøkker og Havfruer, som jage Fiskene bort fra Dens Garn, hvem de ikke ynde, og ind i Deres, som have deres Gunst. Desuden kan der være Hexeri med i Spillet. Den, som forstaaer sig paa Besværgelser, kan bevirke, at Ulykken forfølger hans Fjende, at hans Kreaturer blive syge og døe, at hans Træer gaae ud, Sæden paa Marken hentørres, at hans Kugle ikke dræber, om den ogsaa gaaer tværs igjennem et Dyr, og at der ikke kommer en Fisk i hans Garn. Et Folk, der lever ensomt imellem de vilde Fjelde og ved de vilde Kyster, Aar ud og Aar ind i Kamp med Naturen og dens Rædsler, Storm og Taage, og som dertil fra gamle Tider er opfyldt af Sagn og Undere, hvilke de troe paa som paa Bibelen, ledes let til at danne sig Forestillinger om overnaturlige Væsner og Kræfter. Gullik Hansen var en Mand, som ikke manglede Forstand, men dog havde han i den mørke Nat, naar man ikke kunde see en Haand for sig og Alt var indhyllet i Taagedunster, hørt og iagttaget Meget, som ikke kom fra Mennesker, og han havde dertil kjendt Mange, som Hexeri og andet Djævelskab havde medtaget slemt.

Da han i mørkt Lune vendte hjem og betraadte sit Huus, skulde der møde ham en ny Sorg. Hans Søn Anders var bleven syg og laa tilsengs. Ved Middagstid var han pludselig bleven angreben af en heftig Feber, som rystede hans svage Legeme og udmattede ham, saa han ikke kunde holde sig opreist, og nu sad Sigrid hos ham inde i Kammeret, for at lædske hans brændende Tørst. Gullik Hansen var ikke ene i Stuen. Ved Siden af ham, paa en lav Klods, sad en gammel Kone af et hæsligt Udseende. Hun havde bare Fødder i Skoene, bar en rød Trøie og en vid brun Jakke over denne. Hendes Næse var opadstaaende ligesom Clas Goruds, hendes Læber tykke, ligesom hans, og hendes Øine foer uroligt om til alle Sider ligesom hans Øine. Det var hans Moder Grethe, der var sin Søn saa liig som et Æg et andet. Hun var en knokkelstærk Kvinde, der var mere frygtet end elsket, thi hun havde Ord paa sig for at være ond og falsk, skjøndt ogsaa klog, og erfaren i mange Ting. Hun kunde forjage Rosen og berolige Blodet blot ved at tale over den Syge, bortskaffe Vorter, ved at blæse paa dem, og stille Smerter i Lemmerne, ved at lade Haanden glide henover dem. Forøvrigt lavede hun ogsaa Salve mod Frost og

Urtedrikke mod hvilke Sygdomme, det skulde være; men de mærkeligste Kure udrettede hun dog ved sin hemmelighedsfulde Mumlen og ved at gjøre Korsets Tegn. Det var altsaa ligefrem en saakaldet „klog Kone," der ofte blev hentet til Bøndergaarde og Fiskerhytter, naar der var Nød paafærde. Men hun forstod ogsaa mange andre forborgne Ting, forudsagde Pigerne deres Skjebne og raadede Folk, hvad de skulde gjøre, for at holde Skade og Ulykke fra Huset.

At den kloge Kone søgte at sørge for sin Søn Clas's Lykke, og at Sigrid anstod hende vel, kunde Ingen fortænke hende i. Hun billigede ganske, at Clas havde udseet sig denne unge Pige, og hun vidste, hvad der kunde være til Hinder, og altsaa ogsaa, hvad der maatte modarbeides. At hun var hidkommen denne Aften, var i den Hensigt, at bringe Gullik Hansen paa den Vei, som stemmede overens med hendes Ønsker, og det gjorde hende slet ikke ondt, at der var gaaet ham Noget imod. Men at hun kom, var ogsaa Fiskeren kjert. Hun kunde see til den syge Dreng og give Raad, hvilket hun ogsaa gjorde, idet hun strøg hans Hoved og Hænder, blæste paa ham og gjorde Korsets Tegn over hans Bryst, Alt under en sagte Mumlen. Derpaa gik hun ind i Stuen, satte sig ved Ilden og fremtog en lille sort Tobakspibe. Gullik Hansen rakte hende sin Pung, og da hun havde stoppet og tændt, røg hun væk i Taushed. Det graae Haar trængte i lange Tavser frem under Huen, og idet hun bøiede sig ned og saae ind i den hvide Aske, som Birketræet efterlod, spillede det klare Lysskjær over hendes hæslige Ansigt og gjorde det endnu mere uhyggeligt.

Det varede temmeligt længe inden nogen af dem talte. Gullik var faldet i Tanker, og syntes ikke at have Sands for hvad der omgav ham, eller at bemærke det Sideblik, som den gamle Kvinde nu og da fæstede paa ham. Endeligt spyttede Grethe tre Gange i Ilden og dreiede Hovedet om imod ham.

„Rigtigt er det ikke her," sagde hun hemmelighedsfuldt; „Ulykken er i Huset, hvorfra den saa er kommen."

„Hvilken Ulykke?" spurgte Fiskeren og studsede.

„Du kan gjøre, hvad Du vil," vedblev hun, uden at besvare hans Spørgsmaal, „saa vil den ikke forlade Dig, naar Du ikke seer Dig for og handler klogt."

„Hvad mener Du?" udbrød han med et stivt Blik.

„Der er En eller Anden, som har forbandet Dig, og som vil bringe Fordærvelse over Dit Hoved."

„Paa hvilken Maade skal denne Fordærvelse ramme mig?" stammede Gullik neppe hørligt.

I dette Øieblik hørtes Clas's Stemme udenfor.

„Vil Du væk fra Døren, modbydelige Skabning!" skreg han. „Saasandt jeg hedder Clas Gorud, slaaer jeg Pandebrasken ind paa Dig, hvis Du ikke bliver mig fra Livet!"

Medens Sønnen udenfor skjeldte paa Robben, greb Moderen indenfor Fiskeren ved Armen, bøiede sin Mund til hans Øre og mumlede heftigt —

„Saalænge Du har Thorkels Sælhund i Huset, hænger Ulykken ved det. Kast den i det dybe Hav, eller hellere, giv Clas den, og han skal gjøre, hvad jeg siger. Naar dette er skeet, saa er Clas med Dig og Du er fri for Thorkel. Iil nu min Søn til Hjelp, men slaae ikke mine Ord hen i Veiret."

Gullik aabnede Døren. Sælhunden laa udenfor og holdt Clas fra at komme ind ved at vise ham sine skarpe Tænder. Fiskeren gav Dyret et Stød, som kastede det om paa Siden, derpaa gik han tilbage, uden at sige et Ord, og satte sig atter paa sin Plads. Clas kom strax bagefter, men Moderen vinkede til ham, at han skulde tie, hvorfor han ogsaa satte sig ved Arnestedet og betragtede Begge med et nysgjerrigt Blik. Grethe dampede stærkt, som om hun var i en indre Bevægelse, lagde et Par Stykker Brænde paa Ilden, for at faae den til at flamme, derpaa stemmede hun Albuerne mod Knæerne, lagde det store Hoved i begge Hænder, og gav sig til at rokke frem og tilbage.

„Bedre bliver det ikke, Gullik," tog hun paany Ordet efter en Pause, uden at see paa ham; „naar der ikke skeer Noget, saa seer det galt ud. Jeg siger Dig reent ud, at Dit Barn ikke vil komme sig, at Din Fangst vil mislykkes og at Ulykken vil følge Dig overalt, indtil den onde Aand er drevet ud af Dit Huus. Ja, ja, Gullik, det er en Forbandelse, som hviler over Dig; jeg læser det tydeligt nok her i den flammende Ild."

Fiskeren fulgte stirrende Retningen af hendes Blik, og der overkom ham en Gysen, som om Haarene reiste sig paa hans Hoved. Det faldt ham ind, hvad Thorkel havde sagt: „Gid det aldrig maa angre Dig, at Du viser mig bort fra Din Tærskel," og han tænkte paa den Skam, han havde forvoldt ham.

„Du vil heller ikke gjøre nogen Fangst

imorgen," vedblev den Gamle; „den onde Aand, som er over Dig, holder Vagt, jager Fiskene fra Dit Garn, stikker Dig Uveir paa Halsen og piner Livet af Din stakkels Dreng."

„Hvad skal jeg gjøre, Grethe?" mumlede den beængstede Mand.

Hun bøiede sig hen til ham og sagde: „Hvad jeg har raadet Dig. Se til, Gullik, det vil gaae imorgen som idag, derfor tag Din Beslutning uden Tøven. Sælhunden maa ud i Langfjorden, hvorfra den ikke vender tilbage. Overlad den til Clas, han vil sørge for at bringe den derhen."

I dette Øieblik saae Clas op, og da hans Øine søgte Moderens, bemærkede han, at der var Noget som skyggede for det lille Vindue bagved hende. Han troede bestemt at have seet et Ansigt, som hurtigt forsvandt, men som han dog havde kjendt. Uden at sige Noget, forlod han Stuen. Da han kom udenfor, saae han sig om og lyttede. Stjernerne stode paa Himlen og Alt var roligt, men han kunde Intet see, thi det var meget mørkt. Med Et hørte han en Steen rulle nedad den steile Skraaning, som førte til Præstens Have, og han sagde sig selv, at En maatte være steget op ad den og havde traadt paa en Steen, som var rullet bort under Fødderne. Clas betænkte sig ikke længe, men fulgte sagte efter, og da det hverken manglede ham paa Kraft eller Behændighed, var han snart oppe ved Randen af Skrænten, og det saa lydløst, at der ikke var opstaaet den mindste Larm. Da han havde naaet Gitteret, lagde han sig paa Jorden og kastede et speidende Blik ind i Haven. Det forekom ham, som om Noget rørte sig ikke langt fra ham under et Æbletræ, der bredte sine lange Grene ud til alle Sider, og pludseligt hørte han Lyden af Fodtrin i Grusgangen, som førte til Præstegaarden. Den, der havde været skjult under Træet, traadte hastigt frem, og gik den Kommende imøde. Han var neppe forsvunden, førend Clas steg over Gitteret, og i næste Øieblik befandt han sig under det store Æbletræ. Stammen var tyk, og et Par Fod fra Jorden deelte den sig i en Gaffel, som tilbød en bekvem Plads, hvor en Mand kunde staae skjult og læne sig mod de stærke Stammer, ved at slynge en Arm om hver. Og her stod Clas Gorud og lyttede med spændt Opmærksomhed. Der henrandt imidlertid flere Minuter, inden han kunde forstaae det Mindste af den Tale, som førtes imellem tvende Personer, der havde sat hinanden Stevnemøde her, men snart kom de nærmere, hvilket Clas ogsaa havde gjort Regning paa, da det løvrige Træ frembød det bedste Skjul for deres hemmelige Sammenkomst, og nu saae han til sin Forundring, at det var Jomfru Else og Thorkel Ingolf, som havde søgt og fundet hinanden paa denne usædvanlige Tid.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Hvilken Forskjel er der imellem en skudt Soldat og en koket Dame? — Hiin er falden, denne vil falde."

En ung Mand, som var saa overvættes lykkelig og saa totalt optagen af Erindringen om de glade Timer, han hver Aften i al Gemytlighed tilbragte blandt sine Venner, at han aldrig kunde finde sin Dør, naar han vendte hjem seent ud paa Natten, fik det Svar af en Dame, til hvem han friede: „Dersom jeg lod mig hjemføre af Dem, min Herre, saa er det let at indsee, hvad min Skjebne vilde blive: jeg vilde til Gjengjeld komme til at hjemføre Dem hver Aften."

☞ **Med dette Nr. følger „Fru Tove," 2det Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

S. Trier's Bog & Steentr.

DE ULIGE KAMMERATER.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.

for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 4de November. № 45.

Indhold: De ulige Kammerater (med steentrykt Scene.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

De ulige Kammerater.

(Hermed et Lithographi efter Lautemann.)

1.

Det var et smukt Syn at see den lille Katharine, naar hun traadte ud af Husdøren og i Skyggen af Løvtaget over samme saae sig om til alle Sider, som om Verdens Held og Lykke vare afhængige af hendes Blik. Hendes Moder var tidligt død, og medens den kraftige Fader færdedes paa Marken med sine Karle, førte hun, hans eneste Barn, Regimentet i Hjemmet. Og Kathi, som hun kaldtes, var slet ikke nogen streng Herskerinde. I en simpel landlig Dragt og uden mange Ceremonier, modtog hun sine Undersaatters Hyldest. Alle elskede hende, thi hun var god og venlig mod Alle, med Undtagelse af En, og dog skulde hun netop vist sig kjerlig mod denne, thi var ikke Henrik Walther hendes Slægtning, havde de ikke de samme Bedsteforældre, og vare de ikke Naboer, ja, levede i saa nær Forbindelse som Sødskende? Den gamle Walther havde nemlig tjent mange Penge i Krigen ved Leverancer af Hø og Korn, og da han ikke kunde tage dem med til den anden Verden, hvilket maaskee nok havde været ham kjerest, da han var en Smule gjerrig, saa byggede han sig en stor Gaard, og for sine to Sønner, Fædrene til Kathi og Henrik, to mindre ved hver sin Side af den store Indkjørsel, for at Brødrene kunde leve i den nærmeste Berørelse med hinanden, og efter dem deres Børn og Børnebørn. Brødrene, som i Landsbyen altid kaldtes den ældre og den yngre Gaardmand, levede mange Aar sammen i Fred og Samdrægtighed, toge sig Koner og fik Børn; men Konerne døde, og Enkemændene sadde tilbage, den ældre med Datteren Kathi, den yngre med Sønnen Henrik. Disse tvende kjere Børn bleve følgelig vogtede som Fædrenes Øiestene, og da begge Brødrene tænkte paa den hedengangne Faders Ord, voxede Kathi og Henrik op med hinanden. Men vi maae med Bedrøvelse berette, at de levede sammen som Hunde og Katte, og omendskjøndt de, ifølge de huslige Forhold og Fædrenes Tilskyndelser, stedse saaes sammen, kunde de dog ikke forliges. Men hvorledes vilde dette ogsaa været muligt? Hun, en stille blid Pige, som talte med Havens Blomster og fodrede Duerne med Levningerne af sin Frokost; han, en vild, kraftig Knøs, som altid laa i Krig med Gaardens store Hunde, den gamle, ærværdige Landsbyvægter og de fulde Frugttræer. Man kaldte dem derfor i hele Omegnen: „De ulige Kammerater."

Saaledes gik det, indtil Kathi for første Gang havde været ved Herrens Bord; da meente hendes Fader, og Henriks med, at nu maatte de unge Menneskers Omgang stilles inden visse Grændser, saa meget mere, da de nu fik Andet at gjøre end at følges ad til Skolen og tumles omkring i Gaard og Have. Kathi fik snart Nøglerne til Mælkekammer, Fadebuur og Ostekjelder, og Henrik maatte med ud paa Marken og prøve sine Kræfter med Ploven og Leen. Nu blev Kløften imellem de unge

Mennesker større, og indskrænkede sig næsten ene til en Hilsen, naar de mødtes. De Gamle rystede paa Hovedet; den ældre Broder mumlede ved sig selv, „den Henrik er en forvildet Krabat," og den yngre sagde paa samme Tid: „jeg frygter for, at Kathi sætter Næsen vel høit." Ligesom altid, tog Landsbybeboerne ogsaa her Deel i hinandens Familieanliggender, og naar ved høitidelige Leiligheder, saasom Kirkegang eller Mindefester, begge Familier viste sig, saa hviskede de unge Knøse til hinanden: „Der komme de ulige Kammerater!"

2.

Aarene henrinde hurtigt, især i Ungdomsalderen. Kathi stod i sin fulde Blomstring og lignede en moden Færsken, saa duftende og yndig var hun at skue. Af Henrik, derimod, havde Tiden gjort en rigtig Klods, og da den yngre Broder en Dag ganske fortvivlet udbrød: „Lodden har truffen ham; han maa afsted i Tjenesten," saa trak den ældre Broder paa Skuldrene og meente: „Det vil ikke skade den ubehøvlede Krabat, at han et Par Aar kommer under Dressur," og Kathi var glad ved Tanken om, at hun blev sin grove Fætter kvit. Den næste Morgen indløb Marschordren. Henrik maatte afsted til Hovedstaden, til de blaae Husarer, som han selv overmodig yttrede sig i Vertshuset; thi nu, meente han, vilde han blive en heel Karl. Men da de unge Knøse havde tømt et Bæger endnu til Afsked, samt i Dæmringen bragt ham hjem med Sang og Klang, og han traadte ind i den gamle kjere Gaard, som han den næste Dag skulde forlade for første Gang og paa lang Tid, da var det paa eengang forbi med de overmodige Tanker, og hede Taarer traadte den ensomme Henrik i Øinene. Da fløi hans Yndling, Tobias, en tam Ravn, som han selv havde fanget og afrettet, op paa hans Skulder og skreg vel tilmode: „Spidsbube, drikke, drikke!" — „Stakkels Tobias," sukkede Henrik, „hvem vil vel fremtidig give Dig at drikke og pleie Dig? Min Fader er Dig just ikke god, thi, mellem os sagt, Du er virkelig, som Du selv siger, en stor Spidsbube." I samme Øieblik strøg Peter, en statelig Hankat, sig op af ham, som om den anede den nære Afsked, og spandt saa veemodigt, at Henrik udbrød i lydelige Smertesyttringer. Han troede sig uden Vidner og gav sit tunge Hjerte Luft i en Taarestrøm, men Kathi, som sad paa Bænken under Gedeblादene i den behagelige Aftenkjøling efter Dagens Hede, medens hendes Fader studerede sin Politik og drak sit Aftenglas, havde hørt hvert Ord, og hendes Hjerte smeltede. Med et velvilligt Sind ilede hun over til Henrik og udbrød: „Men hvad feiler Dig dog? Om Du ogsaa skal være Soldat, hvad vil det vel sige; der er jo ingen Krig!"

Henrik skammede sig, da han saae sig overrasket i sin veemodige Stemning, og uvilkaarlig stammede han: „Ak, Kathi, imorgen maa jeg bort, og Ingen vil tage sig af min Peter og min Tobias."

„Naragtige Henrik," svarede den godmodige Pige, „Dyrene skulle ikke omkomme; er der ikke Andet, som trykker Dig, saa drag Du rolig til Staden — jeg skal sørge baade for Kat og Ravn."

„Tak," udbrød Henrik, „dobbelt Tak, thi jeg veed det maa koste Dig Overvindelse, da Du aldrig har kunnet lide mig."

„Siig dog ikke saadan Snak!" suurmulede Kathi. „Du er min Fætter, og desuden veed jeg af Skriften, at man skal elske sin Næste som sig selv."

„Ja, derom ville vi ikke tale," sagde Henrik, „lad mig derimod minde Dig om, at Muff, Din Yndlingshund, er Peters Dødsfjende. Saasnart den bliver løsladt af sin Lænke, farer den ind paa Peter, som jo rigtignok giver den adskillige Drefigen."

„Jeg skal nok lære ham at holde Fred," udbrød Kathi muntert, „og han skal ikke saa meget som krumme et Haar hverken paa Peter eller Tobias. Og nu Godnat, og Gud bevare Dig idag under Din Faders Tag som imorgen under Kongens!"

3.

Hurra for den lystige Soldaterstand! Der er dog noget Eget ved at være i Kongens Mundering. I Garnisonen og paa Vagtparaden ere Karlene vel under streng Tugt, men lad dem først komme ud i det Grønne eller til de hjemlige Landsbyer, naar de have Orlov, der stoltsere de omkring i deres Paradestads, stramme og pudsede, med den kjække lille Knebelsbart, som er kommen frem medens de have været borte, og som ere en Gjenstand for Beundring af Pigerne og Misundelse af Knøsene, der endnu ikke have faaet Duun paa Hagen. To Aar henrandt, siden Henriks Afreise. Han var ganske rigtigt kommet til de blaae Husarer, havde opført sig bravt og var forfremmet til Korporal. I denne Egenskab fik han en kort Permission og vendte hjem. Henrik passede paa at han kom den Dag, da der skulde være Høstgilde, thi han vilde ret vise sig i sin snorebesatte Jakke og

med den raslende Pallask. Landsbyens Beboere modtog jublende den unge Kriger, der holdt sit Indtog som en Herremand, da Faderen kom kjørende med ham.

Onkel Walther stod ved Porten og hjalp den velkomne Brodersøn nedad Vognen, og bagved ham stod den nysgjerrige og forlegne Kathi med Peter paa Armen og paa den venstre Skulder den sorte Tobias, der forunderligt kontrasterede med den hvide, jomfruelige Axel.

„Jeg hilser Dig, Kathi!" raabte Husaren, idet han uden videre omarmede hende og gav hende et Kys. „Hvor smukt af Dig, at Du strax præsenterer mig Pleiebørnene, som Du har havt under Din Varetægt."

Kathi taalte rødmende Fætterens stormende Hilsen, og det forundrede hende, hvorledes Henrik, der forhen var saadan en Tølper, kunde være bleven saadan en smuk, flink Karl, der lovede at blive Helten ved Høstgildet, ja, hun skammede sig næsten, thi hun var endnu i sin Dagligdragt. Som tidligere, stod hun for ham i sit Livstykke og Skjørt, men saa frisk og yndig, at den blaae Husar uwilkaarligt udbrød: „For Pokker, hvor Du dog er bleven smuk, Kathi!" Kathi blev atter rød og tænkte: „Det er dog den gamle, onde Henrik, som spiller mig allehaande Streger!" Og derfor rakte hun ham først sin Peter, som han dog ikke vilde haare sig til paa, hvorfor den miavende flygtede op paa Ryggen af sin Pleierinde, og ligesaa gik Forsøget med Tobias, der af alle Kræfter skreg: „Spidsbube, Spidsbube!" og som en ægte Ravneunge snappede efter sin tidligere Opdragers handskebeklædte Hænder.

„O, den Krabat kjender mig ikke mere!" raabte Henrik og loe. „Kathi, beholder Du da al Kjerlighed for Dig alene?"

„Dumme Spørgsmaal," havde Kathi nær yttret, men imidlertid rødmede hun for tredie Gang, thi idetsamme raabte Tobias: „Levvel, Henrik!"

„Enfoldige Dyr!" sagde Kathi forvirret og slog Skrighalsen over Næbet, medens den yngre og ældre Broder hjerteligt lo og vexlede et venligt Nik med hinanden. Nu blev den hjemkomne Søn anviist sit Værelse, og Kathi fløi til sit Kammer, for at iføre sig en festlig Dragt. Men hvem kan beskrive den Stolthed, som opfyldte hendes svulmende Bryst, da den blaae Husar om Eftermiddagen, af Taknemmelighed over hendes Godhed mod hans Kat og Fugl, førte hende til Dandseplådsen. Og hele Landsbyen skreg dem jublende imøde: „Der komme de ulige Kammerater!"

4.

Det var en herlig, solklar Foraarsmorgen. En dyb og hellig Stilhed hvilede over Naturen. Kvæget brølede og i Gaarden lavede man sig til at drage paa Markarbeide. Kathi sad allerede ved Hundehuset, hvor Muff fortærede sit Maaltid i bedste Forstaaelse med Peter, medens Tobias hoppede omkring Bakken og nappede et Stykke Brod eller slupprede sig lidt Mælk til. Siden Henriks Besøg i Hjemmet til Høstgildet var nu atter henrundet nogle Aar; den blaae Husar havde aflagt sin pyntelige Dragt, var kommen hjem med en hæderlig Afsked, og havde som en god Søn taget fat paa Plov og Hakke. Netop havde han spændt de kraftige Dyr for Vognen, for at følge efter Karlene i Marken, men han kunde ikke komme afsted; tankefuld slottede han hen til Hundehuset, hvor Kathi og Muff, Peter og Tobias, udgjorde en kjerlig Kreds, som han følte en saa inderlig Trang til at blive optaget i. Endeligt havde han fattet sin Beslutning. Forsigtigt saae han sig omkring, og da han ikke bemærkede noget Menneske i Nærheden, skred han rask hen til den venlige Gruppe.

„Kathi," sagde han, „hvem skulde sagt for fire Aar siden, at Hund og Kat vare blevne saa gode Venner?"

Kathi saae smilende op til ham og yttrede: „Den gode Gud maa have nedlagt det saaledes i enhver Skabning, at de til Slutningen bringes til at holde Fred med hinanden."

„Du har Ret, Kathi. Og vi da, „de ulige Kammerater," som man har kaldt os, ere vi ikke ogsaa nu de bedste Venner?"

Med disse Ord slyngede den forvovne Henrik sin kraftige Arm om Livet paa den unge Pige, og saae hende kjerligt ind i det uskyldige, smilende Ansigt.

„Ja," hviskede hun; „Gud har gjort Alt paa det Bedste," og hun følte sig saa lykkelig.

„Siig, Kathi," vedblev Henrik, „om Du vil være min egen kjere lille Hustru?" Det syntes, som om Tobias vilde fortjene sig Tak som Ægteskabsstifter, thi Dyret fløi pludseligt op paa Kathis Skulder og skreg: „Kjere Henrik, kjere Henrik!"

„Har Du lært Tobias disse Ord?" spurgte Henrik med straalende Øine.

„Ak, ja," stammede Kathi, „En maatte jeg jo dog sige, hvor kjer Du var mig."

Og nu omfavnede han Pigen med stormende Glæde, trykkede hende til sig, svingede hende rundt, og førte hende jublende ind i Stuen. Her sadde de tvende Gamle og røge

deres Morgenpibe. De anede strax, hvad det unge Par havde paa Hjertet, thi allerede længe havde de bemærket Børnenes gjensidige Kjerlighed. Saaledes forenedes de tvende Huse atter til eet, og de „ulige Kammerater" bleve, hvad man i Landsbyen forlængst havde spaaet, Mand og Kone. Glade og fornøiede levede de med hinanden, og mangen en lille Kammerat sluttede sig i Aarenes Løb til det fredelige Kløverblad, Hunden, Katten og Ravnen.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Wesley var snart truffet sammen med sine troe Kammerater, der havde hilst ham med Jubel. De tre hæderlige Mænd vare i den stille Aftentime samlede i et af Teltene, hvor de, udstrakte paa nogle Knipper Halm, meddeelte hinanden, hvad de senest havde oplevet, og Talen faldt ogsaa paa Philibert, som havde overbragt dem den bevidste Seddel fra ham. Her kunde Philibert let være bleven røbet, men han havde Lykken med sig, thi uden at gaae videre ind paa denne Sag, erklærede Wesley blot, at Baronen havde afsendt en Bekjendter, han kunde stole paa, istedetfor selv at tage til Sch—, hvilket denne havde sagt til Wesley, medens han fortav, at det hemmelige Papir var bortkommet.

Efterat Wesley havde erfaret, hvad han ønskede Underretning om, kom han til at tale om et Forehavende, som han tænkte at udføre ved sine Venners Hjelp. Inden han begyndte, stak han Hovedet ud af Teltet og saae sig om til alle Sider, og derpaa tog han Ordet med dæmpet Stemme —

„Sagerne i Slottet staae ganske anderledes, end man troer, og da Tiden er knap, maa jeg ligefrem gjøre det Spørgsmaal, om I mene det alvorligt med Eders Knive og Pistoler, eller I ikke bryde Eder mere om den Eed, I have svoret den polske Frihedssag, end Goddag og Farvel, alt efter Omstændighederne?"

„Saaledes forholder det sig," mumlede de begge med en huul Latter; „hvad der bringer Fordeel, det er vor Sag, enten den er polsk eller russisk."

„Det tænkte jeg nok, og derfor et Ord i al Fortrolighed. Det gaaer nøiagtigt vor Baron, ligesom os; han har ingen Penge, men derimod stort Forbrug for Mønt. Hans Elskede, som hun kaldes, denne fine Grevinde von Czacki, er lige paa Punktet til at spille Bankerot, hvilket behager Baronen saa lidt, at han ønsker Revolutionen, for hvilken hun offrer sig, derhen hvor Peberet groer. Jeg har i Nat havt en lang Samtale med ham om forskjellige Ting. Han har den nøieste Kjendskab til Opstandens militaire Forhold og Kræfter, og — hører og tier! — vil forraade den for Preusserne, kalde dem hid, aabne Porte og Døre for dem, og lade dem tage Insurgentanførerne tilfange, for paa denne Maade at rydde og frelse Slottet og give Grevinden et ordentligt kjølende Pulver, som kan berolige hende for lang Tid."

„For Fanden," brummede Benjamin, „I have et fordømt Hastværk. Tingen er, at vi for Øieblikket sidde i Pølen lige til Halsen."

I Løbet af Samtalen havde de hver havt sin Flaske, som de altimellem havde taget deres Tilflugt til. Da Benjamin paany udstrakte Haanden, for ved en Slurk at forjage en ubehagelig Fornemmelse, udbrød Wesley, som bemærkede hans ophidsede Tilstand: „Ikke en Draabe mere; det er nødvendigt, at være paa sin Post og holde Øinene aabne. Hvad Eders Personer angaaer, da kunne I være ubekymrede, om der ogsaa skulde arrivere Noget. Men hør nu videre, hvad jeg har at sige. Betræffende vor Pengeforretning, har jeg den Troe, at da den hidtil har befundet sig i en saa blomstrende Tilstand, vil den ogsaa fremtidig være at betragte som vort Hovedmaal, naar dette Revolutionsraseri blot har brækket Halsen, hvilket snart vil skee, saa at fredelige Haandteringer kunne trives. Baronen vil ganske sikkert være vor Kompagnon. Han er min bedste Ven, som han selv siger, men hvilket dog i Virkeligheden forholder sig saaledes, at han hellere saae mig under end over Jorden, naar han ikke trængte til mig. Men til Sagen. I den venstre Fløi af Slottet, bagved et Kapel og under de tilstødende Viinbjerge, findes betydelige Kjelderrum, der tjene til Sovehaller for nogle Ahnherrer og Fruer af Grevindens Huus, hvilke forlængst have udspillet deres Roller. Disse Lokaler kunne blive til et sandt Eldorado for vor Møntfabrik, og for at naae vort Maal, ere visse Forholdsregler aldeles nødvendige, og der maa ikke spildes nogen Tid med at sætte dem i Værk. For det Første tør vi ikke lade det komme saavidt, at Grevinden, og saaledes ogsaa Baronen, miste Slottet, og derfor maae vi efterkomme Baronens Villie og forraade Opstanden og faae en Ende paa den. At jeg ikke vil staae bag Koulisserne ved denne Leilighed, kunne I slutte deraf, at jeg endnu i Nat begiver mig med en Raport fra

Baronen til den preussiske Leir ved Breden af Warthefloden."

„Det er Altsammen meget godt," svarede Bernhard og dampede stærkt, „men jeg kan ikke sige, at det Hele tiltaler mig. Der er Alt at tabe og Intet at vinde, saavidt jeg kan see."

„Meget sandt, det er en slet Forretning!" istemmede Benjamin i en fortrædelig Tone. „Vi resikere vor Hals i den Hurlumhei, som kan opstaae, og frelse vi den, hvad have vi saa for det Stykke Arbeide. Nei, man maa høre Pengene klingre, naar Tingen skal gaae fra-haanden, ellers er der ingen Liv i Spillet; man føler sig ligesaa flau som ved at synge uden at drikke. Og hvad er saa vel egentlig vor Part af Forretningen?"

„Lidt nok, til at holde Eder i godt Lune," sagde Wesley med en ligegyldig Mine, og der-paa tilføiede han: „Det er en Selvfølge, at skjøndt jeg veed, Baronen er saa bar for Mønt, at man kan vende op og ned paa ham, uden at høre en Skilling rasle, manede jeg ham dog alvorligt, og da han ikke kunde skaffe Penge tilveie her, udbrød han: ‚Siden I ere saa rov-begjerlige, saa holder Eder skadesløse ved de værdifulde Gjenstande, I ville finde i de Lig-kister, som henstaae i Kjelderne.' Dette Forslag behagede mig særdeles, thi jeg har engang taget det Indre af disse Kister i Diesyn, uden dog at faae Leilighed til nøiere at undersøge Pry-delsernes Værd, og neppe saae jeg Eder inden-for Slottets Mure, førend jeg fattede den Be-slutning at indvie Eder i min lille Privatforret-ning med de Døde. I dette Diemed tog jeg Anledning til at nævne Eder for Baronen som mine Venner, og gjøre ham bekjendt med min Plan. Han havde Intet derimod, og nu til-føiede jeg, at medens jeg udrettede mit Ærinde hos Preusserne, skulde I stige ned i Begravelsen og hente, hvad der fandtes af Værdi. I kunne forlade Eder paa, at det vil blive en god Affaire, Dersom I nu have Lyst til at gaae ind paa Sagen, fører jeg Eder inden Midnat ned i Hvælvingen. Hvem veed, Kammerater," vedblev han hemmelighedsfuldt, „om vi ikke kunne komme til at ende med at gjøre ryddeligt i Salene. Mit Valgsprog er nu eengang: ‚som Tiderne saa Sæderne.' Iøvrigt have vi tillige en lille Villighed at vise Hr. Baronen. Han skjuler nemlig en ung Pige i Slottets venstre Fløi, og da han har Grunde til at bringe hende i større Sikkerhed end her, er det hans Ønske, at vi, efterat have fuldført vort Værk i Begravelsen, skaffe hende til Kapellet, hvor vi skulle lukke hende inde. Vi ville finde en hemmelig Dør aaben til hendes Værelse og den unge Pige i en fast Søvn, hvilket Baronen vil sørge for, at Alt kan skee uden mindste Larm. Jeg er forsynet med de fornødne Nøgler, og venter kun paa at erfare, om I ville være med i Forret-ningen og tjene en god Sum Penge, eller ikke. Bestemmer Eder hurtigt, min Tid er knap."

„Jeg staaer til Tjeneste, Wesley," sagde Doktoren. „I afgjør Sagen med Preusserne og vi udrette vort Hverv i Hvælvingen."

„Og Betingelserne?" spurgte Benjamin forsigtigt.

„Er lige Deling," svarede Wesley.

„Godt, saa er jeg ogsaa til Tjeneste."

Med disse Ord reiste Wesley sig, og hans Staldbrødre fulgte beredvillig hans Exempel.

Trods det indtraadte Mørke, kiggede dog Exkontrolleuren ud af Teltaabningen og saae sig om, inden han forlod sit Skjul. I nogen Afstand bemærkede han det røde Skjær af en Lygte, som hængte under Portalen; Soldaten, som var stillet paa Post her, hvilede sig i en siddende Stilling mod Muren og syntes at sove. Alt var stille, og Dieblikket særdeles gun-stigt. Forberedelserne vare snart trufne. Let bevæbnede forlode de enkeltviis Teltet og sam-ledes efter Aftale bag en Hæk, en Snees Skridt inde i Haven. Her bød Wesley sine Stald-brødre at følge efter ham, uden at tale et Ord. Da de havde naaet Indgangen til den venstre Fløi, stege de op af en Vindeltrappe, ad hvilken de kom til den store Korridor i første Etage. Nu fremtog Wesley en Blændlygte, som han antændte, og efterat have paalagt de Andre at vente, fjernede han sig. Da han faa Minuter efter kom tilbage, hviskede han: „Dørene til de Gemakker, gjennem hvilke vi komme til den unge Piges Værelse, staae paaklem og Alt er i Orden. Nu fremad!"

(Fortsættes.)

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Det gaaer ham altsaa godt, siger Du?" spurgte Præstens Datter med et let Suk.

„Jeg mener det," svarede Thorkel, „og jeg haaber, at det snart skal gaae ham bedre."

„Hvad vil Du sige dermed, Thorkel?" ud-brød Jomfruen hastigt.

„Jeg vil kun sige dette, at han ikke vil tabe Modet, men atter komme til at boe i

Meldalsgaarden og bringe sit Navn til Ære og Anseelse."

„Har han ikke givet Dig noget Ærinde med til mig? Ingen Hilsen?"

„Nei," sagde Thorkel. „Han var borte, da jeg forlod Garnisonen, hvilket skete i en Hast, fordi det var den høie Tid, at jeg kom hid —"

„Du veed heller ikke, hvor han er?"

„Jeg tør ikke udtale mig derom, thi det kunde være, at jeg tog feil," svarede Thorkel, „og jeg holder ikke af, at man skal sige, jeg har faret med Usandhed."

Der hengik nogle Minuter i Taushed; Jomfru Else syntes at være hensunken i Tanker. Endelig tog hun atter Ordet, men hendes Stemme var svag og frygtsom.

„Hør mig, Thorkel," sagde hun.

„Jeg hører Dig, Jomfru Else."

„Og vil Du svare mig?"

„Hvis jeg kan, ja."

„Og Du vil sige mig den rene Sandhed?"

„Derpaa kan Du forlade Dig."

„Man har sagt mig, at Erik fører et vildt og udsvævende Levnet —"

„Hvem har sagt det?" udbrød Thorkel hastigt.

„Det kan jeg ikke meddele Dig —"

„Nu, ligemeget, jeg kan slutte mig dertil," faldt Thorkel hende i Ordet; „der gives dem, som holde meget af at fortælle Dig slige Ting, for at mele deres egen Kage."

„At han letsindigt forøger sin Gjeld, og at han ogsaa har forlokket Dig, saa at Du maatte fordre Penge af Din stakkels Fader, for at give ham dem," vedblev Else.

„Ja," sagde Thorkel, „Pengene, som jeg fik fra min Fader, gav jeg ham."

„Er det sandt?" udbrød hun med en smertelig Betoning.

„Saa sandt, som at Gud er til og hører hvert Ord, vi tale. Men derimod er det Usandhed, at han har forlokket mig; jeg gav ham Pengene, uden at han fordrede dem. Han vidste ikke af, at jeg havde skrevet til min Fader, men erfarede det først bagefter."

„Hvad brugte han dem til?" spurgte hun indtrængende. „Siig mig det, Thorkel, thi at Nøden paa en eller anden Maade har staaet for Døren, er indlysende."

„Tilgiv mig, Jomfru Else, det er hans Sag, ikke min," svarede Thorkel undvigende. „Men jeg beder Dig, tro alt Godt om ham, thi han fortjener det."

„Han fortjener det, siger Du," sagde hun heftigt, „og dog har jeg ikke mindste Grund til at troe derpaa. Hvor er det muligt, at Du kan udtale Dig saaledes om ham?"

„Fordi det er den rene Sandhed," svarede han med fast Stemme.

„Javist," udbrød den unge Pige bittert, „men det er ogsaa den rene Sandhed, at han er reist efter en ung Dame, som han har forelsket sig i."

Dette var Thorkel for meget, og han brød ud i en hjertelig Latter, som om han følte en inderlig Glæde over hendes Skinsyge.

„Hør mig, Jomfru Else," sagde han skjemtsom, „og troe mig," tilføiede han hjerteligt, „naar jeg siger Dig, at Du ikke skal gjøre Dig mindste Sorg i saa Henseende. Rigtignok er han reist efter en ung Dame, som Du siger, men ikke for at ægte hende, derpaa kan Du forlade Dig som paa Evangeliet. Dette skeer ligesaa lidt, som at den Tølper Clas nogensinde kommer til at ægte min høitelskede Sigrid, eller at Kong Olufs Bryllupstog stiger ned fra Romsdalsfjeldene, og Hedningepræsterne, som han har forvandlet til Steen og maa blive, hvor de staae, til evig Tid, atter blive levende. Nei, nei, frygt ikke for det, men giv Dig tilfreds, Jomfru Else, thi jeg siger Dig, at den hele Historie er Løgn, som Tiden nok skal vise."

„Erik er altsaa ikke forfalden til et syndigt Levnet?" spurgte hun i en Tone, som røbede, at hun fattede Mod og Tillid paany.

„Jeg siger kun, at der ikke er nogen Falskhed ved ham," sagde Thorkel, „og det skal Du selv erfare."

„Han haaber altsaa at vende tilbage til os? At leve her?"

„Det gjør han sikkert, Jomfru Else, og det af sit ganske Hjerte."

„Og han tænker paa os — han tænker ogsaa paa mig?"

„Ja, ja!" raabte Thorkel, „vær vis derpaa. Der er ikke henrunden en eneste Dag, paa hvilken han ikke har talt om Dig, og tænkt paa gamle Tider. Og nu —" han holdt inde og tilføiede derpaa: „Vent en Stund og see an hvad der kan skee. Der maa snart indløbe Efterretninger fra ham, og hvad jeg erfarer, skal Du uopholdeligt blive sat i Kundskab om. Du har en god Ven i mig, Jomfru Else, derpaa kan Du forlade Dig."

„O, gode Thorkel, jeg troer det, og sætter min fulde Lid til Dig," sagde Else med zittrende Stemme.

„Ja," vedblev han, „det er saavel for Eriks som for Din og Sigrids Skyld, og fordi det gaaer mig som Dig og ham. Men Du maa være modig og bestemt, og ikke lade Dig

foresnakke Noget af denne hulkindede Karl fra Molde, som, trods alle sine mange Penge, ikke er værd at have til Mand."

„Men min Fader, kjere Thorkel?" klagede Jomfruen, „min Fader?"

„Tal frimodigt med ham, og sig ham reent ud, at Du ikke vil have Hr. Schieman."

„Er jeg da ikke min Faders Barn?" sagde hun med Alvor. „Kan Sigrid være ulydig mod sin Fader, naar han befaler hende at efterkomme hans Villie?"

Han tav og betænkte sig, og det var let at indsee, at dette Spørgsmaal satte ham i Forlegenhed.

„Nei," sagde han endelig, „det gaaer ikke an, omendskjøndt det er haardt at opgive sine kjereste Forhaabninger; men en Faders Villie maa holdes i Ære, og hvad den byder maa ansees for Ret, enten det er det eller ei. Men er der ikke Andet for, saa gjør som Sigrid og sæt et muntert Ansigt op, medens Du ikke lader Dig mærke med, hvorledes det staaer til med Dit Hjerte, og see saa efterhaanden at vende Din Faders Sindelag til Din Gunst."

„Men hvorledes skal jeg bære mig ad dermed, kjere Thorkel?" spurgte hun bedrøvet.

„Der er mange Maader at tage en Ting paa, og Forstanden maa tages med paa Raad, eftersom Omstændighederne stille sig," svarede Thorkel i en opmuntrende Tone. „Hvad Du især maa have forøie, Jomfru Else, er at vinde Tid, thi den, der vinder Tid, vinder meget, ja ofte Alt. Naar Stormen griber vor Baad, søge vi at holde den borte fra Klipperne og bringe den i aabent Vand, medens vi haabe paa Herrens Beskjermelse. Saaledes skal Du ogsaa bære Dig ad og ikke tabe Taalmodigheden; hvem veed hvor hurtigt Vind og Veir kunne forandre sig. Se Du opnaaer Udsættelse til Høsten; sig, at Du vil betænke Dig! Jeg formoder, at Sigrid vil tage Tingen paa samme Maade, hvis Clas kommer hende for nær med sin Paatrængenhed efter Faderens Samtykke. Fremfor Alt et godt Mod, Jomfru Else, og vi skulle nok faae Bugt med de onde Aander, som ville forstyrre vor Lykke."

Der hørtes en let Larm oppe ved Gaarden og Yderdøren blev kastet haardt til.

„Det er min Fader," hviskede den unge Pige; „iil hastigt bort, medens jeg gaaer ham imøde. Men forend Du gaaer, saa modtag min hjertelige Tak. Naar Du har Noget at tale med mig om, eller Du har en eller anden Efterretning —"

„Saa meddeler jeg det til Sigrid, der forbereder Dig paa mit Komme."

„Ja, ja, men skynd Dig nu bort, og Himlen beskytte Dig og Sigrid — —"

„For den Slyngel, Clas," lo Thorkel. „Ham skal Sælhunden sluge, eller ogsaa gjør jeg det selv."

Med eet Spring var han over Gitteret og forsvundet. Da Alt var blevet stille, steg Clas nedad Træet og knyttede Hænderne efter ham. „Vent, Du Usling," mumlede han; „Du skal lære Clas Gorud at kjende, baade Du og Din fordømte Sælhund!"

5.

„Den næste Morgen efterkom Thorkel Hr. Schiemans Anmodning om at indfinde sig hos ham. I sin Jolle foer han over til Molde, omendskjøndt Veiret var endnu slettere end den foregaaende Dag, og en skummende Strømgang trængte sig ind i Fjorden fra Sundet ved Otterøen. Da han naaede Kjøbmandens Huus, sad Clas paa Bænken i Forstuen tilligemed tvende andre Mænd, haandfaste Karle, som arbeidede i Pakhusene. Deres Dvælgs Jakker havde de smøget op for Hænderne og aflagt Læderforklæderne, som befæstedes om Livet med en bred Spænderem. Da de saae ham komme, stak de Hovederne sammen og betragtede ham fra Top til Taa. Thorkel gik forbi dem, uden at tage noget Hensyn til deres Minespil, sagde Goddag, og kastede derpaa Blikket paa Clas, som nikkede skjødesløst og takkede, men af hans Øine udtalte sig intet Godt.

„Gaa kun ind," sagde han; „Hr. Schieman venter paa Dig. Han har forlængst spurgt om Du ikke var kommet."

Thorkel betænkte sig et Øieblik, stak sin Haand i Lommen, som om han følte efter Noget, og gik derpaa videre. Kjøbmanden sad ved sit Skrivebord, men han saae ikke op fra Papiret da Døren gik.

„Hvem der?" spurgte han, medens han skrev videre.

„Det er mig, Herre," svarede Thorkel. „Guds Fred i Dit Huus!"

„Naa, saa det er Dig!" udbrød Hr. Schiemann, „Hvad vil Du?"

„Du har bestilt mig herhen, og derfor er jeg kommen."

„Du var altsaa hos Præsten, hvem Du overgav mit Brev?"

„Ja, Herre, jeg begav mig til Præstegaarden, da jeg tog herfra, og traf Hr. Bille hjemme."

„Og Du fortalte den gode Herre den rene Sandhed?"

„Ja, det gjorde jeg."

„Takkede han Dig derfor, og var han tilfreds med Dig?"

„Meget tilfreds, og han takkede mig ogsaa."

„Han vilde beskjærme Dig mod Alle, som vilde skade Dig og sige Ondt om Dig?"

„Saaledes sagde han, Herre, og jeg antager derfor, at det vil skee."

„Gav han Dig intet Ærinde? Var der Intet, han paalagde Dig?"

„Jo vel, Herre, efterat jeg havde betroet ham, at hans Datter vilde tale med mig i Haven —"

„Hvad saa?"

„Saa paalagde han mig, at jeg skulde sige Jomfru Else den rene Sandhed og svare paa Alt, hvad hun spurgte om, naar jeg kunde, naturligviis."

„Og det gjorde Du?"

„Ja, Herre."

„Du skildrede hende det slette Liv, som Erik Meldal har ført?"

„Jeg skildrede det, som det har været, ganske overensstemmende med Sandhed, saavidt mit Kjendskab strækker."

Hr. Schieman lagde Pennen fra sig, gjennemlæste det Brev, han havde skrevet, kom Sand paa det, vendte sig derpaa om og fæstede sine graae, skarpe Øine paa Thorkels Ansigt.

„Godt," sagde han; „og nu kommer Du til mig, for at faae Din Løn?"

„Nei, Herre, ikke nogen Løn, men kun for at spørge, om Du vil overgive mig Huset histovre. Du kan jo stille Dine Betingelser."

En haanlig Latter fløi over Kjøbmandens haarde Ansigt.

„Nei," sagde han. „Huset histovre kan Du ikke faae, thi det har jeg lovet Clas Gorund, men Løn skal Du faae som forskyldt. Se, her har jeg netop for Din Skyld skrevet til Fogden Hegborg, for indtrængende at anbefale Dig til ham. Du skal høre, hvad jeg har skrevet, for at Du kan dømme om min Taknemmelighed."

Haa tog Brevet og læste med lydelig Røst:

„Min kjere Ven Hegborg!"

„Siden tre Dage er Thorkel Ingolf vendt „tilbage hertil, og jeg maa gjøre Dig opmærk„som paa ham som en Person, der maa holdes „et vaagent Øie med. Jeg vilde antaget mig „ham, givet ham Arbeide, og havde besluttet for „Alvor at staae ham bi, naar han fortjente det, „og i samme Aand har den gode Jöns Bille „viist sig imod ham, men kun til liden Baade. „Krabaten har foretrukket paa det Skjendigste „at belyve og bedrage os, og da han gaaer og „driver om uden Tag over Hovedet, da alle „ærlige og honette Folk vise ham fra sig og In„gen vil give ham Arbeide, saa seer jeg ikke „rettere, end at en slig Vagabond kun kan være „farlig for Menigheden, hvorfor jeg beder Dig „om, i den offentlige Sikkerheds Navn, at skaffe „os Ro for denne Person, ved at skaffe ham „Ophold og Beskjeftigelse i Spindehuset."

„Efterat have hørt dette," tilføiede Kjøbmanden, „saa veed Du, hvorledes jeg har anbefalet Dig, som ogsaa, hvad der forestaaer Dig."

Thorkel havde hørt til, uden at forandre en Mine. Endeligt spurgte han i en sagtmodig Tone: „Hvorfor har Du gjort det, Herre?"

„Hvorfor? Og derom vover Du frække Karl at spørge!" skreg den rige Kjøbmand. „Vil Du negte, at Du paa det Skjendigste har misbrugt Hr. Jöns Billes og min Tillid — at Du har bedraget os?"

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den kolossale Ballon, med hvilken Amerikaneren Lowe, ledsaget af syv Personer, vil reise fra Newyork til Liverpool, er 387 Fod i Omfang og 130 Fod i Gjennemsnit. Det lille Passageerskib er 20 Fod i Omfang og af 4 Fods Dybde, og ved et 15 Fod langt Forhæng gjort til en Art Værelse, der vil blive opvarmet ved en Ovn, i hvilken der tillige kan koges. Ydermere medfører Ballonen en Redningsbaad med Seil, Mast og en Dampmaskine paa fire Hestes Kraft; denne Baad vil indeholde Næringsmidler, Vand, Faldskjerme, Brevduer, Kautschuksække, til at udkaste forskjellige Gjenstande i, Stenkul, og andre Sager.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 11te November. № 46.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Béranger (med xylographeret Portrait.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.)

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

De skrede hen til Enden af Korridoren, stege ned ad en bred Trappe og stode snart for Kapellets smalle Jernporte. Dette dannede en taarnlignende Udbygning paa Skraaningen af Viinbjerget. Kapellet blev ikke mere brugt, og da der ikke var foretaget Noget ved det i Aarrækkernes Løb, stod Taarnet endnu i sin hele gammelgothiske Skikkelse, medens Slottet var undergaaet mange Forandringer efter den franske Bygningsstil. Oprindeligt havde det været et Vagttaarn, der i sin Tid var indrettet som Huskapel. Loftet var hvælvet, Gulvet steenlagt. Ligefor Indgangen hævede sig i en dyb Nische et Alter med et Krucifix, og paa hver Side af samme vare tvende andre Nischer.

De Indtrædende rettede deres Skridt mod en af disse, i hvilken Wesley stillede sig.

„Her ere vi ved Stedet," sagde han, idet han stampede med Foden og fremkaldte en Klang, der betegnede, at han stødte mod en Jernplade. Han løftede den iveiret, og lyste ned i Kjelderhvelvingen. „Følger mig," tilføiede han, og de stege ned i Dybet, hvor de mødtes af en tung, klam Luft. Bernhard betragtede de rummelige Lokaler, som i det skumle Halvmørke efterhaanden udbredte sig for ham, og i en fortrædelig Tone yttrede han: „Her er Plads nok og Stedet er sikkert, men det er en fatal Omstændighed, at Indgangen til vort fremtidige Værksted er endnu snævrere end Døren til Paradis. Det vil ikke være muligt at bringe nogen af vore Maskiner ned i disse Rum."

„Vær ubekymret," svarede Wesley; „fra Viinbjerget fører en anden meget bekvem Indgang hertil; men Grevinden har Nøglen til samme, da her opbevares en Deel Munition, og Baronen vilde helst undgaae at forlange den."

„Hvor finde vi Kisterne?" udbrød Benjamin, som gik foran, utaalmodig.

„Hist tilhøire i Korsgangen," sagde Wesley og skred frem med Lygten. „Døren er aaben; der staae de."

Ved det temmelig stærke Lysskin kunde man oversee Rummet, som fremviste fem Kister, der stode paa raae Steenblokke. Her hvilede to af det grevelige Huses ældste Ahnherrer med deres Gemalinder; det tredie kvindelige Lig hidrørte fra en nyere Tid. Samtlige Døde havde været balsamerede, og de mørke Mumier laa i pragtfulde Dragter, som vel vare afblegede, men dog for en Deel vedligeholdte.

„Giv Lygten hid!" raabte Benjamin begjerlig. Han stillede den paa Kanten af den første Kiste, efterat have stødt Laaget af, og begyndte sit Rov med at sætte sig i Besiddelse af de Ringe, som fandtes paa Ligets stive Fingre. Bernhard fulgte roligt hans Exempel, og Ringe, Kjeder, Perler og smaae værdifulde Reliquier, hvormed man ødselt havde udstyret de Døde, forsvandt i hans Lommer. Uden at der blev talt et Ord, var man bleven færdig med de mandlige Kadavere, og nu gik det løs paa de kvindelige, som lovede et endnu rigeligere Udbytte.

„Jeg maa nu bort," afbrød Wesley den

uhyggelige Stilhed, idet han kastede et mistroisk Blik paa sine Staldbrodre. „I blive her, og vente min Tilbagekomst, hvilket er nødvendigt for Eders Sikkerhed, da jeg ikke kan vide, hvorledes min Sendelse til den preussiske Leir falder ud, da den let kan have tilfølge, at her skeer et Overfald inden Nogen aner det. Om sex Timer skal jeg atter være hos Eder.“

Uden at afvente deres Svar, forlod han Gravhvelvingen. Bekjendt med Lokaliteterne, naaede han op i Kapellet, hvor han trykkede Falddøren i, saa den ikke kunde aabnes nedenfra.

Vi kjende Baronens Plan med at indespærre Konstance i Kapellet. Henimod Aften var, som sædvanligt, hendes The bleven bragt op paa hendes Værelse. Hun havde intet nydt af den, skjøndt hun ikke havde nogen Anelse om, at Baronen havde blandet den med et søvndyssende Middel; den blev urørt staaende paa Bordet. Siden det Øieblik, Baronen havde forladt hende, var hendes eneste Tanke, at flygte bort fra Slottet, thi hun indsaae, hvilken farlig Fjende hun havde i hans Person, men hun saae ingen Mulighed i at finde en Fortrolig, der kunde være hende behjelpelig dermed. Hendes Betjening udførtes af ung Person, som var leiet til at passe paa hende, og hvis Væsen var saa anmassende, at hun behøvede sin hele Kulde og Selvbeherskelse, for at holde ham i passende Afstand. Hun havde tænkt paa, at anraabe Grevinden om Medlidenhed og Beskyttelse, men Tanken om, at hun vilde knytte hende til sine Planer, bragte hende til at opgive sin Beslutning. Den nærværende Aften var henrunden i dyb Grublen over, paa hvilken Maade hun skulde frigjøre sig for sin nærværende Stilling. Hendes Hjerte var beklemt og hendes Sind opfyldt af Frygt. Tanken om, at Baronen atter kunde indfinde sig hos hende og overvælde hende med nye Trusler, opfyldte hende med Rædsel i dette afsidesliggende Værelse. Hendes ophidsede Phantasi udmalede hende allerede de Skrækkebilleder, for hvilke hun zittrede, og hun syntes at høre Baronens Stemme. Pludseligt sprang hun op fra Sophaen med et Angstskrig. Hun vilde bort, men hvorhen? Skjelvende stod hun midt i Værelset og lyttede, men Alt var stille omkring hende, og hun fattede sig.

Konstance erindrede sig i dette Øieblik, at Baronen, da han første Gang indfandt sig i hendes Værelse, maatte være kommen igjennem en hemmelig Tapetdør, da hendes egen havde været lukket. Hun ilede strax hen i den Deel af Lokalet, hvor hun antog den maatte findes, og hun tog heller ikke feil. Hun lod Haanden glide over Væggen, trykkede hist og her paa den, og blev ved saalænge, indtil Panelet gav efter og en lille Dør aabnede sig ganske lydløst. Hun formaaede neppe at undertrykke et høit Henrykkelsesskrig. Men hvorhen førte denne Aabning? Skjenkede den hende Frihed? Konstance tøvede ikke, men ilede igjennem Døren. Hun befandt sig i et smalt og aldeles mørkt Kabinet, og hun maatte atter føle sig for langsmed Væggene. En neppe synlig Lysstraale lod hende her finde en Udgang til en Korridor, der førte til en Række store Gemakker i den venstre Fløi af Bygningen, og hvortil, paafaldende nok, alle Døre stode paaklem. Hun skred hastigt igjennem flere af disse Lokaler, uden Mod til at see sig om. Maanen, som snart forsvandt bag Skymasserne, snart kastede sine klare Straaler indad de høie Vinduer, lod Konstances ophidsede Phantasi see bevægelige Skikkelser, som opfyldte hende med Rædsel. For at banlyse disse Syner og ordne sine Tanker, greb hendes Haand efter Rosenkrandsen, som hun endnu bar ved Hoften, men i sin Iver sønderrev hun den, og en Deel af Kuglerne rullede henad Gulvet. Dette Tilfælde forvirrede hende endnu mere, og hun ilede videre med bevingede Fjed. Da de af Baronen aabnede Døre, overensstemmende med hans Plan, førte til Kapellet, befandt den stakkels skjelvende Pige sig pludseligt foran Alteret med Krucifixet, som netop oplystes af Maanens blege Straaler. Skrækken havde lammet saavel hendes Aand som hendes Legeme. Da hun saae Alteret, troede hun atter at befinde sig i Klosteret. Hun fløi hen til det, som om hun havde fundet et Asyl, og hendes Hænder vilde omklamre Korset, men i samme Øieblik svandt hendes sidste Kraft, og hun sank bevidstløs ned paa Alterets Trin.

Philibert, som forgjeves havde søgt at komme paa Spor efter Konstances Ophold i Slottet, og ikke kunde bekvemme sig til at tilbringe Natten sammen med Bernhard og Benjamin i Teltet, havde netop søgt sig et Skjul, hvor han vilde overnatte, da han fik Øie paa Falskmøntnerne og en tredie Person, som forsvandt i Sidefløien. Han tænkte sig strax, at deres Hensigt var at undersøge de Hvelvinger, som de havde udseet til Udførelsen af deres forbryderiske Planer. Uagtet han nærede Frygt for at støde sammen med dem, besluttede han sig dog til at snige sig efter dem, og uden Vanskelighed naaede han Korridoren, som baade førte til Kapellet og til den lange Række af ubeboede Værelser. Kort efter, at Konstance var ilet igjennem disse, traadte Philibert ind i samme. Ved at kaste et flygtigt Blik ind i Kapellet, havde han sagt sig selv, at Veien til de underjordiske Hvelvinger førte igjennem dette, og han

fjernede sig derfor hurtigt. Tanken om Muligheden af at komme til Kundskab om den unge forfulgte Pige, lod ham glemme det Mislige i, at trænge ind i Værelserne. Langsomt skred han fremad, ledet af Maanens usikkre Lys. Med Et kom han til at træde paa en af de smaae Kugler, som vare faldne af Konstances Rosenkrands. Da han vilde tage den op, kom hans Haand i Berørelse med flere lignende, og da han havde samlet saa mange, som han kunde finde, undersøgte han dem ved Vinduet, og opdagede let af deres Form og forskjellige Størrelse, at de hørte til et Paternoster. Med Forundring spurgte han sig selv, hvorledes de vare komne her, og paa samme Tid blev det ham paafaldende, at alle disse Gemakker, som førte til Kapellet, stode aabne. Det forekom ham mere end sandsynligt, at en lumpen Handling stod i Forbindelse med denne, mulig under en alvorlig Modstand, sønderrevne Rosenkrands, og han besluttede, hvad det end skulde koste, at stræbe efter Visshed, thi bestandig blandede Konstances Billede sig i den Begivenhed, han tænkte sig som stedfunden. Uden at vakle, vendte han hurtigt tilbage til Kapellet, men han havde neppe betraadt det, førend han hørte en Larm, som bragte ham til i Hast at søge et Skjulested. Just i dette Øieblik var Wesley steget op fra Hvelvingen og havde ladet Jernpladen falde til efter sig. Mumlende ved sig selv, forlod han Kapellet, og det stærke Slag, hvormed han slog Døren i efter sig, sagde Philibert, at han var indelukket.

(Fortsættes.)

Béranger.

Denne Digter var, ligesom den skotske Digter Burns, et ægte Barn af Folket. Hans egentlige Forældre vare ham, og saaledes ogsaa Verden, saa godt som ubekjendte. Det synes, at Faderen har været for fattig til at kunne ernære sine Børn, og saaledes kom da den lille Béranger, der var født 1780, til sin Bedstefader, en Pariserskræder, der traadte ham i Faders Sted, ligesom ogsaa en gammel Tante, der levede paa Landet i Nærheden af Hovedstaden, tog sig af ham. Hans Fader figurerer to Gange i hans biographiske Memoirer, første Gang som Forfærdigeren af en Stambog over sin Familie, i hvilken han betragter sig som Efterkommer af den store „Béranger," Hovedet for en anseet og mægtig provencalisk Familie, hvorfor han skrev sit Navn med „de" foran, hvilket hans Søn, Poeten, efterlignede, og anden Gang, da Faderen spurgte Drengen, hvad han tænkte paa at være, hvilket denne med temmelig Tillidsfuldhed besvarede med Ordet: „Digter!" Ved Revolutionens Udbrud blev den unge Mand skikket til sine Tanter i Pikardiet. Her holdt en af disse, en simpel, from Kone, ham især til at læse Katechismen, thi dette var det ypperligste Værk, hun kjendte; men hun blev meget forbauset og meget bekymret, da hun en Dag bemærkede, at Bladene i den hellige Bog vare bedækkede med Citater af Moliere, Racine og Voltaire. Paa samme Tid besøgte han en Skole og et Bogtrykkeri, for at blive Sætter. I Skolen fik han de første republikanske Ideer, i Trykkeriet tiltog hans Kjerlighed for Poesi. Bogtrykkeren lagde Mærke til Drengens Anlæg og udviklede dem. Atter vendt tilbage til Paris, efterat han havde forelsket sig i en lille henrivende Pikarde, ved Navn Lisette, forsøgte han her at tjene saa mange Penge som muligt, for at sende dem til sin Elskede. Nogle Royalister, som vilde indvikle ham i en Sammensværgelse, bøde ham Penge, dersom han vilde lade sig optage i deres Forbund, men hans demokratiske Grundsætninger forhindrede ham i at gaae ind paa et saadant Tilbud. Snart efter kom Lisette til Paris, for at dele hans Armod med ham, hvilken, som han beretter i et senere Brev, var meget bitter at udholde. Tvungen dertil af Nøden, skrev han til Lucien Bonaparte, skildrede ham sin Stilling, og vedlagde nogle Digte. Han fik et venligt, opmuntrende Svar, en Pengeunderstøttelse, og senere, som Medlem af Akademiet, en Pension. Dette gjorde ham uafhængig og gav ham Ro til ganske at leve for Poesien. Hans første Digtsamling, der indeholdt fleest anakreontiske og bacchanalske men kun faa politiske Sange, udkom under Keiserdømmet og gjorde ham berømt over hele Frankrig. Keiseren selv skjenkede dem sit fuldeste Bifald, og overalt sang man Bérangers Viser. Man tilbød ham en Plads som Censor, hvilken han afslog at modtage, men da Lucians Pension ikke længe var bleven ham udbetalt, saae han sig nødt til at tage en Skriverplads i Undervisningsministeriet, der kun gav ham et meget beskedent Udkomme. Napoleon faldt, Béranger, der var en ligesaa stor Beundrer af hans Genius, som Hader af hans Despoti, havde aldrig digtet Noget hverken for eller imod ham. Bourbonnernes Restauration vakte derimod hans Muse, og da han hadede og foragtede dem, gav han sine Følelser Luft i adskillige Digte,

Béranger.
Født 1780, død 1857.

som angreb den daværende Regime. Han paadrog sig herved en Advarsel af Politiet og i mange Aar udgik hans Produktioner anonymt eller blot i Manuskript. Træt af under Bourbonnerherredømmet at beklæde et Embede eller en Stilling, nedlagde han sin Skriverpost 1821 og offentliggjorde samme Dag et Bind Sange, blandt hvilke der befandt sig nogen af hans skarpeste Satirer med Bourbonnerne. Béranger indtraadte nu i Klubben Moulin Vert, hvor hans Viser bleve sungne i muntert Selskab ved de fulde Glas. Men blandt Medlemmerne befandt sig en Judas, som hemmeligt angav Digteren, hvilket havde tilfølge, at hans Sange bleve konfiskerede og han selv fængslet. Hans Anklage er en eiendommelig Kommentar til de forskjellige

Arter af Despoti, der blomstrede i Frankrig. Han blev anklaget for at have krænket den offentlige Moral og Anstændighed, Religionen og Kongens Person. Statsprokureuren androg paa livsvarig eller flereaarig Fængselsstraf, men Dupin, hans Forsvarer, holdt et saa varmt og glimrende Foredrag, at han slap med tre Maaneders Fængsel og en Pengebøde, som hans Venner tilveiebragte. Da han var kommen ud af Fængslet, offentliggjorde han sine udmærkede Digtninge, i hvilke Jesuiterne saa sarkastisk bleve revsede. Marchangy, Overstatsprokureuren, androg atter paa, at der reistes Klage mod Digteren, og denne Gang blev han dømt til en Mulkt af ti tusinde Franks og et kort Fængsel. Huset Lafitte udbetalte Mulkten, og i sin Celle i la Forre modtog Béranger Besøg af Frankrigs første Mænd, og Regjeringen erhvervede sig kun Had ved denne Forfølgelse. I Aaret 1830 var han en ligesaa populair Personlighed som Lafayette. Hans Büste blev baaret igjennem Gaderne, og Folket forlangte, hvad ogsaa den nye Konge bifaldt, at Béranger fik en Stilling i Kabinettet. Men Poeten havde ingen Tillid til Ludvig Philip, og gav Afkald paa det offentlige Liv. Han levede med Judith, en Grisette fra det latinske Kvarteer, i Passy i landlig Ro og Afsondrethed, og har forherliget dette Fruentimmer i flere af sine senere Sange. Forgjeves trængte Forlæggerne ind paa ham og bøde ham betydelige Honorarer; men han var saa klog at betænke, at han havde skrevet Nok for sin Berømmelse. En Vennekreds pleiede at besøge ham i Passy, og i denne saaes Ministre og Parises største Celebriteter, der toge tiltakke hos ham med et Stykke Svinekjød med Gemyse, som Judith havde tillavet, inden hun satte sig med tilbords. Unge Skribenter kunde vanskeligt finde en retfærdigere, venligere og elskværdigere Raadfører og Opmuntrer, end han var. Beboerne af Passy, som troede at skylde ham en Æresbeviisning, tilbøde ham i al hjertelig Simpelhed et skyggefuldt Gravsted paa deres Kirkegaard. I nogen Tid opholdt han sig i Fontainebleau og derpaa i Tours, hvor han levede aldeles tilbageholden, men vendte dog atter tilbage til Paris, hvor han leiede sig en Bolig i det latinske Kvarteer. Af Ludvig Philip modtog han hverken Titel, Embeder, et Sæde i Akademiet eller Æreslegionsordenen; han var i den Henseende urokkelig. Under det nærværende Keiserdømme forholdt han sig aldeles rolig. I sine ældre Aar ægtede han Judith, som døde i 1855, og hvis Bortgang smertede den gamle Ven dybt. Da han selv nærmede sig sit Endeligt, sendte Keiserinden Bud til ham og gjorde sig forgjeves Umage for at bevæge ham til at udsone sig med Kirken. Præsterne vare allerede tilstede for at give ham Sakramentet, hvis han forlangte det, men det skete ikke — Digteren Béranger døde som han havde levet. For at hindre enhver Bevægelse, samlede Keiseren paa hans Dødsdag et stort Antal Tropper i Paris, og allerede Dagen efter hans Hedengang blev han begravet, idet man udtrykkeligt holdt Folket i Tvivl om, naar han skulde stedes til Jorden. En Gade i Paris er opkaldt efter ham, og der vil blive sat ham et Mindesmærke.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Du har bedraget Dig selv, Herre," sagde Thorkel. „Som jeg mærker, har En eller Anden hemmeligt sneget sig til at høre, hvad jeg sagde til Jomfru Else i Haven, og disse Ord, som den usle Spion har bragt Dig, synes ikke at have fundet Dit Bifald. Imidlertid har Du Intet at bebreide mig. Du opfordrede mig til at sige den rene Sandhed, det samme gjorde Præsten, og jeg har troligt opfyldt hvad I forlangte af mig. Hvorfor skjelder Du da paa mig? Dersom Du vilde havt En, som kunde lyve og skumle efter Dit Behag og for at fremme Din Plan, saa har Du henvendt Dig til den Urette."

„Ha, Du elendige Lump og Usling!" skreg Hr. Schieman rasende og knyttede Hænderne. „Ud af mit Huus med Dig. Dog, vent et Dieblik, og tag med, hvad der tilkommer Dig."

Han rev voldsomt i Klokkestrengen, og igjennem een Dør traadte Clas og begge Arbeiderne, gjennem en anden Bogholderen.

„Riv den Karl Klæderne af Kroppen," vedblev Hr. Schieman og pegede med et vildt Blik paa Thorkel Ingolf, som havde trukket sig et Skridt tilbage for at have Ryggen fri. „Alt, hvad han har paa, er min Eiendom, og han skal ikke beholde en Trevl af det Hele. Pluk Fjærene af Fuglen og kast ham saa ud paa Gaden til Spot og Skjendsel."

„Herre," sagde Thorkel, „Du fører et Sprog som om der ikke gives Love i Norge, og som om Du kunde gjøre med mig, hvad Du behager; Du lyver for Fogden og stiller mig i et falsk Lys, thi jeg har ikke voldt Nogen Skade hverken paa Legeme eller Gods. Men Din

Slethed vil komme for en Dag, og Du vil selv høste den Skam, Du har tiltænkt mig."

„Gjører ingen Omstændigheder, Kammerater!" raabte Clas og greb Thorkel ved Kraven. „Ind paa ham og ud med ham!"

Med en lynsnar Bevægelse dreiede Thorkel sig om, og inden Arbeiderne kunde springe til, fik Clas saadant et Slag i Hovedet, at han tumlede henimod Døren. I samme Øieblik foer Thorkels Haand ned i Lommen, og en bred, skarp Kniv, saaledes som Bønder og Fiskere bære den hos sig i en Læderskede, lynede Karlene imøde og bragte dem til at vige tilbage.

„Holder Eder i Afstand, dersom I have Eders Liv kjert," sagde Thorkel med et mørkt Blik, som gjorde sin Virkning. „Og Du, slette Mand, vov ikke at prøve paa at lade Din lave Hevn bringe i Udførelse. De Klæder, jeg bærer, har jeg kjøbt af Dig efter Dit eget Forslag, og da vi opgjorde Regningen, beløb den sig til otte Daler. Disse kom jeg for at betale Dig, thi jeg vil ikke staae i Din Skyldbog. Her er Pengene, og nu gjører Plads I der, og skammer Eder ved Eders slette Handlinger."

Han lagde otte Daler paa Bordet, og viste Kjøbmanden at de laa der. Hr. Schieman saae ganske forbauset ud; han havde ikke tiltroet ham Hvid eller Skilling, og han vilde netop til at spørge ham, hvor han havde stjaalet disse Penge, men han betænkte sig, thi Thorkel saae ikke ud til at ville lade sig byde mere. Han holdt endnu Kniven fast i Haanden, hans Øine havde en rødlig Glands, og der var et Lyn i dem, som hos en Rovfugl. Den stærke Clas havde han kastet fra sig med et eneste Slag, der havde været af en saa kraftig Beskaffenhed, at denne endnu stod som bedøvet; en saadan forvoven Karl kunde man uden Vanskelighed tiltroe det Allerværste. Hr. Schieman tav derfor, omendskjøndt han var færdig at briste af Harme, thi Thorkel havde aldeles kuldkastet den Hevn, han havde tiltænkt ham. Nogen skulde han været jaget ud af Huset, efterat være bleven ordentligt gjennempryglet, og nu? Begge Arbeiderne stode parate med Spænderemmene, som hørte til deres Læderforklæder, og ingen af dem vovede at løfte Haanden mod den frække Karl, som vilde gaae bort, uden at saa meget som en Finger hindrede det.

„Afsted!" skreg den rige Kjøbmand og stampede i Gulvet. „Du skal snart faae Din velfortjente Løn baade af Foged og Dommer."

„Jeg frygter Dig ikke," sagde Thorkel og loe. „Du vil nok vogte Dig for at anklage mig, thi Du har angrebet mig uden al Ret, og Dine slette Handlinger vilde da komme for en Dag. Vær glad til, hvis jeg tier, og tag Dig vel iagt for Stenene, som ligge paa Din Vei."

Med disse Ord skred han stolt ud af Døren, og Ingen rørte sig, for at standse ham. Da han var borte, kastede Hr. Schieman Brevet til Fogden henad Skrivebordet, thi han tænkte ikke længer paa at afsende det, og formodentlig havde han vel ogsaa kun havt til Hensigt at indjage den unge Karl en gavnlig Skræk. Fortrædelig traf han Panden i dybe Folder og tav i nogle Minuter; derpaa vendte han sig mod Arbeiderne og sagde: „I kunne gaae, men glemmer ikke at sige til Alle og Enhver, at Ingen understaaer sig til at indlade sig med denne Vagabond. I Molde skal han intet Arbeide finde, derfor skal jeg sørge, og dersom nogen Mand ved Fjorden drister sig til at række ham en hjelpsom Haand, skal der ikke kjøbes en Fisk af ham, saasandt jeg hedder Schieman!"

Det var et svært Ord af denne Herre, og det havde Vægt. Kjøbmændene holdt sammen i alle Ting, og derfor besadde de en saa afgjørende Magt. Naar en Fisker viste sig gjenstridig, ikke vilde sælge for den Pris, en af Herrerne bød ham, eller han viste sig grov og opsætsig, modtoge Ingen mere hans Varer, selv om han senere vilde afhænde dem nok saa billigt. Det er saaledes Skik og Brug ved disse Kyster, og derfor ere Fiskerne ogsaa aldeles i Kjøbmændenes Hænder. Denne Akt var nu udtalt over Thorkel Ingolf, der maatte skynde sig hen til et andet Sted for at friste Livet.

Arbeiderne gik forskrækkede bort, men Clas blev staaende, og til ham vendte nu Hr. Schieman sig, halv ærgerlig, halv haanligt, idet han betragtede ham fra Siden af.

„Han har vel slaaet Skallen ind paa Dig, siden Du er saa fortumlet?" yttrede han.

„Næsten," svarede Clas, der holdt sig paa Hovedet, „men dog ikke ganske."

„Hvorfor værgede Du ikke bedre for Dig?"

„Det skal skee en anden Gang," mumlede Clas harmfuld; „denne Gang gik det nu saaledes til."

„Huset derovre er Dit," sagde Hr. Schieman, „men jeg skjenker Dig ovenikjøbet en sexaaret ny Baad, naar Du tilgavns lader den Hallunk undgjelde for sin nederdrægtige Opførsel."

„Der findes nok en Leilighed dertil, og da skal det ikke mangle paa Villie," sagde Clas og fortrak Ansigtet.

„Søg denne Leilighed og benyt den saaledes, at vi blive ham kvit for stedse, thi ellers volder han os endnu mere Ærgrelse og Skam," vedblev Kjøbmanden ansporende. „Han maa

ikke oftere sætte sin Fod i Præstens Have; belur ham paa alle hans Veie, og fordriv ham, hvad det end skal koste. Skeer det ikke snart, saa vil han rane Sigrid fra Dig, thi han er dristig og skyer intet Middel til at naae sit Maal."

„Kun rolig, Herre, han skal snart høre fra mig," udbrød Clas, og knyttede de svære Hænder. „Det Slag, han har givet mig i Hovedet, skal blive ham gjengjeldt, om det saa skal koste Liv og Blod."

„Tys, Du Nar!" sagde Hr. Schieman og gav sig til at lee, „slige Ord maa man beholde hos sig selv. Forøvrigt maa jeg sige, at man ikke behøver at gjøre sig store Skrupler, hvad den slette Knegt angaaer, og at Ingen vilde bekymre sig stort om paa hvilken Maade han bragtes bort herfra, men tilstødte der ham Noget, kunde Folk dog let falde paa den Tanke, at Du var Skyld deri. Men gaa nu og faae et Omslag paa, for Din Kind begynder at svulme op, og for at Du hurtigere kan komme Dig, saa styrk Dig med et fuldt Glas paa min Bekostning."

Clas gik, og han havde godt bemærket sig Alt, hvad Hr. Schieman havde sagt, thi da han kort efter sad sammen med sine Kammerater, yttrede han sig ikke med Vrede om Thorkel, men talte meget mere med Beklagelse om den Ondskab, med hvilken han havde gjengjeldt Hr. Schiemans Godhed og saaledes ogsaa ham selv, der havde meent det godt med ham, men faaet Slag til Tak, hvilket han dog vilde slaae i Glemmebogen.

Da det begyndte at mørknes, begav Clas sig hjem, hvor han holdt Raad med Moderen, der netop var kommen tilbage fra Gullik Hansen. Hun meddeelte ham mange gode Efterretninger, som Clas lyttede til med megen Velbehag, og endeligt sagde han: „Godt, Moder, Alt skal skee, som Gullik vil have det, og jeg vil strax begive mig til ham, for at udføre det. Inden det gryer ad Dag, skal jeg være her igjen."

Han rettede paa sin Hat, og Grethe klappede ham paa Kinden og sagde: „Alt er Dit, Clas, Alt hvad Gullik har, for Drengen bliver ikke gammel, han maa døe, og saa bliver der ingen tilbage uden Sigrid, der bliver Din Eiendom med alt det Øvrige. Der findes ingen Pige som hun vidt og bredt omkring, og er hun først Din Ægteviv, som hun vil blive, naar Du bærer Dig klogt ad, saa skal hun nok komme til at lyde."

„Det skal hun, Moder," svarede Clas haardt; „jeg skal vide at drive de falske Tanker ud af hende. Nu gaaer jeg hen for at blive færdig med den ene Rakker, den anden skal snart følge efter."

„Bær Dig klogt ad, Clas!" skreg den kloge Grethe efter ham; „gjør Alt, hvad han paalægger Dig."

Clas slog en vild Latter op, begav sig paa Veien, og traadte nogen Tid efter ind i Gullik Hansens Stue. Fiskeren sad atter foran Ilden, og saae endnu mørkere ud end Dagen før. Clas kjendte Grunden dertil. Fangsten havde atter været slet, og i Kammeret laa Drengen, mere syg, end da han havde forladt ham om Morgenen.

„Godaften, Gullik," sagde Clas.

Gullik aabnede neppe Læberne; han vedblev at stirre ind i Ilden.

„Hvor er Sigrid?" spurgte Clas strax efter.

Gullik pegede paa Kammerdøren.

„Ja, ja," sagde Clas sagte; „det gjør mig ondt for Dig; men Du har Djævlen i Huset, og ham maae vi have bort."

„Følg mig," mumlede Gullik, reiste sig og gik udenfor, ledsaget af Clas.

De standsede begge under den lave Udbygning. Vinden drev Skyerne hid fra Vesten, over Fjorden laa en tyk Taage, og nu og da foer et flammende Lyn over Himlen.

„Vil Du udrette det?" spurgte Gullik.

„Jeg gjør Alt, hvad Du vil have," svarede Clas; „sig blot frem."

Fiskeren tav et Øieblik, saae over Vandet i østlig Retning og vedblev —

„Du kan være i Langfjorden om tre Timer, tilmed da Du kan sætte Seilet til, som altid vil hjelpe lidt; Taagen vil hæve sig, og derpaa kommer Maanen frem."

„Jeg skal punktligt udrette Ærindet," sagde Clas; „Du veed, at jeg kjender hver Steen paa den Strækning. Hvor er den Djævels Sæl?"

„Jeg har stukket den i en Sæk," mumlede Gullik, „bundet for den og lagt den i Baaden."

„Saa lev vel," sagde Clas, „jeg skal sørge for den."

Fiskeren holdt ham fast tilbage ved Armen.

„Hør Clas," begyndte han, „Anders har altid havt Dyret kjert, Sigrid ligeledes, og intet Ondt maa hændes det. Du skal love mig, ikke at gjøre det Fortræd, men kaste det i Vandet under den høie Roeklippe. Derfra bragte" — han udtalte ikke Navnet, som svævede ham paa Læberne — „derfra er Sælhunden kommen," rettede han.

„Jeg lover Dig at kaste den i Vandet ved Roe, rask og levende," raabte Clas.

„Saa drag bort med Gud," sagde Gullik

Hansen, slap hans Arm og vendte tilbage til Huset.

Clas gik ned, hvor Fiskerbaaden laae fastgjort ved Stenene. Paa Bunden af den saae han Sækken, fra hvilken der lød en huul Brummen, da han lagde sin Haand paa den.

„Ven lidt, Du skal snart høre op med den Musik," mumlede Clas, og i næste Øieblik gled Baaden hen langsmed Bredden. Han kastede sig paa Toften, greb Aarerne, og brugte dem med Kraft og Behændighed. Floden trængte netop ind i Fjorden og kom ham til Hjelp, den lille, skarpe Baad skjød piilsnar hen under Kirken og Præstegaarden og tversover Torsfjorden, derpaa over Romdalsfjordens dybe Bugt og lige løs paa Langfjorden. De tætte Taagelag, som havde leiret sig paa Vandet, hindrede ikke Clas i at roe dristigt til; han saae sig neppe om efter de Stene og Klippeskjær, som hist og her dukkede frem og med deres sorte Masser forøgede Mørket. Clas ledede sit lille Fartøi med faste Tag forbi mangen en Kant, mod hvilken Bølgerne skummende brøde sig og sprøitede høit iveiret. Han trættedes ikke; Aareslagene vare bestandigt lige kraftige. Endnu inden de tre Timer vare forløbne, skjød Baaden igjennem den Snævring, der kaldes Langfjorden, hvis høie klippefulde Breder ragede høit iveiret og udbredte den mørkeste Nat paa dette Sted. Her laa Taagen saa fast og tung, at der Intet var at see af Himlen. Om der ogsaa nu og da foer et Vindpust gjennem Luften og spredte Dunsterne, her sporedes det ikke, men den phosphoragtige Lysning, der undertiden som zittrende Lyn trængte igjennem Mørket, og snart fra den ene, snart fra den anden Side foer susende henover Baaden, vare af og til saa stærke, at de for en Sekund eller to oplyste Taagen og Vandet i et Par Skridts Afstand. Naar Clas i disse Momenter saae sig om, forekom det ham, som om en uhyre Skikkelse, med et blegt Blus i den vaade Kæmpehaand, svævede henimod Fartøiet og fulgte efter det. Dette gjorde et saadant Indtryk paa ham, at han flere Gange holdt op med at roe, lyttede ind i Taagen og saae sky efter de flagrende Blink. Det var ham bestandigt, som om der ikke langt fra ham var opstaaet en svag Bevægelse, der vedligeholdt sig, men han kunde Intet see, Intet høre, han kunde blot fornemme den. Lidt underlig tilmode satte han atter Aarerne igang, og halede saaledes ud, at de bøiede sig under hans Tag og Baaden skjar som en Piil gjennem Vandet.

Dette kunde Ingen gjøre ham efter; var der Nogen i hans Kjølvand, maatte de blive tilbage. Dog, efter en halv Times Forløb forekom det ham atter, som om der faldt Aareslag i Nærheden af ham. Han saae sig om, og det blev stille.

„Det maa være en Lax, som nu og da springer iveiret," tænkte Clas, „Andet er det ikke. Alle Trolde og Nisser her omkring har Hellig Olaf gjort en Ende paa. Han har styrtet det hele Hexefolk ned i Kløfterne mellem Romsdalsfjeldene og forvandlet dem til Steen. Jeg er ikke saa dum at være bange for slige Ting," raabte han ganske høit og lo, „ikke saa dum som Gullik Hansen."

Han tav pludseligt; det brusede i den tykke Taage strax ved ham. I det Fjerne lød det, som om et Kirkeuhr slog; det maatte være Midnat. Medens han lyttede, foer et skarpt Vindstød igjennem den smalle Fjeldsnævring. „Halloi!" raabte han, „Vinden springer om. Histovre ligger Velsdals Kirke, og her begynde de høie Klipper ved Roe; nu vil jeg ikke længer. Kom her, Du Fæ af en Sælhund. Levende er Du, rask er Du ogsaa, og det er hvad jeg har lovet Gullik at Du skulde være. Jeg har sagt, at jeg her vilde kaste Dig i Vandet, men jeg har ikke sagt, at jeg først vilde tage Dig ud af Sækken. Du faaer nu at see til, hvorledes Du kan komme ud af at leve i Dit Hylster, om Fiskene komme ind til Dig, for at lade sig æde, eller Du kan komme ud til dem ved Hjelp af Nøkken eller —"

(Fortsættes.)

☞ Med dette Nr. følger „Fru Tove," 3die Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. C. Ferslew & C^os lith Etabl.

DET NYE KURHUUS PAA BIDSTRUP.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 18de November. **№ 47.**

Indhold: Det nye Kurhuus paa Bidstrup (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.)

Det nye Kurhuus paa Bidstrup.

Vestligt for det ældre Hospital for Sindssvage paa Bidstrup ved Roeskilde, er for Kjøbenhavns Kommunes Regning i Aarene 1854—59 opført et nyt Kurhuus, bestemt til Optagelse af 120 kurable Patienter, Halvdelen af hvert Kjøn. Bygningerne, som ligge paa en Bakke, danne i Midten et Kors, hvis nordlige Fløi indeholder Lægens Bolig forneden, samt en Festivitetssal og et Direktionsværelse foroven. Den søndre Fløi indeholder Kjøkken m. m. i Kjelderen, i Stuen Kontoir, Boliger for de forskjellige Officianter, samt Modtagelsesværelser, og i den øvre Etage et Kapel, Medicinstue og Bibliotheksværelse. I Midten af Bygningen ligger Hovedtrappen, fra hvilken er Forbindelse med alle Hospitalets Afdelinger og ved samme Tilkjørsel fra begge Sider igjennem de tilstødende østlige og vestlige Fløie af Korset. Disse Fløie danne den første Afdeling af Patientlokalerne, og hver indeholder Værelser til tolv rolige Patienter af de høiere Samfundsklasser, Fruentimmerne i den vestlige og Mandfolkene i den østlige Fløi. Ved den yderste Ende af disse Fløie fører Bygningerne mod Syd, dog med et Forspring mod Nord paa fire og tyve Alen, der indeholder Bade paa hver Side for første og anden Afdeling, samt en Billardstue for Herrer og en Musikstue for Damer. Fløiene deles mod Midten ved et Fremspring i tvende Dele, af hvilke den nordligste indeholder to Patientafdelinger for to og tyve rolige Patienter af de simplere Samfundsklasser, og den sydlige Hospitalets tredie Afdeling for sexten urolige eller ureenlige Patienter. Ved disse Fløies sydlige Ender forandres atter Retningen af Bygningen, der fører til Siderne mod Øst og Vest, alene med et Fremspring mod Midten paa femten Alen, som indeholder Badene for anden og tredie Afdeling. I disse sidste Fløie findes paa hver Side ti Celler, bestemte for støiende og voldsomme Patienter. Imellem de forskjellige Afdelinger findes Latriner, afsondrede fra Korridorerne. Enhver Afdeling, saavelsom Lægen og Oekonomen, have deres særskilte Gaarde, og Lægen, samt første og anden Afdeling, særskilte Haver. Vand faaes fra en Dam nord for Hospitalet samt fra fire murede Brønde. Det oppumpes ved et Trykværk fra Kjelderen til Reservoiren paa Loftet og ledes derfra gjennem Jernrør omkring i Lokalerne. Længden af samtlige Bygninger udgjør omtrent syv hundrede Alen; de ere alle femten Alen brede. Hovedplanen til det nye Kurhuus er af afdøde Professor Bindesbøll med nogle senere Ændringer af Professor Friis; Ledelsen af Byggearbeidet har været overdraget Architekt Holsøe, under Tilsyn af den af Kommunen til dette Arbeide valgte Bygningskommission.

Udgivterne til det nye Kurhuus, som toges i Brug i Sommer, skulle udgjøre henimod 400,000 Rdlr.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

16.

Angrebet paa Lyso.

Den frembrydende Morgen forgyldte Slottets Tinder med sine klare Straaler. En behagelig Kjølighed havde udbredt sig i Løbet af Natten. Dugdraaberne perlede paa Græsstraaene, og skinnede som Diamanter paa Viinrankerne, der bedækkede Bjergene i Omegnen.

En dump Lyd, der lignede en fjern Torden, afbrød den skjønne, solrige Morgens Stilhed. Et Uveir kunde det ikke være, thi dertil var Himlen altfor klar. Lyden gjentog sig med stedse kortere Pauser og tiltagende Magt, indtil det endelig blev udenfor al Tvivl, at det var Larmen af Skydevaaben som rystede Atmosphæren.

Førend man i Slottet kunde skride til de fornødne Forholdsregler til at modtage den truende Fare, ankom der Iilbud fra de forskjellige polske Leire, som forkyndte Preussernes uventede Angreb. Baronen, Slottets Befalingsmand, var ikke nærværende; Ingen vidste, hvor han opholdt sig. Ordonnantserne henvendte sig til Grevinden, som hurtigt samlede de i Slottet værende Anførere omkring sig, for at raadføre sig med dem. Men der blev hverken Tid til det Ene eller det Andet, thi medens man endnu troede at have nogle Timer at løbe paa, faldt der pludseligt Skud paa Skud i Slotsgaarden, og en stærk Afdeling Preussere sprængte de ved Munitionsvognene opstillede Insurgenter fra hinanden og jog dem paa Flugt.

Omendskjøndt Oprørerne efter nogen Tids Forløb besvarede Ilden, formaaede de dog ikke at holde Stand mod det regelmæssige Militair, der rykkede frem med Disciplin og Orden, og foreløbig søgte sig en dækket Stilling under den Søilegang, som løb bag om Slottet, da de flygtende Insurgenter vare trængt ind i Sidefløiene og fyrede ud igjennem Vinduerne. Imidlertid var Fjenden ikke raadvild. De tomme Munitionsvogne bleve i en Hast anbragte som Forskandsninger, og bag disse drev en Deel af de preussiske Jægere Angriberne fra Vinduerne, medens de øvrige trængte ind i Slottet for at rydde Lokalerne.

Medens dette uventede Angreb fandt Sted og Slottets Besætning trængte til det Indre af Bygningen, indtraf Begivenheder, som endnu mere forøgede den herskende Bestyrtelse. Der indløb nemlig fra Polakkerne den ene Fordring mere bydende end den anden om at faae udleveret Munition, da man, under den alvorlige Kamp, truedes med pludseligt at see sig ude af Stand til at forsvare sig af Mangel paa samme. Grevinden kunde ikke efterkomme disse Opfordringer, thi hun var ikke længer Herskerinde i sit eget Slot. Kort efter indløb der Melding om, at den polske Leir var bleven stormet af Preusserne, og at Insurgenterne ikke havde kunnet holde Stand, men vare blevne overvundne og en stor Mængde havde kastet deres Vaaben og grebet Flugten. Man havde endvidere berettet hende, at et Regiment polske Ulaner var dragen forbi Slottet i betydelig Afstand og taget Retning mod Warthefloden. Denne hende ubekjendte Operation af hendes Venner forklarede hun sig saaledes, at Polakkerne havde til Hensigt at angribe Preusserne fra denne Side, for at beskytte Slottet med dets store Forraad af Munition mod den Fare, som truede det, idet de havde opgivet et yderligere Forsvar af Leiren og søgte at undgaae en aaben Kamp.

Grevinden befandt sig i en høist angreben Tilstand. Hun havde afsendt Bud paa Bud, for at komme til Kundskab om Baronens Opholdssted, men uden at være bragt paa mindste Spor om samme.

Kampen i Gaarden og den bestandigt tiltagende Larmen og Raaben af Forsvarerne i det indre af Bygningen vakte hendes personlige Mod til en høi Grad af stormende Begeistring. Baronens uforklarlige Forsvinden kunde ikke længe holde hende i Tvivl om, at han var en Forræder, der havde forladt den ham betroede Post i det Øieblik, da han maatte gaae aabent tilværks og ikke længer kunde skjule sin Rænkefuldhed, og hun skjelvede ved denne Tanke. Kampen rasede omkring hende, Besætningen, som manglede et Overhoved, tænkte kun paa at frelse sig, og det Hele opløste sig i en total Uorden.

Midt i hendes Fortvivlelse blev Døren til Salen revet op, og tvende Ulaner indførte et Menneske, hvis Hænder vare bundne paa Ryggen. De stødte ham frem foran sig med Voldsomhed, og den ene, en polsk Adelsmand, henvendte Ordet til Grevinden.

„Grevinde von Czacki," udbrød han zittrende af Raseri, medens hans flammende Øine gjennemborede den Bundne, „vi ere forraadte og her seer de Forræderen eller snarere Forræderens Udsending. Vi traf paa dette Menneske, som forekom os mistænkelig, og da vi undersøgte den Elendige, fandt vi denne Skrivelse skjult i den ene af hans Støvler."

Med disse Ord overrakte han Grevinden et sammenlagt Papir. Det var Baronens

Forslag til den preussiske Høistkommanderende at overgive ham Slottet, naar han ved en Parlamentair vilde opfordre dertil og samtidigt hermed rykke frem for at tage det i Besiddelse. Fangen var Wesley, der var bleven opsnappet paa Veien. Grevinden blegnede og kunde neppe holde sig opreist. Det skjendige Forslag var uden Underskrift, men hun kunde ikke tvivle om, fra hvem det var udgaaet. Uden at være istand til at fremføre et Ord, stirrede hun afvexlende paa Polakken og Wesley, medens hendes zittrende Hænder sammenknugede Papiret, som om hun vilde tilintetgjøre det. Polakken havde ingen Anelse om, hvad der foregik i hendes Indre; hans Blik beskjeftigede sig udelukkende med Fangen, som afgav en høist ynkelig Figur.

„Den Hund negter at tilstaae, hvem der har afsendt ham med den forræderiske Skrivelse!" udbrød han, da Grevinden vedblev at tie, „men jeg skal sætte hans Tunge igang eller bringe den til at forstumme for evigt. Tael, nedrige Skurk, og sig, hvem Du har tjent som Spion, men skynd Dig, eller jeg gjør kort Proces og sender Dig ind i den anden Verden."

Wesley skjelvede over hele Legemet, da han saae den rasende Polaks Sværd lyne mod sit Hoved, og idet han veg tilside, stønnede han i en ynkelig Tone —

„Jeg vil tilstaae Alt; skjenk mig blot Livet — —!"

Grevinden gjorde en afværgende Bevægelse; hun frygtede for hans Tilstaaelse, der vilde udsætte hende for den meest krænkende Mistanke, thi han vilde nævne en Mand, som hun havde staaet i det intimeste Forhold til, og som ved hendes hæderlige Anbefaling var bleven optaget blandt Frihedskæmperne.

Den polske Adelsmand tilkastede Grevinden et studsende Blik, og med en foragtelig Latter bibragte han Wesley et saa voldsomt Stød med Foden, at denne tumlede hen i den anden Ende af Salen, hvor han med en lydelig Stønnen styrtede til Jorden og blev liggende uden Bevægelse.

„Jeg troer nu, Fru Grevinde, at have gjort min Skyldighed," sagde Polakken, „gjør De nu Deres."

Disse med en isnende Kulde udtalte Ord rystede Grevinden, som troede i samme at spore en vaagnet Mistillid til hende. Hendes Stolthed oprørtes herimod og vandt Overhaand, og idet hun stillede sig i sin hele Værdighed mod Officieren, svarede hun med fast Stemme —

„Aldrig, min Herre, har der under Revolutionen været et Øieblik, hvori man behøvede at minde mig om min Skyldighed."

Polakken bukkede og forlod Salen fulgt af sin Ledsager, som var bleven staaende ved Døren, og strax efter hørte man den Piket Ulaner, som havde eskorteret Fangen til Slottet, sprænge bort. Grevinden sank tankefuld ned paa den nærmeste Stol, greben af en Smerte og en Harme, for hvilken hun truede med at ligge under.

„Hvor skjendigt!" udbrød hun, og stirrede stivt hen for sig, „og hvor taabeligt, at jeg kunde fæste Lid til denne Mand, som endogsaa latterliggjorde den hele Frihedsidee! Men kunde jeg da troe, at han, trods sin Mangel paa Sympathi for vor Sag, kunde være saa nedrig at forraade den, efterat have svoret til vor Fane og overtaget en ansvarsfuld Post? Nei, en saadan Demoralisation havde jeg ikke tiltroet ham, og jeg er bleven haardt straffet, fordi jeg stedse har ladet mit Hjerte tage ham i Forsvar."

Hun ilede hen til Vinduerne og saae udover Haven, bag hvilken en stærk Krudtrøg og de idelige Knald i nogen Afstand tydede paa et alvorligt Sammenstød. Det forekom hende ubegribeligt, hvorledes Preusserne vare bragte til at angribe Slottet; da dog Baronens Opfordring dertil ikke var naaet til den Høistkommanderende, for hvem den var bestemt, eller seet af noget fjendtligt Øie; men hun tænkte sig i samme Nu, at Niddingen vel havde udsendt flere Folk i det samme skjendige Ærinde, for om nogen af dem forhindredes i at naae Maalet, det kunde lykkes for andre.

Hendes Blik faldt paa den Bundne, som stadigt laa i samme Stilling uden at røre et Lem, og hun gjennemtrængtes af den dybeste Afsky for dette et usselt Individs endnu uslere Redskab, uden dog ganske at kunne undertrykke en blandet Følelse af Medlidenhed med den elendige Tilstand, hvori han befandt sig, om han forøvrigt endnu var ilive, thi efter Alt at dømme, syntes det, som om det Spark, Polakken bibragte ham, havde gjort Ende paa hans Liv.

Inden Grevinden kunde komme til Vished om han var levende eller død, da han laa med Ansigtet mod Væggen, trængte et vildt Skrig af mange Stemmer fra Gaarden ind i Korridoren. Larmen syntes hurtigt at komme henimod Salen, og Haandgemænget trængte sig i næste Øieblik lige til Døren, udenfor hvilken Sablernes stærke Klirren, idet de førtes imod hinanden, beviste Kampens Heftighed. Grevinden hørte paany det forfærdelige Ord: „Forræderi! Forræderi!" lyde fra alle Sider. Baronens Stemme naaede pludseligt hendes Øre. Ham var det, som høiest udraabte hine Ord, hvilket bragte Grevinden til at studse over hans Frækhed og Forslagenhed.

Salens høie Fløidøre bleve i dette Øieblik

trykkede op med en stormende Voldsomhed, og et Fruentimmer styrtede ind med vildtglødende Blikke. Nogle klare Blоddraaber perlede frem under det sorte opløste Haar og randt ned over det blege Ansigt. Hun saae sig forstyrret om og hendes Øine fæstede sig et Øieblik paa Grevinden, men hurtigt vendte hun sig derpaa mod en ung Mand, der med Kaarden i Haanden forsvarede hende mod den Skare, som, med Baronen i Spidsen, havde trængt dem til dette Punkt. Kraftigt omslyngede hun Ynglingen med begge Arme og drog ham hen til Grevinden, som hun med en inderlig bevæget Mine bad om at tage ham i Beskyttelse.

Baronen viste sig i Døren, forfølgende det unge Menneske, som havde forsvaret sig imod ham gjennem hele Korridoren. Ved Synet af Grevinden sænkede Vaabnene sig.

„Nu have vi dem levende!" tilraabte Hr. von Osinsky de ophidsede Insurgenter, som vilde trænge ind i Salen for at bemægtige sig de Forfulgte og lade deres Harme gaae ud over dem. „Holder Eder tilbage, de skulle ikke undkomme. Forræderne ere Eders Hevn og Døden vis, derfor indestaaer jeg Eder. Sex Mand blive som Vagt udenfor denne Dør, for at efterkomme mine Befalinger; I andre begive Eder tilbage paa Eders Poster."

Baronen lukkede selv Salsdøren til, og derpaa vedblev han, idet han traadte henimod Husets Dame, som stirrede paa ham med den største Foragt: „Først nu, Grevinde, er det bleven mig forundt at gjøre Brug af den Myndighed, som er mig tilstaaet i dette Slot, og De seer, hvorledes jeg begynder Udførelsen af mit Embede ved at hidføre disse forræderiske Mennesker, som have beredt os det meest uventede Nederlag ved et pludseligt Overfald af Preusserne fra Viinbjerget af. Opdagelsen og Fængslingen af disse Personer havde tilfølge, at jeg blev forhindret i at være her, hvor min personlige Nærværelse blev saa nødvendig. Jeg troer herved tilstrækkeligt at have retfærdiggjort mig for Dem, og vil nu, i vor ædle Nations Navn, lade Forræderne, som i Deres Nærhed troe sig hævede over alle Farer, lide den Straf, Spioner have fortjent — Døden!"

(Fortsættes.)

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

„Ved Hjelp af mig!" lød en Stemme i Taagen ved Siden af Baaden. Clas havde nær styrtet omkuld af Forfærdelse. Han havde taget Aarerne ind, og stod forude ved Siden af Sækken, da Baaden fik et haardt Stød. I samme Øieblik flammede en klar Lysning omkring ham, og han saae tæt ved sig en Jolle, og i denne, kun en Fod fra ham, stod Thorkel. Han saae ham nøiagtigt, kjendte hvert Træk i hans Ansigt, og iagttog, at han var i Begreb med at springe over til ham. Da opmandede Clas sig, hans Arm foer igjennem det atter indtraadte Mørke, et tungt Legeme faldt i Vandet, og Sækken med Sælhunden fløi bagefter ud i den dybe Fjord.

„Nu kunne I fortære hinanden!" skreg han haanligt, og greb en af Aarerne. Med begge Hænder svingede han det svære Træ, medens hans Øine søgte det Punkt, hvor Thorkel vilde dukke op. Paa engang rørte det sig i Vandet, og en gurglende Tone, ligesom et kvalt Skrig, naaede hans Øre. Med frygtelig Magt slog han til med den tykke Ende af Aaren, og derpaa blev det stille. Nordlysenes blege Skin foer henover Floden, men der var Intet at see uden dandsende Bobler og en lang Skumstribe. Endnu stod Clas og lurede med tilbageholdt Aandedræt, og hans onde Sind opfyldtes af Glæde. Da aabnedes Himlen over ham, og som oplyst af et rødt Solglimt, laa Vand og Taage forvandlet til Blod for hans stirrende Blik. Det varede kun et Nu, men hvad han saae, bragte en kold Gysen til at gjennemfare ham. Jollen, som han havde styrtet Thorkel ud af, laa endnu tæt ved ham. Han greb efter Kjeden, gjorde den fast ved sin Baad, og nu roede han til med al sin Kraft, saa at han i faa Minuter var langt fra Skuepladsen for sin blodige Gjerning.

Nordlysene vedbleve med korte Mellemrum at knittre og flamme, og viste ham til begge Sider af Fjorden de steile, glatte Fjeldvægge, som ubestigelige sænkede sig i det dybe Bækken. Intet Menneske kunde her frelse sit Liv, men maatte døe, thi der var Intet, som det kunde klamre sig til og holde sig fast ved, ingen Busk, intet Straa, kun det løse, flydende Tang, som bevægede sig op og ned paa den gyngende Flade, og mange Favne dybt ingen Grund at finde. Da Clas tænkte herpaa, og at der i en Mils Afstand ikke var nogen Plet, et Menneskes Fod kunde betræde, roede han endnu ivrigere; men

atter og atter susede de rødlige Lysglimt henover ham, og det brusede i Mørket og begyndte at klage. Det forekom ham, som om han hørte et dæmpet Skrig af Thorkels Stemme, der raabte efter ham: „Holdt, Morder, holdt!"

Han sprang op, rev Jollens Kjede fra Toften, hvortil den var fastgjort, og roede videre.

„Djævlen har ført Dig hid, Djævlen maa staae Dig bi!" skreg han vildt. „Der har Du Din Baad; lad den Onde bringe Dig den."

Han befandt sig nu ved Udgangen af den smalle Klippespalte, og for ham laa den brede Fjord. I samme Øieblik kom Vinden fra Nord og strøg henover Vandet. Clas heisede Seilet, og det lille Fartøi fløi rask afsted igjennem Maanelyset, som endelig havde forjaget Taagen og Skyerne. Han tørrede Sveden af Panden, og syntes at aande lettere. Ingen vidste, hvad der var skeet. Hvorledes havde det været muligt for den elendige Dagtyv at hale ham ind, og hvad havde bragt ham dertil? Havde han beluret ham, den fordømte Spion, og sneget sig efter ham, eller havde det Hele været Hexeri og han selv et Spøgelse, der havde holdt ham for Nar? „Nei, nei," mumlede Clas, „det var ham; denne min Haand var det, som styrtede ham i Vandet, og med denne Aare slog jeg ham i Hovedet. Han skete sin Ret, den slette Karl; nu ere vi dem begge kvit, baade ham og den djævelske Sælhund. Dersom han, istedetfor at blive nede i Dybet hos Nøkker og Trolde, kommer op paa Overfladen og bliver funden, hvad vedkommer det saa mig? Hr. Schieman yttrede sig ligesaa; Enhver vil være glad over, at det er ude med ham, og nu er der Ingen, som kan berøve mig Huset og Sigrid."

Med slige Trøstegrunde endte Clas sin natlige Fart, naaede velbeholden hjem, gik tilsengs, og sov tilfreds ind.

6.

Den næste Morgen blev Clas vækket af Moderen, som havde ondt ved at faae ham vaagen.

„Du maa op," sagde hun. „Hr. Schieman var her selv seent iaftes, og han forlangte at see Dig idag saa tidligt som mulig."

Clas sprang op, gned Øinene, og gav sig ifærd med sin Paaklædning.

„Godt," sagde han, „jeg skal give Møde, men længe skal han ikke kunne kommandere mig paa den Maade. Huset skal han nu ud med, og dertil en ny sexaaret Baad. Naar jeg har faaet dette i Orden, saa vil jeg være min egen Herre."

„Han er saa haard som en Steen, den Hr. Schieman," sagde Grethe. „De Herrer love meget, men at holde Ord er ikke deres Sag. Der er et gammelt Ordsprog, som siger: Loven er ærlig, men Holden besværlig."

„Mod mig bryder han ikke sit Ord," svarede Clas og lo; „jeg er Huset og Baaden saa vis, som om jeg allerede havde dem, og nu vil Gullik ikke sige Nei, og Sigrid vil være tilfreds."

„Hør mig," sagde Grethe, „jeg vil betroe Dig Noget. Pigen staaer endnu stedse i et fortroligt Forhold til Thorkel; jeg veed det med Vished. Iaftes, da Du var taget bort, sneg jeg mig hen til Gulliks Huus, og hvem stod ved Vinduet til Kammeret? Ham var det, den udsvævende Krabat! Han sprang bort, da jeg kom, men jeg kjendte ham godt."

„Havde han talt med Sigrid?" spurgte Clas lurende.

„Det veed jeg ikke. Strax efter gik jeg ind til Gullik, men jeg vidste ikke rigtigt, om jeg skulde sige ham, hvad jeg havde seet, for jeg frygtede, det vilde opirre ham mod Datteren, som derved let kunde blive os mere fjendske, end hun vistnok allerede er. Imidlertid bevogtede jeg hende den hele Aften og benyttede Leiligheden til at fortælle hende alt det Slette, som Folk sige om Thorkel."

Clas loe endnu høiere og saae listigt paa Moderen.

„Det har Du ikke mere nødigt, Moder," raabte han i en overmodig Tone; „som jeg siger Dig, Du behøver ikke oftere at bevogte Sigrid. Lad hende kun løbe til Vinduet og see sig om efter den, hun sætter over mig, hun vil aldrig tiere komme til at smidske sammen med ham."

„Og hvorfor vil hun ikke det?" spurgte Grethe og gjorde store Øine.

„Nu," sagde Clas betænksom, „jeg mener kun saa. Siden den fordømte Sælhund er borte, vil han ogsaa være forsvunden."

Grethe strøg sine graae Haar tilbage, og saae med et falsk Grin paa Sønnen, men denne lagde sin svære Haand fast paa hendes Skulder og hviskede hende i Øret: „Hvad Du end tænker, saa behold det hos Dig selv, men før skal denne Haand blive lam, førend han nogensinde oftere kommer Gulliks Huus nær. Forlad Dig paa mine Ord og spørg ikke mere."

Han gik hastigt ud af Stuen, og den gamle Kvinde saae fornøiet efter ham. Hun satte sig ved Ilden og udsendte svære Skyer fra sin lille sorte Pibe. Hvad havde Clas gjort? Havde han slaaet Thorkel saaledes, at han aldrig mere vilde reise sig? Hun meente, at det maatte for-

holde sig saa, og med en vild Mine mumlede hun: „Han har gjort Ret, thi nu have vi Fred for den Fyr. Huset ved Torsfjorden er ikke til at foragte; der ville vi kunne boe trygt og godt."

Da Clas kom til Molde, fandt han Hr. Schieman utaalmodigt ventende paa sig.

„Hvorfor kommer Du saa seent?" foer Kjøbmanden op imod ham. „Har Du drukket saa meget iaftes, at Du ikke kunde komme ud af Fjærene?"

Clas havde stor Lyst til at svare ham grovt, men han undertrykte denne Lyst, som let kunde blive ham altfor dyr. At sige Kjøbmanden med rene Ord, hvad han havde udført om Natten, vovede han heller ikke, thi han vidste ikke saa lige, hvorledes det kunde blive optaget, da Hr. Schieman vel neppe vilde indlade sig paa at være Medvider i en saa farlig Daad. Han sagde derfor saa roligt, som han formaaede —

„Tag mig ikke ilde op, Herre, at jeg først nu indfinder mig hos Dig, men Sagen er, at jeg til henad Morgenstunden havde Noget at udrette, som jeg haaber, at Du vil have Aarsag til at være tilfreds med."

„Saa," sagde Kjøbmanden langtrukkent og betragtede ham stivt; „var Du maaskee ude for at see efter Landstrygeren."

„Nu ja, Herre, det kunde vel være," svarede Clas, kneb Øinene sammen med en megetsigende Mine og lo saa smaat.

„Hvor er han?" spurgte Kjøbmanden.

„Det kan jeg ikke sige, men mener dog, at han ikke er her mere; jeg antager, at han er reist sin Vei, og har min gode Grund dertil for mig selv."

„Saa?" sagde Hr. Schieman nok engang. Derpaa tilføiede han: „Kommer han ikke igjen?"

„Nei!" udbrød Clas; „det skulde gaae underligt til. Han vil ikke mere lægge Hindringer iveien for at jeg faaer Huset ved Torsfjorden, og den sexaarede Baad, som Du har lovet mig, kan Du gjerne give mig."

„Du skal have den," sagde Hr. Schieman; „baade Huset og Baaden skulle være Din Eiendom, saasnart vi ere fuldkomment forvissede om, at den Dagtyv og Filur virkelig er borte herfra. Godt, godt!" vedblev han, idet han betragtede sin Fortrolige, der syntes at ville fremkomme med tydeligere Forklaringer; „jeg troer Dig, Mand, og vi ville ikke bekymre os mere om denne grove Slyngel, thi vi have Andet at bestille. Det er mit Ønske, at Du skal holde Bryllup samme Dag som jeg, og min Gave til Dig skal være Huset og Baaden. Sørg altsaa for, at det skeer snart, jeg skal gjøre Mit dertil, og netop i den Anledning skal Du endnu idag tage til Otterøen."

„Ho, ho," raabte Clas fornøiet over det nye Tilsagn; „til Meldalsgaarden, Herre?"

„Ja," svarede Kjøbmanden. „Hvad Du hørte i Præstens Have forholder sig rigtigt. Jeg har ikke sagt den gode Hr. Jöns et Ord derom, thi det vilde kun ærgre og bedrøve ham, men jeg har talt og lagt sammen, har jeg. Da jeg igaar kom til Præstegaarden, hvem troer Du da vel at jeg traf der?"

„Jeg kan ikke vide det, Herre."

„Den gamle Horngreb."

„Er det muligt, at den graae Natugle havde indfundet sig der," loe Clas. „Kom han for at tigge eller laane?"

Herpaa gav Kjøbmanden intet Svar, men vedblev med en forbittret Mine —

„Denne Horngreb er en ægte Spidsbube. Han sad med det helligste Ansigt af Verden hos Præsten, og havde udspurgt ham, om han Intet havde hørt fra hans unge Herre, og da Hr. Jöns svarede, hvad han havde hørt, og tillige lod falde et Ord om, at Meldalsgaarden vilde komme til Salg, havde han paa det Bestemteste forsikkret, at det ikke var Andet end et falsk Rygte, udspredt af onde Mennesker for at skade hans Herre, samt tilføiet, at det gamle Herresæde aldrig skulde komme i Andres Hænder, hvor begjerlige end visse Folk vare derefter."

„Jeg tør sværge paa, at den gamle Karl har faaet Taarer i Øinene, da han talte derom," faldt Clas spottende Kjøbmanden i Ordet.

„Det er rimeligt nok," vedblev Hr. Schieman, „imidlertid satte Præsten ingen Lid til hans Ord, og der var Intet at udrette hos ham. Men derimod troer jeg for ganske vist, at den gamle Lurendreier har talt i Enrum med Jomfru Else, hvor hans løgnagtige Tale har fundet bedre Gehør, thi det forekom mig at jeg kunde læse det paa hendes Ansigt og mærke det paa Alt, hvad hun foretog sig. Tingen er nu den," tilføiede han og stillede sig lige for Clas, „at jeg vil vide, hvad den Gamle fører i sit Skjold, og for at komme paa det Rene hermed, skal Du tage over til Otterøen og see at pille det ud af ham. Lad mig see, Du bærer Dig klogt ad, for det er en Ræv, som det ikke er let at komme tilbunds i. I Eftermiddag sætter jeg atter over til Præstegaarden og tager bort derfra Klokken ni. Vær da oppe ved Haven, at Du paa Hjemveien kan fortælle mig Alt, hvad Du har bragt ud af ham."

Han gav ham endnu adskillige Anviisninger, og en Time efter foer Clas gjennem Sundet ved Reknos til Otterøen, som ligger tværs for Fjordens Munding. Veiret havde opklaret sig, Himlen var uden Skyer, og den høie,

grønne Øe laa oplyst af det blanke Solskin. Naar man bøier om Vestkysten af samme, danner Fjorden en bred Bugt, og ved den sydlige Ende af denne laa en stor Gaard, hvorfra man havde en vid Udsigt over Land og Sø. Klimaet er langt mildere paa disse Smaaøer end paa Fastlandet. Clas betragtede de grønne Høie og venlige Dale med meget Velbehag, og sagde ved sig selv: „Der ligger det, som om det kunde være et Kongesæde; der gives neppe nogen skjønnere Gaard i hele Norge. Der risler Bækken, som aldrig fryser til, Skov er der til begge Sider, Sneen lægger sig ikke fast paa disse Skraaninger, Kvæget kan gaae ude saa langt som Aaret er, og finde sit Foder."

Han lagde til Breden, gik iland, og begav sig op imod Gaarden, som han endnu engang betragtede med et beundrende Blik, og derpaa mumlede han —

„Var den min, skulde ingen ussel Kræmmer i Molde blive istand til at tage den fra mig. Men Tingen er, at disse fornemme Folk ikke due til Andet, end at fortære, hvad de have, og gjøre Gjeld, for at kunne vedblive deres ødsle Levnet. Denne Meldal, som gjorde sig saa fortrolig med den Lump —" han standsede pludseligt og blev staaende. Ved et af Vinduerne var der kommet et Ansigt tilsyne, som strax igjen forsvandt. Clas havde ikke kjendt Personen, men desuagtet kom der ham Noget i Tankerne, der jog en Gysen igjennem hans store Krop. Dog, i det næste Øieblik loe han ganske høit af sin Skræk, thi nu kom Ansigtet atter tilsyne, og hvem var det vel uden den gamle Horngreb, der betragtede ham med store Øine.

„Og hvem Andre skulde det vel kunnet være, end denne gamle Ugle," mumlede Clas, nikkede til ham, og traadte strax efter ind i Stuen.

„Guds Fred!" sagde han. „Du tillader vel at jeg seer indenfor og hører hvorledes Du har det?"

„Sæt Dig, om det lyster Dig," svarede den gamle Mand og pegede paa en Stol.

„Jeg kommer fra Ageroe," vedblev Clas. „Det gaaer godt med Sildefangsten."

„Det glæder mig," sagde Forvalteren; „vi kunne bruge Alt, hvad vi kunne faae."

Clas saae Bordet dækket. Der stod en Bakke med Fladbrød, en Kande med Smør, en Tallerken med røget Kjød, samt en Flaske og nogle Glas.

„Har Du havt Gjester?" spurgte han.

„Ja," svarede den Gamle, greb Flasken, skjenkede et Glas fuldt af Brændeviin og skjød det hen til ham. Clas saae skarpt paa Manden og lod derpaa Øinene vandre rundt i Stuen. Det var et rummeligt Værelse og Væggene vare beklædte med Tapeter, men disse vare forrevne og forrøgede, og ikke bedre stod det til med Bohavet, der var gammelt og skrøbeligt, især de svære Birkestole, hvis Rørfletninger vare fulde af Huller. Forvalteren betragtede ham med et mørkt Blik under de buskede Bryn. Det var en kjøn gammel Mand med et ærværdigt Oldingehoved. Hans lange, graa Haar, som var kjæmmet tilbage, gjorde den høie Pande fri. Ansigtet var vel rynket, og det forekom Clas, som om den gamle Mand saae endnu mere kummerfuld ud, end han pleiede, men det havde et stille, alvorsfuldt Præg, som klædte godt og gav det et klogt og tænkende Udtryk.

Da Clas var bleven færdig med Mønstringen af Værelset og hvad det indeholdt, greb han Glasset, Forvalteren havde fyldt til ham, og sagde i en fornøielig Tone: „Paa Dit Velgaaende, Fader Olaf!" og da han havde tømt det, tilføiede han: „Men hvorfor seer Du saa fortrædelig ud?"

„Jeg tænker det kommer af, at jeg seer Dig her," svarede den Gamle og vendte sig bort.

„Ei hvad," raabte Clas og loe; „hvad kan Du vel have imod mig? Jeg er Din gode Ven, Fader Olaf, saasandt som mit Navn er Clas Gorud."

„Behold Du Dit Venskab for Dig selv, jeg har intet Brug derfor," sagde Forvalteren afvisende.

„Nu, sig ikke det, og fremfor Alt, vær ikke vred paa mig, som mener Dig det godt," raabte Clas med raa Fortrolighed og skjenkede selv et nyt Glas. „Kom og sæt Dig ned hos mig, thi det er en god Drik Brændeviin, og lad mig saa med det samme sige Dig, at jeg vilde ønske den Onde maa tage mig med Hud og Haar, dersom det ikke er sandt, hvad jeg siger, at jeg mener Dig det godt og vil give Dig gode Raad. Vil Du høre dem?"

„Tael," svarede Horngreb og satte sig ved Bordet, hvor den Anden allerede havde taget Plads.

„Er det sandt," spurgte Clas, „at Din Lieutenant er løbet bort med et Fruentimmer, Ingen veed hvorhen?" og medens han spurgte, greb han et uhyre Stykke Fladbrød, som han stak ind i Munden og sønderknuste med en larmende Knasen.

Horngreb støttede Hovedet i Hænderne, og det forekom Clas som om han hørte en halvt undertrykt Latter.

„Leer Du?" spurgte han, men saae sig dog med det samme tvivlraadigt om, som om det muligen kunde have været en Anden, der loe.

„Hvad veed Du derom?" raabte den Gamle og foer op. „Gaa Din Vei, og lad mig være i Fred for Din Nysgjerrighed."

„Saa sagte, saa sagte!" sagde Elas betænksom, „jeg mener Dig det godt, og Du skal derfor ikke byde mig at gaae, thi Du vil ret snart selv komme til at vandre ud af denne Gaard, naar Du ikke er klog. Meldals Gods vil komme til Salg, hvilket er saa vist som Noget, thi Klagen ligger færdig hos Landsdommeren og Hr. Schieman har saa godt som opkjøbt alle Skyldbreve. Troe mig, Gamle, inden Vinteren er for Døren, er Gaarden hans Eiendom."

„Saa hurtigt vil det heller ikke gaae," brummede den Gamle, og slog Øinene mod Gulvet.

„Jo, som jeg siger," vedblev Elas, „men det skal ikke være Dig til nogen Skade, naar Du selv vil. Jeg vil indrette det saaledes for Dig, gamle Olaf, at Hr. Schieman tager Dig i sin Tjeneste. Synes Du derom?"

Der indtraadte en Pause, som Horngreb afbrød, idet han sagde: „Hvorfor ikke? Naar han bliver Herre her, vil jeg være hans Tjener."

„Det er et Ord!" raabte Elas, „og Du kan forlade Dig paa, at det skal gaae i Opfyldelse. Han kan bruge Dig og vil betale godt, naar Du er ham tro."

„Det vil jeg være," forsikkrede den gamle Mand.

„Godt, saa vil Tingen gaae af sig selv. Men jeg vil raade Dig Noget, Fader Olaf, tag til Molde og tael selv med ham; han seer det gjerne og vil modtage Dig vel."

Forvalteren blev ved at see mod Gulvet og svarede Intet.

„Veed Du Noget om, hvorledes det gaaer Erik Meldal?" tog Elas paany Ordet, idet han bøiede ind i en anden Gade for at see, hvad der kunde være at fiske. „Har han ikke skrevet Dig til for nylig?"

Horngreb rystede paa Hovedet.

„Hvorfor var Du igaar oppe i Præstegaarden?" spurgte Elas videre.

Den Gamle tav i nogle Sekunder; endelig sagde han med haard Stemme, som om han fulgte sine egne Tanker: „Ingen vil mere vide noget af ham at sige, selv ikke den, der lod, som om hendes Kjerlighed skulde vare evigt."

„Ha, ha," raabte Elas med en haanlig Latter; „Jomfru Else har ikke modtaget Dig godt, kan jeg mærke. Nu, saaledes gaaer det nu engang i denne Verden, og det findes endogsaa i Biblen, hvor der staaer: ‚Hvo som har, skal gives, og han skal have til Overflod.' Det er en smuk Lærdom, gamle Olaf. Naar Schieman faaer Meldalsgaarden, saa faaer han ogsaa Jomfru Else, og naar jeg faaer Huset ved Torsfjorden, faaer jeg tillige den skjønne Sigrid."

„Mener Du da virkelig, at det kommer dertil?" spurgte Horngreb.

„Saa vist, som vi begge sidde her!" skreg Elas med et nyt fuldt Glas i Haanden. „Vi holde Bryllup paa een Dag, og Du maa være med. Hurra for det!" tilføiede han, og idet han drak hørte han atter en Latter, der var saa lydelig, som om Flere lo baade foran og bagved ham, og da han forbauset tog Glasset fra Munden, saae han, at Horngreb endnu loe med hele Ansigtet.

„Ja, ja," raabte Forvalteren, „naar Else og Sigrid gaae til Kirke, da vil jeg ikke mangle; derpaa klinker jeg med Dig, Elas Gorud. Hvad Sigrid angaaer, da havde jeg forøvrigt i al Alvor meent, at Thorkel Ingolf ikke lod hende tage fra sig."

„Nu, derom kan være Et og Andet at bemærke," yttrede Elas, og med et ondskabsfuldt Blik lagde han til: „Men ligemeget, naar Erik hjemfører Else, saa lad ham hjemføre Sigrid, det skal jeg Intet have imod. Mener Du ikke at det passer bedst saaledes?"

„Jo, det vil jeg ikke negte!" raabte den Gamle, og de nikkede til hinanden, som om de vare fuldkomment enige. Derpaa rykkede Elas sin Stol nærmere hen til Forvalterens, og vedblev: „Nu ville vi ikke tale mere om de Ting, som ordne sig af sig selv, men ville heller søge at komme paa det Rene med, hvorledes vi som gode Venner skulle holde sammen og staae hinanden bi."

(Fortsættes.)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk

Folkemagazin.

Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 25de November. № 48.

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Vandbærere i Kalkutta (med xylographeret Afbildning.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.) — Blandinger.

Tvillingerne.
(Fortsættelse.)

Grevinden, hvis Øine flammede af Vrede ved Synet af Baronen, tilkastede ham et vildt og hadefuldt Blik.

„De forlanger Forrædernes Død," udbrød hun med iskold Stemme, „men De tænker ikke paa, at De med disse Ord bryder Staven over Deres eget Hoved."

Baronen foer sammen. Grevindens Udseende var saa truende, Hevnfølelsen talte ud af hvert Træk i hendes Ansigt, og han maatte sige sig selv, at hans dobbelte Rolle ikke længer var nogen Hemmelighed. Han saae sig sky og frygtsomt om i Salen, som om han ventede at see sine Anklagere træde frem, men da han hverken bemærkede Wesley, som laa i Skyggen af en af de brede Vinduespiller, eller nogetsomhelst andet Tegn paa Fare, fik han øieblikkelig sin Dristighed tilbage.

„Det forbauser mig at høre, Grevinde, at De vender Anklagens Piil imod mig, og jeg kan gjerne sige ‚forgiftede' Piil, naar jeg skal dømme efter Udtrykket i Deres Øine. Overraskelse og Skræk har rimeligviis maattet bidrage til at sætte Dem i Forvirring, men jeg har al Grund til at formode, at min Nærværelse maa tjene til at bringe Deres Sind i Ligevægt. Dette Fruentimmer og hiin unge Knøs, gjentager jeg for Dem, have ført Preusserne over Sumpene, og ere tilligemed dem trængte ind i Slotsgaarden. Da Fjenden stormede Hovedindgangen, styrtede begge, under Beskyttelse af de Angribende, ind i Slottet. Fruentimmeret gebærdede sig som en Vanvittig; hun skreg paa sin bortrøvede Datter Konstance, idet hun udgav sig for at være dennes Moder, og med en Vold, der understøttedes af dette dumdristige unge Menneske, trængte hun sig frem lige til denne Sal."

„En Yngling og en hjelpeløs Kvinde mod ti Skurke og Forrædere!" raabte Grevinden med en ubeskrivelig Haan. „Begge de Forfulgte ere Deres Fjender, jeg selv er bleven Deres Fjende, Hr. Baron, og derfor stiller jeg den unge Mand og hans Ledsagerinde under min Beskyttelse. Intet Haar skal blive krummet paa deres Hoveder, saalænge dette Slot er mit og jeg har Herredømmet i samme, hvilket jeg har overtaget, efterat De havde brudt Retten dertil, ved Deres vanærende Opførsel."

„Behag at gjøre en Ende paa denne Tale, og vogt Dem for at tage Forrædere i Forsvar," udbrød Baronen uforskammet, „thi ellers nøder De mig til at aabne Døren og befale Folkene at udføre den Straffedom, som De vil forhindre, trods al Ret og Retfærdighed."

„Elendige!" raabte Grevinden, „De vover endnu at udstøde Trusler imod mig, efterat vi have de meest slaaende Beviser paa Deres Forræderi mod den Sag, som De har helliget Dem ved deres frivillige Eed. Se her, kjender De dette værdige Redskab, denne Usling, ligesom De selv, der er ført hid fra den preussiske Leir?"

Baronen fulgte mekanisk den Haand, med hvilken Grevinden pegede paa Wesley. Denne,

som var kommen til sig selv efter en dyb Besvimelse, vendte sig om og saae stivt paa Baronen, der gjenkjendte ham og blegnede.

„De bliver bleg," vedblev Grevinden med triumpherende Haan og saae foragteligt paa ham, „blegere end dette Papir, hvorpaa De har brændemærket Dem selv som en Forræder mod Deres ulykkelige Fædreland."

Hun kastede Skrivelsen, som hun havde modtaget af den polske Officier, for hans Fødder, og vendte sig bort. Baronen bukkede sig hurtigt og tog den op, og da hans Øine faldt paa Indholdet, lukkedes hans Læber krampagtigt og han sammenknugede Papiret imellem de zittrende Hænder.

Der opstod en Pause, som kun afbrødes af Kampens Larm i det Indre af Slottet.

Medens Grevinden og Baronen ventede det første Ord af hinanden og vexlede fjendtlige Blikke, knælede Raimund, thi ham var det, som befandt sig i denne uheldige Situation imellem de to tilstedeværende Magter, og understøttede sin stakkels afmægtige Moder, som var sunket ned paa Gulvet. I sin ængstelige Bekymring for hende syntes han ikke at bemærke det Mindste af hvad der foregik omkring ham. Han søgte at forbinde det Saar, hun havde faaet i Panden af et Sabelhug, og lyttede til hendes Aandedræt, som neppe hørligt gled over de blege Læber.

Efterat de vare blevne skilte fra Philibert, havde de givet sig under Preussernes Beskyttelse, og Madame Valentin, som hiin Nat, da hun lyttede til Falskmøntnernes Samtale, havde faaet Vink om Polakkernes Koncentrering ved Warthefloden og den polske Kommandos Hovedsæde i Slottet Lyso, berettede den preussiske General hvad hun havde hørt, og da et almindeligt Angreb paa den fjendtlige Leir laae i Preussernes Operationsplan, vilde man samtidigt hermed lade en stærk Afdeling rydde Slottet. Raimund, som besad et noie Kjendskab til Terrainet omkring samme, fra den Tid han havde opholdt sig paa det tydske Gods, paatog sig at føre Preusserne igjennem Sumpene til et Punkt, hvorfra de uventet, som skeet var, kunde overrumple Slottet, og havde medtaget sin Moder, da de begge haabede at finde Konstance her.

Baronen var kommen tilsyne i det Øieblik, han ansaae gunstigt for Udførelsen af sin Plan, men til sin Forbauselse bemærkede han hvad der var skeet, og at Fjenden ikke havde opfordret til Overgivelse, men angrebet Besætningen i selve Bygningen. Han var den Første, som udstødte Ordet „Forræder," da han saae Gabriele og Raimund forlade den preussiske Beskyttelse og trænge ind i Slottet. Han kjendte dem begge, og da han havde Grund til at frygte dem, fattede han i samme Nu den Tanke, at anklage dem for Forræderi og prisgive dem for Insurgenternes Hevn, for saaledes at blive dem kvit, og derved frigjøre sig selv for al Mistanke.

At Wesley var taget tilfange, og at hans Skrivelse til den preussiske Hoistkommanderende befandt sig i Grevindens Hænder, hvilket han ikke havde anseet for muligt, traf ham som et Tordenslag, men da han kun havde en Dame for sig, var han ikke længe om at dække sin Skjendsel med Frækhed.

„Jeg indseer," tog Grevinden endeligt Ordet, idet hun tilkastede Baronen et tilintetgjørende Blik, „at De overlader til mig at afbryde den Pause, som er indtraadt, og naar jeg gjør det, er det for at sige Dem, hvor dybt jeg foragter Deres Person og Opførsel, og hvor smerteligt jeg angrer, at have vanæret mig selv ved nogensomhelst Berørelse med Dem. De er ikke mere værdig det Navn, De bærer — De er ikke længer nogen Osinsky, men en elendig Forræder, der selv har udtalt den Dom, som skal ramme Dem."

„Hold inde, Fru Grevinde, og neddæmp Deres altfor opbrusende Følelser," afbrød Baronen hende; „endvidere beder jeg Dem tage Tidspunktet ret i Betragtning, for at De kan sige Dem selv, at Deres store, Deres ophøiede Rolle er udspilt. De har ikke mere Nogens Skjebne at raade over. Vil De lyde mit Raad, saa stig De ned fra Deres Luftkastellers kunstlede Trone — jeg vil give Dem Tid dertil, inden det Hele styrter sammen og De med det. Skulde De derimod vedblive i Deres Egensindighed og fortsætte Deres forvildede Ideer til det Yderste, saa vil jeg begive mig til Deres Tilhængere og sige dem, at De tager aabenbare Forrædere under Deres Beskyttelse, ja, jeg vil høit og lydeligt erklære, at De begunstiger Forræderiet, fordi De frygter for at udgyde Blod, og at De sætter en ynkelig Medlidenhed høiere end Polens Ære og Hæder. Paa denne Maade skal jeg vide at demaskere Dem, og for at det kan blive Dem klart, hvor lidet jeg har at frygte for Deres Anklage, giver jeg Dem herved Skrivelsen tilbage; — hele Verden maa læse den."

Baronen havde revet Papiret i tusinde Stykker og rullet dem imellem hinanden. Med en spottende Latter kastede han dem for Grevindens Fødder.

Det Svar, Damens stolte, ridderlige Sind vilde give paa denne lave Opførsel, afbrødes af en stedse i Heftighed tiltagende Larm uden-

for Salen, og skingrende Trompetskrald fra Gaarden. I samme Øieblik blev Salsdøren aabnet og flere polske Officierer traadte hurtigt ind.

„Hvad er der paafærde, mine Herrer?" Hvad betyder denne Larm fra alle Sider?" udbrød Grevinden i en feberagtig Spænding. „O, jeg troer at læse i Deres Miner at vi ere fortabte."

„Vi have gjort, hvad vi formaaede, og ikke skaanet Livet," svarede den af Officiererne, som førte Ordet, „men vi ville ikke være istand til at staae os mod den overlegne Magt, hvormed Preusserne rykke frem. De Trompetskrald, som nylig løde, bebudede Ankomsten af en Parlamentair, som forlanger en fredelig Overgivelse af Slottet, der, i Tilfælde af et Afslag, vil blive stormet. Vi ere komne, for at kundgjøre Dem dette, Fru Grevinde, og modtage Deres Befalinger. Hvad enten Slottet vil staae eller falde, er det Pligt at forsvare det til sidste Mand, og det skal skee."

„Mine Herrer," svarede Grevinden bevæget, „jeg seer af hvilken Begeistring De ere grebne under den Fare, som truer os, og jeg deler den. Mit Ønske kan kun være overeensstemmende med det, som opfylder enhver ædel Polak, der befinder sig i dette Slot. Vi kæmpe for Frihed, og i denne Kamp gives der intet Hensyn, kun Seier eller Død. Behager at bringe Parlamentairen dette Budskab."

Lyden af hendes Stemme var neppe hendøet i Salen, da en frygtelig Katastrophe udbredte Skræk og Forfærdelse i hele Slottet. Maalløse betragtede man hinanden. Kampens Tummel ophørte, og Enhver ansaae sin Undergang for vis ved en uheldsvanger Begivenhed, som dog Ingen kunde forklare sig. En vulkanlignende Torden hørtes fra Grunden af Viinbjerget, som hævede sig bag Slotsbygningerne, fulgt af en Røgsøile, som banede sig Vei igjennem samme med en voldsom Kraft og hvirvlede op mod Himlen. Derpaa fulgte et nyt, endnu stærkere Drøn. Som af et Krater, skjød røde Ildflammer sig ud af mangfoldige Revner, den ene Explosion fulgte paa den anden, Slottet zittrede i sin Grundvold, Mure styrtede sammen med en frygtelig Larm, og sorte Røgmasser indhyllede Ødelæggelsesværket og forvandlede Dag til Nat.

Vi vide, at Philibert og Konstance befandt sig sammen i Kapellet. Wesley havde slaaet Døren ilaas, og de, saavelsom Falskmøntnerne i de underjordiske Hvelvinger, maatte forblive, hvor de vare. Ved Maanens Skin opdagede den unge Mand en ved Alteret nedsunken Kvindeskikkelse, og da han havde fattet sig efter sin Overraskelse og bøiede sig ned for at undersøge, om det var et levende Væsen eller en Død, han havde for sig, trængte sagte Klagetoner til hans Øre, og med den dybeste Smerte fornam han følgende Ord, som udtaltes med en ubeskrivelig Sjeleangst — „Forfølg mig ikke, vanær ikke dette hellige Sted ved lave, jordiske Efterstræbelser. Hvad havde jeg gjort, at De udrev mig af det fredelige Kloster, at De skuffede mig ved Løvter om at føre mig til min Moder, som De og hendes øvrige Slægt have gjort saa grændseløs ulykkelig?"

Disse Udbrud overbeviste Philibert om, at det var Konstance, som han endelig havde fundet, men de sagde ham tillige, at hun ansaae ham for den nedrige Baron Osinsky, som mulig holdt hende indesluttet her. Hans Hjerte svulmede af Smerte og Harme, hvilke Følelser dog snart maatte give Plads for en overstrømmende Glæde ved Tanken om, at han befandt sig ved hendes Side og kunde forsvare hende mod det fjendige Menneske, som havde vovet at opkaste sig til hendes Skjebnes Herre.

„Konstance," udbrød han, idet han knælede ved hendes Side, „forjag al Bekymring og kom til Dem selv. Jeg er ikke den, hvis Nærværelse De frygter, men jeg er en Ven, Deres Moders og Broders Ven, som har søgt Dem og endelig været saa lykkelig at finde Dem, for at udfrie Dem af de fjendige Hænder, hvori De hidtil har befundet Dem. O, hav Tillid til mig! Deres kjere Moder og Broder ere ikke fjernt herfra, og jeg vil føre Dem i deres Arme, saasnart det bliver mig muligt."

Konstance svarede ikke; hun syntes ikke at fatte, hvem det var, som talte disse trøstefulde Ord til hende, og som om hun frygtede et nyt Bedrag, stødte hun ham fra sig med en fortvivlet Anstrængelse, og udbrød paany i lydelige Klager. Men efterhaanden vandt hans milde Tiltale Indgang i hendes Hjerte, og da det endelig lykkedes den dybt rystede Philibert at løfte hende op fra det kolde Steengulv, sank hun mat og afkræftet til hans Bryst, og en Taarestrøm lettede hendes forpiinte Hjerte.

„Konstance," hviskede han, „ved dette fromme Sted, hvor jeg for første Gang omslynger Dem med min beskjærmende Arm, og hvor mit længselsfuldeste Ønske er bleven opfyldt, tilsværger jeg Dem at fatte Mod. Tro mig, snart skulle Deres Lidelser ophøre, De skal tilbagegives den elskede Moder og Broder, og hvis jeg ikke har feilet i de flygtige Øieblikke, hvori vi tidligere have seet hinanden, og som indgave mig Haabet om, at De deelte mine Følelser, vil jeg bønfalde Dem om, at maatte være Deres Støtte

for hele Livet, og gjøre Deres Dage saa lykkelige, som det er mig muligt."

Den unge Pige nævnede hans Navn og med skjelvende Stemme takkede hun ham for al hans Omhu. Da hun var bleven roligere, meddelte de hinanden de Begivenheder, som havde fundet Sted i de mellemliggende Aar, og det var med en ubeskrivelig Smerte at Konstance erfarede de Lidelser, hendes arme Moder havde gjennemgaaet.

Saaledes henrandt de faa Timer, der vare tilbage af Natten, og Morgenen brød frem. De i Kapellet indelukkede fornam Larmen af den Kamp, som fandt Sted udenfor, og hvert et Skud, som naaede deres Øren, styrkede deres Haab og oplivede deres Mod, thi Philibert meddeelte Konstance, hvad der ikke kunde være Tvivl om, at det maatte være Preusserne, som havde angrebet Slottet, og han følte sig overbeviist om, at Insurgenterne umuligt vilde kunne staae sig imod en regelmæssig Troppestyrke.

Natten var ligeledes henrunden for de to nedrige Individer i Gravhvelvingen under deres ivrige Bestræbelser for at plyndre de Døde. Endelig havde de fuldført det skjendige Værk, og Udbyttet viste sig at være langt større, end nogen af dem havde gjort sig Forventning om.

(Fortsættes.)

En Vandbærer i Kalkutta.

Vandbærere i Kalkutta.

De Folk, som i Indien udøve den nyttige Haandtering, at ombære og faldbyde Vand, benævnes med det persiske Navn „bihechty." Ligesom alle Folkeslag, der næsten udelukkende leve af Vegetabilier og høist sjeldent nyde spirituøse Drikke, sætte Indierne stor Pris paa klart og friskt Vand. Spandene, i hvilke Hinduerne ombære Vandet, kaldes „Kawer;" Vandbæreren paa vor Afbildning benytter sig imidlertid ikke af Spande, men af Læderskække, og dette beviser, at han hører til den musselmanske Befolkning. Mange bære disse Sække omkring paa Ryggen og faldbyde deres Indhold med en ringe Fordeel, Andre derimod, som med Rette kunne regnes til de Velhavende blandt denne Slags Handelsmænd, betjene sig af en Oxe til at bære Byrden. Det følger af sig selv, at disse kunne transportere et langt større Kvantum Vand end menneskelige Bærere, og saaledes er det især dem, der forsyne de indiske Stæders fjerneste Kvarterer. Dog maa det bemærkes, at kun de, som ere vante til det i Lædersække konserverede Vand, kunne nyde det uden Modbydelighed, da det stedse erholder en ubehagelig stram Smag og en ikke mindre ubehagelig Lugt.

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

Efter en halv Times Forløb syntes Forbundet imellem dem at være afsluttet og Clas overbeviist om, at Forvalteren vilde gjøre Alt, hvad han forlangte af ham. At han ikke vidste Noget om Erik Meldal eller satte mindste Haab til ham, havde han gjentagne Gange forsikkret ham om, ligesom ogsaa, at han vilde tjene Hr. Schieman med Haand og Hjerte, dersom denne vilde have ham i sit Brød. Tilsidst sagde han: „Strax kan jeg ikke tage til Molde, men det skal snart skee, og naar Hr. Schieman da vil have mig, er jeg til hans Tjeneste. Imidlertid raader jeg ham, og Dig med, Clas Gorud, at I ikke vente for længe med at gjøre Alvor af det, han hos Præsten, og Du hos Gullik. De ere Eder begge bevaagne, det veed jeg, og den er en Nar, der ikke passer Vind og Flod, thi Ingen veed saa lige, naar den kommer igjen."

„Ved min Sjel," raabte Clas fornøiet, „det er et godt Raad og det skal blive fulgt. Nu seer jeg, at Du mener Hr. Schieman det ærligt, og endnu idag skal han erfare Dit Sindelag. Et Glas endnu og saa afsted, Olaf Horngreb. Det skal ikke tjene Dig til Skade, at jeg har tilbragt en Stund hos Dig."

„Tak, Clas, tak," sagde Forvalteren; „men jeg haaber ogsaa, at Du skal blive tilfreds med mig."

Saaledes skiltes de ad i den venskabeligste Forstaaelse, og Clas nikkede endnu engang tilbage, men da han fjernede sig fra Gaarden, hørte han en Latter bagved sig, og han maatte lee med, men paa sin egen Maade.

„Vent kun lidt, Du gamle, dumme Karl," mumlede han, „Latteren vil snart forgaae Dig. Naar Alt er afgjort, jager Hr. Schieman Dig paa Porten, og jeg skulde være den Sidste til at sige et godt Ord for Dig, thi behøves her nogen Forvalter, saa vil jeg selv være det, og ingen Anden."

Clas var ved disse Betragtninger kommen i godt Lune. Han besøgte endnu et Par Bekjendte, som han fortalte om sine Udsigter og sin Anseelse hos den store Kjøbmand, og da det led henad Aften, vendte han tilbage til Hjemmet. Han havde drukket mangt et Glas, efterat have forladt Meldalsgaarden, og da han roede forbi Gulliks Huus og saae Sigrid beskjeftiget udenfor med sit vante Arbeide, fik han en uimodstaaelig Lyst til at tale med Pigen om sit Hjerteanliggende.

„Heida!" raabte han op til hende, „hvorledes har Du det, Sigrid?"

„Jeg har det godt, Clas," svarede hun, nikkede og loe.

„Skal jeg komme op til Dig?"

„Ganske som Du selv vil — kom kun!"

Kort efter var han oppe hos Pigen, som nu ivrigt fortsatte sit Arbeide.

„Hold nu op et Dieblik med at bøde paa det Garn og tael med mig, lille Sigrid," sagde han; „jeg har meget at fortælle Dig."

„Og hvad er det, Clas?" spurgte hun, og lod, som hun var meget nysgjerrig efter at høre, hvad han havde at sige hende.

„Ei, Du Spøgefugl," skreg han, „som om Du ikke vidste, hvad jeg vil Dig. Er jeg ikke Clas Gorud. Sæt Dig nærmere hen til mig, og lad os tale i al Fortrolighed. Se engang over til Torsfjord; der skal Du boe. Inden fire Uger er Huset og Grunden min Eiendom, og Du med."

„Raab ikke saa høit," sagde Sigrid. „Min Broder er falden i en rolig Søvn, og det er

langt bedre med ham, og jeg vilde ikke have for aldrig det, at Du vækkede ham."

„Lad ham sove eller vaage, ligesom han bedst kan," faldt Clas hende i Ordet; „nu er det ikke ham, men Dig, jeg har med at gjøre. Altsaa, Huset bliver mit, dertil en sexaaret Baad, og flere endnu, og hvem veed, hvad der videre kan skee i kort Tid — hvem veed, om det ikke vilde være nok saa godt, at være Forvalter paa Meldalsgaarden. Hvad siger Du dertil?"

„Jeg siger kun alt Godt og Glædeligt dertil, for det er jo herlige Efterretninger," svarede Sigrid med et skjelmsk Smil.

„Og naar det kom dertil, vilde Du saa ægte mig med god Villie?" udbrød Clas.

„Det fik jeg vel, Clas," sagde Pigen og saae leende paa ham; „men —"

„Hvad mener Du?"

„Jeg er bange."

„Hvorfor?"

„Har Du glemt, hvad Thorkel sagde?"

„Thorkel!" udstødte han med en voldsom Latter. „Hvad han har sagt eller ikke sagt, gjør lige meget til Sagen; men forresten mindes jeg ikke hvad det var."

„Han sagde, at Sælhunden vilde æde Dig, naar Du kom mig for nær."

„Nu ja, det bæres mig saa for, at han yttrede dette," svarede Clas og strøg sig om Hagen; „men vær Du kun rolig. Skal det Besti æde nogen af os, saa bliver det ham og ikke mig. Kom nærmere til mig, lille Sigrid," vedblev han, og greb efter Pigebarnet med sin store Lab; „jeg lader Dig ikke i Fred, førend Du sidder tæt ved min Side."

Da begyndte det at brumme og snøfte under Garnet, et mægtigt Hoved kom tilsyne, og et vældigt Gab aabnede sig og viste sine skarpe Tandrækker. Med et heftigt Sæt sprang Clas tre Skridt tilbage; Øinene stode stive i Hovedet paa ham, han blev blodrød i Ansigtet, og sagde ikke et Ord. Sigrid knyttede Hænderne i Siderne og vendte sig bort, for at skjule sin Latter, og derpaa udbrød hun i en ynkelig Tone: „Sagde jeg det ikke nok, Clas; hvorfor vilde Du ikke høre mig? Dyret æder Dig op; det kan altsaa ikke blive til Noget imellem Dig og mig."

Medens hun talte, steg hendes Fader, som netop var landet med sin Jolle, op fra Strandbredden. Ogsaa han studsede ved Synet af Sælhunden, og saae først paa Clas og dernæst paa sin Datter med en mørk Mine.

„Hvor kommer den fra?" spurgte han raat og pegede paa Dyret, som vedblev at vise Tænder af Clas. „Da jeg tog bort imorges, saae jeg ikke noget til den."

„Det kan jeg ikke sige," svarede Sigrid. „Noget efterat Du var taget paa Søen, traadte jeg ud af Døren, og der laa den ganske vaad og badede sig i Solskinnet."

I Fiskerens Ansigt rørte sig ikke en Mine; han saae stivt hen for sig i dyb Tankefuldhed.

„Gaa ind," sagde han endelig og vendte sig mod Sigrid, og da den unge Pige havde fjernet sig og lukket Husdøren efter sig, dreiede han langsomt Hovedet om mod Clas og tilføiede: „Hvor bragte Du Sælhunden hen?"

„Saasandt hjelpe mig Gud," udbrød Clas, „saa bragte jeg den ud i Langfjorden, og naar denne fordømte Skabning ikke er Djævlen selv, saa begriber jeg ikke, hvorledes den er kommen tilbage hertil."

Gullik Hansen svarede Intet, men gik ind i sit Huus og slog Døren haardt til efter sig. Et Par Minuter stod Clas raadvild, med Øinene stivt fæstede paa Dyret, der vedblev at stirre paa ham. Han tænkte over den natlige Scene, og mere og mere forvirredes hans Tanker. Med skye Blikke saae han sig om. Sælhundens Hoved syntes bestandigt at blive større og tykkere, og dens Øine begyndte at funkle. Med Et vendte han sig bort fra det fæle Syn, og ilede hurtigt afsted.

Da det var bleven mørkt, kom den gamle Grethe langsomt henad Veien og traadte ind i Gulliks Huus. Hun satte sig ved Fiskerens Arne og talte til den gamle Mand, som var endnu mere nedslaaet end i de foregaaende Dage: Fangsten havde været saa slet som muligt; han havde ladet sine Baade med Mandskabet blive ude i Bugten ved Agerø, og var vendt ene tilbage i sin Jolle, da det maaskee vilde gaae bedre med Fiskeriet, naar han var borte, og Drengen, som det havde været langt bedre med den hele Dag, laa nu atter i Feber og var saa aldeles ude af sig selv, at han ikke havde kjendt sin Fader, da denne traadte hen til hans Leie.

„Sagen er, at hverken Nøkken eller Forbandelsen ville give Slip paa Dig," mumlede Grethe, „at Drengen ligger i Krampe og hverken kjender Fader eller Søster, kommer af, at de have sendt Ulykkesdyret tilbage til Dit Huus. Saalænge Du ikke er fri for Sælen, bliver det ikke bedre hverken med det Ene eller det Andet; det har jeg sagt Dig flere Gange, og siger det endnu. Men denne Gang maa Du selv skaffe Dig det fra Halsen, og det maa skee endnu imorgen inden det bliver Dag. Ro ud med den til

Harøes Klipper, hvor der gives dybe Huller imellem Fjeldene. Det er Hexehuller og i disse boe Havtroldene. I et af disse kaster Du den fæle Skabning, som volder Dig saa mange Ulykker; deri maa den omkomme. Hører Du, hvad jeg siger?"

„Jeg hører det," mumlede Gullik.

„Endnu Et," vedblev Grethe og greb ham ved Armen, „og det maa ikke forsømmes. Inden Du styrter Dyret ned i Hullet, tager Du Din Kniv og stikker dets Øine ud."

„Nei," sagde Gullik Hansen, „det kan jeg ikke."

„Du maa og Du skal," paastod Grethe, „ellers kan Du ikke blive fri for den Onde, og Anders —"

I dette Øieblik trængte et Skrig ud fra Kammeret og den bekymrede Fader sprang op og ilede ind til sit Barn. Grethe saae efter ham og raabte: „Gjør Din Kniv skarp, ellers er det forbi med ham."

Da Klokken var henved ni steg Clas op af den steile Vei til Præstegaarden, og da han var naaet derop, begav han sig henimod Kirken, hvor han holdt sig lidt afsides ved en Dynge mægtige Stene. Her satte han sig ned, knappede sin Jakke tæt til, slog Kraven op over Ørerne og stak Hænderne i Lommerne, thi det var bleven koldt. En fiin, fugtig Taage, gjennem hvilken der dog glimtede nogle Stjerner, var steget op fra Havet og havde samlet sig i Luftrummet. Clas sad stille og ventede. Han saae ned til Gulliks Huus, og kunde skjelne at der var Lys; han tænkte paa Sigrid, og et ondt Smil fortrak hans hæslige Ansigt. „Du skal dog blive min," mumlede han, „og er Du det først, da skal jeg lære Dig at være ydmyg og lydig." Da faldt atter Sælhunden ham ind. I sin Skræk havde han fortalt sin Moder Alt, og hun havde beroliget ham. Baandet for Sækken maatte være gaaet op, eller maaskee havde der slet ikke været bundet for den; Clas vidste det ikke. Da Dyret var kommet ud i Vandet og sunket tilbunds, var det rimeligviis lykkedes for det, at komme ud af Sækken. Sælhunde kunne længe holde ud under Vandet, hvilket var bekjendt nok, og det var slet ikke saa underligt, at den var undkommet og havde fundet Veien tilbage. Grethe havde nylig hørt af en Nabo, at man ved Vedøen havde fundet en Jolle, som var dreven ind paa Stenene, og var halv fuld af Vand. Den næste Dag vilde Sigrid sikkert erfare dette og mere til, nemlig at det var Thorkel, som havde laant denne Jolle af En eller Anden, og at man siden hverken havde hørt eller seet ham.

Da Clas i Tankerne kom til dette Punkt, stemmede han Albuerne mod Knæerne, skjulte Ansigtet i de hule Hænder og loe ondskabsfuldt. „Hvad gaaer det mig an?" sagde han. „Faaer hun Lyst til at flæbe, godt, saa flæber hun, men hun vil nok høre op og tørre sine Øine, og saa er den Lømmel af en Karl forglemt."

Idet han tog Hænderne fra Ansigtet og saae sig om, blev han ganske underlig tilmode. Han bemærkede tydeligt en dunkel Skygge, som gled forbi Præstegaarden. Den kom fra Haven, og der hvor Fjeldet skraanede ned i Dybet, forsvandt den. Et Øieblik troede han, at det kunde været Hr. Schieman, men han pleiede ikke at forlade sin Ven Præsten paa den Maade. Nei, hvem eller hvad det end var, han havde seet, Kjøbmanden var det ikke. Clas Gorud vidste ikke selv hvorledes han havde det; det suste og bruste i hans Hoved, og skrækkelige Ansigter svævede omkring ham med truende Miner. Ligesom hans Angest havde naaet det høieste Maal og gjort ham ude af Stand til at kunne røre et Lem, gik Døren i Præstegaarden op, et klart Lysskjær foer over Stedet, hvor Clas sad, og Spøgelserne vare forsvundne.

„Godnat, bedste Ven!" hørte han Hr. Schieman udbryde. „Sov sødt og behageligt, Jomfru Else, og fortæl mig imorgen hvad De har drømt; jeg forstaaer mig lidt paa den Kunst at udlægge Nattens Gjøgleværk."

Afskeden var forbi, Døren lukkedes og Lyset forsvandt.

Clas gned sine Øine, strakte sine mægtige Arme, knyttede Hænderne og mumlede: „Moder har Ret, det er Altsammen Trolderi og Hexekunster. Den, der er død, kommer ikke igjen; men dersom det oftere skulde hændes, at Noget vil have mig tilbedste, saa slaaer jeg fra mig, det Bedste jeg kan."

„Er det Dig, Clas?" spurgte Hr. Schieman.

„Ja, Herre," svarede denne.

„Bringer Du gode Efterretninger?"

„Alt er godt og vel, Herre."

„Nu, saa kom med og fortæl mig, hvad Du har hørt," raabte Kjøbmanden oprømt. „Mine Sager staae fortræffeligt, og jeg har al Grund til at troe; at Du med det Første vil komme til at sidde i den nye Baad ved Torsfjorden."

7.

Da Morgenen dæmrede, steg Gullik Hansen i sit lille Fartøi og stødte rask fra Bredden. Kun eengang kastede han et sky Blik hen til sit Huus, saae derpaa hen i Forstavnen af Baaden,

hvor der atter laa en Sæk, som tildeels skjultes af Fiskerens tykke Jakke, som var kastet over Toften. Derpaa reiste han Masten og saae op til Troldtinden, hvorfra Vinden kom, lod Seilet falde og greb Roerpinden. Jollen gled sagte igjennem Sundet ved Otterøen, mere ført frem af Strømmen end af det svage Luftpust, som af og til var at fornemme. Med en mørk Mine saae Gullik stivt frem for sig, thi det var et slemt Hverv, han havde at udrette, og hans Hjerte var tungt.

Midt i Sundet luftede det lidt op, og Baaden strøg rask forbi Øen Mien ud i det aabne Vand, hiinsides en lang Kjede af lave Klippeøer, der dannede en Grundmuur imod det atlantiske Havs stærke Bølgebrud. Taagedunsterne foer i lange graae flagrende Striber henover Vandfladen, henveirede af Vinden, der drev dem frem for sig mod Havet, men over den lange Fjeldrække sænkede de sig tungt og mørkt og dannede en sort Banke, af hvilken nu og da et skaldet graat Hoved ragede iveiret for atter at forsvinde i den truende Meise. Men tilvenstre hævede Troldtinden sig høit mod Himlen i klart Solskin. Dagens Stjerne kom frem med sit Guldskjær over Romsdalshornets hvide Dobbeltkegle, og kastede sine funklende Straaler over den hele Krands af Høilandstinderne.

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Vent, Krabat, og jeg skal lære Dig at stjæle Æbler!" tilraabte en Gartner en ung Knegt, som var trængt ind i Haven. „Gjør Dem ingen Uleilighed," svarede den vittige Fyr, idet han tog Flugten over Plankeværket, „det har jeg kunnet i lang Tid."

Den franske Dyrlæge Damoiseau fortæller i sine „hippologiske Vandringer i Syrien og Ørkenen," om en høist mærkværdig, skabet og afskyelig Hund i Aleppo, som bevogtede en Tyrks Bolig, og som, saavel ved sin Bidskhed som ved sin vedholdende Hylen om Natten, i høi Grad blev besværlig for en i Nærheden boende fransk Kjøbmand. Denne tænkte evindeligt paa, hvorledes han skulde blive fri for dette modbydelige Dyr, og da Tyrkerne vilde være blevne rasende, dersom han havde ihjelslaaet Hunden, ansaae han det for bedst at skaffe den afdage ved Gift. Han henvendte sig derfor til Damoiseau med den Bøn, at være sig behjelpelig dermed, og denne lovede det. Damoiseau hakkede et Stykke Kjød, kom i samme saa megen ætsende Sublimat, som kunde være tilstrækkeligt til fem Hunde, rullede det sammen i en Klump, og gav Kjøbmanden det. Denne kastede i Forbigaaende Klumpen for den skabede, forsultne Hund, og da Dyret slugte den i samme Nu, troede Kjøbmanden, at han kunde betragte sig som befriet for sin Plageaand. Men han tog feil. Da han tidligt den næste Morgen forlod sin Bolig, kom den besynderlige Hund løbende imod ham, kjertegnede ham, logrede med Halen, og syntes at forlange en ny Pille. Damoiseau tillavede en saadan, fyldte den med fire Kvintin Sublimat, et Kvantum, tilstrækkeligt til at dræbe Halvdelen af de talrige Hunde i Aleppo, den blev kastet for Dyret, som graadigt slugte den, men havde ikke nogen anden Virkning, end at Hunden den følgende Morgen atter kom springende imod ham med alle Tegn paa Glæde og Taknemmelighed. Da opfyldtes den Mordlystnes Hjerte af Medlidenhed; han opgav alle videre Forsøg paa at tage Dyret afdage, og forsynede det hver Dag med Føde. Følgen heraf var, at Hunden hørte op med at hyle, helbrededes for sit Skab, og blev Europæerens troeste Ven. Hr. Damoiseau var ikke istand til at forklare, hvorledes denne Hund var beskaffen, fremfor alle andre; og Hvo formaaer det?

☞ **Med dette Nr. følger „Fru Tove," 4de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag

C. Ferslew & Co.s lith. Etabl.

DEN LILLE SKYTTE.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 2den December. № 49.

Indhold: Den lille Skytte (med steentrykt Scene.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Fiskerpigen Sigrid (Fortsættelse.)

Den lille Skytte.

Dette venlige Genrebillede er efter et Maleri af den tydske Kunstner August Fischer. Det stemmer Sindet behageligt at dvæle ved disse Scener af det virkelige Liv. Drengen er bange for at brænde paa, men er det først skeet, hvor stolt er han da ikke af sin Mandighed og hvor pralende paastaaer han ikke, at han, naar det skal være, tør skyde en Kanon af; Søsteren holder for det ene Øre, men hvor vil hun ikke klappe i Hænderne, naar Skrækken er overstaaet. Den Gamle er et Barn som de andre; skjøndt det Hele kun er et Plaf, maa han dog høre det.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Benjamin, som havde sat sig paa et omvendt Kistelaag og paa samme udbredt de røvede Smykker og Ædelstene, prøvede ved Skinnet af Lyset hvert enkelt Stykke med et øvet Kjenderblik, og omendskjøndt han syntes at skjenke denne Beskjeftigelse sin hele Opmærksomhed, forraadte dog hans Blik, som med et uhyggeligt Udtryk hvilede paa Skatten, medens det paa samme Tid belurede Bernhard, som endnu stedse bevægede sig omkring imellem Kisterne, at han i Tankerne rugede over en eller anden ondskabsfuld Plan.

De to Kjeltringer havde hidtil kun vexlet enkelte Ord med hinanden, da begge havde havt nok at tage vare paa. Men nu, da Plyndringen var fuldført, vendte Doktoren, som han kaldte sig, tilbage til sin Ven Taskenspilleren, og satte sig ved Siden af ham.

„Wesley bliver fordømt længe borte,“ brummede han, „og da vi ikke have mere at gjøre her, vil Tiden blive svært lang. Jeg kunde have stor Lyst til at komme ud af denne Dødningehule og trække en Smule frisk Luft, for her er saa trykkende.“

Som om han vilde see efter en Udgang, reiste han sig paany og fjernede sig i den tilstødende Hvælving.

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde skaffe mig dem begge fra Halsen,“ mumlede Benjamin ved sig selv; „Tre ere To for mange ved Delingen af Udbyttet i Nat; jeg vil helst være ene om det. Altsaa, rask til Værket! Ikke en Hund vil kny, naar jeg expederer dem, først den Ene og saa den Anden.“

Han forlod sin Plads for at see, hvor Bernhard var bleven af, og hørte, at han skred henimod Indgangen fra Viinbjergene, hvilken Wesley havde betegnet. Hurtigt ilede han tilbage, bandt Kostbarhederne sammen i et Tørklæde, tog Lygten og begav sig efter sin værdige Kollega. Uden at vide hvorledes, var han kommen ind i en afsides Part af det vidtløftige Rum, der for en Deel var fyldt med Tønder og Kister.

Raadvild standsede han og overveiede, hvorledes han skulde frigjøre sig for sin Kammerat, for at kunne bemægtige sig hele Rovet, som han brændte af Begjerlighed efter. Bernhard havde imidlertid søgt Udgangen og ogsaa fundet den, men Døren var saa fast tillukket, at der ikke var nogen Tanke om at faae den op. Efter forgjeves at have anstrengt sig, vendte han fortrædelig tilbage, famlende sig frem i de mørke Gange. Endelig fik han Øie paa Lyset og Benjamin, som syslede med Noget i den med Foustager opfyldte Hvelving. Han tænkte sig Muligheden af, at hans Kammerat havde opdaget nye Skatte, og vilde beholde dem for sig selv, og hans onde Sind kom i Kog. Forbittret og med en truende Stemme raabte han, idet han paaskyndede sin Gang: „Hvad har Du der at gjøre? Vogt Dig, at Du ikke bryder ærligt Kammeratskab, for saa faaer Du med mig at gjøre."

Denne Tone tjente ikke til at lade Taskenspilleren opgive sin sorte Plan, men bestyrkede den kun mere og bragte ham i et formeligt Raseri. Han havde i en Hast nedgravet sit Bytte i en løs Dynge, som han ansaae for Jord, men som var Krudt, der var rullet ud af en beskadiget Foustage og feiet sammen i en Bunke, thi hele den ene Side af Hvælvingen var fyldt med Krudtfade. Da Benjamin ansaae sin Skat for at være i Sikkerhed, vendte han sig mod den Kommende med et mørkt Aasyn.

„Holdt!" tordnede han ham imøde; „ikke et Skridt nærmere! Saa Du truer mig," tilføiede han haanligt, ligesom for at opirre sig selv endnu mere. „Gaa, siger jeg, gaa strax, her er Intet for Dig at søge."

Bernhard studsede og i samme Nu sprang han hastigt tilside, thi Benjamin havde revet en Pistol frem, som han fyrede af paa ham. Hans Hurtighed frelste ham; Kuglen slog mod Muren.

„Er det saaledes meent, Kammerat, saa Lige for Lige," sagde Bernhard koldt, og affskjød sin dobbeltløbede Terzerol i Retning af det Punkt, hvor han saae, at den Andens dunkle Skikkelse trykkede sig ned mod Jorden. En lydelig Forbandelse og et tungt Fald sagde ham, at han havde truffet. Nu paafulgte en frygtelig Katastrophe. Idet Benjamin tumlede omkuld, stødte han til Foustagen, hvorpaa han havde sat Lyset, der faldt ned i Krudtdyngen, og ufortøvet paafulgte den ene Explosion efter den anden. Bernhard blev slynget hen mod Muren med en saadan Voldsomhed, at han lemlæstet sank til Jorden, skjøndt uden at opgive Aanden, og Lyn paa Lyn, Knald paa Knald, rystede Hvelvingen, som truede med at styrte sammen. De tunge Dampmasser, som hurtigt fyldte det store underjordiske Rum, trængte op i Kapellet og advarede de Indeluffede, som med navnløs Forfærdelse saae Alteret og Murene vakle under de heftige Drøn, der bragte Grunden til at skjelve. I deres Angst og Forvirring havde de dog saa megen Besindighed, at de holdt sig midt paa Gulvet, for ikke at rammes af de nedstyrtende Masser, men selv her vilde de ikke ret længe kunnet friste Livet under den kvælende Røg. Paa eengang fik denne Luft; Muren ud til den store Entree var faldet med et voldsomt Brag, og neppe bemærkede Philibert dette, førend han, med den halv afmægtige Konstance i sine Arme, banede sig Vei over Ruinerne. Uden at vide hvorledes, naaede han omsider ned i Slotsgaarden med sin dyrebare Byrde. Men nu var det ude med hans Kræfter. Som en Beruset tumlede han henimod en Muur, til hvilken han støttede sig, for at komme til Aande, medens den unge Pige, som var kommen til sig selv, jamrende omslyngede ham og søgte at forhindre ham fra at segne omkuld. „Frelst!" hviskede han endelig og vexlede et ømt Blik med Konstance, som i sin Henrykkelse over hans tilbagevendende Kræfter trykkede sig endnu tættere ind til ham og skjulte sit Hoved ved hans Bryst. „Frelst ved Guds Naade og Barmhjertighed," tilføiede han. „Vær nu ved godt Mod, min elskede Konstance. Snart, snart vil al Fare være forbi!"

Lidt efter lidt ophørte de skrækkelige Drøn fra den underjordiske Hvelving, og en Dødsstilhed fulgte i længere Tid paa de forfærdelige Rystelser. Endnu samme Dag besatte Preusserne det halvt ødelagte Slot; Baronen var forsvunden, men en stor Deel Insurgenter taget tilfange. I den paany opstaaede Kamp, som dog ikke varede længe, havde Grevinden viist et sandt Heltemod, idet hun stadigt opmuntrede til Modstand. Med et Sværd i den høire Haand og den polske Fane i den venstre, var hun uforfærdet styrtet mod de indtrængende Fjender, men kun for strax efter saaret at tages tilfange med de Hengivne, som omgave hende.

Den samme Skjebne deelte Philibert og Konstance. Det heftige Ildebefindende, der havde grebet den unge Mand, som en Følge af al den Krudtdamp, han under Anstrængelsen, ved at bære Konstance ud af Slottet, havde indaandet, forsvandt efterhaanden, og han følte sig atter fuldkommen vel, da han og Konstance bleve omringede af preussiske Soldater og førte ind i Slottet, hvor man indeluffede dem blandt de andre Fanger i en Sal, som var bleven valgt til dette Øiemed.

Da Philibert var bevæbnet som en af de polske Insurgenter, og var bleven greben af Preusserne efter Ophøret af den dem i høi Grad mistænkelige Explosion, vilde hans Stilling kunde bleven meget mislig, naar ikke Raimund, havde været tilstede og kunnet give Forklaringer, der hævede al Mistanke imod ham. Philiberts og Konstances Frikjendelse fandt Sted faa Timer efter, og en Forening gjordes mulig for de Personer, som ved Ondskab og forbryderiske Midler af deres Forfølgere vare blevne adskilte og derved beredte en Række af smertelige Aar.

Fra det Øieblik af, da Raimund trængte ind i Salen med sin Moder, hvor denne hensank i en bevidstløs Tilstand, som en Følge af det Sabelhug, hun havde faaet, var han ikke veget fra hendes Side. Da Preusserne vare blevne Herrer af Slottet, opnaaede han den Begunstigelse, at blive anviist et Værelse, hvor han bragte hende til Ro og overgav hende til en af Regimentslægerne, som forbandt hende, medens han ilede bort, for ved sin Forklaring at befrie Konstance og Philibert, der under det foreløbige Forhør havde beraabt sig paa ham som den, der kunde bevidne deres Uskyldighed, hvorfor den Overstbefalende havde ladet ham opfordre til at indfinde sig og bevise denne Paastand.

Saa hurtigt, som muligt, vendte Raimund tilbage til Moderen, der ventede ham med Længsel, for at erfare, hvilket Budskab han bragte hendes angstfulde Moderhjerte. Dog, et eneste Blik paa hans glædestraalende Ansigt sagde hende Alt, og hun foldede sine Hænder med en ubeskrivelig Taknemmelighedsfølelse mod Forsynet.

„Endelig, dyrebare Moder, endelig have vi gjenerholdt Konstance," udbrød Raimund, og knælede ved hendes Leie. „Den brave Philibert er hendes Frelser, og han vil føre hende tilbage i Dine Arme. De ere i Sideværelset."

Et forklaret Smil gled over den haardtprøvede Moders Ansigt; hendes Øine hævede sig mod Himlen og en inderlig Bøn steg op til Naadens Fader fra hendes dybtbevægede Bryst. Derpaa greb hun Sønnens Haand og udbrød:

„O, min Raimund, jeg frygter for, at jeg ikke kan bære den store Lykke, der saa pludseligt har overvældet mig. O, lad mig have Tid til at fatte mig lidt, hvor stor end min Længsel er."

Hastigt reiste hun sig op af sin hvilende Stilling; hun følte ikke længer nogen Smerte, nogen Svaghed. Endnu vilde Raimund gjøre et Forsøg paa at afholde Moderen fra at forlade sit Leie, da Døren hurtigt blev aabnet.

Siden Konstance atter havde hvilet ved sin Broders Bryst, siden hun havde fornummet den fulde Vished om en Lykke, som hun, endnu for saa kort tilbage, holdt uopnaaelig for stedse, og at hun befandt sig under eet Tag med Moderen, som saa længselsfuldt og saa ivrigt havde søgt hende, ja udsat sig for de største Farer, for at finde sit Barn, hvilket Philibert havde meddeelt hende, var hun bleven et heelt andet Væsen. Raimund havde anmodet hende om at blive i Sideværelset, indtil han fik forberedt Moderen paa, at hun, som hendes Hjerte saa smerteligt havde sukket efter, var i Nærheden, men Datteren kunde ikke vente — det varede hende for længe inden han kom tilbage — hun aabnede Døren og styrtede med et Skrig i sin Moders Arme.

(Fortsættes.)

Fiskerpigen Sigrid.

(Fortsættelse.)

Dersom Gullik Hansens Hjerte ikke havde været saa betynget, vilde han glædet sig meget over denne herlige Morgenstund, thi han var et Naturens Barn, der altid færdedes i det Frie og hvis Øie var aabent for dets Skjønheder. Da han kom længere ud, faldt Solen nedover ham og hans Baad og spillede paa de smaae hoppende Bølger, der begyndte at glimre, at hviske og at lee. Fiskene sprang op over Vandet og viste de sølvskjældede Sider. Maagerne og Havsvalerne skrege over den Gamles Hoved og svingede sig muntert omkring Masten; sorte Alger med røde Kamme satte sig paa Klipperne, sloge med Vingerne og solede sig; alle Væsner følte et nyt Liv i den herlige Morgenstund, og Gullik Hansen vendte hurtigt Hovedet bort og saae over til Otterøen, da han bemærkede, hvorledes det ogsaa rørte sig i Sækken under Toften forude.

Øen har høie Kyster, og der, hvor Meldalsbugten aabner sig, springer et Forbjerg skarpt ud i Søen. Paa dette stode tvende Mænd, som saae efter Jollen, der tog Veien tvers over mod Sandøe. Afstanden var altfor stor, til at Gullik kunde kjende dem, men han meente, at den ene maatte være den gamle Horngreb; den anden forekom ham ung og høi, og bar en Kappe, som flagrede i Vinden. Da Gullik saaledes sad og lod Blikket hvile paa dem, faldt der ham en Tanke ind, som bragte ham til at anstrenge sine Øine det bedste, han kunde, men

endelig rystede han paa Hovedet, som om han opgav en Formodning. Han kjendte den unge Erik Meldal godt nok, og hans Fader havde han kjendt endnu bedre. Det havde været en vakker Mand, simple Folk havde holdt meget af ham, og med Kummer tænkte han paa, hvorledes den gamle Slægt var gaaet tilgrunde og at dens Eiendom nu skulde falde i Hænderne paa den rige Kjøbmand i Molde. Det var en haard, snu Handelsherre, og han passede nøie paa hvad han eiede. Ingen holdt af ham, men han kunde kommandere og blev adlydt, thi Enhver frygtede ham, og i Molde rettede de andre Herrer sig efter ham, naar han gav Tonen an. I de gamle Familier spores altid en høimodig Aand; ere ogsaa mange af dem stolte og hovmodige, saa udsuge de dog ikke Fattigfolk, saaledes som Handelsherrerne. Disse have kun deres egen Fordeel forøie, og jo mere de ved deres Spekulationer, Gods- og Skovkjøb, nærmede sig til Benævnelsen Herskab, desto ringere bleve Fiskernes og Arbeidernes Fortjeneste.

Gullik Hansen følte derfor ved sin Forestilling om den Fremmede histovre paa Forbjerget det Ønske knytte sig til samme, at det var Erik Meldal. Dog, hvad skulde han her, og, om det var ham, hvad kunde det saa hjelpe? Godset var stærk behæftet, Panteforskrivningerne vare i Hr. Schiemans Hænder, og hvor skulde han tage Midler fra for at indfrie dem? Da tænkte Gullik paa, hvad Clas Gorud havde fortalt ham, hvad der forestod, og hvilke Fordele der skulde blive ham tildeel ved Clas og dennes Venskab, og hans Kummer fortrængte atter disse Tanker, og bragte ham til at udstøde dybe Suk. Ogsaa Sigrid randt ham i Hu, og den falske, udsvævende Thorkel, som han tidligere havde havt saa god en Mening om, at han antog, der skulde blevet et Par af ham og hans Datter. Men Tingene havde forandret sig, Thorkel havde bragt Skam over sin Fader og lagt ham i Graven, og Arvingen til Meldal var ikke bedre end han. Nu kom dertil, at hans Søn Anders laa henstrakt paa Sygeleiet, uden at der var noget Haab om hans Liv, og at der i Sælhunden stak en Hexeforbandelse, der truede ham med Ulykke. Drengen havde været rask og munter i lang Tid, men fra det Øieblik, da Gullik havde viist Thorkel fra sin Dør, og denne havde raabt: „Gid det ikke maa angre Dig," havde Lykken forladt ham baade i Hjemmet og paa Havet.

I Begyndelsen havde Fiskeren vel tvivlet om, at Thorkel havde nogen Deel deri, men efterhaanden blev Overtroen mægtigere i hans Sjel. Der gaves Trylleformler, og onde Mennesker, som forstode at gjøre dem virksomme. Thorkel havde henvendt sig til saadanne, eller forstod sig maaskee selv paa den sorte Kunst, ligesom den gamle Grethe. Hun vidste, at Sælhunden maatte ud af Huset, dette Dyr, som var Thorkels Gave, og hvilket baade Drengen og Sigrid elskede saa høit. Han havde skaffet det bort, men var det ikke aabenbart, at der maatte stikke en Djævel i det, siden det havde kunnet finde tilbage? Jo, Intet var vissere end dette! Sælen maatte bort, og det maatte skee paa den Maade, som Grethe havde sagt, thi ellers vilde den atter søge hjem til hans Huus og lænke Ulykken til det.

Idet han med et mørkt Blik betragtede Sækken, hvori det vedblev at røre sig, præssede han Tænderne sammen og mumlede med fast og afgjørende Stemme: „Saaledes skal det være, og ikke anderledes. Naar Drengen er kommen sig, skal Sigrid ægte Clas Gorud. Jeg har vel aldrig tænkt paa at tage ham til Svigersøn, men han er en ærlig Karl, og naar han faaer Huset ved Torsfjorden og en sexaaret Baad, er der Intet iveien for at han ægter Pigen. Han kan desuden være mig til stor Nytte hos Hr. Schieman, men hvad kan en saadan Landløber som denne Thorkel udrette? Armod og Elendighed hænger ved hans Hæl, og jeg gjorde Ret, da jeg forbød ham mit Huus."

Efter denne Retfærdiggjørelse for sin Handlemaade løsnede Gullik Tampen paa Seilet, thi Vinden tog til og blæste mere fra Nord. Baaden fløi afsted henimod Sandøens Klipper, og da den havde passeret disse, ud i det aabne Hav, hvor en høi Klippe ragede op af Vandet: det var Øen, Maalet for Fiskerens Seilads. Til begge Sider saae man paa Overfladen af Søen mørke Punkter i det Fjerne; Fiskerbaade, som her drev deres Fangst. Gullik kastede et flygtigt Blik omkring, derpaa lod han Baaden løbe ind i en lille Klippefordybning, hvoraf der gaves mange, sprang iland paa Stenene, trak Jollen saa høit op, som han kunde faae den, greb saa Sækken, og slæbte den med Møie op paa det Høieste af Klippen. Denne var aldeles nøgen, ikke et Straa var at opdage paa den; den var sønderrevet, udhulet og gjennempidsket af tusindaarige Storme. Kun ud af de mange Fuger, sneg sig rørlignende Traade, der raslede i Vinden, og nedenunder stønnede Havet, naar det buldrende trængte ind i de dybe Huler, som det i umindelige Tiders voldsomme Kampe omsider havde fremkaldt, og hvori det nu var uindskrænket Hersker. Naar Vinterstormene rasede, styrtede Brændingerne over Klippen, og imellem Fjeldleierne sænkede sig store Fordybninger, der fyldtes

med Iis og Snee, og hvis Grund var opfyldt af et stillestaaende, stinkende Vand. Til et saadant Hul slæbte Gullik Sækken, blev staaende ved Randen af det og saae ned. Det var mere end ti Fod dybt, steilt til alle Sider og næsten rundt, og en Tvivleræv hængte ned til den sorte, zittrende Pyt, der stod i Grunden.

I nogle Dieblikke stirrede Gullik hen for sig, derpaa foldede han sine haarde Hænder, og han stod længe hensunken i dybe Tanker. Endelig forandrede han Stilling, strøg sig med Bagen af Haanden over Dinene, og langsomt gled de Ord over hans Læber: „Det maa saa være, og altsaa skal det skee!" Idet han med den venstre Haand greb efter Sækken, foer han med den høire i Lommen og trak sin Kniv frem, men lod Skeden blive tilbage. Det var en lang, skarp Klinge, som Fiskerne altid føre med sig, for at skjære Fiskene op med. Med et eneste Snit er den største Kabliau opridset med den fraoven tilneden, og den skarpe Spids skiller Hovedet fra Kroppen. Gullik holdt den saaledes omfattet med hele Haanden, som nødvendigt er til Stød og Snit, og medens han bukkede sig og løsnede Snoren, som tilsnørede den ene Ende af Sækken, sluttede hans stærke Fingre sig fastere om Grebet af Kniven, som om han i en Hast vilde fuldføre sit blodige Værk. Da viklede Sælhundens tykke Hoved sig ud af Indhyllingen, og den Glæde, som Dyret følte, ved at komme ud af sit Fængsel og befinde sig hos sin velbekjendte Beskytter, udtrykte sig tydeligt i dets glindsende Dine og hurtige, indsmigrende Bevægelser. Det krøb hen til Gulliks Fødder, saae op til ham og slikkede hans Haand. Der opstod Trækninger i Fiskerens Ansigt, Kniven rystede i hans Haand, han hævede Armen og lod den atter synke, det var ham ikke muligt at udføre den tilsigtede Handling. Han saae op mod Himlen. I vide Kredse svævede Søsvalerne over ham, og under hans Fødder stønnede Brændingen i Hulerne med en saa tungsindig Lyd, som om man hørte en Døendes vaandefulde Klager. Dog, netop denne Lyd mindede ham om hans døende Dreng, og vakte paany hans Beslutning, at gjøre det af med den Ulykkesskabning, der, som han indbildte sig, havde forvoldt ham saa megen Elendighed.

„Nei, nei," sagde han haardt og bestemt, „Du maa heran, hellere Du end Drengen!" og med disse Ord greb han Dyret i Nakken, præssede Hovedet ned mod Jorden og hævede Haanden med Kniven. Men ligesom han vilde støde til, hørte han en Stemme tæt ved sig, og i sin Skræk slap han Dyret.

Thorkel Ingolf stod bag ved ham, da han vendte sig efter Lyden. Forfærdelse greb Fiskeren, og da han vilde see paa ham, formaaede han det ikke; han maatte slaae Dinene mod Jorden. Thorkel sagde ikke et Ord, men Sælhunden benyttede sin Frihed og krøb hen til ham for at søge Beskyttelse. Da foer en bitter Harme igjennem Gulliks Bryst, han udstrakte Armen med Kniven, hans kolde Ansigt overfores af en blussende Rødme, og han aandede tungt.

„Saa det er Dig, elendige Karl," udbrød han med zittrende Stemme. „Har Du endnu ikke bragt Ulykke nok over mig? Du vil have Din Tjævlehund tilbage, for at kunne vedblive at sende mig Plager og Ulykker i mit Huus?"

„Hvorfor taler Du saaledes, Gullik Hansen?" spurgte Thorkel. „Veed Du ikke, at jeg kun vil Dig alt Godt?"

Fiskeren tav, men hans mørke Mine og rullende Dine sagde tydeligt nok, at det gjærede i hans Indre.

„Hvorledes er Du kommen her?" spurgte han endelig, og betragtede ham fra Siden af med et mistroist Blik.

„Det gik ganske naturligt til," svarede Thorkel. „Jeg stod iaftes tæt ved Dit Vindue, da den gamle Grethe raadede Dig til at martre og dræbe den stakkels Sælhund, for at Anders kunde blive rask. Dette kunde jeg ikke finde mig i at taale, Gullik, jeg vilde sige Dig, at det var en stor Synd, og derfor roede jeg hid saa betids, at jeg var her længe førend Du."

Gulliks Ansigt blev endnu mørkere, og med en haard Stemme spurgte han —

„Hvorfor sniger Du Dig til mine Vinduer?"

„Ogsaa det vil jeg sige Dig med rene Ord, thi det skete i en god Hensigt. Jeg havde nemlig Aftenen før bragt Sigrid et Middel til den stakkels syge Anders, hvilket jeg havde faaet til ham i Meldalsgaarden, og jeg kom blot for at høre, hvad Virkning det havde gjort?"

„Hvorledes, Du har vovet at give ham Noget ind uden mit Vidende!" udstødte Gullik forfærdet. „Har Du fattet den Beslutning at ville myrde ham?"

„Nei, Gullik, ikke myrde, men frelse ham, og Du skal see, at han vil blive saa rask, som han nogensinde har været, naar Du blot vil være fornuftig. Midlet er kommet fra en berømt Doktor i Kristiania, og Drengen vil befinde sig vel ved det, thi hans Sygdom er visselig ikke Andet end en haardnakket Feber, som stedse er vendt tilbage, fordi Intet er brugt imod den. Allerede igaar, efterat han havde faaet den første Dosis, udebleve Anfaldene, og

det Samme vil sikkert blive Tilfældet idag. Den, som gav mig Medikamentet, vil selv tale med Dig, og Du kommer til at hente en Læge, hvilket Du forlængst skulde have gjort, istedetfor at laane Øre til den ondskabsfulde og forslagne Grethe, der er ligesaa slet som hendes Søn Clas."

Ved disse Ord foer Gullik op, baade opfyldt af Skam og Forbittrelse.

„Vover Du at tale saaledes om Clas Gorud, Du, som har gjort saa meget Ondt og gjengjeldt med Utak, hvad gode Mennesker gjorde for Dig!" udbrød han heftigt og truende. „Clas Gorud er en brav og ærlig Fyr, men Du farer med Svig og Usandhed; Alle tale ilde om Dig og Ingen vil have med Dig at gjøre. Skam og Skjendsel er Din Lod."

Thorkel forholdt sig rolig, men hans Øine udvidede sig og Aarerne i hans Pande svulmede op, medens hans Ansigt antog et Udtryk af dyb Alvorsfuldhed.

„Naar har Du nogensinde hørt mig fare med Usandhed, Gullik Hansen?" sagde han efter en Pause med en indtrængende Fasthed. „Vær retfærdig og tilstaa, at Du maa blive mig Svaret skyldig. Og hvad Skam og Skjendsel angaaer, da vær forvisset om, at de aldrig i Virkeligheden ville komme over mig; vogt Dig for, at Du ikke selv gjør Dig til Gjenstand derfor, og vogt Dig for Clas Gorud og hans Moder, thi der boer ikke noget Godt i nogen af dem, og jeg kan bevise det, medens jeg aabent og frit for Guds Aasyn erklærer, at jeg ikke er mig nogen slet Handling bevidst, trods jeg ret vel veed jeg er en Synder, der kan behøve Naade og Tilgivelse. Du overgav den stakkels Sælhund til Clas, for at han skulde bringe den ud i Langfjorden, og jeg har erfaret, at Dit gode Hjerte tog det Løvte af ham, at han ikke maatte gjøre Dyret Fortræd, men skulde slippe det ud i Vandet i sund og frisk Tilstand. Jeg var paa Stedet, da han kom, ligesom jeg var her, da Du kom, for ynkelig at gjøre det af med den stakkels ulykkelige Sæl, som den ugudelige og falske Grethe havde paastaaet bragte Dig Ulykke. Men hvorledes mener Du vel den Rænkefulde holdt det Løfte, han havde givet Dig? Jeg skal sige Dig det og Du skal dømme, om man kan sige han er en slet eller en ærlig Karl — han vilde kaste den i den dybe Fjord, uden at tage den ud af Sækken, for at den skulde omkomme, og han gjorde det ogsaa. Da jeg løb ind paa Siden af ham, for at forhindre det, bibragte han mig et heftigt Slag, saa at jeg styrtede overbord, og endnu troer han, at jeg ikke længer er blandt de Levendes Tal, men at jeg ligger paa Havets Bund, et Bytte for Fiskene. Sælhunden kastede han efter mig, og derpaa skyndte han sig bort, efterat have gjort min Baad fast til sin, sikker paa, at jeg maatte drukne, da han vidste, at der ikke var et eneste Sted i Nærheden, hvor jeg kunde frelse mig. Da jeg atter kom op paa Overfladen af Vandet, saae jeg ham roe bort af alle Kræfter. Dyret var ogsaa kommen op, og jeg fik det snart ud af Sækken og lod det svømme sin egen Kours, vis paa, at det vilde finde tilbage til Dig, thi det havde flere Gange været med mig i Langfjorden, og fundet Veien hjem til Sigrid og Anders, som have det saa kjert. Da dette var gjort, svømmede jeg ad Vedøe til, som jeg lykkeligt naaede ved Hjelp af Ebben, og efterat have hvilet en Stund, begav jeg mig paa Veien til Meldalsgaarden, som jeg naaede henimod Morgenstunden. Der har jeg været siden, og derhen førtes jeg af Guds Haand og kom til rette Tid."

Han tav et Øieblik, og da Gullik, som stod hensunken i dybe Tanker, ikke syntes at ville tale, tilføiede han —

„Du indseer nu, at Clas Gorud, som Du nylig kaldte brav og ærlig, er et slet Menneske, der er istand til at begaae et Mord, uden at gjøre sig nogen Samvittighed deraf. Hans Moder har lagt den Plan at sværte mig hos Dig, for at Du skulde forstøde mig og faae Godhed for hendes Søn; ved Overtro har hun omtaaget Din sunde Forstand, og Du lod Dig forlede til at troe, at jeg og Dyret der bragte Dig Ulykke paa Halsen. Hun vil, at Du skal give hendes Søn den gode og uskyldige Sigrid til Kone, for at han kan blive Din Arving, naar Anders døer. Men med Guds Hjelp skal han leve og Du skal have Glæde af ham, og hvad mit Huus angaaer, som Kjøbmanden i Molde vil give Clas, for at have skaffet ham mig fra Halsen, da kan Du være forvisset om, at det skal vedblive at være min Eiendom, som det var min Faders før mig. Alle de rænkefulde Planer, som Clas og hans Moder have udruget, skulle blive til Intet, og Kjøbmandens med, hvor sikker han end er i sin Sag. Jeg haaber, at Du fæster Lid til hvad jeg har sagt, Gullik Hansen," tilføiede han, „og at Du har faaet Øinene op, hvad den onde Clas og den ugudelige Grethe angaaer?"

Fiskeren svarede ikke, men stod som en Støtte. Endelig saae han stivt paa Thorkel og spurgte —

„Er alt det sandt, som Du har sagt?"

„Hvert et Ord, Gullik. Jeg siger aldrig Usandhed med Forsæt."

„Og Clas Gorud har gjort det, Du siger?"

„Saavist som jeg staaer her for Dig."

Gullik var bleven stærk tankefuld, og han rystede paa Hovedet den ene Gang efter den anden.

„Vil Du nu række mig Haanden og ikke mere vise mig fra Din Dør?" tilføiede Thorkel med en venlig Betoning.

„Ja," sagde Gullik, „der har Du den, og min Dør staaer Dig aaben, thi jeg indseer nu, at jeg har lyttet til falske Tunger og lukket Øret for, hvad min Forstand og mit Hjerte sagde mig. Men lad nu det være godt; jeg er taknemmelig for, at jeg endnu betids nok er kommen til at see klart, hvad der end skal skee. Sæt Dig ned hos mig, Thorkel Ingolf, og lader os tale sammen."

8.

Da Hr. Schieman om Eftermiddagen paa denne Dag lod sin Opsynsmand, Clas Gorud, kalde ind til sig, stod den rige Kjøbmand netop for det forgyldte Speil og stak en kostbar Naal, besat med funklende Stene, i Sløifen paa sit Halstørklæde. Paa Bordet laa en prægtig Blomsterbouket og ved Siden af samme stod et lille Skrin, overtrukket med præsset Læder, og endvidere faldt Clas's Øine paa et Halsbaand af Granater med en stor Laas, saaledes som stadselige Bønderdøttre bære dem til Søndagspynt. Skrinet, som stod aabent, var indvendig betrukket med hvidt Atlask, og indeholdt et glimrende Guldsmykke, som Clas aldrig havde seet Mage til. Hr. Schieman var saa elegant som en Spradebasse. Han bar en ganske ny sort Frakke, hvid Vest og gule Handsker, og den stive Halskrave ragede op over Handelsherrens rødgule Bakkenbarter og hule Kinder. Da han saae, hvorledes Clas spærrede Mund og Øine op af Beundring, gav han sig til at lee heel lysteligt, thi Hr. Schieman var i et Perlehumeur, og han gav den unge Mand med al mulig Livlighed.

„Nu, Clas," udbrød han, og gned sine Hænder, „jeg indrømmer, at den gamle Horngreb er saa falsk som Skum paa Havet og dertil træbsk som en Slange, og det er en Sag, der følger af sig selv, at han snart skal faae Reisepas fra Meldalsgaarden, men desuagtet har han dog givet os det gode Raad, hurtigt at bringe vore Sager i Rigtighed og ikke spilde Tiden med unødvendig Opsættelse, og det maa jeg vide ham Tak for. Se her min Brudegave til Jomfru Else, den skal hun have endnu idag; bring Du Din Sigrid hvad Du har, og tilføi dette Granathalsbaand, som jeg antager, at hun tillader Dig at binde om Halsen paa hende med egne Hænder."

„Hav Tak, Herre!" raabte Clas og blev ganske rød af Glæde; „et saadant herligt Smykke bringer et Kvindehjerte til at hoppe af Fryd."

„Forøvrigt bliver det, som jeg engang har bestemt," vedblev Hr. Schieman og saae sig i Speilet med et velbehageligt Smil. „Imorgen vil jeg gaae med Dig til Landsdommeren, overdrage min Ret til Dig og lade Huus og Grund Dig tilskrive. Saasnart vi have faaet Besiddelsesdokumentet, skal jeg lade Eiendommen eftersee og forsyne med Meubler; det kan Du sige til Gullik og Sigrid, og tillige vil jeg selv tale med dem om Et og Andet, som kan være til deres Gavn. Naar Du har forlangt Pigen og faaet det endelige Ja, som hun vel ikke vil være længe om at give Dig, saa bring hende og hendes Fader op i Præstegaarden, og see nu Du faaer Baaden istand, at jeg kan komme over til min Jomfru Else, for det vil snart begynde at aftnes."

Clas sprang efter Baaden, hentede Hynderne til Agtersædet og lagde til ved Landingsbroen. Strax efter viste Hr. Schieman sig med Skrinet under Armen og Blomsterbouketten i Haanden. Alle Folk, som saae ham komme anstigende, bleve staaende stille og betragtede ham med Forbauselse, ja vel opsaa med et Træk paa Smilebaandet, men Hr. Schieman saae hverken tilhøire eller tilvenstre, men skred rask fremad, thi han var aldeles optaget af sine frydefulde Betragtninger over den Lykke, der forestod ham. Snart sad han i Baaden, og Clas, der var ligesaa fornøiet som sin Herre, halede ud af al sin Kraft. Fartøiet havde ikke længe om at tilbagelægge Veien over Fjorden. Da den havde lagt til under Kirken, og den rige Brudgom med lette Fjed havde fjernet sig, skyndte Clas sig hjem til sin Moder, som han opfordrede til i al Hast at fremtage Søndagsdragten, det røde Silketørklæde og de nye Sko. Grethe fik travlt, thi nu var Øieblikket kommet, da hendes Søn skulde gjøre Alvor af Sagen og blive til en Mand, der eiede baade Huus og en Baad. I en Fart kastede hun Piben i en Krog, og raabte: „Saaledes skal det være, Clas; Haand paa Værket og Ende paa Tingen. Begjær hende freidigt, og naar hun har givet Dig Jaordet, saa bring hende hid. Jeg vil ogsaa pynte mig, som det sømmer sig for Brudgommens Moder, og jeg skal traktere Dig og Din Allerkjereste med Grød og stegte Sild. Du vil træffe Gul-

lik i godt Lune, for Fangsten har været god idag. Jeg var netop nede ved Fjorden, da begge Baadene kom hjem fulde af Fisk. Gullik stod tilroers i den ene, og jeg raabte til ham: 'Du har havt Lykke, Gullik Hansen!' — 'Ja, ja,' svarede han; 'Alt er paa det Rene.'"

Medens hun lod Munden løbe, og nikkede og loe, bandt hun Silketørklædet om Sønnens Hals og purrede op i hans Haar, for at han skulde tage sig godt ud.

(Sluttes.)

☞ Af **Michael Giørup**, Forfatter til de med Bladet fulgte Romaner, „En Juul paa Landet," „Aster Rug" og „Fru Tove," er der hos Boghandlerne Steen & Søn udkommet et Bind „Digte," Priis: 3 Mk., hvorpaa vi tillade os at henlede vore Læseres **Opmærksomhed**. Til en Prøve følgende Digt:

Læsſø's Død.

Hæren var træt; den hele Dag
Vi havde kæmpet med Fjenden;
Imorgen saa staaer vort Hovedslag;
Vil Seiren os følge til Enden?

Natten var kold, og af og til
Fra Skyen Støvregnen drysser,
Naar Taagen et Øieblik lette vil,
Fuldmaanen den Slumrende kysser.

Alt er saa tyst; Patrouiller gaae
Forsigtigt ned over Heden;
Dragonernes Sværd mod Laaret slaae,
Og Klingerne rasler i Skeden.

Midnat er nær, og Maanen leer
For sidste Gang til saa Mangen;
Hist øiner man Læssø's Stabskvarteer,
En Løvhytte, bygget paa Vangen.

Læssø var træt; hans Adjudant
Har Vagt ved Oberstens Hytte,
Der ventes en Ordre, og iblandt
Han standser sin Gang for at lytte.

Planen er lagt; ved Daggry skal
Vi have Stillingen inde,
Og derfor vi førend Hanegal
Tornystret paa Nakken maa binde.

Fjenden er stærk; bag Søer og Kjær
Han staaer saa prægtigt forskandset,
Dog haabe vi til, den danske Hær
Skal ikke af sligt blive standset. —

Læssø staaer op; det er som laa
En Steen paa Oberstens Hjerte,
Som skulde der snart ham forestaae
En stor og ulidelig Smerte.

„Mærkværdigt dog, jeg har ei Ro,"
— Han Adjudanten fortæller —
„Men hviil Dem nu, jeg skal for os to
Vel vaage, til Ordren sig melder.

Hørte De det? en sælsom Støi!
Men hisset kommer Dragonen;
Det gjælder bestemt vor venstre Fløi,
Saa væk mig da Bataillonen.

Hvor er min Hest? — hør, vore Folk
Maa spise Frokost paa Veien;
Nu fremad det gaaer til Övre-Stolk,
Dernede begynde vi Legen." —

Fremad det gik, den lille By
Var meget hurtigt passeret;
Da hørte man Skrig og Vaabengny,
Fra Husene blev der chargeret.

Læssø gjør Holdt: det blev ham klart,
Man havde lagt os en Snare;
Det gjaldt nu at retirere snart;
Hvis ikke, var Fløien i Fare.

Kuglerne peb og Mange faldt,
Og Kjeden maatte forstærkes;
Reserverne blev til Angreb kaldt;
Vort Mandefald kunde alt mærkes.

„Hr. Adjudant, rid efter Krudt,"
Den tappre Oberst befaler,
„Jeg frygter for, at vi faaer os forskudt" —
Da vakler han, medens han taler.

„Saaret jeg blev! ... o, du min Gud!"
Af Hesten Obersten segner;
I Brystet ham traf et fjendtligt Skud,
Han drager et Suk, og han blegner.

Endnu engang han seer sig om
Og hvisker: „hils saa min Moder!"
Det sidste Suk over Læben kom,
Han gik til de ukjendte Kloder.

Læssø var død, den stærke Aand,
Ei blot en Kæmpe i Striden,
I Freden han brød de snevre Baand,
Og aned en Fremgang i Tiden.

Slesvig beholdt den Tappres Grav;
Med mange Andre han hviler
Ved Flensborg By, nær det sølvblaa Hav,
Hvor Solen til Bølgerne smiler.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring.

for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 9de December. **№ 50.**

Indhold: Tvillingerne (Fortsættelse.) — Niagarafaldet (med xylographeret Afbildning.) — Fiskerpigen Sigrid (Slutning.) — Blandinger.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Siden Gabriele sidste Gang havde seet sine Børn, vare flere Aar henrundne. Konstance, som knælede ved hendes Leie, og paa hvis Hoved Moderens Hænder hvilede, var en fuldvoxen Jomfru, i hvem hun saae et Billede af sig selv, da hun var ung og lykkelig.

Hvilke Følelelser gjennnemstrømmede ikke Moderens Bryst, da hun med Henrykkelse betragtede sit Barns rene og ædle Træk? Dog, Lykke og Smerte kæmpede paa eengang om Herredømmet og afprægede sig paa hendes Ansigt, der snart lignede den klare Himmel, snart den mørke, taagefulde Nat. Erindringen om sin fjendtligtsindede Søster havde stillet sig imellem hende og hendes atter gjenfundne Datter, den dyrebare Skat, som den Grusomme havde villet berøve hende for stedse, det Barn, som den Rænkefulde havde lagt an paa at bringe til at foragte dets Moder, ja fordømme og forbande hende. Var Datterens Kjerlighed nu hendes sikkre Eiendom, eller havde Hadets og Bagvaskelsens giftige Aande undergravet den?

„Og Dig, min inderligt elskede eneste Datter, Dig har man villet berøve mig!" udbrød hun, overvældet af den dybeste Veemod, idet hun med et rørende Udtryk fæstede sine Øine paa Datterens Ansigt, som om hun vilde udforske hvert Træk i samme, og nu og da trykkede hende til sig med en usigelig Kjerlighed. „O, det var en altfor stor Synd, en Ugudelighed, som har kostet mig uhyre Lidelser. Dog, jeg vil ikke fylde Dit Øre med Klager, nei, jeg vil slet ikke tale; jeg vil tie, og lytte til Dig, min Konstance, hvis Stemme jeg ikke har hørt i saa mange Aar. Tael, mit Barn, trøst Din Moder, og siig hende, at Du standhaftigt har bestaaet de svære Fristelser og tunge Prøvelser, som have hjemsøgt Dig, at vi have seiret, og at Du virkelig elsker Din Moder af Dit ganske Hjerte!"

En Taarestrøm styrtede ud af Konstances Øine. Hun fulgte den blide Tilskyndelse, som udgik fra Moderens Haand, der stedse trykkede hende tættere og tættere til sit Hjerte, indtil endelig deres Læber mødtes til det inderligste Kys, der fra Datterens Side var det bedste Svar paa Moderens Spørgsmaal. Med en uendelig Lykke og Stolthed omfavnede hun begge sine Børn, omslynget af disse.

„Dem takker jeg i al Evighed!" raabte hun, og lod sine Øine falde paa Philibert, der var traadt ind efter Konstance og stod nær ved den kjerlige Gruppe. „Seer De, min dyrebare Ven, nu har jeg mine Skatte igjen, nu veed jeg Alt, veed, hvor troe vi have været hinanden, og at den Onde endnu ikke har havt Magt over mine Børns Hjerter, hvor meget man end har bestræbt sig derfor!"

Men vi maae vende os bort fra denne lykkelige Kreds, for at see os om efter en Person, der befinder sig i Slottet, og hvis Paagribelse var af stor Vigtighed for Philibert, som knyttede de bedste Resultater til samme. Vi mene den skjendige Wesley. Dog, dette var allerede skeet. Philibert kjendte ikke den fordums Kon-

trolleur personligt, men dette var derimod Tilfældet med Raimund, der under sit Ophold i Baronens Huus i Sch— ofte havde seet ham hos denne. Raimund, som af Philibert var bleven nøie underrettet om Kassebedrageriet, havde i Salen, under Optrinnet imellem Baronen og Grevinden, gjenkjendt Forbryderen i den Person, som i en saa ynkelig Tilstand laa henstrakt paa Gulvet under Vinduet, og øieblikkelig besluttet, i Philiberts Interesse at sørge for, han ikke undveg, i hvilken Hensigt han gjorde den kommanderende Kapitain bekjendt med Vigtigheden af Wesleys Hæftelse, der havde tilfølge, at han blev taget i Forvaring i et særegent Lokale.

Omendskjøndt Familien Valentin, efterat den ikke længer kunde opholde sig i Slottet, mindst af Alt tænkte paa nogen snar Adskillelse fra Philibert, hørte det dog til Nødvendighederne, at der bragtes Orden i de stedfindende Forhold, der i den seneste stormende Periode havde medført Forviklinger, som trængte til at udvikles og forklares, for at forstaaes.

Philibert elskede; da han havde levet nogle Dage i Konstances Nærhed, følte han, at hans Tilbøielighed for hende, som han saa længe havde bevaret i Hjertets Inderste, fra hans Side var urokkelig. Men hvad følte Konstance for ham? Var det mere end Taknemmelighed mod Moderens Ven og Beskytter, og mod Den, som havde frelst hende selv fra den sikkre Død? Dette maatte henstaae uafgjort for Øieblikket. Philibert haabede og var lykkelig, saavel ved Tanken om sit Haabs Opfyldelse, som ved at kunne blive den haardt betrængte Families Beskytter og Opretholder. Han betroede sig i al Aabenhjertighed til Madame Valentin, og hun modtog hans Forslag, at ledsage ham med sine Børn til Sch—, for der at tage Ophold hos hans Tante, indtil de fik arrangeret deres Affairer; og om end Gabriele havde havt de meest talende Grunde til at vægre sig ved at gaae ind paa denne Plan, vilde den ædle unge Mand sikkert været istand til at beseire dem. Da dette var bragt paa det Rene, blev Afreisen fra Slottet Lyso bestemt. Familien Valentin forlod det først, for nogle Dage efter at træffe sammen i Posen med Philibert, som imidlertid udførte den Forretning, at udlevere den med Stikbreve forfulgte Wesley i den nærmeste Øvrigheds Hænder.

17.

Majorinden.

Omendskjøndt Philiberts Besøg i Fru von Zarkows Hotel ikke var bleven uden Indtryk paa Husets Dame, ansaae hun dog en Protektion af Philibert, uagtet han var Adelsmand, for meget ringe, da hun, ved at forhøre sig, erfarede de Omstændigheder, hvori den herzfordske Familie befandt sig, og at den unge Herres Fader for mislig Embedsførelse var belagt med Arrest. Betræffende hendes Efterforskninger om Gabriele i Hospitalet, da havde de sat hende i Kundskab om, at Gabriele ikke havde modtaget hendes Penge eller ifølge Opfordringen hurtigt forladt Breslau, men at hun, efterat være udskrevet af Hospitalet, var forsvundet, uden at Nogen vidste, hvor hun havde begivet sig hen.

Da Majorinden ansaae Raimund for død og Konstance for fjernet paa en Maade, som vilde gjøre det umuligt for Moderen at efterspore hende, var hun kommen til den Anskuelse, siden hun tillige var gjort arveløs og udstødt af Familien, at der var gjort Nok for at bøie den gjenstridige Søster i Støvet og bringe hende i Elendighed, hvis hun ikke angerfuld og ydmyg vilde betle om hendes Naade. En anden Omstændighed bidrog desuden til, at Majorinden meget levende beskjeftigede sig med sig selv og sine Interesser. Hendes høitbedagede Svigermoder, Baronesse von Zarkow, som var meget rig, nærmede sig sit Livs Ende. Den gamle Dame, der havde levet meget tilbageholdent i Sch—, hvor hun stedse havde ført et fromt og velgjørende Liv, var efterhaanden bleven bragt til den bestemte Mening, at det Testamente, hun for flere Aar tilbage havde oprettet, ikke var overeensstemmende med de Grundsætninger, hun hyldede. Hun beslutttede derfor at kuldkaste det, og lod opsætte et andet, i hvilket hun fordeelte sine jordiske Eiendele efter en anden Maalestok end den, der tidligere havde ledet hende. Majorinde von Zarkow, der havde sine Kreaturer, som berettede hende Alt, erfarede aldrig saasnart, at der var Tale om et nyt Testamente, førend hun beslutttede at begive sig til den gamle Baronesse, for at varetage sine Interesser ved Oprettelsen af samme. Tillige vilde hun indtage en fast Plads ved den Døendes Leie og gjøre sig gjeldende som Svigermoderens Pleierinde, medens hun for Matronens Øine gave de største Beviser paa et fromt og kjerligt Sind. Ydermere haabede Majorinden paa Bistand af den ærværdige Moder i Klosteret i Sch—, en fjern Slægtning af den zarkowske Familie, hvis Stemme tillagdes megen Betydning.

Majorinden forlod Breslau og kom til Sch—. Hendes Modtagelse i Baronessens Huus var meget tilfredsstillende, og man var særdeles fornøiet over hendes Nærværelse, da hun

viste den ømmeste og meest opoffrende Omhu for den lidende Svigermoder og fuldkomment forstod den Kunst at smigre de Personers Svagheder og Tilbøieligheder, som udgjorde hendes Omgivelse. saa at hun i enhver Henseende kunde siges at befinde sig paa det Punkt, hun havde eftertragtet. Imidlertid varede det ikke længe, førend hendes stedse prøvende og mistroiske Blik bragte hende til Erkjendelse om, at den ærværdige Klosterdame, hvis Gunst hun især lagde Vind paa, ikke var saa tilgængelig, som hun havde troet. Allerede det første Møde med den fromme Moder i Baronessens Værelser bragte hende til Vished om, at hun havde at gjøre med en urokkelig Karakteer, som ikke et Haarsbred afveg fra sine engang fattede Livsanskuelser, og som satte Ret og Skjæl over Alt, hvad denne Verden har at byde. Den værdige Forstanderinde indfandt sig hver Dag til en bestemt Tid ved Baronessens Leie, og Ingen havde Tilladelse til at være tilstede ved disse Besøg. Majorinden søgte vel at lægge for Dagen, at hun ansaae sin Person for at staae udenfor den almindelige Regel, men uden noget andet Resultat end den ydmygende Tilkjendegivelse af den gamle Dame, at hun var altfor vant til at tilbringe disse kjere Timer ene med sin Sjelesørgerinde, til at hun kunde ønske at foretage nogen Forandring i dette Punkt.

Da Klosterfruen udenfor disse regelmæssige Besøg aldrig indfandt sig i Huset, eller, naar hun foretog dem, opholdt sig i samme, efterat have forladt Baronessens Værelse, indskrænkede hendes hele Forhold til Fru von Zarkow sig til en leilighedsviis tilbageholden Hilsen, der, som det forekom denne, med hver Dag blev mere afmaalt. Noget maatte der foretages, for at komme paa det Rene med, paa hvilken Fod hun egentlig befandt sig med denne kolde Dame, ved hvis klosterlige Værdighed hun følte sig dybt krænket, og hun besluttede endelig at ville aflægge hende en Visit i hendes Helligdom, for om muligt at udforske hendes Stemning med Hensyn til Konstances temmeligt uventede Udtagelse af Klosteret, da hun ikke kunde undertrykke en Anelse om, at Forstanderindens Kulde strev sig fra denne Omstændighed. Dog, den ærværdige Moder kom hende i Forkjøbet. Da hun en Dag forlod Baronessen, nærmede hun sig til Majorinden, som befandt sig i Sideværelset, istedetfor som ellers at begive sig bort med en formel Hilsen. Fru von Zarkow blev glad overrasket ved denne pludselige Imødekommen af Forstanderinden og ilede hende nogle Skridt imøde.

„Endelig, min fromme Søster," udbrød hun, „endelig har jeg den Lykke, at kunne faae Leilighed til at tale nogle fortrolige Ord med Dem, som jeg virkelig ret inderligt har længtes efter."

Udtrykket af en umiskjendelig Uvillie over denne Tiltale maatte vistnok have udtalt sig i Forstanderindens Træk, thi Majorinden tav pludseligt.

„Min Frue," svarede den ærværdige Dame med en mere end almindelig Alvorsfuldhed, „hvorfor jeg tillader mig at nærme mig Dem idag, er for at stille den Anmodning til Dem, at De imorgen Eftermiddag vil beære Klosterets Forstanderskab med Deres Nærværelse, da vi have en Sag under Forhandling, der gjør det særdeles nødvendigt, at kunne faae adskillige Spørgsmaal besvarede af Dem."

Majorinden undertrykkede sin Overraskelse, og med megen Forekommenhed svarede hun —

„Det skal være mig en Fornøielse at efterkomme Deres Opfordring, ærværdige Søster —"

Hun vilde have tilføiet Noget, men neppe var dette Tilsagn givet, førend Forstanderinden paa den sædvanlige formelle Maade hilsede Farvel og fjernede sig.

Majorinden var ikke tilfreds med denne Indbydelse, der, i den Tone, hvori den var fremsat, ikke varslede hende noget Behageligt. Var det Konstances Fjernelse fra Klosteret og hvor den unge Pige befandt sig, som Forstanderskabet troede sig berettiget til at affordre hende en Forklaring over, eller, hvad hun haabede, fordi hun ønskede det, Svigermoderens testamentariske Bestemmelser, man vilde raadføre sig med hende om? Disse Spørgsmaal gjorde hun sig selv, medens hun, under en stadig Vaklen imellem Frygt og Haab, grundede over hvad Forstanderinden førte i sit Skjold. Hvis man vilde affordre hende nogen Forklaring om Konstance, da vilde hun komme i stor Forlegenhed, og hendes eneste Udvei vilde blive, at henvise Forstanderskahet til Baron von Osinsky, under hvis Varetægt hun maatte befinde sig, skjøndt hun ikke vilde være istand til at sige, hvilken Støtte han var for hende, en Erklæring, som hun maatte sige sig selv, neppe vilde kunne blive godt optaget, hvor Talen var om hendes kjødelige Søsters Datter, som hun havde paataget sig at være i Moders Sted.

Inden vi ledsage Fru von Zarkow til Klosteret, maae vi vende tilbage til Udviklingen af de sidste Begivenheder.

(Fortsættes.)

Niagarafaldet.

Niagarafaldet.

Niagara, en Flod i det østlige Nordamerika, kommer fra Eriesøen og falder i Ontariesøen, danner Grændsen imellem britisk Kanada og den nordamerikanske Fristad Newyork og har i det Hele en Længde af syv Mile. Omtrent halvanden Mile nedenfor Eriesøen deler den sig i to Arme, som omflyde den til Newyork hørende Øe Grand-Island, og derpaa, efter et Par Miles Løb, atter forene sig. Ved den lille engelske Øe Navy bliver Strømmen rivende, og lidt nedenfor denne Øe er det berømte Niagarafald, det største Vandfald i Verden. Kort førend Floden styrter ned, vender den sig fra Nordvest til Nordost, og dens Brede bliver fire Gange mindre, medens den strømmer hen imellem høie og steile Bredder. Ved Øen Iris eller Great-Island bliver Niagarafaldet deelt i to ulige store Arme. Den

østlige, den amerikanske, eller Fortschlosserfaldet, er 1069 Fod bredt og 153 Fod høit, den vestlige, Storfaldet eller Hesteskofaldet (Horseshoefall), er 1897 Fod bredt og 144 Fod høit, og det er dette Afbildningen fremstiller. Det første ligger indenfor de nordamerikanske Fristaters Gebet, det andet derimod kun med Halvdelen, da den engelskamerikanske Grændselinie gaaer midt igjennem samme. Den Vandmasse, som styrter nedover Klippevæggen, er beregnet at udgjøre circa 9—10 Millioner Tønder i Timen eller 700.000 Tønder i Minuten. Faldets Larm er saa stor, at den kan høres i en Afstand af 5—6 Mile, og det brusende hvide Skum, som stiger iveiret fra Kløftens Dyb, kan sees flere Mile borte. Da Vandfaldet danner en konvex Bue, er der intet Punkt ved Bredden, hvor man kan overskue det i dets Heelhed. Det bedste Punkt at see det fra er Table Rock, en 140 Fod høi fremspringende Klippe. I 1848 blev en Hængebro for Fodgængere anbragt nedenfor Faldet mellem dette og den saakaldte Hvirvel. Denne Bro ligger 235 Fod over Vandspeilet, har en Spænding af 750 Fod og er 38 Fod bred, og over dette dristige Værk gaaer nu ogsaa en Jernbane. Niagarafloden er tildeels seilbar og navnlig, hvor Strømmen ikke er altfor rivende; men Seiladsen afbrydes ofte ved de mange mindre Vandfald, den danner. Omtrent et tusinde Skridt fra det vældige Fald er Vandet allerede saa roligt, at en Baad uden Fare kan gaae over Floden, og her er ogsaa anbragt en Færge; men en Miil længere nede, hvor den pludseligt gjør en Omdreining, danner sig den ovenfor omtalte Hvirvel, der knuser Alt, hvad der kommer indenfor dens Grændse. Da de forskjellige Vandfald, Floden danner, afbryde al direkte Forbindelse imellem de nærmeste Søer, har man paa Kanadasiden anlagt en Kanal, den vigtige Wellandkanal, som fører fra Port Colbourne ved Eriesøen til Port Dalhousee ved Ontariesøen.

Fiskerpigen Sigrid.

(Slutning.)

„Saa," tilføiede hun, „nu er Du fix og færdig, min Dreng, see nu Du kommer afsted. Du er en smuk Karl, og vil være velkommen. Den fordømte Sælhund ligger i et af Hexehullerne ved Onen og Thorkel er gaaet samme Vei, saa der er Intet mere til Hinder for Din Lykke."

Clas loe og gik stolt ud af Døren. Hans Moder havde talt Sandhed, nu kunde han være sikker paa, at see sine Ønsker opfyldte. Da han skred henimod Gulliks Huus, traadte netop den røde Aftensol frem bag Skyerne og lyste over Romsdalens Troldtinder. Der stod det hele Bryllupstog, som den hellige Olaf eengang havde forvandlet til Steen. Den hedenske Konge med sin skjønne Datter, Præsterne og den kæmpemæssige Brudgom med alle Bryllupsgjesterne, Spillemændene og Fanebærerne syntes at blive levende, ja, det forekom Clas Gorud, at de vinkede ad ham og begyndte at springe og dandse.

„Saaledes skal det ogsaa gaae til ved mit Bryllup," udbrød han; „Alle skulle dandse, som have Been, og Ingen faaer Lov at tage bort, saa længe som han kan staae ret op. Det skal blive en Lystighed uden Lige, og to hele Dage og Nætter i Rad ville vi tømme Fade og Kruse."

Da han var kommen saa vidt i sin stolte Drøm, befandt han sig lige ved Gulliks Huus. Idetsamme hørte han Sigrids klare Stemme ved Gavlen af dette.

„Ja, ja," udbrød hun høit og glad, „Else og jeg ville gaae med hinanden under Kronen, og det skal blive en lykkelig Dag for os begge."

Clas tog Granatbaandet op af Lommen; hvad han hørte, bragte ham til at lee af Overmod. Han holdt Smykket høit iveiret, sprang omkring Hjørnet af Huset, og raabte med en støiende Latter: „Det skal Du, Sigrid, det skal Du —" men pludseligt holdt han inde og foer forfærdet et Skridt tilbage.

Paa Jorden laa den djævelske Sælhund ved Sigrids Fødder, og den unge Pige havde slynget sine Arme om Halsen paa en Mand, der netop løftede Hovedet iveiret og saae paa ham. Var dette Syn Virkelighed, eller var det atter et fordømt Hexeri, som blændede hans Øine, et Spøgelse, en Skygge, et Bedrag? Clas Goruds Raseri blandede sig med Øieblikkets Skræk. Han greb Granatbaandet, rullede det sammen, og kastede det i Hovedet paa den fra de Døde Opstandne, idet han skreg: „Fordømte Aand, eller hvad Du er, jeg vil sønderknuse Dig!"

Men medens han udstødte disse Ord med vild Harme og i en halvt forvirret Tilstand, var Thorkel Ingolf sprunget ind paa ham. Med Kraft og Behændighed greb han ham om Livet, hævede ham fra Jorden og kastede ham mod Væggen, saa det knagede i hans Lemmer. Derpaa løftede han ham paany, og styrtede ham ned imellem Stenene, som dannede Skraaningen

mod Strandbredden. I dette Øieblik blev han greben ved Armene af Sigrid og Gullik Hansen; han var bleg, og næsten ikke til at styre.

„Hold inde," sagde Fiskeren; „han har faaet Nok. Sigrid, før Thorkel ind i Stuen."

Clas laae som død, og Blodet flød ud af Munden paa ham. Hans Beilen havde taget en sørgelig Ende, og alle hans høitflyvende Planer skulde gaae samme Vei.

Medens dette gik for sig, var Hr. Peter Schieman traadt ind i Præstegaardens Modtagelsesværelse, hvor den ellers saa opmærksomme Jöns Bille lod ham vente nogen Tid, inden han indfandt sig. Hr. Bille havde sin Præstekjole paa, da han endelig kom, og saae meget høitideligud, da han hilste Kjøbmanden med et artigt Buk.

„Nu," sagde Hr. Schieman smilende og rystede hans Haand, „jeg troer, at De har ventet mig, min meget ærede Ven."

„Ja, tilvisse, Hr. Schieman, det har jeg," svarede Præsten, „thi siden De igaar var saa artig at —"

„Jeg forstaaer, hvad De vil sige, kjere Ven," afbrød Hr. Schieman ham, „men De burde bleven i Deres bekvemme Husdragt, thi imellem os er Venskabet for gammelt og for inderligt, til at der behøves at gjøres nogensomhelst Omstændigheder. Hvor er Jomfru Else?"

„Saavidt jeg veed, er hun ude i Haven," sagde Hr. Bille.

„Saa tør jeg vel søge hende op og bringe hende disse Blomster, samt sige hende i hvilket Ærinde jeg er kommen?" spurgte Hr. Schieman med et Smil og et Buk. „Ikke sandt, jeg har Deres Tilladelse dertil, og jeg kan have Haab om en gunstig Modtagelse?"

Præsten rømmede sig nogle Gange; endelig sagde han, idet han ligeledes smilede og foldede sine Hænder —

„De har gjort min Datter Else den Ære, at henvende Deres Tanker paa hende, ikke saa?"

„Jo, Hr. Ven, det har jeg," raabte Kjøbmanden, „men tael ikke om Ære — jeg vil være lykkelig, ja, stolt og lykkelig, naar De, med Alt, hvad jeg eier, vil antage mig som Søn, og det haaber jeg at have al Grund til at antage, at De vil."

Han sagde dette med megen Tillidsfuldhed, men han vidste ikke hvorledes det forholdt sig, — der var Noget i Præstens Væsen og Maaden at tage Sagen paa, som ikke smagte ham ret, og det fjernedes ikke, da Hr. Bille, efterat have lagt Hovedet paa den ene Side, med et sødt Smil og en blid Stemme yttrede: „Hvad kunde vel skjenke mig større Glæde end det? Vær forvisset om, Hr. Ven, at jeg af mit Hjertes Inderste er Dem høilig taknemmelig."

„De har altsaa ikke Noget mod, at jeg opsøger Jomfru Else og udtaler mig for hende?" sagde den utaalmodige Brudgom og vilde forlade Værelset.

Hr. Bille holdt ham tilbage med et blidt Vink, og efterat have seet sig om, for at være vis paa, de vare alene, yttrede han med dæmpet Stemme: „Vent dog lidt, ærede Hr. Schieman. Der er en Omstændighed, som neppe er Dem ubekjendt, men som jeg dog maa berøre. De veed, at min Datter Else tidligere har næret megen Godhed, ja, jeg frygter for, endogsaa har skjenket sit Hjerte til Erik Meldal —"

„Aa, det er de gamle Historier, derom bekymrer jeg mig ikke," faldt Hr. Schieman ham høimodigt afværgende i Ordet. „Lader os endelig ikke berøre Ting, som forlængst ere forbi, min ærede Ven."

„Og dog," vedblev Hr. Jöns Bille, og hindrede ham paany i at gaae, „dog er det aldeles nødvendigt, thi der er indtraadt en Omstændighed — et ganske særegent og uventet Tilfælde — som har foranlediget en Forandring i mine Anskuelser, eller rettere, som gjør mig det til Pligt at tage Hensyn til min Datters Forestillinger."

„Hvorledes? En Omstændighed — et Tilfælde?" udbrød Hr. Schieman og saae forlegen paa sine gule Handsker og den smukke Blomsterbouket, han holdt i Haanden. „Udtal Dem tydeligt, Hr. Ven; jeg er virkelig begjerlig efter at høre hvad De har at sige."

„Sagen er den, at der er indløbet Underretning om, hvad hverken De eller jeg have havt nogen Kundskab til, at Erik Meldal endnu besad en Slægtning paa sin Moders Side. Saavidt jeg troer, vare Bedstemødrene Søstre, men man havde i Aarenes Løb forglemt dette Familieforhold, hvilket ikke saa sjeldent skeer blandt de Fornemme."

„Naa, og denne Fætter, eller hvad han var?" udbrød Kjøbmanden utaalmodig.

„Han boede i Moss, og Erik Meldal lærte ham tilfældigt at kjende."

„Nu forstaaer jeg det Hele," raabte Hr. Schieman og loe. „Det er vel den Godseier, som kom til Frederikshald med sin Datter, i hvem den lystige Lieutenant forelskede sig, og som han derpaa reiste efter, for at byde sit flygtige Hjerte og sin tomme Pung. Har han ægtet hende?"

„Nei, Hr. Ven, han er ikke gift endnu."

„Men han er rimeligviis forlovet med hende."

„Heller ikke," svarede Hr. Bille. „Denne Slægtning er død forrige Aar."

„Saaledes, han maa altsaa blive til Sørgeaaret er udløbet."

„Tillad mig at tale ud," vedblev Præsten. „Datteren var en Pleiedatter, allerede noget tilaars. Imidlertid har hun arvet den hele efterladte Formue, som var meget betydelig."

„Saa meget destobedre!" raabte Schieman. „Den letsindige Patron vil ikke bryde sig om hendes Alder, naar det blot har sin Rigtighed med Pengene."

„Der er i det Hele taget slet ikke Tale om noget Ægteskab," sagde Hr. Bille, utaalmodig over Kjøbmandens idelige Afbrydelser. „Pleiedatteren er et stakkels gammelt Fruentimmer, som mindst af Alt har Tanke om Sligt. Nei, Talen var om, at Testamentet kunde angribes og omstødes, men skulde dette skee, maatte der foretages retslige Undersøgelser, antages en Advokat og foretages Reiser til Kristiania og Moss. Erik Meldal havde hverken Mod eller Lyst dertil, og, hvad værst var, heller ikke Penge til at foretage Reiser og føre Proces for; men Thorkel lod ham ikke Ro, og endelig skrev han hemmeligt til sin Fader, som laante to hundrede Daler af Dem, hvilke han skikkede Sønnen."

„Og disse Penge gav han formodentlig Lieutenanten," bemærkede Hr. Schieman og fortrak Ansigtet.

„Det gjorde han. Erik reiste og foretog de fornødne Skridt, og nu er der afsluttet et Forlig med Pleiedatteren, ifølge hvilket de dele Arven, hvorved han kommer til en betydelig Sum."

Hr. Schieman havde hørt paa Slutningen med megen Alvor; men da Præsten endte, raabte han i en spottende Tone: „Og Sligt vil De troe, min ærede Ven? Saadanne Ammestuehistorier vil De lade Dem binde paa Ærmet?"

„Hvad jeg har sagt, er den rene Sandhed," svarede Hr. Jöns Bille med Værdighed. „Min Søn har meddeelt mig det Hele fra Kristiania, og dette Brev, samt fuldgyldige Beviser for Sagens Rigtighed, har jeg idag modtaget af —"

„Af mig!" lød det bagved Hr. Schieman, og da han, overrasket ved den fulde, kraftige Stemme, hvori disse to Ord udtaltes, vendte sig om, saae han Døren aaben paa vid Gab. Paa Tærskelen stod Erik Meldal med Else ved Haanden, bag dem bemærkede han Thorkel Ingolf med Sigrid, og det tredie Par bestod af Gullik Hansen og Forvalter Horngreb.

Hr. Schieman vendte sig hurtigt om igjen, stak sin Blomsterbouket ned i Lommen og greb efter sin Hat.

„Det er nu eengang saaledes Guds Tilskikkelse," sagde Hr. Bille med sit blideste Ansigt. „Han har føiet det saaledes, og De vil indsee, ærede Hr. Ven, at —"

„Jeg gratulerer, jeg gratulerer!" raabte Hr. Schieman, og bukkede tilhøire og tilvenstre. „Jeg ønsker megen Lykke, og skal hermed have mig anbefalet."

„Bliv dog," sagde Hr. Bille og greb efter hans Haand.

„Hav Tak, men mine Forretninger tillade det ikke," svarede Kjøbmanden. „En anden Gang. Farvel, Hr. Jöns Bille, Farvel!"

„Kun eet Ord, inden De gaaer," sagde Erik Meldal og traadte nærmere. „De har været saa god at antage Dem mig og mine Affairer paa enhver Maade, ligesom ogsaa at opkjøbe de Hæftelser, som hvile paa Meldal. Inden jeg gifter mig og opslaaer min Bolig paa mit Gods, ønsker jeg at indfrie disse Dokumenter."

Hr. Schieman saae op til ham. Det var en høi, statelig Mand, ret en af den gamle Stamme; hans lynende Øine faldt med Foragt paa Kjøbmanden, som havde villet benytte Omstændighederne for at skille ham ved hans Eiendom.

„Det kan skee imorgen," sagde Hr. Schieman koldt.

„Godt, hold Papirerne parat," tilføiede Lieutenanten; „Horngreb vil indfinde sig med Pengene."

„Ogsaa jeg har et lille Ord at sige," udbrød Thorkel, og standsede Schieman, som ilede henimod Døren, „og det angaaer min Faders Forskrivning til Dig, som jeg gjerne vilde indfri, saa hurtigt som muligt, thi Sigrid har ingen Ro paa sig, førend hun kommer til at boe ved Torsfjorden, og da jeg har de fornødne Penge dertil i min Lomme, vilde det være Synd at lade Clas længere end nødvendigt glæde sig ved den Drøm, at Du har foræret ham baade mit Huus og min Grund. Han faaer saa Skam nu at lade sig nøie med den sexaarede Baad."

Hr. Schieman sagde Intet; han kunde ikke tale for Harme. Thorkel holdt ham saa fast om Armen, at der var lidet Haab om at frigjøre sig.

„Kun dette endnu," udbrød den Overmodige, „og fremtog Granatbaandet, som han stak Kjøbmanden i Haanden; „tag det med Dig, thi Sigrid vil ikke have det. Og hvad Clas Gorud angaaer, som er Dig saa tro og hengiven, saa vil jeg raade Dig til at skikke ham Doktoren fra Molde, for han har det ikke godt. Jeg sagde ham nok, at Sælhunden vilde blive hans Ulykke."

Sigrid kunde ikke tilbageholde en hjertelig Latter, og den var saa smittende, at de Alle stemte i; kun Gullik blev alvorlig, og Præsten indskrænkede sig til at trække paa Smilebaandet. Hr. Schieman styrtede rasende ud af Døren, dog Latteren fulgte ham; han hørte den endnu, da han foer over Pladsen.

Samme Aften stod Trolovelsen, og fire Uger efter forenede Hr. Jöns Bille Erik Meldal med sin Datter og Thorkel Ingolf med den lykkelige Sigrid, og der stod et Bryllup paa Meldalsgaarden, som Folk talte om i mange Aar.

Hr. Schieman forlod kort efter Molde; hans mislykkede Frieri var i Alles Munde, og man spottede derover. Hvad Clas Gorud angik, saa skete han sin Ret og fik sin Gudsforgaaenhed betalt efter Fortjeneste — i Faldet havde han brækket sit høire Haandled, og Haanden blev lam og svandt hen. Han forfaldt til Drukkenskab og omkom i Elendighed, og det vilde gaaet den gamle Grethe ilde, naar ikke Thorkel og Sigrid havde sørget for hende til hendes Død.

Blandinger.

Paa Øen Java fanger man Tigere, ligesom vi Rotter og Muus. Man bygger et stærkt Buur af Bambusstokke, som har tvende Afdelinger. den største har en tung Falddør, og i den mindre tøirer man et Gedelam. Dette Buur stilles op i det Frie, og Lammets ynkelige Skrig hidlokker Tigeren, som begjerlig sniger sig omkring det, og endelig, da den ikke udenfra kan naae sit Bytte, styrter ind i samme. Men herved bortstøder den Tværtræet, som holder Falddøren; denne glider ned, og Tigeren er fangen.

En ung Ægtemand kom kort efter sin Formæling til den Geistlige, der havde forrettet Vielsen, og erklærede, atter at ville skilles fra sin trættekjere Kone. „Denne Tanke er indgivet Dig af den Onde, min Søn,“ sagde den Gudsmand. „Følg Skriftens Ord, som lyde: „Modstaae Djævlen, og han viger fra Dig!“ — „Ja, saa er Djævlen Intet imod min Kone,“ udbrød den unge Mand i en klagende Tone, „thi naar jeg vil modstaae hende, kaster hun mig Thekopper og Tallerkener i Hovedet.“

Da Boleslaw den Sjette, Hertug af Oppeln i Schlesien, mærkede, at hans Dødsstund nærmede sig, befalede han, at man skulde sadle hans bedste Stridsganger og føre den hen ved Siden af hans Leie; „thi,“ sagde han til de forbausede Omkringstaaende, „skal jeg i Helvede, saa vil jeg dog ikke komme der tilfods som en Tyv, men tilhest som en Fyrste.“

En Bankiers pirrelige Portner var bleven meget fornærmet paa dennes Hovedkasserer, og tog Leilighed til, da han forlod Kontoiret og passerede hans Region, at stille sig iveien for ham, for at sige ham sin Mening. „Respekt!“ udbrød han, „thi jeg er mere end De. Alt, hvad De har at lukke for, er en Kasse, men jeg lukker for et heelt Huus.“

Digteren Waller i London havde skrevet et meget godt Digt til Protektoren Cromwell, efter hvis Død han ogsaa skrev et til Kong Karl den Anden, som nu var kommen til Regjeringen. Kongen fandt Cromwells Digt bedre, end det, der var dediceret ham, og sagde Waller det uforbeholdent, men denne var ikke forlegen for Svar, „Deres Majestæt,“ sagde han, „vi Digtere forstaae os langt mindre paa Sandhed end paa Phantasi.“

☞ **Med dette Nr. følger „Fru Tove,“ 5te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Ovartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Trier's Forlag. C. Ferslew & Co's lith. Etabl.

BRANDENBURGER-PORTEN

i Berlin.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 16de December. № 51.

Indhold: Brandenborgerporten i Berlin (med steentrykt Prospect.) — Tvillingerne (Fortsættelse.) — Vinterlivet i Petersborg. — Blandinger.

Brandenborgerporten i Berlin.

Naar Vandreren, efterat have besøgt Dyrehaven, det skjønneste Skovparti i Omegnen af Berlin, vender tilbage til Staden, saa træder Brandenborgerportens mægtige Portal frem for hans Blik i al sin Pragt, og han standser for at betragte dette Preussens mindeværdige Berømmelsesværk med dets mange historiske Erindringer. Brandenborgerporten, som danner Udgangspunktet for den berømte „Lindenstraße," er i flere Henseender mindeværdig. Som Bygningsværk frembyder den de meest levende Erindringer om Grækenlands klassiske Tidsperiode, thi den blev i Aaret 1789 troe opført af den kongelige Bygningsraad Langhans efter Akropolis's Propylæer i Athen, skjøndt i større Dimensioner. Portalen dannes af tolv doriske Sandsteenssøiler, over hvis flade Dække man seer den dristige af Schadan modelleerte Gruppe: Viktoria og det plastisk fuldendte Fiirspænd, hvilken netop giver Værket sin almindelige historiske Betydning, thi denne minder paa eengang om Tydsklands Forhaanelse og Tydsklands herligste Opreisning. Da Napoleon den Første i Aaret 1807 trængte frem til Berlin, tilføiede han den tydske Nationalfølelse og Stolthed det meest ømfindtlige Stød, idet han lod Viktoriafiguren borttage fra Portalen og skikke til Paris som Trophæ. Dog, efter de Forbundnes Indmarsch i denne Stad lagde den preussiske Monark den største Vægt paa, at give denne Trophæ den modsatte Betydning, og den blev i Triumph ført tilbage til Berlin, for atter at indtage sin Plads.

Tvillingerne.

(Fortsættelse.)

Baronen, som havde grebet Flugten under Kampen i Slottet, forlod saa hurtigt som muligt Storhertugdømmet, i hvilket i Løbet af faa Uger den polske Opstand blev aldeles undertrykt ved den preussiske Militairmagt. Paa en Forsoning med Grevinden var ikke at tænke, efter hvad der var forefaldet; desuden, hun var jo ruineret, og kunde altsaa ikke være Noget for ham, hvis eneste Formaal var Pengemidler. Vaklende imellem de meest fortvivlede Planer for at frelse sig fra den beskjæmmende Elendighed, som truede ham, og som Massen af hans Gjeld endelig maatte styrte ham i, faldt det ham ind at tage sin Tilflugt til Majorinden. Han tvivlede ikke om, at han vilde finde en gunstig Modtagelse, da han var indviet i den stolte Kones Livsforhold, ydermere gjorde han Regning paa, at hun vilde gjøre det til en Æressag, at dække en ruineret Slægtnings befrygtede offentlige Skam med Dydens Kaabe. Naar dette var opnaaet, vilde han indgive en Klage imod Madame Valentin, for at sætte sig i Be-

siddelse af sine Myndlingers Arvegods, idet han, støttet af Baronesse von Wandows Testament, var overdraget de fornødne Rettigheder i saa Henseende, og havde fuld Grund, som han meente, til at kræve hende til Regnskab, fordi hun med Magt havde unddraget Børnene hans Myndighed. Hvorledes den valentinske Familie paa eengang forenedes paa Slottet Lyso, var ham uforklarligt.

At Raimund maatte have opfattet den Forbrydelse, i hvis Tjeneste han havde brugt ham, anede Baronen ligesaalidt, som at man havde Beviser imod ham og at man bestræbte sig for at bemægtige sig hans Person; men desuagtet følte han sig meget foruroliget ved Wesleys Arrestation.

For at forebygge den truende Fare og, som han troede, udbrede en evig Dunkelhed over de mørke Gjerninger, hvori han var deelagtig, fattede han paany den af Wesley lagte men forulykkede Plan, at forgive Borgermesteren i Fængslet, og for en Sikkerheds Skyld vilde han denne Gang selv udføre det Fornødne.

Med denne Beslutning var den værdige Hr. Baron kommen til Breslau, for hos Majorinde von Zarkow at komme i Besiddelse af de Pengemidler, han var i saa høi Grad trængende til. I hendes Hotel erfarede han, at hun var reist til Sch—, og da Udførelsen af hans sorte Plan netop førte ham derhen, begav han sig ufortøvet til denne Stad.

Den Omstændighed, at Fru von Zarkow her havde Bolig i hendes Svigermoders Huus, afholdt Baronen fra paa en direkte Maade at forestille hende i hvilken Forlegenhed han befandt sig, og søge at formaae hende til at ordne hans Anliggender. Han udsatte Besøget hos hende fra Dag til Dag, og fandt det snart hensigtsmæssigst først da at søge en Sammenkomst med hende, naar han var bleven enig med sig selv om hvorledes han paa den meest indbringende Maade skulde fremstille de seneste Berørelsespunkter med Madame Valentin og hendes Børn.

Baronen var en Mand, som kunde udrette flere Ting paa engang. Medens hans speculative Aand var beskjeftiget hermed, søgte han Udvei til at kunne ombringe Hr. von Herzford, og det var en Selvfølge, at Slutteren Wesley maatte være den rette Mand at gjøre deelagtig i Sagen, og at dennes gamle Moder vilde kunne berede ham en Sammenkomst med Sønnen i al Hemmelighed. Det blev altsaa en Nødvendighed at besøge den gamle Hex, og da han var underrettet om hendes Bolig, havde dette ingen Vanskelighed. En Aftenstund begav han sig til hende, og trods Mørket lykkedes det ham at finde op ad den faldefærdige Trappe til hendes elendige Bolig. Mod Forventning, behøvede han ikke at underkaste sig noget Forhør for at komme ind; Døren stod aaben, og han befandt sig i Kjøkkenet. Skinnet af en Lampe fra det tilstødende Værelse lod ham formode, at Beboersken maatte være der, og efterat have lyttet nogle Øieblikke med tilbageholdt Aandedræt, traadte han lydløst over Tærskelen til den halvmørke uhyggelige Stue. Hans Blik faldt strax paa den Gamle, som sad ved Bordet, eller rettere, laa med Hovedet hvilende paa Armene, og syntes at sove. Dog, hun var vant til at sove med det ene Øie aabent, og han var neppe standset indenfor Døren for at overveie, om han skulde vække hende, førend hun tumlede op fra Stolen, stillede sig tæt foran ham og betragtede ham med sit omtaagede Blik.

„Hvad vil De her, hvorledes er De kommen herind, og hvem er De?" skreg hun med sin hæse Røst.

„Forhold Dem rolig og kom til Dem selv," sagde Baronen kort, som om han vilde imponere hende. „De havde forglemt at lukke Deres Dør, og det var altsaa simpelt nok for mig, at komme herind. Jeg befinder mig her, fordi jeg ønsker at tale med Deres Søn, Slutteren, om en meget vigtig Sag, og vil anmode Dem om at foranstalte en Sammenkomst imellem os i al Hemmelighed. Det skulde vel ikke træffe sig saa heldigt, at det kan skee endnu iaften?"

„Jo, saa heldigt træffer det sig netop," brummede den gamle Hælerske og tog Lampen fra Bordet. „Tingen er, at det er hans Friaften, og saa søger han altid hid til mig, og vi snakke om Et og Andet, medens vi kvæge os med en lille Taar. Men Drengen kan Intet taale, og i Aften, som ellers, blev han tung i Hovedet, og nu sover han Rusen ud, for at kunne møde paa sin Post i ædru Tilstand. Kom med og lad os see, om han skulde være vaagen, De kan da tale med ham saa meget som De vil."

Mutter Wesley gik foran, idet hun kun med Besværlighed kunde holde sig paa Benene. Baronen fulgte hende igjennem to Værelser, der vare ligesaa usselt forsynede med Bohave, som det første, og nu aabnede hun Døren til et Kammer og stak Hovedet ind for at lytte, om hendes Søn var vaagen.

„Han sover endnu," sagde hun endelig og trak Hovedet til sig; „men det gjør Intet til Sagen. Der har De Lampen; gaa De kun ind og giv ham et Knubs, saa muntrer han sig nok."

Baronen tog Lampen, traadte forsigtigt med den ene Fod ind i Kammeret og lyste omkring,

men uden at faae Øie paa Nogen, og han vilde netop træde tilbage, for at fordre en Forklaring, da han idetsamme fik et saa heftigt Stød i Ryggen, at han styrtede næsegrus om paa Gulvet. Da han omsider atter kom paa Benene, fandt han Døren lukket og laaset, og al hans Anstrængelse for at faae den op, var forgjeves.

„Spar Deres Knoer, fine Herre!" raabte den Gamle med en skraldende Latter. „Nat og Dag vil henrinde, inden De atter kommer ud, og Ingen kan høre Dem, om De saa skriger Halsen af Dem. Min gode Søn har i rette Tid advaret mig for slet Selskab, og inden de kommer ud af Buret, maa jeg først tale med ham og komme paa det Rene med, hvad det er for en Fugl, vi have fanget."

Efterat Philibert og den valentinske Familie velbeholdne vare ankomne til Sch—, og denne havde fundet en velvillig Modtagelse hos hans Tante, ilede han til Fængslet for at overbringe Faderen den glædelige Efterretning, at Wesley var hæftet og allerede afleveret til Øvrigheden i Sch—, samt at han i sin Ven Raimund Valentin havde fundet et Hovedvidne til at afsløre den skammelige Forbrydelse, der var udøvet mod den ulykkelige Olding. Af Joseph, som Philibert tidligere havde skikket hid, var Borgermesteren allerede sat i Kundskab om de gunstige Resultater af Sønnens Efterforskninger og bleven opfyldt af Haab om, at undgaae det grusomme Slag, som truede ham, og dette Haab havde paany opfyldt Oldingen med Kraft til at hæve det bøiede Hoved. Faderens Velbefindende var ikke alene en stor Glæde for Philibert, men det fjernede en dødelig Angst fra hans Sind, thi ved hans Ankomst til Fængslet havde han bemærket, at Slutteren Wesley endnu var i sin Tjeneste. Den af Philibert ved hans tidligere hurtige Afreise imod Slutteren reiste Anklage var bleven uden Følge paa Grund af manglende Beviser, omendskjøndt den Anklagede var bleven underkastet en streng Undersøgelse. Wesley havde i flere Aar staaet i Øvrighedens Tjeneste, og der havde aldrig været Noget at sige imod ham, da han, paa Grund af sin ualmindelige Snuhed og Forslagenhed, stedse var undgaaet Opdagelsen af sin Forbindelse med Falskmøntnerne. For at banlyse dette farlige Menneske af sin Faders Nærhed, bad Philibert sin Advokat paany at reise Anklage imod ham, som denne Gang fik det forønskede Resultat, da der nu, ved Exkontrolleurens Tilstedekomst, frembragtes Beviser for den tilsigtede Forgiftning, idet baade den til Slutteren med hemmelige Skrifttegn affattede Opfordring, som ogsaa de medfulgte Pulvere, fremlagdes i Retten, og Følgen heraf var ikke alene at Slutteren paany blev fængslet, men at der blev givet Politiet Ordre til at foretage en Husundersøgelse hos hans Moder, den gamle Hælerske, der i mange Aar havde staaet under Politets Opsyn.

Tre Politiembedsmænd begave sig til Enken Wesleys Kvarteer Dagen efter at Baronen havde ladet sig fange af hende. Da man betraadte hendes Bolig, fandt man hende stærkt beruset, liggende henstrakt paa Gulvet tæt ved Døren til det Kammer, hvori hun havde indespærret Baronen, uden senere at sætte ham paa fri Fod; hun syntes meget mere netop at have valgt dette Hvilested, for bedre at kunne bevogte ham. Den værdige Matrone var falden isøvn og aandede dybt. For at komme til at undersøge Kammeret, skjød man hende lempeligt tilside, og da man havde aabnet Døren, hvori Nøglen sad, studsede Politiet ved at faae Øie paa Baronen, der endelig troede sig befriet fra sit elendige Fangenskab, hvori han da ogsaa havde Ret, men han skulde snart erfare, at det kun var for at geraade i et endnu værre.

Da Politiets Ordre lød paa, at tage Alt og Alle i Forvaring, som fandtes i Enken Wesleys Bolig, saa var det en Selvfølge, at det Individ, som var fundet indelukket i Kammeret, udenfor hvilket Beboerinden havde lagt sig, ikke kunde gaae fri. Baronen var overilet nok til at beraabe sig paa sit Navn og sin Stand, da han troede, at den fornemme Klang af samme øieblikkeligt skulde hæve al Tvivl om Muligheden af nogen Forbindelse imellem ham og Enken Wesley, men Politiembedsmændene havde ingen Idee om at drage Slutninger; de efterkom maskinmæssigt deres Ordre, og vidste ikke at skjenke ham nogen bedre Trøst, end at dersom han virkelig var uskyldig og det Hele beroede paa en Misforstaaelse, vilde han i den muligst korteste Tid blive sat paa fri Fod. Han maatte følgelig finde sig i at lade sig transportere til Stadsfængslet, og skjøndt han paatog sig en ophøiet Mine, rørte der sig dog Noget i hans Indre, som bragte den kolde Sved til at perle paa hans Pande: Han anede, at han havde udspilt sit sidste Kort, og at Gjengjeldelsens Time var forhaanden.

Baron von Ostinskys Arrestation, som Philibert snart erfarede, kronede endelig hans Anstrængelser for at befrie sin Fader, thi nu vare alle de vigtigste Personer, som udfordredes for at bevirke den, baade Forbryderne og Vid-

nerne, samlede paa eet Sted. Processen begyndte og gjennemførtes med den meest levende Iver, ledsaget af en stedse tiltagende Deeltagelse for den gamle Borgermester, som aabenbart havde havt Skinnet imod sig. Uagtet denne heldige Fremgang meente Philibert dog, at man ikke maatte lægge Hænderne i Skjødet, og det gjorde han heller ikke. Der var endnu en Person, som han ønskede at drage til Ansvar for hendes Handlinger. Han havde ikke glemt, hvad han skyldte Fru Majorinde von Zarkow, nemlig et venligt Gjensyn, ved hvilket den hjerteløse Dame ikke for anden Gang vilde have en Magthaverindes Rolle at spille.

Han begav sig til Klosteret, hvori Konstance havde været Novice, og da Forstanderskabet endnu ikke havde erholdt nogen Forklaring over den Intrigue, Fru von Zarkow havde tilladt sig ligeoverfor det, afslørede han omstændelig alle de Familieforhold, som vare ham bekjendte, det Bedrageri, man havde udøvet mod Konstance, for at forhindre Moderen i at komme paa Spor efter hende, og de Undertrykkelser og Forfølgelser, som denne havde været udsat for af sin Familie.

Philibert fandt ikke alene det meest aabne Øre hos Forstanderinden, men denne ærværdige Dame tilsagde ham endogsaa, at hun, saavidt hendes Kræfter strakte til, vilde antage sig den ulykkelige Madame Valentin og hendes Børn, og optræde som deres Beskytterinde. Dette Tilsagn var det, som bragte Forstanderinden til at anmode Fru von Zarkow om at beære Klosteret med sin Nærværelse, og vi ville derfor vende tilbage til den Time, hvori denne Sammenkomst fandt Sted.

Fru von Zarkow holdt Ord; til den bestemte Tid indfandt hun sig hos Forstanderinden, som ved hendes Indtrædelse netop var i en levende Samtale med Præceptoren. Denne reiste sig og gik Fruen imøde med de sædvanlige Hilsener, en Ceremoni, som heller ikke forsømtes af Forstanderinden, og efterat Høfligheden var iagttaget, førte de hende til et Bord, ved hvilket de tre Personer toge Plads.

Majorinden var ikke ganske vel tilmode; der var Noget i den Maade, hvorpaa hun modtoges, som sagde hende, at hun var ene med To, og at hun havde Overmagten for sig. Imidlertid havde hun, saavidt muligt, forberedt sig paa Alt, og hun havde neppe indtaget den hende anviste Plads, førend hun skyndte sig med at tage Ordet.

„Jeg haaber til Himlen, at Øiemedet for min Nærværelse her maa være overeensstemmende med et Gud velbehageligt Værk," sagde hun noget hastigt, da Forstanderindens gjennemtrængende Blik pludseligt afvæbnede den Sikkerhed, hendes Optræden havde antaget.

„Gid det være saa!" istemmede Forstanderinden med sin klare, velklingende Stemme, og med større Alvorsfuldhed tilføiede hun: „Det er et meget vigtigt Anliggende, Fru von Zarkow, som har foranlediget os til at uleilige Dem hid. Allerede engang tidligere gav den samme Gjenstand, som idag samler os, Anledning til en lignende Sammenkomst, nemlig, Deres Niece Konstance Valentins Udtagelse af vort Kloster, da en vis Opfordring fra Moderen og Stedfaderen var indløben til os, saaledes som De vil see af disse Breve, hvis Indhold vi overveiede med megen Omhu og Betænksomhed. De vil sikkert endnu kunne erindre vore personlige Modforestillinger, som dog ikke bleve paaagtede. Vi have gjort vor Pligt, førend vi overgav den unge Pige, som var os betroet, i Hænderne paa Hr. Baron von Osinsky, Deres Svoger. Det skete; men vi ansee os aldeles uskyldige i det strafbare Misbrug, der knyttede sig til den unge Novices Fjernelse. Vi have bragt i Erfaring, at disse Breve, som ligge her for Deres Øine, og som De kjender og har gjennemlæst, ere falske; at Konstance er udtaget af dette Huus ved List og Underfundighed, ikke for at gives tilbage til Moderen, men meget mere for at holdes fjernet fra hende. Under disse Omstændigheder, min Frue, finder jeg mig beføiet til at rette det Spørgsmaal til Dem, om De kan erklære Dem ligesaa reen og uskyldig, som vi, ligeoverfor den Kjendsgjerning, at Deres Niece ved falske Breve er unddraget vor Omhu, og at vi, samt det hellige Kloster, vi forestaae, ere gjorte til Gjenstand for den uværdigste Handlemaade?"

„Ærværdige Moder," svarede Majorinden, idet hun bestræbte sig for at smile, „Besvarelsen af Deres Spørgsmaal fra min Side synes aldeles overflødig af den Grund, at jeg allerede tidligere har tilkjendegivet Dem mine Tanker om Konstances Fjernelse fra Deres Kloster med rene og tydelige Ord, som maatte sige Dem, at jeg dadlede dette Skridt, og fra samme Øieblik af unddrog hende den Understøttelse og Omhu, jeg hidtil havde ydet hende. Siden da, have mine Anskuelser om dette Punkt ikke undergaaet mindste Forandring, og jeg har altsaa Intet at sige. Tillad mig ydermere at bemærke: Vilde det ikke have været bedre, istedetfor at henvende Dem til mig, at De havde rettet Deres Spørgsmaal til Hr. von Osinsky, som den Person, med hvem Forstanderskabet ene har havt at gjøre?

Jeg kan forsikkre Dem, ærværdige Moder, at Enhversomhelst vil kunne bidrage ligesaa meget til Oplysning om denne Sag, som jeg."

Majorinden ledsagede disse Ord med en næsten triumpherende Mine, thi hun troede at have afviist Angrebet paa en saa afgjørende Maade, at det maatte forstumme af sig selv, men havde hun forstaaet det kolde Blik, hvormed den værdige Forstanderinde betragtede hende, da vilde det have sagt hende, at det udtalte Beklagelse og Foragt.

„Fru Majorinde," svarede hun, „De veed ikke, hvor meget De imødekommer os ved Deres Ord. De undviger vor Opfordring, og stiller saaledes Sagen til vor Afgjørelse. Det skee da?"

Hun ringede, Døren til et Sideværelse blev aabnet, og Gabriele Valentin med sine Børn traadte ind, ledsaget af Philibert. Forstanderinden antydede med en venlig Haandbevægelse, at de Indtraadte skulde tage Plads ved den modsatte Ende af Bordet, og da dette var skeet, tilføiede hun: „Jeg finder det overflødigt, Fru von Zarkow, at forestille Dem disse Personer, hvor fremmede de end maatte være for Deres Hjerte; kun den unge Mand, som ledsager Deres Slægtninge, har jeg den Ære at præsentere Dem som Hr. Philibert von Herzford."

Gabriele udholdt Synet af sin Søster, uden Tegn paa mindste Sindsbevægelse; men dette var ikke Tilfældet med Majorinden. Den pludselige Fremtrædelse af disse forhadte Personer overvældede hende og bragte hende ud af sig selv af Forbittrelse.

„Isandhed!" raabte hun med zittrende Stemme, idet hun vendte sig imod Forstanderinden, „jeg seer mig jo her paa staaende Fod hensat i et formeligt Forhør. Her mangler ikke det Mindste! Dommere, Klagere og den Anklagede ere tilstede. Frygt blot ikke, at jeg vil unddrage mig denne interessante Situation. Nei, ingenlunde, thi dertil lover jeg mig altfor meget af dette høitidelige Optrin! Jeg maa altsaa ansee mig for at være den Anklagede! Dog, i saa Fald maa jeg bemærke, at jeg vil gjøre min Ret gjeldende som saadan og strax erklære, at hvis denne Hr. von Herzford skal tjene til Vidne imod mig, saa forkaster jeg ham og beder Dem om at fjerne ham. Sønnen af en Forbryder kan ikke optræde som Vidnesbyrd; det er jo en bekjendt Sag, at Borgermester Herzford er belagt med Arrest paa Grund af sin mislige Embedsførelse."

Philibert reiste sig, uden at røbe det mindste Tegn paa, at han følte sig krænket ved hendes skaanselløse Ord.

„Jeg tilgiver Dem gjerne denne grove Vildfarelse, Fru Majorinde," sagde han med rolig Værdighed; „De deler kun den store Hobs Mening. Den Mistanke om en Forbrydelse, som var væltet paa min uskyldige Faders Hoved, er hævet fra det Øieblik af, da Hr. Baron von Ostinsky, Deres Hr. Svoger, min Frue, som Hovedmanden for det her i Staden udøvede Kassebedrag, er bleven belagt med Arrest. Jeg beraaber mig med Hensyn til Sandheden heraf paa det ærværdige Forstanderskab, og beder samme bekræfte, at Baron von Ostinsky, Fru von Zarkows Svoger, tilligemed sine Medskyldige, er hæftet for den Forbrydelse, han og de have bragt min Fader i Mistanke for at have udøvet."

Præceptoren og Forstanderinden udtalte den ønskede Bekræftelse. Majorinden forblev ubevægelig og stirrede stivt paa Philibert, som vedblev —

„Jeg vilde sandsynligviis have forskaanet Dem for min Efterretning, naar De ikke selv havde anslaaet denne Streng, for at den skulde skurre for mit Øre, medens dens skjærende Lyd ramte Deres eget. Da vi nu eengang ere komne til at berøre denne Sag, saa lad mig endnu tilføie, at Deres Neveu, Hr. Raimund Valentin, er kaldet til som Hovedvidne at optræde mod Baronen og demaskere ham, hvilket langtfra er noget behageligt Hverv for ham, men aldeles uundgaaeligt. Deres Neveu staaer forøvrigt for Dem som udmærket ved en berømmelig Daad i de nylig stedfundne posenske Kampe, hvorom Aviserne ville give Dem nærmere Underretning, og samtidig hermed har Tilfældet gjengivet Deres Fru Søster sine kjere Børn, som hun har lidt saa meget ved at have været berøvet. Miskjend os ikke længer, thi vor Nærværelse her er slet ikke beregnet paa nogen Karakteer af Anklage eller Fjendtlighed, men meget mere foranstaltet for om mulig at føre til en Forsoning. Det er os imidlertid kun magtpaaliggende, Fru Majorinde, at bringe Dem til at bestemme Dem for denne Forsoning, paa den Betingelse, at De paany, og med al Ret og Ære, aabner Deres i høi Grad uretfærdigt forfulgte Søster den Plads i Familien, som tilkommer hende; at det skeer ved Deres Mægling, Fru von Zarkow, er saa naturligt, da det jo er Dem, som har formaaet at fortrænge Deres Søster af den."

Udtrykket af de meest hadefulde Følelser afprægede sig paa Majorindens Ansigt og vanstrede det indtil det Afskrækkende.

„Madame Valentin maa søge sin Opreisning, hvor hun kan finde den!" raabte Majorinden ophidset og med funklende Øine. „Jeg kan ikke forandre min salig Fru Moders Testament, hvori hun har indtaget det Standpunkt,

som hendes Livsvandel førte med sig. Vil Madame Valentin endelig søge at gjenvinde en Ret paa Familiens Agtelse, saa maa det være ved i Ydmyghed at optræde som den Angrende og Bodfærdige. Hverken Trusler, Fordringer eller Forestillinger af hvilkensomhelst Natur ville forandre mine Anskuelser; Madame Valentin har Valget imellem at være den hun er, eller ydmyge sig for den krænkede Familie og afvente, hvad den maatte finde for godt at bestemme sig til."

Gabriele følte sig greben af den dybeste Smerte, og ved Hjelp af sine Børn reiste hun sig. Synet og Nærværelsen af Majorinden, der tilkastede hende et foragteligt Blik, var bleven hende en sand Marter. Forstanderinden havde ligeledes reist sig, og nærmede sig Gabriele med den inderligste Venlighed.

„Berolige Dem," sagde hun med uendelig Blidhed; „hvad De maa have at angre, er et Hjertesanliggende imellem Dem og den Allerhøieste, som Ingen har Ret til at blande sig i." Og idet hun vendte sig imod Majorinden, tilføiede hun: „Udtrykket af Deres Sindelag har i høi Grad overrasket mig; vor Erkjendelse er nu bragt til Modenhed, og vi ville tage vore Forholdsregler overeensstemmende dermed."

Forstanderinden tilligemed Gabriele og hendes Børn fjernede sig, ledsagede af Præceptoren, som førte dem ind i Sideværelset.

(Sluttes.)

Vinterlivet i Petersborg.

Af August Stahlberg.

Hvilket Røre opstaaer der ikke i Ruslands Hovedstad, naar Vinteren indtræder, og hvilken Forandring har ikke nogle Graders Kulde og et Par Tommer høi Snee fremkaldt hos Alle!

Endnu igaar hostede den melancholske Droschkehest sig frem igjennem Gaderne, angreben af det fugtige Veir og ideligt stampende fra det ene Vandhul i det andet, medens den ellers saa lystige Kudsk udstødte den ene ægte russiske Krafteed efter den anden over det slette Føre, og den, han kjørte for, indhyllet til op over Ørene i en stor Kappe, af lutter Forsigtighed syntes at tilstoppe baade Næse og Mund, for ikke ved Indaandelsen af den usunde, taagede Atmosphære at paadrage sig en dygtig Snue, eller vel endogsaa en Halsbetændelse, som grasserer stærkt især i Efteraarsmaanederne; og idag glider den lette Slæde lydløst henover den hvide Flade. Den melancholske Hest hoster ikke længer; den synes at have faaet nyt Liv, at være i sit rette Element, og giver sin Glæde tilkjende ved en lydelig Prusten og Vrinsken; Kudsken stiller sit muntreste Ansigt tilskue, han har renset sine Støvler fra alle de Lag, som de tre foregaaende Aarstider have afsat paa dem, og indsmurt dem med den bedste Birketjære, der overbyder alle Odeurs og Essentser i Vellugt, og for hvilken den meest forhærdede Snue maa tage Flugten. Koket sidder den firkantede blaae eller røde Pelshue paa det ene Øre, og hans muntre Lune giver sig Luft ved en lystig Smækken med Tungen og larmende Hesteopmuntringer i alle Tonearter, medens Manden i Slæden har ombyttet Kappen, som Dagen før beskyttede ham mod den fine, gjennemtrængende Regn, med den nationale Pels, og med kraftige Træk indaander den rene, styrkende Vinterluft.

Paa Damernes ellers saa blege, næsten sygeligt udseende, Kinder syntes den friske Luft at have fremtryllet de fagreste Roser, og man læste Fornøielsen, der gjennemstrømmede dem, i deres lyse Blikke, som tindrede af Glæde over at de engang igjen kunde ombytte Salonen med Trottoiret, Noget, som kun sjeldent blev dem tildeel. For dog at udtrykke mig nogenlunde digterisk og maaskee fortjene mig Tak af denne eller hiin Skjønne, kunde jeg sige, at man seer dem i deres elegante Vinterkaaber, besatte med det kostbareste Pelsværk, svæve hen over Fliserne, eller paa en anden poetisk Maade tale om deres lette gratieuse Gang, men til min Skam maa jeg tilstaae, at jeg hellere renoncerer paa de skjønne Spadseregængerinders Tak, og, overeensstemmende med Sandhed rundtvæk erklærer, at Petersborgerdamerne hverken svæve eller kun berøre Jorden med Fodderne som om de svævede, men at de ret af Hjertenslyst vade igjennem Sneen, en Vaden, der bliver saa meget mere vraltende, jo fornemmere de ere; idetmindste synes det saa. Det er ikke den livlige franske Dames lette Hoppen, hiin bløde, smidige Boielighed af Legemet, der betegner Musklernes og Lemmernes Elasticitet; ikke den spanske Sennoras yppige, vellystige Bølgen; ikke den kolde, stolte Englænderindes afmaalte Gang, eller den skjønne Polakindes dristige Fremtræden, nei, det er ganske simpelt en møisommelig Fremadkommen uden Liv eller Aande. Man seer strax paa Petersborgerdamerne, at de ikke ere vante til at bevæge sig sig paa Fortogene i en livlig Stad. Deres Promenade er Salonen, hvor de indskrænke sig til de indstuderte ceremonielle Mod-

tagelseshilsener eller til Dandsens kunstlede og smægtende Stillinger, og den friske Luft nyde de i Reglen kun henstrakt paa de bløde Puder i deres Vogn, for, naar de atter komme hjem, trætte og i et kjedeligt Lune, at kaste sig i et om muligt endnu blødere Sophahjørne, og der, fremmed for alle huslige Sysler, søge en høiere aandelig Næring i en eller anden fransk Roman, eller hengive sig til Drømmene om en Lykke, der ligger dem saa nær, men som de desuagtet ikke finde, fordi de stedse søge den i en Hvirvel af Baller og Selskaber og i de sandselige Adspredelsers Tummel. Det maa imidlertid bemærkes, at det heller ikke er Mode at spadsere tilfods, thi det seer ud, som om man ikke havde nogen Ekuipage; i det Høieste kan en første Vinterdag, som den netop beskrevne, bringe Damerne til at glemme den gode Tone saavidt, at de vove en Spadseretour. Hvilken Velgjerning en saadan Udflugt tilfods i den friske rene Vinterluft er for disse forkjælede Drivhusplanter, seer man bedst paa de livlige Farver, den fremkalder paa de blege Ansigter, der kun ere vante til Stueluften.

Det er forøvrigt kun Nyhedens Ynde, Vinterens Tilbagekomst, der driver dem ud. Nogle Dage ere tilstrækkelige til at tilfredsstille den efterstræbte Nydelse; naar disse ere forbi, forekommer det allerede de blaseerte Damer upassende at gjøre sig en saadan Motion og vise sig saa ofte paa Promenaden, og nu seer man dem derfor kun i de elegante Slæder, som susende fare afsted i alle Retninger.

Paa en rigtig smuk Vinterdag frembyder Newskyprospektet de meest interessante Scener. Paa begge Sider bølger Mængden langsomt frem og tilbage langsmed Fortogene, og i Midten, paa den brede Gade, fare de lette Kaner, forspændte med ildfulde Heste, saa lynsnart forbi de Gaaende, at inden man faaer Tid til nøiere at betragte en eller anden Skjønhed, som man faaer Øie paa, er hun forsvunden; som et henrivende Phantom er det yndige Billede faret os forbi, og vi have kun Erindringen om det tilbage — en Erindring, for hvilken vi imidlertid ere lykkelige nok til at finde vor Lethe. Kun af og til bemærker man i dette Stormløb en eller anden gammel Droschkehest, som slæber sig frem med sin Slæde, medens Kudsken uafladeligt udstøder sit gjennemtrængende „beregis“ — Varsko — ikke fordi han frygter for i sin Sneglegang at kjøre Nogen over, men mere for ikke at blive overkjørt og kastet omkuld af de forbisusende Herskaber.

Paa en saadan Dag, især henimod Klokken to eller tre, at forsøge paa at komme over Gaden, er et halsbrækkende Foretagende, og man skylder i ethvert Tilfælde de russiske Kudskes Færdighed, at man uskadt naaer den anden Side. Det vilde forøvrigt i den rasende Fart slet ikke være muligt at komme igjennem med en Leieslæde, naar ikke Kjøretøiernes Møden forhindredes derved, at disse stedse maa holde sig paa den høire Side, og man resikerer derfor i det Høieste at rives med en lille Strækning, hvis man bliver hængende ved en Slæde, som flyver forbi.

Dog, ikke alene Gader og offentlige Pladser have faaet et andet Udseende. Newaen, denne brede, majestætiske Strøm, vælter ikke mere sin dybe Vandmasse saa tungt og betænksomt ud imod Havet, som ellers. Vel har den i nogle Dage, som om dens Stolthed oprørtes over de Lænker, den trues af, tilført Havet de fra Ladagosøen inddrevne Iisflager, uden at tilstaae dem et længere Ophold i sit Basin, men Driften bliver bestandigt tættere, Masser følge paa Masser, den ene standser den anden, og endelig maa den give tabt; endnu een Nats Frost, og den er lænkebunden, som oftest for lang Tid. Snart see vi dens faste Dække forvandlet til en sand Tumleplads. Det er vel i Førstningen kun Fodgængere, som nu forsmaae de af Menneskehaand opførte Broer og krydse i alle Retninger, for at forkorte Veien fra den ene Bred til den anden. Man seer paa Enhver, at han med en vis stolt Selvbevidsthed sætter Foden paa Ryggen af denne forræderiske Flod, medens det dog vistnok rinder Mange ihu, hvor frygtelig den fængslede Kæmpe er, dersom den formaaer at bryde sin Lænke, og hvor fordærvelsesbringende den under saadanne rasende Anfald har været, idet den er trængt ind i selve Hjertet af Staden og nedstyrtet Alt, hvad den kunde naae, med sin uimodstaaelige Magt. Hvilken Petersborger har vel glemt den 19de November 1824?

Efter kort Tid, og den tillagte Newa bliver livligere med hver Dag. Skøiteløberne vise sig paa de for Sneen rensede og rundtom af Tønder omgivne Pladser, og vise deres Færdighed paa de speilblanke Flader. Snart vove sig ogsaa Slæderne ned paa Isen, og nu først begynder det rette Liv. De elegante Kaner, som trækkes af stærktskjærpede Løbere, fare henover den hvide Strækning i alle Retninger; Væddekjørsler foranstaltes; Petersborgerdandyen — thi Dandyer gives der nu eengang overalt — metamorphoserer sig som Sportman, og mangen Englænder, som med stor Indbildskhed taler om sine Fuldblodsheste, bliver med Rette forbauset over en russisk Travers Letfodethed.

Petersborgeren indskrænker sig imidlertid ikke til de Vinterfornøielser, som det Terrain, der ligger indenfor Stadens Grændser, tilbyder ham; han udvider dem til det vinterlige Landskab i stor Udstrækning. Ligesom Pariseren om Sommeren føler Trang til at besøge Passy og Fontainebleau, for der at nyde sit frugale Maaltid paa det yppige Grønsvær, Berlineren maa drikke sin traditionelle Familiekaffe i Saatwinkel eller Tegel, og den gemytlige Dresdner i Loschwitz sidder bagved sit „Dräsner" Waldschlößchen, saaledes har Petersborgeren sine smaae Pikkeniks i Serpia, Strelna eller andre til dette Øiemed paa det Eleganteste indrettede og udstyrede Etablissementer. Dog maae vi bemærke, at disse Fornøielser ikke, saaledes som de nævnte, ere Folkeforlystelser, men kun for haute volée og alle dem, som ansee sig berettigede til at tælle sig blandt disse, og det af den simple Grund, om ikke af nogen anden, at de ere forbundne med betydelige Udgifter.

Ved deslige Udflugter spiller det nationalrussiske Trespænd, det saakaldte „troika", Hovedrollen. Til en bestemt Tid, i Reglen henimod Middag, samler et talrigt Selskab sig paa et givet Sted, og snart jage de talrige Slæder henad Veien, som fører til det to til tre Mile fra Staden beliggende Forsamlingssted. Kudsken staaer opret i Fordelen af Slæden og ansporer sit Trespænd ved lydelige Tilraab. Den ene søger at gjøre den anden Rangen stridig, og liig djævelske Dæmoner farer de dampende Heste afsted, kastende den løse Snee høit iveiret efter de rappe Hove. I kort Tid har Selskabet naaet Maalet; en varm Frokost eller et velbesat Middagsbord modtager det, og er Selskabet godt valgt, og den stive Etikette gjør Plads for en fortrolig, landlig Gemytlighed, saa forekommer det stundom, at man medtager de muntreste Erindringer fra et saadant Pikkenik. Især er dette Tilfældet, naar man ved Bordet har seet Bunden paa en lang Række Flasker, og en indbydende Valts eller Kontradands lyder fra Dandsesalen; da kan man med Sandhed sige, at en slig Udflugt har baaret et meget gemytligt Præg, hvorfor man ofte ikke kan bekvemme sig til at bryde op førend henad Morgenstunden.

Har Henfarten været dæmonisk, saa kan man tænke sig, hvor meget mere Hjemfarten bliver det. Som Spøgelser suse Slæderne henover den i Maaneskinnet glimrende Flade, og gjennem den stille Nat lyde de lystige Kudskes høie Raab; thi disse have ikke, som man muligen kunne formode, ladet sig nøie med en Kop Kaffe, men medens deres Herrer tømte den fyrige Viin og skummende Champagner, ret af Hjertenslyst taget et kraftigt Drag af deres Snapseflasker, saa at mange af dem, naar det gaaer hjemad, har troet at have en heel Snees Heste for sin Slæde, og ligesaa mange Personer i den.

Blandinger.

En aandrig Dame, som havde været saa ulykkelig at faae en meget drillesyg Mand, vendte sig en Dag bort fra ham og aftørrede den beduggede Vinduesrude, for at see ned paa Gaden. „Jeg vilde ønske, at jeg var denne Rude, for at kunne blive berørt saa blidt af Deres smukke hvide Haand," sagde han paa sin eiendommelige sarkastiske Maade. — „I saa Fald maatte de fødes paany, som et aldeles modsat Væsen, af hvad De er," svarede hun, „thi denne Rude holder Uveiret ude og indlader Solens Straaler, medens De udelader Solen og omgiver mig med stadigt Uveir."

Da Hagi Achmet, Pascha af St. Jean d'Acre, kaldet „Bødelen," laa for Døden, erindrede han sig pludselig, at han havde ladet mange Mennesker kaste i Fængsel og, paa Tyrkeviis, konfiskeret deres Formue. „Hvad skal jeg gjøre med dem?" spurgte han sig selv. „Lader jeg dem slippe fri, saa ville de strax begynde at skrabe Penge sammen og forvolde megen Skade; thi jeg kjender de Halunker: det er derfor bedst, at de ledsage mig ind i den anden Verden." Han gav ufortøvet Ordre til, at man skulde drukne dem, og dette skete.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 23de December. **№ 52.**

Indhold: Tvillingerne (Slutning.) — Krigserindringer. — Julen i Bretagne (med xylographeret Scene.) — Jim-Joi.

Tvillingerne.

(Slutning.)

Fru von Zarkow var uvilkaarligt bleven siddende. Hun havde en Fornemmelse af Noget, som tyngede paa hendes Sind; en isnende Kulde gjennemfoer hende, og hun saae sig forstyrret omkring, som om hun søgte sine Anklagere. Een iblandt dem stod for hende, nemlig Philibert von Herzford, som var bleven tilbage.

Majorindens mørke Blik skjød Flammer, og hun betragtede ham med en uhyggelig Mine. Som om hun ikke kunde udholde Synet af ham, sprang hun op for at forlade Værelset, idet hun udbrød: „Elendige, jeg hader Dem!"

Philibert bukkede høfligt, medens et svagt Smil gled over hans Læber, og den forbittrede Dame styrtede ud af Døren.

Majorinden vendte ufortøvet tilbage til sin Svigermoders Huus, hvor hun begav sig paa sine Værelser. Da hun ikke følte Kraft til at bringe sit Sind i Ligevægt og vise den fornødne Rolighed, gjorde hun sig endogsaa upasselig og gik tilsengs. Allerede i en heel Uge havde hun holdt sig i denne haardnakkede Afsondrethed, ideligt beskjeftiget med at udkaste Hevnplaner, da man bragte hende Underretning om, at den gamle Baronesse, ved et tibagevendende Anfald af hendes Svaghed, pludseligt var afgaaet ved Døden. Majorinden havde igjennem sin Omgivelse erfaret, at Alt var gaaet til i Huset som sædvanligt, kun at Forstanderinden havde foreget sine Besøg hos Baronessen og været hos hende i hendes Dødsstund. Imidlertid havde Majorinden ikke fundet Mod til at udsætte sig for Klosterdamens gjennemskuende Blik; ydermere holdt hun det ogsaa for bedst ved sin Fraværelse at udslette Indtrykket af det Forefaldne hos hende.

Efterretningen om Svigermoderens Død var af en saa stor Vigtighed for hende, at hun ikke længere kunde bekvemme sig til at forblive indesluttet; atter viste hun sig blandt de talrige Familiemedlemmer, som indfandt sig, og da hendes hele Stemning passede til det Ydre, hvormed Indtrykket af et saa nært Dødsfald bæres tilskue, faldt det hende ikke vanskeligt eller voldte hende mindste Tvang, at være som hun burde, thi der udfordredes ingen Forstillelse.

Faa Dage efter den fromme Baronesse von Zarkows prunkløse Begravelse forsamledes Familien for at overvære Testamentets Aabning. Majorinden var blandt de Første, som indfandt sig til denne Akt og indtog sin Plads i Salen som Hovedarving. Men hvem formaaer at skildre hendes Følelser, da hun i Kredsen, som efter Beskaffenheden af det, der skulde foregaae, kun maatte antages, at ville komme til at bestaae af Husets Slægtninge, bemærkede sin Søster og hendes Børn ved Siden af Klosterforstanderinden. Hun troede at drømme, men i næste Øieblik maatte hun sige sig selv, at det ikke var nogen Skuffelse; og en skrækkelig Anelse sammensnørede hendes Hjerte.

Testamentets Fuldbyrder havde paa et Vink af Majorinden begyndt dets Oplæsning, saasnart det var at antage, at de Slægtninge, man kunde

vente, havde indfundet sig; flere Paragrapher vare allerede oplæste, og i en næsten aandeløs Spænding ventede Fru von Zarkow det Afsnit, der vilde angaae hendes Person. Endelig bukkede Notaren for hende og fortsatte —

„Min Svigerdatter, Fru Majorinde von Zarkow, har jeg udelukket som Arving til mit Efterladenskab. Skulde min Svigerdatter ikke finde Nøglen til denne Forholdsregel i sin Samvittighed, saa vil hun kunne finde den i et forseglet Bilag til mit Testament, hvilket paa Forlangende vil blive hende udleveret, og som hun kun er berettiget til at aabne. Ydermere gjør jeg den Paastand i Overeensstemmelse med denne min Foranstaltning, at hun aflægger Navnet Zarkow og fremtidigt bærer sit Familienavn."

Derpaa bukkede Notaren for Madame Valentin og hendes Børn, og fortsatte: „Det gjøres herved kundbart, at jeg har fundet mig beføiet til at adoptere Enkemadame Gabriele Valentin, født von Wandow, hendes Børn, Konstance og Raimund, der saaledes ville være mine Hovedarvinger. Enkemadame Gabriele Valentin har jeg ladet træde i min Svigerdatters Sted, og ladet hende tilflyde, hvad der under andre Omstændigheder vilde blevet denne tildeel."

Da disse Ord naaede Majorindens Øren reiste hun sig blegnende. Hendes Blik mødte Forstanderindens. Det sagde tydeligt nok: „Det er Dit Værk!" og fandt sin Bekræftelse i det aabne Udtryk, som afprægede sig paa den ærværdige Klosterfrues Ansigt.

Med vaklende Skridt, og uden at skjenke Søsteren noget Blik, forlod hun Salen, og inden en Time var henrundet, befandt hun sig paa Veien til Breslau.

Baronesse von Zarkows kristelige Kjerlighedsværk bar velsignelsesrige Frugter, thi fra denne Tid af lykkedes alle Øiemed for de Personer i vor Fortælling, som hidtil saa haardt havde maattet kjæmpe mod deres Skjebne.

Borgermester von Herzford var den Eneste, som i Løbet af Aaret maatte forlade den elskede Kreds, der havde dannet sig om den haardt prøvede Mand; han sov roligt hen i Sønnens Arme. Uagtet hans Frikjendelse for al Deelagtighed i det, Anklagen lød paa, og den ærefulde Maade, hvorpaa Kongen bevidnede ham sin Deeltagelse, havde dog det Oplevede knækket hans Livskraft, og faa Maaneder efter at han havde forladt Fængslet, indgik han til en renere og bedre Tilværelse.

Madame Valentin havde for stedse med sine Børn sluttet sig til den herzfordske Familie, og dersom vi ville spørge, hvorledes det stod til med Philiberts Forhaabninger, kunne vi kun sige, at da Sørgeaaret var tilende, førte han sin Konstance til Alteret. Derpaa drog han med Kone, Svigermoder, og den brave Joseph til Schweitz, hvor han opslog sin Bolig ved Genfersøen og snart aabnede sig en Virkekreds som Læge.

Raimund, som var bleven dekoreret for sin raske Daad i den betrængte posenske Stad, havde foretrukket Krigslivet for den fredelige Militairkarriere i sit Fædreland. Han var gaaet til Brasilien og havde kæmpet mod Rosa. Et Brev, som hans Slægtninge modtoge fra Mexiko, meldte, at han snart vilde vende tilbage, dog ikke for at udhvile paa sine Laurbær, men for, efter et kort Ophold hos sine Kjere, at drage til Tyrkiet og samle sig nye.

Wesley, saavelsom Baronen, fik deres velfortjente Straf, efterat den herzfordske Proces var sluttet; Benjamin og Bernhard vare omkomne i Hvelvingen.

Hvad Majorinden angik, da forlod hun Breslau og tog til et Slot ved Rhinen, i Nærheden af hvilket nogle af hendes Besiddelser vare beliggende. Hendes hadefulde Sind mildnedes ikke med Aarene; hun trak sig tilbage fra Menneskene, og omgav sig med tvende store Katte, som hun ret af Hjertenslyst kunde lade sit tyranniske Lune gaae ud over.

Krigserindringer.

Af en Officiers Dagbog.

Provindsen Oran i den vestligste af de tre algierske Provindser, er i militair og administrativ Henseende inddeelt i fem Distrikter eller Underafdelinger, af hvilke Underafdelingen Sidi-bel-Abbès er den betydeligste i Omfang. Ved dens sydlige Grændse, umiddelbart ved Begyndelsen af den store Saharaørken, som herfra har sin største Udstrækning mod Nord, ligger Deya, et befæstet Punkt, bestaaende af et stærkt Fort, som indeslutter Kaserner og Magaziner for Munition og Levnetsmidler, og en Snes europæiske Boliger, som ligge grupperede paa Høiderne udenfor Fortets Mure. Det maa bemærkes, at Deya befinder sig i et slet Naboskab, thi Provindsen Orans vildeste og Franskmændene meest fjendtlige Stammer husere i dens Omgivelser, og gjøre stadigt en stærk og yderst vagtsom Garnison nødvendig her.

Det var i Januar Maaned 1858 at den første Bataillon af Fremmedlegionens andet Regiment, til hvilket mit Kompagni hørte, rykkede ind i Fortet Deya. Tre Dage før havde vi forladt Sidi-bel-Abbès, ifølge en Ordre fra Provindsens kommanderende General, for at forstærke den i Fortet liggende Garnison. Det arabiske Bureaues indtrængende Forestillinger, saavelsom Rapporterne fra forskjellige den franske Regjering meget hengivne Chefer havde bevirket denne militaire Forholdsregel, idet de beviste, at der havde viist sig ubedragelige Kjendetegn paa, at et Oprør af de i den nære Sahara kampe rende Stammer snart vilde komme til Udbrud. Deslige Revolter ere ikke saa sjeldne i Algerien. Omendskjøndt det kan betragtes som afgjort, at den største og indflydelsesrigeste Deel af de Indfødte mere og mere erkjende de velgjørende Følger af en civiliseret Regjering, og som en Følge heraf vise sig troe mod det bestaaende Gouvernement, saa dukker der dog hist og her fra Tid til anden Utilfredse op, som foretrække det tidligere Hovedafslagningssystem af Deyerne for det virkeligt milde og velvillige franske Herredømme. Disse Opsætsige ere i Reglen af Scheriffernes Kaste, det vil sige, at de i lige Linie ere Efterkommere af Mohamed, hvis religieuse Fanatisme bliver ophidset ved Synet af de kristelige Kirker, eller som blot af Ærgjerrighed, og ikke sjelden af Havesyge, stille sig i Spidsen for en stedse frugtesløs Bevægelse.

En saadan Fanatiker var, blandt Andre, ogsaa Ben-Djorra. Hans Renomee som en forbittret Fjende og Modstander af ethvert ikke mohamedansk Herredømme stod fast, og han var som saadan signaliseret og kjendt af de franske Autoriteter; men uagtet de ivrigste Bestræbelser, havde man ikke været istand til at faae ham i sin Magt, da han afvexlende kun opholdt sig i de Stammer, som hyldede hans Principer, og blandt hvilke han ikke havde noget Forræderi at befrygte. Hans Ophold i Nærheden af Deya var i de sidste Dage af Januar bleven det arabiske Bureau bekjendt, og paa dettes Forestillinger havde Generalen besluttet at opbyde Alt, for at faae Fingre i den listige og forvovne Oprører og derved for stedse gjøre ham uskadelig.

De i Deya til dette Øiemed sammendragne Tropper — henved 1500 Mand, hvoriblandt 400 Spahier og ridende Jægere — vare stillede til Oberstlieutenant Sérokas Disposition, som var Chef for Distriktet og det arabiske Bureau. Denne havde udsendt en heel Hær af Spioner, for at opsnuse Ben-Djorra, og ventede fra Time til Time en sikker Efterretning om hans Smuthul. I Forventning om denne indløbende Kundskab laae vi i Fortet paa vore Bjørnehuder, og fordreve Tiden med Rygen, Drikken, Spillen og alle lignende tidsdræbende Beskjeftigelser, af hvilke den ledige Soldat, især i Afrika, kan opvise et saa rigt Repertoire.

Naar jeg i Begyndelsen af denne Beretning har talt om Kaserner, som skulle befinde sig indenfor Fortets Mure, saa maa man ikke tage dette efter Bogstavet. Vi laae nemlig i Barakker af Træ, i hvilke vi vare taaleligt beskyttede mod slet Veir og som, for os Officierer, indeholdt ret smukke Værelser.

I et af disse vare vi samlede sildig om Aftenen den 30te Januar 1858 i en særdeles gemytlig Underholdning. Garnisonens samtlige Officierer var nærværende, og medens vi dampede og drak, gik Samtalen med Spøg og Latter. Især dreiede den sig om Dagens, eller rettere, Øieblikkets Mand, Ben-Djorra.

(Sluttes.)

Julen i Bretagne.

Af de kirkelige Fester, hvis Høitideligholdelse ogsaa strækker sig til det borgerlige Liv og Familierne, er der næsten ingen, som i de forskjellige Lande feires paa en saa afvigende Maade som Julen. Almindeligst er Barnets Erindring om Juleaftenen saa fast knyttet til det livlige Billede af mange Lys, Engle af Flitterguld, Slikkerier af alle Arter og behængte Grantræer, at vi som Voxne ikke kunne henleve den hellige Aften uden at mindes den skjønne Tid, da Kristenbarnet begavede os saa rigeligt. Englænderne forsamle sig om det hyggelige Arnested, lade det snee og storme udenfor, og gjøre i deres med Grønt pyntede Værelser en høist morsom og komisk Jagt paa en under Loftet befæstet Toffel. Kun Beboerne af Bretagne vælge den tilsnete Mark til Skueplads for deres Festglæde og løbe igjennem Tykt og Tyndt, svingende lange Stænger med Blus paa Enden. Denne selsomme Skik vil man bringe i Forbindelse med hiin Stjerne, som ved Jesu Fødsel viste sig over Bethlehem, idet de forskjellige Byer ved disse Blus, navnlig fra Høiene i Bretagne, symbolisk forkynde hinanden Frelserens Fødsel og deres Glæde derover.

Julen i Bretagne.

Jim=Joi.

Amerikansk Skizze.

I Omegnen af Philadelphia, Amerikas Boghandlerstad, drev allerede i længere Tid en Røver sit Uvæsen. Jim=Joi var hans Navn. Han var en dristig, forvoven Person, ung og smuk, ja, ubestrideligt den smukkeste Mand i Philadelphia lige til Foden af Alleghanybjergene. Let og smidig i sine Bevægelser, i Besiddelse af en uovertræffelig Snuhed i sine Planer, og rask i Udførelsen af samme, var han frygtet i mange Miles Omfreds, mindre dog af Konerne end af deres Mænd.

Han var lige godt bekjendt i Staden, paa Hedestrækningerne og i Skovene, som han gjennemstreifede paa sin raske Hest, og hans modige Foretagender kronedes med det største Held. Snart sluttede han sig til den Reisende forklædt som en Geistlig med den uskyldigste Mine af Verden, for under hans Beskyttelse at være sikret mod den forvovne Røver, indtil han, benyttende det gunstige Øieblik, istedetfor en Bønnebog fremdrog en Revolver, og gav sig tilkjende som Jim=Joi, der fordrede sin Tribut; snart leirede han sig ved Veien, fortalte de Forbidragende at han var bleven overfalden og mishandlet, og lykkedes det ham nu ved sin ynkelige Mine at røre en Reisendes Hjerte, saa at denne

steg af sin Hest, for at hjelpe ham op paa den og føre ham til den nærmeste Forpagtergaard, saa var han aldrig saasnart kommen i Sadlen, forend han rev Tøilen til sig, brugte Hælene, og foer afsted med Hest og Vadsæk.

Han var uudtømmelig i nye Opfindelser til at tage Folk ved Næsen paa, og hans Forretning indbragte ham Mere, end nogen Borger i Philadelphia kunde rose sig af at fortjene. Alle Andres Eiendom ansaae han for sin Kapital, af hvis Renter han levede.

I et af Stadens Vertshuse sad en Kvæker ved Navn Douglas. Det var en Mand paa neppe fyrretyve Aar, af Middelstørrelse, men kraftigt bygget. Hans Ansigt var lagt i fromme, gudfrygtige Folder, men hans smaae stikkende Øine foer omkring til alle Sider med et umiskjendeligt Udtryk af List, og naar Vertens Datter, en ung, smuk Pige af høi Væxt, traadte ind i Stuen, gled der et Smil over hans Læber og hans Blik fulgte hende med meget Velbehag. Det var en ægte Kvæker; tilsyneladende from, men snu og durkdreven: Faar i det Ydre, Ræv i det Indre.

„Saa I vil virkelig bryde op endnu i Aften?" spurgte Verten, idet han satte sig hen til Gjesten. „Det bliver mork Nat, inden I kommer ud af Porten."

„Gjør Intet til Sagen," sagde Kvækeren. „Jeg har fem stive Mile at ride, og Natten er bedst dertil, thi den er frisk og kjølig, og trætter mig og mit Dyr mindre end Dagen. Desuden have vi jo det herligste Maaneskin."

„Vel sandt," henkastede Verten. „Men Nat er og bliver dog Nat. Har I saadant Hastværk?"

„Du veed," svarede Douglas, „at jeg har kjøbt en Forpagtergaard. Imorgen skal jeg betale Pengene for den, ti tusinde Dollars. Jeg elsker Punktlighed, og haaber imorgen tidligt lykkeligt at naae Forpagtergaarden med mine Penge."

„Frygter I da ikke for Jim-Joi?" yttrede Verten med et stjaalent Øiekast. „Han huserer værre her i Egnen, end nogensinde, og ti tusinde Dollars vilde være en smuk Fangst, som var fortjent i faa Minuter med et Par Skud af en Revolver, medens en af os maa slide Aar og Dag for at samle dem."

Kvækeren blinkede med de smaae Øine og fortrak Munden lidt, medens han strøg sig om Hagen.

„Jim-Joi?" gjentog han spottende. „Ham frygter jeg ikke, thi jeg kjender hans Rænker og Kneb. Troer Du, at jeg, naar jeg fører en saadan Sum hos mig, vil indlade mig med nogen Ledsager underveis, om han saa nærmer sig til mig med den uskyldigste Mine, som nogensinde et Menneske i Unionen har baaret tilskue, eller at jeg af overdreven Medfølelse, skulde tage mig af Nogen, som maatte findes liggende ved Veien, og hjelpe ham op paa min Hest? Nei, nei, mig fanger han ikke ved sine Kneb, det kan han være forvisset om. Forøvrigt fører jeg ogsaa en Revolver med mig, og jeg forstaaer at bruge den saa godt som Nogen."

„Han har allerede overlistet Mange, der troede at være ham voxen i Listighed," indvendte Verten. „Jeg troer ham istand til Alt, og ønsker Eder, at I maa være lykkelig nok til at naae Eders Forpagtergaard med Pengene i Behold, siden I ikke vil lade Eder afholde fra at tage afsted."

„Vær uden Bekymring for mig," svarede Kvækeren. „Jeg er ikke bange for den berygtede Jim-Joi, og desuden, hvad veed han vel om, at jeg vil ride gjennem Heden med en saa stor Sum Penge? Men om han ogsaa skulde have en Idee derom, saa vær vis paa, at jeg ikke er tilsinds at skjenke ham mine Dollars."

Kort efter forlod Douglas Vertshuset og Staden. Vertens Ord havde ikke ængstet ham, men dog gjort ham opmærksom og agtpaagiven. Ved List skulde Røveren ikke komme nogen Vei med ham, meente han. Han var en Kvæker, og stolt af at være en skarpsindig og forslagen Mand. Jim-Joi kunde umuligt vide Noget om hans Anliggender. Han kjendte ham ikke, og kjendte endnu mindre hvad han eiede eller hvad der var Hensigten med hans Reise.

Pengene befandt sig i en Lædertaske, som han havde spændt om Livet med en stærk Rem, og den var ikke let at faae Fingre i, især da den beskyttedes af en Revolver i en modig og bestemt Mands Haand; sin Kappe havde han slaaet sammen over den, og ved Sadelknappen hængte hans Vaaben, som snarere maatte falde i Øinene end Tasken.

Raskt travede Douglas henad Veien. Maanen stod klar paa Himlen; ingen Skyer droge forbi den og kastede Skygger paa Jorden. Snart havde han naaet Heden, der vidt og bredt udstrakte sig for ham. Nu troede han sig udenfor al Fare, om nogen saadan kunde tænkes. Han forlod Landeveien; Heden var ham bekjendt, og han kunde ikke tage feil af, i hvilken Retning han skulde styre sin Hest. Selv dennes raske Skridt vare neppe hørlige paa den blode Grund, og kunde altsaa ikke røbe ham. Douglas havde et skarpt Syn, og han kunde overskue den af Maanen oplyste Slette i en betydelig Udstrækning. Han saae Intet uden

Skyggen af sin Hest og sin egen Skikkelse, der bevægede sig fremad ligesaa stille og lydløst som han selv. Nu følte han sig fuldkommen tryg.

Der laa et eiendommeligt Trylleri i denne blege, høitidelige Maanebelysning og den dybe Stilhed, som herskede rundtomkring. Ingen Lyd afbrød den Fred, som hvilede over den udstrakte Hede. Himlen var saa dyb i det Blaa, og besaaet med Tusinder og atter Tusinder af glimrende Stjerner. Her i denne natlige Rolighed følte Mennesket sig dem nærmere end ellers.

Kvækerens Bryst udvidedes. En let, neppe bemærkelig, Taage sank ned paa Jorden og forøgede Hedeurternes forfriskende Duft; men Øiet kunde uden Vanskelighed gjennemtrænge den, selv i stor Afstand. Og dog var det, som om Heden var indhyllet i et fugtigt Slør, og som om enhver Gjenstand antog noget poetisk Hemmelighedsfuldt.

Douglas nærmede sig en lille Kratskov, men det vakte ingen Frygt hos ham at passere den. Til denne Naturens Fred og den ophøiede Stemning, hvori han befandt sig, passede ingen Tanke om Rov og Vold. Sorgløs nærmede han sig Krattet. Da skrækkedes han pludseligt af et Raab om Hjelp i kort Afstand. Han foer op og saae sig speidende omkring. Idetsamme fløi en Hest forbi ham i vildt Løb, og paa denne sad en kvindelig Skikkelse. Han hørte hendes ængstelige Raab, og han saae hvorledes hun fortvivlet holdt sig i Dyrets flagrende Manke for ikke at styrte til Jorden. Atter og atter lød hendes Stemme i bønlige Toner om Hjelp. Douglas kunde ikke modstaae den Tilskyndelse til at yde Bistand, som han følte sig greben af. Voldsomt trykkede han sin Hest Sporerne i Siderne og foer afsted efter den Jamrende, og i faa Minuter havde han indhentet den vilde Løber, grebet den ved Tøilen og bragt den til at staae. Han saae nu op til Rytterskèn, og overrasket blev hans Blik fæstet paa hende. Et Par store, fyrige, dunkle Øine betragtede ham med et ængsteligt Udtryk. Hendes Kinder vare blegnede af Skrækken, men snart overdroges de af en livlig Rødme. Under den tilbagebøiede Hat frembølgede en Fylde af sorte Lokker, som faldt nedover hendes Skuldre. Endnu holdt hun sig med den høire Haand ængsteligt fast i Hestens Manke, som om hun befrygtede, at den atter skulde fare afsted med hende, og i denne foroverbøiede Stilling kunde man sige, at hun mere laa henstrakt i Sadlen end sad i samme, en hjelpeløs Skabning, der havde al muligt Krav paa en Mands Understøttelse.

Douglas var saa overrasket og fængslet af dette skjønne Væsen, at han ikke kunde fremstamme et eneste Ord.

„I har frelst mit Liv," sagde hun med en sagte bævende Stemme. „Hesten tog Herredømmet fra mig, af Skræk faldt Tøilen ud af min Haand, og hvad var min Skjebne vel bleven, hvis I ikke var kommen mig tilhjelp, hvorfor jeg takker Eder af mit ganske Hjerte."

Disse Ord løde saa smeltende, at de gjorde et forunderligt Indtryk paa Mr. Douglas; dertil kastede Maanen sit fulde Lys paa den skjønne Kvindes Ansigt, paa de mørke Øine, de sorte Lokker og den yppige Skikkelse, der nu søgte at komme ordentligt tilsæde i Sadlen. Douglas sagde sig selv, at han var alene med dette henrivende Væsen paa den stille Hede i det dæmrende Lys, og hans Hjerte slog heftigt, medens hans Øine vedbleve at hvile paa hende.

„Hvem er Du?" spurgte han endelig; som Kvæker sagde han Du til Alle. „Og hvorledes kommer Du her — ved Nattetid?"

Den skjønne Rytterske rettede sig i Sadlen. Et Øieblik tøvede hun med Svaret, som for at drage Aande og berolige det af Angst bevægede Hjerte.

„Det er snart fortalt," sagde hun derpaa med et let Suk. „Jeg eier en Forpagtergaard, men jeg staaer alene, thi mine Forældre ere døde. En ung Mand havde i længere Tid forfulgt mig med sin Kjerlighed, som jeg ikke gjengjeldte. Han søgte at bortføre mig, for at unddrage mig mine Folks Beskyttelse, og det lykkedes ham at overraske mig, da jeg tilhest vendte hjem fra et Besøg i Nabolaget. Milevidt førte han mig med sig; Gud maa vide, hvor han egentlig vilde føre mig hen. Vi fore afsted over Stok og Steen, medens han bestandig førte min Hest ved Tøilen. Men dette var mere end hans mindre kraftige Dyr kunde udholde i Længden, og pludseligt styrtede det. Dette Øieblik benyttede jeg til at undfly, som ogsaa lykkedes mig, men i min Angst drev jeg min Hest afsted med vild Hast, inden jeg havde faaet samlet Tøilerne, som jeg maatte opgive for at holde mig i Sadlen. Jeg troede, at jeg var fortabt; der var intet Menneske at opdage paa den store øde Hede. Da fik jeg pludseligt Eder isigte. I maa have hørt mit Raab om Hjelp, thi det var Eder, som standsede min løbske Hest. Det var Eder, som frelste mig! Men hvor er jeg? Jeg maa være langt fra mit Hjem?"

Overrasket havde Douglas hørt hendes Beretning. En berusende Følelse gjennemstrømmede ham, trods han var Kvæker. Den skjønne hjelpeløse Kvinde stod ene i Verden, og han havde frelst hendes Liv!

„Og Din Bortfører forfølger Dig?" spurgte han, idet hans Haand uvilkaarligt greb efter Revolveren.

„Nei," udbrød hun, „det kan han ikke; thi hans Hest styrtede, for ikke mere at reise sig, og desuden veed han ikke, hvor jeg er flygtet hen. Men hvor befinder jeg mig dog?" tilføiede hun og lod sine Øine hvile paa Kvækeren, idet hun tilsmilede ham.

„Nogle Mile fra Philadelphia," svarede Douglas, som blev ganske forvirret ved dette Blik. „Men betroe Dig blot til mig, skjønne Ubekjendte, og jeg vil føre Dig hvorhen Du vil, ja, jeg vil beskjærme Dig til min sidste Blodsdraabe." Og Kvækeren, som var kommen i Flamme, greb hendes Haand, hvilket hun rolig, skjøndt ikke uden en svag zittrende Bevægelse, fandt sig i.

„Ja, jeg betroer mig til Eder og har Tillid til Eder, thi I har jo frelst mig," sagde hun næsten hviskende, og det forekom ham, som han følte et let Tryk af hendes Haand.

Hans Hjerte bævede, Blodet skjød rask igjennem Aarerne, og som i Begeistring udbrød han: „Ja, jeg fører Dig om det saa var til Verdens Ende! Ha, lykkelig den Mand, der engang kan kalde denne Haand for sin!" Den Hellige, som ikke saaes af Nogen, bøiede sig ned for at kysse den.

Rolig lod hun dette skee, og med et forlegent Blik saae hun ned for sig.

„Ja, lykkelig den Mand, der kunde hjemføre Dig som sin Hustru!" vedblev Kvækeren Douglas, „som Isak sin Rebekka. Du siger, at Du staaer ene i Verden, vælg da mig til at være Din Støtte og Din Stav. Ogsaa jeg besidder en Forpagtergaard, som jeg først har kjøbt for faa Dage siden, og jeg kan derfor byde Dig et Hjem saa godt som noget. Vi sees vel for første Gang, men ligemeget, Du har fængslet min Sjel, som ikke mere vil kunne løsrive sig fra Dig. Jeg har en Gaard, men trænger til en Kone, som kan gjøre den hyggelig og være dens Pryd. Svar mig med eet Ord: Vil Du følge mig og gjøre min Eiendom til Dit Hjem?"

Med et forhaabningsfuldt Blik bøiede han sig ned til hende og saae hende ind i Ansigtet. Hun smilede og kunde Intet svare. Endeligt sagde hun hviskende og fæstede sine Øine paa ham med et skalkagtigt Udtryk: „Har I ikke frelst mit Liv —"

Kvækeren var som i den syvende Himmel; hans almindelige Phlegma veg for stormende Følelser, og han slyngede sin Arm om den Skjønne, som havde lovet at blive hans Kone, og trykkede hende fast til sig; ømme Kjertegn, som hun fandt sig i, uden nogen egentlig Modstand.

Pludseligt udbrød hun — „Jeg falder; min Sadelgjord maa være sprunget," og hun vaklede, som om hun skulde glide af Hesten.

„Ikke Andet end det," raabte Douglas. „Den Sag skulle vi snart faae bragt i Orden, og saa ville vi sætte vore Heste igang, thi vi have et godt Stykke at ride."

Han svang sig raskt af Sadlen og bøiede sig ned for at see efter Sadelgjorden. I dette Øieblik gled der et Smil over den Skjønnes Ansigt; hun rev en Revolver frem, og i en triumpherende Tone udbrød hun med en aldeles forandret Stemme —

„Ha, Kvæker, saa lod Du Dig dog overliste af Jim-Joi!" og idet den forfærdede Douglas foer op af sin bøiede Stilling, holdt hun ham Revolveren for Panden. „Betræffende Eders høimodige Forslag at hjemføre mig, da giver jeg Afkald derpaa," vedblev Røveren, thi det var virkelig Jim-Joi, „men de Penge, Du har hos Dig, vil jeg have."

„Jim-Joi!" raabte Kvækeren, hvis Øine med Forfærdelse vare hæftede paa den forklædte Røvers Ansigt. „Nu ja, jeg har rigtignok ladet mig overliste, men det har Intet at betyde, thi jeg har kun en meget ringe Sum hos mig. Jeg skal vise Dig min Pung, for at Du selv kan dømme."

„Slaa Din Kappe tilside," sagde Røveren leende. „Jeg forlanger kun hvad der findes i den Lædertaske, der er spændt om Livet paa Dig. Er det maaskee ikke Penge? Giv hid, Kvæker, jeg vil spare Dig den Umage at slæbe længer paa den."

Douglas blegnede.

„Det er ikke min Eiendom," udbrød han med fortvivlet Stemme. „Hvad Lædertasken indeholder tilhører et Handelshuus, hvis Reisende jeg er. Det er betroede Penge; min Ære, mit Liv afhænger af denne Sum."

„Holder Du mig for saa dum, Kvæker, at jeg skulde troe hvad Du siger?" raabte Jim-Joi med en haanlig Latter. „Hvorledes staaer det til med Din Forpagtergaard, hvis Pryd jeg skulde være? En Handelsreisende med en Landeiendom — hvor morsomt! Du har selv forraadt Dig, og maa finde Dig i at efterkomme mit Forlangende. Hid med Pengene!"

„Nu vel, jeg eier en Forpagtergaard, men ikke førend den er betalt med de Penge, som Du vil berøve mig," svarede Douglas. „Imidlertid indseer jeg nok, at jeg ikke kan vente, Du skulde lade et godt Bytte slippe Dig af Hænderne, og jeg sværger Dig derfor til, at Du om faa Dage skal faae en ligesaa stor Sum, som den, Lædertasken indeholder, og Du kan selv nævne Stedet,

hvor Du vil modtage den, men idag maa Du lade mig ride min Vei, uden at fordre Noget, thi Du vil dog ikke gjøre mig ulykkelig."

„Hold op med Dit Klynkeri og efterkom min Befaling", udbrød nu Jim-Joi med bydende Stemme. „Troer Du at have et Barn for Dig? Jeg veed ikke hvorledes Sagen forholder sig, med det veed jeg, at dersom jeg lod Dig løbe, vilde Du inden en Time have glemt Din Eed. En Mand, som jeg, holder sig til det Visse, og derfor hid med Tasken uden videre Ophævelser, eller Du er dødsens — Du seer, at min Finger hviler paa Aftrykkeren — den mindste Bevægelse med den, og Du er ikke længer blandt de Levendes Tal."

Douglas kastede et flygtigt Blik paa Løbet af Revolveren, som næsten berørte hans Tinding, og med et dybt Suk afspændte han den tunge Taske, som han rakte Røveren.

„Jeg er ulykkelig, fortabt og æreløs!" skreg han med ynkelig Stemme og gebærdede sig som en Afsindig. „Pengene ere fremmed Eiendom, og jeg vil blive betragtet som en Bedrager og behandlet som en saadan, thi hvo vil troe den Paastand, at Du har røvet dem fra mig. Man vil mistænke mig for, at have beholdt dem og bragt dem i Forvaring, thi jeg kan jo umuligt bevise min Uskyldighed. Ak, ak, jeg er en ulykkelig Mand!"

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder og vedblev at klage, medens Jim-Joi fastgjorde Tasken ved sin Sadelknap, dog uden at vende Øinene fra ham.

„Du har beredt min Undergang," tog Douglas Ordet paany, „og jeg kan med Billighed forlange, at Du idetmindste gjør, hvad Du kan, for at sætte mig istand til at bevise, at jeg ikke godvillig, men kun ved Magt, har ladet mig berøve den betroede Sum. Gjennemskyd min Kappe med nogle Kugler; Hullerne maae da tale for mig."

Han udbredte Kappen med begge Arme og stillede sig saaledes frem for Røveren, som loe over den listige Maade, hvorpaa Kvækeren vilde retfærdiggjøre sig.

„Ingen skal sige, at Jim-Joi ikke til enhver Tid er parat til at tjene sine Venner," raabte han lystigt. „Paa et Par Kugler skal det ikke komme an. Staae blot stille, jeg skal ikke saare Dig."

Og nu skjød han Kugle paa Kugle igjennem Kvækerens udbredte Kappe, og derpaa udbrød han: „Har Du nu nok?"

„Nei, endnu ikke; igjennem min Hat ogsaa," sagde Douglas i sin ynkelige Tone og kastede Hatten op i Luften; „jo flere Huller, desto større Bevis."

Jim-Joi loe og sigtede efter Hatten; men der fulgte ingen Skud, thi alle Løbene vare affyrede.

I dette Øieblik, som den listige Kvæker havde søgt at fremkalde, sprang han ind paa ham og rev ham med et kraftigt Greb af Hesten med den ene Haand, medens han med den anden snappede sin Revolver fra Sadelknappen og satte den Overraskede den for Brystet.

„Nu, Jim-Joi, har Du ladet Dig overliste af en Kvæker, og vor Regning gaaer lige op," udbrød han, „men mine Penge tager jeg, med Din Tilladelse, tilbage. Rør Dig ikke af Stedet, thi ellers skyder jeg Dig død, saasandt som mit Navn er Douglas. Et Tryk af denne Finger, og Du er ikke mere."

Han rev Tasken af Røverens Sadel og svang sig paa sin Hest med den spændte Revolver i Haanden, og neppe følte han sig fast i Sadlen, saa greb han raskt Røverens Hest ved Tøilen, og sprængte afsted med den.

„Lev vel!" raabte han, glad over at have frelst sine Penge, „og tag ikke ilde op, at Du maa søge Dit Hjem tilfods, fortryllende Dame!" Men da han var langt nok borte fra den berygtede Jim-Joi, svoer han ved sig selv, at der snarere skulde blive to Somre i eet Aar, end han nogensinde oftere skulde være saa hastig med at lade sig forføre af en Kvindes Ynde.

☞ **Med dette Nr. følger „Fru Tove," 6te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Redigeret af O. F. Bræmer.

1860. Søndagen den 30te December. **№ 53.**

Indhold: Krigserindringer (Slutning.) — Menageribilleder. — Hosebaandsordenen. — Blandinger.

Krigserindringer.

(Slutning.)

En Kapitain ved Turcosserne, et let af Indfødte bestaaende Infanteri i orientalsk Kostume, hvis Officierer størstedeels ere Franskmænd, havde tidligere seet Fanatikeren og kjendt ham, inden han blev en erklæret Modstander af Gouvernementet og opholdt sig i Staden Maskara. Han skildrede os ham som det fiffigste og meest forvovne Menneske, hvis Ærgjerrighed var ligesaa umættelig som hans Pengebegjerlighed, og som ved sine talrige Tilhængere, netop i denne Egn, var en farlig Modstander, der ingenlunde maatte ansees for ringe, og efterat have hørt saa meget om denne Ben-Djorra, vare vi naturligviis Alle begjerlige efter at see ham Ansigt til Ansigt.

I dette Haab havde vi afbrudt Samtalen og vare netop i Begreb med at sætte os til Aftensbordet, da Døren aabnedes og Sidi-Soliman-ben-Abdallah, Aga af Sahara i Provindsen Oran, traadte ind. Denne arabiske Fyrste var Kommandeur af Æreslegionen samt en personlig Ven af Algeriens Generalgouverneur, og stod i Rang med en Divisionsgeneral. Vi reiste os derfor Alle, for at vise ham den Ære, der tilkom ham, hvilken han besvarede med en artig Gjenhilsen, og derpaa gav han os paa godt Fransk det velmeente Raad, at paaskynde vort Aftensmaaltid, da de Efterretninger, som vare indløbne, og hvilke han var Overbringer af, ikke vare af den Natur, at de gave os lang Tid til at soupere i. Idet han derpaa vendte sig til Oberstlieutenant Séroka, sagde han —

„Jeg er netop i dette Dieblik kommen tilbage fra Sidi-bel-Abbès, kun ledsaget af fire Spahier. To Mile herfra, i Stammen Beni-Saffar, har jeg med Bestemthed bragt i Erfaring, at Ben-Djorra for Dieblikket befinder sig i den tre Mile herfra fjernede Oase El-Haddin, og at han der, i Aften Klokken elleve, venter Anførerne for de Stammer, som have sluttet sig til hans Planer, og som ville reise Oprørets Fane under hans Anførsel. Jeg sprængte uopholdelig afsted, og trods de bundløse Veie, har jeg ikke brugt lang Tid for at komme hid og bringe Dig denne Underretning. Hold Dine Tropper beredt, thi en bedre Leilighed, til at fange denne Rolighedsforstyrrer, vil ikke findes. Jeg vil ledsage Dig."

Man vil indsee, at under saadanne Omstændigheder gjorde Enhver i al Hast sit Aftensmaaltid og beredte sig derpaa til den natlige Expedition. Klokken var halv ti, saa der var ingen Tid at spilde. I al Stilhed og saa hurtigt som muligt bleve Tropperne kaldte under Vaaben, intet Horn sattes til Munden, ingen Tromme rørtes, og da Klokken slog ti, havde den henved 1500 Mand stærke Kolonne allerede nogle hundrede Skridt bag sig. Nu gik det uden Ophold fremad i sydvestlig Retning. Et Detaschement Spahier, som kjendte alle Veie og ethvert Smuthul, tjente os til Avantgarde. Abdallah red paa høire Side af Oberstlieutenanten i sin fulde orientalske Krigsrustning og det brede røde Baand med Æreslegionens Kommandeur-

kors om Halsen, baaren af en herlig arabisk Graaskimmel. Veiret var særdeles gunstigt for vort Streiftog, kun vare Veiene næsten bundløse paa Grund af den uafladelige Regn, vi i lang Tid havde havt, hvilket betydeligt besværede vor Fremkomst, saa at Fleertallet af Folkene vare aldeles udmattede, da vi, efter en tre Timers anstrængende Marsch, gjorde Holdt midt paa en stor Slette bedækket med Dværgpalmer.

Oasen El-Haddin laae i en Afstand af henved 2000 Skridt foran os, og trods Natten var den kjendelig ved sine Kæmpepalmer, som skarpt aftegnede sig paa det af Fuldmaanen oplyste, stjernebesaaede Firmament. Oasen El-Haddins Befolkning kunde vel beløbe sig til 2000 Individer, der boede i Jordhytter bedækkede med Palmeblade. Ben-Djorras Nærværelse i en af disse Hytter var udenfor al Tvivl; men i hvilken af dem befandt han sig? For at udforske dette, udsendte Abdallah sine Speidere, Folk der hørte til en Stamme, som stod i et venskabeligt Forhold til Araberne, og som han havde taget med i dette Øiemed. Det var Gouvernementets Ønske at Ben-Djorra skulde tages tilfange uden Blodsudgydelse, dersom det var muligt. Kun i yderste Nødsfald og ved en alvorlig Modstand af en større Masse maatte der gjøres Brug af Vaabnene, og selv, naar det var kommen hertil, skulde Agitatorens Person skaanes saavidt muligt, da Generalen vilde have en Samtale med den fangne Ben-Djorra. Haabede han at gjøre ham til en Ven af den franske Okkupation, eller troede han at kunne aflokke eller aftvinge ham Tilstaaelser, som vare ham af Vigtighed for Fremtiden? Der var Ingen, som vidste Besked hermed; det var Enhver nok at vide, at det gjaldt om at bringe ham levende til Oran.

Henimod Klokken to om Morgenen vendte Agaens Speidere tilbage, og havde i Nærværelse af vor Kommandeur og Tolken en temmelig lang Samtale med Abdallah, hvis Resultat var, at vi i al Stilhed rykkede fremad for at besætte alle Oasens Udgange. Da Klokken var tre, havde vi bragt denne Forholdsregel i Udførelse. Derpaa valgte Oberstlieutenanten en Eskorte af to Kompagnier Infanteri og en Peloton af ridende Jægere, og trængte, under Anførsel af Speiderne og ledsaget af Abdallah og det arabiske Bureaus Officierer, ind i Oasens Indre. Jeg befandt mig i Eskorten med mit Kompagni, og blev saaledes Øienvidne til Alt, hvad der ventede os. I ti Minuter havde vi vel fortsat vor Vei imellem høie Palmer og yppige Plantevæxter, da vi fik Øie paa den første Hytte. De os som Førere tjenende Arabere lode denne ligge tilvenstre, og vi naaede snart til Midtpunktet af Øen, der udgjorde et frit Rum, som omtrent holdt hundrede Skridt i Gjennemsnit, og omkring hvilket gigantiske Kaktusser, Pigfigenbuske og Aloer dannede en uigjennemtrængelig Hæk. Dette Hegn havde tvende Indgange, den ene mod Nord, den anden mod Syd.

Vi vare endnu kun faa Skridt borte fra den nordlige Aabning, da en rasende Hundegjøen signaliserede vor Ankomst. Strax bleve Tirailleurerne opstillede omkring hele Indhegningen, og vi trængte ind i det Indre af samme. Her viste sig en stor Hytte midt paa den frie Plads. Den vedholdende Gjøen af de talrige i Vagtsomhed uovertræffelige arabiske Hunde, havde belært de Arabere, der befandt sig i denne, at der foregik noget Usædvanligt udenfor. Dog, Ben-Djorra var saa langtfra at troe paa en Overrumpling, og holdt sig for saa sikker i sit Skjul, at han i Begyndelsen kun havde skjenket Hundenes Larm liden Opmærksomhed, og det blev os saaledes muligt ubemærkt og uden Modstand at nærme os den store Hytte. Her skulde dog Scenen vexle. Sjeldent, selv naar Araberen seer sig aldeles indesluttet, afskaaret ethvert Middel til at undkomme og med en overlegen Fjende for sig, overgiver han sig uden Kamp. I det Indre af Hytten befandt sig henved tredsindstyve Arabere, og blandt disse Ben-Djorra. Saasnart de bemærkede os, og saae sig omringede, bleve vi hilsede med Flinteskud. Fleertallet af Oprørerne vare nemlig i et Nu gjennem alle Aabninger paa Boligen trængte ud i det Frie, hvor der begyndte en Kamp imellem Mand og Mand. Dog, Arabernes fortvivlede Modstand var snart brudt. Vi banede os Vei til Indgangen, og Oberstlieutenant Séroka, med Sablen i den høire og en spændt Pistol i den venstre Haand, trængte først ind i Hytten, fulgt af Abdallah. Ben-Djorra stod med Ryggen lænet mod Væggen, og var just i Begreb med at lade sin lange Bøsse; syv eller otte kraftige Beduinerskikkelser havde grupperet sig foran ham og syntes besluttede paa at forsvare sig og deres Høvding til sidste Blodsdraabe. I det Øieblik, Officiererne stormede ind i Hytten, brændte de løs, og flere bleve saarede. En Sergeant ved de ridende Jægere styrtede lydløst til Jorden, truffet i Brystet, vor Kommandeur fik en Kugle i den venstre Skulder, og endnu tvende andre Officierer bleve mere eller mindre saarede. I samme Nu fyldtes det indre Rum med vore Soldater, og inden Araberne atter kunde faae Tid til at lade deres Flinter, vare de enten nedstødte eller kneblede.

Ben-Djorra stod alene. Med forslagte

Arme og et foragteligt Udtryk betragtede han sine Fjender. Abdallah gik henimod ham og opfordrede ham til at overgive sig og give sine Vaaben fra sig. Et tilintetgjørende Blik kastede han paa Agaen, og det hæse Udraab „Forræder!" var det eneste Svar, hans Tiltale fik. Derpaa gjorde han en lynsnar Bevægelse, og førend Nogen kunde ane hans Hensigt eller hindre dens Udførelse, rev han sin brede Yatagen ud af Skeden og stødte den dybt ind i Brystet paa Agaen. Neppe var den Ramte sunket til Jorden uden at udstøde et Suk, saa kastede Ben-Djorra sit blodige Vaaben fra sig, og idet han med synlig Tilfredshed traadte et Skridt henimod Oberstlieutenanten, udstrakte han begge sine Hænder med de Ord: „Nu kan Du lade mig binde; mod Overmagten kan det ikke hjelpe at kæmpe. Det var saaledes Allahs Villie!"

„Du veed, Ben-Djorra, at Du nu har forbrudt Dit Liv," sagde Kommandeuren. „Uden dette Mord vilde Du, trods alle Dine fjendtlige Hensigter, have beholdt det."

„Jeg veed det," svarede han. „Men Allah vilde det saa — Allah er stor — Allahs Navn være lovet!"

Hans Hænder bleve bundne paa Ryggen og han blev overgivet til et særegent Detaschement Kavaleri, som bandt ham fast paa en Hest og tog ham i sin Midte. De andre Fanger, samtlige bundne med stærke Reb, bleve placerede imellem Infanteri- og Kavaleribedækninger. Abdallah var ikke død, og begge Saarlægerne, som ledsagede Expeditionen, erlærede, at hans Tilstand vistnok var farlig, men dog ikke haabløs. Da der ikke kunde være Tanke om at transportere Agaen, saa lod Oberstlieutenanten 200 Mand under en Kapitains Kommando blive tilbage til hans Bedækning; en af Lægerne blev ligeledes hos ham, og derpaa tiltraadte Kolonnen Tilbageveien til Deya, hvor vi indtraf om Formiddagen Klokken ti. Her blev strax foretaget alle fornødne Anstalter, for ikke at lade den saarede Aga og hans Læge mangle Noget. Et Traindetaschement bragte endnu den samme Dag Medikamenter, Levnetsmidler, samt Senge og Husgeraadsgjenstande til den store Hytte paa Oasen El-Haddin.

Ben-Djorras lykkelige Tilfangetagelse var øieblikkeligt bleven berettet til Hovedkvarteret i Oran gjennem de optiske Telegrapher, og der indløb snart den Befaling, at han saa hurtigt som muligt skulde skikkes derhen under stærk Bedækning. Allerede den næste Morgen forlod Fanatikeren, eskorteret af to Eskadroner Kavaleri, Deya, for først at føres til Sidi-bel-Abbès og derfra tilvogns til Oran. Sidi-Soliman-ben-Abdallah kom sig, men kun langsomt. Fjorten Dage efter at Ben-Djorras Yatagan var trængt ind i hans Bryst, havde Lægen erklæret ham for at være uden Fare, og han kunde nu transporteres og overlades til sine Koners Pleie. I Begyndelsen af Sommeren var han fuldkommen helbredet og kunde begive sig til Oran for at overvære Forhørerne over Ben-Djorra, der vare udsatte indtil hans Sundhed tillod ham at være tilstede. Da denne, som havde været indesluttet og tavs som Graven, og ikke havde den fjerneste Anelse om at Agaen var undgaaet Døden, pludseligt saae ham for sig, geraadede han i et saa afsindigt Raseri, at Vagten kun ved at kaste sig over ham forhindrede ham fra at styrte ind paa sin Fjende. Krigsretten dømte Ben-Djorra til Døden, og han blev skudt i Nærheden af Oran, uagtet Abdallah gjorde Alt, hvad han formaaede, for at udvirke hans Benaadning.

Menageribilleder.

I Hr. Jamrach, som eiede et Menageri i London, og tillige handlede med vilde Dyr, lærte jeg at kjende en brav og behagelig Mand, der var af saa herkuliske Dimensioner, at visselig enhver forsigtig Løve eller Tiger vilde betænke sig paa at sætte sig op imod ham, især naar han understøttede sine Bevisgrunde med en Brækstang, der overhovedet, som jeg senere erfarede, dannede det afgjørende argumentum ad bestias ved Afrettelsen af hans Elever. Da jeg forsøgte at forklare ham Øiemedet med mit Besøg, loe han — og jeg loe med; thi nu først faldt det mig ind, at jeg ikke var kommen for noget Ringere, end i en Haandevending at blive gjort fortrolig med den Skat af Kundskaber og Erfaringer, som han med suur Møie havde behøvet mange Aar for at samle. Sagen var, at jeg i en Hast og paa den bekvemmeste Maade vilde være grundlærd betræffende de vilde Dyrs Egenskaber og den hensigtsmæssigste Behandling hvert enkelt skulde underkastes. Imidlertid, en hjertelig Latter stemmer En stedse velvilligt, og Hr. Jamrach bekræftede denne Regel.

„Her har jeg kun noget Smaakrammeri," sagde han, „meest Fugle, som De seer; men vil De følge mig et Stykke nedad Gaden, saa skal jeg præsentere Dem nogle af mine større Elever; det er kun et hundrede Skridt herfra."

Jeg fulgte ham, og da vi vare komne til

Maalet, traadte vi ind i en Gaard, hvori der fandtes to Rækker Bure, af hvilke tilfældigt dog kun faa vare beboede. En Kondor fra Andesbjergene, som saae meget fortrædelig og modfalden ud, havde næsten den ene Side af Gaarden for sig alene. I et Hjørne af samme kom vi til en Stige, som førte op til en Art Loftsluge.

„Stig op," sagde han, „og jeg skal vise Dem en udmærket smuk Rhinoceros."

„Hvorledes," udbrød jeg forundret, „har De Deres Rhinoceros paa Loftet?"

„Nei, i en Stald nedenunder," forklarede han, „men der er en Aabning i Loftsgulvet, gjennem hvilken De bekvemt kan betragte den."

Da vi vare komne op paa Loftet saae jeg ned igjennem den omtalte Aabning, og ganske rigtigt, der stod Uhyret og gjorde sig meget behageligt tilgode med friskt Hø. Hr. Jamrach blev nu kaldet ned, og overlod min videre Underviisning til sin Dyrevogter. Denne var i legemlig Henseende en fuldkommen Modsætning til sin Herre, thi han var ligesaa lille og tilsyneladende svag, som hiin var stor og stærk, og desuagtet tilkom ham Æren af at have beseiret og hjembragt en undvegen Huntiger. Han var fuld af Anekdoter og meget meddeelsom, saa at min Lærebegjerlighed paany blev vakt og jeg ivrigt benyttede Leiligheden til at lade mig indvie i alle hans Fags Hemmeligheder. Pligtskyldigst erkyndigede jeg mig først om Dyrenes Konge. Det var lettere, meente han, at vinde en Løves end en Tigers Fortrolighed, skjøndt hiin undertiden kunde opføre sig ret elskværdigt. „Vor Huntiger, som eengang brød ud af Menageriet," sagde han, „kjendte mig ret godt og syntes at have mig meget kjer. Ofte, naar jeg gik forbi dens Buur, strakte den begge Labberne ud igjennem Stængerne og vinkede mig til sig."

„Men De afviste formodentlig med al Venlighed en saa betænkelig Indbydelse?" yttrede jeg.

„Paa ingen Maade. Saa ofte jeg havde Tid, gik jeg hen til den, og da lagde den sine Labber paa mine Kinder og klappede mig med megen Ømhed. Overhovedet ere Tigere og Løver meget tamme og rolige i deres Bure, men lykkes det dem at bryde ud af samme, da vender deres medfødte Vildhed tilbage. De forglemme alt tidligere Venskab, og man tør i et saadant Øieblik hverken vise dem Naade eller Barmhjertighed. Der gives kun eet Middel, som hjelper —"

„Og det er?"

„At man slaaer dem saaledes i Hovedet, at de bedøves. Saaledes bar jeg mig ad med Huntigeren, da den havde taget sig den Frihed at løbe sin Vei. Saasnart jeg havde indhentet den, slog jeg den til Jorden med en Brækstang. En Tid lang laae den som død, og da den atter kom til sig selv, havde vi en artig Scene. Den viste mig sine skarpe Tænder og snerrede ad mig, men jeg viste den min Brækstang og snerrede ligeledes. At følge med tilbage, fandt den slet ingen Behag i, men jeg og min Stang fik dog overtalt den dertil."

„Og har den nogensinde tilgivet Dem?" spurgte jeg. „Jeg skulde mene, at det nu havde en Ende med de ømme Kjertegn."

„Aldeles ikke. Efter et Par Dages Forløb vare vi saa gode Venner, som nogensinde."

„Den maa ikke have nogen synderlig god Hukommelse," bemærkede jeg; „det er temmeligt vist, at den maa have forglemt den hele Historie."

Vogteren rystede smilende paa Hovedet.

„Løver, saavelsom Tigere, have en ganske fortræffelig Hukommelse," sagde han, „og jeg skal give Dem et Beviis derpaa. Betragt engang disse Bure. De vil bemærke, at vi maa rense dem med en Jernrager, som vi bringe ind gjennem en lille Aabning i den nederste Deel af Gitteret. Nu er det en almindelig Maneuver af de friskt ankomne Tigere og Løver, at de angribe Rageren og bide i den, for at sønderbryde den. Dette maa man vende dem af med, og vort Middel er ganske simpelt: vi gjøre Rageren brændende hed, og ingen Løve eller Tiger bider anden Gang i den."

I dette Øieblik foranledigede en huul Brummen af den fangne Rhinoceros os til at see ned igjennem Aabningen, og det viste sig nu, at Damen, thi den hørte til Hunkjønnet, havde gjort sig usynlig. Den nysgjerrige Begaben af en Fremmed, syntes at have saaret hendes fine Følelse, saa at hun havde trukket sig tilbage til en Part af Stalden, hvor mit Blik ikke kunde følge hende. Vogteren var ganske indigneret. Hvad bragte hende til at vise sig saa knibsk overfor en Herre, som var forestillet hende i bedste Form?

„Ho, ho, Manta," sagde han, idet han kaldte Dyret ved sit indiske Navn, thi Damen var fra Ganges Bredder, „jeg maa virkelig lære Dig bedre Manerer. — Vent blot et Øieblik," vedblev han til mig, „jeg skal snart bringe hende til at komme tilsyne."

Jeg gjorde ham Forestillinger, fordi jeg ansaae det for ligefrem Dumdristighed af ham at begive sig ned til det ophidsede Dyr, men han bad mig, at være ganske ubekymret. Med et raskt Greb snappede han et Instrument af et morderisk Udseende, nemlig en gammel Stridsøxe med en skarp Spids paa Ryggen, og med denne svang han sig ned igjennem Aabningen. Bum!

gik Øxen tilhøire og tilvenstre, og under Snøften og Brummen kom den saa venligt tiltalte Rhinoceros atter frem i Lysningen. Først nu bemærkede jeg, at Hornet paa Næsen, der giver dette Dyr Navn af Næshorn, var forsvundet, en Følge af dets Fangenskab, som jeg erfarede. Disse Dyr have nemlig den Maade, at de hurtigere afgnide Spidsen af Hornet mod Staldens haarde Vægge, end det fra Roden af kan voxe ud, og saaledes bliver det bestandigt mindre.

Da vi forlode Næshornet uden Horn, kom vi forbi en Række Bure, hvori der var mindre Dyr. Pludseligt følte jeg en fløielsagtig Berøring paa Bagen af min Haand, og idet jeg saae mig om, bemærkede jeg et lille Dyr, der vel ikke just var en Abe, men nærmede sig til denne Slægt. Jeg tog ikke feil i den Formodning, at det maatte høre til Lemurslægten, som har hjemme paa Madagaskar. Den stakkels Skabning betlede om Noget at æde, thi Lemurerne ere, ligesom Aberne, meget stærke Spisere.

Hr. Jamrachs Opdragelsesinstitut frembød et rigt Udvalg af Aber af enhver Art. Der sadde de, snaddrende, grinende og skjærende Ansigter. For første Gang opdagede jeg, hvorfra alle de Aber komme, som producere deres Kunststykker i Londons Gader. Jeg tilstaaer, at jeg føler en vis Sympathi for disse smaae Skovmennesker og ofte har havt til Hensigt at forøge min Familie med et Exemplar af samme. Dog, ubekjendt med det sande Abemarked, henvendte jeg mig gjentagne Gange om Oplysning desangaaende hos de Liremænd og Savoyarder, som jeg traf paa Gaden, men som saa fiffigt vidste at indhylle den hele Abehandel i en uigjennemtrængelig Hemmelighedsfuldhed, at jeg endelig aldeles tvivlede om at kunne faae nogen. Prisen for Aber er slet ikke saa betydelig, naar man blot har udfundet den rette Kilde. Holdning og Opførsel komme langt mere i Betragtning end det blotte Udseende, og Damer gjelde, som billigt, for kostbarere end Herrer. De langhalede Aber taale Klimatet bedre end alle andre.

„De maa dog i det Hele taget føre et temmeligt farefuldt Liv," bemærkede jeg, da vi atter kom tilbage til Rhinocerossen. „Er De ikke undertiden frygtsom?"

„Ikke for Dyrene og Fuglene," svarede han smilende, „men Slangerne, derimod, behage mig aldeles ikke."

„Handler Hr. Jamrach ogsaa med Slanger?"

„Ja, af enhver Art og Størrelse. Jeg er saa temmelig bekjendt med Behandlingen af de fleste Slags, men undertiden faae vi dog Arter, med hvilke jeg ikke saa godt kan komme tilrette. For kort Tid siden fik vi fyrretyve Øgler eller Odderslanger, de giftigste og meest bidelystne af alle Slangearter, og det var min Forretning, at tage dem Stykke for Stykke op af Kisten for at indpakke dem enkeltviis og stikke dem videre, men jeg skal ikke negte, at dette Arbeide aldeles ikke faldt i min Smag."

„Griber De disse Dyr med Tænger, eller hvorledes?"

„Vi have ikke en eneste Tang i hele Huset," svarede han.

„Nu, hvorledes faaer De da Hold paa disse glatte Skabninger?"

„Jeg griber dem med Pege- og Tommelfingeren tæt under Hovedet og holder dem fast. Dette er den eneste Maade at haandtere dem paa —"

„De har dog vel Handsker paa?"

„Ja, men meget tynde, thi tykke Handsker vilde forhindre Fingrenes frie Bevægelser. Odderslangen er, som sagt, den hæsligste Slange, jeg kjender, og dens Manerer ere ligesaa afskyelige som dens Udseende. Med Klapperslangen kommer jeg meget godt ud af det; det er en Gentleman, som gaaer aabent og ærligt tilværks, thi inden den bider, rassler den to Gange advarende med Halen. Efterat den har raslet eengang, kan man endnu med fuld Sikkerhed gribe den; men har den raslet anden Gang, saa gjelder det at træde tilbage, thi ellers koster det Livet."

Jeg kunde ikke tilbageholde den Tanke, at det under deslige Omstændigheder vilde være raadeligst at lade Øgler, Klapperslanger, Kobraer og andet giftigt Kryb uforstyrret blive i deres hjemlige Smuthuller, thi Nysgjerrighedens Tilfredsstillelse ved det ikke engang smukke Syn af dem opveier dog sikkert ikke den dermed forbundne Livsfare for deres Vogter. Imidlertid viste det sig i Løbet af Samtalen, at Handelen med disse Dyr havde sin virkelige Nytte, da de kjøbtes af Physiologer og andre Forskere, som søgte at udfinde Virkningerne af deres Gift, til liden Glæde for Katte og Kaniner, med hvilke der meest experimenteres.

Hr. Jamrach kom kort efter tilbage, og jeg spurgte ham blandt Andet, om han besad en Kæmpesalamander, som jeg kun havde seet et eneste Exemplar af, nemlig i Menageriet i Amsterdam.

„Nei," svarede Hr. Jamrach, „det vilde være for kostbart og voveligt at lægge an paa. Siden De har seet den, der er i Amsterdam, skal jeg dog fortælle Dem hvorledes den kom til Europa. Salamandere af denne Art findes kun i Japan, og ere ogsaa sjeldne der. Ikkedestomindre lykkedes det en hollandsk Læge, som

i længere Tid havde opholdt sig i Nangasaki, eller rettere i det hollandske Faktori Decime ved denne Stad, at samle otte, der udgjorde en lille Formue, dersom han var saa heldig at bringe dem levende til Europa. Men dette var ikke nogen let Sag, thi Salamanderen lever kun af friske Ferskvandsfisk, og nu kan De selv forestille Dem den Opgave, at fodre disse kræsne Dyr paa en sexmaaneders Søreise fra Japan til Europa, saa meget mere, som de have en velsignet Appetit. Imidlertid indskibede han sig med sine Salamandere og store Fade fulde af Ferskvandsfisk, samt Foder for disse, der ikke havde nogen Smag for Ærter og salt Flesk, den sædvanlige Matroskost. Jeg veed ikke om Reisen varede længere, end man havde beregnet, eller Doktoren havde anslaaet sine Pleiebørns ved Søluften skjærpede Appetit for ringe, nok er det, at Fiskene gik med indtil den sidste, og der var endnu langt til Hjemmet. Hvad var der at gjøre? Kun Et, og det gjør mig ondt at maatte fortælle det: man besluttede sig endelig til en salamandrinsk Kannibalisme. Salamander Nummer eet faldt for Proviantsmesterens Kniv, og blev ligelig fordeelt imellem sine Brødre. Hjertet maa have blødt i Livet paa den stakkels Doktor, da han saae sig nødsaget til at diske op med denne kostbare Ret, som udgjorde Ottendedelen af den Formue, han havde drømt om. Dog, det blev ikke derved; den ene maatte række Hals efter den anden, indtil den Sidste, som nu var stillet i det Tilfælde at fortære sig selv. Dog, denne blev frelst; thi da Nøden var størst, naaede man endelig Land, hvor man snart kunde faae Ferskvandsfisk i Overflødighed, og denne Salamander Nummer otte er det, som nu pryder Musæet i Amsterdam."

Hosebaandsordenen.

Hosebaandsordenen, Order of the garter, den fornemste engelske Orden, blev stiftet af Kong Edvard den Tredie, men trods de engelske Historieforskeres Bestræbelser for at udfinde Oprindelsen til denne Orden, er det dog ikke lykkedes dem endnu. Engang, fortæller man, var Edvard paa et Bal med sin Elskerinde, Grevinden af Salisbury, som under Dandsen tabte sit ene Strømpebaand af blaat Fløiel. Da Kongen hurtigt vilde tage det op, kom han til at gribe i Grevindens Klædning, og udsatte hende derved for de Tilstedeværendes hemmelige Spot. For at forsone den opbragte Dame, udraabte han: ,,Honny soit, qui mal y pense!" Paa Dansk: „En Skjelm den, som tænker ilde derom!" og han svoer paa at ville bringe Baandet til en saadan Hæder og Ære, at selv de, der nu spottede det, med Begjerlighed skulde tragte efter det, og derpaa skal han have stiftet Hose- eller rettere Knæbaandsordenen. Efter en anden Fortælling blev den stiftet efter Slaget ved Crecy, hvor et blaat Baand paa en Landsespids var Tegnet til at begynde Slaget, og „Ridder Georg" Løsenet. Ifølge Ordenens Statuter blev den stiftet 1349 til Ære for Gud, den hellige Jomfru og Martyren Georg. Kun de regjerende Fyrster og den høieste indfødte Adel kunne blive Medlemmer af denne Orden. Dekorationen bestaaer af et mørkeblaat Fløielsbaand, som bliver befæstet under det venstre Knæ med et Guldspænde, og bærer Mottoet: ,,Honny soit, qui mal y pense." Et andet bredt Baand af samme Farve bliver baaret fra den venstre Skulder til den høire Hofte, og ved dette Baand hænger et gyldent Skjold, besat med Brillanter, og hvorpaa sees den kæmpende Ridder Georg, Mottoet og Knæbaandet. Endelig bære Ridderne af Hosebaandsordenen en otteskraalet Sølvstjerne med Georgs røde Kors, Knæbaandet og Mottoet. Ordensdragten bestaaer af en Underklædning af mørkeblaat Silke, en rød Fløielskappe indvirket med Guld, en sort Baret med en hvid Fjær, samt en gylden Kjede, som senere føiedes til af Henrik den Ottende. Medlemmernes Antal, det engelske Overhoved iberegnet, udgjør sex og tyve, dog er Prindserne af Huset og de udenlandske Medlemmer ikke indbefattede deri. Hvert Aar den 23de April holdes et Ordenskapitel i Kapellet i Windsor. Foruden de egentlige Riddere udnævner Majestæten desuden sex og tyve saakaldte fattige Riddere, der sædvanligviis vælges imellem gamle Tjenere, som, da de ikke mere kunne forrette Krigstjeneste, have den Forpligtelse, mod en aarlig Pension af 300 Pund Sterling, at bede for de andre Riddere. Optagelsen af nye Medlemmer skeer med stor Høitidelighed. Naar fremmede Fyrster ikke ere tilstede ved deres Optagelse i Ordenen, bliver Ordenstegnet overbragt dem ved en Vaabenkonge.

Blandinger.

„Hvad er De?" spurgte en Forhørsdommer en optagen Person, som hverken havde Huus eller Hjem.

„Jeg er Ingenting."

„Noget maa De dog være —"

„Nu vel, ja, jeg er Fløitenist, thi Alt i denne Verden er gaaet „fløiten" for mig."

Den lidenskabeligste Dands paa Jorden er Negerens „Sega," som han næsten ikke engang i Fængsel kan afholde sig fra at hengive sig til. De vilde Nationaldandse, saasom Kankan, Robert, Makaire og Thahut, ere imod denne Produkter af paradisisk Uskyldighed. Naar Negeren dandser sin „Sega" — den himmelske Dands — saa hører han undertiden først op efter to til tre Dages Forløb, medens han uafladeligt svinger sig rundt i de mangfoldigste Stillinger. Usædelighed, Beruselse og Vanvid ere Grundtrækkene i denne Hvirveldands.

Som et Exempel paa en egen Industri hedder det i et Avertissement; „Et bekvemt meubleret Værelse er billigt tilleie. Det bemærkes, at det om Aftenen er temmeligt oplyst af Skinnet fra Sideværelsets Lampe, som falder igjennem det store Nøglehul."

Madame Sevigné var en flittig Besøgerinde af Henrettelsesscener, og besøgte ogsaa Grevepladsen da Madame Brinvilliers og Enken Voisin bleve henrettede. Om den første sagde hun, efterat hun havde lidt Døden: „Den stakkels lille Marquise svæver nu i Luften, og vi kunne indaande hende. Betræffende Enken Voisin, som var Giftmorderske, fortalte hun: „Klokken fem om Morgenen ankom hun paa Rakkerkarren. Hun havde en Fakkel i Haanden, og man havde iført hende hvide Klæder, hvori hun skulde brændes. Hun var meget rød af Ophidselse, og Skriftefaderen, som med Magt holdt Krucifixet henimod hende, stødte hun heftigt fra sig. I Notredamekirken vilde hun ikke paa nogen Maade bekvemme sig til at aflægge den sædvanlige offentlige Afbigt, og da hun, ankommen til Retterstedet, skulde løftes af Karren, gjorde hun den voldsomste Modstand. Man rev hende endelig ud af den, kastede hende paa det tilberedte Riisknippe, bandt hende fast til det og bedækkede hende med Halm. Hun bandede som en Rasende og kastede fem til sex Gange Straaet af sig, men endelig flammede Ilden mægtigt iveiret og jeg tabte hende afsyne."

Der fortælles om Keiserinde Anna af Rusland, at hun for Spøg behandlede sine Omgivelser paa den meest oprørende Maade, hvorover hun kosteligt morede sig, medens Ingen vovede at modsætte sig hendes Villie. Saaledes dømte hun Fyrster til Døden, dersom de ikke øieblikkeligt galede som en Hane, gjøede som en Hund eller brølede som en Oxe. Agtelsesværdige Damer opvartede hun med Ørefigen, og Grevinde Tschernitscheff, som hun kaldte sin Yndling, lod hun hele Timer blive staaende i sin Nærhed. Da Grevinden en Dag ifølge denne Marter truedes af en Afmagt og ikke længer kunde holde sig opreist paa de opsvulmede Fødder, sagde den kronede Mégère: „Støt Dig til denne Stol, men lad Anna Iwanowna stille sig foran Dig, saa at jeg ikke kan see Din ynkelige Stilling."

En Dame med en uhyre Krinoline anraabte en Omnibus. „Behag at stige ind," sagde Konduktеuren og aabnede Døren. „Men der er jo ingen Plads," bemærkede Damen. Konduktеuren betragtede hendes Omfang, og idet han atter lukkede Døren og trak i Snoren, for at kjøre videre, udbrød han: „Madame, De vil komme til at søge længe inden De finder en tom Omnibus."

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker **S. Trier**, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß. for et Qvartal, eller 4 ß. for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographie eller et Xylographie.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Indholdsliste*).

Side

*Andersen, Hans Christian, Professor 353
Aurora af Königsmark 125, 139
*Béranger 725
*Bestigelsen af de ægyptiske Pyramider . . . 662
Blandinger 16, 48, 64, 96, 112, 159, 192, 208, 240, 271, 304, 318, 336, 368, 383, 400, 416, 432, 480, 496, 544, 560, 576, 532, 608, 624, 640, 656, 672, 704, 720, 767, 799, 816, 845
*Brandenborgerporten i Berlin 801
*Brudstykker af et Brev fra en javanesisk Reisende 183, 202, 216
*Carl den 15de, Sverrigs og Norges Konge 609
*Den hollandske Kirmesse 25
*Den katholske Kirke i Leipzig 449
*Den lille Skytte 769
*Den Skinsyge 259
*Det nye Kurhuus paa Bidstrup 737
*De ulige Kammerater 705
*Edinburger Høilandsjægere 536
*En Historie fra Kanada 471
*En Musejagt 1
*En Pidskeduel i Kordofan 57
En Politiembedsmands Erindringer 12, 27, 42, 58, 76, 92, 109
Fiskerpigen Sigrid 605, 619, 635, 652, 668, 683, 699, 714, 730, 744, 761, 774, 793
Folkets Stemme 171, 187, 204, 220, 237, 251, 260, 273, 297, 314, 333
*Frederiksberg Slot 577
*Grundtvig, Nicolai Frederik Severin 66
*Grønlandske Skizzer 440
*Hiang=fu, Se=go=Ko, Keiser af Kina 343
*Holst, Wilhelm Conrad 481
Hosebaandsordenen 843
*Hr. Jocko 193
*Hvidt, Lauritz Nicolai 289
*Idiotanstalten ved Kjøbenhavn 673
*I en tyrkisk Bod 120
*I Ørkenen 545

Side

*Indiske Køllesvingere 568
*Jagt i Høilandene 23
*Jan Steen 147
Jim=Joi 823
*Julen i Bretagne 822
*Kamelen 696
Krigsbilleder fra Sennaar 411, 430, 446, 459, 477, 490, 508, 520, 538, 555, 571, 589
Krigserindringer 820, 833
Kronjuvelerne 1, 17, 34, 49, 68, 81, 97, 113, 133, 149, 163, 177, 195, 209, 227, 241, 257, *280, 291, *305, 323, 337, 356, 369, 388
*Menageribilleder 504, 838
*Niagarafaldet 791
*Nielsen, Nicolai Peter, Kongl. Skuespiller . 225
*Opiumsrygere i Kina 683
*Oprøret i et Galehuus 599, 616
*Peter den Store i Troizaklosteret 248
*Rotwitt, Carl Edvard 161
*Rusen 417, 443, 457
Seersken 348, 362, 377, 392
*Skakspillerne 641, 665, 682
*Slottet Chambord 33
*St. Georgskapellet 321
*St. Johanneskirken paa Nørrebro 513
*Straffeanstalten ved Horsens 385
*Tre Dværge 409
*Trillaen 376
Tvillingerne . . 393, 401, 423, 433, 450, 465, 482, 497, 515, 529, 438, 561, 579, 593, 609, 625, 647, 657, 674, 689, 711, 721, 730, 753, 769, 785, 802, 817
*Tyrkiske Møller 97
*Vandbærere i Kalkutta 761
*Vilhelm den Tavse 88
Vinterlivet i Petersborg 811
*Ægteskabelige Sorger og Glæder 129

*) De med en Stjerne betegnede Artikler ledsages af Lithographier eller Xylographier.

Th. P. C. Petersen

500

Th. P. C. Petersen